

มหัศจรรย์ ๑๖ ตะแคง

• สี่ชั้นเชิง
ประพันธ์

• ว.ท. เมืองสูง
เรียบเรียง

ด้วยเจตนาและศรัทธาอันบริสุทธิ์
ดึกโกลาแล้ง...สนช่อมเดียวดายผู้นี้
ได้นำพาเจตนาและศรัทธาอันแน่วแน่เข้าสู่ยุทธภพ
เพื่อคลี่คลายอดีตอันสุดแสนรันทดของบรรพบุรุษ

เล่ม
2

มหัศจรรย์ ตะกั่ว

• ลิขิตเชิง
ประพันธ์

• ว. ณ เมืองลุง
เรียบเรียง

เล่ม
2

บจก.

สร้างสรรค์บุ๊คส์

ชุดยุทธจักรนิยาย

มัจจุราชคะนอง เล่ม 2

ประพันธ์โดย **ลีฮั่นเซ็ง**

เรียบเรียงโดย **ว. ณ เมืองลุง**

พิมพ์ครั้งแรก	โดยสำนักพิมพ์เพเลนิจิตต์	ปกอ่อน	พ.ศ. 2508
พิมพ์ครั้งที่สอง	โดยสำนักพิมพ์เพเลนิจิตต์	ปกแข็ง	ไม่ระบุปีที่พิมพ์
พิมพ์ครั้งที่สาม	โดยสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น		พ.ศ. 2520
พิมพ์ครั้งที่สี่	โดยสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น		พ.ศ. 2541
พิมพ์ครั้งที่ห้า	โดยสำนักพิมพ์สร้างสรรค์บิลส์	ก้นขาย	พ.ศ. 2553

จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ลิ้นแข็ง.

มัจจุราชกะนอง--พิมพ์ครั้งที่ 5.--กรุงเทพฯ : สร้างสรรค์บุ๊คส์, 2553.
1,456 หน้า.

1. นวนิยายจีน I. ชื่อเรื่อง.

895.13

ISBN 978-616-220-002-1 (ဟေ့ဖုဒ)

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย

บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด

217 ซอยสุขุมวิท 20 (สาขาน้ำผึ้ง) แขวงคลองเตย เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์ 0-2258-2724, 0-2258-5858 โทรสาร 0-2261-5671

Homepage : <http://www.sangsanbooks.com>

E-mail : sangsanbooks2000@yahoo.com

เพลท : เอ็น.ซี.ฟิล์ม / พิมพ์ : เลิฟแอนด์ลิฟเพรส

ราคาชุดละ (รวมสามเล่มจบ) 950 บาท

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคมผู้จัดพิมพ์ และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย
แนะนำหรือวิจารณ์หนังสือเล่มนี้ได้ที่ www.thaibookrecommend.com

คำนำสำนักพิมพ์

บุลิมที่เคยสงบสันติมายาวนานกว่ายี่สิบปี บรรดา ยอดฝีมือต่างก็เก็บตัวจำประกาย มิกล้าทำให้กระทบซึ่งกันและกัน เรื่องราวน่าจะสงบสุขยาวนานเยี่ยงนี้ ถ้าสองสุดยอดอัจฉริยะแห่งแดนดิน ตั้งใจโค่นล้ม (เผ่าประหลาดแห่งทะเลตะวันออก) และตัวเม้าอื่น (ยอดคนแห่งทะเลทราย) ที่ทรงภูมิปฏิภาณอันยอดเยี่ยมสูงส่ง พลั้งฝีมือสุดยอดไพศาล ไม่เกิดการท้าทาย พิสูจน์ฝีมือกัน แล้วพลันเสียชีวิตลงบนยอดเขาม่อฮุ้นชงแห่งเทียนชวด้วยกันทั้งคู่ !

นี่คือจุดกำเนิดของมรสมันป่วนป่วน ทำโลหิตเนืองนองไปทั่วทุกหย่อมหญ้า ความหวาดหวั่นสะท้านวิญญาณ ได้ครอบคลุมไปทั่วทุกแห่งหนในแดนดินแล้ว

กระไรที่ทำให้ความตายของสองอัจฉริยะแห่งแดนดิน ส่งผลสะท้อนฟ้าสะท้อนดินเช่นนี้

นั่นเนื่องเพราะรอยโลหิตที่เประเปื้อนบนปกเสื้อของพวกท่าน ที่แท้คือเคล็ดฝีมืออันสูงส่งที่สุดในชีวิตที่อัจฉริยะสองท่านนี้ จารึกทิ้งไว้ก่อนตาย

ยุทธจักร มิใช่สรวงสวรรค์อันไร้ซึ่งโลกียวิสัย ดังนั้น เหล่าธรรมะ อธรรมทั้งหลายจึงพากันมุ่งไปที่ภูเขาเทียนชวชนิดที่ไม่เกรงกลัวต่อความตาย !

หัตถ์พญามังจราชสยายเข้าครอบคลุมทุกแห่งหน ซากศพเกลื่อนกล่น กระไรคือต้นเหตุของความตายที่สยดสยองของบุลิมในเยี่ยงนี้ โดยเฉพาะความตายที่สะท้อนขวัญที่สุดก็คือ บริเวณพื้นหิมะของเทือกเขาเทียนชว

เกลื่อนกลาดตระเนนระนาดไปด้วยซากศพของยอดฝีมือสูงในกำลั่มใหญ่ของ
บูลิ้มทั้งสิ้น !

นี่เป็นการฆ่าฟันที่มีเคยอุบัติขึ้นมาเลยในรอบร้อยปีของบูลิ้ม มิต้องสงสัย
เลยว่า การเข่นฆ่าอันแสนจะโหดเหี้ยมนี้ ต้องเกี่ยวพันกับการช่วงชิงปีกเสื้อ
โลหิตของสองสุดยอดอัจฉริยะซึ่งจารึกเคล็ดวิชาอันสูงส่งสุดยอดไว้ !

และวันนี้ ยอดเขอันสูงเสียดฟ้าของเทียนชวี่ ที่ปกคลุมด้วยหิมะขาว
สล้าง หนาวเหน็บเสียดกระดูก มีเงาร่างคนผู้หนึ่งยืนสงบนิ่ง เป็นภาพอัน
สะกดตาอย่าง น่าพิศวงสงสัยยิ่ง แผ่รังสีอำมหิตเจ้ามัจจุราชนิมิตหะมืนและ
หนักอึ้งคลุมทั่วบริเวณ...

พลันยามนั้น อาชาพยงบุรุษพระนางผู้หนึ่งปรากฏกายขึ้นเช่นกัน บุรุษ
นามเล็กเบี๋ควังสื่อผู้นี้ แท้จริงแล้วไม่มีใครทราบถึงชื่อเสียงและประวัติความ
เป็นมาของท่านมาก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งโฉมหน้า ยิ่งปราศจากผู้เคยพบเห็น
ทว่าทุกผู้คนต่างแนกใจ ว่าบุรุษผู้นี้ทรงฝีมืออันดับยอดเยี่ยมสูงส่ง ลึกล้ำ
จนสุดหยั่งคะเน

นับแต่วันที่เล็กเบี๋ควังสื่อเข้าช่วงชิงปีกเสื้อโลหิตแล้วได้ไปครั้งนั้น ท่าน
ต้องแลกมาด้วยอาการบาดเจ็บสาหัส จึงหลีกหนีไร้ร่องรอย สาบสูญจากยุทธ-
ภพ ทิ้งไว้เพียงเด็กน้อยผู้หนึ่งซึ่งซอมซ่อและเงิบเหงาเปล่าเปลี่ยวเป็นอย่างยิ่ง
นามตึกโกวแซซัง

“ตึกโกว” ที่แปลว่าเดียวดายและอ้างว้าง “แซซัง” ที่เป็นสัญลักษณ์ของ
ต้นสนที่เขียวชอุ่มตลอดกาล...

และวันนี้ สนช่อเดียวดายผู้นี้ จะทำแดดทาลม รับภาระสะสางเรื่อง
ราวนับสิบปีที่ผ่านมา

ท่ามกลางความสยดสยองและเหตุโหดยิงของบูลิ้ม ตึกโกวแซซังจะ
คลี่คลายสถานการณ์และเรื่องราวด้วยปณิธานอันแข็งแกร่ง นำพาบูลิ้มสู่สงบ
สันติจุดเดิมได้หรือไม่ ?...

สร้างสรรค์บุคลิก

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	(5)
มารดาผู้ให้กำเนิด	475
เล่ห์ร้ายอันยกย่อน	496
นัดมิลล์ญญ	516
อุบายซึ่งลายแทง	538
อุปสรรคของความรัก	559
บ้านแก้วฮวงนึ่ง	579
ชีวิตปาฏิหาริย์	601
ประสาทรอยร้าย	621
ล่อลื้อออกจากถ้ำ	640
เลือดล้างปราสาทมาร	663
แผนการอุบาทว์	679
ลือมัจจุราชีในโลง	699
ปะทะขอสูรโลหิต	718
ลืออย่างจนตรอก	742
จอมจักรพรรดิอันยิ่งใหญ่	760
บริวารอันมีฝีมือ	779
แผ่นดินเริ่มยุคเข็ญ	800
วิญญาณอันชั่วร้าย	818

กระถางทองของปู่ลิ้ม	837
ความรักในสายเลือด	858
การรับศิษย์ที่พิสดาร	879
ไมตรีที่บริสุทธิ์	897
ดรุณีที่ร้ายกาจ	918
หุบเขาจอมจักรพรรดิ	939

มารดาผู้ให้กำเนิด

เห็นตาของชายชรามีประกายเจิดจ้าขึ้นวูบหนึ่ง และได้กล่าวสืบท่อไปดัง
คล้ายไม่คาดคิดขึ้นว่า

“คาดไม่ถึงว่าเจ้าทั้งสองคนนี้ หนึ่งมีกำลังภายในอันฝึกปรือเข้าขั้นสุด
ยอด หนึ่งมีรากฐานอันเข้มแข็งมั่นคง ควรต่อการสนับสนุนเสริมส่ง”

แต่แล้วร่างของชายชราได้สะท้อนขึ้นอย่างรุนแรง เพียงพริบตาเดียวก็
มาถึงที่เบื้องหน้าตึกโกวแซซัง ตึกโกวแซซังมีทันระวังตัว จึงได้ถูกชายชราคว้า
ที่ชีพจรข้อมือซ้ายไว้ได้อย่างมั่นคง

ชายชราในขณะนี้หมวดเคราผมเผ้าลุกชี้ชันคล้ายดังมีความเคียดแค้น
อย่างรุนแรง จนแปรเปลี่ยนไปดังเป็นคนละคน ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

“เจ้า...เจ้าเหตุใดจึงมีอาถรรพณ์อันชั่วร้ายอยู่ทั่วร่าง ?”

ตึกโกวแซซังพลอยสะท้อนขึ้นทั้งร่างอย่างรุนแรง ทราบว่าเนื่องจากตน
ฝึกปรือในวิชาลมพิฆาตโลกันตร์ของปราสาทโลกันตร์ อันยอดวิชาที่ชั่วร้าย
ของพิภพนั้น ย่อมมีอาถรรพณ์สาปของผู้มีอาวุโสที่ทรงนามกระบือลือลั่น
ทั่วทั้งพิภพผู้นี้ได้

แต่ในยามฉุกเฉินทุก แซซซังก็มีอาจจะอธิบายให้ชัดเจนได้ในเวลาสั้น ๆ
จึงกล่าวอ้อมอ้อมขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าผู้เยาว์เจ้านักรุ่นที่สามของปราสาทโลกันตร์”

นิ้วที่บีบซีพจรข้อมือแซซซังของชายชราเพิ่มกำลังบีบลงไปจนแซซซังเจ็บ
ปวดปานกระดูกแตกทำลาย ต้องอำปาร้องครวญครางขึ้น แต่ชายชรายัง
มีโหระเหิดดาดาลคลั่งแค้นอย่างมากมาย ทวาดขึ้นว่า

“เจ้าเป็นทายาทของปิศาจเผ่าภูตบดี เรายิ่งไว้ชีวิตเจ้าไม่ได้”

พลางยกมือซ้ายขึ้นเล็กน้อย ตักโกวแซซซังพลันรู้สึกวาลังอันร้อนแรง
สุดจะเปรียบได้ของฝ่ายตรงข้าม ทะลักมาครอบคลุมร่างของตนจนอัดแน่น

ตักโกวแซซซังเจ็บปวดรวดร้าวอย่างสุดแสน จากนั้นทึ่ความทรงจำภายใน
ห้องยาของลี้ก๊วยเซียงหยิน (นักธรรมเวจี) นั้น ทราบว่าสองขุนพลปากฟ้า
และพลุชานี้มีนิสัยอันแกร่งกร้าวเจ้าอารมณ์ ซึ่งซึ่งรังเกียจในความชั่วช้าอย่าง
ยิ่งยวด ฝีมือที่ฝึกปรือมาก็เน้นหนักไปในแนวทางแข็งแกร่งร้อนแรงเหี้ยมหญ
องอาจอย่างไม่มีผู้ใดเทียบเคียงเปรียบได้ติด คำนี้เห็นที่จะต้องถูกพิฆาตลง
แล้วอย่างไร้ต้นสายปลายเหตุ ไม่มีทางรอดออกไปได้เป็นแน่มนัน

แซซซังทราบดีว่า เป็นช่วงคับขันที่สุดของชีวิตซึ่งมีอยู่เลี้ยวอันน้อยนิด
เท่านั้น พลันผนึกลมปราณทั่วร่างขึ้นโดยฉับพลันทันด่วน กล้ากลืนความ
เจ็บปวดรวดร้าวของสรรพางค์กายที่โดนบีบไว้ มือซ้ายได้ตวัดฝ่าดรับขึ้นสู่
เบื้องสูงพร้อมทั้งทวาดเสี่ยงก็กก้องขึ้นว่า

“ท่านผู้มีอาวุโส โปรดรับฟังคำกราบเรียน”

พลังอันร้อนแรงและอ่อนหยุ่นทั้งสองพอล้มผัสกันเข้า ตักโกวแซซซังได้
ครางหนัก ๆ ในลำคอ ร่างสิ้นโงนเงนจนแทบจะล้มฟุบลง

ความจริงพลังสองประการนี้มีที่สะกดกันอยู่ในตัว และก็สามารถผนึก
ให้เกิดพลังที่สามขึ้นได้ หากแม้นคนทั้งสองมีฝีมือคู่คี่กำลังแล้ว พลังฝ่ามือ
ทั้งสองก็จะสลายหายไปโดยไร้สภาพทันที หรืออาจจะเกิดการพิสดารดุจดั่ง
พลังความเย็นเยือกอ่อนหยุ่น สามารถสะกดความร้อนแรงแข็งแกร่งลงไปได้
ซึ่งตักโกวแซซซังยังอาจจะมึ่เปรียบอยู่บ้างเล็กน้อย

ในขณะนี้ตึกโกวแซซังย้อมมีอาจเทียมเทียบเปรียบกับผู้เฒ่าซึ่งผ่านการฝึกปรือมาเป็นเวลากว่าร้อยปี พลังฝีมือย่อมสูงส่งจนบรรลุดุจดุดยอดแล้ว แต่ตึกโกวแซซังยังคงมีเปรียบอยู่บ้างเล็กน้อย ดังนั้น พลังฝ่ามือนี้จึงกระแทกเอาจนตึกโกวแซซังตัวสั่นส่ายโงนแงแทบล้มคว่ำเท่านั้น โดยมีได้ทำอันตรายให้บาดเจ็บสาหัสไป

ชายชราเบิ่งตาทั้งสองจนกลมโตด้วยความเดือดดาล ขณะจะฟาดฝ่ามือครั้งที่สองไปนั้น ง่วนยี้พลันร้องสุดเสียงขึ้นว่า

“ท่านผู้มีอาวุโส เขามีใช่เป็นคนเลวดอก”

พร้อมกันนั้นภายในอุโมงค์พลันมีลมกรรโชกพัดมาอย่างรุนแรง เกรว่งสีเหลืองและเขียวสองสายพุ่งปราดเข้ามาที่เบื้องหน้าตั้งกับประกายไฟ ตึกโกวแซซังมาตรแมนได้รับบาดเจ็บและถูกจับกุมอยู่ แต่สายตาที่เหลือบแลไป ยังเห็นผู้ที่มา มีรูปร่างค้ำหน้าอย่างไร ที่แท้คือประมุขพรรคมหายก้า และเจ้าของประกาศิตชนกเขียวนั่นเอง

ง่วนยี้พอได้เห็น กระบี่ทองพลันถูกกระชากออกจากฝักจนปรากฏเสียงดังควับใหญ่ขึ้นทันที

เล็กอุ้เหล็งจู้พอเห็นตึกโกวแซซังถูกคร่าตัวไว้ ก็ตัวด้ฝ่ามือฟาดเข้าใส่ร่างชายชราที่อยู่เบื้องหน้า โดยมีต้องถามไถ่ไปทันที

ตึกโกวแซซังตื่นตระหนกจนหน้าถอดสี ร้องสุดเสียงไปว่า

“ไม่ได้ รีบหยุดมือ !”

เล็กอุ้เหล็งจู้พอได้ฟังก็รีบรั้งฝ่ามือไว้ แต่ง่วนยี้กลับตวาดก้องด้วยความเดือดดาล ประกายกระบี่สีทองได้กระจายออกจนแวววับจับตา พุ่งเป็นเส้นยาวเหยียดเข้าใส่เล็กอุ้เหล็งจู้ดังสายฟ้าแลบ

เล็กอุ้เหล็งจู้ร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนก รีบพลีกายถอยออกไปได้สิบกว่าเซี่ยะ

ตึกโกวแซซังรีบกล่าวลูแก่โทษกับชายชราขึ้นว่า

“ท่านผู้มีอาวุโสโปรดระงับโทสะไว้ กรุณาให้ข้าพเจ้าผู้เยาว์ได้กราบเรียนเรื่องราวทั้งหลายเหล่านี้โดยละเอียดด้วย”

ประกายอันวาวโรจน์ของชายชราจะพริบขึ้นสองสามครั้ง แค้นเสียงเบา ๆ แล้วจึงคลายมือซ้ายของตักโกวแซซึ่งที่ถูกกุมเอาไว้ กล่าวเสียงทุ้มหนักขึ้นว่า

“หากเจ้ากล่าวมาไม่ละเอียดชัดเจนพอ เข้าใจว่าเจ้าก็ไม่มีทางหนีรอดออกไปได้ดอก”

ตักโกวแซซึ่งมิได้ตอบคำพูดของชายชรา รีบหันไปห้ามปรามง่วนยี้ไว้ก่อน แล้วจึงกล่าวว่า

“น้องเรา ท่านมิใช่สาวกของพวกอสูรโลหิตดอก กระบี่ที่องของเจ้า จงคืนเข้าฝักเถิด”

ขณะนั้นตักโกวแซซึ่งได้น้อมคารวะต่อชายชราจนจรดพื้น แล้วจึงกล่าวว่า

“ท่านผู้มีอาวุโส ข้าพเจ้าผู้เยาว์มาตรงนี้เป็นทายาทของปราสาทโลกันตร์ แต่ก่ให้ข้าเป็นผู้ที่กระทำการบปสร้างกรรมอันชั่วร้ายเลวทรามไม่ มิอาจจะนำขึ้นเปรียบกับภูตบดีที่เป็นเชื้อใจผู้ตั้งสำนักได้เลย”

ชายชรายังคงมีโทสะอันร้อนแรงฮือโหมอยู่ กระซกเสียงขึ้นว่า

“อย่างนั้น เจ้าจงบอกเล่ามาว่าเจ้าเป็นศิษย์ของผู้ใด ?”

“อาจารย์คือลี้ก๊วย...”

ชายชราผู้มีโทสะพลุ่งขึ้นอย่างรุนแรง กระซกเสียงจนสนั่นหวั่นไหวไปว่า

“แล้วเจ้ายังมีหน้ามาบอกว่า มิใช่เป็นพวกเลวร้ายอันชั่วช้า”

ตักโกวแซซึ่งรีบอธิบายออกไปในทันทีว่า อาจารย์เมื่ออดีตกาล มาตรง मैंเคยก่อกรรมทำเข็ญมามากมายกายกอง แต่ตอนปลายของอายุขัยได้ซาบซึ่งในรสพระธรรมที่หลวงจีนทรงปริยัติธรรมได้เทศนากลมกล่า จึงกลับกลายความชั่วช้ามาเป็นคนดีมีธัมมะ เปลี่ยนชื่อจากลี้ก๊วยเซียงหยิน (นักธรรมอเวจี) มาเป็นตั้วเมาะอั้ง (ยอดคนแห่งทะเลทราย) และนับแต่นั้นมาก็มีเคย่างเหยียบเข้ามาในตงจ้วนเลยแม้แต่ก้าวเดียว

ตักโกวแซซึ่งกล่าวพลางล้วงเข้าไปในอกเสื้อ หยิบหนังสือปกสีเหลืองขึ้นมาเล่มหนึ่ง ประคองทั้งสองมือให้กับชายชราแล้วกล่าวว่า

“นี่คือบันทึกของท่านอาจารย์เมื่อครั้งก่อน มีถ้อยคำที่ล้นเกินผิดไว้มากมาย และในบันทึกนี้ยังมีพาดพิงไปถึงเมื่อครั้งท่านอาจารย์ติดตามชื่อโจวภูตบติอยู่ช่วงระยะหนึ่ง และคล้ายดังจะมีความสัมพันธ์กับสองขุนพลผู้มีอาวุธโสด้วย ขอท่านผู้มีอาวุธโสโปรดได้อ่านตรวจดู”

ชายชรารับหนังสือปกเหลืองไว้แล้ว จึงกล่าวย้าพร้าขึ้นว่า

“จริงหรือ จริงหรือ เจ้ารออยู่ที่นี้สักครู่ แต่อย่ามีจิตคิดหลบหนี เราไปเพียงครู่เดียวก็จักกลับมา”

แสดงว่าโทสะได้คลายลงไปมากแล้ว จนน้ำเสียงมีแว่นุ่มนวลขึ้นอีกมาก ขยับร่างเพียงวูบเดียวก็หายลับไปโดยมิทราบไปในที่ใด

คนทั้งสี่ที่อยู่ในบริเวณนั้น ต่างทอดถอนใจชมเชยในฝีมือที่สูงส่งสุดยอดของชายชรา

กับการมาของประมุขพรรคปิ่นทองและเล็กลูเหลียงจู้นี้ ตักโกวแซ่ซึ่งรู้สึกพิศวงสงสัยและตื่นเต้นเป็นอย่างมาก แต่ก็มีคามปิติยินดีประสานอยู่มากมาย กล่าวขึ้นว่า

“เหลียงจู้และกั้วจู้ เหตุใดพลอยมาในวังโบราณของจี๋อ่องด้วยเล่า”

เล็กลูเหลียงจู้ยังไม่เปลี่ยนน้ำเสียงอันเย็นชากระด้างของนางเมื่อคราครั้งก่อน โดยกล่าวขึ้นว่า

“การปกปักรักษากระดานแห่งบู๊ลิ้มนั้น ไปเป็นหน้าที่ของเจ้าเด็กน้อยเพียงคนเดียวเล่า ? เจ้าเด็กน้อยเจ้าบอกว่ายังพอเกียมแซ่พินคินพลังฝีมือดุจเดิมแล้ว ขณะนี้เขาอยู่ที่ใด ?”

ตักโกวแซ่ซึ่งฟังน้ำเสียงของนาง มาตรแมนยังคงเย็นชากระด้าง แต่ก็ปราศจากความประสงค์ร้าย จึงกล่าวอย่างยื้มแย้มว่า

“ที่ริมบึงอั้งเจ็กไ้อ้ว”

แต่ประมุขพรรคกิมเหยงก้าในขณะนี้ เมื่อเห็นตักโกวแซ่ซึ่งประมือกับชายชราไปครั้งหนึ่งแล้ว มีสีหน้าซีดเผือด จึงรีบถามไถ่ขึ้นอย่างสนใจเป็นพิเศษว่า

“หนุ่มน้อย เจ้าบาดเจ็บแล้ว ?”

วาจาอันนุ่มนวลและกังวลสนใจอย่างยิ่งนี้ สร้างความสะท้านสะเทือนใจให้กับติกโกวแซซึ่งอย่างรุนแรง เมื่อหวนคำนึงขึ้นว่านางอาจจะเป็นมารดาผู้บังเกิดเกล้าของตน ร่างจึงสั่นสะท้านขึ้นทั้งตัวด้วยความพลุ่งพล่านดาลใจอย่างสุดแสน แต่มิกล้าเข้ายืนยันอย่างรู้วามได้ เพียงแต่ใช้ดวงตาอันแวววาวจับจ้องมองเขม็งอยู่บนใบหน้าของประมุขพรรคปิ่นทองโดยไม่กะพริบ

ประมุขพรรคปิ่นทองพลอยสะท้านขึ้นทั้งร่าง กล่าวเบา ๆ ไปว่า

“หนุ่มน้อย เหตุไฉนเจ้าจึงมองเราในลักษณะนี้ ?”

ติกโกวแซซึ่งนั้นพลุ่งพล่านดาลใจอย่างสุดแสนแล้ว แต่ต้องระงับใจไว้จนเต็มที กล่าวเบา ๆ ไปว่า

“ข้าพเจ้ามีวาจาอยู่หลายประโยค ที่คิดจะน้อมถามท่านประมุข ?”

ประมุขพรรคกิมเหยงกำหวัรอเสียงนุ่มนวลแล้วกล่าวว่า

“หนุ่มน้อยมีวาจาอันใดก็กล่าวมาได้เต็มที่เถิด”

ติกโกวแซซึ่งพลันถามไถ่ไปทันทีว่า

“กำจู้ ท่านมีบุตรหรือไม่ ?”

ยังคงเป็นคำถามประโยคเดิมที่ติกโกวแซซึ่งเคยถามไถ่มาทางเชิงเขาได้ปั้วชั่วนั้นเอง

ร่างของประมุขพรรคปิ่นทองสะท้านขึ้นอีกครั้งหนึ่ง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“หนุ่มน้อย นี่มิใช่เป็นปัญหาที่เจ้าเคยถามมาแล้วดอกหรือ ?”

ติกโกวแซซึ่งตัวเย็นวาบด้วยความผิดหวังอย่างรุนแรง กล่าวรำพึงรำพันขึ้นว่า

“ถูกแล้ว เคยถามมาแล้ว โปรดอภัยในความพลั้งเพลอของข้าพเจ้าด้วยท่านประมุขที่เคารพ”

กล่าวแล้วหยาดน้ำตาแห่งความผิดหวังประดังขึ้นเอ่อคลอจนแวววับแทบจะหยดหยาดลงแล้ว

ประมุขพรรคปิ่นทองพลอยหันหน้าผละออกไปในเวลาขณะนั้นเมื่อข้างหนึ่งยกขึ้นลูบผมที่จอนหู และคล้ายดั่งไร้เจตนา นางใช้แขนเสื้อสีเหลืองปิด

ไปบนใบหน้าวูบหนึ่ง

อากัปกิริยาเพียงเล็กน้อยนี้ ไหนเลยจะอำพรางสายตาของตึกโกวแซซัง
ไปได้

ตึกโกวแซซังรีบพลีร่างเข้าไปเป็นประจันหน้ากับนางทางด้านตรง กล่าว
เบา ๆ ขึ้นว่า

“ก้าจู เหตุไฉนท่านจึงเช็ดน้ำตา ?”

“หามีได้ หามีได้”

ประมุขพรรคกิมเตยก้ารีบตอบอย่างร้อนรน และได้หัวร่อให้กับตึกโกว-
แซซังอีกครั้ง

ตึกโกวแซซังมีนงสงสัยอย่างยิ่งแล้ว กล้ากลืนน้ำตาเอาไว้ในอกอย่าง
ลำบากยากเย็น กล่าวเสียงสลดรินทสดขึ้นว่า

“ก้าจู โปรดอภัยในความเสียมารยาทของข้าพเจ้าด้วย”

กล่าวแล้วใบหน้าได้กลับกลายเป็นเย็นชากระด้างดุจดั่งเมื่ออดีตอีกครั้ง
หนึ่ง เดินตรงไปที่อุโมงค์เบื้องหน้าอย่างเข้มแข็ง

ประมุขพรรคกิมเตยก้าพลีกายไปที่เบื้องหน้าอย่างรวดเร็ว ถ้ามด้วยความ
ร้อนรนว่า

“หนุ่มน้อย เจ้าจะไปทำไม ?”

ในขณะนั้นตึกโกวแซซังกลับกลายเป็นจากความพลุ่งพล่านดุจเมื่อครู่
ไปแล้ว ใบหน้าที่เปี่ยมด้วยความหวังอย่างรุนแรง ได้กลับกลายเป็นเย็นชา
กระด้าง ตอบเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“ก้าจู น้องชายผู้นั้นเป็นทนายหยอดกระบี่นิรนาม บิดาของน้องผู้นี้
กำลังอยู่ในขบวนสามอัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้ม เดินทางไปยังริมบึงอั้งเจ็กโอ้ว เล็ก-
อู่เหล็งจิมิใช้ต้องการจะไปเยี่ยมยังปอเกี่ยมแซะดอกหรือ ? ข้าพเจ้ามีคำขอ
ร้องอันเกินไปอยู่ประการหนึ่ง นั่นคือขอให้ก้าจูโปรดได้นำน้องผู้นี้ไปพบกับบิดา
ของมันด้วย”

แต่มีคำคิดว่า วาจาที่พอขาดคำ ง่วนยั้งลังกระเซาะเสียงอย่างเดือดดาล
ขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าไม่ร่วมทางไปกับนางทั้งสอง?”

กล่าวแล้วประกายสีทองพลันสว่างวูบขึ้น โผเข้าปะทะกับเล็กอุ้มเหลิงจูจน
ซูลมุนวุ่นวายขึ้นทันที

ที่แท่นตะกั่วโกวแซซึ่งกำลังพุดจายอยู่กับกิมเฮยกำจูนั่น ง่วนยี่และเล็ก-
อุ้มเหลิงจูพากันยืนเขม่นมองจ้องหน้าด้วยความอาฆาตมาดร้าย พวกคนฉีก
ลมปราณเตรียมพร้อมที่จะลงมือหักล้างผลาญชีวิตกัน ง่วนยี่มาตรแม้นมีทราบ
ว่าเพราะสาเหตุอันใด แต่ในจิตสำนึกก็รู้สึกว่ เลิกอุ้มเหลิงจูนี้คล้ายดั่งมีเจตนา
ร้ายต่อตนอยู่เสมอมา

ติกโกวแซซึ่งพลันนึกใจได้คิดขึ้นด้วยไวปัญญาว่า

“เลิกอุ้มเหลิงจูผู้นี้ มีความชิงชังในผู้ซึ่งใช้กระบี่เป็นอาวุธอย่างยิ่งยวดและ
โรคเก่าได้กำเริบขึ้นอีกครั้งเมื่อเห็นกระบี่สีทองในมือของง่วนยี่นั่นเอง”

ติกโกวแซซึ่งมาตรแม้นจะไว้จิตคิดอาฆาตต่อเลิกอุ้มเหลิงจูโดยสิ้นเชิงแล้ว
แต่กับนิสัยใจคอการชิงชังในผู้ซึ่งใช้กระบี่ของเลิกอุ้มเหลิงจูนี้ ติกโกวแซซึ่งมีความ
พึงพอใจอย่างยิ่งยวด จึงเหลียวหน้ากลับโดยฉับพลัน ตวาดขึ้นว่า

“น้องเรา หยุดมือ!”

ประกายสีทองสลายวูบออกไป ง่วนยี่ได้ชะงักมือเอาไว้ตามคำตะโกน
บอก แต่เลิกอุ้มเหลิงจูกลับทวัดมือฟาดโครมเข้าใส่ในลักษณะฉวยโอกาสพร้อม
ทั้งตวาดขึ้นว่า

“เราไม่ฟาดเจ้าเด็กชั่วร้ายให้ตายคามือลงแล้ว ก็เสียทีที่ได้รับค่ายกย่อง
เป็นเลิกอุ้มเหลิงจู”

พร้อมกับมือซ้ายที่ทวัดฟาดซ้ำเติม ประกายสีเขียวสามสายจึงพุ่งเข้าใส่
ง่วนยี่อย่างรวดเร็วปานประกายไฟ

ติกโกวแซซึ่งแค่นเสียงเบา ๆ ขึ้น ทวัดมือฟาดออกไปข้างเดียว ก็
สามารถต้านทานพลังฝ่ามือของเลิกอุ้มเหลิงจูจนย้อนกลับไปได้ จากนั้นจึงถลัน
กายเข้าขวางหน้าง่วนยี่ไว้ ยืนเมือกรัดไปอีกครึ่งหนึ่ง ชนเหล็กเขียวทั้งสามสาย
พลันถูกดูดเข้าไปในฝ่ามือโดยสิ้นเชิง แล้วจึงกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“น้องเรา โปรดขอยืมกระบี่ทองให้ข้าพเจ้าใช้สักครู่”

ง่วนยี่สงกระปี่คู่มือให้ ตักโกวแซซังรับเอาไว้แล้วปล้นไ้ดยินเสียงกิม-
เหยง้าจูร้งดั่ง ๆ ขึ้นว่า

“หนุ่มน้อย เจ้าจะทำอะไร ?”

ตักโกวแซซังกล่าวอย่างไม่พึงพอใจขึ้นว่า

“เลิกอุ้หลังจูซิงซังในผู้ใช้กระบี่ทั่วทั้งแผ่นดิน จนโลหิตชุ่มโชกไปทั้งสอง
มือแล้ว มิทราบว่ามีคนที่เสียชีวิตอย่างไรความผิดด้วยมือของนางมีจำนวนมาก
มายถึงเพียงไรแล้ว ในคืนนี้ข้าพเจ้าสุดจะอดทนกล้ำกลืนต่อไปได้อีก ข้าพเจ้า
จะใช้กระบี่ฆ่านางให้สมกับโทษทัณฑ์ที่เคยทำไว้”

เลิกอุ้หลังจูพอได้ฟัง ปล้นแปลงเสียงหัวร่ออย่างเจ็บช้ำขึ้นอยู่ครู่หนึ่ง
แล้วจึงกล่าวว่า

“ประเสริฐมาก เจ้าเด็กน้อย เจ้าพาตเอาเล่าเหลาเล่าผู้เป็นแม่บ้านของ
พนามรกดไป เรายังอภัยไม่เอาชีวิตเจ้า แต่เจ้ากลับมายืนมือเกี่ยวข้องกับเรื่อง
ราวนี้เสียแล้ว เจ้าคงกินหัวใจเสือมากระมัง ?”

ตักโกวแซซังร้งดั่ง ๆ ไปว่า

“เหลิงจู ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้ามีกล้ำกลืนท่านหรือ ?”

“เจ้ากล้า !”

ตักโกวแซซังสะบัดกระบี่ทองในมือขึ้นโดยฉับพลัน ตวาดสุดเสียงไปว่า

“เหลิงจู คำนี้ข้าพเจ้าจะต้องฆ่าท่านให้ได้”

เพลงกระบี่ไม้ตายในท่าโลดแล่นและฉวัดเฉวียนทั้งสองท่าของยอด
กระบี่นิรนาม มีความยอดเยี่ยมสูงส่งถึงเพียงใดแล้ว ? พอขยับออก
ประกายสีทองก็กระจายจนเจิดจ้า ครอบคลุมเข้าใส่เลิกอุ้หลังจูทันที

เลิกอุ้หลังจูยังมีทันจะใช้ความคาดคิดขึ้น คมกระบี่ก็ได้บรรลุถึง
คอหอยของนางแล้วอย่างรวดเร็ว นางไหนเลยจะเลี่ยงหลบได้ทันท่วงที เสียง
ร้งอย่างเจ็บปวดโหยหวนได้ดั่งขึ้น ด้วยใบหน้าอันซีดเผือด

ประกายทองสลายวูบออกไป ปรากฏร่างตักโกวแซซังใช้กระบี่ทองทาบ
อยู่บนลำคออันขาวผ่องของนาง ตวาดขึ้นอย่างเกรี้ยวกราดพล่งพละนว่า

“เหลิงจู ท่านยังจะซิงซังอาฆาตผู้ใช้กระบี่อีกหรือไม่ ?”

เล็กอยู่หลังจู่वादสุดเสียงขึ้นว่า

“เจ้าฆ่าเกิด เจ้าเด็กน้อย เจ้ามิกล้าฆ่าเจ้าก็ไม่หนว่าเป็นผู้คน”

เล็กอยู่หลังจู่เดือดดาลคลั่งแค้นจนตัวสั่นระริกแล้ว

เนื่องจากประมุขพรรคกิมเทยก้าปฎิเสฐว่าไม่เคยมีบุตร จึงทำให้ตักโกวแซซังผิดหวังอย่างรุนแรง ทั้งสลดและเดือดดาลคลั่งแค้นในชะตาชีวิตอันมีดมนของตนอย่างรุนแรง ความพลุ่งพล่านดาลใจในครั้งนี้ จึงได้ระบายเข้าไปใส่ตัวเล็กอยู่หลังจู่โดยสิ้นเชิง

ตาทั้งสองของแซซังมีประกายอันเหี้ยมโหดชั่วร้าย กดกระบี่ทองลงไปที่อีกเล็กน้อย ทำให้ลำคอของเล็กอยู่หลังจู่มีโลหิตสด ๆ ไหลรินไปตามตัวกระบี่จนถึงด้าม ทิละหยด ๆ ลงไปในข้อมือของแซซังที่กำกระบี่ทองเอาไว้อย่างแนบแน่น

ประมุขพรรคกิมเทยก้าพอเห็นสภาพนี้ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง ร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนกปานหัวใจสลายอย่างเต็มเสียงว่า

“เจ้าหนู เจ้าฆ่านางไม่ได้ !”

“เหตุไฉนข้าพเจ้าจึงจะฆ่านางไม่ได้ ?”

ตักโกวแซซังพลอยคำรามเสียงสนั่นหวั่นไหวไปบ้าง

ประมุขพรรคกิมเทยก้าตัวสั่นระริก ร้องเสียงแหลมขึ้นอีกครั้งว่า

“นางคืออ๊อบบ๊อ (นางน้องสาวของมารดา) นางเป็นน้องสาวในสายโลหิตเดียวกับมารดาเจ้า”

ตาทั้งสองของตักโกวแซซังเหลือกลานจนแทบถลน แต่ส่งเสียงดังสนั่นหวั่นไหวดุจคลุ้มคลั่งขึ้นว่า

“อย่างนั้น มารดาของข้าพเจ้าเป็นใคร ท่านบอกมา มารดาของข้าพเจ้าเป็นใครกันแน่ ?”

ใบหน้าของประมุขพรรคกิมเทยก้าพลันปรากฏแวววิงวอนขอร้อง ร้องเบา ๆ ขึ้นว่า

“โอ สวรรค์ เหตุไฉนเจ้าจึงมาบีบบังคับให้เรารับสารภาพเล่า เรามาตรแมนให้กำเนิดแก่เจ้า แต่เราไม่ได้ทำหน้าที่ของมารดาโดยสมบูรณ์เลย แล้ว

จะให้เราปรับสมอ้างได้อย่างไรกัน”

กิมเทยก้าจูกล่าวแล้วยกมือขึ้นปิดหน้า ร่ำไห้คร่ำครวญด้วยความสลด รันทด และบ่นรำพึงขึ้นอีกว่า

“หนูเอ๋ย มารดาเสียใจต่อเจ้าอย่างยิ่ง มารดามีเคยมีความกล้าหาญพอ จะออกมารับต่อเรื่องราวนี้ตลอดมา”

อากาศพลันเงียบงันลงทันที เงียบอย่างวิเวกวังเวง และก็ตื่นตื่นตึงเครียดอย่างยิ่งยวด ตื่นเต้นจนแทบจะต้องกลั้นใจตายเพราะมีอาจจะบายออกมาได้

ตึกโกวแซซงยกกระป๋กลับมามีอย่างเข้มแข็ง ส่วนเล็กอุ้งเหลิงจูสิ้นสติพลางบนพื้นเบื้องหน้านั้นเอง

ตึกโกวแซซงสะท้านไปทั้งร่างจนสั่นระริกไม่หยุดยั้ง ตาทั้งสองเขม่นมองจ้องดูประมุขพรรคปิ่นทองจนเนิ่นนึ่ง

ประมุขพรรคปิ่นทองก็อัปปากขึ้นเล็กน้อย จับจ้องมองดูตึกโกวแซซงเช่นกัน

มันเป็นเวลาที่ปรารถนามาแต่น้อยเติบโตใหญ่ เป็นเวลาอันสุดจะปลานปลื้มยินดี และที่สุดจะเจ็บช้ำน้ำใจ แต่ทว่า ทั้งสองยังคงเหม่อมองจ้องกันอย่างงงัน ไม่มีผู้ใดจะทราบว่าจะกระทำอย่างไรในขั้นต่อไป

อากาศรอบบริเวณคล้ายดังผืนผืนจกนแข็งตัวขึ้น

ฉับพลันนั้น...

เสียงตึกโกวแซซงร้องไห้โหวกเหวก จนสั่นหวั่นไหวและแผดขึ้นสุดเสียงว่า

“มารดา...”

พร้อมกันนั้นร่างได้โถมตรงไปที่เบื้องหน้าอย่างรุนแรง คุณเข้าอยู่ที่แทบเท้ากิมเทยก้าจู มือทั้งสองโอบรัดเท้าของนางเอาไว้อย่างแนบแน่น ร่ำไห้ไปพลางรำพันขึ้นว่า

“มารดา ผู้ที่ควรจะเสียใจคือข้าพเจ้าต่างหาก ข้าพเจ้ามีอาจได้ปรนนิบัติรับใช้อยู่แทบเท้าของท่าน มารดาเอ๋ย ซึ่งยึดคิดถึงมารดาท่านมาเนิ่นนานปี

เหลือเกิน”

หยาดน้ำตาแห่งความสลดวันหด พรางพรุลงดุจดั่งทำนบทลาย เพราะ
ความเจ็บช้ำน้ำใจและเศร้าสลดอย่างสุดแสน

ความอัดอั้นและชอกช้ำใจที่ได้กลักรลืนมาเป็นเวลาสิบกว่าปี แปรสภาพ
หยาดน้ำตาสดใสกลายเป็นโลหิตสด ๆ หลายหยดร่วงหล่นอยู่แทบเท้าทั้งสอง
ของมารดา อดีตอันสุดจะลำเค็ญและเจ็บช้ำ ทำให้ตึกโกวแซซังรำไห่ระบาย
ออกจากอกจนสิ้นเชิง ระบายถ่ายเทออกมาอย่างไร อุดออดอย่างไรอีกแล้ว

กิมเฮยกำจู้พลอยมีหยาดน้ำตาพรางพรULDั่งฝนโปรย ตลอดร่างสิ้น
ระริกอยู่ไม่หยุดยั้ง มีอาจเปล่งคำพูดอย่างไรออกไปเลยแม้แต่คำเดียว

อีกเนิ่นนาน เนิ่นนานเหลือเกิน กิมเฮยกำจู้จึงได้ลูบศีรษะตึกโกวแซซัง
เบา ๆ กล่าวเสียงนุ่มนวลขึ้นว่า

“ลุกขึ้นมาเถิด หนูเอ๋ย ความฝันร้ายใด ๆ ก็ได้ผ่านไปโดยสิ้นเชิงแล้ว
มารดาของเจ้ามิใช่เป็นปกติสุขอยู่ที่เบื้องหน้านี้ดอกหรือ”

ตึกโกวแซซังกลักรลืนน้ำตาไว้ กล่าวเบา ๆ ขึ้นบ้างว่า

“ถูกทีเดียว มารดาสุดเคารพ ซึ้งยั้งจะไม่ห่างจากกายมารดาอีกต่อไปแล้ว”

กิมเฮยกำจู้ผงกศีรษะอย่างปลาบปลื้ม น้ำตาแห่งความอาดูรพรางพรุลง
มาอีกครั้งโดยมีอาจรั้งไว้ได้

ตึกโกวแซซังกล่าวอย่างรันทดขึ้นว่า

“มารดา ท่านบอกมาว่าข้าพเจ้าจะได้อยู่เคียงข้างท่านจบชั่วชีวิต โดย
ไม่ปลีกกายจากไปอีกแล้ว ?”

กิมเฮยกำจู้ส่ายหน้าช้า ๆ พลังกล่าวว่า

“หนูเอ๋ย อย่าได้กล่าวคำพูดอันโง่เขลาเช่นนี้ วงพวงนักเลงอันปั่นป่วน
ซุลมุนวุ่นวาย โลหิตที่เนืองนองอยู่ทุกหย่อมหญ้าในปัจจุบัน ด้วยภูมิภาคน
อันเป็นอัจฉริยะของเจ้า ยังมีเรื่องราวที่ต้องให้เจ้าไปกระทำ มีวีรกรรมที่เจ้า
จะต้องสร้างขึ้นให้แก่มนุษยชาติได้เห็น เจ้าโยจะมาอยู่เคียงข้างกายกับเราได้
ตลอดเวลาเล่า”

“มารดาท่าน ข้าพเจ้าก็จะสมัครเป็นลูกพรรคปิ่นทอง มิใช่ได้อยู่เคียง

ข้างกายกับมารดาตลอดไปดอกหรือ ?”

ประมุขพรรคปิ่นทองหัวร่อขึ้นเป็นครั้งแรก นางกล่าวว่า

“พรรคปิ่นทอง เพียงได้ฟังนามก็ทราบว่ ล้วนแล้วแต่สตรี เจ้าจะสมัครเป็นสมาชิกได้อย่างไรกันเล่า ?”

ตึกโกวแซซังพลอยหัวร่อขึ้นบ้าง และลุกขึ้นยืนในขณะนั้น แต่พร้อมกันก็เห็นเล็กอุ้หลังจูกระโดดลุกขึ้นยืน กรีดร้องอย่างเจ็บช้ำขึ้นว่า

“เจ้าเด็กน้อย วันนี้นับว่าเราถูกโค่นลงด้วยน้ำมือของเจ้าแล้ว พวกเราคอยดูกันต่อไปเถิด”

วาทาพอดวาทกล่าวจบ ร่างพลันพุ่งปราดตรงไปที่เบื้องหน้าอย่างเร่งร้อน ร่างของประมุขพรรคปิ่นทองพลันโหมไปขวางหน้าเล็กอุ้หลังจูเอาไว้ ता ทั้งสองเปี่ยมด้วยหยาดน้ำและแววแห่งความวิงวอนขอร้อง กล่าวขึ้นว่า

“เฉียกม่วย ตึกโกวแซซังเป็นบุตรในสายเลือดของข้าพเจ้าผู้พี่ มันมีความล่วงเกินต่อน้องท่านในสถานใด ขอ น้องท่านโปรดได้เห็นแก่หน้าข้าพเจ้าผู้พี่ อภัยให้กับมันสักครั้งหนึ่งเถิด ทุกสิ่งล้วนแล้วเป็นความผิดพลาดของข้าพเจ้า จึงทำให้เฉียกม่วย...”

วาทาของกิมเหยก้าจูยังมีทันขาดคำ เล็กอุ้หลังจูได้แปลงเสียงหัวร่ออันโหยหวนขึ้นในฉับพลัน ถลันร่างแหวนหนึ่งก็คิดจะโหมหายไ้ทางข้างกายของกิมเหยก้าจู

แต่กิมเหยก้าจูรีบยกแขนขึ้นกั้นเอาไว้ กล่าวสืบท่อไปว่า

“ขอเฉียกม่วยโปรดจงอภัยให้กับมันสักครั้งหนึ่งด้วยเถิด เฉียกม่วยได้หรือไม่ ? อภัยให้กับมัน”

เล็กอุ้หลังจูพลันปรากฏประกายอันชั่วร้ายขึ้นในดวงตาจนแวววับ กระซากเสียงอย่างเกรี้ยวกราดไปว่า

“พี่ท่านจะต้องการให้ข้าพเจ้าอภัยให้กับมันในสถานใด ? ในฐานะที่มันมิได้ปลิดชีวิตข้าพเจ้าไปใช่หรือไม่ ?”

ตึกโกวแซซังพลันถลันกายมาที่เบื้องหน้าเล็กอุ้หลังจู คุกเข่าลงโขกศีรษะกับพื้นแล้ววิงวอนขึ้นว่า

“อ๊อบบ๊อ ซังยี้มีโทษทัณฑ์อันควรแก่ความตายแล้ว ขออ๊อบบ๊อลงโทษข้าพเจ้าเถิด”

เล็กอุ้มเหลียงจู้แค้นเสียงอันเย็นชา ยกมือผลักกิมเทยก้าจูให้เบี่ยงออก แล้วพลั้วกายจากไปร่วมสามสิบเชียว

กิมเทยก้าจูสะบัดแส้บัดในมือแล้วจึงถลันกายตามติดไปบ้าง ร้องวิงวอนขึ้นว่า

“เฉียวก๋ม่วย ซังยี้มีทราบความจริงมาก่อน ขอน้องท่านอภัยให้กับมันเถิด”

เสียงอันเจ็บซ้ำของเล็กอุ้มเหลียงจู้ดังแว่วมาแต่ไกลว่า

“หากเราไม่ล้างความแค้นนี้ เล็กอุ้มเหลียงจู้จะไม่เป็นนามติดอยู่ในวงพวกนักร้องอีกต่อไปแล้ว”

“น้องท่านมีอาจจะทำเช่นนั้นได้ เฉียวก๋ม่วย”

ประมุขพรรคปิ่นทองวิ้งตามติดไปอย่างกระชั้นชิดในบัดดล

ตึกโกวแซซังพลอยถลันกายวิ้งตามไปบ้าง หันหน้ากลับมากล่าวต่อว่า

“บิดาของเจ้ากำลังเดินทางไปบี๊อิงเจ็กเอี้ยว อภัยด้วยที่เราไม่อาจจะอยู่ร่วมกับเจ้าได้แล้ว”

แต่ทว่าที่เมืองหน้ได้ปรากฏเสียงของกิมเทยก้าจูขึ้นเช่นเดียวกันว่า

“เจ้าอย่าได้ตามมาเป็นอันขาด โอ เหตุการณ์ครั้งนี้เจ้าทำจนเลวร้ายรุนแรงเหลือเกินแล้ว”

ตึกโกวแซซังไหนเลยจะยอมหยุดยั้งกายได้ตามคำบอกเล่า เพราะคิดอยู่ว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นเพราะตนเป็นคนก่อ ซึ่งตนก็สมควรจะรับภาระความผิดชอบในครั้งนี้อย่างเต็มที่ อย่าได้ไปทำให้กิมเทยก้าจูผู้เป็นมารดาต้องยุ่งยากลำบากใจจึงจะต้อง

แต่ที่เมืองหน้สายตาดำล้นมีเงาร่างคนถลันวูบขึ้น ที่แท้เป็นชายชราผู้นั้นมาปรากฏขึ้นที่เมืองหน้ตนเอง ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มแย้ม แสดงถึงความปรานีและปรารถนาดีอย่างจริงใจน่ารักใคร่ กล่าวขึ้นว่า

“เจ้าหนู เจ้าทำถูกต้องแล้ว มิจำเป็นต้องตำหนิตนเองให้รุนแรงไปนัก หากมันเป็นเรา เราต้องฆ่านางไปเสียแต่แรกแล้วอย่างแน่นอน มาเถิด เจ้า หนู ตามเรามา”

ขณะนั้นვნ่นยี่พลอยกระโดดตรงเข้าถึงตัว ชายชราจึงกล่าวสืบท่อไปว่า

“ประเสริฐมาก เจ้าก็มา ขณะนี้เราเชื่อถือแล้วว่า พวกเจ้าทั้งสองต่าง มิใช่เป็นคนเลว”

ดักโกวแซซึ่งกล่าวอย่างร้อนรนว่า

“แต่เล็กอยู่หลังจู่จะทำให้มารดาของข้าพเจ้าต้องมีภักยอย่างไรอุปติขึ้น เป็นแน่ ข้าพเจ้าจะต้องไป ทานผู้มีอาวุโสโปรดอนุญาตเถิด”

“เป็นไปไม่ได้ดอก มาตรเม้นจะเกิดเรื่องราวอย่างไรต่อมารดาของเจ้า หนูเอ๋ย มารดาของเจ้าก็ยินดีรับไว้อย่างเต็มใจและพอใจทีเดียว เจ้ามิเห็น ความเจ็บช้ำของมารดาเจ้าที่มีอยู่ต่อเจ้าอย่างลึกซึ้งดอกหรือ นางนั้นนับเป็น มารดาอันประเสริฐเลิศเหลืออย่างแท้จริงทีเดียว หนูเอ๋ย เราขอแสดงความ ยินดีและอวยพรต่อเจ้าด้วย”

“ไม่ ข้าพเจ้าต้องไปให้ได้ ทานผู้มีอาวุโส”

“เราขอรับรองแก่เจ้าเอง จะได้หรือไม่?”

ชายชรายังคงกล่าวอย่างเวทนาปรานี แต่ดาทั้งสองมีประกายอันแวววับ ปรากฏขึ้นวูบหนึ่ง

“ท่านอาศัยสิ่งไรมารับรอง?”

ชายชราหัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าวว่า

“เจ้ารู้จักว่าเราเป็นใครหรือไม่? เจ้าหนูทั้งสอง”

ขณะนี้ดักโกวแซซึ่งมีจิตใจอันแจ่มใสขึ้นแล้ว จึงหวนคิดถึงได้ใน ทันทีว่า ชายชราผู้อยู่เบื้องหน้านี้นี้ต้องเป็นยอดอัจฉริยะอันสะท้านบัลลังก์คนหนึ่ง อย่างแน่นอน ซึ่งหมายถึงไปถึงยอดขุนพลอันทรงเดชของกษัตริย์พระองค์ก่อน หนึ่งในสองขุนพลฟากฟ้าและพสุธา เพียงแต่มีทราบว่าเป็นขุนพลฟากฟ้า หรือขุนพลพสุธาเท่านั้น

ชายชรากล่าวสืบท่อไปอย่างเยือกเย็นว่า

“เจ้าหนู เจ้าเคยได้ฟังถึงเรื่องสองขุนพลพลสุธาและปากฟ้าที่ปราบปราม
ต่อพวกพ้องของนี่องค์ที่คิดขบถขึ้นหรือไม่ เราก็คือขุนพลพลสุธา (ตีเจี๋ยง)
ล่อสุ่ย จงตามเรามา รับรองว่าเจ้าจะไม่ผิดหวังเด็ดขาด”

ขณะนั้น ความพลุ่งพล่านบันดาลใจของตึกโกวแซซังได้เริ่มสงบลงทีละ
น้อยแล้ว คำนึงอยู่ในใจว่า

“สามารถประสพพบสองขุนพลปากฟ้าพลสุธา นับเป็นเรื่องของความ
ปรารถนายิ่งยวดของชนชาวบูลิ้ม เหตุใดเราจึงโง่เขลาจนถึงเพียงนี้ ปฏิเสธ
ออกไปได้อย่างเต็มปากเต็มคำ ภายหน้าหากตัวเจ็กได้ทราบเรื่องราวนี้แล้ว
ย่อมต้องตำราอย่างรุนแรงเป็นแน่แท้”

พร้อมกันนั้นตึกโกวแซซังก็ต้องการทราบว่ ตีเจี๋ยงได้ช่วยทนายของ
ยอดกระบี่นิรนามและสามอัจฉริยะแห่งบูลิ้มด้วยวิธีใด

แซซังพร้อมทั้งง่วนยี้จึงเดินตามหลังขุนพลพลสุธาทวนเวียนอยู่ภายใน
อุโมงค์อันคดเคี้ยวเลี้ยวลดเป็นเวลาพักใหญ่ ๆ จึงได้เข้าไปภายในห้องอีกแห่ง
หนึ่ง ตึกโกวแซซังและง่วนยี้พอเพ่งย่างเท้าก้าวเข้าไป ต่างพากันสะดุ้งขึ้น
โดยสุดตัว เพราะในห้องอันกว้างขวางนี้มีโลงศิลาวางเด่นอยู่สองโลง หนึ่งโลง
มีฝาปิดอย่างสนิทแน่น ส่วนอีกหนึ่งนั้นเปิดแง้มออก แสดงว่าเป็นสถานที่
พำนักของขุนพลพลสุธานั่นเอง

ภายในห้องนอกจากโลงศิลาแล้ว ต่างเป็นภาชนะเครื่องใช้ที่ทำด้วยไม้
ชายชราซีเป่ที่ม้ายาวเบื้องหน้า แสดงว่าต้องการให้แซซังและง่วนยี้นั่งลง แล้ว
จึงกล่าวขึ้นว่า

“ผู้ที่นอนในโลงศิลานั้นคือขุนพลปากฟ้าซีโก ทานได้มรณะไปร่วมเจ็ด
แปดสิบปีแล้ว และเราก็ได้เฝ้ารอคอยการตายในที่นี้เป็นเวลาเจ็ดแปดสิบปีเช่น
กัน โลงศิลาอีกโลงหนึ่งย่อมเป็นของเราเอง แต่ทว่า...”

กล่าวแล้วสีหน้าพลันเคร่งเครียดเย็นชา กล่าวสืบต่อไปอย่างเคร่งขรึม
ว่า

“เราและซีโกมีทุกข์สุขอย่างไรก็ร่วมกันรับ มีความเป็นความตายอย่าง
ไรก็ร่วมกันสู้ ในชาตินี้ของเราอาจจะไปจากห้องนี้ได้แล้ว แต่ทว่า...”

ในลับพลันนั้นหยาดน้ำตาของชายชราหยดฝีมือนิ่งไหลรินลง ส่งเสียง
อันสะอึกสะอื้นลั่นเครือขึ้น

ตึกโกวแซซึ่งพอได้ฟังถึงความรักอันหนักแน่นยืนยงของสองขุนพลคู่ใจ
ก็บังเกิดความเคารพนอบน้อมและเห็นอกเห็นใจในสภาพความเป็นอยู่ของ
ขุนพลพลสุธาผู้น้อยอย่างยิ่งยวด จนต้องกล่าวขึ้นว่า

“ท่านผู้มีอาวุโส ท่านมีเรื่องอันใดที่มีอาจเปิดเผยออกมาได้หรือ ?”

ขุนพลพลสุธามองกิริยาและกล่าวอย่างพล่งพล่านขึ้นว่า

“ขุนพลฟากฟ้าซึ่งก่อตายโดยไร้ความผิด ตายโดยปราศจากต้นสาย
ปลายเหตุ !”

“ท่านได้มรณะด้วยเหตุอันใด ?”

“องค์เจ้าชีวิตทรงประทานให้ !”

“เพราะเหตุใด ?”

ขุนพลพลสุธาพลันระเบิดเสียงคำรามจนสนั่นหวั่นไหวขึ้นว่า

“เราทราบได้อย่างไรกัน ? ซีก่อนนับเป็นมังกรในมวลหมู่มนุษย์ องค์เจ้า
ชีวิตทั้งรักและถนอมอย่างยิ่งยวดจนได้ทรงรับไว้เป็นฐิเบ (พระราชบุตรเขย)
แต่หาทราบไม่ว่า หลังจากปราบปรามเหล่าขบถพวกพ้องของฉ้อฮองไปยังมณฑล
สามเดือน พลันทรงประทานการตายให้ เมื่อก่อนจะตายจากไปนั้นท่านเพียง
ได้บอกกับข้าพเจ้าว่า ‘บ้วนเก็กฮวงนี้’ (ยอดสตรีจำแลงกาย) ก็ถึงกำหนด
เวลาตาย จึงได้ตายไปอย่างไร้ต้นสายปลายเหตุ สร้างความมึตม่นให้กับเรามา
เป็นเวลาหลายสิบปี”

เสียงขุนพลเฒ่าได้เบาลงทุกขณะ กล่าวสืบต่อไปว่า

“แต่มีคาดคิดว่า อีกสามวันให้หลัง กงจิวพลันได้สาบสูญไป ภายหลัง
เมื่อเราได้ใช้ความครุ่นคิดอย่างเคร่งเครียด ก็ยังมิตกว่า ‘บ้วนเก็กฮวงนี้’
(ยอดสตรีจำแลงกาย) เป็นความหมายอย่างไร หลังจากผ่านการขบคิดมาเป็น
เวลากว่าหนึ่งเดือน เราพลันหวนคิดขึ้นได้ว่า ขณะที่ไปทลายรังของฉ้อฮอง
ปราบปรามพวกขบถคึดคอดอยู่นั้น มีคนหนึ่งซึ่งอยู่ร่วมกับภูตบดี มันทัน
มีผู้เรียกว่าบ้วนเก็กตักกุน (จอมจักรพรรดิอันสุดยอ) ในยามนั้นพวกนักสู้ผู้มี

ฝีมือที่ฉี้อ่องเลี้ยงเอาไว้มีมากมายกายกอง กุ้ยอ่อง (ภูตบดี) และบ้วนเก็ก-
ตักกุน (จอมจักรพรรดิอันสุดยอด) นับเป็นผู้เก่งกาจสามารถของเหล่านั้ แต่
น่าเสียดายที่การปราบปรามในครั้งนั้น พวกของมันได้ทะลวงวงล้อมหลบหนี
ออกไปได้”

ตักโกวแซซังพอได้ฟังก็สะท้อนใจอย่างรุนแรง คำนึงขึ้นว่า

“หรือว่าบ้วนเก็กตักกุนนี้ จะมีความสัมพันธ์อันใดกับบ้วนเก็กเทียนจุน
(ผู้เฒ่าสุดจากปากฟ้า) ?”

แต่ตักโกวแซซังก็ได้เอ่ยปากถามไถ่ ขุนพลพสุธา (ตีเจียง) กล่าวสืบ
ต่อไปว่า

“ในวงพวกนักเลงอันแว้งว้างไพศาล เราจะไปติดตามหาเจ้าบ้วนเก็กตักกุน
ได้ในที่ใด และเนื่องจากเราไม่ปรารถนาจะจากชื่อของเราไปให้ทางไกลอีกด้วย
ดังนั้น จึงได้หวนคิดถึงภายใต้วังโบราณของฉีอ่องนี้มีอู่โมงค์มากมายซับซ้อน
จึงได้เคลื่อนศพมาพำนักในที่นี้ ด้วยความปรารถนาอย่างยิ่งยวด ที่จะได้เห็น
บ้วนเก็กตักกุน (จอมจักรพรรดิอันสุดยอด) หรือกุ้ยอ่อง (ภูตบดี) อีกสักครั้ง
เพราะจะอย่างไรยังคงได้เค้นถามไถ่ถึงสาเหตุการตายของชื่อให้รู้แจ้งแก้ไขได้
การรอคอยในลักษณะนี้เป็นมาเจ็ดแปดสิบปี และบัดนี้อายุขัยของเราก็กว่
จะถึงการดับสูญแล้ว โอ บ้วนเก็กช้วนึ่ง (ยอดสตรีจำแลงกาย) น่ากลัวจะ
เป็นปรีดาของเราไปจวบชั่วชีวิตแล้ว”

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ขุนพลเผ่ายอดฝีมือจึงมีสีหน้าอันสลดรันทดอย่าง
สุดแสน ตักโกวแซซังต้องกล่าวขึ้นว่า

“ท่านผู้มีอาวุโส ท่านโปรดมิต้องยุ่งยากลำบากใจไปเลย คาดว่าในเมื่อ
มีเบาะแสของคำบ้วนเก็กช้วนึ่งไว้ให้เป็นที่สืบสาวแล้ว ย่อมต้องมีวันกระจ่าง
แจ้งได้ในอนาคต ขุนพลปากฟ้าผู้มีอาวุโสอย่าเฝ้าความชิงชังนี้ไว้ในปรพพิก
เนิ่นนานนักดอก”

ประกายตาของขุนพลชราปรากฏแวอันเจิดจ้าราวโรจน์ เมื่อได้ยินคำ
พูดเช่นนั้น กล่าวขึ้นในทันทีว่า

“คำนี้ที่เราได้ให้เจ้ามาที่ห้อง ก็เพราะเรื่องนี้นั่นเอง”

พลางเดินไปที่โลงเปล่า ล้วงเอากระดูกซี่โครงหนึ่งซึ่งได้บันทึกคล้ายดังจดเหตุการณ์ประจำวัน มอบให้กับตักโกวแซซึ่งอย่างทะนุถนอมเคร่งเครียดแล้วกล่าวว่า

“เราตีเจียง (ขุนพลพสุธา) ล่อสุย มีอายุขัยในโลกนี้อีกไม่นานนัก ขอขอบยอศิราที่ได้บัญญัติขึ้นจากสมองของสองขุนพลปากฟ้าและพสุธาเท่าที่มีคือวิชาค่ายคูประตูกล วิชาการแพทย์และภูมิศาสตร์ พร้อมทั้งสามกระบวนท่าฝ่ามืออานาภาพฟ้า (เทียนอูยเจี๋ยฮวบ) ที่ไม่มีผู้ต่อต้านได้ให้กับเจ้าและขอให้เจ้าสืบสาวราวเรื่องของคำบ้านเกิดช่วงนี้ฉันแน่จริงออกมา เจ้าจะรับหรือไม่?”

ตักโกวแซซึ่งสะท้านขึ้นทั้งร่าง กล่าวอ้าอึ้งไปว่า

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า...”

ขุนพลพสุธาจับจ้องตาอันเป็นประกายวาวโรจน์อยู่บนใบหน้าตักโกวแซซึ่งถามด้วยความตื่นเต้นเป็นที่สุดว่า

“เจ้ามิยินยอมหรือ?”

ตักโกวแซซึ่งส่ายหน้าพลางกล่าวว่า

“ท่านผู้มีอาวุโส อันขุนพลปากฟ้าผู้มีอาวุโสฉันนับเป็นยอดขุนพลอันทรงอานุภาพสูงสุดแห่งยุค เป็นยอดอัจฉริยะในมวลหล่มมนุษย์ ข้าพเจ้าผู้เยาว์ได้รับใช้ต่อท่านผู้มีอาวุโสแล้ว ย่อมเป็นเกียรติที่ยินยอมกระทำการอย่างไม่อ้อแอ้ในชีวิตตัว ไยจะต้องมีการแลกเปลี่ยน...”

ตักโกวแซยังกล่าวมิทันจบ ขุนพลพสุธาพยักหน้าปิกกระดากขึ้นไว้ที่ร่างอย่างรวดเร็ว กล่าวเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

“เอาไป มาตรแมนในใจเจ้าจะไม่มีจิตคิดรับเอาไว้ แต่เราก็มีใจในการถ่ายทอดยอดฝีมือให้แก่เจ้าอย่างจริงจัง”

จากนั้น จึงได้กวาดมือเข้าไปในโลงศิลา หยิบขวดกระเบื้องใบน้อยมอบให้กับงวนยี่แล้วกล่าวว่า

“ยาเม็ดทองสามเม็ด เป็นยาวิเศษสุดในการรักษาอาการบาดเจ็บ นำเอาไป เจ้าและบิดาอาศัยอยู่ในวังโบราณนี้เป็นเวลาหลายเดือน เราซึ่งลอบสังเกตมาอย่างจับตามิเคยว่างวัน เจ้ามีอาถรรพณ์การฆ่าฟันที่หนักหนาสาหัส

ยิ่ง มีอาจจะรับภาระหน้าที่อันสำคัญไว้ได้ จงจำคำพูดของเราไว้กับเจ้าย่อมมี
คุณประโยชน์อันยิ่งใหญ่ เอาเถิด พวกเจ้าไปได้แล้ว”

กล่าวจบก็เคลื่อนกายไปที่โลงศิลา ก้าวเข้าไปภายในโลงอย่างแหล่ซ้า
ตักโกวแซซังและง่วนยี้ต่างพากันน้อมคารวะจนจรดพื้น และกล่าว
ขึ้นว่า

“เป็นพระคุณยิ่งในการประทานของท่านผู้มีอาวุโส”

ขุนพลพสุธายกมือขึ้นโบกแล้วกล่าวว่า

“ไปเถิด”

แต่สายตาที่ปรากฏแววอันประหลาดดูวูบวาบ จับจ้องมองดูตักโกวแซซัง
แล้วกล่าวว่า

“เรามีชีวิตอยู่อีกไม่นานนัก หวังว่าเจ้าจงรีบไปและรีบมาบอกเล่าถึง
ความนัยของเรื่องให้เราจนกระจ่างชัดด้วย”

จากนั้น จึงปิดฝาโลงกลับอย่างแผ่วเบาแหล่ซ้า ภายในห้องจึงพลันมี
บรรยากาศอันเยือกเย็นน่าหวาดหวั่น โลงศิลาที่เคยอยู่ด้วยกันสองโลง ผู้
ใดเชื่อได้เล่าว่า หนึ่งในจำนวนนี้เป็นคนมีชีวิตอาศัยอยู่

ตักโกวแซซังและง่วนยี้เมื่อออกไปจากอุโมงค์ใต้ดินของวังจี้ฮ้องแล้ว
ตักโกวแซซังจึงกล่าวกับง่วนยี้ว่า

“น้องเรา เจ้าควรรีบุดไปเยี่ยมบิดาที่ริมบึงอั้งเจ็กไ้วก่อน เรายังมี
เรื่องสำคัญที่ต้องอยู่ในกิมเล้งอีกหลายวัน”

ง่วนยี้ผงกศีรษะและเร่งรีบเดินทางไปในคิณันนั้นทันที

จบจนกระทั่งฟ้าสางค่อนข้างรุ่ง ตักโกวแซซังจึงพลุกายออกจากประตู
เมืองด้านเหนือ วิ่งไปตามริมลำน้ำร่วมสิบสี่ หายเข้าไปภายในหมู่บ้านน้อย ๆ
แห่งหนึ่ง

ตักโกวแซซังพำนักภายในโรงเตี๊ยมเล็ก ๆ ของหมู่บ้านน้อยแห่งนี้ เมื่อ
เข้าไปไม่นานนัก ก็เดินไปยังที่โรงม้าทางด้านหลังโรงเตี๊ยม ร้องเรียกเบา ๆ ว่า
“เฮาเย่”

ม้ามังกรพอได้ยินเสียงของนายรัก พลันร้องเบา ๆ ขึ้นด้วยความปิติ

ยินดี ทำให้ตึกโกวแซซึ่งต้องตวาดอย่างยี้มแย้มว่า

“ซู๋ อย่าได้ส่งเสียงจนผู้คนต้องตื่นจากหลับนอนเลย”

แล้วจึงเปิดประตูโรงมั่วอย่างแผ่วเบา จูงม้ามังกรออกไปโดยเงียบกริบ จากนั้นจึงเข้าไปภายในโรงเตี๊ยม หยิบไม้เท้าฏตบตีกระโศกขึ้นหลังม้าควบขับเข้าไปภายในเมืองกิมเล้งอีกครั้งอย่างไม่มีผู้ใดคาดเดาได้ ❀

เล่ห์ร้ายอันยอกย้อน

ชยุตน์เล่าแห่งเมืองกิมเล้ง เป็นร้านค้าเพชรทองอันมีชื่อเสียงกระเดื่องดังไม่น้อย ตึกโกวแซซึ่งในอาภรณ์อันโอ้อวดดั่งกงจื้อ หรือเชื้อพระวงศ์ที่มีศักดิ์ฐานะอันสูงส่ง ก้าวเข้าไปภายในร้าน ซึ่งเต็มไปด้วยอัญมณีที่ทอประกายอยู่เจิดจ้าแพรวพราวอย่างมากมายสุดคณานับ

ตึกโกวแซซึ่งมาตระเวนเคยได้สมบัติมาเก๋าก๊ากแต่มีเคยเปิดออกดู วันนีเมื่อเข้ามาภายในร้านเพชรพลอยต้องทำให้บังเกิดความตะลึงลานจนงุนงง จนมีผู้รับใช้ภายในร้านตรงเข้าไปคารวะและถามอย่างนอบน้อมยำเกรงว่า

“กงจื้อเอ๊ย เครื่องประดับทั้งเพชรทองของร้านเรามีอยู่ทุกชนิดเท่าที่ต้องการ ขอให้กงจื้อเอ๊ยโปรดเลือกเฟ้น...”

ผู้รับใช้ยังกล่าวมิตันจบ ตึกโกวแซซึ่งรีบโหมกมือแล้วกล่าวว่า

“เรามีใช้ผู้มาซื้อหา แต่ต้องการมาพบกับเจ้าของร้านนี้เป็นส่วนตัว ท่านอยู่หรือไม่?”

ผู้รับใช้พลันมีท่าทีเคร่งขรึมขึ้น กวาดตาพิจารณาตึกโกวแซซึ่งไปทั่วร่างอีกแวบหนึ่ง แล้วจึงย้อนถามไปว่า

“กงจื้อแซ่กระไร ท่านรู้จักกับเจ้าแก่ของร้านข้าพเจ้าหรือ”

ตักโกวแซ่ซังกล่าวอย่างไม่พึงพอใจขึ้นว่า

“เรามีเรื่องจะต้องการพบกับท่าน ไยต้องถามไถ่ให้มากความไปด้วย”

ผู้รับใช้ยังคงกล่าวอย่างนอบน้อมขึ้นอีกว่า

“กงจื้อเมื่อมีกิจธุระ ปาวก็ย่อมมิกล้าพูดมากไปดอก แต่เจ้าของร้านของพวกเรามีคำสั่งอยู่ก่อนแล้ว จึงหวังว่ากงจื้อโปรดได้ประทานนามด้วย เพื่อปาวจะเข้าไปเรียนได้ถูกต้อง !”

ตักโกวแซ่ซังครุ่นคิดในใจว่า

“คิดมาถึงว่าร้านขายเพชรทองธรรมดา ยังจะมีมิดีเรื่องที่ใหญ่โตถึงปานนี้ด้วย”

จึงกล่าวตอบอย่างมิได้ครุ่นคิดว่า

“เอาเถิด ท่านบอกว่ามีคนแซ่แฉ่แนมเก้ต้องการพบกับท่านด้วยเรื่องอันสำคัญก็แล้วกัน”

ผู้รับใช้พอได้ฟังก็ต้องถอยหลังไปสามก้าวโดยทันที น่ากลัวมันจะรู้จักกับแฉ่แก่มาก่อนนั่นเอง แต่ตักโกวแซ่ซังกลับใช้นามของแฉ่ขึ้นแอบอ้าง ดังนั้น จึงสร้างความตื่นเต็นให้กับมันเป็นยิ่งนัก ตักโกวแซ่ซังมองดูก็รู้อยู่แก่ใจ แต่มิได้ว่ากล่าวอย่างไรออกไปอีก

ขณะนั้นมีผู้จัดการร้านอายุกลางคนเดินตรงเข้ามากล่าวเบา ๆ ขึ้นว่า

“มาแล้ว !”

ตักโกวแซ่ซังขณะนี้อยู่ในรัศมีหนึ่งร้อยก้าว แม้จะเป็นเสียงปิกแมลงหวี่ยังไม่อาจอำพรางโสตประสาทไปได้ จึงได้ยินคำพูดนี้อย่างถนัดชัดเจน คำนี้ในใจว่า

“มีพลาดผิดจากการคำนวณของเราไปเลย ตั้งไข่เหี้ยวขุนแฉ่แกได้มาก่อนแล้วจริง ๆ”

เพราะได้ยินคำเรียกของน้ำปีตัวจู้ดอก แซ่ซังจึงทราบนามตั้งไข่เหี้ยวขุนด้วย

ผู้จัดการร้านวัยกลางคนมองดูตักโกวแซ่ซังแวบหนึ่งแล้ว จึงกล่าว

เบา ๆ กับผู้ใช้ในร้านว่า

“เจ้าไปรายงานต่อท่านเถ้าแก่เถิด บอกว่าบุรุษหนุ่มผู้นี้มาแล้ว”

ผู้ใช้ในขณะนั้นจึงเดินเข้ามาหาตึกโกวแซซัง กล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นว่า

“กงจื้อโปรตรอสักครู่ บ่าวจะเข้าไปรายงานในบัดเดี๋ยวนี้เลย”

เมื่อผู้ใช้เดินเข้าไปทางหลังร้านแล้ว ตึกโกวแซซังจึงได้พิจารณาดูผู้จัดการร้านวัยกลางคนไปแวบหนึ่ง เห็นมีขมับนูนสูงเด่น แสดงว่าต้องเป็นผู้ผ่านการฝึกปรีชากำลังภายในมาอย่างยอดเยี่ยมแล้ว

ขณะนั้น มั่นเดินตรงเข้ามาหาถามไถ่ด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้มว่า

“กงจื้อมีบุคลิกอันสง่างามสูงส่ง เข้าใจว่าเป็นตระกูลอันกระตือรือร้นของเมืองนี้กระมัง ?”

ตึกโกวแซซังยิ้มน้อย ๆ กล่าวเสียงเนิบนาบขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าหาใช่คนพื้นเพเมืองนี้ไม่”

ผู้จัดการกลางคนชะงักงันไปวูบหนึ่ง ตึกโกวแซซังจึงถามกลับไปว่า

“ฟังจากน้ำเสียงของท่าน ก็คล้ายดังมิใช่เป็นคนพื้นเพเมืองนี้ ?”

บุรุษกลางคนผงกศีรษะแล้วกล่าวว่า

“ภูมิลำเนาเดิมของข้าพเจ้าอยู่ที่เล่าฮ้อ”

ตึกโกวแซซังจึงกล่าวอย่างคล้ายดังไร้ความสนใจว่า

“ริมทะเลตั้งไฉ่”

บุรุษกลางคนจ้องมองดูตึกโกวแซซังอีกแวบหนึ่งด้วยความคลางแคลงใจอย่างใหญ่หลวง ตึกโกวแซซังจึงยิ้มให้

ขณะนั้นผู้ใช้ที่เข้าไปรายงานได้ออกมากล่าวกับตึกโกวแซซังว่า

“กงจื้อ เถ้าแก่มีคำเชิญ ขอให้ตามข้าพเจ้ามา”

ตึกโกวแซซังเดินตามหลังผู้ใช้เข้าไปภายใน ซึ่งหาคาดไม่ว่าทางหลังร้านจะกลายเป็นคฤหาสน์ของเศรษฐีมีทรัพย์ขึ้น เพราะเป็นลานอันกว้างขวาง ที่มีตึกซึ่งโอฬารสง่างาม สองฟากข้างยังมีตึกเล็กตึกน้อยสร้างแบบกะทัดรัด ประณีต ไฉนเลยจะละม้ายคล้ายบ้านของพ่อค้าวานิชธรรมดา

ตึกโกวแซซังมาตรแมนรู้ลึกประหลาดใจอย่างยิ่งยวด แต่เมื่อเห็นผู้

จัดการร้านวัยกลางคนเป็นผู้ทรงพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมไม่น้อย ก็มีรู้สึก
ประหลาดใจในความแปลกของที่อยู่อาศัย เพียงแต่คาดเดาอยู่ในใจว่า

“ดูท่าร้านเพชรทองสุขฮุนเล่านี้ จะต้องเป็นหุตาของชนชาวนูลิ้มซึ่งมี
แผนการอันใฝ่สูงอย่างไรเป็นแน่ น่ากลัวจะเป็นที่พำนักของตังไฮ้เฮียวกุนแน่
เก่าเป็นส่วนมาก”

เมื่อได้คิดเช่นนั้น บนสีหน้าพลันปรากฏความภาคภูมิใจขึ้น และครุ่น
คิดต่อไปว่า

“หากมันเป็นเช่นนั้นจริง ในวันนี้จะต้องตกหลุมพรางของเรอย่างแน่นอน
จะอย่างไรก็ไม่มีทางรอดไปจากกลอุบายของเราได้เลย”

ผู้รับใช้เดินเข้าไปภายในตึกกะทัดรัด หยุดอยู่ทางหน้าประตูแล้วส่งเสียง
ดัง ๆ ขึ้นว่า

“ແກງຈື້ມາແລ້ວ ບ່າວຂອອຳລາໄປກ່ອນ”

แต่มีคิดว่าภายในห้องพลันมีเสียงอันสดใสไพเราะของอิสตรีดังขึ้น
อย่างเสนาะโสตว่า

“ແກງຈື້ ເຮົາເຂົ້າມາ”

ตึกโกวแซซึ่งคาดคิดมีถึงว่า ถ้าแก่ร้านเพชรทองสุขฮุนเล่านี้จะเป็น
อิสตรีไปได้ จึงต้องลงเลใจอยู่วูบหนึ่งแล้วจึงเดินตรงเข้าไป ภายในห้อง
กะทัดรัดนี้ ตกแต่งไว้อย่างสวยงามประณีต และยังมีกลิ่นหอมที่ซาบซ่าน
นาสิกอบอวลอยู่ด้วย แสดงว่าผู้เป็นเจ้าของห้องนี้ผ่านการอบรมและกล่อม
เกลามาอย่างสูงแล้ว

ตึกโกวแซซึ่งลอบคำนวนในใจว่า

“เจ้าของห้องนี้ย่อมต้องเป็นผู้คงแก่เรียนอันทรงรสนิยมสูงสุด”

เมื่อผ่านม่านไปแล้ว นับพลันนั่นเอง ตรูณีน้อยที่มีความงามพิลาสตั้ง
ราวเทพธิดาจุติจากฟากฟ้า ยืนยิ้มให้ด้วยมารยาทอันอ่อนช้อยนุ่มนวลอยู่
เบื้องหน้าไกลไปกว่าสามสิบเชียว คนทั้งสองพอเผชิญหน้ากัน ต่างก็ตะลึงงัน
ไปทันที สายตาทั้งสองประสานกันอย่างแนบแน่นดังราวกับมีแม่เหล็กดึงดูดไว้

จากนั้นตรูณีน้อยคล้ายตั้งสะท้านใจขึ้นอย่างรุนแรง แก้มอันผุดผาด

ได้แดงระเรื่อขึ้นนูนหนึ่ง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“กงจื้อ นับเป็นผู้มีสัจจะวาจาอย่างยิ่ง”

ติกโกวแซซังพลอยสะดุ้งรู้สึกตัวขึ้น กล่าวอ้อมแอ้มขึ้นว่า

“ห้ามมิได้”

แต่ติกโกวแซซังพลันหวนคำนึงถึงวาจาของตรุณีน้อยนี้ มิใช่ว่ากล่าวอย่างเปิดเผยชัดเจนถึงการมาของตังไฮ้เฮียวกุนแล้วดอกหรือ ติกโกวแซซังมีหัตถ์จะคิดให้ลึกซึ้ง ก็ดำเนินไปตามแผนการเดิมของตนทันที โดยถามไถ่อย่างกระดากกระเดื่องขึ้นว่า

“เมื่อวานข้าพเจ้าได้พบกับบุคคลมีนามแนก้าที่ป่าโปร่งทางนอกเมือง คนผู้นั้นชวนให้ข้าพเจ้านำเศษศิลาามอบให้ร้านของท่านสองแผ่น อันสหายแซ่แนผู้นั้นได้มาแล้วหรือไม่ ?”

ตรุณีน้อยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“บิดาได้มาตั้งแต่เมื่อค่ำวานแล้ว รอกงจื้ออยู่เนิ่นนานก็มีเห็นมา จึงได้ย่อนออกไปตามทางจื้ออีก”

ติกโกวแซซังเมื่อได้ยินตรุณีน้อยเรียกตังไฮ้เฮียวกุนเป็นบิดา จึงทราบว่านางคือบุตรของตังไฮ้เฮียวกุนนั่นเอง มิทราบว่าเป็นเช่นไร กับแผนการที่วางไว้แต่แรกนั้น ยากยิ่งที่จะเอ่ยปากออกไปได้ และใบหน้ากลับร้อนผะผ่าวจนแดงระเรื่อขึ้นอย่างไร้ต้นสายปลายเหตุ

ตรุณีน้อยก็เห็นแล้วว่า ติกโกวแซซังนอกจากเสียยวสีเขียวที่สวมใส่แล้วปราศจากสิ่งของอื่นใดจะนำติดมาด้วยเลย คิ้วอันเรียวยาวทั้งสองจึงเลิกขึ้นเล็กน้อย แต่ก็ถามไถ่ไปด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้มว่า

“กับศิลาแตกสองแผ่นนั้น บิดาข้าพเจ้ามีความสนใจและหวงแหนอย่างยิ่งวอด กงจื้อมิได้นำติดตัวมาเช่นนี้ เข้าใจว่าคงได้ซุกไว้ใต้อานอันมั่นคงปลอดภัย...”

วาจาของนางมีหัตถ์กล่าวให้จับประโยค ก็ต้องชะงักงันลง เนื่องจากนางได้เห็นสีหน้าของติกโกวแซซังเคร่งเครียดลงอย่างฉับพลันทันด่วน จึงต้องเปลี่ยนเป็นถามไถ่ด้วยความสงสัยใจว่า

“กังจื้อ หรือว่ามีเหตุร้ายแรงอุบัติขึ้น ?”

ดาทั้งสองของดรุณีน้อยมีประกายอันแวววาวเจิดจ้าจับจ้องหน้าดูตึกโกว-
แซซึ่งจนแฉ่วนึ่ง รอคำตอบอย่างเร่งร้อน

ตึกโกวแซซึ่งในที่สุดก็ตกลงใจดำเนินไปตามแผนการเดิมที่วางไว้ จึง
กล่าวอย่างร้อนใจขึ้นว่า

“มีเอ่ยถึงศิลาแตกทั้งสองแผ่นนั้นก็ยังทำเนา พอเอ่ยถึงก็แทบจะทำให้
ข้าพเจ้าต้องสูญเสียชีวิตตามไปแล้ว อันศิลาแตกทั้งสองแผ่น ได้ถูกบุรุษสวม
ใส่เสื้อยาวสีทองและอิสตรีที่มีอาภรณ์สีแดงฉานชิงเอาไป มันททั้งสองช่วงชิงศิลา
แตกไปแล้วยังไม่พอ ยังคิดจะฆ่าข้าพเจ้าอีกเสียด้วย”

“อา !”

ดรุณีน้อยสีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง ร่างสั่นสะท้านขึ้นด้วยใจอัน
ระทึก เป็นเวลาอันเนิ่นนานก็ยังมีอาจเปล่งเสียงขึ้นได้

ตึกโกวแซซึ่งรีบกล่าวว่า

“ศิลาแตกทั้งสองแผ่น จะทรงความสำคัญอันยิ่งใหญ่หรือ ?”

ดรุณีน้อยเหลียวหน้ามองดูตึกโกวแซซึ่งอีกแวบหนึ่ง ซึ่งตึกโกวแซซึ่ง
จึงได้เห็นในประกายตาของนางยามนี้ มีแววกังวลและร้อนใจขึ้นจนเห็นได้
ชัด พร้อมกันนั้น ยังมีประกายของความเวทนาปราณีเจือปนอยู่อีกด้วย

ดรุณีน้อยกล่าวเสียงแผ่วเบาขึ้นว่า

“โกวกังจื้อ ภายหลังคนทั้งสองเหตุไฉนจึงยินยอมปล่อยท่านออกมาเล่า
โปรดจงเล่าเหตุการณ์นี้ให้ข้าพเจ้าฟังอย่างละเอียดถี่ถ้วนเป็นการด่วนด้วย
หากเมื่อนิดาได้เห็นท่านเข้าแล้ว คงต้องมีผลร้ายต่อท่านอย่างแน่นอน”

ตึกโกวแซซึ่งเสริมทำเป็นต้นเต็นสงสัย ถามไถ่ไปว่า

“อา ท่านจะทำการอย่างไรกับข้าพเจ้า ?”

ดรุณีน้อยยังมีความสมเพชเวทนาเพิ่มพูนไปกว่าเดิม กล่าวเสียงละห้อยว่า

“นิดาคงจะฆ่าท่านได้”

ตึกโกวแซซึ่งเสริมทำเป็นสะดุ้งขึ้นทั้งร่าง รีบกล่าวอย่างเร่งร้อนด้วยความ
ตื่นเต็นว่า

“ภายหลังเมื่อข้าพเจ้าบอกว่าเป็นของผู้มีนามแนก้ามอบให้กับข้าพเจ้า...”

ดรุณีน้อยพลันส่งเสียงดัง ๆ ถามไถ่ด้วยความตื่นเต้นเป็นที่สุดว่า

“ท่านได้เอ่ยถึงร้านชยุย่นลำนี้นี้ด้วยหรือไม่ ?”

“มิได้ มิได้ ข้าพเจ้าบอก ว่า มอบให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ซุกซ่อนรักษา”

ดรุณีน้อยผงกศีรษะ ระบายลมออกจากปากยาว ๆ ทันที้

ตักโกวแซซึ่งกล่าวสืบทอดไปว่า

“เมื่อข้าพเจ้ากล่าวเช่นนั้นแล้ว คนทั้งสองจึงได้ปล่อยให้ข้าพเจ้าเป็นอิสระ และนัดหมายให้ในค่ำมะรืนนี้ไปรอแนชิงแซอยู่เฝ้าไปร้งนั้นตามเดิมมอบศิลาแตกทั้งสองแผ่นคืนให้กับแนชิงแซ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงมาบอกกล่าวให้รู้ไว้ เมื่อกล่าวกันเสร็จสิ้นแล้ว ข้าพเจ้าก็จะอำลาไป”

แต่ในยามนั้นเอง เมาลีเทได้ถลันรูดเข้ามาในห้อง ตั้งไข่เหี้ยวกุนแนก้า พากายมายืนอยู่ข้างตักโกวแซซึ่งดุดังสายฟ้า ตะปบคว้าข้อมือตักโกวแซซึ่งไว้ได้อย่างรวดเร็วปานประกายไฟ

ตักโกวแซซึ่งแสสร้องอุทานขึ้นด้วยความตื่นเต้นอีกครั้ง รังลมปรารถน บินไปหน้าของตนเองจนขีดเผือดปราศจากสีเลือด ร้องขอชีวิตจนเสียงระรัวไป

ตั้งไข่เหี้ยวกุนในขณะนั้น จึงได้คลายนิ้วทั้งห้าซึ่งกำข้อมือตักโกวแซซึ่งออก ตวาดอย่างเดือดดาลไปว่า

“วาจาของเจ้าเมื่อครั้งนี้เป็นความจริงหรือ ?”

ตักโกวแซซึ่งร้องขอชีวิตจนเสียงหลงอยู่หลายคำแล้ว จึงกล่าวว่า

“เป็นความจริงทุกถ้อยกระหรงความ และข้าพเจ้าก็ไร้ความสามารถจะขัดขึ้นได้อีกด้วย”

ตั้งไข่เหี้ยวกุนคล้ายดั่งมีโทสะอันรุนแรงจนถึงขีดสุด มั่นยืนมือซ้าย ทิ่มสักดจุดชาในร่างตักโกวแซซึ่งแล้วจึงสะบัดร่างจนกระเด็นลือวออกไปลึบกว่าเขียะ พูระทวยอยู่บนพื้น พลาทวาดเสียงเกรียวกราดว่า

“เจ้าเด็กน้อยอันเงลมาบัดซบ ยังยึดมั่นอยู่ที่นี้ คืนวันมะรืนเราจะต้องไปเผชิญกับเจ้าประมุขพรคอสูโรโหิตที่อุบาทว์บัดซบผู้นั้นให้ได้ เฮอะ เจ้าเด็กน้อย หากแม่นเจ้ากล่าวหลอกลวงเรา เจ้าจะต้องได้รับรสชาติฝีมือเรา

อย่างเต็มทีทีเดียว”

ตั้งไข่เหี้ยวกุนสะกิดปลายเท้าเล็กน้อย ร่างพลันพุ่งปราดออกจากห้องอันสวยงาม หายลับไปกับตาทันที

ติกโกวแซซังดำเนินตามแผนการจนสำเร็จแล้ว ก็ลอบหัวร่อในใจอย่างครั้นแครง และพินึกลมปราณคลายจุดตัวเองอย่างคร่ำเคร่ง

ยังยืถอนหายใจยาว ๆ แล้วกล่าวว่า

“โกวเหี้ย หากเมื่อนวจาของท่านไม่หลอกลวง ท่านนั้นเป็นบุรุษที่มีสัจฉิมะ แต่ในบัดนี้ต้องดูวันมะรืนว่า บิดาของข้าพเจ้าจะทวงถามศิลาแตกทั้งสองแผ่นนั้นกลับมาโดยปลอดภัยได้หรือไม่ มาตรมิเช่นนั้น บิดาข้าพเจ้ายังคงไม่อภัยให้กับท่านเป็นแน่”

จุดขาในร่างเมื่อถูกสกัดอยู่ ร่างมิอาจเคลื่อนไหว แต่ยังคงกล่าวคำพูดได้อยู่ ติกโกวแซซังมาตรเมื่อนจะคลายจุดของตนออกไปแล้ว แต่ยังคงแสร์งทำเป็นตัวอ่อนระทวยอยู่บนพื้น กล่าวขึ้นด้วยความตื่นเต้นและประหม่าว่า

“เสียวเจี๊ยะ จะอย่างไรก็โปรดได้ช่วยเหลือข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้าจะสำนึกพระคุณของเสียวเจี๊ยะไว้จวบชั่วชีวิต โอ มหันภัยที่ร้ายมาจากปากฟ้าแท้ ๆ หากเมื่อนทราบว่าเป็นเช่นนั้น หะแรกข้าพเจ้าเป็นตายร้ายดีก็มิยอมรับคำว่าเป็นอันขาด”

ติกโกวแซซังกล่าวพร่ำดำเนินตนเองอยู่ไม่ขาดเสียง

ส่วนยังยืก็ต้องถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ สายตาอันนุ่มนวลของนางจ้องมองดูติกโกวแซซัง คล้ายดั่งกำลังตัดสินใจอย่างเคร่งเครียดแล้วจึงเดินตรงมาที่ข้างกายด้วยท่าก้าวเดินอันสวยงาม ดุจดั่งเทพธิดาลอยละล่องฟ่องมาบนท้องฟ้า ยิ่งมีกลิ่นหอมอันรวยรินโชยกระพบนาลิกของติกโกวแซซังอยู่ตลอดเวลา

ติกโกวแซซังกลับกลายจากสีหน้าอันตื่นตระหนกตกใจ มากลายเป็นรำพึงขึ้นดั่งกับผู้นคลิบเคลิ้มลืมหืมตาว่า

“เสียวเจี๊ยะ ท่านเป็นสตรีที่มีความงามที่สุดเท่าที่ข้าพเจ้าเคยเห็นมาในชีวิต”

ยังยี่ได้ฟังวาจານี้แล้วคล้ายดังจะชะงักงันไปรูปหนึ่ง แต่แล้วก็แย้มยิ้มให้เป็นอันดี กล่าวขึ้นว่า

“มิกล้ารับคำชมเชยเกินความเป็นจริงของโกวเสียได้ บัดนี้ข้าพเจ้าจะคลายจุดให้กับท่าน ท่านจงหลบหนีไปเสียเถิด”

ยังยี่ได้ยิ้มให้กับตักโกวแซซึ่งอย่างนุ่มนวลปรารถนาดี รอยยิ้มของนางที่งามดั่งบัวแย้มนั้น ในสายตาของตักโกวแซซึ่งรู้สึกว่าเป็นรอยยิ้มอันเปี่ยมด้วยความเมตตาการุณย์ สูงส่งสง่าและบริสุทธิ์ผุดผ่องอย่างนาระทึบใจ

ตักโกวแซซึ่งห้ามปรามเสียงเบา ๆ ขึ้นว่า

“เสียวเจี๊ยะ หาก मैंปล่อยข้าพเจ้าไป บิดาท่านเมื่อทราบไปจะไม่ตำหนิต่อท่านได้ ไม่ดอก ปล่อยให้ข้าพเจ้ารอนถึงวันมะรืนนี้เถิด ข้าพเจ้าขอสำนึกพระคุณของเสียวเจี๊ยะเอาไว้ในใจอย่างตราตรึงก็แล้วกัน”

ยังยี่ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวว่า

“บิดามีความรักและตามใจข้าพเจ้าอยู่เสมอมา ท่านคงไม่ตำหนิข้าพเจ้ารุนแรงกระไรกัน ข้าพเจ้าเห็นท่านมีบุคลิกที่สง่าสูงส่ง และอีกประการหนึ่ง เรื่องนี้ท่านมิได้มีความผิดเลย หากคำมะรืนนี้บิดาข้าพเจ้าต้องได้พบอุปสรรคหรือพ่ายแพ้มา บิดาย่อมต้องกำจัดท่านเป็นการระบายความคั่งแค้นก็ได้”

ตักโกวแซซึ่งกล่าวขอบพระคุณเบา ๆ แล้วจึงกล่าวว่า

“เสียวเจี๊ยะ ท่านมีจิตอันเป็นกุศลอย่างยิ่ง แต่ข้าพเจ้ามีอาจะทำให้เสียวเจี๊ยะต้องพลอยรับบาปไปด้วย”

ตักโกวแซซึ่งกล่าวพลางรู้สึกสะเทือนใจอย่างรุนแรง พร้อมกันนั้นก็ยิ่งมีความปรารถนาดีในตัวยังยี่ขึ้นอีกเป็นอันมาก คำนี้ในใจว่า

“หากเราได้เป็นสหายกับนางสักคน มิทราบว่าจะประเสริฐเลิศดีเพียงใด”
จึงได้กล่าวเบา ๆ ขึ้นว่า

“เสียวเจี๊ยะ ข้าพเจ้าจะมีวาสนาได้ทราบนามของท่านหรือไม่”

ยังยี่กล่าวเสียงนุ่มนวลขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าแน้งย้ง”

“แน้งย้ง ? นามนี้น่าฟังอย่างยิ่งवाद รูปงามนามเพราะ จะอนุญาต

ให้ข้าพเจ้าเรียกว่าแน่เจ้เจ้ได้หรือไม่”

แน่นังยังโบหน้าแดงฉานขึ้นทันที ตอบไปว่า

“เนื่องจากท่านถูกปรักปรำอย่างไร้ความผิดอยู่ หาก मैं ในสภาพอื่น ๆ แล้ว วาจาที่ท่านกล่าวมานี้ ข้าพเจ้ามีอาจนฺตฤตยให้ อย่างแน่นอน”

ติกโกวแซซังทราบว่างรับปากแล้ว จึงมีความลึกละเอียดยินดีเป็นที่ยิ่ง รีบกล่าวไปว่า

“เป็นพระคุณแน่เจ้เจ้มาก ที่ได้ภัยในความลวงเกิน”

แน่นังยังหัวร่ออย่างเห็นใจ

ตลอดทั้งวันนั้น ติกโกวแซซังสร้างมารยาเป็นระทวยอยู่ภายในห้อง กะทัดรัดอันสวยงามของร้านเพชรทองชยุตุนเล่า แน็งยังก็ได้สนทนาปราศรัย อย่างมีน้ำอดน้ำทนจนถึงเวลาพลบค่ำ ติกโกวแซซังมีความลุ่มหลงในตัวแน่นัง-ยังตั้งแต่แรกเห็น ยิ่งมองยิ่งรักอย่างประทับใจ จึงร้องในใจขึ้นว่า

“เราจะต้องเป็นสหายกับนางให้จงได้ !”

คำคิดวันนั้นแน่นังยังไปนำผ้าห่มนามมาคลุมให้กับติกโกวแซซังแล้ว กระซิบกล่าวเบา ๆ ว่า

“ราตรีในฤดูชิวเทียน อากาศหนาวเหน็บอย่างยิ่งนัก เวลาค่ำคืนบิดา ข้าพเจ้ามีเคยมาเลย ท่านคลุมผ้าไว้เถิดมิต้องกลัว”

ติกโกวแซซังมองนางด้วยความตื่นตันใจ แล้วจึงกล่าวว่า

“เสียวเจี๊ยะ ช่างเป็นผู้มีคุณความดีอันประเสริฐเลิศล้ำ ข้าพเจ้าควร จะสำนึกพระคุณของท่านในสถานใดจึงจะได้”

แน่นังยังกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ก็มีกระไรหนักหนาหนักดอก โกวเฮียถูกปรักปรำอย่างไร้ความผิดพลาด ไດ ๆ ข้าพเจ้ากลับรู้สึกเกรงใจในตัวท่านอย่างมาก”

กล่าวแล้วนางจึงเดินชุดช้อยออกไปจากห้อง ติกโกวแซซังเหม่อมองดู หลังนางจนลืมนึกไปหน้าพลันปรากฏรอยยิ้มที่ลุ่มหลงรักใคร่ขึ้น

ในยามสองของคำคืนนี้ ตักโกวแซซึ่งเลิกผ้าห่มผุดลุกขึ้นยืน ใช้วิชาตัวเบาเงาปีศาจ พุ่งปราดออกไปทางนอกกำแพงเมืองจนถึงราวป่าโปร่งแห่งนั้น เสร้นกายเอาไว้วจนมิดชิด และเนื่องด้วยคำนวณดูว่าน้ำปีศาจจะต้องมาหาตนในกำหนดสามวันอย่างแน่นอน

เพราะน้ำปีศาจนี้เป็นถึงชนชั้นตัวจู้ (หัวหน้าสถานบูชาซึ่งเทียบเท่ากับรองประมุข) ของพรรคอสูรโลหิต ความสูงส่งในศักดิ์ศรีของมัน ต่ำกว่าประมุขและภรรยาเท่านั้นเอง พรรคอสูรโลหิตยอมไม่ยอมให้มันต้องตายลงในลักษณะนี้ และด้วยน้ำมือของตักโกวแซซึ่ง คำวันมะรินมันยอมต้องนำศิลาแตกสองแผ่นนั้นมาเป็นแม่มนั้น แต่สองสามีภรรยาประมุขพรรคก็ต้องระดมผู้มีฝีมืออันดับสูงสุดของพรรคอสูรโลหิต แม้กระทั่งเทพอสูรเก้ามังกร ผู้วิเศษกระดุกขาว เก้าจิวใต้เขี้ยว สองสามีภรรยาประมุขพรรคต่างก็ต้องมาเฝ้าในทะเลแวกไกล่เคียง รอคอยตักโกวแซซึ่งมานำศิลาแตกสองแผ่นนั้น และคลายจุดให้กับน้ำปีศาจ จึงจะฮือกันเข้ามาล้อมกระหน่ำตักโกวแซซึ่ง ซึ่งเป็นเรื่องที่ตนคาดคำนวณไว้ได้แม่นยำแล้ว

เมื่อรอคอยอยู่อีกครู่หนึ่ง พลันเห็นเงาร่างคนพุ่งปราด ๆ เข้ามาอย่างลับสน เพียงชั่วพริบตาเดียว ภายใต้นี้จึงมีผู้คนเข้ามาถึงสิบกว่าคน และไม่พลาดผิดจากการคำนวณของตักโกวแซซึ่งเลย เพราะประมุขพรรคอสูรโลหิตบ้วนเก็กเทียนจน ได้นำตัวจู้ทั้งสาม เก้าจิวเขี้ยว ส่วนภรรยาของประมุขตยฮันเอี่ยมเนี้ยก็ได้นำสตรีอายุเยาว์ที่เกล้าผมเป็นมวยสูง ติดตามมาถึงยี่สิบกว่าคนด้วย

คนประดานี้ต่างนับเป็นยอดฝีมืออันดับสูงของพรรคอสูรโลหิตทั้งสิ้น นับกันในเชิงพลังฝีมือแล้ว สามภรรยาจะผยองเกียรติได้ในพิภพแห่งยี่สิบ ไม่มีความอับอายใจอย่างแน่นอน

น้ำปีศาจหัวซีดขาวดังราวกระดาด เดินตามหลังประมุขพรรคอสูรโลหิตมาอย่างเงียบขรึมเกรี้ยวสด

บ้วนเก็กเทียนจนประมุขพรรคอสูรโลหิต กวาดตาพิจารณาดูป่าโปร่งแห่งนี้ อย่างถี่ถ้วนเป็นเวลาครู่หนึ่ง แล้วจึงหันหน้าไปกล่าวกับเทพอสูรเก้า

มังกรขึ้นว่า

“กิมตัวจู้ ท่านไปแฝงกายอยู่ในเชิงเขาซึ่งห่างจากที่นี่ทางทิศใต้ประมาณ
ครึ่งลี้ รอดำเนินการตามรหัสที่บอกไว้”

เทพอสูรเก๋ามังกรรับคำและจากไปทันที

บั้งจู้ของพรรคอสูรโลหิตกล่าวกับผู้เฝ้าประตูขาวว่า

“อั้งตัวจู้ ท่านไปแฝงไว้ทางทิศตะวันตก”

แป๊ะกุกจินกุน (ผู้เฝ้าประตูขาว) รับคำสั่งแล้วจากไปในทันที

สุดท้ายคือเก๋ากิจิได้เฝ้าสกัดทางด้านเหนือ สองสามีภรรยาประมุข
พรรคเป็นผู้สกัดทางด้านตะวันตกเอง ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนี้ก็กลายเป็นสภาพโอบ
ล้อมอย่างแน่นหนา ตักโกวแซซึ่งทราบดีว่า จุดอันอ่อนแอที่สุดของวงล้อม
นี้คือด้านตะวันตก ซึ่งแป๊ะกุกจินกุนเป็นผู้ต้านทานขวางไว้ ลอบจดจำในใจ
อย่างมั่นคง

แต่ตักโกวแซซึ่งกำลังขึ้นอีกว่า

“อันยอดฝีมือของบู๊ลิ้มในยุคนี้ มิว่าผู้ใดหากถูกคนประดาน้ำโอบล้อมไว้
แล้ว ย่อมจะต้องเป็นสถานการณ์ที่ไม่มีหวังหนีเอาชีวิตรอดอย่างเด็ดขาดอย่าง
นั้นตั้งเฝ้าเฝ้าจนได้ถูกตนหลอกลงมาตายแทนในที่นี้ ด้วยแผนการก่อกวน
และจู่โจมอย่างไม่คาดคิด หากถูกโอบล้อมเข้าเมื่อใด ย่อมต้องตายลงในที่นี้
เป็นแน่แท้ แล้วตนจะแบกหน้าไปพบกับเน้งย้งผู้เป็นบุตรของมันได้อย่างไร
กัน”

พรรคอสูรโลหิตเมื่อได้สั่งงานกันเรียบร้อยแล้ว จึงพากันจากไปจนหมด
สิ้น ตักโกวแซซึ่งพลอยกลับไปนอนหลับอยู่ที่เดิมภายในห้องของซุ่ยฮุ้นเล็กอีก
แต่ซบคิดอย่างไรก็หาวิธีการอันรอบคอบปลอดภัย มารับมือต่อสถานการณ์
ครั้งนี้มิได้เลย

ตักโกวแซซึ่งนอนกระสับกระส่ายจนมีอาการข่มตาหลับได้ มือที่กำ
ไปมาพลันกระแทกกับกระดานปักใหญ่ที่ขุนพลพสุธามอบให้ตนในอ้อมอก
เข้า จึงฉุกใจได้คิดคำนึงขึ้นว่า

“มีแล้ว”

ขณะคิดจะดึงกระดานปักใหญ่ซึ่งเย็บเป็นเล่มขึ้นมาดูนั้น เนื่องจาก ขุนพลพสุธาเคยบอกว่า เป็นยอติวิชาความรู้อันสูงสุดเท่าที่มีของสองขุนพล ฟากฟ้าและพสุธา รวมอยู่ด้วยกัน ขุนพลฟากฟ้าแตกฉานเชี่ยวชาญในค่าย ประตุกล ซึ่งย่อมจะต้องมีวิชาตั้งค่ายกลอันสูงส่งพิสดารอยู่เป็นแน่แน้น หาก แน่นทนสามารถจัดการให้ราวปานี้ เป็นขบวนค่ายกลอันพิสดารตั้งปาฏิหาริย์ ขึ้นได้แล้ว คือไม่มีแผนการอันปลอดภัยอย่างยิ่งยวดเล่า แต่ในยามนั้นเอง ประตุห้อยอันสวยงามได้ถูกเปิดดั่งแฉด ตักโกวแซซึ่งหรีดตาทั้งสองจ้องมองไป เห็นแน่นังยังได้ย่องเข้ามาอย่างเงียบกริบ เมื่อเห็นตักโกวแซซึ่งยังคงนอนอยู่ที่ เดิม คล้ายดั่งวางใจได้อีกมากมาย นางบ่นรำพึงขึ้นว่า

“แปลกแท้ เมื่อครุ่นนี้เราเห็นถนัดชัดตาทีเดียว ว่ามีเงาร่างสีดำพุ่งเข้ามา ภายในห้องนี้”

นางกล่าวพึมพำแล้วจึงยกมือไปทาบที่ทรวงอกตักโกวแซซึ่ง เพื่อทดสอบ ตูลมหายใจและความถี่ในการเต้นของหัวใจ

ตักโกวแซซึ่งได้กลิ่นหอมรวรินที่กระเจายออกจากร่างแน่นังยัง จนรู้สึก เคลิบเคลิ้มมีนเมา จิตใจไหวหวั่นอย่างรุนแรง ร้องขึ้นด้วยความตื่นเต็นว่า

“ใคร ? ใครกัน ?”

แน่นังยังรีบถอยปรดาไปสามก้าว กล่าวเบา ๆ ขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าเอง โกวเฮีย เมื่อครู่ข้าพเจ้าคล้ายเห็นเงาร่างสีดำของคนผู้หนึ่ง พุ่งเข้ามาภายในห้องนี้ จึงมีอากว้างใจได้ ต้องมาตรวจตราดู”

ตักโกวแซซึ่งตอบขึ้นอย่างเสแสร้งแก้งทำว่า

“อา เสียวเจียะนั่นเอง เสียวเจียะมีความกังวลในตัวข้าพเจ้าถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกสำนึกในพระคุณอย่างยิ่งยวด เมื่อครุ่นี้มีผู้ใดมาในที่นี้เลย เสียว-เจียะโปรดวางใจไปพักพ่อนเถิด”

แน่นังยังจัดการคลุมผ้าให้ตักโกวแซซึ่งจนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จึงกล่าว เบา ๆ ว่า

“โกวเฮีย ท่านก็พักพ่อนอย่างนั้นนอนใจเถิด คืนวันพรุ่งนี้ ข้าพเจ้าคิด ร่วมทางไปกับบิดาสักครั้งหนึ่ง อาจบางทีจะไม่มีเหตุร้ายอย่างไรอุบัติขึ้นเป็นแน่”

นางพอกกล่าวออกไป ตึกโกวแซซึ่งต้องสะท้านใจอย่างรุนแรง คำนี้
ขึ้นว่า

“จะใช้ได้อย่างไรกัน หากมันเกิดพลาดผิดขึ้นแล้ว ตนจะต้องเจ็บ
ช้ำน้ำใจไปจนชั่วชีวิตทีเดียว”

จึงรีบกล่าวขึ้นด้วยความตื่นตระหนกตกใจว่า

“เสียเจี๊ยะ ท่านเป็นอิสตรีที่มีอายุไม่มากนัก เหตุใดจึงจะไปในสถาน
ที่อันเปี่ยมด้วยภยันตรายที่ร้ายแรงถึงเพียงนั้นเล่า”

แน้งยังคงกล่าวแซมซ้ำขึ้นว่า

“มิเป็นไรดอก สถานที่ซึ่งบิดาสามารถไป ข้าพเจ้าก็สามารถไปเช่นกัน
อันเรื่องราวเหล่านี้บอกกับท่านแล้ว อาจบางที่ท่านมิใคร่เข้าใจก็เป็นได้ เรา
ไวพุดคุยกันในวันพรุ่งนี้เถิด ท่านจงพักผ่อนให้สบายใจด้วย”

“ไม่ เสียเจี๊ยะ อันคนประดานั้นต่างเป็นผู้ไปมาอย่างไร้ร่องรอยเบา
แส เป็นเหล่าโจรร้ายที่ฆ่าคนตายได้อย่างไม่มีความเวทนาปราณี ท่านอย่าได้
ไปจะประเสริฐกว่า”

แน้งยังคงกล่าวอย่างยื้มแย้มขึ้นว่า

“โกวเฮีย ท่านเป็นคนที่มีสัจย์ซื่อมีธัมมะ ข้าพเจ้าก็รู้สึกขอบพระคุณ
ในความห่วงกังวลของท่านที่มีต่อข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะขอบอกกับท่านเสีย
เลยว่า ท่านเคยได้รับทราบถึงเรื่องของผู้มีฝีมือสองคน ที่ไปพิสูจน์กันบน
ยอดเขาม่อฮุ้นฮงเมื่อสิบปีก่อนได้หรือไม่?”

“อือม ข้าพเจ้าเคยได้ฟังคำบอกเล่ามา คล้ายดังเป็นดังไส้คี่โชว์และ
ตัวเมาะอึ้งนึ่งสองคน?”

“ถูกแล้ว อันคนทั้งสองนี้ ผู้คนทั้งหลายในแดนดินต่างเคารพยกย่อง
จนคล้ายดังเป็นเทพยดาในมวลหมู่มนุษย์ บิดาของข้าพเจ้าคือศิษย์ของตังไส้
คี่โชว์ และข้าพเจ้าเองก็ได้รับการถ่ายทอดจากบิดาโดยตรงอย่างไม่อำพราง
ข้าพเจ้าสามารถไปได้แน่นอน”

ตึกโกวแซซึ่งพอได้ยิน แทบจะกระโดดพรวดพราดลุกขึ้นจากที่ เพราะ
คาดฝันอย่างไรก็ไม่ถึงว่า ตังไส้เฮียวกุนนี้ คือศิษย์ของตังไส้คี่โชว์ แต่

ติกโกวแซซังไหนเลยจะทราบ ว่า ตั้งไข่เหียวกุนเป็นศิษย์ที่ตั้งไข่คิฮั่วเพียร
ติดตามหาเพื่อฆ่าทิ้งมาเป็นเวลากว่ายี่สิบปีแล้ว

แต่ติกโกวแซซังยังคงลั่นศีรษะเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“เสียวเจี๊ยะ ข้าพเจ้ามิเชื่อถือน้ำคำพูดของท่าน ข้าพเจ้าเคยได้ฟังว่า เมื่อ
ตั้งไข่คิฮั่วได้มรณภาพพร้อมกับตัวเมะอึ้งบ้นบยอตเขาเทียนซัวแล้ว ปกเสื้อที่
มีบันทึกยอดวิชาชั้นสูงสุดเอาไว้ ถูกคนชิงเอาไปได้ บิดาของท่านหากแน้นเป็น
ศิษย์ของตั้งไข่คิฮั่วจริง เหตุไฉนจึงยอมให้ผู้อื่นไปชิงชิงได้โดยง่ายตายเล่า”

แน้งยังถอนหายใจเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“ขณะนั้นบิดาและข้าพเจ้าอยู่ภายในหุบเขาอันร่มลับที่ชายแดนฮุนหน่า
ห่างเหินจากโลกภายนอกจนคล้ายดังถูกตัดขาด มิทราบเรื่องราวเหล่านี้เลย
จึงได้ปล่อยให้ผู้ซึ่งมีนามเล็กเบีค้วงสือชวงชิงเอาไป การมาในตงจ้วนของเรา
สองคนนั้น คือคิดต้องการหาเล็กเบีค้วงสือ เพื่อทวงถามปกเสื้อโลหิตของ
ซือโจ้วเอี้ยกลับมา มิคิดว่ากลับได้ข่าวกระถางทองแห่งบู๊ลิ้มยังอยู่ในวังโบราณ
ของฉีอ๋อง อันศิลาแตกทั้งสองแผ่นนั้น มีความสัมพันธ์กับเรื่องนี้นั่นเอง
บิดาเนื่องจากได้รับบาดเจ็บที่หลังมาเพราะคมกระบี่ และยังสูญหายด้วยน้ำมือ
ของท่านอีก ท่านลองคิดดู บิดาจะมีโทษรุนแรงหรือเปล่า”

ติกโกวแซซังพอได้ฟังเช่นนั้น จึงคำนึงในใจว่า

“ที่แท้เป็นเช่นนั้นเอง อย่างนั้น พวกเราเห็นทีจะได้ดูดีกันในภายหลังแล้ว
เป็นแม่นมั่น”

แต่ก็รีบหันกลับมาว่ากล่าวต่อไปอีก แน้งยังปลอบโยนติกโกวแซซังอยู่
อีกหลายประโยค จึงได้จากห้องอันประณีตนี้ไป

ติกโกวแซซังรองนางจากไปลับตาแล้ว จึงตั้งเอากระดานบันทึกออก
มาเปิดดูอยู่ครู่หนึ่ง พลันเห็นในหน้าหนึ่งมีบันทึกขบวนค่ายกลเกาเซียวเฮีย
(รูปเกาเต๋อ) เมื่อมองดูรายละเอียดของขบวนค่ายกลรูปทั้งเก้านี้อย่างคร่ำ
เคร่งอยู่ครู่หนึ่งแล้ว ก็บังเกิดความพิศมัยขึ้น

ขณะนั้นเป็นเวลาใกล้ยามห้าแล้ว ติกโกวแซซังรีบกระโดดลุกขึ้นจาก
ที่นอน วิ่งละลือเข้าไปในราวป่าโปร่งอีกครั้ง ถากเปลือกไม้สร้างค่ายกลไปตาม

หลักวิชาของค่ายรูปทั้งเก้า โดยถากเปลือกต้นไม้ออกแก้ต้น

เมื่อทดลองเดินหินอยู่ภายในค่ายตลบหนึ่งแล้ว รู้สึกว่ามีความพิสดารอย่างยิ่งยวดจนคาดคำนวณมิถูก ท่ามกลางแสงเดือนทรงในยามฟ้าสว่างจึงได้พาจิตใจอันอึดเฝ้าปลานปลั้มกลับไปนอนในห้องอันสวยงามประณีตของชุยฮุ้นเล่าอีกครั้ง

วันรุ่งขึ้นแน่นังยังได้มาในห้องน้อยนี้อีก นางสาวสี่อารมณ์สี่ขาวนวลดุจเดือนเพ็ญ ยิ่งเน้นให้เห็นถึงความบริสุทธิ์ผุดผ่องอันสูงส่ง นางพอมายังตักโกวแซ่ซังก็ได้กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“แนเสียเจี๊ยะ ช่างมีความงดงามประดุจเทพธิดาบนฟากฟ้า ข้าพเจ้ามีวาสนาอย่างไร จึงได้มารู้จักเสียเจี๊ยะ...”

ด้วยนิสัยที่ไม่ชำนาญในการเียนยอคน คำพูดนี้พอกกล่าวออกไป หะแรกหน้าตาก็แดงจางขึ้นก่อน แต่ด้วยความรักในตัวตนแน่นังยังจนประทับใจจึงปรากฏออกมาในวาจาและท่าทางโดยสิ้นเชิง แน้งยังก็มีหน้าแดงระเรื่อขึ้นกล่าวเบา ๆ ว่า

“โกวเฮีย ท่านมิใช่เป็นคนในวงการพวกเรา...”

วาจาของนางยังกล่าวมีทันจบคำ พลันเห็นดวงตาตักโกวแซ่ซังมีประกายอันประหลาดปรากฏขึ้นนুবหนึ่งก็สลายไป จึงตื่นตระหนกตกใจอย่างยิ่ง กล่าวขึ้นว่า

“โกวเฮีย เหตุไฉนสายตาทั้งสองของท่าน จึงมีประกายอันประหลาดปรากฏขึ้น หรือว่าท่านนั้นมีฝีมืออันสูงสุดยอดอยู่?”

แต่แล้วนางก็กล่าวรำพึงรำพันขึ้นกับตนเองว่า

“อา เป็นไปได้ดอก ท่านมีอายุมากมายเพียงไร จึงสามารถฝึกปรีอจนร่างกายไวไม่ปรากฏออกได้ เป็นเพราะระแวงแคลงใจมากไปนั้นเอง”

แต่ตักโกวแซ่ซังกลับจ้องจับสายตาดูบนใบหน้าของนางอย่างแน่วหนึ่ง กล่าวเบา ๆ ว่า

“เสียเจี๊ยะ คำวันพรุ่งนี้แล้ว เราสองยังมีโอกาสพบปะกันอีกหรือไม่?”

แน้งยังส่ายหน้าพลาบกล่าวว่า

“น่ากลัวไม่มีแล้ว ท่านจะสามารถผ่านคำวันพรุ่งนี้ไปได้หรือไม่ นั่น ยังจะต้องดูวาสนาของท่านเอง มาตราแนบิตาข้าพเจ้าวันพรุ่งนี้ไปลงทัณฑ์เพิ่มเติมต่อท่าน ก็จะต้องอัปเปหิต่านจากไปอย่างแน่นอน ข้าพเจ้าขอถามท่านว่า ท่านรู้สึกซึ่งในบิตาข้าพเจ้าหรือไม่ ?”

“ไม่ เหตุใดข้าพเจ้าต้องไปซึ่งซึ่งในตัวท่านเล่า คิลาบายฮวงซุ้ยข้าพเจ้าเป็นผู้ทำสูญหายไปกับมือ ซึ่งข้าพเจ้ายังรู้สึกเสียใจอย่างยิ่งยวดอยู่”

ติกโกวแซซึ่งปากกล่าวเช่นนั้น แต่ใจกลับลอบหัวเราะแล้วคำนึงอยู่ว่า

“ภายนอกไม่มีวันเวลาพบปะกันอีก ? น่ากลัวการพบปะมีอยู่มากมาย กายกอนักดอก”

เวลาสองวันได้ผ่านไปดังราวกะพริบตา ในเวลาสองวันนี้ติกโกวแซซึ่งพูดคุยปราศรัยกับแนงยังจนสนิทสนมถูกอกถูกใจยิ่งนัก ความบริสุทธิ์สัตย์ซื่อและเปี่ยมด้วยธรรมะอันดีงามของแนงยัง ตราทรงใจของติกโกวแซซึ่งอย่างแนบแน่น และติกโกวแซซึ่งในคราบของนักศึกษาคล้ายดั่งได้เรียนรู้มาทุกสิ่งอันจนซ้ำของ โดยเฉพาะกับในวิชาการต่อสู้แล้ว ยิ่งกลับวิพากษ์วิจารณ์จนแนงยังมีความเลื่อมใสนับถือเป็นที่สุด

ขณะนั้นแนงยังจึงได้สนใจในส่วนสัดของติกโกวแซซึ่ง ว่ามีความเหมาะสมต่อการฝึกปรือฝีมืออย่างยิ่งยวด ซึ่งนับว่าหามิได้อีกแล้วในรอบหนึ่งร้อยปี ในใจนางจึงบังเกิดความคิดอันพิสดารขึ้นอยู่อย่างลอบเร้น คำนึงขึ้นว่า

“หากแนบิตาข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของบิตา น่ากลัวว่าความสำเร็จในอนาคตจะต้องสูงส่งไปกว่าเราอีกเป็นแน่แท้”

นางพอได้คิดเช่นนี้ ทำที่จึงงงันเคลิบเคลิ้มไป

ติกโกวแซซึ่งสังเกตดูอาการปฏิกิริยาของนางอย่างละเอียดถี่ถ้วนอยู่ตลอดเวลา เมื่อเห็นเช่นนั้นจึงกล่าวว่า

“แนเลียวเจียะ ท่านกำลังคิดเรื่องอันใด ?”

แก้มทั้งสองของแนงยังแดงระเรื่อขึ้นวูบหนึ่ง กล่าวตอบทันทีว่า

“อา หามีได้ ข้าพเจ้ากำลังคิดถึงสถานที่นัดพบในคำนี้ที่ข้าพเจ้าจะไป แต่หวังว่าเทพดาฟ้าดินจงได้เห็นใจในคนดีมีธัมมะ นำกระเบื้องทั้งสองแผ่น นั้นกลับมา...”

ติกโกวแซซึ่งกล่าวชัดเจนขึ้นทันทีว่า

“ข้าพเจ้าคิดว่าต้องสามารถนำกลับมาได้เป็นแน่นอน มิทราบว่าจะเสีย-
เจียะและบิดาท่าน จะเตรียมตัวไปในเวลาใด ?”

“น่าจะกลายเป็นเวลาสามสัปดาห์ไปแล้ว”

ติกโกวแซซึ่งฟังกิริยา และพลันกล่าวขึ้นว่า

“เสียเจียะ เมื่อความข้าพเจ้ามีความผันอันประหลาดพิกลอย่างเหลือ
เกิน”

“ผันเห็นอะไร จึงมีความประหลาดพิกลจนถึงเพียงนั้น ?”

“อา ข้าพเจ้าผันว่าได้ถูกชายฉกรรจ์ทำทางโหดเหี้ยมดูร้ายไล่ล่าอย่าง
เอาเป็นเอาตาย ในที่สุดข้าพเจ้าก็หนีเข้าไปภายในราวป่าโปร่ง เหตุการณ์อัน
ประหลาดก็อุบัติขึ้นในเวลานั้นเอง ข้าพเจ้าได้พบต้นไม้เก่าต้นนายในราวป่าถูก
คนถากเปลือกออกจนหมดสิ้น ขณะนั้นข้าพเจ้าถูกพวกมันไล่ตามมาอย่าง
กระชั้นชิด พลันได้ยินเสียงของท่านมากล่าวที่ริมโสตของข้าพเจ้าว่า ‘โกวเฮีย
อ้อมต้นไม้ที่ไร่เปลือกเหล่านี้ไป ช้ายสามก้าว ขวาลีก้าว พวกมันก็ตามท่าน
ไม่ทันเอง และท่านยังสามารถเป็นฝ่ายจู่โจมพวกมันให้ได้รับบาดเจ็บอีกด้วย’
ข้าพเจ้ารีบกระทำไปตามคำบอกเล่าของท่าน จึงปรากฏผลขึ้นทันตาเห็นเพราะ
พวกมันประดาน้ำมองหาข้าพเจ้ามีพบ ข้าพเจ้าจึงตื่นเต้นดีใจจนตกใจตื่น
เสียเจียะ ท่านว่าความผันนี้ประหลาดหรือไม่ ?”

แนงยังฮั่วร้อพลางกล่าวว่า

“กลางวันครุ่นคิดมากไป กลางคืนจึงมีความผันอุบัติขึ้นได้ โกวเฮีย
ท่านอย่าได้คิดให้คร่ำเคร่งนักเลย”

ติกโกวแซซึ่งคร่ำครวญในใจว่า

“แนงยัง ข้าพเจ้าหากไม่บอกกล่าวกับท่านเสียแต่แรก คำนี้แม้ท่าน
และบิดาแม้จะมีปีกคนละสองข้างก็น่ากลัวยากจะปลีกตัวหลบหนีออกมาได้”

พอเริ่มยามต้นของคืนวันนี้ ดั่งไธ้เฮียวกุนและเน้งยังพากันเข้ามาภายในห้องอันสวยงาม ดั่งไธ้เฮียวกุนแนก้ากล่าวเสียงเย็นซากระด้างกับตักโกวแซซังว่า

“เจ้าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปหรือไม่ ก็ต้องดูเหตุการณ์ในค่ำวันนี้แล้ว”

ตักโกวแซซังมิได้ลงเสียงแต่อย่างไร แต่ในใจกลับลอบหัวร่ออย่างครั้นเคย รอคจนเมื่อคนทั้งสองจากไปแล้ว จึงกระโดดลุกขึ้นยืนหาพู่กันในห้องได้แล้ว ก็เขียนอักษรตัวมืมาบนผนังห้องขึ้นว่า “ขอบพระคุณเฮียวกุนและเสียวเจียะที่ได้ให้ไมตรีเข้าช่วยเหลือ”

เสร็จแล้วจึงพุ่งปราดออกไปจากร้านซุ่ยฮุ้นเล่า กลับไปที่โรงเตี๊ยม จู่ม้ามังกรและเห็บไม้เท้าภูตบดีเร่งรุดมาทางนอกกำแพง ปลอม้ามังกรให้ไปตามอิสระ พลาถสั่งขึ้นว่า

“ฮุ้นยี่ พอไดยืนเสียงกู่ของข้าพเจ้าแล้ว จงรีบมาเลย”

ดิ่งไม้เท้าภูตบดีขึ้นถือ ไขว้ขาตัวเบาเงาปิศาจไร้สภาพพุ่งปราดเข้าไปภายในราวป่าโปร่งอย่างรวดเร็วปานสายฟ้า ขณะนี้มาตรแม้นยังมีถึงยามสอง แต่ตักโกวแซซังก็แน่ใจว่า พวกอสูรโลหิตย่อมต้องมีแผนการอันรอบคอบรัดกุมมากกระทำ ในละแวกใกล้เคียงนี้จะต้องมีหน่วยลาดตระเวนของม้นอยู่อย่างคับคั่งเป็นแน่แท้ แต่วิชาตัวเบาเงาปิศาจไร้สภาพนี้ มีความรวดเร็วว่องไวถึงเพียงใดแล้ว ผู้ที่มีกำลังภายในอ่อนด้อยไปบ้าง จะไม่มีทางเห็นเงาร่างของตักโกวแซซังได้เลย

เพียงวูบเดียวก็มีเงาร่างคนพุ่งปราดเข้าไปภายในราวป่า หายลับตาในชบวนค่ายกลเกาเหี้ยวเหี้ยว (รูปเก้าดอก) รอคการมาของน้ำปีศาจ

เสียงหนอนแมลงทางราวป่าร่ำร้องอยู่ระงม ดาวอันเลื่อนรางจางแสงมืดสลัว ไม่นานนัก มีเงาร่างจำนวนสิบกว่าคน พุ่งปราด ๆ ตรงเข้ามาทิศทางนั้นอย่างเร่งร้อน แต่เมื่อห่างจากราวป่าอยู่เพียงครึ่งลิ คนจำนวนนั้นพลันแยกย้ายออกจากกัน และเร้นกายจนเจียบหายไปทันที มีแต่น้ำปีศาจเพียงคนเดียว ที่ใช้ฝ่าเท้าอันโซซัดโซเซตรงเข้ามา ตักโกวแซซังทราบว่ อาการบาดเจ็บภายในของมันกำลังจะกำเริบขึ้นแล้ว ใบหน้าจึงปรากฏแววกระด้างอย่าง

อำมหิต รำพึงขึ้นว่า

“คำนี้เราแน่ใจไม่คร่าชีวิตเจ้า เฮอะ ความอาฆาตที่พันแขนบิดาไปข้าง
หนึ่งนั้น เจ้าจะต้องได้รับกรรมสนองอย่างเด็ดขาด”

สายตาเป็นประกายคมกล้า จับจ้องมองดูน้ำปีศาจจิ้งจอกเขม็ง ยิ่งมาก็
ยิ่งใกล้ จากใบหน้าอันขาวซีดนั้น ตักโกวเซียงยังพอมองเห็นถึงความชั่วร้าย
อำมหิตที่ปรากฏอยู่เลือนราง ❀

นัดมิลล์ญญี่

ตักโกวแซซังเห็นหน้าปี่ตัวจูโอบศิลาแตกมาด้วยสองแผ่น เดินเข้ามาที่
เบื้องหน้าราวป่าแล้ว เมื่อเห็นต้นไม้ที่ถูกถากเปลือกหลายต้นอยู่ที่เบื้องหน้า
มันคล้ายดังชะงักงันไปวูบหนึ่ง แต่ยังคงสืบเท้าก้าวเข้ามาในราวป่าอย่างลำบาก
ยากเย็น

เมื่อมันเข้ามาได้หกเจ็ดก้าวแล้ว ตักโกวแซซังจึงพลั้งลงไปหา กล่าว
เสียงเย็นชาขึ้น

“ท่านนำเศษศิลามาสองแผ่นดังคำนัดหมายจริง ๆ วางไว้ที่พื้นแล้ว
ถอยออกจากป่านี้อีกเถิด”

หน้าปี่ตัวจูมองดูตักโกวแซซังแวบหนึ่ง เห็นมือถือไม้เท้าทุบต้อนมีพลัง
ความเย็นกระจายออกมาอยู่ก่อนหนึ่ง จึงวางเศษศิลาทั้งสองแผ่นลงบนพื้น
แต่ก็ยังเท้าไว้ไม่เคลื่อนไหว

ตักโกวแซซังตวาดเสียงหนัก ๆ ขึ้นว่า

“เหตุไฉนไม่ถอยออกไปจากราวป่าเล่า”

หน้าปี่ตัวจูมีประกายอันโหดเหี้ยมเย็นชาปรากฏขึ้นอยู่แว่ววับ กระซาก

เสียงด้วยความเดือดดาลว่า

“เจ้ายังมิได้คลายจุดที่ถูกสกัดไว้ของเราออกเลย”

ติกโกวแซซังหัวร่อฮาฮาเสียงสนั่นแล้วกล่าวว่า

“ท่านคิดว่า เมื่อข้าพเจ้าคลายจุดที่ถูกสกัดแล้ว ท่านก็จะได้ส่งสัญญาให้พวกพ้องเข้ามาทำร้ายข้าพเจ้ากระมัง ?”

น้ำปีตัวจูสีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง กล่าวเสียงกร้าวขึ้นว่า

“เจ้าลูกสุนัขอันไร้ยางอาย อีกเพียงชั่วครู่ก็ถึงกำหนดเวลาสามวันแล้ว เรามาตรแมนจะตายไป แต่เจ้าจะสามารถหนีรอดออกจากการกวาดล้างของพรรคเราได้ด้วยหรือ ?”

ติกโกวแซซังหัวร่ออย่างยโสโอหังแล้วกล่าวว่า

“ท่านมีต้องกระวนกระวายใจ ในเมื่อข้าพเจ้ารับปากจะคลายจุดให้ท่านแล้ว ย่อมไม่ยอมคืนคำให้เสียสัจจะวาทกับท่าน แต่ท่านต้องถอยออกไปจากราวป่าก่อน หรือข้าพเจ้ามีต้องพิสูจน์ดูเศษศิลาทั้งสองแผ่นนี้ ว่าเป็นของจริงหรือเทียมก่อนด้วย ?”

น้ำปีตัวจูแค้นเสียงขึ้นเล็กน้อย แต่ยอมถอยกายออกไปจากราวป่าตั้งคำว่า ติกโกวแซซังรีบกำลงเก็บเศษศิลาทั้งสองแผ่นนั้น แต่จะพิสูจน์อย่างไร จึงทราบว่าเป็นของแท้หรือเทียมเล่า นอกเสียจากนำศิลาทั้งหกแผ่นมาวางต่อกันดูลวดลายทางบนเท่านั้น แต่ยามนี้จะมีเวลาไปกระทำได้อย่างไรกัน ?”

เมื่อครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่แล้ว ก็คำนึงขึ้นว่า

“เศษศิลาทั้งสองแผ่นนี้คงมีใช้แปลกปลอมมาเป็นแน่ หากแมนทำเทียมมาแล้ว พรรคอสูรโลหิตไยต้องระดมกำลังมาอย่างมากมายดุจดั่งกับเผชิญกับศัตรูที่กล้าแข็งเล่า พวกมันเมื่อกระทำเช่นนี้ เห็นที่ต้องเข้าใจว่าเราเป็นจุดตะพานในไห จะอย่างไรก็ไม่มีทางหนีรอดออกจากร้อมมือของพวกมันไปได้ดอก”

ติกโกวแซซังพิจารณาดูอยู่ไปมา จึงกล่าวเสียงหนัก ๆ ขึ้นว่า

“เอาเถิด ท่านเข้ามาได้แล้ว เข้าใจว่าท่านก็มีกล้ามาเล่นลวดลายหลอกลวงข้าพเจ้าดอก”

น้ำปีตัวจิ๋วก้าวเข้ามาในราวป่าอีกครั้ง แหงหน้ามองไป พลันเห็นตึก-
โกวแซซึ่งสีหน้าเขียวคล้ำ ปรากฏแววอำมหิตโหดเหี้ยมขึ้นจนกดขัดตาจึงตื่น
ตระหนกตกใจเป็นอย่างยิ่ง กล่าวไปว่า

“เจ้าเด็กน้อย เจ้าจะคลายจุดให้กับเราจริง ๆ ?”

ตึกโกวแซซึ่งหัวร่อแค้น ๆ แล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ายังไม่กลับกลอกคืนคำกับคนดังท่านดอก เฮอะ แต่ทว่า
การตัดแขนซ้ายเกี่ยวมูสือในหุบเขาเล้งบู๊กนั้น เป็นความแค้นที่จะต้องชำระ
กับเจ้าในคราวนี้ จะอย่างไรเจ้าก็ต้องใช้กรรมนั้นเป็นแน่นอน”

น้ำปีตัวจิ๋วยถอยหลังไปก้าวหนึ่ง ด้วยความตื่นตระหนกเป็นอย่างยิ่ง
คำรามเสียงสนั่นไปว่า

“เจ้าเด็กอุบาทว์ ! เจ้าคิดจะทดแทนความแค้นนี้ในลักษณะใด ?”

ตึกโกวแซซึ่งหัวร่อเสียงดัง ๆ และตวาดไปว่า

“ท่านเก้าเล้งซึ่งมั่ว เป๊ะถูกจินกุนต่างมีอาจหนี่รอดจากชะตากรรมของ
การถูกฟันแขนขาดไปคนละข้าง”

น้ำปีตัวจิ๋วยังแผดเสียงดังขึ้นกว่าเดิมอีกว่า

“อย่างนั้นเจ้าก็ฆ่าเราเสียเถิด”

“ฆ่าเจ้าก็จะให้ความสบายแก่เจ้าจนเกินไป เฮอะ น้ำปีตัวจิ๋วผู้เป็นเจ้าของ
มิดเกล็ดสีคราม เจ้าจำได้หรือไม่ ผู้คนชนชาวบู๊ลิ้มที่ได้ตายลงเพราะมิดเกล็ด
สีครามของเจ้ามีอยู่มากน้อยเพียงใด ? เจ้าจะตายไปอย่างง่ายดายเช่นนี้ได้
หรือ ?”

วาจาพอฟังขาดคำ ร่างพลันถลันเข้าหาดั่งสายฟ้าแลบ จนถึงที่เบื้อง
หน้าน้ำปีตัวจิ๋วหัวพริบตา ยกมือตบฉาดไปหลายครั้ง แต่แต่ละครั้งต่างพาดเข้าใส่
จุดสำคัญบนทรวงอกของน้ำปีตัวจิ๋ว และตวาดเสียงดังสนั่นขึ้นว่า

“จุดได้คลายแล้ว เราหาใช่เป็นผู้กระบัดลัถยี่ไม่”

น้ำปีตัวจิ๋วกระอักเอาเลือดอันชุ่มเหนียวออกมาคำโต ปลายเท้าสะกิดพื้น
เล็กน้อย ร่างพลันพุ่งปราดถอยไปทางด้านหลัง แต่หาคาดไม่ว่า ตึกโกว-
แซซึ่งได้ตวาดอย่างเกรี้ยวกราดขึ้นในบัดดลว่า

“ความแค้นแห่งการตัดแขนงคินมา !”

ร่างได้ตามติดไปพร้อมกับเสียงทวาดว่า ไม่เท่าภูตบดิสสะบัดกวาดไป
วูบหนึ่ง ปรายอันเย็นเยือกพลันกระจายออก พร้อมด้วยพลังอันหนัก
หน่วงมหาศาลที่ทะลักเข้าใส่ น้ำปีศาจผู้แผ่ร้องขึ้นสุดเสียง และตะโกนก้องขึ้น
“เจ้าลูกสุนัข ! เจ้าชั่วช้าอำมหิตจนถึงเพียงนี้จริง ๆ”

เป็นความจริง วาจาของมันพอเพียงขาดคำ พลังอันแหลมคมหนัก
หน่วงของติกโกวแซซึ่งได้ทะลักเข้าใส่ร่าง พร้อมกับเสียงทวาดอันชั่วร้ายว่า
“ปิศาจลึกราม เจ้าจงจำคินวันนี้ไว้ เราติกโกวแซซึ่งได้ภัยให้ชีวิต
เดียวรจนาของเจ้าอีกครั้งหนึ่ง”

น้ำปีศาจผู้เหินเลยจะเลียงหลบหลีกได้ทันท่าที่ เสียงแผ่ร้องอันโอด
โอยได้ดังอย่างโหยวน โลหิตกระจายจนแปดเปื้อนไปครึ่งซีกร่าง แขนซ้ายได้
ถูกไม้เท้าภูตบดิสสะบัดไปเสมอไหล่ สิ้นสติด้วยความเจ็บปวดอยู่กับพื้นในที่
นั้นเอง

เวลาขณะนั้น ตาอันคมวาวของติกโกวแซซึ่งที่กวาดแลไปทั่วทุกทิศทาง
ได้เห็นเงาร่างสีเทาและขาวพุ่งปราดตรงเข้ามาดุจดังสายฟ้า พร้อมกันนั้นเสียง
กู่อันสะท้านหวั่นไหวได้ดังกระจายออกมาทั่วทั้งสี่ทิศ เหล่าบุรุษจรรรจ์ในชุด
รัตกุม พากันฮือออกมาเป็นจำนวนสิบกว่าคนอย่างคั่งคั้น

ติกโกวแซซึ่งรีบคว้าเศษศิลาทั้งสองแผ่นขึ้นอย่างรวดเร็ว ขณะคิดจะ
พุ่งกายขึ้นสู่เบื้องสูง โยนศิลาทั้งสองแผ่นเข้าไปในโพรงไม้ นั่น น้ำปีศาจผู้พลัน
ได้สติขึ้น ส่งเสียงอันสั่นสะท้านว่า

“ลูก...สุนัข...คำสั่ง...ของท่านประมุข...ในวันสารท...แต่งเอียง...ในปราสาท
บ้านกึกกึ่ง...พิธกริดโลหิต...มังกร...”

กล่าวได้เพียงเท่านั้นก็สิ้นสติลงอีกครั้งหนึ่ง

ติกโกวแซซึ่งกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“เราทราบแล้ว และต้องไปร่วมพิธีอย่างเด็ดขาด”

ร่างได้พุ่งปราดขึ้นพร้อมกับเสียงที่กล่าวจบ ละลือไปที่ยอดไม้จนบังเกิด
เสียงดังควบใหญ่ เมื่อหาโพรงไม้ได้แล้ว ก็หย่อนเศษศิลาทั้งสองแผ่น

เข้าไป จากนั้นจึงพลิกกายลงด้านล่าง สายตาที่กวาดแลไปได้เห็นดั่งไธ้เฮียว-
กุน และแน่นังยังยืนอยู่เบื้องหน้าราวปาแล้ว

แน่นังยังเมื่อเห็นในปาโปร่งนี้มีต้นไม้ที่ถูกถากเปลือกออกแก่ต้นอยู่จริง ๆ
จึงอุทานเบา ๆ ขึ้นด้วยความตื่นตัน แต่ดั่งไธ้เฮียวกุนได้กล่าวอย่างเร่งร้อนขึ้น
ก่อนแล้วว่า

“ยังยี้ ระวังตัวไว้ คำวันนี้เห็นที่มีอันตรายรอบข้างอย่างร้ายแรงทีเดียว”

วาจาเพียงจบคำ สาวกของพรรคอสูโรหิตได้ฮือกันมาจากกันทั่วทุกทิศ
ทางแล้วอย่างคลั่งแค้น บ้วนเก็กเทียนจุนหวาดเสียดังสนั่นหวั่นไหวดังอสนี-
บาตฟาดลงมา

“แนเก้า เจ้าเองหรือ ? เจ้าไยต้องมาเกลือกกลั้วกับปลักน้ำอันโสมมใน
ที่นี่อีก”

“ปลักน้ำอันโสมม ?”

ดั่งไธ้เฮียวกุนปรากฏแววอำมหิตขึ้นบนใบหน้าอย่างชัดเจน พลันตัว
ฝ่ามือฟาดเข้าใส่บ้วนเก็กเทียนจุนพร้อมทั้งตวาดอย่างเกรี้ยวกราดว่า

“ชิงคิลาลายแห่งสมบัติของเราไปแล้ว ยังมาประณามเราว่าเกลือกกลั้ว
กับปลักน้ำอันโสมมอีก”

บ้วนเก็กเทียนจุนพลีร่างหลบออกไปตวาดอย่างเดือดดาลขึ้นว่า

“หมายความว่าอย่างไร ?”

“คินคิลาลายแห่งทั้งสองแผ่นของเรามา วาจาอันบัดชบอย่าได้กล่าวให้
มากนัก”

พลันตัวดฝ่ามือฟาดโครมออกไปอีกครั้งอย่างหนักหน่วง พร้อมกัน
นั้น มือซ้ายได้ประกบนิ้วดูจปลายทวนกรีดออกไปจนบังเกิดพลังของดรชนี
ประกายสายฟ้า ฝ่าอากาศปรากฏเสียงดังหวีดหวิวน่าหวาดหวั่น

ตักโกวแซซังที่แฝงกายบนยอดไม้ราวในราวปา เมื่อเห็นพลังฝีมือของ
มันเป็นเช่นนี้ ต้องคำนึงขึ้นด้วยความพลุ่งพล่านใจว่า

“ฝ่ามือเทพมรณะ พลังดรชนีประกายสายฟ้า มันน่าว่าเป็นศิษย์
ทายาทของดั่งไธ้คือใช้อย่างแท้จริงทีเดียว”

ด้วยสัญญาตณตักโกวเซซึ่งมีความต้องการสนิทเชื้อและปรารถนา
ติดต่อตั้งให้เฮียวกุนศิษย์ร่วมอาจารย์ขึ้นอย่างมีรัฐตัว เสียงตุ้ยฮั่นเอี่ยมเนี้ยห้วน
อย่างชั่วร้ายดังมา และกล่าวเสียงกระดังขึ้นว่า

“เพ็ง ท่านไปกล่าวกับมันให้มากความโยเล่ ฆ่าเสียเลย”

พอคำฆ่าของนางหลุดจากปาก ร่างสีแดงพลันแลลบเข้ามาดุจดั่งสายฟ้า
ตวัดฝ่ามือฟาดต้านรับกับตั้งให้เฮียวกุนอย่างถนัดถนี้ เสียงดังโครมขึ้นกึกก้อง
จนแผ่นดินสะเทือน ตุ้ยฮั่นเอี่ยมเนี้ยเซถอยไปสามก้าว แสดงว่าตั้งให้เฮียว-
กุนมีพลังฝีมือสูงกว่าอีกชั้นหนึ่ง เพราะร่างเพียงสายโงนเงนเล็กน้อยเท่านั้น
บัวนกกเทียนจุนพลันยื่นมือห้ามตุ้ยฮั่นเอี่ยมเนี้ยเอาไว้ ร้องเสียงดัง ๆ
ไปว่า

“เนเก้ เราขอถามเจ้าว่า เศษศิลาสายแหงสมบัติของเจ้าได้สูญหายไป
ใช่หรือไม่?”

ตั้งให้เฮียวกุนหันไปกล่าวต่อเน้งย้งว่า

“ยังยี้ รับมือนางแพศยานั้นเอาไว้”

แล้วจึงได้หันกลับไปกล่าวต่อบัวนกกเทียนจุนว่า

“ปีศาจเผ่าไร่ยางอาย เจ้าเป็นผู้ชิงเอาไปแท้ ๆ ยังมาเสแสร้งแกล้งทำ
เป็นโง่ม คำวันนี้หากเจ้าไม่คืนเรา เราจะเสี่ยงกับเจ้าให้ถึงที่สุดเลย”

พลางตวัดฝ่ามือและประคบนิ้ว จูโจมออกไปอย่างโหดเหี้ยมดุร้าย
เทพอสูรเก้ามังกรกิมไฉ่ ผู้วิเศษกระดุกขาว เก้าจิวเฮียบได้พากันดาหน้าเข้า
มาถึง ในยามนั้น มันหวาดเสียงกึกก้องสนั่น แล้วเทพอสูรเก้ามังกรก็ได้
ถลันกายมายืนที่เบื้องหน้าตั้งให้เฮียวกุน

บัวนกกเทียนจุนตวาดไปว่า

“เก้าเล้งตัวจู้ ถอยไปก่อน !”

ตั้งให้เฮียวกุนและเน้งย้งพอเห็นสถานการณ์เช่นนี้ สีหน้าพลันแปร
เปลี่ยนไปเล็กน้อย ทราบแน่แก่ใจว่า คำนี้ย่อมต้องมีภพภัยมากกว่าโชคดี
อย่างแน่แท้แล้ว

บัวนกกเทียนจุนเอ่ยปากกล่าวขึ้นอีกว่า

พลังตรชนี่ประกายสายฟ้า พุ่งปราดออกไปจนบังเกิดเสียงซู่ซ่าสนั่น
หวั่นไหว บ้วนเก็กเทียนจนอดทนกล้ำกลืนต่อไปมิได้แล้ว ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

อย่างตั้งใจ สะบัดเสื้อทองอันกว้างใหญ่ขึ้นนูนพองหนึ่ง พลังที่เข้มแข็งแกร่งกร้าว จึงบังเกิดขึ้นในครานั้น

ตั้งไข่เหี้ยวกุนเสวยยืมแล้วตวาดไปว่า

“มาได้ประเสริฐมาก”

ฝ่ามือขวาได้เกร็งพลังเทพมรณะเอาไว้เตรียมตีได้อย่างสุดกำลัง เมื่อพลังของจอมอสูรร้ายทะลักเข้าไป แแนก้าจึงตวัดพาดโครมออกไปด้วยกำลังถึงแก่ส่วนอย่างเข้มแข็ง

“เฮอะ แแนก้า เจ้าสุกรอันโง่เขลาบัดซบ เจ้าหาความลำบากใส่ตัวเองแล้ว”

พลังมือทั้งสองพอสัมผัสกันถนัด เสียงดังโครมก็สะท้อนเลื่อนลั่นจนกึ่งไม้โบหญ้าและกรวดหินดินทรายปลิวกระจัดกระจาย คนทั้งสองพากันถอยปราดไปทางด้านหลังโดยพร้อมเพรียงกัน แต่ทว่า ตั้งไข่เหี้ยวกุนได้ถอยไถลออกไปบ้างเล็กน้อย

ขณะนั้นแนงยังได้ต่อสู้กับตุยฮั่นเอี่ยมเนี้ยอย่างซูลมุนวุ่นวายแล้ว ตุยฮั่นเอี่ยมเนี้ยมีพลังการฝึกปรืออย่างเข้มแข็งแกร่งกร้าว แนงยังจึงหาใช่จะต้านทานรับมือนางได้ไม่ ทำให้ตักโกวแซชังที่ลอบมองอยู่ภายในค่ายกลรูปทั้งเก้า กระวนกระวายใจจนแทบต้องโผล่เล่นออกมาจับมือแทน

ขณะเวลานั้นแป๊ะกุกจินกุนได้อุ้มร่างของน้ำปีตัวจิ๋วที่บาดเจ็บจนสิ้นสติกระโดดเข้ามาถึง ร้องสุดเสียงไปว่า

“ปังจู้ น้ำปีตัวจิ๋วได้ถูกทำลายด้วยน้ำมือของลูกสุนัขตัวนั้นแล้ว”

บัวนกกึกเถียนจุนพอได้เห็น เพลิงโทสะจึงพลุ่งฮือโหมขึ้นจนแทบเผาผลาญร่าง เมื่อไรที่ระบายใส่แล้วก็ตวาดกึกก้องไปว่า

“รีบหาในราวป่านี้ให้ถี่ถ้วน อย่าปล่อยเจ้าลูกสุนัขหลบหนีไปเสีย”

แต่ตั้งไข่เหี้ยวกุนได้พาดฝ่ามือตรงเข้าหาแล้ว บัวนกกึกเถียนจุนจึงแผดเสียงหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งขึ้นในฉับพลันกะทันหัน เลือ่สีทองได้แบ่งพองขึ้นกว่าเดิมร่วมสามเท่า และร่างของมันก็พลอยแบ่งพองขึ้นกว่าเดิมอีกมากมายทำให้บัวนกกึกเถียนจุนในขณะนี้ ได้กลับกลายเป็นอสูรร้ายที่ชั่วช้าน่าหวาดกลัว

ในพริบตา หน้าแดงฉานปานภูกราตด้วยโลหิตสด ๆ อ้าปากอันกว้างใหญ่ จนคล้ายขามอ่างโลหิต แขนที่เบ่งพองยาวเหยียดดุจดั่งงูน้ำฟาดฝ่ามืออสุร ด้วยพลังอันรุนแรงปานพายุอันบ้าคลั่งเข้าใส่ตั้งไข่เสียวกุนอย่างอ้อมหิตโหด เขี้ยว

ตั้งไข่เสียวกุนตีนตระหนกจนหน้าถอดสี ฟุ้งพลั่งลมปราณเทพมรณะ ขึ้นจนถึงสิบสองส่วน กระแทกรับออกไปทั้งสองฝ่ามืออย่างรุนแรงสุดกำลัง

พลังอันรุนแรงมหาศาลทะลักไปดุจดั่งมรสุมอันคลื่นคลั่ง ความเย็นยะเยือกได้แผ่กระจายไปรอบบริเวณ เสี่ยงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวจนแผ่นดินสะเทือน ตั้งไข่เสียวกุนได้ถูกบ้วนกึกเทียนจุนที่เบ่งร่างในวิชาจอมอสุร กระแทกจนกระเด็นละลือออกไปสามสิบกว่าเชียว ดาวทองปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าสายตาดจนแพรวพราววูบวาบ

แต่ตั้งไข่เสียวกุนเป็นศิษย์โดยตรงของตั้งไข่คี่โช่ว ไทเนเลยจะอ่อนด้อยต่ำทรมานไปได้ เพราะพลอยกระแทกเอาบ้วนกึกเทียนจุนต้องเซกลงไปสามก้าว บ้างเช่นกัน

แน่นังยังเมื่อเห็นบิดาถูกกระแทกจนปลิวออกไปร่วมสามสิบเชียว ใบหน้าอันผุดผาดของนางพลันซีดเผือดลงด้วยความตื่นตกใจ และเป็นห่วงกังวล ตูยฮั่นเอี่ยมเนี้ยจึงฉวยโอกาสที่นางเสียสมาธิ ถลันกายแวบเข้าไปในรัศมีสาม

เชียว เป็นการต่อสู้ในระยาระชั้นขีดแล้ว นางยื่นมือตะปบคว้าไปในบัดดล ตั้งไข่เสียวกุนมาตรแมนถูกกระแทกจนปลิวกระเด็น แต่ก็มิได้รับบาดเจ็บอันหนักหนาสาหัสเลย เมื่อเห็นแน่นังยังจะถูกฝ่ายตรงข้ามคร่าตัวไปแล้วจึงยัดร่างจากที่ยืน ฟุ้งปราดตรงเข้าหาตูยฮั่นเอี่ยมเนี้ยดุจดั่งเกาทัณฑ์ หลุดออกจากแหล่ง ประกบนิ้วทิ่มสีกัดออกไป พร้อมทั้งทวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“ยังยี้ เข้ามา !”

ตูยฮั่นเอี่ยมเนี้ยเห็นแน่แท้ตาว่า แน่นังยังต้องถูกตนคร่าตัวได้ในบัดดล อย่างเด็ดขาด แต่พลังนิ้วของตั้งไข่เสียวกุนได้สกัดฝ่าอากาศเข้ามาแล้ว มีอาจไม่เบี่ยงร่างเลี้ยวหลบหลีกไปได้ แน่นังยังรีบถีบเท้าฟุ้งปราดถอยไปได้ร่วมสิบ

เซี่ยะ ยืนเคียงคู่อยู่กับตั้งไเฮ้เฮียวกุน กล่าวเบา ๆ ขึ้นว่า

“บิดาท่าน ได้เห็นเศษศิลาทั้งสองแผ่นหรือไม่?”

ตั้งไเฮ้เฮียวกุนถูกวาจาของแนนยังสะกิดเตือนขึ้นจนมีสติแจ่มใส จึงเตือนตาลจนตัวสั่นระริก กล่าวอย่างเคียดแค้นขึ้นว่า

“เจ้าเด็กแซ่โกวบอกอยู่ชุด ๆ ว่า ถูกเจ้ามารเผาตัวนี้ชิงเอาไป แต่เจ้ามารเผาก็คล้ายตั้งมีทราบเรื่องราวนั่นเลย”

แนนยังจุใจได้คิดขึ้น จึงรำพึงเบา ๆ ว่า

“หรือว่าเป็นเขา...”

วาจายังกล่าวมีทันจบก็ต้องชะงักคำไว้ไม่ยอมกล่าวต่อ แต่ครุ่นคิดขึ้นว่า

“เป็นไปไม่ได้ดอก เขาไร้พลังฝีมือการต่อสู้เลย ไหนเลยจะกล้ากระทำเช่นนั้น”

ตั้งไเฮ้เฮียวกุนจ้องมองดูแนนยังด้วยจิตที่ฉุกคิดได้ในบัดดล กระซอกเสียงอย่างเตือนตาลขึ้นว่า

“ยังยี้ เจ้าหมายความว่าเจ้าเด็กแซ่โกวนั้นมีใครนำเชือถือนักหรือ?”

แนนยังลังเลอยู่เล็กน้อย พลันสิ้นศรัทธาแล้วกล่าวว่า

“บิดาท่าน นั่นเป็นเรื่องที่ไปไม่ได้ดอก เขา...”

แสดงว่านางมีความปรารถนาติดต่อกับโกวแซ่ซ่งอย่างลึกซึ้งแนบแน่น ตาทั้งสองของตั้งไเฮ้เฮียวกุนมีประกายอันอำมหิตราวโรจน์ขึ้นจนเจิดจ้า แนนยังต้องสะท้านไปทั้งร่าง กล่าวขึ้นว่า

“บิดาท่าน เขาเป็นคนที่ไม่มีฝีมืออันใดเลยนี่นา”

หากคาดไม่ว่านางพอเพียงกล่าวจบคำ บ้วนเก็กเทียนจุนที่ได้ฟังคำวาทะของบิดาและบุตรจึงถลันมิตกหล่นแม้แต่คำเดียว ก็ได้ส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

“แนเก้า ท่านว่าอะไร คนผู้นั้นคือใคร?”

บ้วนเก็กเทียนจุนได้คืนสู่สภาพปรกติแล้ว มั่นผู้ซึ่งเป็นชนชั้นประมุขมาตรแผ่นดินจะมีโทษอันพลุ่งพล่านขึ้นบ้างบางเวลา แต่พอได้คิดว่าเป็นเรื่องอันมีเลศนัยยอกย้อน จึงระงับอารมณ์จนแจ่มใสได้ในบัดดล และห้ามปราม

ตุยฮั่นเอี่ยมเนี้ยที่จะโถมเข้าจู่โจมเอาไว้ ฟังวาจาของบิดาและบุตรทั้งสองอย่างสนใจ

ตั้งไฮ้เฮียวกุนพอได้ฟังคำถาม จึงกล่าวตอบเสียงเย็นชากระด้างไปว่า

“เราบิดาและบุตรว่ากล่าวกันนั้น ไม่มีที่ทางจะให้เจ้ามาสอดปากออกความเห็นดอก”

บัวนเก็กเทียนจุนรีบกล่าวไปอย่างเร่งร้อนว่า

“ท่านอย่าเจ้าอารมณ์จนใช้โมหะบดบังสติปัญญาเลย จะทำให้เสียเรื่องอันสำคัญโดยสิ้นเชิงโดยใช้เหตุ ฟังจากน้ำเสียงของท่าน คล้ายดังว่าศิลาทั้งสองแผ่นของท่านนั้นได้ถูกผู้อื่นช่วงชิงเอาไปแล้วจริง ๆ”

“เจ้ากระทำเรื่องอันวิเศษนี้ขึ้นเองแล้ว ยังจะมาเสแสร้งแก้งทำเป็นโง่มออีก”

บัวนเก็กเทียนจุนพลันมีสีหน้าเคร่งเครียดลงทันที ตวาดไปว่า

“ແກ້ ท่านอย่าได้ปรักปรำใส่ไคล้ผู้คนที่ให้มากนัก ข้าพเจ้าบัวนเก็กเทียนจุนอันเป็นประมุขคนหนึ่ง ไหนเลยจะเป็นผู้ใส่ไคล้ป้ายผิด และมีวาจาอันลอกกลิ้งหลอกลวงได้เล่า ท่านได้ยินผู้ใดกล่าวกันแน่ ว่าศิลาทั้งสองแผ่นนั้นถูกข้าพเจ้าชิงเอาไป ?”

ตั้งไฮ้เฮียวกุนแค้นเสียงเย็นชากระด้างแล้วกล่าวว่า

“หรือว่าเจ้าลืมไปถึงการชิงศิลาลายแทงมาจากมือของบุรุษหนุ่มแซ่โกว ที่สวมใส่เสื้อยาวสีเขียวไปแล้ว ?”

บัวนเก็กเทียนจุนสีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง ถามขึ้นทันทีว่า

“แซ่โกว ? นามว่ากระไร ?”

“โกวซัง”

“โกวซัง ? โกวซัง... ตักโกวแซซัง...!”

บัวนเก็กเทียนจุนพลันส่งเสียงหัวร่ออันสนั่นหวั่นไหวแล้วกล่าวว่า

“ท่านผู้โง่เขลาดังราวสุกร มันคือตักโกวแซซังชัด ๆ มันได้ใช้คำโกวแซซังมาเป็นโกวซัง แต่ท่านกลับเชื่อถือมันอย่างสนิทใจเสียได้”

ตั้งไฮ้เฮียวกุนมีโทสะระเบิดขึ้นอย่างรุนแรง โดยมีทันคาดคิดก็ตวัด

ฝ่ามือฟาดเอาบ้านเก็กเทียนจนกระเด็นออกไปถึงสิบกว่าเชียว แล้วจึงคำรามเสียงสนั่นไปว่า

“เจ้ากล้าดำเราเป็นสุกร เจ้ามารเฒ่าไร้ยางอาย บุรุษหนุ่มเลือดเขียวที่แซ่โกว นั้น เป็นนักศึกษาที่ไร้เรี่ยวแรงกำลังกายแม่แต่น้อย ไยจะไปเป็นตักโกวแซ่ซ่งได้ และตักโกวแซ่ซ่งนั้นคือผู้ใดกัน ?”

บ้านเก็กเทียนจนพยายามกล้ำกลืนโทสะเอาไว้อย่างลำบากยากเย็น อย่างสามชুমตรงเข้าหาตั้งไฮ่เฮียวกุนแล้วกล่าวว่า

“ตักโกวแซ่ซ่งสร้างนามระบือขึ้นได้ จากการอาละวาดบนยอดเขาเป๊ะเซียงซงเพียงครั้งเดียว มันคือเลี้ยกเบี๊ค้วงลือตัวปลอม อันเรื่องนี้เจ้าก็ยังมิทราบ เจ้ามิใช่เป็นสุกรแล้วจะเป็นอะไรได้เล่า ขณะนี้มันอยู่ภายในราวป่าโปร่งแล้ว ท่านเข้าไปพิสูจน์ดูเองเถิด มันจะเป็นโกวซ่งหรือตักโกวแซ่ซ่งกันแน่ ? จะเป็นผู้ที่ไร้เรี่ยวแรงกำลังจริงดังว่าหรือไม่ ?”

ตั้งไฮ่เฮียวกุนพอได้ฟัง พลันหัวร่อเล็กๆ ขึ้นอย่างชั่วร้าย กล่าวแตกดันไปว่า

“ปีศาจเฒ่าไร้ยางอาย บุรุษหนุ่มแซ่โกวถูกเราจับสกัดจุดขาอยู่มือแล้ว มันจะเข้ามาในราวป่านี้ได้อย่างไร เจ้าคงจะเห็นปีศาจขึ้นแล้วกระมัง”

บ้านเก็กเทียนจนพอได้ฟังก็ชะงักงันไปวูบหนึ่ง ความคิดอันใดยังมีทันปรากฏขึ้น ภายในราวป่าพลันมีเสียงแผดร้องอย่างเจ็บปวดโหยหวน เกร่างสีขาวของคนผู้หนึ่งถูกเหวี่ยงกระเด็นลือออกมาอย่างรุนแรง

บ้านเก็กเทียนจนมีสายตาอันคมกล้าวิเศษนัก เพียงมองปราดเดียวก็เห็นชัดว่าเป็นเป๊ะกุกจินกุนนั่นเอง จึงขยับร่างพุ่งละลิ่วขึ้นสู่อากาศรับเอาไว้ เห็นเป๊ะกุกจินกุนถูกตัดแขนซ้ายขาดไปเสมอไหล่ โลหิตสด ๆ พุ่งฉีดดังรำนน้ำพุ เป็นบาดแผลเช่นเดียวกับน้ำปีศาจไม่ผิดเพี้ยนเลย

บ้านเก็กเทียนจนเดือดดาลคลั่งแค้นจนตัวสั่นระริก คำรามเสียงสนั่นหวั่นไหวไปว่า

“เก้าเล้งตัวจู้ นี่มันเป็นเรื่องอย่างไรกันแน่”

ภายในราวป่ามีเสียงตอบของเก้าเล้งตัวจู้ดังมาว่า

“ขออน้อมเรียนท่านประมุข ในป่านี้อาถรรพณ์อันชั่วร้ายอยู่ข้างเล็กน้อย”

ภายในราวป่าพลันปรากฏเสียงกู่อันสดใสสะท้านกังวานบังเกิดขึ้นบ้าน-
เกิดเทียนจนพลัวเลื้อยสีทองเล็กน้อย ร่างพลันย่างเหยียบไปในอากาศ ละลิว
พลัวขึ้นสูงหนึ่งร้อยกว่าเตี้ยะ พุ่งปราดเข้าไปในราวป่าจนหายลับชั่วพริบตา

มีคาคว่าในขณะนั้นพลันมีเสียงกล่าวดังมาจากในป่าว่า

“นำปีศาจจูและแป๊ะกุกจินกุนแห่งพรรคอสูโรโลหิตต่างเป็นผู้ชั่วช้าเลว
ทรามที่ก่อกรรมทำเข็ญมานานปีการ ชือเฮีย ยังไม่ลงมือกำจัดมันแล้วจะรอถึง
เมื่อใด ?”

ตั้งไฮ้เฮียวกุนและแง่งยังพอได้ฟัง ก็จำอย่างถนัดชัดตู่ว่าเป็นเสียง
ของบุรุษหนุ่มแซ่โกวหนั่นนั่นเอง พอเพ่งยืงงั้นไป ปรากฏสีทองถลันวูบ
ออกมาอีกครั้ง เมื่อร่างบ้านเกิดเทียนจนพุ่งปราดมาจากราวป่า ตาทั้งสอง
ลูกโพล่งจนคล้ายจะมีเปลวเพลิงพุ่งออก เข้มมองจ้องดูตั้งไฮ้เฮียวกุนอย่าง
อาฆาตมาดร้าย แผลดร้องขึ้นสุดเสียงว่า

“ประเสริฐแท้ พวกเจ้า...กลับร่วมหัววางอุบายกันขึ้นเราแทบจะต้อง
พลาดท่าหลงกลอุบายอันชั่วร้ายของพวกเจ้าเข้าแล้ว”

ตั้งไฮ้เฮียวกุนพลอยมีโทะสะพลุ่งพล่านเดือดดาลปานมีควันพลุ่งออกจาก
ร่าง กระซากเสียงจนหน้าเขี้ยวคล้ำไปว่า

“ผู้ใดร่วมหัววางอุบายกัน ? เจ้าจงกล่าวให้ชัดเจนอีกครั้งหนึ่ง”

ประมุขพรรคอสูโรโลหิตหันไปออกคำสั่งอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

“เก้าเล้งตัวจู จงนำศิษย์เก้ามังกรของท่านล้อมป่านี้เอาไว้ให้แน่นหนา
ในป่าคล้ายดั่งมีขบวนค่ายกลอันประหลาดอยู่แห่งหนึ่ง ดังนั้นพวกท่านจึง
ไม่มีทางจะไปหาร่องรอยที่ซ่อนลูกสุนัขตัวนั้นได้ คงต้องเป็นเพราะต้นไม้ที่
ถูกถากเปลือกนั้นมีเมฆาภัยอำพรางตาอย่างแน่นอน หาทางโค่นมันลงไปเสีย”

เก้าเล้งตัวจูรีบปากและพุ่งกายเข้าไปในราวป่า พลันมีเสียงพล้งฝ่ามือดัง
กึกก้องอึงคะนึงขึ้น จากนั้นเสียงครางหนัก ๆ ของเก้าเล้งตัวจูได้ดังตามติด
เงาร่างสีดำนวนวาวพลัวออกจากราวป่าเช่นกัน หนวดเคราผมเผ้าลุกชี้ขึ้น
ดังราวกับเม่น ตวาดสุดเสียงด้วยความเคียดแค้นว่า

“เจ้าลูกสุนัข ! เป็นเวลาไม่นานเท่าใด พลังฝีมือของเจ้าก็รุดหน้าอีกไม่น้อยทีเดียว”

ภายในราวปามีเสียงอันเย็นซากระหนงของตักโกวแซซึ่งดังออกมาว่า

“เทพอสูรเก้ามังกร หากแม่นมิเห็นแก่หน้าประมุขพรรคกิมเตยก้าและเล็กอุ๋เหล็งจูแล้ว คำนี้จะอย่างไรท่านอย่างน้อยก็ต้องสูญเสียแขนไปข้างหนึ่ง แขนข้างนี้จะจذبญชีฝากไว้ในร่างท่านเสียก่อน หากแม่นท่านยังก่อกรรมทำ เทียมอย่างชั่วร้าย งมยาโดยไม่สำนึกตัวแล้ว เฮอะ จะต้องมีวันหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าไปทวงถามแขนซ้ายของท่านกลับมา”

เก้าเล้งตัวจูคำรามด้วยความคั่งแค้น ตลอดร่างมีละอองสีเขียวพวยพุ่งขึ้นจนบอวล พุ่งปราดขึ้นสู่เบื้องสูงด้วยกระบวนท่าอันลี้ลับเหี้ยม (มังกรใหญ่ถลางฟ้า) ที่โถมกายเข้าไปในราวปาเป็นครั้งที่สอง

พลันมีเสียงพลังฝ่ามือตักก็ก้องสนั่นหวั่นไหวขึ้นในบัดดล

ภายในราวปามีเสียงหิวร่อยาวสะท้านอย่างโสโธหังอีกครั้งหนึ่ง ตักโกวแซซึ่งส่งเสียงอันสดใส่ก้องวานกล่าวขึ้นว่า

“เทพอสูรเก้ามังกร การที่ท่านจูโจมอย่างรู้วามรู้ความคิดเช่นนี้ อย่าว่าข้าพเจ้าคุยเรื่องไปเลย ตลอดทั่วทั้งชาตินี้ของท่าน ก็อย่าได้มาเห็นชายเสื้อของข้าพเจ้าได้เลยแม้แต่แวบเดียว”

บัวนกกึกเหียนจนคำนี้ขึ้นในทันที่ว่า

“เป็นความจริงแท้”

เพราะราวปาขณะนี้ได้สร้างขบวนค่ายกลขึ้นจนถนัดชัดตา หากมิใช่หาตามทิศทางของค่ายกลได้ถูกต้องแล้ว มันก็เป็นการสูญเสียกำลังไปโดยเปล่าประโยชน์อย่างแน่ชัด อันบัวนกกึกเหียนจนผู้นี้ ก็เป็นผู้ที่ได้รู้เรียนในวิชาค่ายคุประตูกุลมาบ้าง แต่ยังไม่ทรงกล้าว่าตั้งไข่เสียจนจะฉวยโอกาสจูโจมซ้ำเติมตน ในขณะนี้จึงมีวิธีเดียวที่จะกระทำ คือกำจัดตั้งไข่เสียจนออกไปเสียก่อน ไบหน้ามันจึงพลันกลายเป็นสีม่วงคล้ำอย่างเคร่งเครียด กล่าวเสียงกระด้างกับตั้งไข่เสียจนว่า

“ท่านยังปฏิเสธว่ามีได้ร่วมหัววางอุบายกับลูกสุนัขตัวนั้น ?”

ตั้งไข่เหี่ยวกุนกระซากลเสียงอย่างเคียดแค้นขึ้นว่า

“เจ้ามีหลักฐานอย่างไรมายืนยัน ?”

“ลูกสุนัขตัวนั้นเรียกท่านว่าชื่อเฮีย จะเป็นสิ่งแปลกปลอมได้ด้วยหรือ ?”

ตั้งไข่เหี่ยวกุนยิงบันดาลโทสะจนตัวลั่นสะท้านไปแล้ว แผลจนสุดเสียง
ไปว่า

“เราไปมีชื่อตั้งลูกสุนัขมาแต่ใดกัน ?”

บัวนกกึกเถียนจุนแค้นเสียงขึ้นเล็กน้อย สะอึกเท้าตรงไปหนึ่งก้าว
กล่าวขึ้นว่า

“ลูกสุนัขตึกโกวแซซัง ผึกปรือสำเร็จในวิชาฝ่ามือเทพมรณะ และพลัง
ดรรชนีสายฟ้าของตั้งไข่คี่โซ่ว ส่วนท่านก็เป็นศิษย์คนโตของตั้งไข่คี่โซ่ว ผึก
ปรือร่วมสำนักกันมาอย่างแน่นแฟ้นชัด มั่นไยมิเป็นชื่อตั้งของท่านอย่างจริงจัง
เล่า ท่านอ้างเหตุผลมาให้ฟังดูทีหรือ”

ตั้งไข่เหี่ยวกุนจนต่อถ้อยคำไปในทันที แต่พลันคำรามขึ้นด้วยความ
เคียดแค้นว่า

“มารเฒ่าไริยางอาย เจ้าพลาดท่าหลงกลของมันไปแล้ว เรากำลัง
ต้องการทวงถามปกลือโลहितของอาจารย์กลับมาอยู่ที่เดียว สำนักเราจะไม่
ยอมรับเจ้าผู้ซึ่งกลอกกลิ้งเต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมไม่เป็นศิษย์ เอาเถิด เราจะ
ไปเผชิญกับมันเอง”

ตั้งไข่เหี่ยวกุนพอกกล่าวขาดคำก็พุ่งร่างเข้าไปภายในราวป่า แต่หาคาด
ไม่ว่า ร่างพอฟุ้งยวบพันจากพื้น บัวนกกึกเถียนจุนพลันสะบัดฝ่ามือฟาดพลัง
อันหนักหน่วงมหาศาลโถมเข้าใส่จนสุดกำลัง สร้างความตื่นตระหนกตกใจให้
กับแน่นิ่งยังจนต้องกริโตร้องขึ้นสุดเสียง

“บิดา ระวังไว้ !”

ฝ่ามืออันขาวสะอาดของนางสะบัดขึ้น ฟาดพลังจนสุดตัวออกไปด้าน
ใต้บัวนกกึกเถียนจุน ทั้งสองฝ่ายต่างลงมือกันได้รวดเร็วไวยิ่งกว่าสายฟ้า
แน่นิ่งยังร้องเสียงดังและกระอักโลหิตออกมากองโต ร่างแน่นน้อยได้ถูกพลัง
อันมหาศาลของบัวนกกึกเถียนจุน กระแทกจนกระเด็นออกไปกว่าสามสิบเชียว

ในบัดดล

ส่วนตั้งไข่เฮียวกุนนั้นก็ถูกกระแทกจนร่วงหล่นลงสู่พื้น เซลลาออกไปเจ็ดแปดก้าวจึงทรงร่างได้ หากมิใช่แรงยังพาดฝ่ามือเข้าด้านรับไว้ นากลัวจะต้องเสียชีวิตด้วยการลอบจู่โจมของบัวนกึกเทียนจุนในครั้งนี้เป็นแน่แท้

จึงเจ็บช้ำน้ำใจในการที่บุตรต้องได้รับบาดเจ็บ คำรามเสียงสนั่นด้วยความคั่งแค้นไปว่า

“มารเฒ่าไร้ยางอาย เจ้าอย่าหลบหนีหน้า คำนี้เจ้าจะต้องเสี่ยงกับเราให้รู้เห็นความเป็นความตายกันเลย”

บัวนกึกเทียนจุนส่งเสียงอันเย็นชากระด้างขึ้นว่า

“จะเสี่ยง ? นากลัวในที่นี้จะต้องเป็นสุสานฝังร่างเจ้าเอาไว้อย่างแน่นอนแล้ว จงฟังไว้ เจ้าร่วมหัวกับลูกสุนัขตัวนั้นใช่หรือไม่ ? หากแก่นมิใช่ รอให้เรื่องราวทางนี้เสร็จเรียบร้อยแล้ว เราจะให้ความยุติธรรมแก่เจ้าเอง เอี่ยมเนี่ย ท่านให้ยาเมื่อดรึกษาลมปราณในร่างแกนางสักหนึ่งเม็ด”

บัวนกึกเทียนจุนนับว่ามีอำนาจและบุคลิกของชั้นประมุขที่ยิ่งใหญ่อยู่จริง ๆ เพราะตั้งไข่เฮียวกุนขี้เท้าพลางกล่าวขึ้นว่า

“ก็ได้ เราจะรออยู่ให้ถึงที่สุด”

พลางพุ่งกายไปที่แนงยัง ตรวจตราดูอาการบาดเจ็บของนาง

บัวนกึกเทียนจุนได้ถือเท้าพาดเข้าในราวป่าอย่างฉับพลัน สายตาอันคมกล้าเมื่อกวาดมองไปตลบหนึ่งก็ยิ่งบังเกิดความตื่นตายเป็นอย่างมาก คำนี้ในใจว่า

“เจ้าลูกสุนัขไปหัดวิชาตั้งค่ายรูปทั้งเก้าตลบจักรวาลมาแต่ใด เราบัวนกึกเทียนจุนคร่ำเคร่งในวิชาขบวนค่ายกลมาเนิ่นนาน เห็นว่าขบวนค่ายกลนี้ นับว่าสุดยอดของความยิ่งใหญ่ยากเย็น แต่เจ้าลูกสุนัขกลับสามารถตั้งขึ้นตามธรรมชาติโดยมิต้องดัดแปลง จนเป็นขบวนค่ายกลนี้ขึ้นมาได้ ลูกสุนัขนี้จะไว้ชีวิตมันอย่างง่ายดายไม่ได้แล้ว มิเช่นนั้นคงต้องเป็นภพภัยอันมหันต์ในภายหน้าเป็นแน่แท้”

พอได้คิดเช่นนั้น พลันตวาดเสียงดังอสนีบาตพาดลงไปว่า

“ลูกสุนัข เจ้ายังไม่ออกมารับความตาย หรือยังเข้าใจว่าค่ายกลรูปทั้ง
เก้าของเจ้า จะสร้างความยุ่งยากให้กับเราผู้เป็นประมุขได้ ?”

คืนวันนี้ติกโกวแซซังทำร้ายน้ำปีตัวจิ๋วและเปะกุกจินกุนลงไปได้ตั้งใจหมย
และยังซ่อนกายในค่ายกลโดยมีต้องกังวลเทพอสูรกำมังกรและเก้าจิวเฮียบ
จุโหมรุมกระหน่ำตนได้อีกด้วย จึงกระหิ้มยืมย่องด้วยความปลื้มเปรมใจอย่าง
ยิ่ง ตามแผนการเดิมที่กำหนดไว้ ในขณะที่วันก็เทียนจุนและตั้งไฮ้เฮียวกุน
หักล้างผลาญชีวิตกันนั้น ติกโกวแซซังจะปลีกกายหลบหนีออกไปก่อน แต่
เนื่องจากกังวลในตัวนางยังว่าจะมีความปลอดภัยเท่าที่ควรหรือไม่ กอปรกับ
จิตใจในความปรารถนาดูความพินาศของคนทั้งสองมีอยู่อย่างรุนแรง จึงได้
รีรอจนจนบัดนี้ก็ยังมีได้หนึ่หน้า ขณะนี้พอได้ฟังประมุขพรรคอสูรโลหิต
รู้จักขบวนค่ายกลที่ตนตั้งขึ้นก็ตื่นตกใจเป็นอย่างยิ่งรีบห่อปากกู่เสียงยาว
สะท้านห้วนไหวจนดังสะท้อนไกลไปหลายลี้ เพื่อเรียกอาซาคุซาของตน จาก
นั้นจึงตอบเสียงยโสไปว่า

“บั้งจิ๋ว ท่านยังจำวาจาของข้าพเจ้าที่กล่าวในพนามรกดได้หรือไม่ ? ท่าน
สามารถรู้จักขบวนค่ายกลนี้ก็ยิ่งเป็นสิ่งประเสริฐสุด มาเถิด มาเถิด ข้าพเจ้า
ติกโกวแซซังขอรับทราบยอดฝีมืออันสูงส่งของท่านเป็นครั้งที่สอง”

บ้วนเก็กเทียนจุนหัวร่อแค้น ๆ แล้วกล่าวว่า

“ทหารเลวที่เคยพ่ายแพ้ด้วยน้ำมืออย่างจะกล้ำมาทำทายเป็นมิเจียมตัว
อีก ลูกสุนัข คีลาลายแทงเจ้าจงทิ้งเอาไว้ภายในค่ายกล เราผู้เป็นประมุข
ยังอาจจะปล่อยให้เจ้ามีชีวิตรอดออกไปได้ หากเจ้ายังมียินยอมรับการพ่ายแพ้
น้ำปีตัวจิ๋วได้บอกกับเจ้าถึงกำหนดนัดวันสารทเต็งเอี้ยงที่จะมีพิธีในปราสาท
บ้วนเก็กเก็งหรือไม่ ?”

ติกโกวแซซังหัวร่อฮาฮาสั่นห้วนไหวอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงตอบอย่าง
โอหังไปว่า

“ปราสาทบ้วนเก็กเก็งนั้น ข้าพเจ้าจะต้องไปให้ได้ ส่วนการทิ้งคีลา
ลายแทงไว้ในค่ายกลนี้ คีลาลายแทงที่ไม่สมบูรณ์ครบถ้วน ท่านจะนำไปหา
อะไร ?”

ประมุขพรรคคอสรุโลหิตกระซกเสียงไปว่า

“ลูกสุนัข เศษศิลาทั้งสองแผ่นที่เจ้าต้องการ เจ้าก็มีอยู่ครบถ้วนด้วยหรือ ?”

เสียงหัวร่อของตึกโกวแซซังยิ่งดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นกว่าเดิม ตอบไปว่า

“ฮา ฮา การเบาะแว้งแย่งกันของเพ็กกั้งซิงเจ็งแห่งเสี่ยวลิ้ม เจียะเจ็งเล่าหนึ่งแห่งคุณลุน ตังไฮ้เฮียวกุนและบัวนเก็กเทียนจุน ได้ทำประโยชน์ให้ข้าพเจ้าผู้เป็นมือที่สาม อันกระถางทองแห่งบูลิ้มนั้น ไหนเลยจะเป็นสิ่งที่พวกท่านผู้ซึ่งเป็นพวกชั่วช้าสารเลวของบูลิ้มจะได้ไปครองเล่า ?”

บัวนเก็กเทียนจุนพอได้ฟัง รีบล่าวกระชั้นไปว่า

“เจ้าลูกสุนัข เศษศิลาทั้งหกแผ่น เจ้าต่างได้ไว้หมดสิ้นแล้ว ?”

จากนั้นจึงเปล่งเสียงหัวร่ออันสะท้านสะเทือนโสตประสาทกล่าวไปว่า

“ลูกสุนัข คำนี้เจ้าอย่าได้คิดหลบหนีรอดไปเลย”

“มิแนกกระมัง ปังจู้”

บัวนเก็กเทียนจุนส่งเสียงหัวร่ออันคลุ้มคลั่งขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ออกคำสั่งด้วยเสียงอันดังกังวานไปทันที่ว่า

“เก้าเล้งตัวจู้ นำศิษย์เก่ามั่งกรย้อนเข้าไปในขบวนค่ายกลด้วยการเดินซ้ายสามขวาลี ดูเจ้าลูกสุนัขในคำนี้จะหลบหนีไปที่ใด”

ตึกโกวแซซังพอได้ฟังคำซ้ายสามขวาลี ก็ทราบว่าการต่อสู้อันเหนียวเหนองเลือดจะต้องอุบัติขึ้นอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยงแล้ว มือจึงตั้งไม้เท้าภูตบตีขึ้นมาเตรียมไว้ ไบหน้าปรากฏแววอำมหิตชั่วร้ายขึ้นอย่างน่าหวาดหวั่น หัวร่อแค้น ๆ แล้วกล่าวว่า

“ปังจู้ ไยท่านมิเข้ามาดูด้วยตาตนเอง แต่กลับไปเรียกผู้อื่นให้แสร้งหาความตาย”

บัวนเก็กเทียนจุนขยับร่างพุ่งปราดเข้าไปในขบวนค่ายกลทันที ภายใน่ค่ายกลมีเสียงทวาดอันกึกก้องกังวานบังเกิดขึ้น แล้วประกายเย็นเยือกดุจดั่งสายฟ้า ได้บังเกิดขึ้นสนั่นหวั่นไหวในเวลาพร้อมเพรียงกัน เสียงระเบิดดังสนั่นปานแผ่นดินถล่มฟ้าทลายได้บังเกิดขึ้น ต้นไม้ที่ถูกถากเปลือกออกได้โค่น

ลงทั้งรากไปสองต้นในทันที

ดักโกวแซซึ่งควงไม้เท้าทุบตีขึ้นเหนือศีรษะจนประกายอันเย็นเยือก
คุ้มครองร่างพุ่งปราดขึ้นจากพื้น ละลือออกไปนอกราวป่า พร้อมกับเงาสีทองที่
พุ่งตามติดมาดั่งกับสายฟ้าที่นำดินตระหนก

ตุยฮั่นเอี่ยมเนียสับัดแขนเสื้อสีแดงฉานขึ้น และพุ่งร่างตามติดไปบ้าง
ตั้งไข่เหียวกุนมองดูดักโกวแซซึ่งที่พุ่งกายออกจากราวป่า พลันกระซิบ
ถามแน้งยังขึ้นว่า

“ยังยี้ เราได้จัสักจุดหนุ่มแซโกวฮั่นกับมือแท้ ๆ นี่ช่างเป็นสิ่งที่เรา
มีนงสงสัยอย่างยิ่ง”

แน้งยังตอบเสียงระหอยขึ้น

“เตีย มีอันใดที่น่าสงสัยใจด้วย ในเมื่อเขามีพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมสูง
ล้ำ และเขาผู้ซึ่งฝึกปรือพลังฝีมือมาจนกระทั่งรอดจากความลึงเกตของสายตา
บิดาได้ ก็นับว่าฝึกปรือเข้าขั้นอันร้งสภาพเดิมไว้ได้แล้ว การคลายจุดตนเอง
ก็ย่อมจะกระทำได้ไม่ยากนักดอก”

ตั้งไข่เหียวกุนผงกศีรษะแล้วกล่าวขึ้นว่า

“ยังยี้ นับว่าเจ้ามีความละเอียดถี่ถ้วน และไหวพริบปฏิภาณชาญฉลาด
อยู่”

ขณะนั้นแน้งยังคล้ายดั่งมีความสลดหดหู่และท้อแท้เป็นอย่างยิ่ง ตา
ทั้งสองเหม่อมองจ้องดูเหล่าพวกพรรคคอสูรโลหิต ที่ติดตามดักโกวแซซึ่งอย่าง
ไม่ยอมมละเลย แต่ดักโกวแซซึ่งนั้นกลับไ้วประหนึ่งกระแสดมกรด จนนาง
แทบจะมองมิเห็นร่างว่าพุ่งหายไปในทิศทางใด

แต่นางจะอย่างไรก็เป็นผู้บริสุทธิ์ และเปี่ยมด้วยคุณธรรม ดักโกวแซ-
ซึ่งมาตราบนั้นหลอกลวงนางอย่างฉฉาจนกระทั่ง ทำให้นางรู้สึกเศร้าเสียใจอย่าง
ยิ่ง แต่พอได้หวนคิดถึงว่า ดักโกวแซซึ่งขณะนี้ถูกยอด้ฝีมืออันดับสูงเป็น
จำนวนสิบกว่าคน ติดตามอย่างกระชั้นชิดเช่นนี้ ได้ทำให้นางรู้สึกกังวลใจเป็น
อย่างยิ่ง คำนึงขึ้นว่า

“เขาจะหลบออกจากการไล่ตามติดของยอดฝีมืออันดับหนึ่งในภูมิลี้ม

เป็นจำนวนสิบกว่าคนได้อย่างไรกัน”

นางรู้สึกสะท้านใจอย่างรุนแรง และเป็นไปเองโดยมิได้ครุ่นคิด จึงต้องกล่าวขึ้นโดยไม่ไตร่ตรองว่า

“บิดาท่าน โปรดไปช่วยเหลือเขาด้วย”

ดั่งไฉ้เฮียวุกุนคาดไม่ถึงว่า แฉ่งยังจะกล่าวคำพูดเช่นนั้นออกมาได้ เมื่อชะงักกันไปวบหนึ่งแล้วจึงกล่าวว่า

“เพราะเหตุใด ?”

แฉ่งยังหน้าร้อนผะผ่าว ทราบว่าตนกล่าวพลั้งปากเร็วเกินไปโดยมิทันไตร่ตรองหาเหตุผลเสียก่อน จึงแทบทำให้นางตอบคำถามนั้นออกไปไม่ได้ แต่เนื่องจากไหวพริบอันปราดเปรียว นางจึงกล่าวเบา ๆ ขึ้นว่า

“บิดา ท่านมิใช่ได้ฟังว่าคิลาสายแห่งทั้งหกแผ่นต่างอยู่ที่ตัวของเขาดอกหรือ ?”

ดั่งไฉ้เฮียวุกุนกล่าวขึ้นว่า

“มันกล่าวไปเช่นนั้นเอง แต่เราจะเชื่อถือได้อย่างไรกัน”

“ยอมเชื่อว่ามิประเสริฐกว่าเชื่อว่าไม่มี บิดาท่านคิดจะต้องการกระถางทองแห่งบูลิ้มหรือไม่ ?”

“กระถางทองแห่งบูลิ้ม นับเป็นสิ่งวิเศษสุดอันไม่มีใดเทียมเทียบทั่วทั้งแผ่นดินแล้ว ผู้ใดบ้างที่มีต้องการ ?”

แฉ่งยังครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าวสืบท่อไปว่า

“หากอย่างนั้น บิดาท่านรู้สึกวาคิลาสายแห่งอยู่ในเงื้อมมือของพรรคอสูรโลหิต ง่ายดายเป็นการชิงไปกว่าอยู่ในมือของเขาผู้นั้นหรือไม่ ?”

ดั่งไฉ้เฮียวุกุนสำนึกได้ด้วยไฉ้ปัญญานั่นทันที กระโดดปราดหนึ่งก็ไปไกวกว่าสามสิบเชียว แต่แล้วพลันถีบเท้าพุ่งกายกลับมาในบัดดล กล่าวขึ้นว่า

“ยังยี่ เรามีอาจกระทำเช่นนั้นได้ เพราะยามเราจากไปแล้วจะมีผู้ใดมาคุ้มครองความปลอดภัยให้เจ้าเล่า”

ยังยี่กล่าวเบา ๆ ขึ้นทันทีว่า

“บิดาท่าน ข้าพเจ้า...”

ขณะเวลานั้น เสียงม้าร้องได้ดังแหวกฝ่าอากาศมาแต่ไกล พร้อมกันนั้น ม้าพวงพิลีสชาวชนคอแดงตัวหนึ่งก็พุ่งกายเข้ามาตั้งราวกับมรสุมอันคลุ้มคลั่ง เสียงตึกโกวแซซซังหวัร่อดังสนั่นหวั่นไหวแล้วกล่าวไปว่า

“ปังจู้ ท่านทำอะไรกับข้าพเจ้าได้”

เงาร่างสี่เหลี่ยมอันจาง ๆ ได้พุ่งปราดมาหาม้าชาวชนคอแดงอย่างรวดเร็ว ปานสายฟ้า

ปังจู้ของพรรคอสูรโลหิตบัดนี้ถูกเทียนจุนเดือดดาลจนใบหน้าสีม่วงได้กลายเป็นสีดำคล้ำแล้ว มันแผ่รื่องสุดเสียงไปว่า

“ลูกสุนัขชาติชั่ว ! มาตรเม้นคำวันนี้เจ้าหลบหนีไปได้ แต่ต่อให้เจ้าไปซุกในขอบฟ้าเขาเขียวใด เจ้าก็จะหลบออกไปจากเงื้อมมือของพรรคเราได้ด้วยหรือ ?”

“ฮา ฮา บั๊วแก็กเทียนจุนอสูรเฒ่า อย่าได้คุยโอให้เชื่องโชนักเลย คำนี้ท่านรวบรวมยอดฝีมืออันดับหนึ่งของพรรค เพื่อจะจัดการกับข้าพเจ้า แล้วผลที่ปรากฏขึ้นเป็นอย่างไร ? ฮา ฮา ท่านดูเอาไว้ พรรคอสูรโลหิตจะต้องย่อยยับอับราลงด้วยน้ำมือของข้าพเจ้าอย่างแน่นอน”

“คุยเชื่องจนเกินไปแล้ว เจ้าลูกสุนัข !”

ที่ด้านหลังพลันเห็นก็จิวเฮี้ยบถลันกายตรงเข้าหา ตวัดฝ่ามือพลังเก้ามังกรเข้าใส่ในนับพลันทันที

ตึกโกวแซซซังหวัร่อแค้น ๆ ตวัดฝ่ามือขึ้นด้วยพลังลมปราณพิฆาตจากโลกันตร์ทะลักออกไปในทันที เสียงดังโครมขึ้นสนั่นหวั่นไหว แก้วจิวเฮี้ยบหากเม้นมิใช่ร่วมกำลังกันทั้งเก้าคนแล้ว ก็หาใช่เป็นคู่มือจะต่อต้านกับตึกโกวแซซซังได้ไม่ ดังนั้นก็จิวเฮี้ยบจึงถลาถอยไปทางด้านหลังอย่างรุนแรง

ตึกโกวแซซซังหวัร่อเสียงดังก็ก้องดังคลุ้มคลั่งขึ้นอีกครั้งหนึ่ง กระโดดผ่านศีรษะของพวกมันไปจนดังวิดใหญ่ทันที

แต่พลันได้คิดขึ้นด้วยไวยุญว่า

“เก้าผู้กล้าหาญร่วมมือกันได้ พลังฝีมือก็จะสูงส่งจนสุดจะคาดคิดคำนวณถึง ในกำหนดสารทแต่งงานนั้นเราจะต้องต่อสู้อยู่กับมันทั้งเก้าคนเป็น

แม่นั่น เห็นทีในคำวันนี้จะต้องลอบกระทำร้ายมันไปเสียก่อน เพื่อเป็นการ
ปักหลักชัยชนะของกายภาคหน้าเอาไว้เลย”

พอได้คิดเช่นนั้น จึงล้วงเอาเข็มปีศาจขึ้นมาหนึ่งเล่ม ร่างพอฟุ่งลง
สัมผัสพื้นก็กระโดดปราดไปทางด้านหลังดังสายฟ้า ตวาดสุดเสียงไปว่า

“ซัด !”

พลั้งฝ่ามือพาดเข้าไปใส่กึ่งใจเย็บทางด้านขวา ซึ่งทำให้มันต้องรีบพลี
ร่างหลบออกไป มือซ้ายตักโกวแซ่ซึ่งซัดเข้าในทันใด ปรายที่เล็กละเอียด
จนสายตาแทบมองมิเห็นพุ่งเข้าไปใส่ร่างของกึ่งใจเย็บในทันใด ❀

อุปายซึ่งลายแทง

ก็จิวเฮี้ยบรู้สึกตัวในฉับพลันทันที จึงชะงักงันไปวูบหนึ่งก็ตวาดด้วยความแค้นเคืองขึ้นว่า

“เจ้ากล้าลบทำร้ายคน”

“ฮา ฮา...”

ตึกโกวแซซึ่งได้พาเสียงหัวร่ออันสนั่นหวั่นไหวดุจคลื่นคลั่ง ฟุ้งปราดไปพร้อมกับวิชาตัวเบาเงาปิศาจไร้สภาพ ทำให้เห็นประกายสีเขียวยวถลันวูบหนึ่งก็ไกลไปได้กว่าหลายร้อยเซียะ

อาชายของพันธุ์มังกรได้ร่ออยู่ที่ซึ่งไกลไปกว่าหนึ่งร้อยเซียะเท่านั้น ตึกโกวแซซึ่งพอห่อปากกุเสียงยาวสะท้านขึ้นอีกครั้งเดียว ประกายสีแดงขาวสายหนึ่งจึงฟุ้งปราดเข้ามาจากทางด้านข้างอย่างเร่งร้อนรุนแรงยิ่งนัก

ตึกโกวแซซึ่งคงไม้เฝ้าภูตบดีขึ้นเหนือศีรษะ จนประกายอันเย็นเยือกสว่างไสวเจิดจ้า ม้าชนคอแดงชะงักไปวูบหนึ่ง ตึกโกวแซซึ่งก็ฟุ้งกายไปไกลกว่าสามร้อยเซียะ ม้ามังกรอยู่ในรัศมีหนึ่งร้อยเซียะแล้ว มันจึงกระหิบบเท้ากระโดดร่าง ปราดขึ้นสู่เบื้องสูง แผ่นเขี้ยวรองรับร่างของตึกโกวแซซึ่งที่กำลัง

จะร่วงหล่นลง ทำให้ตึกโกวแซซังนั่งลงบนหลังม้าได้พอดีบพอดิ

แต่ไม่คาดว่า ตูยฮุ้นเอี่ยมเนี้ยตวาดต่าเสียงแหลมเล็ก เงาสีแดงฉานได้พุ่งปราดจากปากฟ้าในคราเดียวด้วยอำนาจอันรุนแรง แกร่งกร้าวปานหนูหลุดจากแหล่ง โถมจูโจมเข้าใส่ศิระอย่างร้อนแรง ร่างยังไม่ทันเข้าถึงกายพลั้งอันดังสะท้านหวั่นไหวก็ได้ทะลักเข้าใส่ใบหน้าแล้ว

ตึกโกวแซซังตวาดสุดเสียงไปว่า

“ท่านคิดหาที่ตายหรือ”

ไม่เท่าภูตบติควงขึ้นนุบหนึ่ง ประกายอันเย็นเยือกจึงกระจายเป็นวงกว้าง ในเวลาขณะนั้นตึกโกวแซซังพลันได้ยินเสียงหัวร่อแค้น ๆ ดังมาจากใต้ท้องม้า จึงบ่นว่าฟังขึ้นว่า

“เตี้ยเตี้ย ท่านเคยได้ตายลงด้วยน้ำมือของนางมาครั้งหนึ่ง วันนี้จะฉวยโอกาสที่ฟ้าดินประทานมา ข้าพเจ้าจะล้างแค้นแทนให้ท่านเอง”

ตึกโกวแซซังนั้นมิทราบว่าคุณคิดได้กัน จึงสามารถเข้าแฝงอยู่ใต้ท้องของเสาอันเป็นม้ามังกรที่พยค้อยดุร้ายยิ่ง จึงตื่นเต้นเป็นที่สุด แต่ก็ไม่มีสมาธิพอจะไปตวาดถามไถ่ว่าเป็นใคร เพราะในชั่วพริบตาที่นั้นประกายสีทองอันเจิดจ้าบาดตา ได้พุ่งปราดออกจากใต้ท้องม้ามั่งราวสายฟ้าฟาดพุ่งขึ้นจากพื้นดิน

เสียงกริโตร้องอันเจ็บปวดได้ดังขึ้นจนโหยหวน โลหิตกระจัดกระจายออกไปทั่วทุกทิศทาง ศิระของตูยฮุ้นเอี่ยมเนี้ยกระเด็นละลือไปไกลกว่าห้าสิบเชียว ตึกโกวแซซังจึงร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนกว่า

“น้องเรา เจ้านั่นเอง”

ง่วนยี้เมื่อมาตูยฮุ้นเอี่ยมเนี้ยลงไปแล้ว ก็ยืนงงงนอนอยู่ในที่นั้นเอง

บัวนเก็กเทียนจุนมองเห็นแต่ไกล ว่าศิระของภรรยาถูกฟันขาดกระเด็นออกไป พร้อมกับเสียงกริโตร้องอันโหยหวนสะท้าน จึงโถมตรงเข้ามาดังคลุ้มคลั่งพันทือน

ตึกโกวแซซังทราบว่ ง่วนยี้ไปต่อเยอาวมหาภัยอันใหญ่หลวงเข้าแล้ว จึงตะปบมือกลับคว้าคอเสื้อของง่วนยี้หัวขึ้นสู่หลังม้า ตบไปที่ตัวม้าอีกผาดใหญ่

และร้องสุดเสียงไปว่า

“เสาะยี้ รีบหนีด่วน !”

มีมังกรส่งเสียงร้องสนั่นหวั่นไหว แท้ทั้งสี่พุ่งปราดไปจุดตั้งเหาะเหิน
เดินอากาศ ทะลวงฝ่าแนวล้อมอันแน่นหนาของพวกบิรารพรรคอสูโรหิต
หลบหลีกเข้าไปในป่าจนหายลับตาในบัดดล

ที่เบื้องหลังยังได้ยินเสียงอันสะท้านหวั่นไหวของบัวนกกึกเถียนจุนที่ถูก
ขึ้นด้วยความเดือดดาลคลั่งแค้น ชั่วพริบตานั้นบัวนกกึกเถียนจุนได้มาหว่าว
เสียงดังกึกก้องเบื่องบนศีรษะ แล้วตวาดลงมาว่า

“ลูกสุนัข...เจ้าจะหนีไปที่ใด”

ตึกโกวแซซังเงยหน้ามองไป เห็นเงาสีดำจุดดั่งเมฆกลุ่มใหญ่ได้ทลาย
ลงใส่ศีรษะอย่างโหดเหี้ยมรุนแรง

ตึกโกวแซซังยกไม้เท้าภูตบตีพุ่งเข้าไปในฉับพลันทันด่วน ง่วนยี้พลอย
ยกกระบี่สีทองขึ้นควงป้องกันเหนือศีรษะอย่างเข้มแข็ง จนกลายเป็นพลัง
อันร้อนแรงกว้างขวาง เงามดำนั้นได้ผ่านศีรษะของคนทั้งสองไปจนมีพลังอัน
หนักหน่วงทะลักลงมาดังอิงคะนึ่งกึกก้อง

ง่วนยี้ตื่นตระหนกจนหน้าซีดเผือด ส่วนตึกโกวแซซังตวาดก้องกังวาน
ไปว่า

“นั่นคือพญาเหยี่ยวพาหนะของประมุขพรรคอสูโรหิตไล่ตามเรามา”

ตึกโกวแซซังรีบวิ่งบังเหียนมีมังกร มุ่งหน้าเข้าสู่ตัวเมืองนานกิงจน
สุดฝีมือ ง่วนยี้รีบกล่าวอย่างร้อนรนว่า

“นางสตรีที่ใส่ชุดเขียวหาท่านเป็นจำละห้วนอยู่ในตัวเมืองกิมเล้ง ข้าพ-
เจ้าเห็นท่าทีของนางเต็มไปด้วยความอาฆาตมาดร้าย ดังนั้น จึงได้รีรออยู่ใน
เมืองกิมเล้งตามหาท่านเพื่อบอกข่าว มิคาดว่าในค่ำวันนี้ได้พบกับม้าที่ทางนอก
เมือง อา ม้าอันดุร้ายยิ่งนัก อาละวาดกันอยู่ตั้งเนิ่นนาน ข้าพเจ้าจึงสามารถ
หลบเข้าไปในห้องของมันได้ คาดมิถึงว่ามันกลับพาข้าพเจ้ามาหาท่านเข้าเสีย
เอง”

ตึกโกวแซซังทราบว่ เล็กอุ้เหลียงจู้ติดตามหาตนก็เพื่อจะล้างแค้นใน

การเอากระบี่ไปค้ำคองนางจันลีโลหิตไหลในครั้งนั้นนั่นเอง จึงขมวดคิ้วเล็กน้อยด้วยความกังวลใจ แต่เบื้องบนอากาศมีเสียงประหลาดดังขึ้นอีกแล้ว ตึกโกวแซ่ซึ่งรับกระตุกบังเหียน พุ่งเข้าไปภายในใต้ต้นไม้สามต้นทางเบื้องหน้าอย่างเร่งร้อน ผ่าเข้าไปโดยหวังจะหลบจากการจู่โจมทางเบื้องบนศีรษะ

เสียงดังโครมขึ้นสนั่นหวั่นไหว เมื่อพญาเหยี่ยวใหญ่โถมกายลงมาตั้งราวจะถล่มธรณีให้จงได้ บ้วนกึกเหียนจุนที่อยู่ยังหลังเหยี่ยวใหญ่ พลอยตวาดก้องร้องขึ้นสุดเสียงดุจดังอสุนีบาตพาดลง สะบัดฝ่ามือพาดซ้ำเติมลงไปอีกครั้งจนเสียงโครมครามกึกก้องได้บังเกิดขึ้น เมื่อต้นไม้ใหญ่ทั้งสามพากันโค่นลงระเระขนาดด้วยพลังอันมหาศาลรุนแรง ปลิวกระเด็นออกไปคนละทิศทางทันที

ตึกโกวแซ่ซึ่งและง่วนยึดต้นตระหนกจนเหวี่ยงกาฬแดกโสมกายไปแล้ว

ตึกโกวแซ่ซึ่งตกลงใจในบัดดลว่า จะอย่างไรก็ต้องกลับไปในกิมเล้งเผชิญหน้ากับเล็กล้อหลังจู้ ยังปลอดภัยไปกว่าให้บ้วนกึกเหียนจุนติดตามล่าในลักษณะนี้อีกมากมายนัก

ม้ามังกรมีฝีเท้าตั้งราวลมกรด เพียงชั่วครู่ก็มาถึงนอกกำแพงเมืองนานกิง พญาเหยี่ยวใหญ่อันแสนรู้กระพือปีกไล่ตามมาทางด้านหลังไม่ลดละ แต่ตึกโกวแซ่ซึ่งกลับกระโดดมალะลิวเข้าไปในชายคาของบ้านแห่งหนึ่ง รอจนเมื่อพญาเหยี่ยวใหญ่บินผ่านไปแล้ว จึงกระซอกม้ามู่ฟุ้งกายออกนอกถนนใหญ่ตวาดขึ้นว่า

“เสาะยี้ ขึ้น !”

ม้ามังกรร้องเสียงสะท้อนหวั่นไหว กระโดดลาลิวข้ามกำแพงอันสูงตระหง่านหลายสิบชั้นเยาะ สร้างความตื่นตระหนกตกใจให้กับทหารยามบนกำแพง จนพากันเผด็ร้องว่าเป็นเหตุการณ์ปาฏิหาริย์ แต่ตึกโกวแซ่ซึ่งก็ได้หายเข้าไปภายในตัวเมืองนานกิงตั้งราวกับเป็นหมอกควันอันรวดเร็วแล้ว

เมื่อม้าวังช้า ๆ อยู่ครู่หนึ่ง จิตใจจึงค่อยปลอดภัยแจ่มใส ขวัญก็ได้กลับมาอยู่กับเนื้อกับตัวมากแล้ว แต่ยังไม่หยุดยั้งรื้อร่อ คงควบซั่มม้าวกซ่ายวนชาวอยู่ภายในตัวเมืองกิมเล้งตลอดเวลา จวบจนกระทั่งมาถึงยัง

กำแพงเมืองอีกด้านหนึ่ง กระโดดข้ามกำแพงเมืองและเร่งฝีเท้าอย่างรวดเร็วหนี
อีกครูลึกลับ จึงหายเข้าไปภายในราวป่าทึบแห่งหนึ่งพำนักพักกายได้

ง่วนยี่มีความคลางแคลงใจอย่างใหญ่หลวงตลอดเวลา ในขณะที่เมื่อ
เห็นม้าหยุดนิ่งแล้ว จึงถามขึ้นด้วยความสงสัยใจว่า

“พวกเราออกมานอกเมืองอีกแล้ว ?”

ตึกโกวแซซึ่งกล่าวเสียงเยือกเย็นขึ้นว่า

“พวกอสูรโลหิตทราบแต่ว่า เราสองได้เข้าไปในเมืองกิมเล้งแล้ว มัน
จะต้องระดมกำลังกันเข้าสืบเสาะค้นหากันอย่างรุ่มรวยขนานใหญ่ ดังนั้น
ข้าพเจ้าจึงได้กระโดดออกมานอกกำแพงอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งการดำเนินเช่นนี้จึง
จะหลบหนีจากสายตาของประดามั่นออกมาได้”

ตึกโกวแซซึ่งเมื่อกล่าวจบ ก็เหวี่ยงหน้ามองท้องฟ้า เห็นเป็นเวลาใกล้
ยามสี่เข้าไปแล้ว จึงคำนึงถึงแรงยังได้ จิตใจร้อนรนว้าวุ่นขึ้นทันที กล่าว
รำพึงอยู่กับใจตนเองว่า

“เสียใจชะ ข้าพเจ้าทำให้ท่านต้องได้รับบาดเจ็บอันสาหัสแล้ว”

นับพลันนั้นประกายตาอันประหลาดได้แวววาวขึ้น ทันหันหน้ากลับมา
กล่าวต่อง่วนยี่ว่า

“น้องเรา เจ้าสาธุชนของประมุขพรคอสูรโลหิตไปแล้ว นับแต่บัดนี้ไป
การเดินทางท่องเที่ยวในวงพวกนักเลงของเจ้า จะต้องระวังตัวไว้ให้มากด้วย
ฟ้าดินมาตรแผ่นดินจะกว้างใหญ่ไพศาล แต่ทุกทิศทางต่างมีบริวารของพรคอสูร
โลหิตกระจายอยู่ถ้วนทั่ว ประมุขพรคอสูรโลหิตย่อมจะต้องวาดรูปลักษณะ
ของเจ้าส่งไปยังสาขาทั่วทุกหนแห่ง เพื่อจับเราทั้งสองคนนี้ ทราบหรือไม่ ?”

ง่วนยี่ผงกศีรษะแล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าทราบ แต่ข้าพเจ้าไม่เกรงกลัวมัน”

“เราก็ทราบอย่างแน่นอนว่าเจ้าไม่เกรงกลัว เจ้ามีเพลงกระบี่ประจำ
ตระกูลซึ่งสูงส่งยอดเยี่ยมของพิภพยุคนี้ บรรดาผู้มีธรรมดาสัมณของวงพวก
นักเลง จะมีผู้ใดไปกล้ากรายเจ้าได้เล่า แต่หากมันเผชิญกับบ้านเกิดเทียน-
จุนหรือปิศาจเก้ามังกร หรือเก้าจิวเขี้ยบบวกกันแล้ว เจ้าก็มิอาจต้านทาน

รับมือได้ดอก"

่วนยี้กั่มศีระอย่างเจียบขริม เพราะจนต่อถ้อยคำที่จะโต้เถียง
ติกโกวแซซังหยุดครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าวขึ้นว่า

"น้องเรา ในละแวกใกล้เคียงเมืองกิมเล้งนี้ เจ้ามีอาจจะอยู่ต่อไปได้อีก
แล้ว แต่เรายังต้องอยู่ในที่นี้อีกสักสองสามวัน ขณะนั้นจนถึงยามฟ้าสางยังมี
เวลาอีกร่วมสองชั่วยาม เจ้าจงชี้เสาะยี้รีบรุดไปที่บึงอั้งเจ็กโอ้ว ด้วยฝีมือของ
เสาะยี้ ในเวลาสองชั่วยาม อย่างน้อยก็ต้องไปได้ไกลกว่าหนึ่งร้อยลี้แล้ว แต่
เสาะยี้เป็นหมาที่สะดุดตาต่อผู้สนใจอย่างยิ่งยวด วันหน้าจงพักหลบซ่อนตาใน
เวลากลางวัน เดินทางในเวลากลางคืนจึงจะปลอดภัย"

จากนั้นจึงตบคอม้ามังกรเบา ๆ กล่าวเสียงนุ่มนวลขึ้นว่า

"เสาะยี้ น้องเราและเจ้าจงกลับไปทอ้งเจ็กโอ้วก่อน ตามรายการเจ้าจะ
พบศหรือมิโทสะมิได้"

จากนั้นจึงเรียกง่วนยี้ขึ้นขึ้นบนหลังม้า ยกมือโบกให้ม้ามังกรพาง่วนยี้
พุ่งปราดออกจากที่จุดตั้งสายฟ้าจนหายลับตาไป

ติกโกวแซซังอยู่ร่วมกับแนนงยังด้วยเวลาสั้น ๆ เพียงสามวัน ความ
ชาญฉลาด บริสุทธิ์ผุดผ่อง น้ำใจไมตรีและคุณธรรมของแนนงยัง ความ
สวยสะคราญตาปานเทพธิดาของนาง ได้ประทับอยู่ในดวงใจของติกโกวแซซัง
จนแนบแน่นมีอาจจะลบเลือนไปได้แล้ว

แนนงยังได้รับบาดเจ็บเพราะน้ำมือของบัวนเก็กเทียนจุน ติกโกวแซซัง
รู้สึกเจ็บช้ำน้ำใจอย่างสาหัสตั้งราวกับตนได้ถูกเข้าไปด้วย จึงรีบใช้วิชาตัวเบา
เงาปิศาจไว้สภาพึงกลับเข้าไปภายในเมืองกิมเล้งอีกครั้งหนึ่ง

ติกโกวแซซังที่วิ่งไปมาบนหลังคาของอาคารร้านค้าในเมือง มักเห็นบุรุษ
ราตรีที่วิ่งไปมาอยู่บนหลังคาบ่อยครั้ง แสดงว่าเป็นสาวกของพวกอสูรโลหิต
ที่ออกมาสืบเสาะร่องรอยของตนและง่วนยี้นั่นเอง ติกโกวแซซังหัวร่ออยู่
ในใจอย่างเหี้ยมโหด คำหนึ่งขึ้นว่า

"พรรคอสูรโลหิตสร้างเภทภัยร้ายแรงให้กับบู๊ลิ้ม เราติกโกวแซซังขอ
สาบานว่าจะพิฆาตฆ่าพรรคเจ้าให้แหลกสลายลงไปในอนาคตอันใกล้"

แต่คำวันนี้ติกโกวแซซังมีปวารณาจะก่อเรื่องทราวดิ ๆ ขึ้น จึงลอบ
เร้นไปยังร้านเพชรทองซุยฮุ่นแล้วด้วยผีเท้าอันแผ่วเบารวดเร็ว ภายในร้านเพชร
ทองนี้เงียบสงัดวังเวงไร้ลุ่มเสียง ติกโกวแซซังพุ่งร่างเข้าไปภายในตึกอันกะทัด-
รัด มองไปแต่ไกล เห็นในห้องอันสวยงามยังมีแสงไฟสว่างอยู่เลื่อนรางติก-
โกวแซซังจึงพุ่งกายเข้าแฝงที่ชายคาของตึกหลังนั้น ลอบมองเข้าไปอย่างระมัด
ระวัง เห็นตั้งไห้เฮียวกุนกำลังกล่าวคำพูดอยู่กับผู้จัดการร้านเพชรทอง

สีหน้าของตั้งไห้เฮียวกุนเคร่งเครียดโหดเหี้ยมเปี่ยมด้วยโทสะ กล่าว
เสียงกระดังขึ้นว่า

“เจ้าเด็กชาติชั่วผู้นั้นน่าชิงชังยิ่งนัก บ้วนแก็กเทียนจุนที่เป็นปีศาจเผ่า
ไริ่ยางอาย นัดให้เราไปที่ปราสาทบ้วนแก็กเทียนของมันเป็นวันสารทเต็งเอี้ยง
เจตนามันมาตราบนั้นจะประสงค์ร้าย ย่อมต้องมีผู้แฝงกายคอยจู่โจมทำร้าย
ต่อผู้ไปร่วมพิธีโดยมิต้องสงสัย แต่ในวันนั้นเรากลับจะมีทางได้เห็นเจ้าเด็ก
ชาติชั่วอีก เราจึงตกลงใจที่จะไปทวงปកเลื้อโลหิตของอาจารย์กลับมา และ
เราจะต้องคร่าชีวิตเตยรัจฉานของมันกับมือให้ได้ จึงจะระบายความแค้น
ออกจากอกไปบ้าง”

ติกโกวแซซังลอบคำนึงในใจด้วยความตื่นเต้นเป็นที่สุดว่า

“อา มันชิงชังในตัวเราอย่างหนักหน่วงถึงปานนี้ทีเดียว เห็นท่าเรานี้ได้
สร้างศัตรูผู้กล้าแข็งขึ้นอีกรายหนึ่งแล้ว แต่จะอย่างไรมันก็เป็นศิษย์ของตั้งไห้-
คีไช่กับเรา มาตราบนั้นจะไร้ความสัมพันธ์ฉันซื่อเฮียซื่อตื้ออยู่ แต่รากฐาน
วิชาที่ได้มาจากแหล่งเดียวกันแท้ ๆ เป็นความสนิทชิดเชื้อซึ่งมีอาจจะปฏิเสธ
ออกไปได้เลย”

ติกโกวแซซังจึงต้องลอบทอดถอนหายใจ ด้วยความอัดอั้นอย่างลึมตัว
จากนั้นพลันได้ยินตั้งไห้เฮียวกุนกล่าวขึ้นอีกว่า

“กำหนดสารทเต็งเอี้ยงนั้นเมื่อเวลาอีกเพียงสิบวันก็จะถึงแล้ว แต่ปราสาท
บ้วนแก็กเทียนของมันนั้นอยู่ที่ใดก็ยังมีทราบเลย พຼ່ງนี้เป็นต้นไป เจ้าจงออก
สืบเสาะข่าวคราว ต้องให้ได้ทราบในส่วนหัววัน รายงานตำแหน่งแห่งที่อัน
แน่นอนของปราสาทให้เราอย่าได้พลาดผิดจากคำสั่งไป”

ผู้จัดการร้านรับปากกลั่นอยู่หลายคำ กำลังจะถอยออกไปจากห้องอันสวยงามนั้น พลันได้ยินเสียงตังไฮ้เฮียวกุนกล่าวขึ้นอีกว่า

“ยังยี้บาดเจ็บสาหัสอยู่ อย่าลืมนะว่าพรุ่งนี้พอเช้าตรู่จึงรีบไปหาแพทย์อันเก่งกาจที่สุดของเมืองมารักษาพยาบาลเป็นการด่วน จำไว้”

ผู้จัดการร้านรับปากแล้วจึงพากายออกไป ส่วนตังไฮ้เฮียวกุนคงกล่าวรำพึงรำพันขึ้นกับตนเอง ด้วยความคั่งแค้นว่า

“วิชาแพทย์ของซือเปิ่นั้นเชี่ยวชาญชำนาญอย่างยิ่งยวด แต่กลับมียอมถ่ายทอดให้เราเลยแม้แต่ผิวเผิน นับว่าเห็นแก่ตัวและใจแคบจนเกินไปแล้ว มาตรมิเช่นนั้น เหตุไฉนเราจึงจนปัญญาล้นท่าต่ออาการบาดเจ็บของยังยี้ในครั้งนี้นี้ด้วย”

กล่าวแล้วจึงเป่าโคมในห้องจนดับวูบ เดินออกจากห้องอย่างคั่งแค้น ตักโกวแซซังห้วยในอาการบาดเจ็บของแฉ่งยังอย่างยี้ จึงรีบย่องกริบตามไปทางด้านหลัง เพราะทราบดีว่าตังไฮ้เฮียวกุนจะต้องไปเยี่ยมเยียนนางในขณะนี้แน่นอน

ตักโกวแซซังเดินโดยปราศจากเสียงฝีเท้าแม้แต่แผ่วเบา แต่ยังมีลักกระชั้นเข้าไปให้ใกล้นัก ต้องทิ้งระยะห่างกันอยู่ร่วมร้อยเชียวเสมอ

ตังไฮ้เฮียวกุนเลี้ยวไปทางด้านขวา เมื่อผ่าแนวต้นสนอันเขียวชอุ่มไปแถวหนึ่งแล้ว ที่เบื้องหน้าคือห้องน้อยกะทัดรัดมีสองชั้น ตังไฮ้เฮียวกุนเดินตรงขึ้นไปยังชั้นบนก่อนที่จะถึงหน้าประตูได้กระแอมขึ้นก่อน แล้วจึงได้ก้าวตามบันไดขึ้นไป

ตักโกวแซซังคำนึงขึ้นว่า

“ตังไฮ้เฮียวกุนมีความรักใคร่ในตัวแฉ่งยังอย่างยี้นัก จากเสียงกระแอมเบา ๆ ที่ส่งขึ้นไปทักทายแฉ่งยังก่อน เพื่อมิต้องให้นางตื่นตกใจไปโดยใช้เหตุจากเรื่องอันเล็กน้อยนี้ก็สามารถคาดเดาจิตใจของมันได้”

ตักโกวแซซังขยับร่างปราดขึ้นไปบนยอดหลังคา ซึ่งกระเบื้องบนหลังคามีอยู่แผ่นหนึ่งใช้กระจกใส จึงเห็นแสงอันนุ่มนวลเย็นตาทางด้านล่างตักโกวแซซังก็หันหน้ามองไปเห็นใบหน้าแฉ่งยังชิดขาว นอนชมอยู่บนเตียงภายใน

ห้องปราศจากสิ่งประดับประดาอันทรงค่า ดูเดียวกับห้องที่ตนเคยอยู่มา คือ
สูงส่งเรียบร้อยและสะอาดสะอ้านทรงรสนิยมดุจดังกับเป็นดังบุคลิกเจ้าของห้อง
ติกโกวแซซึ่งแนบหูลงบนพื้นกระเบื้องฟังอย่างตั้งใจ ได้ยินเสียงดังไ้-
เฮียวกุนกล่าวอย่างนุ่มนวลขึ้นว่า

“ยังยี่ ขณะนี้เจ้ารู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง ?”

แนงยังตอบเสียงแผ่วเบาระโหยขึ้นว่า

“ข้าพเจ้ารู้สึกอ่อนเพลียเท่านั้นเอง บิดาท่าน”

“ยังยี่ เหตุใดเจ้ายังไม่หลับนอนเล่า”

“ข้าพเจ้านอนมิหลับ ข้าพเจ้าคิดถึงเขาแล้วก็มีโทสะอย่างมากมาย”

“คงเป็นเจ้าเด็กผู้นั้นกระมัง ยังยี่ อย่าไปคิดถึงเจ้าเด็กชั่วร้ายผู้นั้นอีก
เลย เตี้ยเตี้ยย่อมจะต้องสั่งสอนมันอย่างรุนแรงให้จงได้ เฮอะ”

ติกโกวแซซึ่งใจเด่นระทืออย่างมีอาจหักห้ามได้ คำนึงขึ้นด้วยความจริง
ใจว่า

“จริงทีเดียว เรื่องนั้นว่าเราไม่บังคับอะไรอย่างยิ่ง ในเมื่อเราหลงกลวงเอา
ศิลาสายแหงมาจากมันแล้ว ไยจะต้องใช้กลอุบายหลอกให้พวกมันต้องเข้าอยู่
ในวงล้อม จวบจนนางได้รับบาดเจ็บอันสาหัส เราช่างไม่บังคับควรกระทำเช่นนี้
เลย”

ติกโกวแซซึ่งพอได้คิดเช่นนั้น ก็แทบจะกระโดดเข้าไปสารภาพผิด
แต่แนงยังกลับตอบขึ้นว่า

“บิดาท่าน แล้วกันไปเถิด มิต้องไปหาเขาอีกแล้ว แม้กระทั่งปกเลื้อ
โลหิตของซือโจ้วนั้น ขอบิดาท่านก็อย่าได้ต้องการอีกเลย พวกเรายังรีบกลับ
ไปที่เค็งเค็งกัก (หุบเขาที่รัก) หลุมศพของมารดาขณะนี้ น่ากลัวมีภูมิจีนรกร
มากแล้ว”

วาทะทุกถ้อยกระหนกความของแนงยัง ดุจดังก้อนใหญ่ที่พัดเข้าใส่ใจ
ของติกโกวแซซึ่ง เพราะคาดคิดมิถึงว่าแนงยังได้รับบาดเจ็บเพราะตน แต่
หาได้ตำหนิติเตียนตนแม้แต่คำเดียวไม่ มิหนำซ้ำยังห้ามปรามตั้งไ้เฮียวกุน
อย่าได้มารังควานล้างแค้นกับตนเสียอีกด้วย

แต่ตั้งไข่เหียวกุนกลับกล่าวอย่างเด็ดดาลขึ้นว่า

“เจ้าเด็กชั่วร้ายนั้นน่าชิงชังอย่างยิ่ง เราจะต้องตามหามันมาคิดบัญชีให้
จงได้ ปกป้องโลหิตของซือแป๋ย่อมจะต้องชิงเอากลับมา วิชาของสำนักเรา
จะปล่อยให้ไปถ่ายทอดกับบุคคลภายนอกได้เล่า”

เสียงของแนนยังแผ่วเบาจนแทบได้ยิน ตึกโกวแซซึ่งเงี่ยหูฟังอย่าง
ตั้งอกตั้งใจ จึงได้ยินเสียงของนางกล่าวขึ้นว่า

“บิดาท่าน ข้าพเจ้าเห็นว่าแล้วกันไปเถิด พลังฝีมือเขาก็ฝึกปรือจนสำเร็จ
แล้ว มาตราแม้นจะชิงเอาปกป้องโลหิตกลับมา ก็จะมีประโยชน์อันใดด้วย”

ตั้งไข่เหียวกุนพลันเปลี่ยนน้ำเสียงเป็นนุ่มนวล กล่าวขึ้นว่า

“ยังยี่ ขณะนี้เจ้าพักผ่อนรักษาตัวจะสำคัญกว่า ไม่สมควรกล่าววาจาให้
มากนัก เจ้าเด็กผู้นั้นเหยียดหยามรังเกศคนจนเกินไป เราไหนเลยจะปล่อย
ปละมันได้เล่า อีกเพียงสิบวัน เราจะไปที่ปราสาทบันเก็กเก็งซึ่งเราจะต้อง
ขอตัวให้รู้แน่ ว่าเจ้าเด็กชั่วร้ายนั้นจะมีความเก่งกาจสามารถสักเพียงไร”

กล่าวจบก็ได้ยินเสียงฝีเท้าอันแผ่วเบาบังเกิดขึ้น แต่เสียงของยังยี่กลับ
ดังกว่าเดิมขึ้นบ้างว่า

“บิดาท่าน ท่านไปที่ปราสาทบันเก็กเก็ง ข้าพเจ้าก็จะไปด้วย”

ตั้งไข่เหียวกุนกล่าวเสียงนุ่มนวลพลอบขึ้นว่า

“ขอเพียงเจ้ารักษาดำรงตนเป็นปกติได้ภายในสิบวันนี้ เราย่อมต้องพาเจ้า
ไปอย่างแน่นอน”

“พวกเราเมื่อไปที่ปราสาทบันเก็กเก็งแล้ว ก็กลับไปที่ตั้งเต็งก็ก (หุบ
เขาที่รัก) เถิด”

“ก็ได้ เรารีบปากเจ้า แต่เจ้าอย่ากล่าวคำพูดให้มากนักเลย จะเสีย
กำลังโดยใช่เหตุ”

ตึกโกวแซซึ่งเบือนหน้ามองลงไป เห็นตั้งไข่เหียวกุนกำลังปล่อยมุ้งให้
กับแนนยัง และพาตัวออกจากห้องไปอย่างแช่มช้าแผ่วเบา

ตึกโกวแซซึ่งมองจณร่างนั้นหายลับตาไปแล้ว จึงกระโดดลงลี้เข้าไป
ในห้องอีกห้องหนึ่ง

ตึกโกวแซซังใจเต็นโครมครามดั่งราวกับรำกลอง คำนี้ขึ้นว่า

“เราจะต้องรักษาพยาบาลให้นาง นางบาดเจ็บเพราะเราเป็นต้นเหตุ
แท้ ๆ แต่ขณะนี้เรายังมีทราบบรริรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บว่าจะลงมือ
รักษากันในสภาพใด”

ขณะนั้นตึกโกวแซซังพักจิตใจอันเต็มไปด้วยความเจ็บช้ำและลูกะโทะ
จากกระเบื้องอันสไลบนหลังคา ได้สามารถเห็นใบหน้าของนางยังจมน้ำ
ชัดเจน ว่าชืดเผือดปราศจากสีเลือด ทำให้ตึกโกวแซซังพลันบังเกิดความรัก
ในตัวของนางอย่างซาบซึ้งแนบแน่น เป็นความรักที่มีเคยมีมาในชั่วชีวิต เป็น
รสชาติที่ผิดแปลกไปจากรักตัวเจ็ก ผิดกับความรักที่เคยมีกับกงซุนป้วยลัม
และผิดกับความรักที่เคยมีต่อกิมเหยงก่าจูอันเป็นมารดา มันเป็นความรักใคร่
วิตกกังวลที่บังเกิดขึ้นจากส่วนลึกของหัวใจ เป็นความตำหนิตัวตนเอง
อย่างจริงจัง ซึ่งสรุปแล้วเป็นความรู้สึกครั้งแรกของชีวิต ที่ปรารถนาเหลือเกิน
จะควักล้วงเอาดวงใจของตนทุ่มให้กับนางอย่างหมดสิ้นไม่เก็บออม

นับพลันนั้นตึกโกวแซซังได้คิดขึ้นด้วยปฏิภาณอันปราดเปรี้ยว หวน
คำนึงถึงเทียบยาที่ชายชราแห่งคุณลุ่นได้เคยมอบให้กับตน จึงใจเต็นผาง ๆ
อย่างรุนแรง ปิติยินดีเป็นที่ยิ่ง ลอบตำตนเองจนเสียงดังสนั่นอยู่ในใจว่า

“เรานี้บัดชอบอย่างยิ่ง ตึกโกวแซซัง เหตุไฉนเจ้าจึงไม่คิดถึงเทียบยา
ที่ชายชราจะขังหินแห่งคุณลุ่นเคยมอบไว้ให้เล่า”

ในครั้งนั้นตึกโกวแซซังปิติยินดียิ่งนัก คล้ายดังได้เห็นนางยังทุเลาเป็น
ปรกติจากอาการบาดเจ็บแล้ว คล้ายดังได้เห็นรอยยิ้มแย้มอันนุ่มนวลน่า
ประทับใจของนาง ร่างพลันพุ่งปราดออกจากที่ตูดังเป็นเงาปีศาจ ซึ่งเห็นได้
เพียงจาง ๆ ละลือพลีลหายไประหว่างตึกชุยฮุ่ยแล้ว

ตึกโกวแซซังกระหืดกระหอบอยู่บนถนนสายใหญ่ของตัวเมืองกิมเล้ง
ในยามตึกสวดที่มีตีสลัฏตาของถนนหนทางทุกสายนี้ ตึกโกวแซซังควานหาเพื่อ
จะพบปะร้านขายยาสักแห่งหนึ่ง ในใจนั้นก็ครุ่นคิดว่า

“มาตรแม้นจะเป็นยามตึกสวด แต่เราก็จะต้องหาทางให้ร้านนี้เจียดยา
และต้มให้เราจนได้”

ในที่สุดก็หาพบร้านยาแห่งหนึ่ง เมื่อรับประจวบเจ็ญสนั่นหวั่นไหวอยู่
ครู่หนึ่งแล้ว คนในร้านจึงเดินขี้นตาอันงัวเงียออกมาเปิดประตูให้ ซึ่งตึกโกว-
แซซังรีบยื่นเทียบยาไปพร้อมกับกล่าวขึ้นว่า

“เซียวยี่ก๊อ ท่านดูว่าเทียบยานี้เป็นยารักษาโรคอันใด ?”

ผู้รับใช้ในบ้านลั่นศีรษะแล้วกล่าวว่า

“บ่าวมิทราบ แต่ตัวยานี้ล้วนแล้วเป็นยาอันตรายตามสามัญ ดูท่ารักษา
โรคอันสำคัญอย่างไรไปไม่ได้ดอก”

ตึกโกวแซซังใจหายวาวจนตัวเย็นเฉียบ แต่ในใจยังถกเถียงขึ้นว่า

“เทียบยานี้เป็นตัวยาที่สำนักคุณลั่นถือเป็นความลับอันยิ่งยวดมิยอม
ถ่ายทอดให้กับผู้ใด ไหนเลยจะรักษาพยาบาลโรคร้ายอาการบาดเจ็บมิได้เล่า”

แต่จะอย่างไรก็ให้คนผู้นั้นหยิบยาตามเทียบจนครบจำนวน ตึกโกวแซ-
ซังเมื่อรับเทียบยากลับมาแล้ว ก็เพ่งพิจารณาดูอย่างละเอียดอีกครั้ง พลันเห็น
ทางด้านหลังมีอักษรตัวน้อยบนที่ก้อยู่สองแถวว่า “มุ่งจิตไป ตามดั่งซึ่ง โรค
ร้ายก็หายเอง”

จุดจิตตัวและดั่งซึ่งนับเป็นจุดสำคัญของชีวิตคนเรา ตึกโกวแซซังครุ่นคิด
ขึ้นมาก็ออดหน้าแดงจางมิได้ รีบเก็บเทียบยาเอาไว้อย่างทะนุถนอมแล้วกล่าว
เบา ๆ กับลูกจ้างในร้านว่า

“เซียวยี่ก๊อ ข้าพเจ้ามีคำขอร้องอย่างรุนแรง คือต้องการให้ท่านช่วยตั้ม
ยาห่อนี้ให้จะได้หรือไม่ ข้าพเจ้าจะสมนาคุณท่านอย่างหนักมือทีเดียว”

ลูกจ้างผู้นั้นจ้องมองดูตึกโกวแซซังแวบหนึ่ง ตึกโกวแซซังรีบล้วงมืออัน
ลั่นเทาเข้าไป ดึงเอาแท่งเงินออกมาส่งให้ ลูกจ้างผู้นั้นร้องอย่างตื่นตระหนกว่า

“ไยต้องใช้เงินมากมายถึงเพียงนี้”

ตึกโกวแซซังรีบกล่าวอย่างประจบประแจงว่า

“สำหรับให้ท่านไปดื่มสุราเท่านั้นเอง ขอโปรดรับลงมือด้วยเถิด”

ลูกจ้างร้านรับเงินเข้าซุกในอกเสื้อ เดินอาด ๆ ไปตั้มยาด้วยจิตใจอัน
เบิกบานแจ่มใสในรางวัลอันมากมาย

เพียงชั่วครู่ยาที่ตั้มเสร็จเรียบร้อย ตึกโกวแซซังก็หิ้วหม้อยาเดินเผาเดิน

ออกจากประตูร้านอย่างทะนุถนอม ลูกจ้างเดินน้อมส่งถึงปากประตู แต่เงาสีเขียวถลันวูบหนึ่งก็หายลับไปในทันใด ทำให้ลูกจ้างร้านตะลึงงันขึ้นทันที รีบคุกเข่าโขกศีรษะกับพื้น พร่ำอธิษฐานเป็นการใหญ่

ดักโกวแซซึ่งหิวหม้อยาดินเผา มุ่งกลับไปที่พักอุ่นเล่าอีกครั้ง ซึ่งเป็นเวลาร่วมยามห้าแล้ว เมื่อขึ้นบันไดห้องไปอย่างเงียบกริบ ผลักประตูเข้าไป เห็นแสงยังได้หลับสนิทไปแล้ว เนื่องจากบาดเจ็บอันสาหัสนั่นเอง ทำให้ลมหายใจของนางจิ่งหนกหวน่งนั้ก ดักโกวแซซึ่งพร่ำกล่าวอยู่ในใจว่า

“จิ้งยัง ข้าพเจ้าจะป้อนยาให้ท่าน”

เมื่อเลิกผ้าห่มขึ้นแล้วก็ยื่นมือจัสักจุดหลัของนางเบา ๆ จากนั้นจึงได้ป้อนยาทีละคำ ๆ ให้แก่นาง และเป็นการป้อนโดยใช้ริมปากตนบ้วนเข้าไปในปากนาง ซึ่งทำให้จิตใจของดักโกวแซซึ่งเต็นระว้ออยู่ไม่หยุดยั้ง เพราะทราบว่ต้องนวดเพ้นคลายจุดให้แก่นางในบัดนี้ เพื่อจะกระจายสรรพคุณของยาให้แผ่ออกไปโดยถ้วน และยังจะต้องเน้นหนักลงตรงจุดจีตั่ว (สะดือ) ตั้งซั้ง (ท้องน้อย) จึงจะถือว่านวดเพ้นถูกต้องตามพิธีการ

ดักโกวแซซึ่งหวังให้แสงยังรับหายป่วยอย่างรวดเร็ว จึงตกลงใจไม่กระดากอย่างไรรีก รับผิดชอบต่อเหตุขึ้นปั้งบนเตียง ประครองร่างแสงยังขึ้นอย่างแผ่วเบา จากนั้นจึงนั่งขัดสมาธิอยู่ทางด้านหลังของนาง ผนึกลมปราณเทพมรณะขึ้น ทาบฝ่ามือยังจุดเมี่ยมึงฮวทตรงกลางหลัง

แล้วจึงใช้มือซ้ายตบคลายจุดของนางขึ้น

แสงยังสะดุ้งตื่นจากความผัน แต่พลังอันร้อนแรงได้กระจายไปรอบร่างของนางอย่างแผ่มซ้า นางทราบได้ในทันทีว่ เป็นพลังลมปราณเทพมรณะที่กำลังกระจายอยู่ทั่วร่างอย่างล้นเหลือ จึงปรือตาทั้งสองขึ้นเล็กน้อย แต่แล้วพลันหลับปริ้มลงอีก กล่าวเบา ๆ ว่

“บิดา ท่านกรุณาต่อข้าพเจ้าเหลือเกิน”

แล้วนางก็เริ่มผนึกลมปราณขึ้นอย่างแผ่มซ้า ประสานกับพลังของดักโกวแซซึ่งที่แผ่พุ่งเข้าไปจนหนักแน่นกลมเกลียว

ดักโกวแซซึ่งได้ฟังนางเรียกตนเป็นบิดา ทราบว่นางเข้าใจผิด แต่

อย่างนี้ก็ประเสริฐดีอยู่ ให้มันเลยตามเลยไปเถิด

ติกโกวแซซังตั้งอกตั้งใจทำไปอย่างสุดกำลัง พุ่มเทพลึงลมปราณเข้าไปในจุดจีตัวและตั้งซังของนาง ทำให้ประสิทธิภาพของยาสำแดงขึ้นอย่างรวดเร็ว แฉ่งยังตัวสั่นสะท้านขึ้นเบา ๆ หยาดเหงื่อได้ซึมออกมาทั่วทุกซอกซอก

ติกโกวแซซังก็มีเหงื่อซึมบนหน้าผากจนชุ่มโชกแล้ว

เป็นเวลาอีกครู่หนึ่ง แฉ่งยังพลันมีจิตใจอันคึกคักขึ้นอีกอักโข ลืมตาทั้งสองเล็กน้อยแล้วกล่าวว่า

“บิดาท่าน ยังยัรู้สึกลุเลาจากบาดเจ็บไปมากกว่าครึ่งแล้ว บิดาท่านโปรดทนอมตนเองเอาไว้บ้างเถิด ใช้กำลังพุ่มเทมากไปจะเป็นอันตรายต่อบิดาเองดอก”

ติกโกวแซซังปลื้มใจดังได้แก้ว รีบคลายลมปราณออกจากร่างกายอย่างแผ่วเบา แต่พลันหวนคิดขึ้นได้ว่า

“เรามีอาจจะให้นางได้ทราบว่าเป็นตัวเรา เราจะให้นางทราบมิได้เป็นอันขาด”

พลันยกมือขวาออกจากกลางหลังแฉ่งยัง มือซ้ายได้สกดจุดหลักของนางอีกครั้งอย่างรวดเร็วปานประกายไฟ จากนั้นจึงประคองนางให้นอนลงสวมใส่รองเท้าแล้วจึงหิ้วม้อยาเดินเผาเดินไปยืนที่ปากบันได ประกบนิ้วสกดฝ่าอากาศคลายจุดหลักให้กับนาง แล้วจึงรีบหดร่างพุงปราดออกจากห้องหอ น้อย วิ่งหายลับไปตั้งราวกับสายลม

วันรุ่งขึ้นติกโกวแซซังก็เร้นกายไปที่นอกราวป่าใหญ่อีกครั้ง ลอบล้วงเอาเศษศิลาทั้งหกแผ่นขึ้นมา ทาสถานที่อันเร้นลับเปล่าเปลี่ยวได้แห่งหนึ่งแล้ว จึงนำมาต่อกันขึ้นพิจารณาดู เห็นที่ด้านหลังของแผ่นศิลานั้นมีเส้นสายจุดขีดโยงระย้ากันอย่างยุ่งเหยิง อาจบางที่แสดงแผนผังของอุโมงค์ใต้ดินในวังฉื่ออังกี้เป็นได้ ที่มุมซ้ายของแผ่นศิลามีตารางสี่เหลี่ยมอยู่ และในตารางนั้นยังมีวงกลมอีกด้วย

ดักโกวแซซึ่งคำนึงในใจว่า

“นี่คงต้องเป็นห้องใต้ดินสักแห่งหนึ่ง และสมบัตินั้นฝังอยู่ภายในห้องนี้นั่นเอง”

เมื่อได้ลอกลายแทงบนศิลาไว้บนกระดาดอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว จึงได้นำศิลาทั้งหกแผ่นกลับไปซุกไว้ในโพรงไม้อีกครั้ง แต่ทว่าได้ทำลายแผ่นสำคัญที่สุดลงไปแผ่นหนึ่ง ซึ่งทำให้แม้ผู้ใดจะได้ไปก็ไม่มีทางคาดเดาได้ถูกต้อง

ดักโกวแซซึ่งเมื่อกระทำการทุกอย่างเสร็จสรรพ จึงได้หยิบกระดาดที่ลอกลายแทงขึ้นมาพิจารณาดูอีกครั้งอย่างคร่ำครวญ แล้วจึงได้หยิบสมุดบันทึกซึ่งขุนพลพสุธามอบไว้ให้มาพิจารณาดูอย่างละเอียดถี่ถ้วนอีกครั้งหนึ่ง อันสมุดบันทึกนี้ไม่ผิดกับเป็นชุมสมบัติอันมหาศาลที่สุดของพิภพแห่งยุค ครอบคลุมไปทั้งดาราศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ค่ายคูประตูลงและวิชาแพทย์ ซึ่งทำให้ดักโกวแซซึ่งทั้งตื่นตื่น ทั้งปีติยินดีปานคลุ้มคลั่ง หากแม้มีเวลาอันเหลือเฟือแล้ว ก็จะต้องรีบเร่งกายเข้าหาสถานที่อันสงัดว่างไว้ผู้รับกวน มาคร่ำครวญเพียรลักสามปี ส่วนสามกระบวนทำสุดท้ายที่มีนามว่าฝ่ามืออานาภาพฟ้า (เทียนอุยเจียฮวบ) ยิ่งสูงส่งพิสดารดั่งปาฏิหาริย์ ดักโกวแซซึ่งใช้เวลาตั้งครึ่งวันมาคร่ำครวญต่อสามกระบวนทำนั้นจนสุดความสามารถ จึงฝึกปรือได้ในกระบวนทำแรกที่มีนามอานาภาพทะลวงฟ้า (เลียวอุยไคเทียน) กระบวนทำเดียวเท่านั้น

จนถึงยามพลบที่ตะวันตกลับโลก ดักโกวแซซึ่งยังคงกังวลถึงอาการบาดเจ็บของแขนยังอยู่ ในใจก็คิดว่า คืนวันนี้จะต้องไปกระทำการจตุสดเมื่อคืนนี้อีกครั้งหนึ่ง หากแม้เทียบยานี้มีประสิทธิภาพจริงดังคำบอกเล่า อาการบาดเจ็บของนางเห็นที่จะทุเลาจนแทบเป็นปรกติแล้ว

เมื่อฤกษ์จตุสดทุกสิ่งสรรพไปอยู่ครู่ใหญ่ จนกระทั่งถึงยามสอง จึงได้หิ้วหม้อดินเผาเข้าไปในร้านเพชรทองซุ่ยฮุ้นแล้วอีกครั้ง ในค่านี้นักโกวแซซึ่งมีความระมัดระวังตัวอย่างพิถีพิถัน ปิดประตูห้องไว้จนแน่นหนา ดักโกวแซซึ่งมิกำลังจะขึ้นตามบันไดไปอย่างวู่วาม จึงยังคงกระโดดขึ้นไปมองบนกระเบื้องกระຈกแผ่นนั้น ท่ามกลางแสงไฟอันเลื่อนราง แฉวยยังคงพริ้มตาอยู่บนเตียงนอน ใบหน้าแดงระเรื่อจนมิคล้ายกับเป็นผู้ที่ได้รับบาดเจ็บมาเลย

ดักโกวแซซึ่งลอบร้องในใจว่า

“อาการของนางเป็นปกติแล้วกระมัง ?”

จิตใจพลันบังเกิดความปลาบปลื้มยินดีเป็นที่ยิ่ง เพราะมิว่าอย่างไร คำวันนี้เพียงได้ดื่มยาหม้อลงไปอีกครั้งก็เห็นจะเป็นปกติได้แล้ว เป็นโอกาสที่มีอาจจะปล่อยไปได้ จึงรีบกระโดดลงจากหลังคา ย่องกริบมาที่หน้าประตูห้องเพียงพลั๊กเบา ๆ ประตูก็เปิดออก ยกมือกรีดขึ้นไปวูบหนึ่ง พลังจากปลายนิ้วได้พุ่งเข้าใส่จุดหลังของนางยังจนหลังผล็อยไป อมยาขึ้นป้อนนางจนเรียบร้อยแล้ว จึงนั่งขัดสมาธิที่หลังของนางดุดั่งเมื่อคืนอีกครั้ง ผนึกลมปราณถ่ายทอดเข้าไปในร่างให้

แต่มีคาคาว่าขณะที่ถ่ายทอดจนเสร็จสิ้นตามกำหนดเวลา ดักโกวแซซึ่งจะรามือเลิกอยู่นั้น แฉ่งยังปลั่นกล่าวเบา ๆ ขึ้นว่า

“ท่านคือดักโกวแซหรือ ? เมื่อคำวานอาการบาดเจ็บจากฝ่ามือของข้าพเจ้าได้ทุเลาเป็นปกติแล้ว ไยในคำนี้ท่านยังต้องมาอีกครั้งเล่า”

ดักโกวแซซึ่งสะท้อนใจอย่างรุนแรง ทราบว่าตนไม่มีทางปิดปากปฏิเสธอย่างไรได้แล้ว จึงต้องกล่าวเบา ๆ ไปว่า

“เสียเวลาเสียท่านผิดไปแล้ว ข้าพเจ้ามิใช่ดักโกวแซ ข้าพเจ้าคือโกวซัง”
แฉ่งยังกล่าวตำหนิขึ้นอย่างร้อนหว่า

“โกวซัง ท่านยังว่ามีนามโกวซังอีก เหตุไฉนท่านจึงใช้อุปายอันชั่วร้ายมาหลอกลวงต่อข้าพเจ้าและบิดาด้วยเล่า”

ดักโกวแซซึ่งกระดากและละอายใจอย่างสุดแสน เพราะเป็นความผิดของตนเองเต็มประตู จึงอ้าอึ้งโดยมิอาจจะตอบออกไปได้

ขณะเวลานั้นดักโกวแซซึ่งได้รามือรั้งพลังไว้โดยสิ้นเชิงแล้ว แฉ่งยังปลั่นหันขวับกลับมา ตาอันเป็นประกายสดใสของนาง จับจ้องมองดูใบหน้าอันสวยสง่าคมสันของดักโกวแซซึ่งจนแฉ่งนี้ ถอนหายใจเบา ๆ แล้วจึงกล่าว

“ท่านยังบอกว่าท่านเป็นโกวซังอีก ?”

ดักโกวแซซึ่งผงกศีรษะแล้วตอบว่า

“ตึกโกวแซซังนั้นเป็นศัตรูของเสียวเจี๊ยะ แต่โกวซังนั้นลำนึกในพระคุณของเสียวเจี๊ยะที่ได้ประทานผ้าห่มให้ หากแก่นเสียวเจี๊ยะเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นโกวซัง เราสองขอได้สร้างไมตรีเป็นสหายกันไป แต่หากเห็นว่าข้าพเจ้าคือตึกโกวแซซัง ข้าพเจ้าก็จะขออำลาไปก่อน”

กล่าวจบตาทั้งสองพลันมีประกายอันเจิดจ้าแวววาวเข้มนมองจ้องดูแนนยังจนแฉะหนึ่งข้าง แต่แล้วก็รีบก้มหน้าลงต่ำ กล่าวเบา ๆ ว่า

“ข้าพเจ้าในชีวิตนี้ยังมีเคยรับผิดชอบต่อหน้าผู้ใดมาก่อนเลย ค่านี้อข้าพเจ้าจะขอรับผิดชอบกับเสียวเจี๊ยะท่านเป็นคนแรก”

กล่าวแล้วพลันล้วงเอากะดาศลายแทงสมบัติออกจากอกเสื้อ มอบให้กับแนนยังแล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าหลอกลวงเศษศิลาจากบิดาท่านสองแผ่น และยังทำให้ท่านต้องได้รับบาดเจ็บที่สาหัสอีกด้วย กระดาษนี้ได้หลอกละลายแทงสมบัติมาอย่างแม่นยำไม่พลาดผิด ขอมอบให้กับเสียวเจี๊ยะ เป็นการทำความดีเพื่อไถ่โทษ เข้าใจว่าพอสล้างกันได้กระมัง ?”

แนนยังหน้าผิตปรกตอย่างรุนแรง ร้องขึ้นด้วยความตื่นเต็นว่า

“ท่านได้ต่อเศษศิลาเหล่านั้นแล้ววาดลายแทงนี้ขึ้นมาจริง ๆ หรือ ?”

ตึกโกวแซซังผงกศีรษะรับเบา ๆ

แนนยังพลันกล่าวเบา ๆ ว่า

“กระถางทองแห่งบู๊ลิ้ม นับเป็นของวิเศษสุดในบู๊ลิ้มที่ไม่มีผู้ใดจะไม่คิดต้องการ ข้าพเจ้ามีตำหนิต่านดอก ท่านรีบเก็บเอาไว้เถิด อย่าได้ให้บิดาข้าพเจ้าเข้ามาเห็น บิดาจะต้องฆ่าท่านอย่างแน่นอน”

ตึกโกวแซซังเห็นแนนยังหามีจิตคิดตำหนิ และรังเกียจตนอย่างจริงใจไม่ จึงลอบปีติยินดีอย่างยิ่งยวด กล่าวด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้มว่า

“บิดาท่านนั้น สามารถกล่าวได้ว่าเป็นเชื้อเฮียของข้าพเจ้าอยู่”

แนนยังหาทราบไม่ว่า ตั้งไฉ่เฮียวทูนผู้บิดาของนางเมื่อหลายสิบปีก่อน เป็นศิษย์อันซำซำสารเลวของบู๊ลิ้ม ก่อกรรมทำเข็ญในเรื่องอันเลวร้ายมาทุกประการ จนทำให้ตั้งไฉ่คือผู้เป็นอาจารย์ ติดตามความหาเพื่อฆ่าทิ้งสร้าง

ความโสมมของสำนักมาเป็นเวลาเกือบยี่สิบปี แต่ก็มิอาจหาได้พบพบที่แท้ ตั้งให้เฮียวกุนเมื่อทราบว่าคุณจิตริตตามหามันเพื่อมาทั้งแล้ว จึงไปซุกซ่อนอยู่ภายในหุบเขาร้างทางชายแดนเมืองฮุนหน่า หากรยามาปรนนิบัติรับใช้ ซึ่งได้ให้กำเนิดแก๊งยังขึ้นในหุบเขานรกร้างนั่นเอง แก๊งยังไหนเลยจะไปทราบถึงเรื่องนี้ได้

แก๊งยังพลอยกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นว่า

“ท่านรีบไปจะประเสริฐกว่า บิดาข้าพเจ้ามิยอมรับว่าท่านเป็นชื่อที่ดีไปได้ดอก”

ตักโกวแซซึ่งมีความลุ่มหลงในตัวแก๊งยังอย่างยิ่ง สามารถมีโอกาสน้อยเพียงร่างกายนางอีกสักครู่ ก็พัวพันกันเอาไว้ก่อน ไหนเลยจะยอมจากไปโดยง่ายตายเล่า

ตักโกวแซซึ่งหวั่นเสียงหนุ่มพลแล้วกล่าวว่า

“ดึกคืนก่อนคืนแล้ว บิดาท่านไม่มาดอก ข้าพเจ้ามิอาจจะอยู่ที่นี้อีกสักครู่หนึ่งหรือ ?”

ตาอันเป็นประกายคมกล้า จับจ้องมองดูแก๊งยังอย่างตะลึงลาน ซึ่งแก๊งยังก็ต้องพลอยจ้องมองตามอย่างลึมตัวด้วย สายตาทั้งสองประสานกันคนทั้งสองพลันรู้สึกสะท้านขึ้นทั้งกาย แต่หาคาดไม่ว่า แก๊งยังกลับก้มหน้าลงรำให้เบา ๆ กล่าวเสียงแผ่วเบาขึ้นว่า

“ตักโกวแซซึ่ง เหตุใดท่านต้องกระทำเช่นนี้ ท่านเมื่อทำให้ข้าพเจ้าได้รับบาดเจ็บสาหัสแล้ว ไยต้องมาลอบรักษาพยาบาลข้าพเจ้า ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าจะอย่างไรได้เล่า”

ตักโกวแซซึ่งในขณะนี้ทราบว่า แก๊งยังมีใจรักตนเช่นกันอยู่ จึงได้โอบนางไว้เบา ๆ แล้วกล่าวปลอบโยนขึ้นว่า

“งั้นยัง ข้าพเจ้าขอเรียกท่านว่ายังก็ได้หรือไม่ ? ขอท่านโปรดอย่าได้รื้อฟื้นถึงเรื่องนั้นอีกเลย เพราะกล่าวขึ้นมาคราใด ข้าพเจ้าก็รู้สึกเสียใจอย่างยิ่งยวดทีเดียว”

แก๊งยังส่ายหน้าช้า ๆ แล้วกล่าวว่า

“มันเป็นความผิดที่บิดาจะมียอมภ้อยให้ทีเดียว ท่านยังคงจากไปเสียเถิด นับแต่นี้ไปอย่าได้ย้อนกลับมาอีกเลย”

“อา จังย้ง ท่านจะตัดใจเช่นนี้มิได้”

ฉยพลันนั้นหน้าของบุรุษหนุ่มรูปงามพลันแดงฉานจนถึงลำคอ พยายามปลุกปลอบใจจนเข้มแข็งแล้วจึงกล่าวไปว่า

“จังย้ง ข้าพเจ้ารักท่าน ท่านมีคุณธรรมอันล้ำเลิศ ท่านมีความนุ่มนวลเปี่ยมด้วยความเมตตาปราณี ท่านมีความสวยงามสะคราญตา ข้าพเจ้ามิเคยเลื่อนลืมหันไปทุกเวลาโอกาส ข้าพเจ้าลืมหันไม่ได้ในชั่วชีวิตนี้”

ใบหน้าอันผุดผ่องของแนงยังพลอยมีสีแดงฉานขึ้นบ้างแล้ว ตวาดเบา ๆ ว่า

“ไปให้พ้น !”

แต่ทว่าใบหน้านางกลับซุกเข้าไปในอ้อมอกของตักโกวแซซึ่งเสียได้ นางกำลังลอบหัวเราะอยู่ในอ้อมอก แต่หยาดน้ำตาได้หยดลงไปที่อกเสื้อของตักโกวแซซึ่งหยดหนึ่ง มิทราบว่าเป็นน้ำตาแห่งความปลาบปลื้มยินดี หรือเศร้าสลดรันทดกันแน่

ตักโกวแซซึ่งรัดแขนทั้งสองแน่นขึ้นกว่าเดิม ความอบอุ่นนุ่มนวล อันหอมระรื่นชวนให้ลุ่มหลงมัวเมานี้ ทำให้ตักโกวแซซึ่งต้องรัดแขนเอาไว้จนแนบแน่นมีอาจคลายออกไปได้ คนทั้งสองจึงดื้อด้าวอยู่ในรสรักอันซาบซึ้งแหวกว่ายอยู่ในสายธารน้ำรักที่อ้อมเอิบซาบซ่าน

ขณะเวลานั้นทางบันไดมีเสียงฝีเท้าดังขึ้นเบา ๆ แนงยังรีบผลักตักโกวแซซึ่งและกล่าวเบา ๆ อย่างร้อนรนว่า

“ทำอย่างไรเล่า บิดาข้าพเจ้ามาแล้ว ?”

“มิเป็นไร ข้าพเจ้ากระโดดออกทางหน้าต่างเอง”

“มิได้ ไม่ทันกาลแล้ว”

แนงยังตัดสินใจในยามฉุกเฉินทุก โดยคว้าตักโกวแซซึ่งกระโดดขึ้นไปบนเตียงทั้งสองคน ดึงผ้าห่มนวมขึ้นคลุมร่างตักโกวแซซึ่งตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าจนมิดชิด

แน้งยังเบ้งตาอันกลมโตของนางจ้องมองไปที่ประตูห้องจนแน่วนิ่ง
เป็นตังไฮ้เฮียวกุนแนก้าจริง ๆ เพราะส่งเสียงกระแอมเบา ๆ ขึ้นแล้ว
จึงได้ผลึกประตูเข้ามา เมื่อเห็นแน้งยังเบ้งตาโพลงทั้งสองข้างก็เดินมาที่หน้า
เตียงแล้วกล่าวว่า

“ยังยี้ จะอย่างไรไม่อาจวางใจได้เลย เมื่อเช้าเจ้าบอกว่า เมื่อคืนเรามา
ใช้ลมปราณรักษาพยาบาลให้กับเจ้านั้น เรามิเคยได้อย่างมากมายมากระด้างเจ้า
บอกเลย เมื่อตอนนายแพทย์มาตรวจ ก็เห็นชีพจรของเจ้าเป็นปรกติมิได้ผิด
แปลกอย่างไรไป อันสภาพที่กลับกลายจนผิดธรรมดานี้ทำให้เรารู้สึกกระวน
กระวายจนมิอาจหักใจได้เลย”

ติกโกวแซซังมีเหงื่ออันเย็นเยือกไหลท่วมกายจนชุ่มโชก ลอบร้อง
ในใจว่า

“เรามานอนร่วมเตียงในผ้าห่มผืนเดียวกับแน้งยัง หากแน้งให้มันพบ
เห็นแล้วจะอย่างไรกันเล่า สำหรับเรานั้นยังมีกระไรนัก แต่ทว่าแน้งยังจะ
ทนทานรับคำตำหนิได้อย่างไรกัน”

แน้งยังก็ตัวสั่นสะท้านตลอดเวลาไม่หยุดยั้ง พยายามระบับใจเอาไว้จน
สุดความสามารถ ตอบเบา ๆ ไปว่า

“บิดาท่าน อาจบางทีเป็นความฝันของข้าพเจ้าก็ได้ บิดาท่านอย่าไป
คิดถึงเรื่องนี้อีกเลย”

ตังไฮ้เฮียวกุนสั่นศีรษะแล้วกล่าวว่า

“แล้วนายแพทย์เมื่อเช้าเหตุไฉนยังบอกย้าว่า เจ้าไม่มีวิเวาของผู้ได้รับ
บาดเจ็บเลยแม้แต่หนึ่งนิดเล่า”

แน้งยังแทบจะตอบมืออกในทันที แต่พลันได้คิดด้วยไวปัญญา
กล่าวขึ้นว่า

“อาจบางทีเป็นเพราะยาเม็ดของซูหยินประมุขพรรคอสูรโลหิตที่ให้กับ
บังเกิดประสิทธิภาพขึ้นก็ได้”

“เราไม่เชื่อ อันยาเม็ดของนางอย่างมากมายรักษาลมปราณไว้ไม่ให้แตก
ช่านกระจายไปจากร่างโดยสิ้นเชิงเท่านั้น ไหนเลยจะทำให้โรคอาการบาดเจ็บ

หายได้โดยรวดเร็วเช่นนี้”

“บิดาท่าน ข้าพเจ้าก็มิเข้าใจในความหมายนี้เลย นับว่าเป็นปาฏิหาริย์
ก็แล้วกัน”

ตึกโกวแซซึ่งที่อยู่ภายใต้ผ้าห่มทั้งตื่นตื่นทั้งนึกขำอย่างยิ่ง มือหนึ่งของ
นางยังยกอยู่บนร่างตึกโกวแซซึ่งอย่างแนบแน่น ทำให้ตึกโกวแซซึ่งรู้สึก
ในฝ่ามือของนางมีเหงื่อเย็นเยือกไหลออกมาชุ่มโชกแล้ว

ตั้งไข่เหี้ยวกุนจ้องมองดูหน้านางยังจนแน่นิ่ง และกล่าวขึ้นในหับ
พลันว่า

“ยังยี้ แก้มทั้งสองของเจ้าเหตุใดจึงสั่นระรัวเล่า นี่มันเป็นสภาพของ
การตื่นตื่นเกินขนาด หรือว่าเจ้ามีความเกรงกลัวอันใด ?”

นางยังหวังอย่างยิ่ง ต้องการให้บิดารีบจากออกไป นางจึงอ้าปากหา
ขึ้นครึ่งหนึ่ง กล่าวอย่างเกียจคร้านขึ้นว่า

“บิดาท่าน ข้าพเจ้าอดนอนมาตลอดคืน รู้สึกอ่อนเพลียเหลือเกิน”

“อา เจ้าไปหวนคิดถึงเด็กชั่วร้ายผู้นั้นอีกแน่ ๆ กำลังของพรระคอสูร
โลหิตกระจายออกไปทั่วทุกทิศทางอย่างคับคั่ง สืบเสาะความหรรษาของ
มันจนเต็มกำลัง ฟังว่าเจ้าเด็กที่ฆ่าฮุยหนของบิงจูไปนั้น ได้ถูกจับกุมตัวเอาไว้
แล้ว เจ้าเด็กผู้นั้นขี่ม้ามังกรขนคองแดงของเจ้าเด็กชั่วร้ายตึกโกวแซซึ่งเสียด้วย
แต่เจ้าตึกโกวแซซึ่งชั่วร้ายนั้นมิเห็นเงาหัวว่าอยู่ที่ใดเลย”

ตึกโกวแซซึ่งพอได้ฟังก็ตื่นตระหนกจนสะดุ้งขึ้นทั้งร่างอย่างรุนแรง

ตั้งไข่เหี้ยวกุนมีสายตาอันคมวาวแวววาวเกร่งกร้าว พอเห็นก็กล่าวเสียงดัง
กังวานว่า

“ยังยี้ คำนี้เจ้าเป็นอย่างไรไป ? เราดูท่าคำวันนี้เจ้าคล้ายดังผิดปรกติ
อยู่มากมาย”

นางยังสยิวกายอย่างหนาวเหน็บขึ้น นางหยิกตึกโกวแซซึ่งที่อยู่ภายใต้
ผ้าห่มอย่างรุนแรงไปครึ่งหนึ่ง ตึกโกวแซซึ่งจึงครางเบา ๆ ขึ้นด้วยความ
เจ็บปวด ❀

อุปสรรคของความรัก

ตั้งไข่เหี้ยวกุนกวาดตาไปทั่วห้องอย่างรวดเร็ว เมื่อเห็นหม้อยาดินเผาที่
บนโต๊ะสีหน้าพลันเคร่งเครียดลงทันที กล่าวเสียงกระด้างว่า

“ยังยี้ ของสิ่งนั้นได้มาแต่ไหน?”

แน่นังยังอ้าปากอย่างงงงัน อันจนต้อถ้อยคำจะตอบได้ทันที

ตั้งไข่เหี้ยวกุนกล่าวอย่างไม่พึงพอใจขึ้นว่า

“ยังยี้ คำวั้นนี้เจ้าเป็นอย่างไรกันเล่า?”

ติกโกวแซซึ่งที่หัดร่างในผ้าห่มของนาง พลันรู้สึกมีความละอายโหม
จุใจจนจับใจ เพราะตนเป็นลูกผู้ชายชาติชาตรี สมควรจะสัจย์ซื่อถือมั่น
มีความเปิดเผยจริงจัง เหตุไฉนต้องซุกกายภายใต้การปกป้องคุ้มครองของ
อิสตรีอยู่เล่า มิกล้าจะประจันหน้ากับความเป็นจริง มิกล้าสงสัยอย่างไร ดุจ
ดั่งกับเป็นผู้เซลาอ่อนแอ จะนับเป็นลูกผู้ชายได้อย่างไร?

พอได้คิดเช่นนั้น ก็ขยับร่างเล็กน้อย แพบทะลึ่งกายลุกขึ้นมาสารภาพ

แน่นังยังมีปฏิกริยายอันปราดเปรี้ยวแคล่วคล่องยิ่งนัก ทราบแน่ว่าติกโกว
แซซึ่งต้องอดอันรำคาญใจอย่างยิ่งยวดอยู่ มีอนันกตหนักลงไปกว่าเดิมอีก

ติกโกวแซซังจึงหวนคำนึงขึ้นได้ในทันทีว่า เพื่อเห็นแก่แนงยัง เรา
มีอาจไม่อดทนกล้ำกลืนไว้เสียบ้าง แต่หาว่าเหตุโศกนาฏของนางจึงยังมิยอม
จากไปเสียทีเล่า

ตั้งไเฮียวทุนสืบเท้าเข้ามาอีกสองก้าว ใบหน้าของแนงยังพลันซีด
เผือดลงทันที ตลอดร่างก็สั่นระริกไม่หยุดยั้ง

ใบหน้าที่ของตั้งไเฮียวทุนพลันแปรเปลี่ยนเป็นอำมหิตชั่วร้าย ดังราว
ปีศาจโผล่ออกจากขุมนรก เย็นชากระด้างและอำมหิตอย่างยิ่งนัก ประกาย
สายฟ้าจากดวงตาทั้งสองข้าง จับจ้องมองดูอย่างแน่วหนึ่ง

สายตาอันเป็นประกายคมวาว จ้องจับอยู่บนใบหน้าแนงยัง

แนงยังกล่าวเสียงสั่นระรัวขึ้นว่า

“บิดา ไยท่านจึงจ้องมองข้าพเจ้าเช่นนี้ ?”

ติกโกวแซซังคล้ายได้รู้สึกว่ ถูกตั้งไเฮียวทุนพบปะร່องรอยของตน
แล้ว

ตั้งไเฮียวทุนพลันยื่นมือคว้าชายผ้าห่มเอาไว้กำลังจะตลบขึ้น

แนงยังร้องอุทานดังสุดเสียง แล้วกล่าวว่า

“บิดา ท่านจะทำอะไร ?”

ตั้งไเฮียวทุนกล่าวเสียงกระด้างขึ้นว่า

“ยังยี่ เราจะดึงผ้าห่มเจ้าให้เรียบร้อย ดูเจ้าซึ่งโศกนาฏนี้แล้ว แม้
กระทั่งผ้าห่มยังห่มไม่มีด่างเลย”

แนงยังเบิ่งตาทั้งสองจ้องมองดูบิดาจนกลมโต ดวงใจเต็นระรัวอย่าง
รุนแรง จนแทบกระโดดออกมาจากอกแล้ว

มือของตั้งไเฮียวทุนที่จับชายผ้าห่มอยู่นั้นก็สั่นระริกขึ้นเบา ๆ คล้าย
ดังมีความกลับกโลกและลำบากใจอย่างสุดแสน สิ้นหนียิ่งนานยิ่งบิดเบี้ยวจน
บ้นยาก กล่าวเบา ๆ ขึ้นว่า

“ยังยี่...”

วาทต่อไปมีอาจจะกล่าวสืบต่อไปแล้ว

“อือม”

แน่นังยังรับคำเบา ๆ ในลำคอ เริ่มสั่นไหวถึงกลางร้ายที่จะปรากฏขึ้น
แล้ว

ตั้งไข่เหียวกุนพลันร้องดัง ๆ ขึ้นว่า

“ยังยี้ เจ้ามีเรื่องอันใดที่สร้างความผิดหวังให้กับบิดาหรือไม่ ?”

แน่นังยังโบหน้าซัดเผือด กล่าวอ้อมแอ้มขึ้นว่า

“มิ...มิมี...บิดา”

ตึกโกวแซซึ่งมีความชาญฉลาดปราดเปรียวอย่างยิ่ง ทราบได้ทันทีว่า
ตั้งไข่เหียวกุนในขณะนี้พบร่องรอยของตนแล้ว ที่ยังรื้ออมีกระซางความลับ
ออกมาของแน่นังยี้ นั้น เนื่องด้วยมีความรักในตัวบุตรผู้น้อยอย่างยิ่งยวด แต่
ทว่าเรื่องอันผิดธรรมชาติอย่างร้ายแรงนี้ ตั้งไข่เหียวกุนไหนเลยจะอดทนกล้า
กลืนอยู่ได้ ด้วยความเจ็บช้ำน้ำใจและความลับสนจึงได้มีคำถามเช่นนั้นขึ้น

ตึกโกวแซซึ่งบิบบิอ้อนนุ่มนวลของแน่นังยี้เบา ๆ รู้สึกราวมีมือน้อยของ
นางเย็นเฉียบและมีเหตุโหล่ม ส่วนแน่นังยี้ในขณะนี้ก็ได้เห็นหน้าผากของ
บิดามีหยาดเหงื่อเม็ดโป้ง ๆ ไหลรินลงมามากมาย

แน่นังยี้กล่าวเสียงระหือขึ้นอีกครั้งว่า

“บิดา ยังยื้ออ่อนเพลียเหลือเกิน ท่านกลับไปนอนเสียเถิด”

น้ำเสียงของนางคล้ายดังเป็นคำขอร้องของผู้ซึ่งตกอยู่ในห้วงแห่งความ
สิ้นหวังแล้ว

ตึกโกวแซซึ่งต้องผนึกลมปราณเทพมรณะขึ้นอย่างลึมตัว เตรียม
ป้องกันเอาไว้อย่างเต็มที่ พร้อมกันนั้นก็ใช้วิชาส่งเสียงทางลมปราณกล่าวกับ
แน่นังยี้ขึ้นว่า

“ังยัง ท่านไม่ต้องเกรงกลัวในเรื่องอันใดดอก มีข้าพเจ้าอยู่รับทุกประการ”

แน่นังยี้รีบหยิกตึกโกวแซซึ่งเข้าไปอีกครั้งถือเป็นคำตอบ

ในขณะนั้นตั้งไข่เหียวกุนพลันหลบผ้าห่มขึ้นอย่างไม่คาดคิด ร่างของ
ตึกโกวแซซึ่งและแน่นังยี้ที่นอนกอดกันอย่างแนบชิด กระทบสายตาอย่างชัด
เจน ทำให้ต้องสะดุ้งขึ้นทั้งร่างอย่างเจ็บช้ำ จนเซถลาออกไปสามก้าวกล่าว
พึมพำขึ้นว่า

“นั่นเป็นความจริงหรือ โอ สวรรค์ นั่นเป็นความจริงไปได้?”

ขณะนั้นนางยังได้รู้ซึ่งถึงว่า สถานการณ์ของปัจจุบันคล้ายดังเป็นคำพิพากษาที่จะคร่าชีวิตของนางได้อย่างไม่ต้องสงสัย จึงร้องสุดเสียงดังเสียดสีขึ้นว่า

“บิดา ข้าพเจ้ามิได้กระทำเรื่องเลวร้ายไปเลย”

เสียงของนางก็กรีดแหลมดังราวกับเป็นเสียงของสกุณาที่จะลั่นใจ ตั้งไข่เสียวุ่นงันอยู่ครู่หนึ่ง มุมปากพลันปรากฏรอยยิ้มอันอำมหิตโหดเหี้ยมขึ้น แล้วกล่าวว่า

“ถูกแล้ว ยังยี่ เจ้ามิได้ทำความเลวร้ายอย่างไร เจ้ากระทำเรื่องอันประเสริฐเลิศเหลือขึ้น”

ติกโกวแซซึ่งมิได้กล่าวอย่างไรแม้แต่คำเดียว จิตใจในยามนี้มีความกลัดกลุ้มกระวนกระวาย ใช้ความเยือกเย็นมารอคอยเหตุการณ์ที่จะอุบัติต่อไปอย่างเคร่งเครียด

ในเวลาขณะนั้นศีรษะของตั้งไข่เสียวุ่นมีควันขาวพวยพุ่งขึ้นอยู่ตลอดเวลา ยิ่งนานยิ่งหนา มือขวาก็ได้ยกขึ้นอย่างแช่มช้ามาวางไว้ที่หว่างอก

ติกโกวแซซึ่งเพียงมองปราดเดียวก็ทราบว่ ตั้งไข่เสียวุ่นขณะนี้ได้ผนึกลมปราณเทพมรณะ จะอาละวาดมาในบัดดลแล้ว จึงมิกล้าจะเลินเล่อได้ แม้แต่น้อย จำต้องผนึกลมปราณเทพมรณะจนถึงขีดสุดเท่าจะมีได้ เบื้องบนศีรษะจึงปรากฏควันขาวพวยพุ่งขึ้นอย่างจาง ๆ บ้าง

นางยังดูออกว่าบิดานางมีเจตนาจะประหารคนอย่างเด็ดเดี่ยวแล้ว จึงร้องให้ขึ้นในฉับพลัน กล่าวเสียงลั่นเครือว่า

“บิดา ท่านจะฆ่ายังยี่ให้ตายหรือ”

ในขณะนั้นนางท้อแท้ทอดอาลัยในทุกสิ่งแล้ว คำนึงขึ้นว่า

“ตายก็ตายไปเถิด ในเมื่อบิดาต้องการให้เราตาย เราไหนเลยจะมารักชีวิตอยู่ได้”

ยามนี้นางมีจิตใจแน่วแน่ที่ต้องตายแน่นอนแล้ว จึงกลับมีความเยือกเย็นขึ้นอีกอึกโข ความขาวซีดบนใบหน้าได้กลับกลายเป็นแดงระเรื่อดุจ

ปรกติขึ้นแล้ว

แต่คว้นชาวบนิคีระของดั่งไเฮ้ฮิยวุกุนได้จางไปจนกระทั่งเลื่อนรางแทบมองมิเห็น มือชาวพลอยห้อยลงมาอย่างแช่มช้า กล่าวเบา ๆ ขึ้นว่า

“ยังยี้ เจ้าสามารถเดินเห็นได้หรือไม่?”

แน้งยังผงกศีรษะเบา ๆ

“ประเสริฐมาก ตามเราไปเถิด”

ดั่งไเฮ้ฮิยวุกุนมิเคยได้เหลือบแลมองดูตักโกวแซซึ่งเลยแม้แต่แวบเดียวตั้งแต่แรกเริ่ม ในขณะนี้แซซึ่งอดรนทนอย่างไรก็ได้แล้ว จึงต้องร้องขึ้นทันทีว่า

“ซื่อเฮีย”

ดั่งไเฮ้ฮิยวุกุนหน้าเครียดอย่างโหดเหี้ยม คำรามไปว่า

“ผู้ใดเป็นซื่อเฮียของเจ้า”

และรีบหันกลับมากล่าวต่อแน้งยังว่า

“ยังยี้ ไปเถิด”

“ไปที่ใดเล่า บิดาท่าน”

ดั่งไเฮ้ฮิยวุกุนมิได้ตอบออกไป หันร่างเดินจากห้องไปอย่างแช่มช้า แต่เป็นผีทำอันหนักหน่วงจนสุดจะเปรียบได้

แน้งยังเหลียวมองดูตักโกวแซซึ่งแวบหนึ่ง ซึ่งตักโกวแซซึ่งก็ได้กล่าวเบา ๆ อย่างหนักแน่นขึ้นว่า

“บิดาต้องการให้ท่านตายดอก จังยี้ อย่าออกไป”

แน้งยังส่ายหน้าโดยมิได้ตอบคำ ลงจากเตียงเดินตามดั่งไเฮ้ฮิยวุกุนออกจากห้องไปในบัดนั้นเอง

ตักโกวแซซึ่งตั้งไม้เท้าภูตบดออกจากเอว กระโดดลงจากเตียงเคียงคู่กับแน้งยังในที่

แน้งยังกล่าวเบา ๆ ขึ้นว่า

“ท่านจะทำอะไร?”

ตักโกวแซซึ่งมีความรักในตัวแน้งยังอย่างซาบซึ้งจริงใจ แต่ในยามนี้

ใบหน้ากลับปรากฏแววเย็นชากระต้างดุจดั่งเมื่อกาลก่อนอีกครั้งหนึ่ง ตอบเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“ข้าพเจ้ามีอาจจะเห็นท่านไปหาความตายต่อหน้าต่อตาได้ดอก”

ตั้งไข่เหี้ยวกุนเดินช้า ๆ ตรงไปยังทางลานตึกเบื้องนอก โดยมีเคยเหลียวหน้ากลับมา แต่กล่าวเบา ๆ ขึ้นว่า

“ยังยี่ เราไม่บังควรพาเจ้าจากหุบเขาที่รัก (เค็งเค็งก็๊ก) มาเลย นี่เป็นความผิดอันมหันต์ของเราเอง”

แนงยังในขณะที่ยังมีทราบบิดาของนางจะทำเรื่องอันใด จึงแทบจะตอร้องขึ้นด้วยความพลุ่งพล่านกระวนกระวาย แต่นางยังคงสะกดกล้ำกลืนเอาไว้ กล่าวเสียงสั่นระรัวว่า

“บิดา อย่างนั้นรากลับกันไปเถิด ข้าพเจ้าปรารถนาจะกลับอยู่นานแล้ว”

ตั้งไข่เหี้ยวกุนส่ายหน้าแล้วกล่าวว่า

“ขณะนี้มิกลับแล้ว เราไม่มีหน้าที่จะไปเห็นหลุมฝังศพของมารดาเจ้าอีกแล้ว”

แนงยังร้องไห้โซขึ้นทันที พุ่งกายไปที่ด้านหลังตั้งไข่เหี้ยวกุน มือทั้งสองโอบไปบนบ่า ร่ำไห้ดัง ๆ แล้วกล่าวว่า

“บิดา ท่านจะอย่างไรกับยี่?”

ตั้งไข่เหี้ยวกุนตัวสั่นสะท้านอย่างรุนแรง ยกมือสะบัดจนหลุดออกจากการเกาะกุมของแนงยัง เมื่อเหลียวหน้ากลับมา จึงเห็นใบหน้าของมนยามนี้มีความอำมหิตโหดเหี้ยมดุจดั่งอสูรร้ายจากหุบเขามรณะ ผมเผ้าลุกชี้ขึ้นดั่งกับเม่นตาเหลือกกลน ปากแยกแฉะเย คำรามสุดเสียงไปว่า

“อย่ามากระหอบเรา เจ้าผู้ซึ่งเป็นนางแพศยา เราต้องการให้เจ้าตาย เราต้องการให้เจ้าตายในบัดนี้และที่นี่”

แนงยังแทบทรงร่างมิอยู่ เซอโยไปสามก้าวด้วยความตื่นตกใจ ร้องเสียงแทบแห้งขึ้นว่า

“บิดา ท่านอำมหิตเหลือเกิน บุตรมิได้กระทำความชั่วช้ามาเลย”

ตั้งไข่เหี้ยวกุนเหือดดาลจนตัวสั่นสะท้าน แผ่ร้องสุดเสียงไปว่า

“เจ้ายังกลัวว่ามีได้กระทำความชั่วช้า เจ้าเด็กชั่วช้า ฤๅ ! เจ้าลูกสุนัขตัวนั้น เป็นศัตรูอยู่กับบิดาของเจ้า เจ้าอำพราง เจ้าดูแคลน เจ้าเหยียดหยามบิดาเจ้า เจ้ามานอนร่วมเตียงร่วมผ้าห่มกับมัน แล้วเจ้ายังว่ามีได้กระทำความผิดคิดร้าย เพียงเท่านั้นยังไม่พอต่อความผิดอีกหรือ ?”

“ข้าพเจ้ามิได้เป็นดังท่านว่าเลย บิดา”

บนศีรษะตั้งไข่เหียวกุนมีควันขาวพวยพุ่งขึ้นอีกแล้ว น้ำเสียงได้แปรเปลี่ยนไปในบัดดล โดยกลายเป็นเสียงอันละห้อยที่แผ่วเบาว่า

“ยังยี่ ก่อนเจ้าจะตาย เรายังเรียกว่ายี่ยี่ที่เคยเป็นบุตรที่สุดที่รักของเรา เจ้ามีความในใจประการใดที่ยังไม่สำเร็จหรือไม่ ?”

จวบจนบัดนี้แนงยังทราบแน่แท้ใจแล้วถึงความเด็ดเดี่ยวของบิดาว่า จะต้องพิฆาตฆ่านางลงให้จงได้ ตักโกวแซซังพุ่งร่างปราดไปที่ข้างกายของนาง ยกไม้เท้าภูตบตีขึ้นขวางไว้ที่เบื้องอก แนงยังจึงกล่าวขึ้นว่า

“ไม่ ตักโกวเฮีย ท่านไปเถิด ในเมื่อบิดาต้องการให้ข้าพเจ้าตายแล้ว ข้าพเจ้ามิอาจจะไม่ตายได้ ท่านโปรดอย่ามาขัดขวางเลย”

ตักโกวแซซังสีหน้าเย็นชาเคร่งเครียด ประกายตาแวววับดุจสายฟ้า กล่าวเสียงหนักแน่นขึ้นว่า

“งั้ยัง ท่านตายไปมิได้”

แนงยังสีหน้าเคร่งเครียดลงบ้าง กล่าวขึ้นว่า

“เป็นความหมายอย่างไรของท่าน ?”

“ข้าพเจ้ามิยอมปล่อยให้ท่านตายไป”

แนงยังพลันกล่าวด้วยโทสะขึ้นว่า

“ตักโกวเฮีย เจตนาของท่าน ข้าพเจ้ามีความขอบพระคุณอย่างยิ่ง แต่ท่านนั้นคือบิดาของข้าพเจ้า ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าตาย ข้าพเจ้าไยจะต้องไม่ตายได้เล่า”

พลางหันไปกล่าวต่อตั้งไข่เหียวกุนว่า

“บิดา ในเมื่อบิดามีเชื่อถือในวาจาของข้าพเจ้าผู้บุตร บุตรก็มีแต่ต้องตายดังความต้องการ ความเสียใจเพียงประการเดียวของบุตรนั้น คือมิอาจ

จะกราบลาต่อหน้าขงขี้ของมารดา อย่างนั้นโปรดอนุญาตให้บุตรได้กราบ
ไปทางตะวันตกเฉียงใต้สักครั้งเป็นการอำลาด้วย”

และนางก็ได้คุกเข่ากราบลงยังทิศตะวันตกเฉียงใต้จริง ๆ ยามนั้นนาง
มีน้ำตาพร่างพรमดั่งฝนโปรย พุบอยู่บนพื้นร่ำไห้จนไม่อาจข่มใจได้ และเสียง
ก็เริ่มจางหายไปทุกขณะ จวบจนกระทั่งเงียบหายเนืองอยู่บนพื้นไป

ติกโกวแซซึ่งตื่นตระหนกตกใจจนหน้าซีดเผือด รีบสืบท่าเข้าไปหนึ่ง
ก้าว ก้มร่างลงจะประคองนางขึ้นตรวจตราดู

ตั้งไข่เหียวกุนโทสะบังเกิดขึ้นดังไฟป่า ตวัดฝ่ามือฟาดโครมออกไป
และแผดร้องดังคลุ้มคลั่งขึ้นว่า

“เจ้าอย่ากระหอบถุกนาง นางสำเร็จโทษตนเองก็ยิ่งประเสริฐแล้ว จะได้
ไม่ต้องให้เราต้องลงมือด้วยตนเอง”

เลือดลมในร่างของติกโกวแซซึ่งพลุ่งพล่านดังราวภูเขาไฟระเบิด อด
กล้ำกลืนอย่างไรไม่อยู่อีกแล้ว ไม่ให้กฏตบตีควงขึ้นจนเป็นประกายเย็นเยือก
แวววับ พร้อมกันนั้นก็ตวัดมือซ้ายฟาดโครม ๆ ไปสามครั้งซ้อน ๆ ตวาดร้อง
ไปสุดเสียงขึ้นว่า

“เราจะเสี่ยงกับเจ้าสัตว์เดียรัจฉานตัวนี้แล้ว เจ้าบีบบังคับให้บุตรในสาย
เลือดต้องตายลง เจ้ายังมีน้ำใจของผู้คนอยู่อีกหรือ”

ตั้งไข่เหียวกุนพลันเปล่งเสียงหัวร่ออันโหยหวนรันทดขึ้นอย่างน่าหวาด
หวั่น ผนึกลมปราณทั่วร่างเท่าที่มี ตวัดฟาดด้านทานพลังฝ่ามือของติกโกว-
แซซึ่งไว้ หัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งจนสนั่นหวั่นไหวแล้วกล่าวขึ้นว่า

“เราไม่มีบุตรดูจนางแพศยา นางมิใช่เป็นบุตรของเรา เราจะไม่มีบุตร
เยี่ยงนี้ได้无论如何กัน”

ติกโกวแซซึ่งพุ่มเท่าล้งทั้งมวลเท่าที่มี ตวัดฟาดโครมไปอีกครั้งหนึ่ง
ตั้งไข่เหียวกุนยื่นมือฟาดรับโดยฉับพลัน เสียงระเบิดดังโครมปรากฏขึ้นจน
แผ่นดินสะท้านสะเทือน คนทั้งสองต่างเซถลาออกไปหนึ่งก้าว นับว่ามีพลัง
อันคู่คี่ก้ำกึ่งกันอยู่

ติกโกวแซซึ่งแผดร้องขึ้นสุดเสียงว่า

“นางมิใช่เป็นบุตรของท่าน ? นางมิใช่เป็นบุตรของท่านจริงหรือ ?”

“เราไม่มีบุตรเป็นหญิงแพศยาเยี่ยงนาง เราต้องการให้นางตาย”

ตั้งไข่เสียวกุนยิ่งเปล่งเสียงหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งดังขึ้นกว่าเดิม แต่พลังฝ่ามือก็หนักหน่วงขึ้นทุก ๆ ครั้งไป ฟาดตรงเข้าใส่ตักโกวแซซึ่งไม่หยุดยั้ง พร้อมทั้งกล่าวสาปไปว่า

“เจ้าลูกสุนัข ! เจ้าหลอกลวงศิลาสายแหงจากเราไป ใช้อุบายอันชั่วร้ายหลอกล่อเราจะให้ไปเสียชีวิตภายในปาโปร่ง ด้วยน้ำมือของอสูรเผ่าจอมเล่ห์ เราไม่อาจปล่อยให้เจ้าพ้นมือไปได้ เจ้าก็ต้องตายอย่างเด็ดขาด”

ซ้ายใช้ฝ่ามือ ขวาใช้พลังนิ้ว ลมปรานเทพมรณะและดรรชนีประกายสายฟ้า จูโจมโถมเข้าหาในเวลาพร้อมเพรียงกัน นับเป็นอาณาภาพอันรุนแรงเกร่งกร้าวอย่างมีอาจด้านทานรับไว้ได้เลย

ตักโกวแซซึ่งทวาดสุดเสียงด้วยความคลั่งไคล้ว่า

“ไม่แน่ว่า คำวันนี้เราจะต้องให้ท่านมาชดใช้ชีวิตนาง”

พลางควงไม้เท้าภูตบดขึ้นด้านทานรับไว้ ด้วยพลังอันแวววับเย็นยะเยือก โถมเข้าใส่ตั้งไข่เสียวกุนอย่างหักโหมตรง ๆ

ไม้เท้าภูตบดนี้นับเป็นของวิเศษสุดแห่งสำนักปราสาทโลกันตร์ อันการใช้อย่างสุดกำลังในครั้งนี้ จึงรู้สึกวุ่นวายซึ่งมีเงาจิตเหวียนนั้น หนักหน่วงดั่งกับขุนเขาหลาย และยังมีเสียงครืนครันดั่งสนับทึบโถมทับลงมาอีกด้วย ตั้งไข่เสียวกุนแผดเสียงหัวร่ออย่างโหยหวนนำหวาดหวั่น พลังเทพมรณะได้ฟาดออกด้านรับดั่งพายุฝนอันคลุ้มคลั่งที่โหมซัด ล้วนแล้วแต่เป็นท่าปะทะกันในด้านตรงไม่เลี้ยวหลบเลย

คนทั้งสองต่างไม่ยอมลดราอ้อมมือต่อกัน พลังไม้เท้าและพลังฝ่ามือปะทะกันอย่างซูลมุนุ่นวายจนแยกจากกันมิได้ คนทั้งสองต่างมีอาจจะมียรอยว่างช่องโหว่ขึ้นแม้แต่น้อยนิด เพราะฝ่ายตรงข้ามย่อมต้องจูโจมเข้ามาอย่างมุ่งร้ายหมายชีวิต จึงได้ทุ่มเทกำลังจนสุดความสามารถ ต่อยตีกันจนซูลมุนุ่นวาย ในเวลาขณะนั้นเองแรงยังพลันตะกายลุกขึ้นยืนอีกครั้ง ร้องด้วยความตื่นตระหนกว่า

“ตักโกวเฮีย ท่านจะทำร้ายบิดาข้าพเจ้าไม่ได้ !”

ตักโกวแซซังเสียสมาธิไปทันที ทำให้เพลงไม้เท้าได้ชะลอช้าลงวูบหนึ่ง ตังไฮเฮียวกุนได้พาดฝ่ามือจูโจมเข้าไปในช่วงฉับพลันทันที เสียงดังโครมขึ้น สั่นหวั่นไหว ตักโกวแซซังเซถลาลอยออกไปสามก้าว อ้าปากกระอักโลหิต สด ๆ ออกมากองโตทันที

ที่ริมโสตยังได้ยินเสียงตังไฮเฮียวกุนตวาดกึกก้องสั่นหวั่นไหวขึ้นว่า

“เจ้ามิได้ตาย ? เหตุไฉนเจ้าไม่ตายไปเสียเล่า”

ตักโกวแซซังเบือนหน้ามองไป ยิ่งตื่นตกใจจนต้องร้องขึ้นสุดเสียงเพราะ ตังไฮเฮียวกุนได้ตวัดฝ่ามือพาดเข้าใส่แน่นังยั้งแล้ว พลังอันหนักหน่วงดุจดั่ง มรสุมพายุทะลวงเข้าใส่แน่นังยั้งอย่างมิได้ให้ความเวทนาปราณีแม้แต่น้อยนิด

ตักโกวแซซังไหนเลยจะไปคำนึงถึงร่างที่ได้รับบาดเจ็บของตน ต้องรวบรวมกำลังทั้งตัวเท่าที่มี กระแทกฝ่ามือซ้ายออกด้านรับ พลังมือจึงได้ โถมเข้าใส่พลังมือตังไฮเฮียวกุน พลังฝ่ามือที่เมียงไปในครั้งนี้ จึงได้กระแทก ถูกบ่าขวาของแน่นังยั้ง ทำให้ร่างนางกระเด็นออกจากที่ไปถึงสิบกว่าเชี้ยวร่วง พาดลงกับพื้น ครวญครางอยู่ในที่นั้นทันที

ตักโกวแซซังคั่งแค้นจนอกแทบระเบิด ตวาดก้องขึ้นสุดเสียง คาง ไม้เท้าทุบตติจูโจมเข้าใส่ดุจดั่งสายฟ้าด้วยความอำมหิต

ตังไฮเฮียวกุนเมื่อพาดเอาบุตรีในสายเลือดจนพบบนพื้น จึงชะงักงัน ไปวูบหนึ่ง แต่ในฉับพลันนั้นไม้เท้าทุบตติก็ได้มาอยู่ที่เบื้องบนศีรษะแล้ว ดังประกายไฟ

แน่นังยั้งกริتر้องขึ้นสุดเสียงว่า

“ไม่...ไม่ได้...”

ตักโกวแซซังต้องชะงักไม้เท้าในมือลงวูบหนึ่ง ตังไฮเฮียวกุนก้าวเมียง ออกไปด้านข้าง แต่ตักโกวแซซังก็แน่ใจว่าหากไม้เท้าในครั้งนี้อาจทำอันตราย ต่อตังไฮเฮียวกุนได้ ตนและแน่นังยั้งก็จะต้องเสียชีวิตลงไปในลานตึกอย่าง ไม่มีทางช่วยเหลือได้อีกแล้ว

จึงรวบรวมกำลังความสามารถทั้งตัวเท่าที่มี กดไม้เท้าทุบตติลงทางด้าน

ล่าง ขยับขึ้นด้วยกระบวนท่าอันพิสดารชั่วร้ายอย่างสุดแสน เปลี่ยนจากการฟาดเป็นกวาด ซึ่งในที่สุดตังไฮ้เฮียวกุนก็เล็งหลบจากอันตรายของไม้เท้านี้ไปไม่ได้

มันแผ่ร่องขึ้นด้วยความเจ็บปวด เพราะไม้เท้าได้ฟาดเข้าใส่กลางหลังของมันอย่างถนัดถนี่ จนต้องกระอักโลหิตออกมาเป็นลำยาว เซลลาไปทางด้านข้างถึงเจ็ดแปดก้าว แผ่ร่องขึ้นด้วยความเจ็บช้ำน้ำใจว่า

“ประเสริฐ ประเสริฐมาก เจ้าเด็กน้อย เจ้าลูกเตี้ยรัจฉานที่คาบเอาปากเสือโลหิตอาจารย์เราไป หลอกหลวงศิลาสายแหงไปจากเรา ช่มชืดย่ำยิบตรีเรา ทำร้ายกระดูกสันหลังเรา เจ้าลูกสุนัขชาติชั่ว เจ้าคอยดูต่อไปเถิด”

มันไซโซไปอีกสองก้าวแล้วต้องกระอักโลหิตออกมาอีกกองใหญ่ แต่ทว่า ตักโกวแซซึ่งก็ต้องโหนก ๆ และกระอักโลหิตออกมาบ้าง พลันล้วงมือเข้าไปในอกเสือ โยนกระดูกสายแหงที่ตนลอกมาให้แก่นมัน แล้วกล่าวขึ้นอย่างพลุ่งพล่านว่า

“เจ้า...เจ้าเตี้ยรัจฉาน แม้กระทั่งบุตรีในสายเลือดยังชนฆ่าได้อย่างโหดชั่วเลวทราม ถูกแล้ว เราหลอกเอาศิลาสายแหงจากเจ้าไปได้สองแผ่น แต่บัดนี้รามอบลายแหงอันสมบูรณ์ให้แก่เจ้าทั้งสองแผ่นเลย เจ้าพึงพอใจแล้วกระมัง ? ตั้งแต่นี้ต่อไป หากเจ้ายังจะกระทบกระทั้งงังยังลักขุมขนหนึ่ง เราจะต้องขยี้ชีวิตเจ้าอย่างเด็ดขาด อา...ตังไฮ้คี่โซว เหตุไฉนจึงรับเจ้าผู้ชั่วช้าเลวทรามนี้ไว้เป็นศิษย์ได้เล่า”

ตักโกวแซซึ่งพอล่าวขาดคำ พลันเห็นแสงยังตะกายลุกขึ้นจากพื้นเดินออกไปไกลกว่าร้อยเชียวแล้ว ตักโกวแซซึ่งรีบร้องขึ้นอย่างร้อนรนว่า

“งังยัง ท่านจะไปไหน”

“ท่านอย่าเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า ตักโกวเฮียขอลาแล้ว”

“อา ท่านยังได้รับบาดเจ็บจากฝ่ามืออยู่ มีอาจไปได้ไกลนัก”

“ไม่ ท่านอย่าได้เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า”

นางเดินไปจนถึงที่กำแพงของลานตึก ยังกระโดดข้ามไปได้โดยไม่คาดคิด ตักโกวแซซึ่งวิ่งตามติดไปทางด้านหลังนาง ร้องสุดเสียงตามไปว่า

“จ้งย้ง จ้งย้ง”

“ท่านอย่าได้มาเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าเลย ลืมข้าพเจ้าเสียเถิด ขอลาแล้ว”

เสียงอันโหยหวนสะท้านใจดังแว่วมาจากอีกด้านหนึ่งของกำแพง ทำให้ตึกโกวแซซึ่งต้องรวบรวมพลังขึ้นอย่างสุดฝืน อาศัยไม่ทำภูตบดตีที่กระแทกกับพื้นจนร่างพุ่งขึ้นสูงข้ามกำแพงออกไปได้บ้าง เห็นแสงยังกำลังวิ่งโซเซไปทางทิศตะวันตก ด้วยผีทำอันไม่มั่นคง

ตึกโกวแซซึ่งวิ่งตามติดไปอย่างไม่คิดชีวิต และยังคงร้องเรียกนางตลอดเวลา

“จ้งย้ง รอข้าพเจ้า ท่านมีอาจจะวิ่งไปในสภาพเช่นนี้ได้ดอก”

เพียงชั่วครู่คนทั้งสองก็พากันออกไปจากประตูเมืองด้านตะวันตก ตึกโกวแซซึ่งได้รับบาดเจ็บจากพลังฝ่ามืออย่างสาหัสยิ่ง จนกระทั่งมีอาการหนักหนานต่อไปได้แล้ว ระยะห่างกับแสงยังยืนนานยิ่งยืดยาวออกไปทุกครา จวบจนกระทั่งหายลับตาไปแล้ว

แต่ตึกโกวแซซึ่งมิได้หยุดยั้งลงเลย ยังคงวิ่งตรงไปที่เบื้องหน้าจวบจนกระทั่งสิ้นเรี่ยวแรงมีอาจจะวิ่งต่อไปได้อีกแล้ว ทางนอกเมืองนั้นเปล่าเปลี่ยวไร้ผู้คน แซซึ่งจึงได้หลุดกายนั่งลงที่ริมทาง หะแรกก็ระงับใจ ชมอารมณ์หลับตานึกกลมปรารถนารักษาบาดเจ็บของตน จวบจนกระทั่งเข้าสู่ภาวะความเคลิบเคลิ้มลึ้มตัวไป

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น มีผู้คนผ่านมาในทางนี้เห็นบุรุษหนุ่มที่มีโลหิตเปื้อนเปราะระเหิดหน้า ข้างกายมีไม้เท้าเหล็กอันโตถนัดใจวางอยู่ นั่งหลับสนิหอยู่ริมทาง จึงต่างพากันบังเกิดความพิศวงสงสัยอย่างยิ่งยวด

มีบางคนเข้าใจว่าบุรุษหนุ่มนี้ได้ตายไปแล้ว จึงเดินเข้าไปยื่นมือรอที่จุมูกตูลมหายใจ แต่รู้สีกว่าลมหายใจสม่่าเสมอ จึงได้หยิบไม้เท้าเหล็กที่ข้างกายนั้นขึ้นด้วยความอยากรู้อยากเห็น แต่มีคำดว่า ไม้เท้านั้นกลับมีน้ำหนักหลายสิบชั่ง จนแทบมีอาจยกขึ้นเคลื่อนไหวได้ ต้องแลบลิ้นจนยาวเหยียด

มีอาจหัดเข้าไปได้เป็นเวลาเนิ่นนาน และต่างมิกล้าจะไปเรียกบุรุษหนุ่มผู้นี้ให้
ตื่นขึ้นด้วย พวกมันออกไปยืนจนไกลแล้วจึงตะโกนร้องขึ้นว่า

“นี่ นี่ เรบอกกว่า เจ้าหนุ่มน้อยผู้นั้น เหตุไฉนมานั่งหลับกอดอยู่ที่ริม
ทางในกลางวันแสก ๆ เล่า”

แต่ความจริงตึกโกวแซซึ่งที่ผนึกลมปราณรักษาอาการบาดเจ็บในกาย
ได้บรรลุเข้าขั้นคืบชันน้อยอยู่แล้ว จิตใจที่ปลอดโปร่งสดใสนั้น ไหนเลยจะมี
ทราบว่ามีคนมาอยู่ที่ข้างกายไปได้

เมื่อได้ยินเสียงตะโกนร้อง จึงรีบวิ่งลมปราณเลิกราการผนึกแล้วลุกขึ้น
ยืน ใช้ชายเสื้อขึ้นเช็ดคราบโลหิตบนใบหน้าจนสะอาด จึงปรากฏเป็นใบหน้า
อันงามสง่าดังหล่อเหล่า หยิบไม้เท้าภูตบดีขึ้น เดินตรงไปที่คนข้างทางแล้ว
ถามไปว่า

“ขอลถามท่าน เคยได้เห็นสตรีอายุเยาว์ที่สวมใส่เสื้อผ้าชุดขาวนวลผ่าน
มาหรือไม่?”

ในใจแซซึ่งนั้นกังวลถึงแน้งยั้งอย่างยิ่งยวด เมื่อเอ่ยปากคำแรกก็ถาม
ไถ่ในเรื่องนี้ทันที

ผู้คนทั้งหลายเมื่อเห็นแซซึ่งหยิบไม้เท้าเหล็กที่มีน้ำหนักหลายสิบชั่งขึ้น
ดังราวกับเป็นฟางแห้งไร้น้ำหนัก ต่างพากันตื่นตกใจจนต้องเซถลันไปทาง
ด้านหลังจนไกลโซ

“มิเห็น มิเห็นเลย ท่านเป็นคนหรือเป็นเทพเจ้า หาก मैंเป็นคนแล้ว
พวกเรตั้งแต่ออกจากท้องมารตามายังมิเคยเห็นผู้ใดทรงกำลังแขนยิ่งใหญ่ไป
กว่าท่านมาก่อน”

ตึกโกวแซซึ่งเห็นถามไถ่ไม่ได้ความ จึงเลิกล้มการถาม เดินไปทางทิศ
ตะวันตกด้วยก้าวอันยาวเหยียดดังราวกับเป็นวิชาย่อพสุธา ดูเพียงผิวเผินจะ
รู้สึกว่ามีแรงร้อนกระไร แต่เพียงชั่วพริบตาเดียวก็ไปจนไกลโซ

แซซึ่งเดินไปไม่หยุดยั้ง มีหน้าซ้ำพบปะผู้คนสัญจรไปมาก็เอ่ยปากถาม
ไถ่ถึงร่องรอยรูปลักษณะของแน้งยั้ง แต่ไม่มีสักคนเดียวที่จะตอบได้เลย

ขณะนี้เรื่องที่แซซึ่งคำนึงอย่างเคร่งเครียดนั้น ซึ่งที่จะไปตามแน้งยั้งใน

ทิศทางใดจึงจะพบ แต่เป็นเรื่องที่ต้องทราบว่าจะยังงั้นจะไปในที่ใดกัน
แน่นอน แซ่ซ่งขบคิดคำนวณตลอดรายทาง ในที่สุดก็คำนึงขึ้นว่า

“งัวยัง...นางคงต้องกลับไปหุบเขาเค็งเค็งกักขายแดนขุนหนาเป็นแน่
เพราะที่นั่นมีฮวงซู่ของมารดานางอยู่ นางยามมีความเจ็บไข้ไข้อย่างสุดแสน
ก็ยอมคำนึงถึงมารดาผู้บังเกิดเกล้า แต่ที่นั่นห่างจากขุนหนาเป็นระยะทางหลาย
พันลี้ นางที่เป็นอิสตรีอายุเยาว์วัย และยังได้รับบาดเจ็บจากพลั้งเผลอ ที่ตัว
ก็ปราศจากเงินทองแม้แต่แต่น้อยนิด จะเดินทางระยะหลายพันลี้ได้อย่างไรกัน
เล่า”

ติกโกวแซ่ซ่งยังคิดถึงกระวนกระวายปานคลุ้มคลั่ง พร้อมกันนั้นก็
ยิ่งซิงซังในตัวตั้งไข่เสียทุกที่ที่ไร้หัวใจไม่ตรี จึงตกลงใจเดินไปตามเส้นทางมุ่ง
สู่กังโซว ออกอานฮุย ผ่านเสฉวนแล้วจึงวกกลับเข้าไปทางขุนหนา ตลอด
รายทางที่ผ่านนี้ ก็มีปรากฏร่องรอยของแน่งย้งเลย แต่แซ่ซ่งตกลงใจอย่าง
เด็ดเดี่ยวที่ต้องการไปหาเงี่ยงในหุบเขาเค็งเค็งกักให้จงได้ จะไม่ยินยอมให้
แน่งย้งต้องได้รับอันตรายใด ๆ ในมวลหมู่มนุษย์ทั้งหลาย ซึ่งหากเป็น
เช่นนั้น ตนจะต้องเจ็บไข้หัวใจและสำนึกเสียใจตลอดชั่วชีวิตทีเดียว

วันแรกที่ติกโกวแซ่ซ่งเดินผ่านไปถึงเมืองโกวเค้า ซึ่งเป็นเมืองสำคัญ
ชายน้ำแยงซีเกียง พอเข้าสู่ตัวเมืองพักแรมรับประทานอาหารอยู่ในโรงเตี๊ยมนั้น
พลันได้ทราบข่าวลืออันกุ่มก้นภัยของแห่งเมืองโกวเค้านี้ ถูกข้าพินจนหมดสิ้น
ภายในเวลาชั่วคืนเดียว มิมีผู้รอดชีวิตเลย ภายในสำนักบนผนังมีรูปมังกรที่
เขียนด้วยโลหิตสด ๆ เก่าตัว ทั้งเอาไว้เป็นสัญลักษณ์

ติกโกวแซ่ซ่งพอได้ฟังก็บังเกิดความเคลงใจอย่างใหญ่หลวง และแน่ใจ
ว่าการกระทำเช่นนี้ ต้องเป็นของพวกพรรคอสุรโลहितอย่างเด็ดขาด ส่วน
มังกรโลหิตเก่าตัวที่มีอยู่บนผนังนั้น ต้องเป็นสัญลักษณ์ของเทพอสุรเก้ามังกร
หรือว่าเป็นเก้าจิวได้เสีย ยี่สิบทั้งเก้าของอสุรชั่วตัวนั้นนั่นเอง

เมื่ออ้อมหน้าแล้วจึงรีบออกจากโรงเตี๊ยม เสาะถามข่าวคราวว่ามีชายรูป
ร่างสูงใหญ่จำนวนเท่าคนมาปรากฏตัวอยู่ในเมืองหรือไม่ ? มีเด็กน้อยยืนยัน
ข่าวกับแซ่ซ่งว่า มิบุคคลดังที่ถามได้มาปรากฏภายในเมืองนี้จริง ๆ คนทั้งเก้า

สวมใส่เสื้อแพรรัดกุม ทำทางเข็มหมุดมีอำนาจ

ติกโกวแซซังจึงรีบไปตรวจตราดูภายในสำนักคุ้มกันภัยแห่งที่ถูกวาดล้าง พบซากศพแต่ละซากล้วนแล้วมีสีหน้าเขียวคล้ำ จึงแน่ใจอย่างไม่ต้องสงสัยว่า เป็นการกระทำของเก้าจิ๋วได้เหยียบแน่นนอนแล้ว

ติกโกวแซซังครุ่นคิดในใจอยู่ว่า

“เหตุไฉนพวกมันจึงต้องลงมือกระทำอย่างอำมหิตถึงเพียงนี้ มันมีความอาฆาตแค้นอย่างไรอยู่กับสำนักคุ้มกันภัยในเมืองโกวเค้าด้วยเล่า”

ฉับพลันก็สะดุ้งขึ้นด้วยโศกเศร้า ลอบร้องในใจว่า

“ແ່แล้ว นี่เป็นการแสดงอย่างชัดเจน ก่อนที่เก้าจิ๋วได้เหยียบจะได้ถูกยกตำแหน่งขึ้นเป็นองค์รัชทายาทปราสาทวันเก็กเก็งนั้น ได้เริ่มกระทำความดีความชอบให้กับพรรคตนเอง และพรรคอสูรโลหิตนี้ก็มีชีวิตชั่วช้าอำมหิตเป็นสันดานทุกตัวคน มีเจตจำนงจะทำลายล้างสำนักคุ้มกันภัยทั้งแผ่นดิน จากนั้นจึงได้เข้าสวมตำแหน่งแทน ซึ่งมันก็จะเป็นคล้ายดังว่า พรรคอสูรโลหิตได้ครอบครองวงพวกนักเลงทุกแห่งหนเอาไว้โดยสิ้นเชิงนั่นเอง”

ติกโกวแซซังพอได้คิดเช่นนั้น จึงร้องในใจอย่างเคียดแค้นขึ้นว่า

“เฮอะ เราจะต้องทำให้พวกมันบังเกิดความละล้าละลังจนป้องกันมิหวาดไหวทีเดียว”

ติกโกวแซซังเลิกล้มความคิดจะติดตามแน่งย้งไปในทันที แต่พร้อมกันนั้นก็มิเปลี่ยนแปลงเส้นทางเดินตามที่กำหนดไว้แต่แรก ในคำคืนวันนั้น ติกโกวแซซังได้ลอบสืบเสาะ จนทราบที่ตั้งสาขาพรรคอสูรโลหิตที่มีอยู่ในเมืองนั้น

อันเมืองโกวเค้านี้อยู่ในเขตเหนือของแยงซีเกียง สาขาเมืองนี้ขึ้นโดยตรงกับน้ำปีตัว ติกโกวแซซังมือถือไม้เท้าภูตบดี เวลายามสามก็กระโดดเข้าไปภายในอาคารสาขา ทวาดก้องขึ้นสุดเสียงไปว่า

“มารเดี๋ยวจนนานทั้งหลายของพรรคอสูรโลหิต จงรีบออกมารับความตาย !”

เหล่าสาวกของพรรคอสูรโลหิตสะดุ้งตื่นจากความฝันอันแสนสุขโดย

ทั่วถ้วน ต่างหยิบฉวยอาวุธคู่มือออกมารุมล้อมทำร้ายตึกโกวแซซัง ตึกโกวแซซังหัวร่อแค้น ๆ มิได้วักกล่าวอย่างไร คงไม้เท้าคู่มือสะบัดฟาดฟันอย่างโหดเหี้ยมอำมหิต จนเลือดเนื้อกระฉายไปทั่วทุกแห่งหน กระทำตามนัยเดียวกัน โดยไม่เหลือชีวิตใดไว้ให้เป็นเสนียดต่อแผ่นดิน อาคารของสาขานี้ก็ถูกตึกโกวแซซังทุบทำลายจนยับเยินด้วยไม้เท้าภูตบดี ก่อนที่จะจากไปยังใช้โลหิตของชาวกศพ เขียนหัวปักจอยุ่นบนผนังห้องของตึกที่ทำการแล้ว จึงเดินอาด ๆ ออกไปอย่างปลาบปลื้มใจ

ตึกโกวแซซังมีปราชญ์จะพักผ่อนนอมกำลัง จึงข้ามมณฑลอันสุขเข้าสู่เสฉวน มีคำคาดว่าพอวันรุ่งขึ้นที่ถึงเมืองหับปุย ก็ได้ฟังข่าวคราวเช่นเดียวกัน คือสำนักคุ้มกันภัยถูกฆ่าฟันทำร้ายอย่างโหดเหี้ยมชั่วช้าจนหมดสิ้นทุกชีวิต

ตึกโกวแซซังเดือดดาลปานอกระเบิด ในเวลากลานั้น ก็เข้าไปอาละวาดภายในสำนักสาขาพรรคอสูรโลหิต ฆ่าฟันจนสาวกทั้งหลายของพรรคมารอันชั่วร้ายตายกลาดเกลื่อนมิเหลือหลอแม้แต่คนเดียวเช่นกัน

ขณะนั้นตึกโกวแซซังรู้สึกว่าเป็นเรื่องราวที่มีปรกติธรรมตาแล้ว พรรคอสูรโลหิตได้เริ่มสร้างมหันตภัยอันร้ายแรงให้กับบู๊ลิ้ม ความเดือดร้อนและโลหิตเนืองนองจะเป็นไปทุกหย่อมหญ้าอย่างเน่นอน ตึกโกวแซซังโลหิตเดือดพล่านอย่างรุนแรง มุ่งหน้าไปสู่เมืองโซเซี่ย ซ่งเตี้ย จังไซ ตลอดสายทางที่ผ่านนี้ มีเหตุการณ์อุบัติขึ้นในลักษณะเดียวกันทั้งสิ้น ซึ่งตึกโกวแซซังก็ไม่ได้ให้ความเวทนาปราณืออย่างไร ทุกเมืองที่ผ่านไปถึง ทุกแห่งที่สำนักคุ้มกันภัยถูกฆ่าฟันทำร้าย ตึกโกวแซซังก็ไปทำลายสาขาในเมืองแห่งนั้นจนล้มตายกลาดเกลื่อน โลหิตเนืองนอง บ้านช่องพังทลายไปบ้างอย่างคลั่งแค้น

ตึกโกวแซซังก็มีพบเห็นร่องรอยของแห่งยังเลยแม้แต่วินาที จึงบังเกิดความเจ็บช้ำน้ำใจอย่างสุดจะเปรียบปานได้ และยังมีเรื่องอีกประการหนึ่ง ซึ่งทั้งความกระวนกระวายไว้ในใจอย่างร้อนแรง นั่นคือวันสารทเต็งเอี้ยงได้ใกล้เข้ามาทุกขณะแล้ว แต่ปราสาทบ้านเก็กเก็งจะอยู่ที่ใดกันแน่ ก็ยังสืบทราบมิพบเลย

ในวันนั้นเป็นวันที่เก้าจิวเอี้ยบจะถูกยกฐานะเป็นคิษย์เก้ามังกรริดเลือด

สาบานตัวอย่างแท้จริง และจะได้เข้าครองตำแหน่งองค์รัชทายาทปราสาท
บัวแก้วโดยสมบูรณ์ กับคนทั้งเก้าที่มีความอามิตตชั่วช้าถึงเพียงนี้ ตึก-
โกวแซซังตกลงใจที่จะกำจัดคนทั้งเก้านี้ไปให้จงได้ มาตรมีเช่นนั้นพอมันกำหนด
ร่วมมือกันขึ้นเมื่อใด ในปฐุลิ้มทั่วแผ่นดินน่ากลัวไม่มีผู้ใดจะต้านทานรับมือเอาไว้
ได้แล้ว

ตึกโกวแซซังเดินทางอย่างคร่ำเคร่ง ตรากตรำไปทั้งวันทั้งคืนสืบเสาะ
ตามหาข่าวทาง ฆ่าฟันคนไปทั่วทุกหนแห่ง เป็นเวลาห้าหกวันซ้อน ๆ จน
กระทั่งร่างมีลมหายใจคล้ายคลึงกับมนุษย์ธรรมดาแล้ว ผมยุ่งเหยิงเป็นกระเซิง
เนื้อตัวสกปรกมอมแมม เสื้อผ้าขาดกระรุ่งกระริ่ง โดยเฉพาะเมื่อสืบข่าวคราว
ของเน้งยังมิพบปะ จิตใจก็ร้อนรุ่มดังราวไฟสุ่ม ทั้งวันไปหน้าเต็มไปด้วยแว
โคกรันทุด และอามิตตคังคั่น การตรากตรำทั้งกำลังกายและจิตใจอย่าง
รุนแรงเพียงห้าหกวันนี้ ทำให้ผ่ายผอมไปอย่างมากมาย แต่ตลอดร่ายทางที่
ผ่านพอมิเวลาว่างคราใด แซซังก็นำสมุดบันทึกของขุนพลพสุธาออกมา
พิจารณาอย่างคร่ำเคร่งถี่ถ้วน จึงนับว่าได้รับคุณประโยชน์ขึ้นอีกไม่น้อย

ในวันนี้ แซซังได้เข้าสู่เขตแดนมณฑลเสฉวน เดินเลียบลำน้ำด้วยความ
เร่งร้อน เพราะกะว่าคืนนี้จะพักแรมในเมืองบูซัวกู่เสียบ้าง พลันเห็น
บนผิวน้ำมีเรือกระโดงคู่ลำใหญ่จำนวนแปดลำ แล่นทวนน้ำมาอย่างแซ่มซ่า

หัวเรือใหญ่แต่ละลำ มีชายฉกรรจ์ร่างกำยำในเสื้อสีม่วงละม้ายกันดุจดั่ง
เครื่องแบบ ยืนเด่นเป็นสง่าด้วยท่าที่อันโยโส ตึกโกวแซซังคิดอยู่ว่า

“นี่ต้องเป็นเรือของครอบครัวข้าราชการ หรือเชื้อพระวงศ์อันมีอำนาจ
ราชศักดิ์ จึงได้มีขบวนอันโอ้อ่า และบูซัว (ผู้มีฝีมือที่ถูกจ้างไว้ให้เป็นผู้คุ้ม
ครองความปลอดภัยของกษัตริย์) ส่วนตัวมา”

มิคาดว่าในเวลาขณะนั้น ที่เหนือน้ำพลังมีเรือเร็วจำนวนสิบหกลำพุ่ง
ปราดตามลำน้ำลงมาอย่างรวดเร็ว พอถึงเบื้องหน้าเรือใหญ่ เรือเร็วทั้งสิบ-
หกลำ พลันแยกออกเป็นสองฟากข้าง ด้วยท่าที่ดั่งจะแปรขบวนต้อนรับ

บนเรือก็มีบุคคลสวมใส่เครื่องแบบสีม่วง แต่ละลำมีอยู่สี่คน สองคน
พาย อีกสองคนประสานมือคาะระไปทางเรือใหญ่ จากนั้น เสียงประทัด

ดอกมัทรีมาก็ถูกจุดขึ้นจนสนั่นหวั่นไหวไปทั่วลำน้ำ แล้วเรือเร็วทั้งสิบหกลำจึงพากันจุดประทัดขึ้นจนสนั่นหวั่นไหวบ้าง เมื่อจุดครบสามสิบหกดอกแล้ว เรือทั้งสิบหกลำที่สี่บุรุษชุดสีม่วงถึงหกสิบสี่คนพากันโห่ร้องขึ้นพร้อมเพรียงว่า

“ขออน้อมต้อนรับท่านประมุขกลับสู่ปราสาท”

เสียงดังชูช่าขึ้นอีกครั้ง เมื่อทางเหนือน้ำมีเรือโดยสารที่ประดับประดาอย่างสวยงาม ภายในเรือมีมิโหรี่ปีกลองประโคมอยู่ เล่นเอื่อย ๆ ตรงเข้ามาตั้งเป็นเรือนำขบวน อันพิธีการเยี่ยงนี้ ตึกโกวแซซึ่งมิเคยพบปะมาเลยในชีวิต เพราะรู้สึกว่ายิ่งใหญ่โตเปี่ยมด้วยอำนาจไปยิ่งกว่าเมื่อครั้งแลเห็นเล็กอยู่หลังจิวแสดงภายในพนามรกดมากมายก่ายกองนัก

ตึกโกวแซซึ่งฉุนใจได้คิด เพื่อเป็นการรอบคอบรัดกุม จึงได้หาสถานที่อันรื่นลับแฝงกายเอาไว้อย่างซ่อนเร้น ต้องการดูให้รู้ถึงที่สุดว่า พวกประดานี้มีความเป็นมาอย่างไร

พอร่างเพ็งจะหลบซ่อนได้มืดซิด ก็มีเสียงทวาดหนัก ๆ ดังมาที่ข้างกายอย่างไม่คาดคิดว่า

“เจ้าเด็กน้อย กลับมาพบหน้าเจ้าในที่นี้ได้ เจ้าใจกล้าบังอาจยิงนักบงอาจเดินไปทิ่มตลิ่งโดยเปิดเผยทีเดียว !”

ตึกโกวแซซึ่งเอียงหน้ามองไป เห็นเป็นบุตรทั้งสองอาคันตุกะจากโพยมอ้วนปุ่นจั้น อ้วนปุ่นปิงสองพี่น้องนั่นเอง ตึกโกวแซซึ่งเห็นมันทั้งสองยามนี้ยังคงมีอารมณ์อันสวยงามทรงค่า มีท่าทีคึกคักเข้มแข็งดุจดั่งเมื่อกาลก่อนอยู่จึงรีบร้องทักทายขึ้นว่า

“อา คาคามีถึงว่าจะมาพบกับเซียวเอี้ยทั้งสองท่านในที่นี้ได้”

อ้วนปุ่นปิงแค้นเสียงขึ้นเล็กน้อยแล้วกล่าวว่า

“เจ้าเด็กน้อย หลังจากพบหน้าที่เบาะเซียงฮงเพียงครั้งหนึ่งแล้ว เจ้าก็น่ากลัวได้รับความทุกข์ยากลำเค็ญจนสาแก่ใจแล้วกระมัง เพราะเห็นสารรูปที่คล้ายดังกระยาจกของเจ้าก็รู้แน่แก่ใจแล้ว”

ที่แท้อ้วนปุ่นจั้น อ้วนปุ่นปิงได้กลายเป็นชนชาวบู๊ลิ้มอันมีชื่อเสียงลือเลื่องกระเดื่องดังไปแล้ว เนื่องจากมันทั้งสองมาตระแมนจะเคยได้ยिनนามสะท้าน

แผ่นดินของติกโกวแซซังมาบ้าง แต่มั่นหาได้ไปสงสัยใจว่า เป็นติกโกวแซซัง คนที่ซึ่งเติบโตพร้อมกับมันมาในชายคาเดียวกัน มิคาดจะเป็นผู้ที่เคยได้รับความ ช่มเหรงร้างแจากมันทั้งสองแต่น้อยเติบโตใหญ่ไม่ได้

ติกโกวแซซังมีจิตสำนึกในพระคุณของสองอาคันทูกะเหินบิน ที่ซุบ เลี้ยงตนมาเป็นเวลากว่าสิบปี จึงมิได้ไปเอาเรื่องเอาราวกับวาทะที่บาดหูของ สองพี่น้องนี้ด้วย รีบตอบอย่างรวดเร็วว่า

“เซียวเอี้ย จึงจู้ทั้งสองท่านคงสบายดี ?”

อิวบุนจุ่นตอบอย่างยโสโอหังขึ้นว่า

“เจ้าเด็กซัว ! เจ้ายังจำบิดาและเบ๊เบ๊ของเราได้อีกหรือ ?”

ติกโกวแซซังรีบกล่าวขึ้นว่า

“พระคุณแห่งการเลี้ยงดูข้าพเจ้ามา ไหนเลยจะกล้ำกลบหลู่ลืมเลื่อนได้ ยังมีเสียเจี้ยะอีกผู้หนึ่ง คงมีความสบายดีกระมัง ?”

อิวบุนจุ่น อิวบุนปิงพอได้ฟังเอ่ยถึงกงซุนป้วยลั้ม พลันมิโหะพลุ่ง พล่านขึ้นอย่างรุนแรง ตวาดด่าขึ้นว่า

“เจ้าเด็กซาดิซัว ! จำยังกล้าจดจำป้วยลั้มม่วยอีกหรือ ป้วยลั้มม่วย ไหนเลยจะเป็นบุคคลที่ยอมให้เจ้าครุ่นคิดคำนึงถึงได้ หากภรรยาเจ้ายังมี เจียมตัวไว้เสียบ้างแล้ว ดูเราจะตบปากเจ้าให้แหลกคามือไปหรือไม่”

อิวบุนปิงพลันเปลี่ยนน้ำเสียงขึ้นว่า

“นี่ เจ้าเด็กน้อย เจ้ามาอยู่ที่นี่ด้วยจุดประสงค์อันใด ?”

ติกโกวแซซังชี้ไปที่ลำน้ำแล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าดูขบวณเรือเหล่านี้รู้สึกว่าจะพิกลอบอยู่บ้าง”

อิวบุนจุ่นหัวร่ออย่างเหยียดหยามดูเคล่นแล้วกล่าวว่า

“นั่นคือบังจู้ของพรรคอสูรโลหิต พาพวกทั้งจู้ตัวจู้ของสาขาทุกหนแห่ง ในแดนดิน กลับไปประกอบพิธีกรีดโลหิตที่ปราสาทบัวนเก็กเก็ง เจ้าเด็กโง่ เจ้าจะรู้จักอย่างไรได้เล่า”

“อา บัวนเก็กเก็งนั้นอยู่ที่ใดกันเล่า ?”

“เจ้าจะหามันไปไยเล่า บอกกับเจ้า เจ้าก็มีอาไป”

พลางยกมือขึ้นไปแล้วกล่าวอีกว่า

“เจ้าดู ที่นั่น”

ตึกโกวแซซึ่งมองตามปลายนิ้ว เห็นมียอดเขาสูงเทียมฟ้าซึ่งเมฆหมอก
ครอบคลุมอยู่อย่างหนาแน่น นั่นคือยอดเขาซึ่งหนึ่งสรวงของภูเขาบู๊ซัว

ตึกโกวแซซึ่งสีหน้าเคร่งขรึมลง กล่าวขึ้นว่า

“จึงจุ้ทั้งสองท่านมาหรือไม่ ?”

“เมื่อครั้งเดือนก่อน ท่านทั้งสองได้ไปที่กิมเล้ง ก็ย่อมจะต้องไปอย่าง
แน่นอน เราเชื่อว่าเอี้ยทั้งสองท่านจึงได้เป็นผู้ล่องหนมาก่อน”

ตึกโกวแซซึ่งมิได้กล่าวอย่างไรอีก ในความคำนวนที่ตนมุ่งไว้มีความ
สนใจและเห็นเป็นสำคัญยิ่งต่อการประกอบพิธีกรีดโลหิตของพรรคอสูรโลหิต
ในครั้งนี้ แต่ก็ไม่มีทางคำนวณได้ ว่าผู้ที่จะไปรวมพิธีในวันนั้นจะมีภทภัย
อย่างไรปรากฏขึ้น เป็นอุบายอันชั่วร้าย ? เป็นการฆ่าฟันอย่างตรง ๆ ซึ่งมัน
อาจจะเป็นวาระสุดท้ายของชาวบู๊ลิ้มผู้เปี่ยมด้วยธัมมะก็เป็นได้... ❀

บ้านเก็กฮ่งนึ่ง

ตักโกวแซซึ่งปรากฏแว่นชากระด้างขึ้นบนใบหน้าอีกแล้ว อิวบุ่นจุ่น
อิวบุ่นบิงเหลือบแลดูไปแวบหนึ่ง แล้วจึงกล่าวว่า

“เจ้าเด็กน้อย วันเวลาระหว่างนี้ เจ้าทำอะไรอยู่ ? เจ้าหาเลี้ยงเบี๊ค้วง-
สือพบหรือไม่ ฟังว่าเลี้ยงเบี๊ค้วงสือได้ถูกพวกเก้าเล้งตัวของพรคอสูรโลหิต
จับไปแล้ว เจ้าจะหามันพบได้อย่างไรกัน”

ตักโกวแซซึ่งตอบขึ้นอย่างเรื่อยเฉื่อยว่า

“ข้าพเจ้าหาท่านพบแล้ว ท่านทั้งสองมิใช่เคยได้เห็นเลี้ยงเบี๊ค้วงสือมา
ดอกหรือ ?”

ตักโกวแซซึ่งหวนคิดถึงการฆ่าฟันที่บนยอดเขาเป๊ะเซียงฮงเมื่อคราก่อน
หากมิใช่เห็นแก่หน้าของสองอาคันทูกะเหินบินแล้ว เจ้าเด็กยโสทั้งสองคนนี้
ย่อมต้องไม่อาจปล่อยให้รอดจากน้ำมือของตนไปเป็นอันขาด

คนทั้งสองพอได้ฟังต่างร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนกว่า

“โฮ้ ! เจ้าหามันพบแล้ว ? ได้รับการถ่ายทอดวิชาฝีมือของตังไฮ้คี่ไฮ่
ตัวเมาะฮั่นงักจากมันหรือไม่ ?”

ติกโกวแซซังยกไม้เท้าทุบตีในมือขึ้นกระเดาะเล็กน้อย และตอบไปว่า
“ท่านเพียงมอบสิ่งนี้ให้ข้าพเจ้าเท่านั้น”

แล้วจึงก้มหน้าเดินจากออกไปได้หลายก้าวอย่างเงิบขริม แต่ได้กล่าว
อีกว่า

“ข้าพเจ้าจะไปแล้ว พวกท่านจงได้ระวังตัวไว้ให้มากด้วย อย่าให้พวก
อสูรโลहितในเรือเห็นพวกท่านเป็นอันขาด”

ติกโกวแซซังบอกจะไปที่ไปเลย แต่ทว่าเดินไปอีกไม่กี่ก้าวก็ต้องเดิน
กลับมาถามขึ้นว่า

“จึงจะมาถึงในเวลาใด เชี่ยวเอ๊ย พวกท่านพักอยู่ในเมืองบูชัวกูยใช่
หรือไม่”

อิวบุ่นปิงแค้นเสียงออกทางจมูกอย่างเหยียดหยาม แล้วกล่าวว่า

“เจ้าจะตามหาบิดาเรอีกแล้วกระมัง บอกกับเจ้าก็ได้ บิดาเราจะไป
ตามคำนัดหมายที่ปราสาทบ้านเก็กเก็ง เจ้าสามารถไปได้หรือไม่”

ติกโกวแซซังเดินจากไปอย่างเงิบขริม ยังคงเป็นการเดินเลียบตามลำ
น้ำ เรือใหญ่แปดลำและเรือเร็วทั้งสิบหกลำ พากันแล่นทวนน้ำขึ้นไปอย่าง
แซ่บซ่า เมื่อเดินทางไปได้ประมาณสองลี้ ก็วกเข้าไปทางคู้่งน้ำ เรือใหญ่เล็ก
ทั้งปวงพากันจอดอยู่ที่คู้่งน้ำ ส่วนเรือใหญ่ทั้งแปดลำนั้นมีผู้คนเดินลงไปเป็น
ทิวแถวร่วมหนึ่งร้อยคน

ติกโกวแซซังจับจ้องสังเกตดูแต่เรือใหญ่ที่อยู่หน้าสุด ที่ลงจากเรือเป็น
สิ่งแรกคือโลงขนาดใหญ่ ติกโกวแซซังจึงทราบได้ทันทีว่าเป็นโลงบรรจุศพของ
ตุยฮุ้นเอี่ยมเนี้ย โลงนี้ถูกแบกด้วยสตรีแปดนาง จากนั้นคือบ้านเก็กเกียณจุ
แต่ติกโกวแซซังพลันได้เห็นตั้งไห้เฮียวกุนเดินเคียงไหล่กับมันลงมาจากเรือ จึง
ตะลึงงันไปทันที บ่นรำพึงขึ้นอย่างมียอมเชื่อถือว่า

“นั่นมันเป็นไปได้อย่างไรกัน ? ตั้งไห้เฮียวกุนจะสมัครเป็นพวกอสูรโลहित
ไปได้ทีเดียวหรือ ?”

แต่ความจริงก็ได้ประจักษ์อยู่เบื้องหน้าอย่างแจ่มชัด มีอาจจะไม่เชื่อถือ
ไปได้ จึงต้องลอบทอดถอนใจและเพิ่มความชิงชังรังเกียจในตัวตั้งไห้เฮียวกุน

ขึ้นอีกหนึ่งเท่า ในขณะที่นั้น ก็สะท้อนใจขึ้นอย่างรุนแรง หวนคำนึงขึ้นทันทีว่า

“ตั้งไ้เฮียวกุนจะสมัครเข้าในพรรคอสูรโลหิตด้วยสาเหตุอันใดกัน ? จะเป็นเพราะเรื่องราวที่เกิดขึ้นในร้านเพชรทองชยุชุ่นเล่าของคำคืนวันนั้น ถูกพรรคอสูรโลหิตสืบทราบไปแล้ว ? ด้วยอุบายอันชั่วร้ายในการชิงแผนลายแทงแผ่นนั้นจากตั้งไ้เฮียวกุน หากเป็นเช่นนั้นจริง ชีวิตของตั้งไ้เฮียวกุนก็ร่อแร่เปี่ยมด้วยอันตรายแน่ ๆ”

ติกโกวแซซึ่งลอบด่าตั้งไ้เฮียวกุนว่าโง่เขลาบัดชบอยู่ในใจ กระถางทองแห่งบูลิ้มหากแม่นยำถูกปั้งจู้อสูรโลหิตได้ไป บูลิ้มจะมีวันสุขสงบได้อย่างไร มหันตภัยอันร้ายแรงจะต้องครอบคลุมไปทั่วทั้งแผ่นดินทันที

บ้วนเก็กเทียนจุนและตั้งไ้เฮียวกุนเมื่อเดินออกไปแล้ว ที่ตามติดมาทางด้านหลังคือตัวจู๊ทั้งสามคน อันเรือใหญ่ลำนี้ ผู้ที่โดยสารมา ต่างเป็นชนชั้นสำคัญของพรรคอสูรโลหิตทั้งสิ้น

เรือใหญ่ลำที่สองคือเก้าจิวเฮี้ยบ และหัวหน้าสาขาพรรคแคว้นกังหนำยังมีอีกสองคนที่ติกโกวแซซึ่งมิรู้จัก

ติกโกวแซซึ่งไม่มีใจจะดูให้ละเอียดอีกต่อไปแล้ว สถานการณ์ของขณะนี้เร่งร้อนอย่างยิ่งยวดอยู่ จะต้องหาทางอันใดไปสะกิดใจตั้งไ้เฮียวกุนให้ลังหรณใจเสียบ้าง บอกมันอย่าได้พลาดท่าหลงกลต่อพรรคอสูรโลหิตไป

แซซึ่งเหินหน้าครุ่นคิดอยู่ครู่ใหญ่ สิ่งที่สายตากได้เห็นในเรือลำที่เจ็ดนั้นมีชายชราผมขาวโพลงเดินลงมา จึงบังเกิดความยินดียิ่งยวด ตบสมองตัวเองดังฉาดแล้วกล่าวว่า

“เหตุใดเราสี่มิชื้อเฮี้ยทั้งสามท่านไปเสียเล่า สามอำมหิตจากโลกนตร์พากันแยกย้ายเข้าเป็นไส้ศึกภายในสามสถานบุชาของพรรคอสูรโลหิต ไ้ไม่เป็นการกำลงหนุอันยิ่งยวด เป็นไส้ศึกอันประเสริฐของเราเล่า”

แซซึ่งพอได้คิดถึงเรื่องนี้ จึงคลายความงุ่นง่านใจไปมากมาย รีบรุดเดินทางไปยังเมืองบูฉวกุ่ยอย่างเร่งร้อน

พอเข้าสู่ตัวเมืองพลันรู้สึกเป็นสถานการณ์อันผิดปกติทันที ตลอดทั้งเมืองแห่งนี้เครื่องเคียดด้วยบรรยากาศอันโหดเหี้ยม ลางสังหรณ์ของการฆ่าฟันอย่างร้ายแรง ทั่วทุกถนนหนทางเต็มไปด้วยบุคคลชนชาวบูลิ้มเดินเป็นกลุ่มก้อนพวกละสามสี่ไม่แน่นอน แต่ละคนมีท่าทีเคร่งเครียดจริงจัง วาจาที่ปราศรัยหักทลายกัน ก็แผ่วเบาจนแทบมิอาจได้ยิน ผิดแปลกจากความเปิดเผยห้าวหาญของชนชาวนักเลงตามปกติโดยสิ้นเชิง

ตึกโกวแซซึ่งลอบพิศวงสงสัยใจอย่างยิ่ง แต่ก็มิได้สนใจไยดีกระไรนัก เมื่อเดินอยู่บนถนนใหญ่ระยะหนึ่งแล้ว พลันรู้สึกมีคนสะกดรอยตามมาทางด้านหลัง ตึกโกวแซซึ่งจึงพลั้วกายเข้าไปภายในตรอกน้อย พลันเห็นหญิงขอทานชาวผู้หนึ่งถลันเข้ามาในตรอกข้าง

ตึกโกวแซซึ่งเห็นในตรอกนี้ปราศจากผู้คน จึงแสวงชะลอฝีเท้าให้แซมช้าลง ปลอ่ยให้ขอทานผู้นั้นตามติดจนใกล้ขึ้นไปอีก ตึกโกวแซซึ่งแคลงสงสัยอยู่ในใจและคิดขึ้นว่า

“อาศัยเจ้าซึ่งเป็นนางขอทานเช่นนี้ จะมาสะกดรอยตามเรา เราจะต้องให้เจ้าหลุบทางเตลิดเปิดโปงได้”

เมื่อคำนวณดูว่าขอทานชาวนั้นอยู่ห่างจากด้านหลังในรัศมีสิบเชียดก็หันขวับกลับมาโดยกะทันหัน หัวร่อแค้น ๆ แล้วกล่าวว่า

“เจ้าตามเรามาหรือ ?”

มือซ้ายประกบนิ้วดูจดังปลายทวน กำลังจะจิ้มสักดออกไป นางขอทานเฒ่ารีบถอยออกไปหนึ่งก้าวอย่างรุนแรงพร้อมทั้งร้องขึ้นว่า

“กงจื้อ กำนัของพวกเรามีคำเชื่อเชิอุมมา”

พลันหันร่างเดินจากออกไป ตึกโกวแซซึ่งงุนงงไปวูบหนึ่ง ก็ทราบวักิมเทยกำนัผู้เป็นมารดาส่งมาเรียกตนนั่นเอง ดังนั้นจึงตามไปทางหลังโดยทิ้งระยะห่างกันจนไกลไซ้ เดินกววนเวียนอยู่ในเมืองบูชีวกู่ยสองสามตลบแล้วจึงออกจากนอกเมืองไปทางลำน้ำ เมื่อถึงที่ริมน้ำเห็นมีเรือจอดอยู่ที่นี่รวมยี่สิบกว่าลำ ขอทานชาวเดินเข้าไปภายในเรืออันเล็กสุดในกลุ่มนั้น

ตึกโกวแซซึ่งตามติดเข้าไป ในประทุนเรือ ได้เห็นกิมเทยกำนัและ

ศิษย์ป็นทองทั้งสามคน นั่งขัดสมาธิอยู่ภายในประทุน ตักโกวแซซึ่งพอมุด
เข้าไปได้ก็ร้องขึ้นเบา ๆ ว่า

“มารดา”

ใบหน้าของประมุขพรรคกิมเหยง้าปรากฏแววเจี๋ยซ้ออย่างยิ่งยวด แต่
มิได้ส่งเสียงตอบ ตักโกวแซซึ่งรู้ทันที่ว่าเป็นเรื่องอันเลวร้าย จึงตวาดร้อง
เสียงดังขึ้นว่า

“มารดา”

กิมเหยง้าจู้ยังคงมีส่งเสียง ตักโกวแซซึ่งสะท้านขึ้นทั้งร่าง แต่จับปล้น
นั้น ที่บนตลิ่งมีเสียงหัวร่อแค้น ๆ ดังแว่วลงมาเบา ๆ ตักโกวแซซึ่งพลันหวน
คิดถึงนางขอทานเผ่าได้ทันที โดยไม่กังวลว่าเป็นเวลากลางวันแสด ๆ ร่าง
พลันพุ่งปราดออกจากประทุนเรือดุจสายฟ้า

เงาร่างคนบนตลิ่งถลันวูบ แล้วจึงปรากฏเห็นนางขอทานเผ่ากำลังวิ่ง
ตรงออกไป

ตักโกวแซซึ่งเลือดลมพลุ่งพล่านปานจะระเบิดออก รีบใช้วิชาตัวเบาเงา
ปีศาจไร้สภาพ ร่างขยับปราดเดียวก็ขึ้นสู่บนตลิ่ง ในชั่วพริบตานั้นตามติด
นางขอทานเผ่าได้

นางขอทานเผ่าเห็นไม่มีทางเลี่ยงหลบหลีกได้ จึงวัดมือฟาดเข้าใส่
ขม่อมจนบังเกิดเสียงดังฉาด สมองแตกกระจายตายคาที่ไปในบัดดล

ตักโกวแซซึ่งคล้ายดั่งมีน้ำเย็นเยือกสาดโครมเข้าใส่ศีรษะ เมื่อถลัน
กายเข้าถึงจึงต้องขยี้ส้นเท้า และร้องเสียงดังสนั่นขึ้นว่า

“นี่มันเป็นเรื่องอย่างไรกันเล่า”

ริบหันกลับวิ่งเข้าไปในเรืออีกครั้ง เขย่าร่างกิมเหยง้าจู้อย่างเอาเป็นเอา
ตาย พร้อมทั้งร้องเสียงสนั่นหวั่นไหวขึ้นว่า

“มารดาท่าน นี่มันเป็นเรื่องอย่างไรกันเล่า”

ประมุขพรรคกิมเหยง้ามีอาจเคลื่อนไหวร่างกายได้ ตักโกวแซซึ่งพลัน
ทราบฝีมือไว้ที่จุดเมี่ยมึงฮวกทางกลางหลังกิมเหยง้าจู้ ผนึกลมปราณแรงเร้า
เข้าไปในร่าง สีน้้ำพลันแปรเปลี่ยนไปอย่างรุนแรง บ่นพึมพำขึ้นว่า

“บนร่างของมารดาถูกสกัดจุดไปถึงเจ็ดแห่ง ช่างเป็นฝีมืออันชั่วร้ายอย่างยิ่งทีเดียว”

ฉับพลันนั้นจึงตัวตมื่อผาดไปที่หว่างเอวของนาง กิมเหยงก่าจูแค้นเสียงขึ้นเบา ๆ นับว่าเป็นการคลายจุดไปให้กับนางไปได้ เมื่อตัวตมื่อผาดซ้ำซ้อนไปอีกสองครั้ง แต่ยังมีอาจคลายจุดที่สองของนางไปได้ เพราะเป็นการถูกจี้สกัดด้วยวิชาอันชั่วร้ายพิสดารอย่างยิ่ง

ประมุขพรรคกิมเหยงก่าพอคลายจุดไปออกได้ ก็ถอนหายใจยาว ๆ แล้วกล่าวขึ้นว่า

“หนูเอ๋ย เจ้ามาช้าไปแล้ว จงรีบไปช่วยอ๊บบ้อ (น้ำ) ของเจ้าที่โรงเตี๊ยม จินฮกเป็นการด่วน มิเช่นนั้นก็จะสายไปอีก”

ตักโกวแซซึ่งถามอย่างมีนัยสงสัยว่า

“มารดา นี่มันเป็นเรื่องอย่างไรกันแน่ ?”

“ประมุขพรรคคอสูรโลหิตบัววันเก็กเทียนจุน คิดจะกำราบผู้มีฝีมือทั่วทั้งบู๊ลิ้มในแผ่นดินลงไปในคราวเดียวกันเอง จงรีบไปเถิด ช้านักแล้วจะไม่ทันกาลแล้ว”

“มารดา ท่านถูกบัววันเก็กเทียนจุนสะกดไว้หรือ ? อย่างนั้นก็แปลกไปแล้ว”

ตักโกวแซซึ่งทวนคิดถึงบัววันเก็กเทียนจุนที่อยู่ในเรือใหญ่ ตนเห็นกับตาว่าพวกมันพากันขึ้นไปบนยอดเขาซึ่งหนึ่งซงของบู๊ชีวกุ้ยแล้วแท้ ๆ

กิมเหยงก่าจูส่ายหน้าแล้วกล่าวว่า

“บัววันเก็กฮ้วงหนึ่ง”

“บัววันเก็กฮ้วงหนึ่ง ?”

ตักโกวแซซึ่งสะท้านใจอย่างรุนแรง คำนี้ถึงวาจาที่นางกล่าวขึ้นแล้ว กล่าวสืบต่อด้วยความพลุ่งพล่านดลใจอย่างลึมตัวว่า

“บัววันเก็กฮ้วงหนึ่ง นางเป็นสตรีที่มีรูปลักษณะเช่นไร ?”

“นางมีแพรดำคลุมหน้า มีความแคล่วคล่องดุจดั่งวิญญาณภูตพราย จงรีบไปเถิด รีบไปช่วยอ๊บบ้อของเจ้าออกจากห้วงอันตราย”

“แต่ทว่า มารดา ท่านอยู่ในเรือน้อยนี้จะให้ข้าพเจ้าวางใจได้อย่างไรกัน มีหน้าข้า ท่านยังถูกสกัดจุดสำคัญอยู่ถึงเจ็ดแปดแห่ง หากข้าท่านไปจะต้องทำให้พิการไปแน่”

ประมุขพรรคกิมเทยก้าฝืนหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“บ้านแก๊งหนึ่งเมื่อไม่คร่าชีวิตของเราลงไปตั้งแต่แรก คาดว่ามั่นคง มิทำให้เราต้องถึงแก่พิการไปดอก นางเคยบอกว่า อีกสามชั่วโมงให้หลังเราจะเคลื่อนไหวร่างกายได้เอง เพียงแต่ยังมีอาจจะใช้ลมปราณในร่างได้ตามสะดวกเท่านั้นดอก”

ติกโกวแซซังพอได้ฟัง จึงจำต้องรีบพุ่งกายออกจากเรือน้อย วิ่งสุดฝีเท้าไปยังโรงเตี๊ยมจินฮก เมื่อถามไถ่ในผู้จัดการร้าน แล้วผู้จัดการร้านจึงตอบขึ้นว่า

“อา ท่านถามถึงสตรีที่สวมใส่ชุดเขียวนั้นหรือ ? นางได้จากโรงเตี๊ยมนี้ไปเป็นเวลาครู่ใหญ่ ๆ แล้ว”

ติกโกวแซซังยังรู้สึกมีงงหนักขึ้นอีก รีบกล่าวขึ้นว่า

“นางอยู่ห้องใด โปรดพาข้าพเจ้าไปดูสักครั้ง”

ผู้จัดการร้านกวาดตาดูติกโกวแซซังตลบหนึ่ง ซึ่งทำให้ติกโกวแซซังต้องกระซากเสียงด้วยความโกรธขึ้นว่า

“จงรีบพาเราไปดูเป็นการด่วนด้วย”

ตาทั้งสองของติกโกวแซซังพอลืมขึ้น ประกายอันวาวโรจน์ที่แผ่พุ่งดุจดั่งสายฟ้า ผู้จัดการร้านที่มีความรอบรู้ชำนาญอย่างกว้างขวาง ทราบเห็นว่าไม่มีทางต่อแยะได้ง่ายดายนัก จึงมิกล้าซึกซัรืออ รีบนำติกโกวแซซังเดินไปยังห้องพิเศษทางด้านหลัง ผลักประตูให้เข้าไปในทันที

ภายในห้องนี้ปราศจากสิ่งของแม้แต่หน่วยนิด ติกโกวแซซังจึงถามไถ่ด้วยความสงสัยใจว่า

“ท่านเห็นนางออกไปตามลำพังคนเดียวหรือ ?”

“ข้าพเจ้าเห็นนางออกไปกับสตรีที่สวมใส่ชุดสีดำอีกผู้หนึ่ง”

“สตรีที่สวมชุดดำนั้นมีรูปลักษณะเช่นไร ?”

“ข้าพเจ้ากลับมิได้สนใจสังเกต อา ข้าพเจ้าจำได้แล้ว นางนั้นคล้ายดัง
ใช้แพร่คำคลุมหน้าอยู่”

ตักโกวแซซึ่งปั่นพื้มาขึ้นในทันทีว่า

“นางนั่นเอง บ้วนแก็กฮ่วงหนึ่ง แต่นางเหตุไฉนจะต้องทำเช่นนั้น”

พลันมีเสียงอันอ่อนระโหยดังมาจากห้องข้างเคียงขึ้นว่า

“เจ้าเด็กน้อย เจ้ามาช้าไปแล้ว เหลิงจูได้ถูกนำไปที่ซึ่งหนึ่งซงแล้ว”

ตักโกวแซซึ่งตื่นตื่นเป็นอย่างยิ่ง รีบโหมกายตรงไปที่ห้องข้างเคียงอย่าง
ร้อนรน แต่แล้วหวนคิดขึ้นอีกว่า

“บ้วนแก็กฮ่วงหนึ่งเป็นคนของพรรคอสูรโลหิตอย่างแน่ชัด มารดาและ
เล็กอู่เหลิงจูมาตราบนั้นจะมีความผิดใจกับพรรคอสูรโลหิตอยู่บ้าง แต่เหตุไฉน
จึงเพียงจับกุมไว้มิฆ่าฟันเล่า”

ดังนั้นจึงจำต้องข่มอารมณ์ความพลุ่งพล่านเอาไว้จนเต็มที ถามเสียง
เย็นชาไปว่า

“เจ้าเป็นใคร เหตุไฉนคร่ำตัวเล็กอู่เหลิงจูไป”

เสียงหัวร่ออันระโหยได้ดังข้ามมาจากห้องข้างเคียงตอบว่า

“เล็กอู่เหลิงจูมิใช่เป็นอื่บของเจ้าผู้เป็นเด็กชั่วร้ายดอกหรือ บอกกับเจ้า
ตามตรงเลยว่า มารดาและเล็กอู่เหลิงจูของเจ้านั้น ต่างตกอยู่ในกำมือของ
เราแล้ว ในวันสารทเต้งเอี้ยง หากเจ้ายินยอมเชื่อถือคำสั่งของเราทุกประการ
อย่างไมขัดขืนก็แล้วไป มาตรมิเช่นนั้น ชีวิตทั้งสองจะไม่มีทางรอดออกไปได้
อีกเลย”

ตักโกวแซซึ่งแผดเสียงด้วยความเดือดดาลขึ้นว่า

“ผู้ใดบอกกับท่านเล่า ว่าเล็กอู่เหลิงจูคืออื่บของข้าพเจ้า”

“ง่วนยี้ผู้เป็นบุตรของยอดกระบี่นิรนามทายาทเจ้าของกระถางทองแห่ง
บู๊ลิ้มเมื่ออดีต ท่านมิรู้จักหรือ ?”

ตักโกวแซซึ่งยิ่งตื่นตระหนกตกใจอย่างรุนแรงขึ้นอีก รีบถามไปว่า

“ง่วนยี้เป็นอย่างไรไปแล้ว ?”

“เจ้าเด็กชั่วร้ายนั้นพิฆาตฮูหยินของบังจูไป เธอ เจ้าเข้าใจได้แล้วว่า

ผลสุดท้ายของมันจะเป็นเช่นไร”

ติกโกวแซซังโลหิตเดือดพล่านไปทั้งร่าง ตวาดเสียงดังกังวานขึ้นว่า

“มันได้พบชะตากรรมแล้ว ?”

“เฮอะ ยังไม่ถึงเวลาดอก เจ้าเด็กชั่วร้ายจะต้องได้ชิมรสแห่งหายนะ
ทุก ๆ ประการของพรคเราให้จบสิ้นเสียก่อน จึงจะให้มันตายไปอย่างทุกข์
ทรมานได้”

ติกโกวแซซังแค้นเสียงด้วยความโกรธแค้น คิดจะโถมกลับเข้าไปใน
ห้องว่าง แต่เสียงอันระโห연นั้นได้ดังขึ้นอีกว่า

“เจ้าหากคิดต้องการช่วยชีวิตมารดาและอับบอของเจ้า จงรีบมอบบันทึก
ขุนพลพสุธาให้กับเรา มาตรมิเช่นนั้นในเวลาสามชั่วยาม รับรองว่ามารดาเจ้า
ต้องไม่มีโอกาสพบปะกับเจ้าอีกแล้วชั่วทั้งชาตินี้”

ติกโกวแซซังสมองมึนงงจนอื้ออึงไปทันที จุดดั่งกับถูกอสุนีบาตฟาด
เข้าใส่อย่างถนัดถนี่ คำรามขึ้นสุดเสียงแล้วประกายสีเขียวลั่นแวบหนึ่งออกไป
จากห้องพัก พุ่งเข้าสู่ห้องข้างเคียงดังราวกับลมกรด

ห้องข้างนั้นโสมกอนทางด้านใน ติกโกวแซซังตัวมีมือฟาดโครมจน
ประตูเหล็กกละเอียดไปในบัดดล พลันมีเสียงอันเย็นเยือกกล่าวขึ้นทันทีว่า

“เจ้าเข้าใจว่าสามารถเอาชนะในตัวเราได้ ?”

ติกโกวแซซังเพ่งมองจ้องไป ภายในห้องนี้มีผู้สวมใส่ชุดสีดำดำคลุม
หน้า ยืนเด่นเป็นสง่าอยู่กลางห้อง นางนี้คล้ายดั่งเป็นภูตพรายที่ผุดโผล่ออก
มาจากขุมมรกต ดวงตาหลังผ้าคลุมนั้น มีประกายแวววับเย็นเยือกทะลุออก
ออกมา

ติกโกวแซซังสืบท้าเข้าไปอีกสองก้าว ร้องเสียงดังด้วยความพลุ่งพล่าน
ว่า

“ท่านคิดจะจัดการสถานใดกับมารดาข้าพเจ้า ?”

สตรีชุดสีดำทว่าร้องเย็นชาแล้วกล่าวว่า

“แล้วแต่ความพึงพอใจของเรา”

ติกโกวแซซังหวนคิดถึงเรื่องอันน่าหวาดหวั่นสะท้านขวัญ ก็เย็นเยือก

ไปทั่วทั้งสันหลัง ขนลุกเกรียวไปทั้งร่าง แต่ทว่าเมื่อคิดถึงมารดาในขณะนี้
ยังอยู่ที่เรือน้อยคงไม่มีอันตรายใด ๆ มาแผ้วพานกันในช่วงครู่ชั่วยามดอก

จึงคำรามเสียงดังสนั่นหวั่นไหว ประกายสีม่วงปรากฏขึ้นทั่วทั้งร่างโดย
ฉับพลันทันด่วน และผนึกลมปราณพิฆาตจากโลกันตร์ ตวัดฟาดออกไปใน
ทันที พลังอันเย็นเยือกหุ่ยนเหนียว ได้กระจายเข้าครอบคลุมต่อบ้วนแก็ก-
ช่วงนี้จนหนาแน่นแกร่งกร้าว

บ้วนแก็กช่วงนี้แค้นเสียงเย็นชาขึ้น แขนเสื้อสีดำตวัดฟาดเอาพลัง
อันเย็นเยือกออกปะทะกันในทันใด ทำให้ทั้งสองต่างถอยออกไปคนละหนึ่ง
ก้าว ดวงตาหลังผ้าคลุมสีดำของบ้วนแก็กช่วงนี้ มีประกายอันแก่กล้าแวววับ
อย่างประหลาดปรากฏออก ตวาดเสียงเข้มขึ้นว่า

“เจ้าเด็กชาติชั่ว ! เจ้าใช้วิชาฝ่ามือใดออกมา”

ติกโกวแซซังมิได้ตอบคำ ตวัดฝ่ามือฟาดฝ่าอากาศไปอีกครั้งอย่าง
หักโหม

ฝ่ามือม่วงประทับ (จี๋อินเจีย) เป็นฝ่ามืออันชั่วร้ายที่สุดของพิภพ ผู้มี
ความรอบรู้เพียงเห็นปราดเดียวก็ทราบได้ บ้วนแก็กช่วงนี้เบี่ยงร่างเล็กน้อย
แขนเสื้อสีดำสะบัดฟาดไปมาอย่างรวดเร็ว ตวาดขึ้นว่า

“จี๋อินเจีย (ฝ่ามือม่วงประทับ) ของพลังลมปราณพิฆาตจากโลกันตร์
เจ้าเด็กชั่ว เจ้ามีความสัมพันธ์ฉันใดกับลี้ก๊วยเซียงหยิน (นักธรรมอเวจี)”

ติกโกวแซซังคั่งแค้นจนปรารถนาที่จะขยี้นางอสุรนี้ให้แหลกเหลวคามือ
ไปในบัดดล ไหนเลยจะยอมตอบคำถามของนางได้

“ประเสริฐ เจ้ามิบอกก็แล้วไป ในเมื่อไม่ยอมมอบบันทึกของขุนพล
พสุธามา ในชีวิตนี้เจ้าอย่าได้ติดพบกับมารดาอีกเลย”

วาทะของนางพอลดคำ เกร่างสีดำสั่นพลี้อยู่แวบเดียวก็หายลับไป
คล้ายดั่งกับเป็นภูตพราัยที่แท้จริง

ติกโกวแซซังเห็นบ้วนแก็กช่วงนี้ (ยอดสตรีเจ้าแสงกาย) จากไป ใจนั้น
กังวลถึงแต่ความปลอดภัยของกิมเหยงก่าจู้ผู้เป็นมารดา จึงได้คำนึงถึงความ
แตกตื่นโกลาหลของผู้คนอีกแล้ว รีบถีบเท้าพุ่งออกจากหน้าต่าง วิ่งไปตาม

ถนนหนทางมุ่งสู่ยิมริมน้ำดังราวกับคลื่นคลั่ง

เมื่อมาถึงที่ซึ่งเมื่อครู่มีเรือน้อยซึ่งกักกันมารดาจอดอยู่ แต่ขณะนี้มิทราบว่าได้หายไปไหนแล้ว

จึงมีเห็อกาฟอันเย็นเยือกไหลโซมไปทั่วร่าง ลอบร้องในใจว่า

“ແ່ແລ້ວ ແ່ແລ້ວ ນາງມີແຜນການອາໄວກ່ອນນັ້ນเอง”

แต่ทว่าที่เบื้องหน้ายังมีเรือที่จอดอยู่อีกร่วมสามสิบลำ ตึกโกวแซซังขับเขี้ยวเคี้ยวฟัน รีบพุ่งร่างลื้อออกไปได้ร่วมร้อยเยียะ พุ่งเข้าไปภายในลำเรือลำแรก ตกลงใจต้องค้นหาทันทีถั่ววน

ในเวลากลางวันแสด ๆ ตึกโกวแซซังแสดงยอวิชาตัวเบาออกไป ทำให้บรรดาลูกเรือลำหนึ่ง พากันแผ่ร้องด้วยความตื่นตระหนกตกใจจนเซ็งเซ้ง

ตึกโกวแซซังกระทำไปตามอารมณ์โดยไม่แยแสสนใจ ทำหูทวนลมและมิได้เหลียวแลมองเลย จึงทำให้เสียงร้องด้วยความแตกตื่นดังอื้ออึงไปทั่วบริเวณอันกว้างขวาง

ตึกโกวแซซังตรวจค้นไปทุกลำเรืออย่างไม่หยุดยั้ง พาร่างที่สวมใส่เสื้อสีเขียวอันสกปรกและชาดวัน กระโดดขึ้นลงไม่หยุดยั้ง แต่ครั้งก็สูงไปหลายสิบเยียะ ทำให้เหล่าผู้ที่เฝ้าดูพากันปากอ้าตาค้าง เริ่มสงบปากคำของการร้องเพราะความตะลึงลานไปหมดสิ้น

ตึกโกวแซซังเสาะหาไปได้ครึ่งของจำนวนเรือ ภายในเรือที่เบื้องหน้าอีกลำหนึ่ง พลันมีเสียงอันเย็นชากระดังของบ้านเกิดช่วงหนึ่งดังขึ้นว่า

“เจ้าเด็กน้อย มิต้องค้นแล้ว นางได้ถูกพาไปที่ซึ่งหนึ่งชงนานักหนาแล้ว เราเห็นว่าเจ้ายังคงมอบบันทึกของขุนพลพลสุธาออกมาอย่างว่าง่าย ๆ เถิด หรือว่ามันยังจะมีความสำคัญไปกว่าชีวิตมารดาของเจ้า ?”

ตึกโกวแซซังตาแดงฉานไปทั้งสองข้าง คำรามเสียงสนั่นหวั่นไหวแล้ว โถมกายลงจากเบื้องบนอากาศ เท้าทั้งสองพอสัมผัสกับหัวเรือก็ไม่คำนึงถึงภัยอันตรายใด ๆ ทั้งสิ้น พุ่งปราดเข้าไปในประทุนเรือลำนั้น จนบังเกิดเสียงดังควับใหญ่

ภายในเรือไหนเลยจะมีเงาร่างคนปรากฏอยู่เล่า

แต่ได้ยินเสียงของบ้านเก็กช่วงหนึ่งดังมาจากที่เรืออีกลำหนึ่ง เป็นเสียงหัวร่อเย้ยหยันอย่างเย็นชา

ตึกโกวแซซึ่งเดือดดาลปานมีควันพลุ้งออกจากร่าง ผืนกลมปรายใช้ในวิชาตัวเบาเป่าปิศาจไว้สภาพอย่างสุดกำลังรวดเร็วจนกระทั่งสายตาแทบมอดแลได้ทันช่วงที่ โคมเข้าไปอย่างแคล่วคล่องรุนแรง แต่ยังคงมีเห็นมีเงาร่างคนปรากฏขึ้นเช่นเคย

จวบจนบัดนี้ ตึกโกวแซซึ่งได้คล้ายดังพยัคฆ์ร้ายที่ถูกกักขังไว้ในกรงแล้ว งุ่นง่านเดือดดาลและพลุ่งพล่านร้อนแรง คำรามเสียงสนั่นปานอสุนีบาตฟาดลงว่า

“เราจะขอเสียงกับเจ้าแล้ว”

ควงไม้เท้าภูตบตีขึ้นจนแว่ววับ มिरอให้บ้านเก็กช่วงหนึ่งส่งเสียงว่ากล่าวมา ก็ฟาดไม้เท้าเข้าใส่เรือที่เบื้องหน้าเสียงดังโครมขึ้นสนั่นหวั่นไหว เศษไม้ปลิวกระจัดกระจาย แล้วเรือที่อยู่เบื้องหน้าลำนั้นได้ถูกไม้เท้าภูตบตีอันหนาหนักฟาดจนแหลกละเอียดจมหายลงไปในห้องน้ำทันที

แต่บ้านเก็กช่วงหนึ่งยังอยู่ในเรืออีกลำหนึ่ง ซึ่งหาไม่เห็นเงาร่างของนางเลย

ตึกโกวแซซึ่งตวาดก้องร้องขึ้นสุดเสียงอย่างคลุ้มคลั่ง ฟาดไม้เท้าภูตบตีลงไปไม่หยุดยั้ง ด้วยพลังอันหนักหน่วงปานภูเขาทลาย ในยามนั้นเสียงตึงตังโครมคราม จึงได้ดังสะเทือนเลื่อนลั่นปานฟ้าถล่มดินทลาย เสากระโดงเรือหักโค่นตัวเรือพังทลาย บรรดาลูกเรือที่ยืนมองอย่างตะลึงลานด้วยความตื่นตระหนก พากันคุกเข่าลงอ่อนน้อมขอร้องจนเสียงเซ็งเซ้งไปทั่วบริเวณแล้ว

ในเวลาขณะนั้น เสียงหัวร่ออันโหดเหี้ยมชั่วร้ายได้ดังขึ้นเบื้องบนอากาศ เงาร่างสีดำของคนผู้หนึ่งพุ่งปราดขึ้นสูริมฝั่งดังกับเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง ร่างที่ลอยพุ่งอยู่เบื้องบนนั้น มีเสียงหัวร่ออย่างชั่วร้าย และกล่าวมาด้วยความเย็นชากระด้างว่า

“เจ้าเด็กน้อย หากเจ้ายังไม่มอบบันทึกขุนพลพสุธาออกมาแล้ว มาตราแม้นเจ้าจะก่อวณจนแผ่นดินทลายไป เจ้าก็จะมีทางได้พบมารดาของเจ้าอีกเลย”

วาทะทุกถ้อยกระหรงควความนี้ คล้ายดังกระบี่ที่แหลมคมกรีดเฉือนดวงใจ
ตึกโกวแซ่ซ่งอย่างโหดร้าย

ร่างหมุนคว้างพลีไหวบลิ่วขึ้นสู่บนตลิ่งตึงเหินบินเช่นกัน ตามติดไป
อย่างไม่ยอมละทิ้ง แต่ทว่า บ้วนแก็กช่วงหนึ่งซึ่งได้พุ่งกายออกไปก่อนเล็กน้อย
เพียงชั่วพริบตาเดียว ได้หายเข้าไปภายในตัวเมืองบู๊ซัวกู่ อันมีตึกราม
บ้านช่องแออัดยัดเยียดจนหาร่องรอยมิพบแล้ว

ตึกโกวแซ่ซ่งมาตรเมื่อนจะมีพลังฝีมือ และความสามารถเก่งกาจไปกว่า
นี้ ในช่วงเวลาอันสั้นก็ไม่มีทางจะหาหนทางได้พานพบ

ตึกโกวแซ่ซ่งเดินไปด้วยความมีนงงเคลิบเคลิ้ม ความกระวนกระวาย
และความท้อแท้ทอดอาลัยที่บังเกิดขึ้นในยามนี้ ทำให้ใบหน้าของตึกโกวแซ่ซ่ง
ครอบคลุมด้วยแววอำมหิตชั่วร้ายอย่างที่ไม่ผู้ใดได้เห็น ต้องบังเกิดความหวาด
กลัวจนขนหัวลุก

ตึกโกวแซ่ซ่งเดินอย่างมีนงง จนกระทั่งย้อนกลับมาที่ริมน้ำอีกครั้งด้วยความ
ลืมหืมตา มองดูสายน้ำเชี่ยวกรากที่ไหลละลายไปในวันออกอย่างเหม่อ
ลอย และในเวลาขณะนั้น ภายในท้องน้ำมีเรือน้อยลำหนึ่ง พุ่งมาในทิศทาง
นี้อย่างรวดเร็ว บนเรือนั้นมีบ้วนแก็กช่วงหนึ่งในอาภรณ์สีดำสนิท ผ้าคลุมหน้า
สีดำพลีไปตามลม ยืนอยู่ที่หัวเรืออย่างยโสโอหัง

ตึกโกวแซ่ซ่งซึ่งซังนางปานจะกัดกินเนื้อ อ้าปากขึ้นเตรียมจะตวาดตะ
ออกไปด้วยความคลั่งแค้น แต่บ้วนแก็กช่วงหนึ่งได้เอยปากขึ้นก่อนว่า

“เจ้าเด็กน้อย มารดาเจ้าได้ยืนรออยู่ที่ปากเหวมรณะ หากยังไม่มอ
บบันทีกขุนพลพสุธามา ก็อย่าตำหนิว่าเรบบ้วนแก็กช่วงหนึ่งไร้เมตริใด ๆ จะให้
เจ้าอีกแล้ว”

ตึกโกวแซ่ซ่งคำรามด้วยความคลั่งแค้นจนถึงที่สุดว่า

“เจ้าทำอันตรายมารดาเราเมื่อใด เราจะจับเจ้ามาขยี้ให้แหลกลาญคามือ
จงได้”

“เฮอะ เจ้าเด็กน้อย คำคุยเชื่องของเจ้าอย่าเพิ่งกล่าวเลย นอกจากเจ้า
จะยอมมอบบันทีกขุนพลพสุธามา เราจึงจะไว้ชีวิตนางสักครั้งหนึ่ง”

ตึกโกวแซซังเจ็บช้ำน้ำใจอย่างยิ่งยวด แผลร้าวจนสุดเสียงไปว่า

“โอ สวรรค์ เราจะทำอย่างไรกัน บันทึกลงพลพสุธานั้น เป็นสมบัติอันล้ำค่าของบู๊ลิ้ม หากเรามอบให้นางก็เท่ากับช่วยเสริมสร้างความชั่วร้ายให้กับปีศาจที่โหดเหี้ยมอำมหิต มิมอบให้นาง ชีวิตมารดาของเราจะไม่สูญเสียด้วยน้ำมืออันโหดชั่วไปแล้ว”

ร่างของตึกโกวแซซังสั่นระริกไม่หยุดยั้ง ในฉับพลันนั้น สีหน้าได้แปรเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว กลับกลายเป็นเย็นชากระด้างดุจดั่งเมื่อครั้งอดีต อารมณ์ได้ถูกข่มลงจนเยือกเย็นอีกมากมาย คำนี้ขึ้นว่า

“ให้นางไปเถิด เมื่อให้นางแล้ว เราเห็นว่าไม่อาจสามารถช่วงชิงกลับมาจากเงื้อมมือของนางได้”

พอได้คิดเช่นนั้นจึงร้องดัง ๆ ไปว่า

“มอบให้กับเจ้าก็ได้ แต่มารดาของเราจะต้องถูกล่อยออกมาทันที และคลายจุดที่ถูกสกัดไว้อีกด้วย”

บัวนกกัษวงนั่งคล้ายดั่งได้คำนวณได้อยู่แต่แรกแล้ว จึงยกมือขึ้นโบกเรืออีกลำหนึ่งได้พุ่งปราดตรงเข้าหา ภายในเรือน้อยมีกิมเทยก้าจูและเล็กอุเหล็งจู พร้อมทั้งศิษย์ป็นทองอีกสามคน นั่งอย่างเงียบขรึมอยู่ภายในห้องเรือโดยไม่เคลื่อนไหวเลย

บัวนกกัษวงนั่งกล่าวอย่างเยือกเย็นขึ้นว่า

“มารดาเจ้าอยู่ที่นี่ เจ้าเพียงมอบบันทึกลงพลพสุธามาถึงมือเรา เราก็ออกคำสั่งปล่อยคนทันที”

ตึกโกวแซซังห่างจากเรือทั้งสองลำร่วมสองร้อยเชียว พอได้ฟังนางกล่าวเช่นนั้น ก็กระซกเสียงขึ้นด้วยความแค้นเคืองว่า

“ไหนเลยจะมีเรื่องอันโง่เขลาบัดชบเพียงนี้ หากแมนเจ้าไม่รักษาคำมั่นสัญญา ไยไม่ตกเข้าไปในหลุมพรางอันชั่วร้ายของเจ้าเล่า”

บัวนกกัษวงนั่งหัวร่อแค้น ๆ แล้วกล่าวว่า

“หากเจ้ามีพอใจในเงื่อนไขนี้ก็เลิกล้มกันไปได้เถิด”

แขนเลื้อยยาวเหยียดสีดำสลับขึ้นเล็กน้อย เรือทั้งสองลำก็ได้ถอยออก

ไปอีกร่วมร้อยเชียวแล้ว

ติกโกวแซซังสำนึกเสียใจอย่างรุนแรง ที่ได้อยู่ร่วมกับง่วนอี้มาระยะหนึ่ง และตนได้สำราญความรื่นเริงหลายประการให้กับง่วนอี้ทราบ จึงต้องหลงกลเสียท่าต่อบวันเก็กช่วงหนึ่ง กระทั่งแก้ด้วยความคลั่งแค้นแล้วกล่าวว่า

“เอาเถิด นางอสุรชั่วร้าย จะต้องมีวันหนึ่งที่เรารู้สึกโกวแซซังได้ล้างแค้นในครั้งนี้ เจ้าน่าไป”

บวันเก็กช่วงหนึ่งส่ายยืมเสียงเย็นชาขึ้น

ติกโกวแซซังล้วงบันทึกปีกใหญ่ออกจากอกเสื้อสะบัดไป ทำให้บันทึกปีกใหญ่นั้นพุ่งเรียดไปหาบวันเก็กช่วงหนึ่ง ซึ่งนางรีบรับไว้ในมืออย่างแคล่วคล่อง พลิกออกดูอยู่เล็กน้อย ก็ปลี่ยนส่งเสียงหัวร่ออันแหลมเล็กขึ้นสนั่นหวั่นไหวแล้วกล่าวว่า

“เจ้าเด็กชั่วร้าย ! นี่มันเป็นของเทียมต่างหาก”

ติกโกวแซซังมีสีหน้าซีดเผือดลงในทันใด โลหิตในร่างเดือดพล่านปานระเบิดออกนอกกาย ตวาดสุดเสียงขึ้นว่า

“นางปีศาจร้าย ! ผู้ใดบอกว่าเป็นของเทียม เจ้ารีบปล่อยคนมาเป็นการด่วนด้วย”

บวันเก็กช่วงหนึ่งสอดบันทึกเข้าไปในอกเสื้ออย่างแถมซ้ำเนิบนาบ หัวร่อแค้น ๆ และกล่าวว่า

“เจ้าเด็กน้อย เราไม่ยอมหลงกลของเจ้าดอก การปล่อยคนนี้นั้นง่ายดายยิ่ง แต่ต้องรอให้เราได้พิสูจน์เสียก่อนว่า บันทึกของขุนพลพสุธาี่จะเป็นของแท้หรือเทียมก่อน”

ติกโกวแซซังทราบว่ตนเสียท่าถูกหลอกลงไปแล้ว โลหิตที่เดือดพล่านในร่างนั้น พลันคล้ายตั้งผนึกตัวแข็งขึ้น จนทำให้มีอาจส่งเสียงอย่างไร้โอกาสได้ ตาทั้งสองเบิ่งจนแทบถลนออกนอกเบ้า เขม่นมองจ้องดูบวันเก็กช่วงหนึ่งจนไม่กะพริบ

บวันเก็กช่วงหนึ่งยกมือขึ้นโบกและกล่าวว่า

“เจ้าเด็กน้อย มิว่าผู้ใดจะเป็นฝ่ายหลงกล แต่ก่อนที่เรายังมิได้ปล่อย

มารดาเจ้านั้น หากเจ้ากล้าเคลื่อนไหวอย่างไร ในทำที่ที่ส่อพิรุณนั้นก็เป็นการรนาหาเรื่องของตัวเอง ขอลาก่อน”

กล่าวจบก็โบกมือ เรือทั้งสองลำปล้นพุ่งปราดข้ามลำน้ำไปอย่างรวดเร็ว หายลับตาไปในเวลาชั่วครู่

ติกโกวแซซังยืนงงงันเป็นเวลาพักใหญ่ จึงได้ฟื้นคืนกลับสู่ความแจ่มใสอีกครั้ง หยาดน้ำตาอันใสสะอาดไหลพรากออกมาด้วยความคลั่งแค้นด้วยมีอาจอดกลั้นได้ พิมพ์อยู่ในลำคอว่า

“มารดา บุตรรู้ความสามารถ บุตรถูกหลอกลวงแล้ว บุตรมาตรแม้นจะแหลกเหลวเป็นน้ำสมธูลี ก็ต้องช่วยเหลือมารดาออกจากการถูกกักขังจงได้”

ติกโกวแซซังข่มอารมณ์ความเศร้ารันทดและเดือดดาลค้างแค้นลงเหม่อมองท้องฟ้าด้วยความครุ่นคิด วางแผนของการดำเนินงานในภายภาคหน้าและหวนคิดถึงแน้งยัง พร้อมกับตั้งไข่เหี้ยวกุนขึ้นอีกครั้ง เรื่องร้อนที่จะรื้อไม่ได้ในยามนี้ คือต้องไปกล่าวเตือนตั้งไข่เหี้ยวกุนอย่าได้ถูกพรรคอสูรโลหิตหลอกลวงหรือทำร้ายไป เพราะตราบไคกระถางทองแห่งบูลิ้มมีตกอยู่ในเงื้อมมือของพรรคอสูรโลหิต พรรคอสูรโลหิตก็ยากที่จะครอบครองบูลิ้มทั้งแผ่นดินไปได้

ประการที่สอง ต้องรีบสืบเสาะดูความสัมพันธ์และศักดิ์ฐานะของบ้านเก็กฮวงหนึ่งในพรรคอสูรโลหิต ช่วยเหลือกิมเหยงก่าจู เล็กอุ๋เหล็งจูพร้อมทั้งง่วนย้อออกมาจากเงื้อมมือของพวกมัน แต่น่ากลัวยากยิ่งที่จะกระทำได้ด้วยความสามารถของตนเพียงคนเดียว

ยามนี้เป็นเวลากว่าเที่ยงแล้ว ติกโกวแซซังเดินคอดกกลับเข้าไปในเมืองบูชีวกุ่ยอีกครั้ง ปล้นสายตามีประกายอันเจิดจ้าขึ้นนวบหนึ่ง เพราะที่เบื้องหน้าสายตานั้น เป็นร่างของอิสตรีในอาภรณ์ชุดสีขาวนวลดูงดงามเดือน นางนั้นมีไซ่แน้งยังจะเป็นใคร

ติกโกวแซซังปลาบปลื้มยินดีเป็นที่สุด ร้องโพล่งออกไปว่า

“งังย้ง งังย้ง”

พลางสืบทักก้าวยาว ๆ ตามติดเข้าไปหา แน้งยังคล้ายดังสะดุ้งขึ้น

สุดตัว ชะงักท่าเหลียวหน้ามองกลับมา ตึกโกวแซซึ่งจึงได้เห็นถนัดชัดตาว่า เป็นแน่นังยังอย่างไม่แปลกปลอมแล้ว

แต่ทว่าแน่นังยังพอเห็นตึกโกวแซซึ่งเข้า กลับวิ่งปราดไปที่เบื้องหน้า อย่างรวดเร็ว

ตึกโกวแซซึ่งไหนเลยจะยอมปล่อยปล่อยโอกาสอันนี้ได้ รีบวิ่งตามติดไป อย่างไม่คิดชีวิต พร้อมทั้งตะโกนร้องขึ้นว่า

“จ้งย้ง จ้งย้ง ท่านอย่าวิ่งหนีเลย บิดาของท่านมีอันตรายบังเกิดขึ้น แล้ว ท่านกับข้าพเจ้าจะต้องรวมกำลังไปช่วยเหลือเป็นการด่วนด้วย”

ตึกโกวแซซึ่งใช้วิชาตัวเบาเนาปิศาจไร้สภาพ ฟุ้งว้างปราด ๆ ไปหลาย ครั้ง จนแทบจะตามติดได้อยู่แล้ว แต่แน่นังยังพลันพลุ่งพลึงเลี้ยวหลบพุ่งเข้าไป ภายในตรอกน้อยแห่งหนึ่งอย่างไม่คาดคิด

ตึกโกวแซซึ่งเมื่อตามติดถึงปากตรอกแล้ว แน่นังยังกลับมีความรวดเร็วจนนอกเหนือความคาดคิดของตึกโกวแซซึ่ง เพราะนางได้ไปถึงปลายตรอก ปานสายฟ้าแลบ

ตึกโกวแซซึ่งยังคงวิ่งตาม พร้อมทั้งตะโกนร้องเรียกออยู่ไม่ขาดปาก ว่า

“จ้งย้ง จ้งย้ง”

แน่นังยังมิยอมเชื่อถือหรือหยุดยั้งฝีเท้า นางคงวิ่งออกจากตรอกเลี้ยวไปทางด้านใต้ ตึกโกวแซซึ่งวิ่งตามติดไปอย่างไม่คิดชีวิต แต่ก็ตามมิทันอยู่นั่นเอง

การหนีไล่ได้ดำเนินไปเป็นเวลาครู่ใหญ่ จนกระทั่งที่เบื้องหน้าคือขุนเขา อันทะมื่นสูงล้ำ ตึกโกวแซซึ่งลอบดีใจอย่างเร้นลับ คิดอยู่ว่า

“วิชาตัวเบาของจ้งย้ง จะอย่างไรก็ไม่มีความเทียบเท่ากับเรา เมื่อมาถึงขุนเขา ทางนอกเมืองเช่นนี้แล้ว จะขอต้อนางว่าหลบหนีเราไปได้อย่างไรกัน”

แน่นังยังวิ่งเข้าไปในเทือกเขาอย่างไม่รีรอลังเล และก็เป็น การเข้าสู่ทาง อันรกร้างที่เริ่มปราศจากร่องรอยผู้คน ตึกโกวแซซึ่งจึงตะโกนร้องขึ้นอีกว่า

“จ้งย้ง เหตุไฉนท่านจึงไม่ปรารถนาพบหน้าข้าพเจ้าเล่า ?”

เพียงเวลาชั่วครู่ คนทั้งสองซึ่งหนีไล่กันอย่างซุ่มนรวดเร็วได้เข้าสู่เทือกเขาอันรกร้าง ในยามอาทิตย์อัสดงนี้ ภายในป่าลึกของเทือกเขาลมกรรโชกพัดต้นสนเกรียวกราวซู่ซ่า รู้สึกว่าเป็นบรรยากาศอันสลดร้อนดอยูบ้าง

ติกโกวแซซังตะโกนก้องขึ้นด้วยความกังวลอย่างยิ่งว่า

“งั๋งย้ง มันเป็นความผิดของข้าพเจ้าทั้งสิ้น ที่ทำให้บิดาและบุตรของท่านต้องบาดเจ็บกัน แต่ท่านควรจะให้ข้าพเจ้าได้ชดใช้ในความผิดนี้ มาตรมิเช่นนั้น ข้าพเจ้าติกโกวแซซังแม้จะตายไปก็ไม่อาจคลายใจไปได้เลย”

ในที่สุดงั๋งย้งได้ชะงักเท้าไว้ภายในช่องเขาอันแคบเล็กแห่งหนึ่ง นางยิ่นหันร่างให้เอียงเยียบขมิ้นเย็นซา ก้มศีรษะลงเล็กน้อย อันภาพเช่นนี้เมื่อติกโกวแซซังจ้องมองได้เห็น รู้สึกว่าเป็นความรันทดสลดใจ ความเยียบเหงาเปล่าเปลี่ยวเป็นที่น่าสมเพชเวทนาอย่างยิ่งนัก

ติกโกวแซซังชะลอฝีเท้าให้ช้าลง เดินไปจนถึงเบื้องหลังของนาง ร้องเรียกเบา ๆ ขึ้นว่า

“งั๋งย้ง ทุกสิ่งต่างเป็นความผิดของข้าพเจ้าคนเดียว แต่ข้าพเจ้ามีความรักท่านอย่างสุดหัวใจแล้ว”

เสียงนั้นสั้นเครือเล็กน้อย เทพจะมีอาจสะกดกลืนอารมณ์ที่พลุ่งพล่านอย่างร้อนแรงเอาไว้ได้อีกแล้ว

งั๋งย้งยังคงมิส่งเสียง นางยิ่นอย่างสงบเยียบขมิ้นอยู่เช่นเคย

ติกโกวแซซังกล่าวขึ้นอีกว่า

“งั๋งย้ง เหตุไฉนท่านไม่พูดจา บอกข้าพเจ้ามาว่าไฉนท่านไม่ปรารถนาพบหน้าข้าพเจ้า ท่านจะไปทีใดต่อไป ?”

งั๋งย้งยังคงมิส่งเสียง เพียงแต่เอียงร่างมาเล็กน้อยเท่านั้น

ใบหน้าอันผุดผาดบาดตาของนาง ยังเป็นไปดุดเดิมมิแปรเปลี่ยน นางใช้สายตาอันรันทดสลดใจ เหลือบแลดูติกโกวแซซังแวบหนึ่ง แล้วจึงยืนมือออกมาอย่างแฉ่มซำ กุมไปบนไหล่ของติกโกวแซซัง

ติกโกวแซซังใจเต้นระทึกขึ้นอย่างรุนแรง กำลังคิดทางแขนไปโอบร่าของนางอยู่

ฉับพลันนั้นได้รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างมากระทบนั้น กลับกลายเป็นฝ่ามือ
อันผอมเกร็งไร้เนื้อหนังดังขานก การได้พบเห็นในครั้งนั้น ทำให้ร่างต้องสั่น
สะท้านกายเย็นเยือกขึ้น ครุ่นคิดในใจว่า

“จิ้งยังเหตุใดจนกลายเป็นเช่นนี้เล่า”

กลางสังหรณ์อันอัปมงคลได้บังเกิดขึ้นในใจทันที หวนนึกถึงเรื่องที่บ้วน
แก็กช่วงหนึ่งสามารถแปลงกายเป็นกงจู้ (ราชธิดา) อำพรางพระเนตรองค์ษัตริย์
เจ้าชีวิต จนมิอาจจดจำได้ว่าราชธิดานั้นเป็นตัวจริงหรือตัวปลอม และทรงเชื่อ
คำกราบทูลของบ้วนแก็กช่วงหนึ่ง ผลาญชีวิตของขุนพลพากฟ้าไปในครั้งนั้น

ความคิดนี้อุบัติขึ้นเพียงชั่วพริบตาหนึ่งจึงคิดขึ้นว่า

“หรือว่าแท้จริงผู้นี้ก็ตัวปลอม ?”

กำลังคิดจะถีบเท้าพุ่งกายถอยออกอย่างรวดเร็ว

พลันเห็นแสงยังสืบทอดมาอย่างรวดเร็วปานลมกรด ฝ่ามือที่ได้อ่อน
ลงทาบอยู่ที่ทรวงอกของตนจนสุดจะป้องกันได้ทันทั่วทั้งที่ ตึกโกวแซซึ่งพลันรู้สึก
ว่ามีพลังอันเย็นเยือกจนเสียดกระดูก แทรกเข้าไปในร่างของตนอย่างรุนแรง

ตึกโกวแซซึ่งหน้าถอดสีไปในบัดดล ร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนกว่า

“ท่าน...ท่าน...แท้จริง...ท่านเป็นใคร”

เสียงหัวร่ออันโหยหวนสั่นสะท้านดังออกจากปากแห่งยัง มือซ้ายของ
นางลูบไปบนใบหน้า ปรากฏเป็นเค้าของหญิงชราอันที่วิธอัปลักษณะอย่างยิ่งยวด
ขึ้นแทน นางแสยะยิ้มพลางกล่าวว่า

“เจ้าเด็กน้อย เราเป็นใครนั้น เจ้าจงพิจารณาให้ละเอียด ซึ่งจะอย่างไร
เจ้าก็ไม่มีความหน้อออกจากฝ่ามือของเราไปได้แล้ว”

ตึกโกวแซซึ่งพอได้ฟังน้ำเสียงที่เย็นเยือกดังราวน้ำแข็งแล้ว ก็เย็น
เซียบไปทั่วร่าง ร้องขึ้นด้วยความตื่นเต็นว่า

“ท่าน...ท่านคือบ้วนแก็กช่วงหนึ่ง นางอสุรชั่วร้ายเลวทราม !”

บ้วนแก็กช่วงหนึ่งแสยะยิ้มพลางกล่าวว่า

“เจ้ามิใช่จะต้องการล้างแค้นดอกหรือ ? แค้นนี้เจ้าเอาไว้มั่งในชาติหน้า
เถิด”

ฝ่ามือของนางฟุ้งพลั่งอย่างรุนแรงออกไป ทำให้ท้าวร่างตักโกวแซซัง สะท้านขึ้นจนสิ้นไหว เทบมีอาจทรงกายได้อีกแล้ว

แต่บ้วนแก็กฮวงนึ่งก็ได้รั้งพลังกลับไปบ้างเล็กน้อย ตักโกวแซซังฉวยโอกาสนั้นผนึกลมปราณขึ้นอีกอึดหนึ่ง ถามไปว่า

“นางอสูรชั่วร้าย เจ้ามีความสัมพันธ์เยี่ยงใดกับพรรคอสูรโลหิต จึงได้มีความชั่วช้าอำมหิตยิ่งไปกว่าปีศาจจากชุมนรกเสียอีก”

บ้วนแก็กฮวงนึ่งส่ายยืมเสียงเย็นชาออกมาอีกครั้งกล่าวขึ้นว่า

“เอาเถิด เราจะให้เจ้าตายอย่างตาหลับ อันประมุขพรรคอสูรโลหิต บ้วนแก็กเทียนจุนั้น เป็นบุตรโอรสเพียงคนเดียวของเรานั้นเอง เจ้าตาหลับได้แล้วกระมัง ?”

กล่าวจบก็ผนึกลมปราณขึ้นกระแทกใส่ หมายเอาชีวิตตักโกวแซซัง แต่ปล้นหวนคิดขึ้นได้จึงถามไปว่า

“เราก็คงควรถามไถ่เจ้าว่า พลังพิฆาตโลกันตร์ของเจ้านั้น ไปฝึกมาแต่ใด เราทราบแน่ว่า ภูตบดีปีศาจเผ่าได้ตายไปเนิ่นนานแล้ว และนักธรรมอเวจีผู้เป็นศิษย์ของมันก็สาบสูญร่องรอยไปหลายสิบปี วิชาของสำนักปราสาทโลกันตร์เป็นอันสิ้นสุดไร้ผู้รับสืบทอด เจ้าไปฝึกวิชาปราสาทโลกันตร์ได้แต่ใดมา ?”

ตักโกวแซซังแน่ใจว่าไม่มีทางรอดชีวิตออกไปได้แล้ว จึงมีจิตใจคึกคักขึ้น หัวร่ออย่างยโสโอหังขึ้นและกล่าวว่า

“นางอสูรชั่วช้าสารเลว เราตักโกวแซซังคือเจ้าสำนักรุ่นที่สามของปราสาทโลกันตร์ วันนี้เมื่อตกอยู่ในเงื้อมมือของเจ้าแล้ว ให้เจ้ามีความสมปรารถนาตามอารมณ์เลย”

บ้วนแก็กฮวงนึ่งคล้ายดังตะลึงงันไปวูบหนึ่ง นางส่งเสียงอุทานดัง ๆ และจึงกล่าวว่า

“เรื่องนี้กลับมิเคยได้ยินมาเลย เจ้ามีสิ่งใดเป็นประจักษ์พยาน”

“ไม่เท่าภูตบดีนี้เป็นของศักดิ์สิทธิ์ที่ถือเป็นสัญลักษณ์เจ้าสำนัก ไหนเลยจะแปลกปลอมไปได้”

บัวนกกัษณ์หนึ่งมองดูไม้เท้าภูตบดที่ตักโกวแซ่ซึ่งกำไว้อย่างแน่นไป
แวบหนึ่ง จึงผงกศีรษะเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“อ้อ เห็นจะจริง นี่คือน้ำพิศาลของพิศาลเฒ่าเมื่ออดีตนั่นเอง”

ตาทั้งสองของบัวนกกัษณ์หนึ่งกลอกกลับไปมา แล้วน้ำเสียงพลันนุ่มนวล
ลงกว่าเดิมอีกมากมายว่า

“เพื่อเห็นแก่ไมตรีที่เคยรับรู้เคียงบ่าเคียงไหล่ระหว่างบัวนกกัษณ์
(จอมจักรพรรดิอันสูงสุด) และพิศาลเฒ่าเมื่อคราครั้งอดีต เราจะได้ให้เจ้าตาย
ในสภาพซากอันสมบูรณ์”

บัวนกกัษณ์หนึ่งส่ายยิ้มอีกแล้ว มือได้กระแทกพล้งออกไปอย่าง
รุนแรง

ตักโกวแซ่ซึ่งขวางหน้า ๆ ในลำคอเล็กน้อย อ้าปากกระอักโลหิตออก
มาเป็นลำยาว หายตั้งไปบนพื้นแน่นิ่งในบัดดล

บัวนกกัษณ์หนึ่งยังคงยืนมือไปลูบที่ทรวงอก เมื่อเห็นใจหยุดเต้นแล้ว
จึงเปลี่ยนผ้าขาวที่สวมใส่ ซึ่งชั้นในยังคงเป็นสีดำ และใช้แพรดำขึ้นคลุมหน้า
วังละลิ้งขึ้นไปบนยอดเขา หยุดอยู่ยังปากถ้ำแห่งหนึ่ง เคาะที่หน้าถ้ำเบา ๆ
ไปสามครั้ง

พลันปรากฏว่าบัวนกกัษณ์ยืนจนอันสูงตระหง่านขึ้นที่ปากถ้ำอย่างฉับ
พลัน ร้องเรียกเบา ๆ ขึ้นว่า

“มารดา”

บัวนกกัษณ์หนึ่งกล่าวไปว่า

“เจ้าเด็กชั่วร้ายผู้นั้นจะเป็นภรรยาต่อไปไม่ได้อีกแล้ว เจ้าลงมือกับผู้แซ่
แนไปแล้วหรือไม่”

บัวนกกัษณ์ตอบอย่างนอบน้อมว่า

“มันปฏิเสธอย่างยืแนกรานว่า ลายแทงฆูมทรัพย์นั้นมิได้นำติดมา บอก
ว่าชุกช่อนไว้ในที่อื่น ข้าพเจ้าจึงมิกล้าผลิผลามว่ามาได้ จึงต้องชักเข้ามาจวบ
จนบัดนี้ยังมีได้ลงมือเลย”

บัวนกกัษณ์หนึ่งผงกศีรษะแล้วกล่าวว่า

“จรีบริบลอกล่อถามไถ่มันแล้วลงมือกระทำการเป็นการด่วน หากซักซำ
เรื่องราวอาจจะแปรเปลี่ยนไปอย่างไม่คาดคิดได้”

บัวนกกะเทียมจุนรับปากอยู่ตลอดเวลา และพลันกล่าวเบา ๆ ขึ้นว่า
“มารดาท่าน ข้าพเจ้ามีเรื่องหนึ่งซึ่งมีอาจจะคลี่คลายได้ด้วยตนเอง”
“เรื่องอันใด ?”

“เจ้าบุตรชายของทนายหายอดกระบี่นิรนามที่ชื่อวงษ์นี้ ความจริงได้ร่อแร่
ปางตายอยู่แล้ว แต่มีทราบว่าเป็นเหตุไฉนจึงถูกมันแหกที่คอกขังหลบหนีไป
ได้ ?”

“อา ยังมีเรื่องเช่นนี้ ? แล้วเจ้าม้ามังกรตัวนั้นเล่า”

“ม้ามังกรตั้งแต่ถูกจับกุมมาแล้ว มิยอมกินหญ้า น้ำเลย ข้าพเจ้าเห็นว่า
อีกไม่กี่วันคงต้องอดตายไปเองดอก”

บัวนกกะเทียมหนึ่งกล่าวดำหนิขึ้นว่า

“รับส่งคนสืบเสาะตุรุ่มรอยของเจ้าเด็กชั่วร้ายผู้นั้น อันญเขาบุญช้วนนี้มี
หน้าผาหุบเหวอันมากมายก่ายกอง เต็มไปด้วยภยันตรายที่รอบข้าง คิดว่ามัน
คงหนีไปไม่ไกลนัก ม้ามังกรในเมื่อไม่มีทางจะได้ไว้เป็นสมบัติแล้ว ก็ปล่อยให้
มันตายไปเองเถิด ม้าอันนี้แสนรู้ที่ฟางพีตีเท้าจัด แต่จงรักภักดีต่อเจ้านายมัน
จนยอมขายชีวิตเช่นนี้ คิดแล้วก็ยังออกเสียดายอยู่”

กล่าวพลางถลันกายหายลับไปในบัดดล

บัวนกกะเทียมจุนหันกลับเข้าไปในถ้ำศิลาอีกครั้งอย่างร้อนรน ❀

ชีวิตปาฏิหาริย์

ดวงดาวเคลื่อนอยู่เบื้องบนท้องฟ้า ทิวพสุธาเียบสงดวังเวงไร้สัมผัสเสียง
ในเทือกทิวเขาอันเต็มไปด้วยหุบเหวและหน้าผาของภูเขานี้ มีเงาร่างอันโชนัด
โซเซของมนุษย์หนึ่งเคลื่อนกายมาอย่างเข้มข้นไม่มั่นคง

ปากของมนุษย์นั้นพิมพ์อยู่เบา ๆ ว่า

“บิดา ท่านอยู่ที่ใดเล่า ง่วนยี่คิดถึงท่านเหลือเกิน”

จับพลันนั้นท่ามกลางแสงดาวอันเลื่อนรางสลัวตา ชากร่างที่แข็งทื่อของ
มนุษย์หนึ่งปรากฏอยู่บนพื้นหญ้าเบื้องหน้า ง่วนยี่ร้องอุทานเบา ๆ และบังเกิด
ความหวาดหวั่นขึ้นบ้างเล็กน้อย เนื่องจากเป็นหุบเขาอันรกร้าง เป็นราตรีเียบ
วังเวง เมื่อมาประสบพบกับซากศพแล้วย่อมต้องบังเกิดความไหวหวั่นขึ้นบ้าง
อย่างลึมตัว จนชนลูกเกรียวไปทั่วร่างทันที

หะแรกคิดจะอ้อมซากศพนั้นไปทางของตนอย่างไม่สนใจ แต่ยามเมื่อ
สายตาเลือบแลไปที่ซากศพด้วยความอยากรู้อยากเห็นนั้น ยิ่งสร้างความตื่น
ตระหนกจนสะท้านขึ้นทั้งร่าง ส่งเสียงร้องดัง ๆ ขึ้นว่า

“เขานั้นเอง ตักโกวเฮีย อา จะเชื่อถือได้อย่างไรกันเล่า ว่าตักโกวเฮีย

ต้องมาตายในสถานที่นี้”

ง่วนยี่ริบยื่นมือไปลูบคลำที่ทรวงอกของตักโกวแซซัง เห็นใจหยุดเต็นไปแล้ว แต่ที่ทรวงอกยังมีความอบอุ่นอยู่ จึงถอนหายใจออกจากปากยาว ๆ กล่าวพึมพำขึ้นว่า

“เราจะเชื่อได้อย่างไร ว่าตักโกวแซซังจะมีภักย์อุบัติขึ้นจนมาทอดร่างสิ้นชีวิตในป่าอันรกร้างนี้ แต่มันก็เป็นเรื่องจริงที่อุบัติขึ้นแล้ว เทพยดาฟ้าดินช่างไร้ความยุติธรรมเหลือเกิน”

ฉับพลันนั้นด้วยปฏิภาณอันปราดเปรียวทำให้หวนคิดขึ้นว่า

“เมื่อครั้งอยู่ในอุโมงค์ใต้ดินของวังฉีอ๋อง เราเห็นชะตณัดตาว่าบิดาได้ตายไปแล้ว แต่ขุนพลพลสุธาผู้มีอาวุโสกลับยืนยันว่าอาการบาดเจ็บของบิดาทุเลาเป็นปกติแล้ว ยาเม็ดที่ให้เรามาตามรณะจะเคยช่วยชีวิตเราขึ้นได้ในครั้งได้รับบาดเจ็บอันสาหัสจนร่อแร่ แต่เราก็อ้างเชื่อถือว่า จะสามารถรักษาต่อผู้ที่ตายไปแล้วให้ฟื้นคืนชีวิตมาได้ ยามนี้ตักโกวเซียกก็ได้ตายไปแล้ว แต่เรายังมียาเม็ดที่ขุนพลพลสุธาผู้มีอาวุโสมอบให้อยู่อีกสองเม็ด เราไปไม่ทดลองดูสักครั้ง หากเรามีประสิทธิภาพจริง การที่บิดาเราฟื้นคืนชีวิตจากความตายนั้น ย่อมต้องเป็นเรื่องจริงอย่างมิต้องสงสัยอีกแล้ว”

พอคิดขึ้นได้ก็ลงมือทำในทันที โดยรีบล้วงยาเม็ดซึ่งมีลิ้นหุ้มอยู่ทางด้านนอกออกมาสองเม็ด แกะลิ้นหุ้มออกแล้วจตปากตักโกวแซซังจนอ้าออกหย่อนเข้าไปหนึ่งเม็ด และนั่งรอดูเหตุการณ์คืบหน้าอย่างกระวนกระวาย

มีคาดเลยว่า เวลาผ่านไปอีกครั้งใหญ่แล้ว ตักโกวแซซังยังคงเงยบงนรับภักิรยาใด ๆ ทั้งสิ้น ใบหน้าง่วนยี่ริบปรากฏแววเศร้าสลดใจขึ้นทีละน้อยแล้ว ครวญเสียดเบา ๆ อย่างรันทดว่า

“ท่านผู้มีอาวุโสหลอกเราเข้าแล้ว คนที่ตายแล้วย่อมมิอาจฟื้นคืนชีวิตซึ่งเป็นเรื่องที่รับรองกันมาตั้งแต่โบราณกาล คาดว่าบิดาของเราคงตายไปอย่างแน่นอนทีเดียว”

พอได้คิดถึงเรื่องอันเศร้าสลดรันทดนี้ อดมิดได้ที่ต้องทำให้ขึ้นมาอย่างเจ็บช้ำน้ำใจ

จากนั้นก็ได้หย่อนยาอีกเม็ดหนึ่งเข้าไปในปากของตักโกวแซซัง สะอึก
สะอื้นแล้วรำพันขึ้นว่า

“ยังเหลืออีกเม็ดเดียว ท่านก็กลืนลงไปเสียให้หมดเถิด ตักโกวเฮีย
ข้าพเจ้าจะไปแล้ว เข้ามารับตรวจฉันทะเล่านั้น เมื่อพบเห็นว่าข้าพเจ้าเห็กที่
กักขังหนีออกมาได้ คงต้องส่งคนออกมาเสาะหากันอย่างซุ่มนุ่นวาย ข้าพ-
เจ้าจะต้องรีบหลบหนีเอาตัวรอดเสียก่อน”

แต่หาได้จากไปตั้งคำรำพันไม่ เพราะยังลากซากรถของตักโกวแซซัง
เข้าไปหมกอยู่ในสถานอันร้นลับแห่งหนึ่ง จากนั้นจึงขบกรามแนบแน่น ยก
มือโบกอำลาต่อซากรถตักโกวแซซัง ร้องขึ้นว่า

“ตักโกวเฮีย โปรดอภัยให้ข้าพเจ้าผู้น้องที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง มิอาจ
จะฝืนร่างของท่านให้สู่ดินแดนอันสงบได้ ข้าพเจ้าขอลาแล้ว”

กล่าวจบก็จากไปด้วยความเศร้าเสียใจอย่างสุดซึ้ง

เป็นความจริง หลังจากง่วนอยู่ไปได้ไม่นานนัก มีชายร่างผอมสูงใน
เครื่องแบบสีม่วงจำนวนสามคน ตรวจตราค้นหามาในทิศทางแห่งนั้น คนหนึ่ง
ในจำนวนนั้นกล่าวขึ้นว่า

“เจ้าเด็กชั่วร้ายร่อแร่ปางตายอย่างแน่ชัดถนัดตา ซึ่งไม่ว่าผู้ใดก็ต้อง
แน่ใจว่ามันคงห่างจากความตายอีกไม่ไกลนักอย่างเด็ดขาด แต่ว่ากลับถูกมัน
เห็กที่กักกันหนีเอาตัวรอดไปเสียได้ หรือเจ้าเด็กผู้นั้นมันจะแสวงหาเป็นร่อแร่
รอความตายอยู่?”

อีกผู้หนึ่งกล่าวสวนขึ้นในทันทีว่า

“ข้าพเจ้าเห็นว่าถูกผู้อื่นช่วยเหลือพาไปอย่างมาก พวกเรารับคำสั่งมาให้
ติดตามค้นหา หากมันถูกผู้อื่นช่วยเหลือเอาไปจริง แม้จะสืบเสาะค้นหาอีก
สักหนึ่งปี ก็น่ากลัวจะไร้เบาะแสร่องรอยใด ๆ ดอก”

คนที่สามได้เอ่ยขึ้นบ้างว่า

“วาจามีเหตุผลอันสมจริง พวกเราควรจะพักผ่อนกันในที่นี้เสียเลย
รอจนฟ้าสว่างแล้ว จึงกลับไปรายงานที่ปราสาท บอกว่าสืบเสาะค้นหา
มิพบปะร่องรอยก็แล้วกัน”

คนทั้งสามพากันเห็นพ้องในความคิดนี้ จึงได้ไปนั่งในที่อับลม คนผู้หนึ่งพลันกล่าวขึ้นว่า

“ทั้งสองท่านเคยได้ฟังว่า พรคของเราได้มีหัวหน้าพรคเกิดขึ้นคนหนึ่งหรือไม่ ฟังว่าคนผู้นี้มีความใหญ่โตอย่างสำคัญ บังจู้ให้ความเกรงอกเกรงใจต่อมันเป็นอย่างยิ่งทีเดียว”

อีกผู้หนึ่งจึงกล่าวว่า

“โยมิใช่เล่า ท่านทราบหรือไม่ว่ามันเป็นใคร ? ท่านยังจำตั้งไฮ้คิโซว์ ผู้สร้างเรื่องอันเกรียวกราวสะเทือนบัลลังก์ของเมื่อสิบปีก่อนได้หรือไม่ มันคือศิษย์ของตังไฮ้คิโซว์ เรียกนามว่าตังไฮ้เฮียวกุนนั่นเอง”

“เฮอะ ข้าพเจ้าเห็นว่าชีวิตของมันก็ไม่อาจยืนยาวไปได้นานเท่าใดนักดอก”

บุคคลที่สามพลันถามขึ้นทันทีว่า

“เป็นความหมายอย่างไรกัน ?”

ส่วนอีกสองคนพากันมีสีหน้าตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง

บุคคลผู้หนึ่งจึงกล่าวเสียงราบเรียบขึ้นว่า

“กล่าวขึ้นแล้ว พวกท่านอาจจะมิเชื่อ แต่ข้าพเจ้าก็ได้ยินมาในคราวบังเอิญครั้งหนึ่ง ว่าตังไฮ้เฮียวกุนผู้นี้มีแผนที่ของชุมทรัพย์ ซึ่งรวมถึงกระถางทองแห่งบัลลังก์อยู่ด้วย บังจู้แสวงหาลอกลวงให้มันมาสวมครเป็นสมาชิก และยกตำแหน่งให้เป็นถึงรองหัวหน้าพรค แต่จุดมุ่งหมายนั้นอยู่ที่ลายแทงชุมทรัพย์เท่านั้น”

“อา มีความนัยเป็นเช่นนี้ด้วย ? พวกเรามีใครจะได้ทราบนักดอก”

คนทั้งสามพอกกล่าวถึงตอนนี้ พลันได้ยินเสียงกรอบแกรบที่พุ่มหญ้า ซึ่งไกลไปกว่าสามสิบเชียว เสียงไม่ดังเท่าใดนัก แต่ทั้งสามต่างได้ยินกันอย่างฉับชัดเจน

พร้อมกันนั้นเงาร่างของคนผู้หนึ่งได้โผล่ขึ้นจากที่นั้นมาอย่างเข้มช้า

คนทั้งสามสะดุ้งด้วยความตื่นเต้น ตวาดถามไปว่า

“เจ้า...เจ้าเป็นพวกใด ?”

เงาร่างคนผู้นั้นกลับมิได้ตอบคำ เพียงแต่พลิกกายเข้ามาหาคนทั้งสาม
อย่างละลือดังราวภูตพราย

คนทั้งสามพากันตวาดก้องขึ้นโดยพร้อมเพรียงกันอีกว่า

“เจ้าเป็นพวกใด ? เป็นคนหรือเป็นปีศาจ ?”

มิคาดว่าเสียงตวาดถามพอลงคำ พลันเห็นเพื่อนร่วมทางสองคนได้
ล้มพับไปอย่างเงียบกริบไร้เสียงครวญคราง เหลือมันเพียงคนเดียว เมื่อเพ่ง
มองจ้องไป เห็นสหายร่วมทางหน้าตาบิดเบี้ยวสิ้นใจตายไปแล้วนั้นเอง

มันจึงตื่นตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ หันร่างจะวิ่งออกไป แต่เท้าทั้งสอง
ระทวยจนมิอาจเคลื่อนไหวได้ มิยอมเชื่อฟังความรู้สึกนึกคิดเลย

เงาร่างคนผู้นั้นพลิ้วมาที่เบื้องหน้าดั่งกับสายฟ้าแลบ

บุรุษชุดสีม่วงเห็นคนผู้นี้มีโลหิตแตกเปื้อนไปทั่วทั้งใบหน้าและร่างกาย
จึงคำรามเสียงสนั่นหวั่นไหวสิ้นสติไปในบัดดล เงาร่างผู้นั้นพลันยื่นมือออก
เพียงข้างเดียวกับร่างที่สิ้นสติเพราะความตื่นตกใจเอาไว้ได้ ใช้ฝ่ามือซ้าย
ตบไปที่กลางหลังของมันทัดจดหนึ่ง จนทำให้ได้สติขึ้นอีกครั้งแล้วจึงถามไปว่า

“เจ้าไม่ต้องตกใจ เราเป็นคนหาใช่ปีศาจไม่”

ร่างของบุรุษชุดสีม่วงสั่นระรัวอย่างรุนแรง กล่าวอ้อมแถมด้วยเสียง
อันสั้นเครือว่า

“ท่าน...ท่าน...ท่าน...อา มิใช่...ท่านจะเป็นคนหรือปีศาจ...จะต้องการ...
อย่างไร ?”

พลันคุกเข่าโครมลงบนพื้นโขกศีรษะอยู่อย่างลุลกลนจนดังสนั่น
คนผู้นั้นแค้นหัวร่อและกล่าวขึ้นว่า

“หากต้องการชีวิตต่อไป จงตอบคำถามของเรามาอย่าได้อำพราง”

“ป่าว...ป่าวมิกล้าอำพราง”

“เฮอะ เจ้าทราบหรือไม่ว่าตั้งไฮ้เสียวกุนในขณะนี้อยู่ที่ใด”

“มัน...มัน...อา ข้าพเจ้ามิทราบ”

ขณะนี้บุรุษชุดสีม่วงพลันผุดลุกขึ้นยืน ปรະกายอันโหดเหี้ยมชั่วร้าย
ทอดูอยู่แว่ววับ แสดงว่ามีอารมณ์ที่ขมไว้ได้แล้ว กำลังใจจึงมีขึ้นอีกมากโข

เงาร่างของคนผู้นั้นคือตึกโกวแซซึ่งนั่นเอง หลังจากกลืนกินยาอันทรง
ประสิทธิภาพของขุนพลพสุธาไปสองเม็ดแล้ว ยาอันวิเศษสุดของบูลิ้มซึ่ง
สามารถเรียกร่องประสาทความรู้สึกที่ชาวูไป ให้เริ่มทำงานใหม่อีกครั้ง เพียง
ผ่านเวลาพักใหญ่ ๆ องคาพยพและอวัยวะภายในก็ถูกกระตุ้นให้ฟื้นคืนสู่
สภาพปกติอีกครั้ง เมื่อทดลองฝึกกลมปราณดูเห็นว่าปลอดภัยไร้ที่ติดขัด
แต่ตึกโกวแซซึ่งก็ทราบว่าเป็นการฟื้นคืนชีวิตอีกครั้งหนึ่งของตนนั่นเอง

ขณะที่เมื่อได้ยินการพูดคุยของคนทั้งสามเป็นเรื่องที่ตนพึงปรารถนาจะ
ได้ทราบอย่างที่สุดอยู่

แต่พอบุรุษชุดสีม่วงชมอารมณ์จนปลอดภัยพอใจแล้ว จึงเริ่มมีท่า
แข็งกร้าวมุ่งร้ายต่อตน จึงทำให้ฉุกละหุกใจได้คิดขึ้นว่า

“สาวกของพรรคอสูรโลหิต แต่ละคนต่างยอมตายโดยไม่ยอมแพรง
พรายเรื่องราวความลับอันใด เราจะปล่อยให้มันตายไปไม่ได้เป็นอันขาด”

จึงหัวร่อแค้น ๆ อย่างโหดเหี้ยม แล้วกล่าวว่า

“อย่างนี้ก็หมายความว่า เจ้าไม่เกรงกลัวต่อความตาย ?”

บุรุษชุดสีม่วงกล่าวขึ้นด้วยเสียงอันเด็ดเดี่ยวว่า

“เสียตายไยกับชีวิตตัว จะให้ข้าพเจ้าขายความลับของพรรคนั้น เป็น
สิ่งที่กระทำมิได้เด็ดขาด”

ตึกโกวแซซึ่งแค้นเสียงขึ้นเล็กน้อย พลันประกบมือสกดจุดในร่างมัน
อย่างรวดเร็วยิ่งสายฟ้า กล่าวขึ้นว่า

“เจ้าจะต้องการตายหรือ ? มันไม่ตายดังคิดไว้ดอก จงรีบออกมา
บอกว่าตั้งไข่เฮียวกุนอยู่ที่ใด มาตรมิเช่นนั้น เฮอะ เฮอะ เจ้าทราบหรือ
ไม่ว่าเราเป็นใคร”

บุรุษชุดสีม่วงมาตรแมนถูกจี้สกดจุด แต่ยังคงเอ่ยปากพูดจาได้ มัน
จึงถามขึ้นว่า

“ท่านเป็นใคร ?”

“เลือกเบีค้วงสือ !”

“อา ท่านคือเจ้าเด็กเลือกเบีค้วงสือ อย่างนั้นรายังไม่ยอมบอกอีกแล้ว”

“เจ้ามียอมบอกจริง ๆ”

“มียอมบอกก็มียอมบอก”

ด็กโกวแซซังหน้าเขียวคล้ำ พลันคว้านิ้วทั้งห้าของบุรุษชุดดำสีม่วงบีบลงไปอย่างแรงครึ่งหนึ่ง บุรุษนั้นส่งเสียงร้องขึ้นด้วยความเจ็บปวด ด็กโกวแซซังตวาดเสียงกรียวกราดถามไปว่า

“เจ้าจะบอกมาหรือไม่”

บุรุษชุดสีม่วงเจ็บปวดจนเหวี่ยงเต๊กโซมไปทั่วร่าง สั่นระริกด้วยความปวดร้าว พลันร้องขึ้นด้วยเสียงอันโหยหวน กระอักโลหิตสด ๆ ออกมากองโต ที่แท่นไม้ได้กัดลิ้นของตนเองจนสิ้นชีวิตไปแล้ว ด็กโกวแซซังเด็ดดาลอย่างยั้งยาก ยกเท้าตะโครมเข้าใส่ศีรษะจนเหล็กละเอียด เลือดเนื้อปลิวกระจายออกไปทั่วทุกทิศทางทันที

ด็กโกวแซซังพลั่วร่างละลือออกไปได้หลายสิบเชียว รีบใช้วิชาตัวเบาเงาปิศาจไร้สภาพ ฟุ้งปราด ๆ ขึ้นไปยังยอดเขาซึ่งหนึ่งสงของภูซัว

ตลอดร่ายทางที่ฟุ้งกายขึ้นไปนี้ แม้นจะบรรลุลถึงยอดเขาส่งตระหง่านงามของซึ่งหนึ่งสง แต่ปราสาทวันเก็กเก็งจะอยู่ที่ใดก็หาไม่พานพบ แต่ได้เห็นเงาร่างของคนสองคนปรากฏขึ้นยืนบนยอดเขา

เสียงพูดคุ้ยอันชัดเจนแจ่มใส ได้ดังแว่วมากระหับโสตราว่า

“แนเฮีย ท่านและข้าพเจ้าได้มีน้ำใจไมตรีที่สนิทสนมแนบแน่นแล้ว ยังมีเรื่องอันใดที่ไม่อาจบอกกันได้อีกหรือ?”

น้ำเสียงนั้นคือวันเก็กเกียจนุนั่นเอง มิต้องสงสัยเลยแลว่า ผู้ที่มันเรียกแนเฮียนั้น จะต้องเป็นดังไฉ้เฮียวกุนแนก้าอย่างเด็ดขาด ด็กโกวแซซังคาดมิถึงว่า จะมีโอกาสบังเอิญอย่างปลอดภัยไปถึงเพียงนี้ จึงรีบแฝงกายอย่างเร่งร้อนจนมิดชิด ลอบฟังคำพูดคุ้ยของคนทั้งสอง

ดังไฉ้เฮียวกุนกล่าวอย่างเคียดแค้นขึ้นว่า

“อาจบางทีเพราะข้าพเจ้าแนก้า เคยสร้างกรรมทำชั่วมาเมื่ออดีตมาก

มายจนเกินไป จึงได้เกิดเรื่องที่เสื่อมเสียหน้า ต้องอภัยขออภัยถึงเพียงนี้ เจ้าเด็กชั่วร้ายผู้นั้นได้ตายไปจริง ๆ หรือ ? ข้าพเจ้าชิงชังคลังแค่นั้น ต้องการจะจับมาขยี้ให้แหลกเหลวคามือทีเดียว”

บัวนกกึกเถียนจนถอยหายไถว ๆ แล้วกล่าวว่า

“แนเฮียก็ใจอ่อนจนเกินไปแล้ว เมื่อคราวนั้นไปไม่ลงมือกำจัดมันไปเสียเล่า”

ตั้งไ้เฮียวกุนกล่าวเสียงเครียดขึ้นว่า

“เนื่องจาก...เนื่องจากมันได้ให้ลายแทงชุมทรัพย์ของกระถางทองแห่งบูลิ้มกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงได้ปล่อยให้มันไปในคราวนั้น”

“อา แนเฮีย ได้กระถางทองแห่งบูลิ้มมาแล้ว ? ข้างเป็นเรื่องที่น่ายินดีและน่าอวยพรยิ่งนัก”

ตั้งไ้เฮียวกุนตอบขึ้นทันทีว่า

“ปังจู้อย่าเพิ่งอวยพรต่อข้าพเจ้าเลย ลายแทงชุมทรัพย์มาตรงแม่นยำอยู่ที่ตัวข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้ายังมิได้ไปขุดค้นออกมา ผู้ใดจะทราบได้ว่าเป็นของจริงหรือเปลกปลอมเล่า”

ตักโกวแซซึ่งได้ซ่อนกายอยู่ในที่เรือนลับ พอได้ฟังก็ยิ่งมีความกระวนกระวายใจอย่างสุดแสน ลอบดำอยู่ในใจว่า

“แนเก้า แนเก้า เจ้าช่างไม่ต้องการชีวิตเสียเลย”

แต่ตักโกวแซซึ่งนั้นก็กลัวว่าผลิผลามได้ เพราะเมื่ออยู่ต่อหน้ายอดฝีมืออันดับสูงสุดของบูลิ้มเป็นจำนวนถึงสองคน ไหนเลยจะกล้าปรากฏตัวขึ้นได้ เพราะหากเมื่อนั้นทั้งสองคนลงมือรุมจู่โจมแล้ว ตนจะอย่างไรย่อมไม่มีทางต้านทานรับเอาไว้เป็นเด็ดขาด

ฉับพลันนั้นได้หวนคิดถึงวิธีการหนึ่งได้ จึงรีบใช้วิชาส่งเสียงทางลมปราณกล่าวกับตั้งไ้เฮียวกุนขึ้นว่า

“ซือเฮีย ปังจู้ของพรรคอสูรโลหิตคิดจะช่วงชิงเอาลายแทงสมบัติไปจากท่าน หากท่านไม่หาทางปลีктตัวออกไปแล้ว ชีวิตน่ากลัวจะไม่มีทางรอดออกจากอุบายอันชั่วร้ายของมันเป็นอันขาด”

ตั้งไข่เหียวกุนคล้ายตั้งสะพานขึ้นทั้งร่าง พลิกกายออกไปร่วมยี่สิบเหยียด
ที่บันกึกเทียนจนแล้วตวาดขึ้นว่า

“ปังจู้ ท่านบอกว่าเจ้าเด็กชั่วร้ายได้ตายไปแล้วมันตายไปจริง ๆ หรือ ?”

บันกึกเทียนจนกล่าวขึ้นด้วยความสงสัยใจว่า

“แนเฮีย ไยมาสงสัยเรื่องนี้ มันจะเป็นข่าวมตเท็จไปได้อย่างไรกัน”

ตั้งไข่เหียวกุนถามไปอย่างเร่งร้อนเป็นที่สุดว่า

“ผู้ใดเป็นผู้ลงมือ ?”

บันกึกเทียนจนชะงักงันไปวูบหนึ่ง คล้ายตั้งได้คำนึงถึงเหตุผลนี้แล้ว
จึงตอบซ้ำ ๆ ไปว่า

“แนเฮียสงสัยในข้าพเจ้ากระมัง ข้าพเจ้าขอรับรองว่าเจ้าเด็กชั่วร้ายผู้นั้น
ได้ตายไปแล้วจริง ๆ”

“ปังจู้ ท่านบอกกับข้าพเจ้ามาผู้ใดเป็นคนลงมือ ?”

ติกโกวแซซังมองดูบันกึกเทียนจนเริ่มมีความหวาดระแวงขึ้นแล้ว
เพราะได้สืบเท้าเข้าไปหาตั้งไข่เหียวกุนอีกหลายก้าว

ตั้งไข่เหียวกุนพลันตวาดขึ้นด้วยความเดือดดาลว่า

“ปังจู้ อย่าได้ใกล้ข้าพเจ้าเข้ามาอีก ข้าพเจ้าขอถามท่านอีกเรื่องที่อยู่
ขึ้นในซุยฮุนเล่าของเมืองกิมเล้งนั้น ท่านได้ทราบมาแต่ก่อนแล้วกระมัง ?”

“ข้าพเจ้าทราบเรื่องอันใด ?”

บันกึกเทียนจนแสร้งทำเป็นมิเข้าใจ และสืบเท้าเข้าไปอีกสองก้าว

ตั้งไข่เหียวกุนสีหน้าเคร่งเครียดลงทันที ตวาดขึ้นว่า

“หยุด !”

บันกึกเทียนจนส่งเสียงหัวร่ออันสดใสกังวานกล่าวขึ้นว่า

“แนเฮีย ท่านเป็นอย่างไรไปแล้ว”

“อย่าได้มาเสแสร้งแกล้งทำเลย บอกกับท่านก็ได้ ข้าพเจ้าตั้งไข่เหียว-
กุนหาใช่เป็นผู้ที่จะถูกหลอกลวงได้โดยง่ายตายดอก ปังจู้หากท่านใกล้เข้ามา
อีกเพียงก้าวเดียว ข้าพเจ้าก็จะไม่เกรงใจในตัวท่านอีกแล้ว”

ติกโกวแซซังเห็นตั้งไข่เหียวกุนเดือดดาลจนมีท่าจะจู่โจมเข้าเสี่ยง

ชีวิต ในสถานที่นี้เป็นดินแดนของพรคอสูโรลิต และยังเป็นที่ตั้งสำนักใหญ่
อีกด้วย ตั้งไฮ้เฮียวกุนหากแมนแตกหักกับบ้วนเก็กเทียนจนจนถึงกับต้อง
ลงมือต่อสู้กัน ย่อมไม่มีทางได้เปรียบอย่างแน่นอนเด็ดขาด จึงรีบส่งเสียงทาง
ลมปราณอย่างร้อนรนไปว่า

“ซือเฮีย โปรดอย่าพล่งพล่านดาลใจไป หากท่านต่อสู้กับมันในสถานที่
นี้ พอเริ่มการปะทะ สมัครพรรคพวกของมันก็จะต้องทราบได้ในทันที จะไม่มี
ทางหนีเอาตัวรอดออกไปได้เลย จะให้ประเสริฐแล้ว จงสร้างอ้อมหอมกับมัน
ขึ้นใหม่ เมื่อครู่นี้เป็นแต่เพียงอุบายการสอบถามดูลาดเลาเท่านั้น แต่นับแต่นี้
ไป จะต้องระวังตัวไว้ให้มั่นคง อย่าได้หลงกลจนถูกหลอกร้ายไป”

ตั้งไฮ้เฮียวกุนพอได้ฟังว่า พลันเปล่งเสียงฮาฮาขึ้นอย่างพิกลแล้วกล่าว
ว่า

“ปังจู้ เอาเถิด ขณะนี้ข้าพเจ้าได้เชื่อถือท่านแล้ว”

ติกโกวแซซังได้คิดขึ้นในแผนการอันหนึ่ง จึงรีบเร่งส่งเสียงทางลม-
ปราณกล่าวไปว่า

“ซือเฮีย จงรีบบอกกับมันว่าลายแทงขุมทรัพย์มีได้อยู่ในตัวท่าน และ
บอกกับมันไปเลยว่า เป็นการบอกเล่าอย่างลองดูลาดเลาเท่านั้นเอง”

ตั้งไฮ้เฮียวกุนได้บอกไปตามคำสั่งของติกโกวแซซังจริง ๆ และในเวลา
ขณะนั้น สายตาที่เหลือบแลไปของติกโกวแซซัง เห็นมีเงาร่างสีดำคนหนึ่ง
พลีหายวูบไปอย่างรวดเร็วปานสายฟ้า

ติกโกวแซซังได้เห็นว่าเงาร่างของบ้วนเก็กฮวงหนึ่งนั้นเอง จึงลอบร้อง
อยู่ในใจว่า

“หวาดเสียวแท้”

แต่ทว่าบ้วนเก็กเทียนจนไม่พึงพอใจแล้ว มันกล่าวขึ้นว่า

“แนเฮียมิเชื่อถือข้าพเจ้าจนถึงเพียงนี้ ในภายหน้าจะร่วมรับภาระอัน
ยิ่งใหญ่ด้วยกันได้อย่างไร ขณะนี้ขอบอกกับท่านตามความสัตย์จริงเลยว่า
เจ้าเด็กผู้นั้นได้ตายลงด้วยมือของมารดาข้าพเจ้าเอง”

“อา ข้าพเจ้าแนก้า เหตุไฉนไยมิเคยได้ยินมาก่อนเลยว่า ปังจู้ท่านยัง

มีมารดาอีก คาดว่าคงจะต้องเป็นผู้ทรงอาวุธของบูลิ้ม ที่มีเกียรติภูมิกระเดื่อง
ดังสะท้านแผ่นดินเป็นแน่นอน ?”

ติกโกวแซซังฟังน้ำเสียงของบัวนกกึกเกียนจนออกว่า มาตราแน้นจะมี
แววแห่งความไม่พึงพอใจ แต่ยังแฝงไว้ด้วยความปลอบปลื้มยินดีอย่างเร้น
ลับ เพียงแต่ว่ามันมีเล่ห์เหลี่ยมในการอำพรางอย่างยอดเยี่ยมเท่านั้นเอง

บัวนกกึกเกียนจนพลันจูงแขนตั้งไเฮ้เฮียวกุน และกล่าวว่า

“มารดาของข้าพเจ้าบัวนกกึกฮวงหนึ่ง มาตราแน้นมิมีชื่อเสียงกระเดื่องดัง
ในบูลิ้มอยู่เท่าใด แต่ผู้ที่เคยพบปะมารดาข้าพเจ้านั้น น่ากลัวจะมีอยู่ไม่กี่คน
เท่านั้นดอก”

ตั้งไเฮ้เฮียวกุนกล่าวขึ้นอย่างใจเลือนลอยว่า

“เจ้าเด็กน้อยผู้นั้นน่ากลัวตายอย่างเด็ดขาดแล้ว ?”

“ใช่เฒ่า สถานที่มันเสียชีวิตนั้นคือหุบเขาแคบทางเบื้องล่างนั่นแหละ”

“ปั้งจูกล่าวมาเช่นนั้น ทำให้ข้าพเจ้าหวนคิดถึงเรื่องหนึ่ง นั่นคือวันสารท
เต้งเอี้ยง ท่านนัดให้เจ้าเด็กผู้นั้นนำหีบสมบัติทั้งเก้ามาด้วย ไยไม่เป็นการพลาด
หวังโดยสิ้นเชิงเล่า”

“เรื่องบรรลู่ถึงคราจำเป็นต่างหาก ทั้งชีวิตของเจ้าเด็กนั้นไว้ในโลก ยิ่ง
ต้องมีเภทภัยบังเกิดขึ้นจนไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อตายไปแล้วก็แล้วกันไปแล้ว”

ตั้งไเฮ้เฮียวกุนผงกศีรษะเบา ๆ แหงนหน้าขึ้นมองดูหมู่ดาวบนท้องฟ้า
แล้วจึงกล่าวว่า

“ปั้งจู นี่ก็ตึกมากแล้ว พวกเรากลับกันเถิด”

คนทั้งสองพากันเดินไปตามทางน้อย ลงจากยอดเขาไปอย่างแซมซ้า

ติกโกวแซซังรอนคนทั้งสองไปไกลมากแล้ว จึงได้ไพล่ออกจากที่ซ่อน
ติดตามไปทางด้านหลังอย่างเงียบกริบมิส่งเสียง

บัวนกกึกเกียนจนและตั้งไเฮ้เฮียวกุนเปลี่ยนนอกมาตราแน้นจะสนิทสนม
กลมเกลียว พุดพลางเดินพลางอย่างถูกคอ แต่ทางที่คนทั้งสองเดินอยู่นี้ คด
เคี้ยวเลี้ยวลดจนมิทราบจะวกลงไปทีใด ติกโกวแซซังกำลังรู้สึกกลางแคลงใจ
อย่างใหญ่หลวงอยู่ เห็นอยู่แน่ชัดว่ามันยังเดินกันอยู่ทีเบื้องหน้า แต่เพียงเลี้ยว

วูบหนึ่งก็หายลับตาไปดังราวกับดำดินไว้

ติกโกวแซซึ่งยืนนั่งนอญวูบหนึ่ง ใช้ความคิดอย่างเคร่งเครียดคำนึงขึ้น
ว่า

“บนยอดเขาซึ่งหนึ่งซ่งนี้ปราศจากบ้านช่องตึกวาม บ้วนเก็กเก็งจะไปอยู่
ในที่ใดได้ คนทั้งสองหายลับตาไปในชั่ววูบเดียว ด้วยสายตาของเราก่อนที่มีความ
แหลมคมดุจดั่งปัจจุบัน รับรองว่ามันจะหนีหายไปไกลกว่านี้มิได้เป็นอันขาด
หรือว่าบ้วนเก็กเทียนจุนได้รู้ว่าเราสะกดรอยตามมา จึงกระโดดเข้าแฝงกายใน
ที่ใดที่หนึ่งขึ้น ?”

แต่ก็แน่ใจว่า ตนสะกดรอยมาอย่างมิได้มีพิรุณอย่างไร จะให้มันค้นพบ
มิได้เป็นอันขาด

ติกโกวแซซึ่งคิดพลางยังคงแฝงกายเอาไว้อย่างเร้นลับไปพลาง ลัดเลาะ
ไปจนกระทั่งใกล้เข้าไปในที่ซึ่งคนทั้งสองหายลับไปเมื่อครู่ ยิ่งมีความระมัดระวัง
ตัวอย่างที่สุด

ที่เบื้องหน้าลึกกว่าเขียะ มีหินก้อนใหญ่หมื่นหิมาขวางทางอยู่ ติกโกวแซ-
ซึ่งย่อร่างซุกไว้ทางหลังก้อนหินใหญ่ ได้ยินที่เบื้องหลังก้อนหินนั้นไร้เสียงเสียง
สำเนียงอื่นใด จึงได้โผล่ศีรษะมองออกไป ต้องสะดุ้งขึ้นด้วยความตื่นตกใจ
และรีบหัดศีรษะกลับมาทันที

ติกโกวแซซึ่งได้เห็นบนพื้นเบื้องหน้า มีแสงไฟสว่างอย่างเลื่อนราง ทาบ
เงาอันยาวเหยียดของบุคคลสองคนอยู่บนพื้น จึงมีความคลางแคลงใจอย่างยิ่ง
ยวด คำนึงขึ้นว่า

“ในที่นี้มีแสงไฟ มันเป็นสถานที่อันใดเล่า ?”

เมื่อเงียหูฟังอย่างเงิบขริมอยู่ครู่หนึ่ง มิได้ยินเสียงของผู้คนใด ๆ เลย
จึงโผล่ศีรษะออกไปดูอีกครั้งอย่างอุกอาจ คราวนี้จึงได้เห็นเป็นปากถ้ำอัน
มหิฬารแห่งหนึ่ง ภายในถ้ำมีแสงไฟส่องลอดออกมา ส่วนเงาร่างทั้งสองที่
ทาบอยู่บนพื้น คือบุรุษชุดสีม่วงที่ยืนยามอยู่นั่นเอง

ติกโกวแซซึ่งจึงรู้ได้ด้วยไฉนว่า บำปราสาทบ้วนเก็กเก็งนั้นที่แท้ได้
สร้างอยู่ภายในถ้ำอันมหิฬารของยอดเขาซึ่งหนึ่งซ่งนั่นเอง มิनाเล่าจึงหาไม่พบ

ตึกโกวแซซังมองดูหมู่ดาวบนท้องฟ้า เห็นผ่านเวลายามสี่ไปแล้ว จึงมีความลังเลใจอยู่เล็กน้อย ว่าคำคินนี้จะเข้าไปหรือไม่ หากเข้าไป เนื่องจากเวลายังมีอยู่เพียงน้อยนิด หากพลาดพลั้งอย่างไรไป ต้องถูกกักเอาไว้ไม่มีทางหลบรอดออกมาได้อย่างแน่นอน หากมิเข้าไปก็เป็นการสูญเสียโอกาสที่ปลอดภัยไปจริง นับว่าน่าเสียดายอย่างยิ่ง

ขณะขบคิดด้วยมืออาจตกลงใจนั้น ที่หุบเขาเบื้องหน้าอันสุดไกล พลันมีเสียงร้องดังนกราวตรีได้อุบัติขึ้นหลายครั้ง เสียงนั้นโหยหวนสะท้อนนำหวาดหวั่น กระทบโสตจนรู้สึกกระคายใจทันที และในวันนั้นเสียงชายเสื้อปะทะลมได้ดังมาอย่างเรงร้อน เฉียดผ่านศิลาใหญ่ไปทันที ตึกโกวแซซังมีสายตาอันคมวาวแกร่งกร้าว ท่ามกลางประกายสีทองที่สว่างอยู่แวววับนั้น ก็ดูออกกว่าเป็นบ้วนกึกเทียนจุนั่นเอง ที่ได้เข้าไปแล้วย้อนกลับออกมาอีก พุ่งร่างไปยังทิศทางที่มีเสียงร้องของเมื่อครู่ด้วยความรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ เพียงฉาบวูบหนึ่งก็หายลับตาไป

ตึกโกวแซซังแนบแก้ไขว่า โอกาสหากพลาดแล้วก็จะกลับไปไม่มีวันกลับมาอีก ฉวยโอกาสที่บ้วนกึกเทียนจุนมีอยู่ภายในถ้ำ จะมีอยู่เพียงชั่วครู่เท่านั้น

ตึกโกวแซซังมิตัดจะสร้างความตื่นตระหนกให้กับผู้อยู่ยามทั้งสองคน จึงได้หยิบศิลาเหวี่ยงออกไปที่ผนังถ้ำจนบังเกิดเสียงดังสนั่น ทำให้ยามชุดสีม่วงทั้งสองสะดุ้งรู้สึกตัวขึ้น ตวาดถามไปว่า

“ผู้ใด ?”

คนทั้งสองพากันโถมออกมา ตึกโกวแซซังจึงฉวยโอกาสยั่วยุร่างพลีวเข้าไป ภายในถ้ำมีคบเพลิงอันใหญ่ถนัดใจที่เสียบอยู่สองฟากข้างผนังศิลา ตึกโกวแซซังจึงตวัดฝ่ามือพาดพลังลมออกไป ทำให้คบไฟทั้งสองดับวูบลงในถ้ำมืดมืดสนิทจนมองไม่เห็นสิ่งอันใดเลย บุรุษชุดสีม่วงทั้งสองมาตรงหน้าจะหันร่างกลับมาแล้ว ก็ไม่มีทางจะได้รู้เห็นว่ามิผู้เล็ดลอดเข้าไปก่อนได้ เพียงแต่อุทานขึ้นด้วยความสงสัยใจ แต่ชาวูบขึ้นที่หว่างเอวโดยพร้อมเพรียงกัน จากนั้นก็ถูกจับเหวี่ยงลงไปจากยอดเขาซึ่งหนึ่งหงจนแหลกละเอียดไปทั้งสองคน

ตึกโกวแซซังเมื่อกำจัดยามปากถ้ำทั้งสองคนไปแล้ว จึงลัดเลาะเข้าสู่

ทางด้านในอย่างซ่อนเร้น แต่เข้าไปได้ร่วมสามสิบชื่อยะ ต้องซังก้ามัก้าวต่อไป โดยมีกล่าววามผลิผลาม เห็นายในถ้ำอันกว้างใหญ่แห่งนี้ สร้างไว้อย่างโอฬารสง่างามดุจดังปราสาท

ผนังศิลาถูกขัดจนราบเรียบดุจดังกระจก อุโมงค์ที่เป็นทางเดินนั้นวันระยะสามสิบชื่อยะก็มีบุรุษชุดสีม่วงยืนยามอยู่คนหนึ่งอย่างเคร่งเครียดเข้มแข็ง หากมีให้พวกนี้ได้พบเห็นการเข้าไปของตน มันคล้ายดังเป็นสิ่งที่มิอาจกระทำได้เลย

ตึกโกวแซซังรู้สึกยุ่งยากลำบากใจอยู่นั้น พลันเห็นเล่าตัวของสามอำมหิตจากโลกันตร์ ที่มีหนวดเคราสีขาวยาวเหยียด เดินองอาจออกมาจากทางด้านใน ตึกโกวแซซังจึงปีติใจอย่างยิ่ง รีบใช้วิชาส่งเสียงทางลมปรารถนาล่าขึ้นว่า

“ซือเฮีย ข้าพเจ้าตึกโกวแซซัง ท่านออกมาที่นอกถ้ำ ข้าพเจ้ามีเรื่องจะบอกเล่าให้ฟัง”

ตึกโกวแซซังเมื่อกล่าวจบแล้วก็รีบถอยออกมาทางนอกถ้ำ ถลันกายเข้าไปทางด้านข้างอย่างรวดเร็ว

เล่าตัว (พีใหญ่) ของอิวมิงซาเฮียง (สามอำมหิตแห่งโลกันตร์) นามเช็กกีเอียง ซึ่งเป็นกอกอของม่อนี้ พอได้ยื่นคำบอกเล่าก็ซังกังกันไปวบหนึ่ง แล้วจึงเดินอย่างเคร่งขรึมออกมาทางนอกถ้ำ ตึกโกวแซซังร้องซู่ขึ้นเบา ๆ และหันร่างเดินจากไปในบัดดล

เช็กกีเอียงตามติดอยู่ทางด้านหลัง กระซิบเบา ๆ ว่า

“ซือตี้ผู้เป็นเจ้าสำนัก เหตุไฉนท่านมาในเวลานี้ก็ถึงในเวลานะนี้เล่า ?”

ตึกโกวแซซังเดินอย่างเร่งร้อนเป็นเวลาคู่ใหญ่ จึงหันกายกลับไปถามว่า

“ซือเฮีย ท่านสามารถไปได้ไกลกว่านี้หรือไม่ ? มิทราบว่ายี่ซือเฮียและซาซือเฮียอยู่ในปราสาทด้วยหรือไม่ ?”

เช็กกีเอียงตอบขึ้นว่า

“เล่าข้าได้มาแล้ว และมันได้เป็นองครักษ์คนสนิทของแปะกุกจินกุน ยากจะปลีกกายไปในที่ใดได้ ส่วนเล่าเย่จวบจนบัดนี้ยังมีเห็นมาเลย ซีโอตี้ผู้เป็น

เจ้าสำนักมีคำสั่งอย่างไรหรือ ?”

ติกโกวแซซังเห็นเช็กก็เอียงสวไลเสื้อผ้าชุดสีดำ ที่ปกเสื้อมีรูปกะโหลก
สีแดงฉานเห็นอยู่เด่นชัด จึงคำนึงในใจว่า

“ชื่อเสียที่สวามิภักดิ์ต่อพวกเก๋าส่งตัว คงต้องมีตำแหน่งอันสำคัญอย่าง
ไรเป็นแน่นอน”

พอได้คิดก็ฟุ้งกายปราดออกไปร่วมเจ็ดเหยยะ หายลับตาในพงหญ้าอัน
หนาทึบ เช็กก็เอียงตามติดไปในบัดดลโดยมิได้ส่งเสียงตามไปอีก

ติกโกวแซซังจึงได้เล่าคร่าว ๆ ถึงเรื่องมารดาถูกคว่ำตัวไป บันทึทขุน-
พลพสุธาถูกบ้านเก็กฮ่วงนั่งหลอกลงไป บ้านเก็กเทียนจุนมีเจตนาคว่ำชีวิต
ของตังไฮ้เฮียวกุน เพื่อช่วงชิงลายแทงกระถางทองแห่งบูลิ้มให้กับเช็กก็เอียง
ฟัง จากนั้นจึงกล่าวขึ้นด้วยความวิตกขึ้นว่า

“ชื่อเสีย อันเรื่องราวเหล่านี้จะต้องกระทำไปให้สำเร็จทุกประการ มาตร
มิเช่นนั้น ผลร้ายที่จะเกิดขึ้นในภายหลังมีอาจคาดเดาได้แล้ว ภายในปราสาท
บ้านเก็กเก็งต้องมีการระแວดระวังอย่างเข้มแข็งรัดกุม ชื่อดีไม่มีทางจะเร้น
กายเข้าไปก่อดำเนินงาน มีหน้าซ้ำ ชื่อดีขณะนี้สูญเสียความคิดและอุบาย
ใด ๆ โดยสิ้นเชิงแล้ว หวังว่าชื่อเสียเมื่อได้พบหน้าชาชื่อเสีย โปรดปรึกษา
หารือกัน และต้องช่วยเหลือมารดาข้าพเจ้าพร้อมทั้งเล็กผู้เหลิงจ้อออกมาด้วย
บอกกล่าวกับตังไฮ้เฮียวกุน ให้ระวังการลอบทำร้ายอย่างรัดกุมเข้มแข็ง แต่
เรื่องอันสำคัญสุดและลำบากสุดนั้น คือบันทึทของขุนพลพสุธาซึ่งตกอยู่ใน
เงื้อมมือของบ้านเก็กฮ่วงนั่ง แต่เรื่องนี้มีอาจจะเร่งร้อนลงมือไปได้ กระทำไป
ตามโอกาสและเวลาที่อำนวยให้ได้เท่านั้น ก่อนวันสารทเต็งเอี้ยง ข้าพเจ้ายัง
อยู่ในตัวเมืองบูซัวกุ่มมิจากไปทีใด ในวันสารทเต็งเอี้ยงจะต้องมาร่วมพิธีอัน
ยิ่งใหญ่ในการกริตโลหิตของมน เข้าต่อสู้กับบ้านเก็กเทียนจุนตามคำทำนาย
ที่กำหนดนัดหมายไว้สักครั้ง”

เช็กก็เอียงซึ่งเป็นเล่าตัวของสามอำมหิตแห่งโลกันตร์ เมื่อได้ฟังคำบอก
เล่าจากติกโกวแซซังจบสิ้นแล้ว จึงเย็บขริมเป็นเวลาครู่ใหญ่ มีว่ากล่าว
อย่างไรได้

ตึกโกวแซซังได้เน้นเสียงกล่าวขึ้นอีกครั้งว่า

“ซือเฮีย ท่านเห็นว่ามียี่ห้ออย่างไรจะกระทำได้หรือไม่ ?”

เช็กก็เอียงพลงันนอยอย่างหนักแน่นขึ้นด้วยความไม่คาดคิดว่า

“ซือตี้ผู้เป็นเจ้าของร้าน วาจาของเจ้าสำนักเรานั้น ซือเฮียทั้งหลายย่อมต้องกระทำไปจนสุดกำลังความสามารถ ไม่อ้าลัยแม้แต่ชีวิตตัว แต่ท่านจะต่อสู้กับบัวบกก็เหียนจนจริง ๆ หรือ ?”

จากวาจาที่ถามไถ่มาในครั้งนี้เต็มไปด้วยความหนักใจและเป็นห่วงกังวลจนเห็นได้ชัด

ตึกโกวแซซังตอบอย่างเด็ดเดี่ยวขึ้นว่า

“ในเมื่อหนดหมายกันแล้ว มาตราแม้นมีอาจต้านทานรับมือได้ก็ต้องไปตามกำหนดนัดอย่างเด็ดขาด แต่ทว่า ยามนี้ข้าพเจ้าจะต้องได้ทราบเป็นที่แน่นอนว่า ในวันนั้นบัวบกก็ฮวงนึ่งจะไปร่วมพิธีด้วยหรือไม่ ?”

เช็กก็เอียงส่ายหน้าแล้วตอบว่า

“สำหรับเรื่องนี้ข้าพเจ้ายังมีทราบ”

ตึกโกวแซซังครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง จึงได้กล่าวอย่างเคร่งขรึมขึ้นว่า

“เอาเถิด ซือตี้จะรอคอยข่าวคราวจากซือเฮียโดยมิจากไปไหนในตัวเมืองบู๊ซัวกู่”

กล่าวแล้วก็ลุกขึ้นยืนในพงหญ้าอันหนาทึบ ขณะจะจากไปนั้นพลงันเห็นมีเงาร่างสีขาวได้เคลื่อนไหวยมาจากทางเทือกเขาขึ้นสู่ด้านบน จึงรีบกล่าวกับเช็กก็เอียงว่า

“รีบกลับไปที่ปราสาท มาตราเมื่อนั้นจะสร้างความสงสัยให้กับผู้อื่นได้”

แต่ในเวลาขณะนั้นการสูญหายของยามทั้งสองที่ปากถ้ำ ได้ถูกผู้ตรวจตราพบขึ้นแล้ว ทำให้บุรุษชุดสีม่วงจำนวนมากมาย วิ่งออกมาสืบเสาะต่อเรื่องราวนี้ทางนอกถ้ำอย่างคร่ำเคร่ง

เช็กก็เอียงจะจากไป ตึกโกวแซซังได้เรียกเอาไว้อีกแล้วกล่าวว่า

“ซือเฮีย ท่านจงพยายามปกปิดไว้อย่าให้มีร่องรอยพิรุณ ซึ่งแม้จะได้

รับความเจ็บช้ำบ้าง ก็ควรทนเอาไว้”

พลางประกบนิ้วที่มสกดจุดสลับ ทำให้เช็กก็เอียงร่วงพุบลงกับพื้น จากนั้นจึงฟุ้งกายปราดไปทางเงาร่างสีขาวที่เห็นอยู่ทางเชิงเขาด้านล่างอย่าง รวดเร็วปานเหินบิน

เงาร่างสีขาววิ่งได้ไม่เร็วกระไรนัก มีท่าทีคล้ายตั้งเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า จนสิ้นกำลัง ตักโกวแซซึ่งมีสายตาอันคมกล้าอย่างยิ่งยวด พอมองเขม่นได้ เห็นแล้วก็ต้องร้องขึ้นในใจว่า

“โอ สวรรค์ เหตุไฉนจึงกลายเป็นงยังได้เล่า”

แต่พลันมีโหสพลุ่พล่านเดือดดาลใจขึ้นทันที แค้นเสียงอันเย็นชา และกล่าวว่า

“นางอสูรร้ายใจชั่ว เจ้าคิดจะมาเล่นลวดลายอำพรางผู้ใดอีก”

จึงได้แฝงกายอ้อมผ่านร่างแน่นังยังไปยืนดักอยู่เบื้องหน้าซึ่งไกลไปกว่า สองร้อยเชียวอย่างเคร่งเครียด

จากแสงเดือนดาวอันเลื่อนรางสลัวตา ได้เห็นแน่นังยังมีหยาดน้ำตาเนือง นองไปหน้า มีท่าทีสลดรันทด มุ่งหน้าขึ้นสู่ยอดเขาซึ่งหนึ่งสงด้วยผีเฝ้าอันไม่ มั่นคง

ตักโกวแซซึ่งยังมอมยั้งบังเกิดความสงสัยใจ คำนึงขึ้นว่า

“บัวน่กั๊กฮ่วนหนึ่งเหตุใดจึงปลอมแปลงกายเป็นงยังอีก เพราะนางหา ทราบไม่ว่าเรายังมีชีวิตอยู่ แล้วจะมีจุดประสงค์อันใด ? มิหนำซ้ำโยจึงมีน้ำตา ไหลพรากอีกเล่า ?”

แต่เมื่อใช้ความคิดอยู่เพียงวูบเดียว ก็บังเกิดความเดือดดาลขึ้นอย่าง รุนแรง คำนึงขึ้นว่า

“เฮอะ นางซเมตร้ายอันกลอกกลิ้ง คงต้องปลอมแปลงเป็นงยังไป พบบิดาของนางตั้งไฮ้เฮียวกุน คร่ำครวญขอให้ภัยในความผิดพลาด จากนั้นจึงหลอกลวงเอาลายแทงขุมทรัพย์ และในที่สุดตั้งไฮ้เฮียวกุนก็จะเป็นจุดตั้ง เราที่หลงกลนาง คือโดนฟาดตายคามือไปในครานั้นเอง”

ตักโกวแซซึ่งยังคิดยิ่งรู้สึกถูกต้อง จึงรับใช้วิชาตัวเบาเงาปิศาจไร้สภาพ

พุ่งปราดจากด้านข้างเข้ามาที่เบื้องหน้านางในรัศมีสามสิบเสี้ยว ผนึกลมปราณ พินาศจากโลกันตร์เตรียมจะฟาดออกไป

แต่หากคิดไม่เลี้ยว แฉ่งยังที่เดิน ๆ อยู่ ได้สะดุดเอาศิลาที่ข้างทางจนทำให้ล้มกลิ้งไปสองทอด จึงได้ตะกายลุกขึ้นนั่ง ขยี้หัวเข่าพร้อมทั้งครวญครางขึ้นด้วยความเจ็บปวด

ติกโกวแซซึ่งรีบพุ่งกายถอยไปทางด้านหลังปานสายฟ้า จนไกลไปกว่าเจ็ดแปดสิบเสี้ยว หมอบอยู่บนพื้นโดยมิกล้าขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว เพื่อจะได้มีต้องให้นางรู้สึกตัวขึ้น

แต่ปัญหานานาประการกลับจู่โจมเข้าจับใจในบัดดล คำหนึ่งขึ้นว่า

“นี่มันเป็นเรื่องอย่างไรกัน ? บ้วนก็กลัวหนึ่งที่ปลอมแปลงเป็นแฉ่งยังไปพบบิดาของนางนั้น มิจำเป็นที่จะต้องมาเสแสร้งแกล้งทำในระหว่างทางอันปราศจากผู้คนขึ้นเลย มิหนำซ้ำ ขณะเรากลับเข้าไปในรัศมีสามสิบเสี้ยวของนางแล้ว นางกลับมิรู้ตัวเสียด้วย ?”

ติกโกวแซซึ่งจึงได้มีนางสงสัยใจในทันที จับพลันนั้นก็สะท้อนขึ้นทั้งร่าง ลอบร้องในใจว่า

“ແ່ແ່”

พลางถลันกายวูบออกไปได้ถึงร้อยละยี่สิบ ยังมิกล้าจะหยุดยั้งยืนร่างต้องกระโดดไปอีกหลายครั้งจึงยังทำเอาไว้ สายตาอันคมวาวเป็นประกายกล้ำกวดมองดูทางด้านหลังแฉ่งยังจนไม่กะพริบ

ติกโกวแซซึ่งยังคิดอย่างแนใจเสมอว่า แฉ่งยังที่อยู่เบื้องหน้านั้นคือ บ้วนก็กลัวหนึ่งปลอมแปลงมา และบ้วนก็เกียจจนเมื่อครู่ได้พุ่งกายไปตามเสียงร้องของบ้วนก็กลัวหนึ่งซึ่งเรียกไป ซึ่งในยามนี้ก็ต้องอยู่ที่เบื้องหลังนางอย่างเด็ดขาด

แต่ติกโกวแซซึ่งกวาดตามองไปเป็นเวลาครู่ใหญ่ยังมิเห็นมีเงาร่างของผู้ใดปรากฏขึ้นเลย แต่แฉ่งยังนั้นได้เริ่มตะกายลุกขึ้นยืน เดินโซเซขึ้นไปทางยอดเขาอีกแล้ว

ในเวลาขณะนั้นพลันเห็นบนยอดเขามีบุรุษชุดสีม่วงจำนวนสี่คน พุ่ง

ปราด ๆ ลงมาดุจตั้งเหินบิน ดาหน้าเข้าหาแน่นังยังอย่างโหดเหี้ยม

คนยังมีทันเข้าไปถึงตัว ก็ตวาดดังมาแต่ไกลว่า

“ผู้ที่มาคือใคร เป็นมิตรหรือศัตรู ?”

แน่นังยังหยุดฝีเท้าลง เอ่ยปากกล่าวไปว่า

“ขอถามท่าน ท่านทั้งหลายเป็นพวกอสูรโลหิตใต้ไซ่หรือไม่ ? ขอรบกวนไปเรียนต่อรองประมุขของพวกท่าน บอกว่าบุตริแน่นังยังขอน้อมพบ”

ตักโกวแซซึ่งพอได้ฟังก็แน่ใจว่าไปหาดังไฮ่เสียวกุนดั่งความคาดหมายของตนไม่ผิด จึงลอบหัวร่อแค้น ๆ อยู่ในใจ คำนึงขึ้นว่า

“นางชมดร้ายอันกลอกกลิ้ง เจ้าเสแสร้างจนละม้ายเหมือนที่เดียวแทบจะอำพรางเราไปเสียได้อีกด้วย”

ตักโกวแซซึ่งจึงบังเกิดความอำมหิตขึ้นจับใจ เกรงสืเสียวถลันวูบก็พุ่งไปใกล้ร่างแน่นังยังแล้ว

แต่พวกบุรุษชุดสีม่วงเหล่านั้น ได้ล้อมรอบกายแน่นังยังเอาไว้จนแน่นหนา สอบถามขึ้นว่า

“ท่านเป็นบุตริของรองประมุข ? ท่านมีประจักษ์พยานอันใดมายืนยัน พวกเรายังมิเคยได้ฟังว่า ท่านรองประมุขจะมีบุตริรูปลักษณะดั่งท่านมาก่อนเลย”

แน่นังยังเช็ดคราบน้ำตาบนใบหน้าจนแห้งเหือด ชมอารมณ์จนเป็นปกติ จึงได้ตอบแซมซ้ำขึ้นว่า

“พวกท่านแยกไปถามไถ่เพียงคนเดียวก็ทราบได้เองดอก”

บุรุษชุดสีม่วงทั้งสี่คนพลันหัวร่อดัง ๆ และกล่าวขึ้นว่า

“สารภาพมาตามความสัตย์จริงเถิด เจ้ามาที่ยอดเขาซึ่งหนึ่งฮงด้วยจุดประสงค์อันใด มาตรมิเช่นนั้นพวกเราจะไม่วิชีวิตเจ้า”

แน่นังยังถอยไปหนึ่งก้าวด้วยความตื่นตระหนก กล่าวขึ้นว่า

“พวกท่านมิเชื่อถือน้ำจาช้าฟเจ้า ?”

“เชื่อถือน้ำจาช้าฟ ? หากแม่น้ำจาช้าฟเป็นบุตริของท่านรองประมุขจริง ไยไม่มาในเวลากลางวัน แต่กลับต้องลอบเร้นมาในยามดึกดื่นก่อนคืนเช่นนี้ ?”

“ข้าฟเจ้าเพิ่งทราบข่าวในค่ำวันนี้เอง ว่าบิดาได้เข้าเป็นพวกพรรคอสูร-

โลหิตต่างหาก”

ขณะนั้นบุรุษชุดสีม่วงคนหนึ่ง พลันยื่นมือคิดจะลากแน่นังยัง แฉ่ง-
ยังตวาดขึ้นด้วยความโกรธว่า

“เจ้ากล้าลวนลาม”

แขนข้างเดียวมันได้ตัวตวัดขึ้นตบดังจาดไปที่ใบหน้าของบุรุษชุดสีม่วง
ผู้นั้นทันที

ตึกโกวแซซังพอเห็นแล้วก็ลอบดำในใจว่า

“เจ้ามารเดี๋ยวจานที่มีตาปราศจากแวว แม้กระทั่งโคตรเหง้าผู้ชราของ
เจ้าก็ยังคิดจะและเล็มเอาเปรียบ”

บุรุษชุดสีม่วงทั้งสี่คนได้มีโหสะท้อนพลุ่งพล่านอย่างรุนแรง ตวาดขึ้นว่า

“นางแพศยาภานี ! กล้าตบตีผู้คนด้วย”

คนทั้งสี่พากันลงมือตะกุกเข้าใส่แน่นังยังอย่างโหดเหี้ยมทันที

แน่นังยังถลันกายหลบแหวออกไป ยังคงใช้แขนข้างเดียวตวัดขึ้นฟาด
ไปจนบังเกิดเสียงดังจาด บุรุษชุดสีม่วงผู้หนึ่งถูกฟาดจนกระเด็นไกลออกไป
สิบกว่าเสียด แต่บ่าซ้ายของนางก็ถูกอีกผู้หนึ่งตะปบไว้อย่างแนบแน่น และหัว
ตวัดมือขึ้นในทันที จะเหวี่ยงลงไปทางด้านล่างของเทือกเขาแล้ว

ในช่วงจับพลันนั้น แฉ่งยังกริร้องเสียงแหลม มือทั้งสองโบกอยู่
ชักไขว้ในอากาศ

ตึกโกวแซซังพอได้เห็นเป็นฝ่ามืออันขาวสะอาดผุดผาดดังราวหยกเนื้อ
ดี จึงสะท้อนใจอย่างรุนแรง ไม่คำนึงถึงสิ่งอันใดอีกแล้ว ตวาดก้องสุดเสียง
ไปว่า

“หยุด !”

พร้อมกันนั้น ร่างได้พุ่งปราดขึ้นไปตูดตั้งสายฟ้า

ตึกโกวแซซังมีความรวดเร็วว่องไวจนมองแทบมิทัน พวกบุรุษชุดสีม่วง
เพียงชะงักกันไปวูบหนึ่ง ตึกโกวแซซังก็ได้มาถึงเบื้องหน้าของม่านเหล่านั้น
แล้ว ตวัดฝ่ามือฟาดขึ้นใส่ทรวงอกของบุรุษชุดสีม่วงผู้นั้นจนดังโครมใหญ่ มัน
แผดร้องขึ้นสุดเสียง กระอักโลหิตเป็นลำยาวออกมาทันที ❀

ประสาทรอยร้าว

ตึกโกวแซซึ่งยื่นฝ่ามือซ้ายออกไปรับเอาร่างที่กระเด็นของแนนยังไว้ได้อย่างหวุดหวิด แล้วจึงวางไว้บนพื้น

ร่างถลันออกไปอีกครั้ง พลังตรรชนี่สายฟ้าได้พุ่งปราดออกไปในบัดดล เสียงดังสนั่นได้บังเกิดขึ้นเมื่อบุรุษชุดสีม่วงอีกสองคนถูกพลังตรรชนี่นี้ทะลวงใส่ทรวงอกจนแผดร้องสุดเสียง หงายท้องแน่นิ่งไปกับพื้น ยังเหลืออีกคนหนึ่งซึ่งวิ่งอย่างไม่คิดชีวิตขึ้นสู่ยอดเขา

ตึกโกวแซซึ่งไหนเลยจะยอมปล่อยให้มันผ่านพ้นสายตาไปได้ รีบใช้วิชาตัวเบาอันสุดยอดของแผ่นดิน กระโดดเพียงไม่กี่ครั้งก็ตามติดไปถึงเบื้องหลังตัวตึกฝ่ามือพาดไปจนมั่นใจว่าหน้าลิ้นชีวิตอันโสมมไป

จากนั้นจึงวิ่งกลับเข้ามา แต่เสียงร้องและเสียงพลังนี้ได้สร้างความแตกตื่นให้กับพวกปราสาทบ้านเก็กเก็งแล้ว มีเงาร่างคนอันพลุกพล่านมากมายวิ่งทยอยลงจากยอดเขาเป็นโกลาหล

ตึกโกวแซซึ่งวิ่งมาที่ข้างกายแนนยัง ร้องเบา ๆ ด้วยความเศร้าใจว่า “จิ้งย้ง”

จากนั้น จึงหัวเราะนางขึ้นหนีบในซอกแขน พุงกายลงจากยอดเขาจน
สุดฝีเท้าไป

แต่แฉ่งยังกลับร้องเสียงดังสนั่นขึ้นว่า

“ไม่ ไม่ ข้าพเจ้าจะไปหาบิดา ชีวิตของท่านเปี่ยมด้วยอันตรายอย่าง
ยิ่งอยู่”

นางร้องพลางตื่นรนจนสุดกำลังอย่างไม่ยินยอม

ดักโกวแซซึ่งวิ่งสุดฝีเท้าไปพลาง แต่มีอาจะจะไม่ตอบคำพูดของนางได้
จึงตอบไปว่า

“จ้งย้ง ท่านกล่าวถูกแล้ว แต่ท่านไปพบกับบิดาก็ไร้ประโยชน์ใด ๆ ทั้ง
สิ้น และข้าพเจ้าก็ได้หาทางเตือนสติบิดาท่านแล้ว จ้งย้ง ท่านทำให้ข้าพเจ้า
สับสนตามหาจนเลือดตาแทบกระเด็นทีเดียว”

แฉ่งยังพลันพุดหน้าลงกับบ่าดักโกวแซซึ่ง รั้งให้สะอึกสะอื้นขึ้นทันที
ดักโกวแซซึ่งโอบนางเอาไว้ พลอบประโลมขึ้นว่า

“จ้งย้ง มิต้องร้องไห้แล้ว บิดาท่านจะไม่มีอันตรายใด ๆ มาแผ้วพาน
เลยในระหว่างนี้ เนื่องจากพวกมันยังมีทราบบว่า ลายแทงแผนที่ข้าพเจ้าให้กับ
ท่านนั้นจะอยู่ในตัวบิดาของท่าน มันยังเข้าใจว่าบิดาของท่านได้ซุกซ่อนไว้ในที่
อื่น จึงมีเจตนาจะหลอกล่อให้บิดาของท่านไปนำมา จ้งย้ง วันเวลาที่จากกัน
ในระหว่างนี้ท่านมีความสุขสบายดีหรือไม่ ?”

แฉ่งยังรั้งให้พลางตอบขึ้นว่า

“อาการบาดเจ็บของข้าพเจ้า จวบจนบัดนี้ยังไม่ทุเลาเป็นปกติเลย”

“อา...”

อย่างไม่คาดคิด ดักโกวแซซึ่งพลอยมีหยาดน้ำตาไหลพรากลงมาบ้าง
เนื่องจากมีความรักแฉ่งย้งจนลึกซึ้งหนักแน่นเกินไป พอได้ฟังว่าแฉ่งย้งที่
ยังบาดเจ็บเพราะพลั้งฝ่ามือ ต้องตรากตรำเรื้อนเป็นระยะทางอันสุดแสน
ไกลเช่นนี้ จึงมีความเจ็บช้ำน้ำใจดังถูกคมมีดกรีดเฉือน เจ็บปวดไปกว่าได้รับ
ด้วยกายของตนเองเสียอีก

การวิ่งสุดฝีเท้าอย่างไม่คำนึงถึงทิศทาง และไม่สนใจว่าจะไปในที่ใด

อีกด้วย รู้สึกเศร้าทุกหนแห่งเต็มไปด้วยโชดหินและหมุ่ไม้อันรกทึบ เว้งว้าง
ไปทั่วทุกแห่งหน

ติกโกวแซซึ่งเมื่อเสียวมองไปทางด้านหลัง เห็นไม่มีผู้คนวิ่งตามติด
มาอีกแล้ว จึงได้ชะลอฝีเท้าให้ช้าลง หาสถานที่อันร่มลับได้ทรุดกายนั่งพัก
ผ่อน ถ้ามองเฝ้าแน่นยังถึงเหตุการณ์ทั้งปวง ซึ่งตรงกับที่ตนได้คำนวณไว้ แะ
งยังหะแรกคิดจะกลับไปทีเค้งเค้งกักทางชายแดน แต่นางได้รับบาดเจ็บอยู่
จึงมีอาจเดินทางได้รวดเร็ว ติกโกวแซซึ่งกลับเป็นฝ่ายวิ่งนำหน้านางมาเสียอีก

จวบจนยามต้นของคำคืนนี้ นางจึงได้มาถึงเมืองบูชีวุกุ่ย และได้ฟัง
คำรำลือของชนชาวบูลี้มที่ระบาคว่า ตังไฮ้เฮียวกุนสวามีภักดีต่อพรรคอสูร
โลหิตแล้ว และได้รับตำแหน่งเป็นถึงรองประมุข

นางยังมีความละเอียดรอบคอบ และเปี่ยมด้วยปฏิกิริยาไหวพริบ
นางคิดขึ้นได้ทันทีว่า

พรรคอสูรโลหิตที่กระทำเช่นนี้ ย่อมต้องมุ่งมันจะได้แผนที่ลายแทง
สมบัติในตัวของตังไฮ้เฮียวกุน ซึ่งก็หมายความว่า ชีวิตของบิดานางย่อมต้อง
มีภพภัยอันใหญ่หลวงร่ายล้อมอยู่ คราใดที่ได้ลายแทงไปแล้ว พวกอสูร
โลหิตย่อมต้องทำลายชีวิตบิดานางเป็นแน่แท้ นางจึงรีบเดินทางไปที่ยอดเขา
ซึ่งหนึ่งงในยามคำคืนนี้อย่างเร่งร้อน ขอร้องพบกับบิดาเพื่อบอกแผนการของ
มารชั่วร้ายให้บิดาทราบ แต่มีทราบว่ามีประสบติดโกวแซซึ่งเข้า

ติกโกวแซซึ่งก็ได้เล่าเหตุการณ์ของตน และสถานการณ์ที่ตนได้รับอยู่
ในปัจจุบัน ทำให้นางยังมีความกระวนกระวายใจอย่างรุ่มร้อน

คนทั้งสองเล่าเรื่องส่วนตัวให้แก่กันฟังจนละเอียดถี่ถ้วนแล้ว พลันก็
โถมเข้าโอบรัดกันอย่างแนบแน่น หัวร้องขึ้นมาแล้วอย่างปลาลปลื้ม

ติกโกวแซซึ่งกล่าวขึ้นว่า

“งยัง โปรดรับปากข้าพเจ้า อย่าจากข้าพเจ้าไปอีกเลย ข้าพเจ้ามี
ความรักท่านอย่างหนักแน่นจริงใจ ข้าพเจ้ามีอาจไรท่านได้ ชั่วชีวิตของชาติ
นี้ ข้าพเจ้าจะมีชีวิตอยู่ได้ก็เพราะท่านเพียงคนเดียวเท่านั้น”

นางยังซุกหน้าลงในอ้อมอกของติกโกวแซซึ่งด้วยความเอียงอายกล่าว

เบา ๆ ขึ้นว่า

“บิดาข้าพเจ้า ในขณะที่ข้าพเจ้ายังไม่เลื่อนลิ้มบิดาเลย ขอเพียงบิดา
ท่านรับปาก ข้าพเจ้า...”

วาทะต่อไปได้กลืนหายจนมิอาจได้ยินอีก แขนทั้งสองของตึกโกวแซซัง
โอบรวงนางเอาไว้อย่างแนบแน่น แฉ่งยังก็ได้เริ่มหลับไหลอย่างอบอุ่นและ
เป็นสุข อยู่ภายในอ้อมแขนของตึกโกวแซซังไป

เช้าวันรุ่งขึ้น คนทั้งสองจึงมือกันเดิน แต่มีอาจะเปิดเผยร่องรอย
คลองบรื้นไปจวบจนกระทั่งออกจากเทือกเขากลับสู่ตัวเมืองนิงชวุกุ่ยได้ ตึก-
โกวแซซังมีแผนการอันรอบคอบอยู่แล้ว จึงกล่าวกับแฉ่งยังว่า

“ในหลายวันนี้ ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาให้พวกอสูรโลหิตได้พบร่องรอย
เนื่องจากมันเหล่านั้นต่างเข้าใจว่า ข้าพเจ้าถูกบ้านเกิดช่วงหนึ่งคร่าชีวิตไปแล้ว
แต่ที่ว่า ฟังว่าทำอัจฉริยะแห่งนิงลิ้ม พร้อมทั้งตัวเล็กของข้าพเจ้าก็มาที่เมืองนิง-
ชวุกุ่ยแล้ว ข้าพเจ้าคิดจะไปพบปะกับพวกเหล่านั้น เราทั้งสองมาปลอมแปลง
เป็นขอทาน สืบเสาะดูบ้างเป็นอย่างไร”

แฉ่งยังส่ายหน้าแล้วกล่าวว่า

“อาการบาดเจ็บของข้าพเจ้ายังไม่ทุเลา จะไปได้อย่างไรกัน ?”

“มิเป็นไรดอก ข้าพเจ้าจะรักษาพยาบาลให้ท่านก่อน”

ในวันนั้น ตึกโกวแซซังได้รักษาพยาบาลให้แฉ่งยังอย่างทะนุถนอม
ตึกโกวแซซังเมื่อได้คร่ำคร่ำอยู่กับบันทึกของขุนพลพสุธาเป็นเวลาช้านานแล้ว
จึงมีความแตกฉานในเชิงการแพทย์อย่างยิ่ง ดังนั้นเอง แฉ่งยังจึงได้ทุเลาจน
เป็นปกติอย่างรวดเร็ว

บ่ายวันนั้น คนทั้งสองได้พากันไปยังที่นานนอกเมือง หาดินโคลนมาถู
ร่างและยังเกลือกกลิ้งกับฝุ่นทรายตามท้องถนน แม้กระทั่งผมเผ้าหน้าตาก็มอม
กันจนเลอะเทอะ คนทั้งสองพอมองหน้ากันก็ต้องหัวเราะขึ้นด้วยความขบขัน

เมื่อย่อนกลับเข้าไปในตัวเมืองอีกครั้ง ตามถนนหนทางเห็นมีผู้คนชน
ชาวนิงลิ้มเดินกันเป็นกลุ่มก้อน พวกเหล่าตึกโกวแซซังและแฉ่งยังจึงลิ้มเลือน
ความเจ็บไข้เศร้าสลดที่เคยมีไปชั่วคราว ทั้งสองเดินไปพลางก็พูดคุยกันอย่าง

ครีกครีนไปพลาง

มีผู้คนบางเหล่าที่เห็นแล้วได้กล่าวขึ้นด้วยความสงสัยใจว่า

“ดูเจ้าขอทานอายุเยาว์ทั้งสองคนนี้ คล้ายดังมีความเบิกบานอย่างยิ่ง
ยวดยิ่งเดียว”

ตักโกวแซซังกังวลใจถึงแต่ตัวเจ็ก จึงมิได้ไปสนใจไยดีกับผู้คนอื่น ๆ
ทั้งสิ้น

ฉับพลันนั้น ได้ยินเสียงหัวเราะเย้ยหยัน และเสียงอันคุ้นเคยก็ได้ดัง
ขึ้นว่า

“ป่วยลื้มม่วย ท่านดูขอทานและบุรุษสตรีทั้งคู่ก็ยังมีความสุขจนถึง
เพียงนี้ ช่างมีรู้สึกละเอียดใจเสียบ้างเลยว้า ความอับอายนั้นเป็นอย่างไร”

แนงยังพอได้ฟังก็ใช้ศอกสะกิดตักโกวแซซัง ตักโกวแซซังนั้นได้ฟัง
อย่างถนัดชัดหูอยู่แล้ว และยังจำได้ว่าเป็นเสียงของผู้ใด ในใจจึงมีโทสะขึ้น
เล็กน้อย คำนี้ว่า

“สองพี่น้องแซ่อ้ว เฮอะ วันนี้นับเป็นโอกาสที่ฟ้าประทานมาทีเดียว
เราจะต้องสั่งสอนเจ้าทั้งสองให้รู้ส่มือเสียบ้าง”

พอได้ยินเช่นนั้น จึงแส้งทำเป็นมิได้ยินคำเหยียดหยาม แหงนหน้า
ขึ้นดัดเสียงกล่าวกับแนงยังว่า

“อา ท่านมิต้องกลัว ตามถนนหนทางหากแม้นมีสุนัขกัดคนแล้วยัง
จะใช้ได้อย่างไรกัน ข้าพเจ้ารับรองว่าเตะมันทีเดียวก็ตายคาเท้าได้เลย”

พลางใช้สายตากวาดมองไปที่ข้างทาง เห็นได้ชายคาหน้าโรงเตี๊ยมแห่ง
หนึ่งมีคนยืนอยู่สามคน นั่นคือบุตรของอาคันตุกะจากปากฟ้า (เล่งเซียวเซะ)
กงซุนฉั้ง กงซุนป่วยลื้มและบุตรของอาคันตุกะจากโพยม (ซังมินเซะ) อี้ว-
บุ๋นซัง คืออี้วบุ๋นจุ่น อี้วบุ๋นปิงนั่นเอง

อี้วบุ๋นจุ่น อี้วบุ๋นปิงพอได้ฟังคำพูดของตักโกวแซซังเข้า ก็ส่งเสียงหัวรอ
อย่างยโสโอหังแล้วกล่าวว่า

“ป่วยลื้มม่วย ท่านฟังวาจาของขอทานที่มีท่าดังมิได้กินอาหารมาสาม
วันสามคืนแล้ว แต่กลับคุยเชื่องจนอักโขเหลือเกินทีเดียว”

ตึกโกวแซซังหันไปดัดเสียงกล่าวต่อแน่นงยังอีกว่า

“อา ท่านได้ยินเสียงสุนัขเห่าหรือไม่?”

แน่นงยังเข้าใจในความหมายนั้นแล้ว จึงตอบขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าคล้ายดังได้ยิน มันจะวิ่งออกมากัดคนหรือไม่เล่า?”

“มันน่ากลัวเป็นเพียงสุนัขขี้เรือนสองตัว มีท่าที่ที่น่ากลัวเท่านั้น โดยมีประโยชน์อย่างไรไม่”

ตึกโกวแซซังและแน่นงยังว่ากล่าวกันเป็นปีเป็นขลุ่ย คล้ายดังกับมีสุนัขสองตัวมาปรากฏขึ้นจริง ๆ ก็ปานกัน

กงซุนป้วยลี้มมีใจอันละเอียดอ่อน ไหวพริบที่คล่องแคล่ว นางจึงขมวดคิ้วหันมองดูสองพี่น้องแซ่อว กล่าวขึ้นว่า

“ท่านทั้งสองดำคนว่าร้ายางอายอย่างไรต้นสายปลายเหตุ ผู้อื่นจึงว่าท่านทั้งสองกลายเป็นสุนัขขี้เรือนสองตัวเข้าแล้ว”

สองพี่น้องแซ่อวพอได้ฟัง ต่างมีโทสะระเบิดขึ้นอย่างรุนแรง โดยเฉพาะอู๋ปุ่นปิงที่มีนิสัยใจร้อนวู่วาม ตวาดก้องออกไปว่า

“เจ้าขอทานบัดซบที่รันทาที่ตาย จงหยุดฝีเท้าไว้ เจ้ากล้าบังอาจด่าเซี่ยวเอี้ยเป็นสุนัข เราจะให้เจ้าได้เห็นดีในบัดนี้เลย”

ตึกโกวแซซังและแน่นงยังมีได้เหลียวหน้ากลับไปดูแม่แต่น้อย ยังคงเสร็จทำเป็นหูทวนลม แต่ตึกโกวแซซังกลับเปล่งเสียงให้ดังกว่าเก่า กล่าวขึ้นด้วยความตื่นเต็นว่า

“อา งังย้ง เมื่อครู่นี้ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเป็นสุนัขขี้เรือนสองตัว ที่แท้มันกลายเป็นสุนัขบ้าต่างหาก กัดคนเข้าแล้วก็จะยำเอยามากทีเดียว เรารีบหนีกันเถิด”

แล้วคนทั้งสองจึงรีบเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นกว่าเดิม มุ่งไปทางปลายตรอกอีกด้านหนึ่ง อู๋ปุ่นปิงไหนเลยจะยอมเลิกรากันได้ จึงตวาดก้องออกไปอีกว่า

“เจ้าขอทาน หากแม่นเจ้าทั้งสองยังไม่หยุดไว้ เซี่ยวเอี้ยจะต้องให้เจ้าตายที่กลางถนนนี้ทันที”

ตึกโกวแซซังพลอยร้องเสียงดัง ๆ ขึ้นบ้างว่า

“อา สุนัขบ้ากัดคนก็ไม่มีทางช่วยเหลืออีกแล้ว พวกเราวิ่งกันเถิด”

คนทั้งสองจึงเร่งฝีเท้าวิ่งออกไปอย่างรวดเร็ว อีวุ่นปิงวิ่งตามติดไปทางด้านหลังอย่างเร่งร้อน อีวุ่นจุ่นและกงซุนป่วยล้มจึงต้องวิ่งตามมาอย่างรวดเร็วบ้าง

ติกโกวแซซังวิ่งไปพลางก็กล่าวเบา ๆ กับแนนยังถึงความสำคัญของคนทั้งสามนี้ พร้อมทั้งเมื่อครั้งยังเยาว์วัยตนได้ถูกข่มเหงรังแกอย่างมากมายมาจากสองพี่น้องแซ่อี้ครั้งนี้เพียงไร

แต่มีคาคว่า อีวุ่นปิงเมื่อเร่งฝีเท้าตามคนทั้งสองอย่างเร่งร้อนอยู่ครู่ใหญ่ก็ยังมีอาจทันได้ โหสะจึงพลุ่งพล่านอย่างรุนแรงจนมีอาจจับ ไม่คำนึงว่ายังอยู่ตามถนนหนทางอันมีผู้คนจอแจ ได้ใช้วิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยมของอาคันตุกะสองเหินบิน วิ่งตามติดไปในครานั้นเอง

ติกโกวแซซังแค้นหัวร่อขึ้นเล็กน้อย พลันตะปบมือคว้าแขนแนนยังรอกจนเมื่ออีวุ่นปิงใกล้เข้ามาในรัศมีลิบเขียวแล้ว ก็ใช้วิชาตัวเบาเงาปิศาจไร้สภาพ พุ่งปราด ๆ หนีไปในเบื้องหน้า แต่ทว่ายังคงเป็นลักษณะการวิ่งจนสุดฝีเท้าโดยมิได้เผยร่องรอยของการใช้วิชาตัวเบาในแขนงใดให้เป็นที่สะดุดตา อีวุ่นปิงจึงต้องถูกทิ้งอยู่ในระยะร่วมลิบเขียวเสมอมา ไม่อาจใกล้เข้าไปได้อีก และก็มีได้ถูกทิ้งห่างออกไปกว่านั้น ส่วนติกโกวแซซังวิ่งพลางส่งเสียงร้องไม่หยุดปากพลางว่า

“สุนัขบ้ามาแล้ว หนีเอาตัวรอดเถิด”

จึงยิ่งสร้างโหสะให้กับอีวุ่นปิงจนแทบจะมีเพลิงพุ่งออกจากกาย แผลด ร้องเสียงสนั่นหวั่นไหวไปว่า

“ขอทานชั่ว ! เราไม่ฉีกปากเจ้าให้กระจุยกระจายคามือแล้ว เชียวเอี้ยสาบานว่าไม่เป็นผู้คนอีกต่อไป”

เพียงเวลาครู่ใหญ่ ติกโกวแซซังได้พาแนนยังวิ่งจนออกนอกเมืองบู๊-ซัวกู่ย ถึงยังที่เนินดินอันสูงเด่นดังภูเขา ติกโกวแซซังเห็นรอบบริเวณนั้นปราศจากผู้คน จึงถลาเท้าก้าวเบี่ยงเสียงเป็นวงกว้างกลับมา

อีวุ่นปิงเพียงรู้สึกมีเงาร่างคนถลันวูบขึ้น แล้วเสียงนาต ๆ ก็บังเกิด

ขึ้นจนสนั่น เมื่อแก้มทั้งสองถูกตบถนัดถนี้อย่างรุนแรง จนสมองหมุนคว้าง
แผ่นดินวนเวียน หลังจากช่มใจระงับความเจ็บแสบไว้ได้แล้ว ยังเห็นตึกโกว-
แซซังและแนงยังคงวิ่งอยู่ที่เบื้องหน้าในลักษณะเดิมอีก

มันจึงแผดร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นและเดือดดาลว่า

“ผู้ใดกล้าบังอาจลอบทำร้ายเชียวเอี้ยของเจ้า”

แต่ทว่าทุกทิศทางไร้ผู้คน จึงทำให้มันคำนึงขึ้นด้วยความสงสัยใจว่า

“หากมันไม่มีผู้ใดลอบทำร้าย มันจะกลายไปเป็นเจ้าขอทานนั้นเชียว
หรือ ?”

มาตรเม้นจะระแวงแคลงใจอยู่บ้าง แต่ก็มิยอมเชื่อถือเป็นอันขาด ใน
ขณะนั้นพลันมีเสียงตึกโกวแซซังดังแว่วมาว่า

“เอาเถิด จังยัง สุนัขบ้าได้ถูกข่มขู่จนหวั่นเกรงไปแล้ว มิกล้าวิ่งตาม
มาอีกดอก เราชะลอฝีเท้าให้ช้าลงบ้างก็ได้”

อิวบุ๋นปิงพอได้ฟังรีบถลันกายตามไปที่เบื้องหน้า แต่รู้สึกพรวนพราวตา
ขึ้นในบัดดล เสียงฉาด ๆ อันสดใสดังขึ้นอีกสองครั้ง โดนตบหน้าถนัดถนี
อีกเช่นเคย และสองครั้งนั้นก็กลับหนักไปกว่าเมื่อสองครั้งแรกเสียอีก จนทำ
ให้แก้มของมันบวมสูงขึ้นกว่าเดิมไปมากมาย

อิวบุ๋นปิงมองดูขอทานทั้งสอง เห็นมันยังคงเดินทอดน่องอยู่ที่เบื้อง
หน้าอย่างยโสโอหัง

จึงบังเกิดความอำมหิตขึ้นในทันที ระยะเวลาทั้งสองห่างไปนั้นร่วมยี่สิบ
เชี้ยว จึงตวัดฝ่ามือพาดโครมออกไปด้วยพลังอันหนักหน่วงไร้ลุ่มเสียด

ตึกโกวแซซังระทิกใจขึ้นทันที คำเนิงว่า

“เจ้าเด็กชั่วร้ายที่อำมหิตไร้ยางอาย เจ้าทำเสื่อมเสียเกียรติภูมิของสอง
อาคันตุกะเหินบินจนหมดสิ้นแล้ว วันนี้เราจะต้องสั่งสอนเจ้าให้เหมาะสมสัก
ครั้งจนได้”

ตึกโกวแซซังรังว้างแนงยัง พลิวหลบออกทางด้านขวาร่วมแปดเชี้ยว
เสียงดังโครมปรากฏขึ้นกึกก้องเมื่อที่เดิมนั้นได้ถูกพลังฝ่ามืออันหนักหน่วง
ของอิวบุ๋นปิงพาดจนกรวดทรายฝุ่นละอองปลิวกระจัดกระจาย

ตึกโกวแซซึ่งลอบค้ำในใจว่า

“มันมีฝีมือที่รุดหน้าไปกว่าเดิมจริง ๆ แต่ก็ยังห่างไกลอีกมากมายเหลือเกิน”

วิชาตัวเบาเงาปีศาจไร้สภาพพอได้ใช้ออก อีว๋นปิงเพียงรู้สึกวาทะที่เบื้องหน้าสายตามีเงาคนถลันไปมาอยู่รอบๆ จนมีอาจเสียงหลบหลีกไปในที่ใดได้เสียงจาด ๆ ได้ปรากฏขึ้นอีกสองครั้ง ในครั้งนั้นมันถูกตบจนโลหิตทะลักออกมาทั้งปากและจมูก มีหน้าซำๆ กรามของสองข้างยังถูกตบจนร่วงออกมาอีกด้วย

ขณะนั้นมันจึงได้ทราบวาทะเพิกขมกับยอดฝีมืออันดับสูงเข้าแล้ว ตนนั้นยังห่างไกลกับฝ่ายตรงข้ามอีกมากมายก่ายกองนัก จึงยืนงงงันไปกับที่ ตวาดขึ้นว่า

“สหาย มีใจเข้มแข็งก็จงประกาศนามออกมา โยต้อง...”

วาทะยังกล่าวมิทันจบ ตึกโกวแซซึ่งส่งเสียงหัวเราะแค้น ๆ พลิวร้างมาที่เบื้องหน้าของมัน ตัวตวัดมือขึ้นสูงก็ซัดเอาปอยผมอีว๋นปิงร่วงหล่นลงกระจุกใหญ่ ปลิวพลิวไสวไปตามลมทันที

พร้อมกันนั้น ตึกโกวแซซึ่งกล่าวเสียงเย็นชากระดังขึ้นว่า

“สุนัขบ้า เจ้าจะกัดคนอื่นหรือ ?”

และหยิกไปที่ปลายจมูกของมันครั้งหนึ่ง ทำให้น้ำตาของอีว๋นปิงไหลพรากลงมาดุจทำนบหลาย

ตึกโกวแซซึ่งในขณะนั้น ได้หวนคำนึงถึงการถูกข่มเหงรังแกที่รับมาในหมู่บ้านเบ๊เบ๊จิง ความอาฆาตแค้นจึงได้ปะทุขึ้นอย่างรุนแรง ตัวตวัดมือฟาดจาด ๆ ไปอีกสองครั้งบนใบหน้า ทำให้อีว๋นปิงหน้าตาบวมซำๆจนผิดเคাঁไปโดยสิ้นเชิงแล้ว

แม้ยังรู้สึกบังเกิดความสมเพชขึ้นบ้าง จึงเดินเข้ามาลากตึกโกวแซซึ่งกลับออกไป ตึกโกวแซซึ่งนั้นพลุ่งพล่านดาลใจจนกายสั่นระริก ในเวลาขณะนั้นอีว๋นจุ่นและกงซุนป้วยลี้มได้วิ่งจนสุดฝีเท้ามาทันเวลาที่

อีว๋นจุ่นเมื่อเห็นน้องชายถูกตึกโกวแซซึ่งทุบตีจนมีสภาพเช่นนี้ ต้อง

แผ่ร้องขึ้นด้วยความเจ็บแค้น หมุนร่างกว้างเข้าหาตักโกวแซซึ่งอย่างรุนแรง
โหดเหี้ยม

ตักโกวแซซึ่งแกลังัดเสียงกล่าวขึ้นอย่างโหดร้ายว่า

“หากเจ้ามีเชื้อ เราจะทุบตีเจ้าให้เป็นสารรูปเช่นนั้นได้อย่างง่ายดาย”

อิวบุนจุ่นไหนเลยจะเชื่อถือ จึงหวัดฝ่ามือพาดโครมออกไปจนสุดกำลัง

ตักโกวแซซึ่งพลั้กายเบี่ยงหลบ เนื่องจากมิปรารถนาแสดงฝีมือวิชา
อันแท้จริงของตนออกไปให้คนทั้งหลายจดจำได้ จึงเลียงหลบออกไปด้วยฝีมือ
ธรรมดาสบาย

อิวบุนจุ่นพาดพลาตผิตไป ตักโกวแซซึ่งพลันถลันเข้ามาที่เบื้องหน้า
หวัดฝ่ามือพาดฉาด ๆ ไปบนสองแก้มในลักษณะเดียวกับที่จัดการต่ออิวบุนปิง
เมื่อครู่ พร้อมทั้งหวาดขึ้นด้วยความโกรธว่า

“หากเจ้ายังมีรู้จักดีชั่ว เฮอะ รับไว้”

วาจาทอเพียงขาดคำ เกร่างคนพลันหายวับไปทันที ที่เบื้องหลังปรากฏ
เสียงดังควากใหญ่ เพราะเสืออันสวยงามได้ถูกระชากขาดจากกันผืนใหญ่
จากนั้น เสียงดังควาก ๆ ได้บังเกิดขึ้นอยู่ไม่ขาดหู เสือยาวอันมีค่าราคาสูง
ถูกตักโกวแซซึ่งฉีกกระชากจนขาดกระรุ่งกระริ่งไม่มีชิ้นดีแล้ว

อิวบุนจุ่นมิได้เห็นร่างคนเลยแม้แตเงา ไหนเลยจะคิดถึงการตีโต้ไปได้
จึงต้องยกมือขึ้นปิดหน้ารำให้ด้วยความเคียดแค้นปานกระอักโลหิต

อิวบุนปิงในขณะนั้น ได้เอ่ยปากขึ้นว่า

“พี่เอ๋ย เราสองฝีมือห่างไกลกับมันมากมายเกินไปนัก กลับกันไปจะ
ประเสริฐกว่า”

อิวบุนจุ่นกล่าวขึ้นว่า

“จะเลิกร่ากันไปในลักษณะนี้หรือ ?”

อิวบุนปิงตอบในทันทีว่า

“หามิได้ ตราบใดที่ยังมีลมหายใจอยู่ จะต้องหาทางล้างความมอดสุใน
วันนี้ให้จงได้”

ตักโกวแซซึ่งแค้นหัวร่อ กล่าวต่อขึ้นว่า

“เฮอะ อาศัยเจ้าทั้งสองที่เยอหยิงจงทอง ไร้ความลำราวมใจแม้แต่
น้อยนิดเยี่ยงนี้ ไหนเลยจะมาล้างแค้นกันได้เล่า ชั่วชีวิตของเจ้าอย่าได้เฝ
ฝืนไปเลย”

อ้วนปิงบึ้งแค้นเสียงกล่าวขึ้นอย่างเคียดแค้นว่า

“หากเจ้ามีความกล้าหาญพอ จงประกาศนามออกมา !”

ตึกโกวแซซังลอบคำนึงในใจว่า

“เราจะบอกชื่อเสียงของเราให้มันทั้งหลายทราบหรือไม่”

ฉับพลันนั้น เห็นกงซุนปวยลิมใช้สายตาอันสดใสแวววาวของนางจับ
จ้องใบหน้าที่เปราะเปื้อนมอมแมมของตึกโกวแซซังจนแน่วหนึ่ง ตึกโกวแซซัง
ใจเต้นระทึก รีบลากแขนแน่นิ่งยั้งและร้องว่า

“ไปกันเถิด”

คนทั้งสองเดินไปได้หลายก้าว กงซุนปวยลิมพลันร้องขึ้นว่า

“ทั้งสองท่าน โปรดหยุดก่อน”

ตึกโกวแซซังเกรงจะถูกนางจดจำได้ จึงรั้งแขนแน่นิ่งยั้งพุงปราดไปได้
ร่วมแปดสิบเชียว พร้อมกับนั้นส่งเสียงร้องดัง ๆ ว่า

“หากแม่นพวกท่านยังไม่ยินยอมแพ้ เวลายามสามของค่ำคืนนี้ ข้าพ-
เจ้ายังจะมาในที่นี้อีก”

วาทะพากล่าวขาดคำ ร่างได้ถลันไกลไปกว่าหนึ่งร้อยเชียว หายลับไป
จนไร้แววทันที

กงซุนปวยลิมเหม่อมองดูทิศทางที่ตึกโกวแซซังและแน่นิ่งยั้งหายลับไป
อย่างเหม่อลอยสงสัย ในใจคำนึงขึ้นด้วยความคลางแคลงว่า

รูปลักษณะและเค้าหน้าของคนผู้นี้ มีท่าทีคล้ายตึกโกวแซซังอยู่บ้าง
หากแม่นเป็นตึกโกวแซซังจริง สองพี่น้องแซ่อิวที่ถูกทุบตีจนมีสารรูปเช่นนั้น
นับเป็นความผิดที่สมควรได้รับบทเรียนอยู่บ้าง

นางมิได้บอกกล่าวถึงข้อระแวงสงสัยใจออกไป แต่ก็ตกลงใจอย่างแน่ว
แน่นแล้วว่า ในคำนี้จะต้องมากับบิดาและแป๊ะแปะทั้งหลาย เสด็จหน้ากับขอ-
ทานหนุ่มผู้นี้สักครั้ง นางพอได้คิดเช่นนั้นจึงหันไปกล่าวตำหนิต่อสองพี่น้องแซ่

อ้วนขึ้นว่า

“เฮอะ แสหาเรื่องเจ็บตัวกันไปเอง ผู้ใดใช้ให้ท่านเอ่ยปากก็ประณามคนเล่า สมควรแล้ว”

นางจึงทำเป็นมิโສะเดือดดาล กระพัดกระพือดกลับไปก่อน

สองพี่น้องเชื่อว่าจำต้องเดินคอตกลับไปบ้าง โรงเตี๊ยมที่คนทั้งสามพักนั้น ยังมีห้ำห้อยจรรยาแห่งบู๊ลิ้ม บิดาและบุตรทนายหายอดกระบี่นิรนามเลิกเบ้-
ค้วงสือ และคนประดาน้ำต่างมาตามคำเชื้อเชิญของพรรคอสูรโลหิตในพิธีกรีดเลือดสาบานวันสารทเต็งเอี้ยนี้เอง

กงซุนปวยลิ้มเมื่อกลับถึงโรงเตี๊ยมแล้ว ก็เดินหน้าเคร่งเครียดเข้าไปอย่างเงียบขรึม ฮ้วยปิตซึ่งได้เป็นคนแรกที่เห็นใบหน้านางหมองคล้ำผิดปกติจึงได้ถามไถ่อย่างยื้มแย้มแจ่มใสว่า

“เราว่าหลานน้อยของเรา วันนี้ดูเจ้าก็สีหน้าผิดปกติมากมายอยู่ ไยไม่บอกกับคุณเฒ่าปะ คุณเฒ่าปะจะไประบายโສะให้กับเจ้าอย่างแน่นนอนทีเดียว”

กงซุนปวยลิ้มก้มศีรษะตอบขึ้นว่า

“คุณเฒ่าปะ เกิดเรื่องอย่างไรขึ้นนั้น ลักครู่ท่านย่อมจะทราบได้เอง แต่ทว่า มันเป็นเพราะคนทั้งสองปากพล่อยนิสัยยโส แสหาเรื่องด้วยตัวเองสมควร สมควรแล้ว...”

ฮ้วยปิตซึ่งใจห้าวร่าฮ่า ทำหน้าเสยะล้อเลียนและกล่าวว่า

“เฮอะ เรื่องใหญ่โตเพียงไร จึงมีท่าที่หน้าตื่นตื้นถึงปานนั้นเล่า ?”

ซึ่งไป๋ไคซัวก็ดูว่าผิดทำไปมากแล้ว จึงเดินตรงเข้าหาฮ้วยปิตซึ่งใจถามขึ้นว่า

“เฒ่าพู่กัน เรื่องนี้คงต้องมีความสำคัญอยู่ไม่น้อย ท่านกลับมากล่าวอย่างครั้นเคร่งสบายอารมณ์ ผู้ใดเล่าจึงจะยินยอมเล่าให้ท่านฟัง”

ฮ้วยปิตซึ่งใจ (บัณฑิตพู่กันโลหิต) ขยับร่างเลื้อยออกไปร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“ประเสริฐ ประเสริฐมาก เราเฒ่าพู่กันครั้นเคร่งโดยไม่มีผลความสำรวม ท่านที่เป็นขวานผู้มีหน้าหนักจะดูว่าถามไถ่ได้สาเหตุอย่างไรหรือไม่ ?”

ซึ่งไป๋ไคซัวหัวร่อดัง ๆ เหลียวหน้าหันไปถามว่า

“ป่วยลื้ม เรื่องราวจะรุนแรงยิ่งนักหรือ”

กงซุนป่วยลื้มยังมีทันตอบ พลันเห็นสองพี่น้องแซ้วเดินคอตกกลับเข้ามา นางจึงชี้แล้วกล่าวว่า

“กอแป๊ะแป๊ะ ท่านดูเองเถิด”

ซึ่งไปไคฉั่วและฮ้วยปิดชีวไ้พอเห็นใบหน้าอ้วนปุ่นปึงที่พกซ้ำดำเขียว เส้นผมบนศีรษะคล้ายดังถูกกระชากออกเป็นหย่อม ๆ จนหลุดลุ่ยลึยง ส่วนอ้วนปุ่นจุ่นสวมีใส่แต่ชุดชั้นใน ใบหน้าก็มีรอยฝ่ามือขึ้นทั้งสองแก้ม นับว่าทุเรศและหลุดลุ่ยยิ่งนัก จึงต้องแผ่ร้องเสียงดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นว่า

“หลานเราทั้งสอง เจ้าไปตอแยเอาผู้ใดเข้าเล่า จึงได้ถูกทำจนมีสภาพดังนี้ ?”

ซึ่งไปไคฉั่วกล่าวว่า คนทั้งสองจะได้รับบาดเจ็บสาหัส รีบถลันกายเข้าไปรับหน้า เมื่อเห็นว่าต่างได้รับบาดเจ็บเพียงผิวกายเท่านั้น จึงวางใจไปได้รีบกล่าวปลอบโยนขึ้นว่า

“หลานเราทั้งสอง มิต้องเสียใจไปดอก เจ๊กแปะทั้งหลายย่อมต้องพnunหลังเจ้าอย่างเด็ดขาด แต่ทว่า ตามความจริงหลานเราก็นับว่าเป็นผู้มีฝีมืออันดับหนึ่ง มิทราบว่าได้ไปพบปะกับผู้ใด จึงสามารถกลับแก้ล้างเอาจนเจ้าทั้งสองต้องมีสภาพเช่นนี้”

แต่ฮ้วยปิดชีวไ้ยังคงร้องเสียงดัง ๆ อยู่ตลอดเวลาว่า

“คงต้องพบเอาญาติเข้าแล้ว ฮา ฮา ฮา เจ้าทั้งสองทำเสื่อมเสียหน้าจนหมดสิ้นไปแล้ว”

ฮ้วยปิดชีวไ้ (บัณฑิตพุทฺธกันโลหิต) และซึ่งไปไคฉั่ว (ขวานเทพยดาหลายภุชหา) นำสองพี่น้องแซ้วเดินไปยังที่ห้องโถงใหญ่ นอกประตูห้องยามนี้ มีง่วนยี่ยืนอยู่ อันง่วนยี่ตั้งแต่ได้ช่วยชีวิตตึกโกวแซ้งอย่างมิได้มุ่งหวังตั้งใจแล้ว ก็วิ่งจากยอดเขาซึ่งหนึ่งซ่งเข้าสู่ตัวเมืองซัวเจี้ยง ในที่สุดก็หาหายทอดกระบี่นิรนามได้พบในตัวเมือง บิดาและบุตรเมื่อได้พบปะกันอีกครั้งต่างบังเกิดความปลาบปลื้มยินดี และตื้นตันเป็นที่สุด

ง่วนยี่เมื่อเล่าประสบการณ์ที่ได้เผชิญมาจนละเอียดแล้ว อัจฉริยะแห่ง

บูลิ้มทั้งห้า เลิกเบี๊ควังสือ และหายาหยอดกระบี่นิรนาม ต่างมีความพลุ่งพล่านเดือดดาลเป็นที่สุด ในยามค่านั้น จึงพากันไปที่ยอดเขาซึ่งหนึ่งสงหาซากศพของตึกโกวแซซัง แต่ก็ได้พบพาน เพียงแต่ประสมไม้เท้าภูตบตีที่ตกอยู่ในละแวกนั้น จึงนำกลับยังโรงเตี๊ยม ด้วยความตื่นเต้นและข้องใจอย่างยิ่ง

ทั้งนี้เนื่องจากตึกโกวแซซังเมื่อได้สติขึ้นมาแล้ว พอดีพบกับบุรุษชุดสีม่วงทั้งสาม จึงได้เร่งร้อนเข้าจัดการจนลืมไม้เท้าภูตบตีไป ภายหลังเมื่อคิดขึ้นได้ ก็เข้าใจว่าถูกบ้วนกักช่วงนี้ไปด้วยแล้ว จึงมิได้ย้อนกลับไปสะหาช่วยปิดชั่วใจและชิงไปไคชั่ว นำอ้วมุ่นจุ่น อ้วมุ่นปิงเดินเข้าไปในห้องโถงใหญ่ ซึ่งในนั้นมีเชี้ยเกี่ยมอุสือ ซังปวยแซะ เลิกเบี๊ควังสือ และหายาหยอดกระบี่นิรนาม กำลังปรึกษาหารือถึงร่องรอยของตึกโกวแซซังที่สูญหายไป เมื่อเห็นสารรูปของสองพี่น้องแซ่อิวเป็นเช่นนั้น ต่างพากันผุดลุกขึ้นยืนด้วยความตื่นตระหนก ร้องขึ้นว่า

“เจ้าทั้งสองได้ไปต่อสู้กับผู้ใดจนมีสารรูปเช่นนี้ ?”

อ้วมุ่นจุ่น อ้วมุ่นปิงพากันคุกเข่าลง สะอึกสะอื้นแล้วร้องขึ้นว่า

“หลานเริ่กำลังความสามารถ ขอเจ็กแปะทั้งสองโปรดได้คุ้มครองด้วย”

อาคันตุกะจากโพยมอ้วมุ่นซังเดือดดาลจนตัวสั่นระริกอยู่แต่แรกแล้ว ตวาดขึ้นด้วยความแค้นเคืองว่า

“เตี้ยรัจฉาน เจ้าทั้งสองคนยังมีหน้ามาพบปะผู้คนอีก ช่างแสดงความทุเรศอย่างไรร้ายอายุที่สุด”

พลางสืบทักเข้าไปหนึ่งก้าว ตวัดตะขาใส่ร่างอ้วมุ่นจุ่นทันที เชี้ยเกี่ยมอุสือสะบัดแขนที่เหลือเพียงข้างเดียวขึ้น พลั้งอันหยุนเหนียวจึงปราดเข้าต้นเท้าของซังมินแซะ (อาคันตุกะจากโพยม) ทำให้เท่านั้นต้องเบี่ยงห่างออกไป จากนั้นจึงกล่าวอย่างเคร่งเครียดขึ้นว่า

“อ้วเฮียโปรดระับโทสะก่อน เรื่องราวยังมีได้ถามไถ่ให้ชัดเจน ไยต้องมีโทสะรุนแรงถึงปานนี้เล่า อาจบางทีความผิดมิได้อยู่ที่หลานทั้งสองนี่ก็เป็นได้”

พลางเดินเข้าไปประคองสองพี่น้องแซ่อิวขึ้น

ซังมินเซะยังคงกล่าวด้วยโทสะอันเดือดดาลว่า

“มิว่าจะมีความผิดหรือไม่ แต่การตำหนามั่งเศษสะเช่นนี้ สร้างความ
แค้นใจให้กับข้าพเจ้าแทบจะอักโหลิตทีเดียว เกียรติภูมิของเบ๊เบ๊จึงต้อง
สูญสิ้นลงด้วยน้ำมือของเดียร์จฉานทั้งสองตัวนี้โดยยับเยินแล้ว”

เล่งเซียวเซะ (อาคันตุกะจากปากฟ้า) พลอยสอดคำขึ้นว่า

“อ้าวเล่า ยี่ ท่านควรระวังโทสะเอาไว้ชั่วครวก่อนเถิด ภายในเมืองบู๊-
ซัวกู่ปัจจุบัน ยอดฝีมือจากทั่วทุกสารทิศในแดนดิน พากันมาชุมนุมอย่าง
คับคั่งอยู่ และยังเป็นดินแดนรากฐานสำคัญของพรรคอสูรโลหิต ยิ่งมีทราบ
ว่าจะมีเรื่องนอกเหนือความคิดอุบัติขึ้นมากมายเท่าไร หลานทั้งสองมาตรมั้น
จะถูกย่ำยีจนน่าอัปยศอดสู แต่มิได้เสียชีวิตไป ก็นับว่าเป็นโชคอันยิ่งใหญ่ใน
คราวเคราะห์นั้นแล้ว”

ซังมินเซะจึงมีโทสะคลายลงไปอีกมากโข กงซุนป้วยลี้มจึงได้เล่าถึงการ
ถูกหุบตีจากขอทานอายุเยาว์ทั้งสองคนนั้นออกให้ฟัง ชั่วบัดชั่วใจพอ ได้นิน
เป็นคนแรกที่แสรังทำกระโดดโลดเต้นด้วยโทสะ ร้องขึ้นว่า

“นี่ยังใช้ได้อย่างไรกัน ขอทานอายุเยาว์เพียงสองคนก็มารังแกต่อผู้คน
จนถึงเพียงนี้ เราพู่กันน้อยจะต้องไปคร่ำชีวิตสុងของมันให้ได้”

เซี่ยเกี่ยมอู่อธิรืบท้าปรามขึ้นว่า

“เฒ่าพู่กัน ท่านอย่าได้เสแสร้งแก้งทำจนถึงเพียงนี้เลย ฟังจากลี้มยี่
ว่ามา หลานเราทั้งสองมิได้มีกำลังพอจะดีได้ออกไปได้เลยแม้แต่น้อยนิด คน
ผู้นั้นย่อมต้องยากยิ่งจะจัดการด้วยได้ ควรนั่งลงปรึกษาหารือกันอย่างเยือก
เย็นเถิด ว่าค่านี้อาจจะกระทำไปในสภาพใด”

ขณะนั้นซังมินเซะรู้สึกว่าเป็นความอายอันน่าข้องใจยิ่ง จึงถามขึ้นว่า

“ตึกโกวเฮีย ในความเห็นของท่าน เจ้าเดียร์จฉานทั้งสองนั้นมีความ
เป็นมาอย่างไร ?”

เซี่ยเกี่ยมอู่อธิรืบทึกโกวฮงหลับตาครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าวว่า

“ยากจะปักใจลงไปได้ แต่แน่นอนว่ามันมีเจตนาหาเรื่องอยู่แล้ว ซึ่ง
พอจะลงความเห็นได้โดยเด็ดเดี่ยว”

ขณะนั้นทนายทयोตกระป็นิรนาม เอ่ยขึ้นด้วยความเดือดดาลว่า

“มีว่ามันจะเป็นผู้ใด ในเมื่อมันกล่าวนัดพวกเราให้ไปพบกันในยามสามของคำคืนนี้ อาศัยพลังฝีมือของเราทั้งปวง ต่อให้เป็นบ้านแก็กเทียนจนพวกเราก็มีกำลังเหลือเฟือในการผลาญชีวิตมัน อย่าว่าแต่จะเป็นเดียร์จันน้อยเพียงสองตัวเลย”

เลียบเบี๋ค้วงลือที่มีนามตักโกวจื้อคี้ ตั้งแต่ถูกเก้าจิวเยี้ยบจับไปกักขังไว้ในคุกของเก้าเล้งตัวที่ภูเขาได้บู้ซัวแล้ว วาสนาชักพาให้ไปพบกับฮั่วยิดชิว-ไจ้และเซี่ยเกี่ยมอูลือ ซึ่งปลอมแปลงกายเป็นผู้คุมคุก ทั้งสองให้การรักษาพยาบาลอย่างสุดกำลังความสามารถ จึงทำให้ตักโกวจื้อคี้ฟื้นคืนสู่พลังฝีมือของอดีตอีกครั้ง พร้อมกันนั้น ตักโกวจื้อคี้ก็คร่ำครวญฝึกรบในวิชาลมปราณเทพมรณะของตังไฮ้คิฮั่วอย่างคร่ำครวญ ทำให้ฝีมือรุดหน้าไปกว่าเมื่อคราวก่อนอยู่บ้าง

ยามนี้หนึ่งอยู่ทางด้านข้างโดยมิเคยส่งเสียงว่ากล่าวมาเลย ขณะนั้นกงซุนป้วยลิมพลันกระเซะเข้าไปใกล้ กระตุกแขนเสื้อเบา ๆ ปรายตาเป็นเชิงบอกใบ้แล้วจึงเดินออกไปที่นอกประตู

ตักโกวจื้อคี้กล่าวขอโทษต่อทุกคนแล้วเดินตามติดไปบ้าง กงซุนป้วยลิมจึงกล่าวเบา ๆ กับตักโกวจื้อคี้ว่า

“เจ๊กเจ๊ก ข้าพเจ้าดูขอทานอายุเยาว์ผู้นั้นมีเค้าละม้ายตักโกวแซ่ซึ่งอยู่บ้าง เพียงแต่ใบหน้าของมันเป็นอมเมมด้วยฝุ่นละอองและดินโคลน ข้าพเจ้าจึงมิกกล้าเข้าไปทักทายชี้ตัวอย่างแน่ใจได้”

เลียบเบี๋ค้วงลือตักโกวจื้อคี้จึงงันไปทันที ถามขึ้นว่า

“อะไร มีเรื่องเช่นนี้ด้วย ? แล้วเหตุไฉนมันจึงต้องทุบตีบั่นจั้น บั่นปึงเล่า อา แซ่ซึ่งเมื่อครั้งเยาว์วัยนั้น ถูกคนทั้งสองข่มเหงรังแกมากมายเหลือเกิน หากเช่นนั้น ขอทานสตรีอีกผู้หนึ่งจะเป็นใครกันเล่า”

กงซุนป้วยลิมส่ายหน้าปฏิเสธ เลียบเบี๋ค้วงลือเห็นนางหลังน้ำตาอย่างสลดรันทด จึงรีบปลอบขึ้นว่า

“ป้วยลิม เจ้าเป็นอย่างไรไปแล้ว แซ่ซึ่งหลานเราก็ได้ทุบตีเจ้าด้วยหรือ ?”

กงซุนปว้ยลืมลั่นยิ้มทั้งน้ำตาขึ้นด้วยความปีติ กล่าวว่า

“แซ่ซังตี้เมื่อครั้งก่อน ได้รับความเจ็บช้ำจากบุนจัน บุนปิงกอม่าไม่
น้อยเลยทีเดียว ที่แซ่ซังตี้ส่งสอนคนทั้งสองไปในลักษณะนี้ ไม่เกินกว่าเหตุ
อะไรเลย ข้าพเจ้าบอกไว้แต่แรกแล้วว่า เป็นการแสหาเรื่องเจ็บตัวของคนทั้ง
สองเอง”

เลียบเบี๊ควังสือก็พลอยมีความสนใจในตัวตักโกวแซ่ซังอย่างยิ่งยวด
ครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่จึงกล่าวต่อกงซุนปว้ยลืมว่า

“อันเรื่องนี้จะเป็นจริงหรือเท็จก็ยังมีอาจตัดสินใจได้ เจ้าอย่าเพิ่งแพรง
พรายออกไป ในคำนี้จะอย่างไรเราต้องไปเผชิญหน้ากันแล้ว เราจะแฝงกาย
อยู่ในเงามืด ติดตามมันไปสักระยะทางหนึ่ง ซึ่งจะอย่างไร่อมพอสืบเสาะได้
เค้าความจริงของมันบ้าง”

คนทั้งสองจึงย้อนกลับเข้าไปในห้องโถงใหม่อีกครั้ง ทำอัจฉริยะแห่ง
บู๊ลิ้ม พร้อมทั้งทายาทยอดกระบี่นิรนาม ได้ตกลงใจในแผนการล้อมจับ เพื่อ
พิสูจน์ว่ามันผู้นั้นจะมีความเป็นมาอย่างไร”

เลียบเบี๊ควังสือและกงซุนปว้ยลืมหันมองสบตากันเป็นนัย โดยมีได้
ว่ากล่าวอย่างไร

ในยามสนธยาของค่ำคืนนั้น คนทั้งปวงต่างพากันออกจากโรงเตี๊ยม
มุ่งหน้าสู่เนินดินนอกเมืองบู๊ซัวก่วย อิวบุนจัน อิวบุนปิงพากันไปยืนยังที่ซึ่งถูก
รังแกในวันนี้ ส่วนคนทั้งปวงได้แยกย้ายกันออกไปเร้นกายทางราวป่ารอบนอก

แต่เลียบเบี๊ควังสือตักโกวจื้อตี้ กลับพากายไปเร้นอยู่ยังที่อันห่างไกล
กว่าทุกคน

พอบรรลู่ถึงยามสามตรง พลันมีเงาร่างสีดำของคนผู้หนึ่งพลีวกาย
เข้ามาดั่งราวกับเป็นภูตพรายไร้สสาร อิวบุนจัน อิวบุนปิงมิทราบว่าเป็นเพราะ
เหตุใด พากันสะดุ้งเฮือกขึ้นด้วยความตื่นตกใจ รอจนเมื่อเห็นถนัดชัดตาแล้ว
จึงจำได้ว่าเป็นขอทานอายุเฒ่าในเช้าวันนี้เอง แต่ทว่าคำวันนี้มันมาตามลำพัง

คนเดียว หาได้นำขอทานสตรีผู้นั้นมาด้วยไม่

อิวุ่นปิงพอเห็นเป็นขอทาน นับว่าเป็นศัตรูคู่อาฆาตที่เผชิญหน้ากัน
ในทางเปลี่ยวแล้ว ความเดือดดาลลั่งแค้นระเบิดขึ้นอย่างรุนแรง คำรามสุด
เสียงและถลันกายโถมเข้าหาอย่างรวดเร็ว

อิวุ่นจุ้นรีบยกมือขวางเอาไว้ กล่าวขึ้นว่า

“น้องเรา ช้าก่อน”

จากนั้นจึงตวาดขึ้นว่า

“เจ้าขอทานน้อย นับว่ามีกำลังใจอันไม่เลวเลย เราขอถามเจ้าว่า ได้
ทราบความสำคัญของเราสองพี่น้องหรือไม่ ?”

ขอทานอายุเยาว์กล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“มิว่าเจ้าจะมีศักดิ์ศรีเพียงไร เราขอถามไถ่ก่อนว่า ในค่านี้นับว่าด้วย
กันทั้งสี่คน ?”

วาจານี้พอกกล่าวออก พลันบังเกิดเสียงหัวร่อดังสะท้อนเลื่อนลั่น
ทั่วทุกทิศทางมีเงาร่างคนผุดลุกขึ้นยืน เมื่อนับแล้วก็ครบแปดคนพอดี นั่นคือ
ห้าอัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้ม บิดาและบุตรทายาทยอดกระบี่นิรนามพร้อมทั้งกงซุน-
ปวยลี้ม

ขอทานอายุเยาว์กวาดตามองไปดูทั่วทุกคนแทบหนึ่ง นาทีทั้งสองพลัน
ปรากฏหยาดน้ำอันสดใสแวววับ ร่างที่ยืนเด่นเป็นสง่านั้นคล้ายดังจะสั่นระริก
อยู่เบา ๆ พลันเหวี่ยงหน้าขึ้นร้องสุดเสียงไปว่า

“ยังมีอีกคนหนึ่งเล่า ?”

แน่นอน คำถามนี้นั้นหมายถึงไปเลือกเบียดบังสืบทอดโกวโจ้วคี่ ผู้เป็น
ตัวเจ็กที่ตักโกวแซซังค้ำจุนและกังวลถึงกว่าทุกผู้ทุกคน คำนี้มีได้ปรากฏกาย
ด้วย ไหนเลยจะทำให้ตักโกวแซซังทนทานอดไว้ในใจได้เล่า

ขณะนั้น เชี่ยเกียมอุสือตักโกวฮงพลีวกายเข้าหา กล่าวถามขึ้นด้วย
เสียงอันนุ่มนวลว่า

“หนุ่มน้อย ดูท่าเจ้าไว้จิตคิดร้ายต่อสองพี่น้องตระกูลอิวอยู่ ท่านจะ
สามารถบอกนามมาให้กับพวกเราได้หรือไม่ ?”

ตึกโกวแซซังเห็นตึกโกวฮงมีแขนเพียงข้างเดียว ก็ทราบว่าเป็นบิดา
บังเกิดเกล้าของตนเอง จึงพลุ่งพล่านอย่างยิ่งยวด คิดจะร่ำให้ระบายความ
อัดอั้นในใจจนสุดเสียงสักครั้ง แต่เมื่อหวนคิดถึงกิมเทยก่าจู้ขึ้นในที่ใด
มารดาได้ถูกโยนทิ้งภายในหุบเหวอันรกร้างโดยไม่นำพามากมีบิดา แล้วสลัด
ไปอย่างไม่แยแสสนใจ โทสะจึงพลุ่งพล่านขึ้นด้วยความโกรธแค้น ตวาดเสียง
หนัก ๆ ไปว่า

“ข้าพเจ้ามีนามกระไร มันเกี่ยวข้องอย่างไรกับท่านด้วย ? จงหลีกทาง
ให้ข้าพเจ้าไปเสีย”

ฮ้วยปิตชีว้ใจคู้ยู่จินพลันถลันกายตรงเข้าหา หัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าวว่า

“วาจาเชื่องโง่ใหญ่โตยิ่ง ภายใต้การคุมเชิงของห้าอัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้มใน
ยุคนี้ เจ้ายังจะหลบหนีไปได้ทีเดียวหรือ ?”

ช่วงเวลาพริบตาเดียว ซึ่งไปวไคซัวกอเม้ง เล่งเซียวแซะกงซุนหงั
ซังมีนแซะอิวจุนซัง พากันพุ่งกายเข้ามาโดยพร้อมพรั่ง ล้อมร่างตึกโกวแซซัง
เอาไว้ในระหว่างกลางอย่างแน่นหนาแน่นคง ❀

ล่อลือออกจากถ้ำ

นับพลันนั้นตึกโกวแซซังได้สะกดโทสะ แสร้งดัดเสียงหัวร่อแหลม เลิกอย่างสุดจะระคายหูออกไปแล้วจึงกล่าวว่า

“อาศัยพวกท่านห้าอัจฉริยะแห่งบูลิ้ม ยังมีได้อยู่ในสายตาข้าพเจ้าเลย คำนี้ข้าพเจ้ามีเจตนาจะเผชิญหน้ากับเลียงเบ๊คังลือ พวกท่านไปไม่ปล่อยให้มันออกมาพิสูจน์ดูความเก่งกาจสามารถกับข้าพเจ้าเล่า !”

ตึกโกวแซซังมีใจจะพบหน้ากับตัวเจ็กเพียงคนเดียว แต่มิเห็นตัวเจ็กมาในครั้งนีด้วย สำหรับเซียเกียมอูลือนั้น มีใจจะเข้าสารภาพตามตรง แต่พอหวนคิดถึงเซียเกียมอูลือได้สลดละทิ้งมารดา เลิกอุ้มเลี้ยงดูและเซียะเฮียะฮู้เก็งจูโดยไม่ไยดี ตึกโกวแซซังจึงมียอมแสดงตัวขึ้น ดังนั้น จึงกล้ากลืนความสลดรันทดใจเอาไว้จนเต็มที กอปรกับใบหน้าซึ่งมีดินโคลนแปดเปื้อนจนอำพรางรูปลักษณะเดิมไปได้ มาตราหน้าจะเป็นคนสนิทชิดเชื้อที่สุดยังมีอาจจะจำได้ในเวลาเพียงสั้น ๆ เลย

ผู้ที่ชิงชังตึกโกวแซซังในคราวกระยาจกอย่างยิ่งคือซังมั้นแขะ เมื่อเห็นบุตรที่รักทั้งสองของตนถูกฝ่ายตรงข้ามย่ำยีจนสุดทุเรศทุรังจนเป็นสภาพเช่นนี้

จึงได้มีความเดือดดาลคั่งแค้นอัดอยู่เต็มอกแต่แรกแล้ว ขณะนี้จะอย่างไรก็
มีอาจอดกลั้นต่อไปได้ จึงทวาดขึ้นว่า

“ขอทานโยสจงหุบปาก คำนี้เราจะเป็นคนแรกเข้าสั่งสอนเจ้า”

ตักโกวแซซึ่งมาตรแม่นมีจิตคิดเคารพยั้งจื้ออยู่ไม่เลื่อนหาย แต่กับการ
ปล่อยปละไม่สั่งสอนต่อบุตรทั้งสองนั้น มีความเสียใจอย่างยิ่งยวด จึงต้อง
หัวร่อแค้น ๆ และกล่าวว่

“ท่านจะสั่งสอน ? ยังอ่อนด้อยอีกไกลไซดอก เฮอะ ชังมันแซะอันมี
ชื่อเสียงลือเลื่องกระเดื่องไปทั้งบู๊ลิ้ม สั่งสอนบุตรอันโยสโอหังมีจิตชั่วร้ายออก
มาได้ถึงสองคน คาดว่าท่านเองก็คงเก่งกาจไปได้ไม่เท่าไรนักดอก”

ชังมันแซะเดือดดาลจนตัวสั่นระริก ทวาดเสียงเกรี้ยวกราดไปว่า

“ขอทานโยส รับมือได้ !”

พลันตัวฝ่ามือฟาดโครมออกไป ชังมันแซะมาตรแม่นจะเป็นผู้มีชื่อ
เสียงกระเดื่องดังในเชิงวิชาตัวเบา แต่พลังฝ่ามือก็หาได้อ่อนด้อยไปไม่ พลัง
อันหนักหน่วงรุนแรงโถมทะลักเข้าใส่ตักโกวแซซึ่งดุจดั่งมรสุมอันคลุ้มคลั่ง

ตักโกวแซซึ่งขยับเท้าพลีร่างหลบออกไปจากพลังอันหนักหน่วงของ
ฝ่ามือได้ พลันถลันกายมาที่เบื้องหน้าเซี่ยเกี่ยมมูสือ ร้องดัง ๆ ไปว่า

“ท่านคือเซี่ยเกี่ยมมูสือผู้เป็นหัวหน้าหกัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้ม ใช่หรือไม่ ?
เราขอทานน้อยได้รับคำสั่งมา ให้บอกกล่าวกับพวกท่านทั้งหลาย ท่านหาก
แม่นมียอมรับสามสฤณาแห่งเซาะซัว (เซาะซัวซาหัง) ไว้ ในชั่วชีวิตนี้จะมียอม
พบหน้าค่าตาท่าน”

เซี่ยเกี่ยมมูสือสะท้านขึ้นทั้งร่าง ทวาดเสียงหนัก ๆ ไปว่า

“เจ้าเป็นใคร ?”

แต่ชังมันแซะทวาดก้องขึ้นสุดเสียงด้วยความโกรธ ตัวฝ่ามือฟาดเข้า
ใส่อีกครึ่งหนึ่ง ตักโกวแซซึ่งหันร่างตัวฝ่ามือรับอย่างตรง ๆ พร้อมทั้งทวาด
ขึ้นว่า

“ข้าพเจ้ามีกุศลเจตนาจะช่วยท่านสั่งสอนบุตรให้เป็นคนดีขึ้น ในเมื่อ
ท่านมียอมเชื่อฟัง ภายหน้าหากมันทั้งสองยังโยสโอหังดังปัจจุบันแล้ว ข้าพเจ้า

จะไม่ยอมอภัยไว้ชีวิตมันเป็นอันขาด !”

ติกโกวแซซังเพียงสะบัดมือครั้งเดียว ก็สามารถสลายพลังฝ่ามือของ
ซังมินเซะให้กระจัดกระจายไร้สภาพออกไปได้

ฮ้วยปิตชีวไฉ่และซังโป้วไคฉิวพลันเปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวขึ้น
พร้อมเพรียงกันอย่างไรต์นสายปลายเหตุทันที

ติกโกวแซซังกล่าวเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

“ซังโป้วและฮ้วยปิต ท่านทั้งสองหัวร่อเรื่องอันใด ? ท่านทั้งปวงเข้ามา
ในคราเดียวกัน ดูที่ว้าข้าพเจ้าจะเกรงกลัวพวกท่านด้วยหรือไม่ ?”

ฮ้วยปิตชีวไฉ่กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ขอทานปาเถื่อนโผล่แต่ใดกัน ในเมื่อยังมีเห็นแสดงฝีมืออันแท้จริง
อย่างไรออกมา แต่กลับคุยเชื่องโง่อยู่ตลอดเวลาอย่างไม่กระดากปาก ไยไม่
สร้างความขบขันให้กับผู้อื่นเล่า”

ติกโกวแซซังได้คิดขึ้น ทราบว่าบัณฑิตผู้นี้มีอุปนิสัยร้ายกาจล่อกลิ้ง
นัก วาจาที่ว้ามานี้ก็มีเจตนาจะกระตุ้นให้ตนลงมือต่อสู้ เพื่อจะได้สืบเสาะดูเค้า
ว่ามาจากแหล่งใดเท่านั้นเอง จึงลอบหัวร่ออยู่ในใจและคำนึงขึ้นว่า

“เราจะจับท่านมาหยอกล้อเล่นสักพัก จากนั้นก็เทลิดเปิดฉากไปเสีย ดู
ว่าท่านจะพิสูจน์อย่างไรออกมาได้บ้าง”

พอได้คิดเช่นนั้น รีบถลันกายไปในวิชาเงาปีศาจไร้สภาพ เพียงแวบ
เดียวก็มาถึงเบื้องหน้าบัณฑิตพุทฺ์กันโลหิต ตะปบมือกระซกเลื่อยาวสี่ครามของ
บัณฑิตจอมอุบายนี้ทันที

ฮ้วยปิตชีวไฉ่ร้องเสียงดังสนั่นหวั่นไหวว่า

“เจ้ายอดเยียมยิ่งนัก”

พลงตวัดฝ่ามือฟันเข้าสัด ติกโกวแซซังส่งเสียงหัวร่อเล็กๆ อย่าง
ซ้าร้าย แล้วกล่าวขึ้นว่า

“บัณฑิตผู้ยิ่งใหญ่ ข้าพเจ้าล้อเล่นกับท่านดอก”

แต่ร่างที่ซบเพียงเล็กน้อย พลันไปถึงที่กลางหลังของบัณฑิตได้ดัง
ประกายไฟ พร้อมกันนั้น กัมหน้าเป่าพรวยังต้นคอของบัณฑิต ทำให้

บัณฑิตเฒ่าหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหว และร้องขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าคันคอเหลือเกิน”

พลางประคบนิ้วทั้งสองจุดตั้งปลายทวน ทิมสักดออกไปด้วยความว่องไว ประจวบสายฟ้าในวิชาพู่กันโลหิตอันมีชื่อเสียงลือเลื่องกระเดื่องดังของตนสักดเข้าไปสู่จุดสำคัญของตึกโกวแซซังอย่างมุ่งหมายเอาชีวิต ในช่วงเวลาพริบตาในเงาไม้จึงได้กระจายออกไปจุดตั้งเหินบิน ครอบคลุมทั่วร่างตึกโกวแซซังจนหมดสิ้น

ตึกโกวแซซังมิเคยจะประมือกับฮ้วยปิตชีวไฉ่มาก่อน ไหนเลยจะทราบ ว่า ที่บัณฑิต (ชีวไฉ่) ผู้นี้แม่นยำส่งเสียงหัวร่อดังกังวานไม่ขาดระยะ วาจาที่กล่าวมากล้ายดังเล่นหัวกันครีกครื้น แต่ก็เป็นการใช้โศกพรั่งขึ้นบ้างแล้วนั่นเอง ทุกกระบวนท่า ทุกกระบวนเพลง ต่างได้จุใจมเข้าไปสู่จุดสำคัญที่มุ่งหมายเอาชีวิตกันในคราเดียวทั้งสิ้น

ตึกโกวแซซังไหนเลยจะกล้าประมาทเลินเล่อ วิชาเงาพิศวงไร้สภาพได้ใช้ออกไปในบัดดล จึงทำให้เป็นเงาจาง ๆ ของร่างคน หมุนวนอยู่รอบกายฮ้วยปิตชีวไฉ่ แต่ยังคงส่งเสียงหัวร่ออันแหลมคมบาดหูอยู่อีก พร้อมทั้งกล่าวขึ้นว่า

“บัณฑิตผู้ยิ่งใหญ่ ท่านมีโศกเกิดขึ้นแล้วหรือ ?

“หาไม่ได้ ขอทานป่าเถื่อน อาศัยฝีมือเช่นท่านดังนี้ ดังจะต้องทำให้ข้าพเจ้าบัณฑิตมีโศกเกิดขึ้นได้ด้วย ?”

ขณะเวลานั้น ฮ้วยปิตชีวไฉ่พลันเปลี่ยนจากการจุใจด้วยนิ้วมาเป็นฝ่ามือ ตวัดฟาดพลังอันหนักหน่วงจุดตั้งภูเขาล่มทลาย โถมเข้าไปใส่ศีรษะของตึกโกวแซซังทันที

ตึกโกวแซซังคาดไม่ถึงว่า ฮ้วยปิตชีวไฉ่ที่เปลือกนอกอ่อนโยนมีเมตตาปรานี แต่จิตใจนั้นกลับเข้มแข็งกระด้างอย่างไม่คาดคิด อันฝ่ามือนี้มีเจตนาอย่างแนชัดที่จะขยี้ตึกโกวแซซังให้แหลกลาญลงไปบัดดล

ตึกโกวแซซังลอบร้องอยู่ในใจว่า

“อย่าได้หลอกล่อต่อไปเลย หากพัวพันกันเนิ่นนานเข้า ยิ่งจะทำให้เรื่อง

เลวร้ายจนสุดแก้ไขได้เป็นแน่มนัน"

แต่ก็ไม่มีทางหลีกเลี่ยง จึงจำต้องผนึกลมปราณพิฆาตจากโลกันตร์ขึ้น ป้องกันร่างจนอัดแน่น ส่วนฝ่ามือก็ดันไปปิดป้องรองรับ เสียงดังโครมขึ้น ก็ก้องสนั่นหวั่นไหว แต่ถูกกระแทกออกไปสามก้าว ส่วนฮั่วยิดชีวไฉ้พลอย เสียหลักถอยออกไปหนึ่งก้าว

นี่เป็นเพราะตึกโกวแซซังมีจิตคิดลดข้อให้ตนเอง

ฮั่วยิดชีวไฉ้หวัรอฮาฮาเสียงดังกังวาน แล้วกล่าวว่า

"ขอทานป่าเถื่อน ลองรับอีกฝ่ามือหนึ่งดูที"

ตึกโกวแซซังมีเจเนตนางจะหลบหนีออกไปจากวงล้อมแล้ว จึงรีบร้อง เสียงหลงขึ้นว่า

"ไม่ได้ ไม่ได้..."

แต่หาคาดไม่ว่า วาายังกล่าวมีทันจบ ที่อันไกลโขพลันมีเสียงร้อง ดัง ๆ ขึ้นว่า

"ซือตี้ผู้เจ้าสำนัก ท่านอยู่ที่ใดเล่า"

ตึกโกวแซซังพอได้ยินเสียงร่ำร้องนั้น จำได้ว่าเป็นเสียงของเล่าตัวของ สามอำมหิตจากโลกันตร์เช็กก็เอียงนั่นเอง ทราบว่าต้องมีเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง ใหญ่ และยังติดตามมาในทิศทางนี้อีกด้วย หากได้เห็นในสภาพนี้ย่อมต้อง เข้าใจว่า ตนตั้งตัวเป็นศัตรูอยู่กับห้าอัจฉริยะแห่งบูลิ้ม ต้องลงมาจู่โจมเพื่อ หวังช่วยเหลือตนเองอย่างแน่นอน โยไม่เป็นเรื่องอันเลวร้ายสุดจะแก้ไขได้แล้ว แต่ฮั่วยิดชีวไฉ้ในขณะนี้ตัวฝ่ามือพาดเข้าใส่อีกครั้งโดยไม่รีรอเลย

ฝ่ามือนี้ยังหักโหมรุนแรงไปกว่าฝ่ามือแรกอีกมากมายกายกองหนัก พร้อม กันนั้น ชิงเป๋วไคซวก็ได้วาดเสียงหนัก ๆ ขึ้นว่า

"เจ้าเด็กชั่วร้าย น่ากลัวจะหลบหนีแล้ว ท่านทั้งหลายโปรดได้สกัดเอาไว้ให้มันคงด้วย"

ในเวลาขณะนั้น ประกายสีทองได้สว่างวูบขึ้นเมื่อทนายหายอดกระบี่ นิรนามและวุ่นยี่ พวกกันกระซกกระบี่ทองออกจากฝัก แม้ยังห่างกันในระยะ ร่วมสามสิบเยยะ แต่ได้ยกกระบี่ขึ้นเตรียมพร้อมป้องกันไว้อย่างเคร่งเครียด

เซี่ยเกี่ยมอุลือ เล่งเซียวเซะ ชังมินเซะและชิงโป้วไคซัว พวกนก
มือทั้งสองขึ้นป้องเหนืออก ร่างได้เคลื่อนออกไปอีกเล็กน้อย แยกย้ายกัน
ยึดจุดสำคัญทุกแห่งหนาเอาไว้จนแน่นหนา ดังราวกับเผชิญหน้าศัตรูผู้กล้าแข็ง
ติกโกวเซซังพอได้เห็นสภาพเช่นนั้น ก็ลอบร้องวิตกอยู่แต่ในใจ ทราบ
ว่าห่าอัจริยะแห่งบู๊ลิ้มต่างมีโทะฮันรุนแรงบังเกิดขึ้นแล้ว เห็นที่จะต้องจับกุม
ตนเองไว้อย่างแน่นอน ยามที่ถลันกายหลบฝ่ามือของฮั่วยิปดซิวไจ้มานั้น
สายตาเหลือบแลไป เห็นมีเงาร่างสีดำผู้หนึ่งกำลังพุ่งปราดมาดุจดั่งสายฟ้า จึง
ต้องรีบรวบรวมพลังทั้งตัวจนถึงสิบส่วน แขนทั้งสองสลัดพาดออกไปอย่าง
รุนแรง ร่างพุ่งปราดขึ้นสู่ท้องฟ้าดังควบใหญ่ดุจดั่งเกาทัณฑ์พุ่งปราดออกจาก
สาย จนสูงเกินกว่าหนึ่งร้อยเซี่ยะทันที

ชิงโป้วไคซัวตวาดก้องสุดเสียงไปว่า

“เจ้าเด็กชั่วร้าย จะหนีไปที่ใด ?”

พลังฝ่ามือของห่าอัจริยะแห่งบู๊ลิ้ม หนักหน่วงดุจดั่งมรสุมอันคลุ้ม
คลั่งนำพาดหวั่น ทะลักเข้ามาหาติกโกวเซซังทั่วทุกทิศทางดั่งฟ้าถล่มดินถลาย
ติกโกวเซซังจึงจำต้องผนึกลมปราณพิฆาตจากโลกันตร์ขึ้นจนถึงสิบสอง
ส่วน ฝ่ามือได้ตกลงทางด้านล่างในระหว่างกลางอากาศ อาศัยพลังสะท้อนนั้น
พุ่งปราดออกไปได้รวดเร็วยิ่งกว่าดาวตก แลบลพหลวบรวมร้อยเซี่ยะ แผลร้อง
สุดเสียงไปว่า

“มีวาสนายิ่งในการเผชิญห่าอัจริยะแห่งบู๊ลิ้ม ข้าพเจ้าขอลาก่อน”

ในระหว่างกลางทางใช้ปลายเท้าสะกิดพื้น พุ่งปราดขึ้นไปได้อีกว่ร้อย
เซี่ยะ แล้วจึงใช้วิชาถ่วงพินซังพุ่งปราดลงสู่พื้นอย่างรวดเร็ว

สองอาคันตุกะเหินบินรีบใช้วิชาตัวเบาอันชั้นซื่อลือชาของตน พุ่งกาย
ตามติดไปในบัดดล

วิชาตัวเบาของสองอาคันตุกะเหินบินนี้ ไท่เหลยจะเทียมเทียบเปรียบกับ
วิชาตัวเบาเปิกจวไร้สภาพอันทรงชื่อเสียงกระเดื่องดังสะท้านพิภพมาเป็นเวลา
หลายร้อยปีได้เล่า ติกโกวเซซังจึงหัวร่อเบา ๆ และคิดอยู่ในใจว่า

“จึงจู้ ท่านตามข้าพเจ้ามิทันดอก”

เวลานั้น พลันได้ยินง่วนยี่ตวาดขึ้นด้วยความเคียดแค้นว่า
“ขอทานป่าเถื่อน รับกระบี่ได้”

ประกายสีทองได้พุ่งปราดมาจากเบื้องสูงตุงตั้งอสนีมาตฟาดลง รวดเร็ว
ว่องไวอย่างยิ่งวด

ตึกโกวแซ่ซ่งทราบทันทีว่ ดาวเพชฌฆาตดวงน้อยตัวนี้ได้ใช้ในเคล็ด
วิชาท่าโลดแล่นและฉวัดเฉวียนออกมาแล้ว ตึกโกวแซ่ซ่งไหนเลยจะประมาท
เลินเล่อได้ ตาทั้งสองเข้มนมองดูประกายทองจากกระบี่ง่วนยี่ มิกล้ากะพริบ-
ตาไปเลย

ตึกโกวแซ่ซ่งทราบแน่แก่ว่า เป็นวิชาพินึกลมปราดนและกระบี่ที่บรรล
เข้าสู่จุดสุดยอด ไร่ช่องว่างรอยโหว่จะติได้ไปในสภาพใด ๆ หากเม้นคิดจะ
ทำลายเพลงกระบี่นี้ นอกเสียจากจะใช้พลังภายในอันสูงล้ำสุดยอดผลักดันให้
เบี่ยงออกไปทางนอกกายแล้ว ก็มีอยู่ทางเดียว คือเป็นไปตามเพลงกระบี่ของ
ง่วนยี่ ละลืพลั่วไปตามแนวทางนั้นฉวยโอกาสชิงกระบี่กลับมาให้ได้ แต่การ
กระทำเช่นนั้น ใช้ได้เฉพาะผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในเพลงกระบี่โลดแล่นและ
ฉวัดเฉวียน มิหนำซ้ำ ยังต้องมีวิชาตัวเบาอันบรรลู่เข้าสู่จุดสุดยอดแล้ว จึง
กระทำได้โดยไร้อันตราย

ความคิดที่พุ่งปราดขึ้นสู่ห้วงสมองตึกโกวแซ่ซ่งเพียงวูบเดียว โดยมีให้
โอกาสได้ขบคิดอย่างไรรีก ประกายสีทองได้พุ่งลงมาสักระยะแล้ว ตึกโกว-
แซ่ซ่งตวาดก้องขึ้นสุดเสียงไปว่า

“กระบี่มังกรเทพดาอันร้ายกาจ มาได้ประเสริฐมาก”

พร้อมกับเสียงตวาดก้องร้องนี้ ร่างพลั่วสะบัดพุ่งปราดขึ้นจากพื้นแนบ
ติดกับประกายเจิดจ้าสีทอง คล้ายดั่งเป็นปลาไหลดปลาไหลอันแคล่วคล่อง วน
เวียนโลดแล่นไปตามประกายสีทองอันฉวัดเฉวียน

ง่วนยี่พลอยตวาดเสียงเกรี้ยวกราดบ้างว่า

“เจ้าใจกล้าบังอาจยิ่ง”

ประกายสีทองกระจ่ายออกกว้างไกล ผู้ใดจะทราบได้ว่า ในเวลาขณะ
นั้น ตึกโกวแซ่ซ่งตวาดเสียงเกรี้ยวกราดกลับมาว่า

“ปล่อยมือ !”

ประกายทองสลวยวูบ เวงร่างสีดาพลั้วปลิวขึ้นไปไกลกว่าแปดสิบเชียว แล้วรุ่งทองเส้นยาวเหยียดได้พุ่งปราดลงสู่เบื้องล่าง เสียงดังคับใหญ่เมื่อกระทบีทองของง่วนยี้จมหายลงไปในพื้นที่ดิน แม้กระทั่งด้ามก็ยังจมลึกลงไปร่วมสามนิ้ว

ที่ซึ่งไกลไปหลายสิบวา ตึกโกวแซซังส่งเสียงหัวร่ออันแหลมคมเสียดประสาท ตะโกนก้องกลับมาว่า

“วันสารทเต็งเอี้ยงนี้ ขอพบกับท่านทั้งหลายใหม่ในบ้านก๊กเก็ง”

ฉับพลันนั้น ได้วิ่งดาหน้าเข้าหาเล่าตัวของสามอำมหิตแห่งโลกันตร์ เช็กก็เอียงที่ก่าลงพุ่งปราดเข้ามารวดเร็วปานสายฟ้า แต่ทว่า ที่ริมโศตยังได้ยินเสียงของง่วนยี้ซึ่งแผดมาด้วยความคั่งแค้นว่า

“เป็นไปไม่ได้ เป็นไปไม่ได้แน่นอน ในแผ่นดินยุคนี้นอกจากตึกโกวแซซังตัวกอแล้ว ผู้ใดจะสามารถทำลายเพลงกระบี่โลดแล่นและฉวัดเฉวียนของเพลงกระบี่มังกรทองเราได้เล่า เจ้าขอทานชั่วร้าย ประกาศชื่อเอาไว้ด้วย”

ตึกโกวแซซังลอบหัวร่ออย่างลู่แกโห่อยู่ในใจ กล่าวเบา ๆ ว่า

“ง่วนตี้ เจ้าอย่าตำหนิเราเลย ยามนี้ให้ข้อคิดเตือนใจต่อพวกท่านทั้งหลายบ้างก็ประเสริฐอยู่ จะได้ไม่ต้องเกิดการดูแคลนหรือประมาทเหล่าศัตรูในวันสารทเต็งเอี้ยง”

ชั่วพริบตาเดียว ทั้งสองฝ่ายที่วิ่งดาหน้าเข้าหากันได้ห่างอยู่เพียงไม่กี่ร้อยเชียวเท่านั้น ตึกโกวแซซังรีบร้องขึ้นว่า

“ซือเฮีย ข้าพเจ้าคือตึกโกวแซซัง ที่นี้เหมาะต่อการพูดคุย โปรดตามข้าพเจ้าไปเถิด”

เช็กก็เอียงร้องอย่างยินดีว่า

“ซือตี้ผู้เจ้าสำนึก ท่านอยู่ที่นี่จริง ๆ ข้าพเจ้าความหาท่านจนเหนื่อยยากแทบแย่แล้ว”

ตึกโกวแซซังมิได้หยุดยั้งฝีเท้า คงมุ่งไปภายในตัวเมืองบู๊ซัวก่วยอย่างเร่งร้อน เช็กก็เอียงตามติดไปอย่างกระชั้นชิด ตึกโกวแซซังจึงถามขึ้นว่า

“ซือเฮีย ในปราสาทมีเรื่องสำคัญอย่างไรอุบัติเหตุขึ้นหรือ ?”

เช็กก็เอียงริบกล่าวอย่างเร่งร้อนว่า

“ข้าพเจ้าเห็นชีวิตของรองประมุข คงมีอายุยืนยาวถึงวันสารทตั้งเอี้ยง
ได้แล้ว”

“เป็นอย่างไร ? มันได้บอกถึงที่ซ่อนลายแทงของกระถางทองแห่งบูลิ้ม
ว่าอยู่ในตัวแล้วกระมัง ?”

“สำหรับเรื่องนี้กลับมิได้บอก แต่มันถูกยาเลื่อนประสาทของประมุข
พรรค ขณะนี้ยังคงเลอะเลือนมิได้สติ อันยาเลื่อนประสาทขนานนี้ ฟังว่าเมื่อ
ผ่านเวลาสองชั่วยามแล้ว จึงจะได้สติขึ้น แต่ยังไม่แจ่มใสดุจปกติ ซึ่งเมื่อยาม
นั้น มันจะต้องสารภาพความจริงออกไปเป็นแน่มัน”

“อา มันถูกมอมประสาทเข้าไปตั้งแต่เมื่อใด ?”

“ยามสองเศษของคำนี้”

“เฮอะ”

ติกโกวแซซังแค้นเสียงอันเย็นชาขึ้น แหงนหน้ามองดูท้องฟ้าเห็นเป็น
เวลากว่ายามสี่แล้ว ในใจมาตรแมนร้อนรุ่มกระวนกระวายสักเพียงไร แต่คำ
คินวันนี่จะอย่างไรก็ไม่มีทางไปช่วยเหลือได้ทันท่วงทีแล้ว จึงกล่าวขึ้นว่า

“อย่างนั้น มารดาข้าพเจ้าและเล็กอุ้หลังจุมิความปลอดภัยดีหรือไม่ ?”

“นางทั้งสองมีเทพอสูรกำมั่งกรคุ้มครองอย่างสุดกำลังอยู่ ยังคงมิเป็น
อันตรายอย่างไรดอก มิหนำซ้ำบ้วนแกกฮ่วงนี้มีความคิดเห็นว่าเป็นเมื่อปลิด
ชีวิตของซือตี้เจ้าสำนักไปได้แล้ว ก็มีนิกรานที่ต้องปลิดชีวิตของนางทั้งสอง
ติดตามออกไปด้วย”

ติกโกวแซซังผงกศีรษะน้อย ๆ ริบเร่งฝีเท้าขึ้นกว่าเดิม ขณะนั้น ที่
ข้างทางพลันมีร่างเงาพุ่งแหลบออกมา นางพอบปรากฏกายขึ้นก็กล่าวว่า

“แซซังโก ท่านเมื่อครูนี้นำหวาดเสียวเหลือเกิน”

ติกโกวแซซังรั้งแขนนางเอาไว้แล้วกล่าวว่า

“กลับไปพูดคุยกันที่โรงเตี๊ยมเถิด”

คนทั้งสามพุ่งปราด ๆ ข้ามกำแพงเมืองเข้าไป แต่ที่เบื้องหลังของคน

ทั้งสาม มีเงาร่างสีดำสายหนึ่งพุ่งตามติดไปอย่างเงียบกริบไร้สัมผัสเสียง มิต้องบอกก็ทราบได้ว่าคนผู้นี้คือเลียบเบีค้วงสือตักโกวจื้อคั่นเอง

ทั้งสามเข้าสู่เมืองบูชัวกู่ย เนื่องจากในเมืองนี้มีผู้ทรงฝีมืออันดับสูงของบูลิ้มทั่วแผ่นดินมาชุมนุมอย่างคับคั่ง คนทั้งสามจึงมีกล้ำกระโดดโลดแล่นตามหลังคาหรือที่สูง แต่กลับเลือกเล็ดเลาะไปตามตรอกเล็กซอกน้อย ลัดซ้ายเลี้ยวขวาอย่างคล่องแคล่ว จนไม่นานนักก็มาถึงยังหลังโรงเตี๊ยมกระโดดเข้าไปทันที

เลียบเบีค้วงสือมีพลังฝีมือคืบคลานสู่สภาพเดิมแล้ว จึงตามติดในระยะกระชั้นชิดอยู่ได้ เมื่อเห็นคนทั้งสามกระโดดเข้าไปในลานหลังโรงเตี๊ยม จึงต้องอุทานในใจด้วยความสงสัย ราพึงขึ้นว่า

“นี่มิใช่เป็นโรงเตี๊ยมที่พวกเราพักกันอยู่ดอกหรือ ?”

ที่แท้ตักโกวแซซังและแน่งย้ง เมื่อจัดการสั่งสอนอย่างหนักหน่วงต่อสองพี่น้องเชอวี่ในเวลากลางวันแล้ว ก็วกกลับมาพักอยู่ในโรงเตี๊ยมแห่งนี้อย่างจงใจบ้าง

ตักโกวแซซังนั้นสืบทราบถึงที่พำนักของห้าวัจจริยะแห่งบูลิ้มอยู่แล้ว ในเวลายามสามก็ลอบไปดูอยู่ครู่หนึ่ง ขณะนี้เมื่อหวนคิดถึงไม้เท้าภูตบดี มิทราบว่าเป็นไฉนจึงได้ตกอยู่ในเงื้อมมือของห้าวัจจริยะแห่งบูลิ้มไปได้ แซซังจึงมิได้กลับไปห้องพักของตนก่อน โดยลัดเล็ดมุ่งไปยังห้องพักของคนทั้งหลาย ลอบนำเอาไม้เท้าภูตบดีกลับมาได้ จากนั้นจึงเข้าไปที่ห้องพักของตน

แต่ร่างพอเพิ่งออกพ้นจากห้อง ที่นอกประตูหาเหยียบมีบุคคลผู้หนึ่งยืนอยู่ก่อนแล้ว ตักโกวแซซังมีสายตาดำอันคมกล้าเพียงไร เพียงมองปราดเดียวก็จำได้ว่า คือตัวเจ๊กที่ครุ่นคิดคำนึงถึงนั่นเอง

ตักโกวแซซังสะท้านใจอย่างรุนแรง น้ำตาอันอุ่นระอุแทบจะทะลักออกมาจากเบ้า แต่จำต้องกล้ำกลืนเอาไว้จนเต็มที ยืนอย่างงงเง้งไปในทันที

เลียบเบีค้วงสือพลอยยั้งงันอยู่กับที่บ้าง อีกชั่วครู่จึงกล่าวเสียงนุ่มนวลถามขึ้นว่า

“แซซังหลานเราใช่หรือไม่ ?”

ตักโกวแซซังจะอย่างไรก็มีอาจจากกล้ำกลืนน้ำตาไว้ได้แล้ว มันไหลพรากลง

จากร่องแก้ม หยดหยดมาไม่ขาดสาย แต่ในยามนี้มีปราวณจะรับอย่างเปิด
เผยตรง ๆ หากแม้ทุกคนทราบว่าตนยังมีชีวิตอยู่จุดปรกติแล้ว สถานการณ์
ก็จะต้องเลวร้ายลงไป เพราะพรรคอสูรโลหิตย่อมต้องมารังควานหาเพื่อปลิด
ชีวิตตน แม้กระทั่งชีวิตของกิมย้งก็อาจถึงและเลิกอยู่หลังจู่ ก็น่ากลัวจะต้องสูญ
สิ้นไปเพราะเรื่องนี้ด้วย จึงขบขมและกล่าวอย่างแค้นเคืองว่า

“หาмиได้ ท่านตายเหินผีไปแล้ว”

เลือกเบ็ดขี้สอชิงกันอย่างรุนแรง แต่พลันตัวดำมือฟาดโครมเข้าหา
พร้อมทั้งตวาดเสียงหนัก ๆ ว่า

“เจ้าเป็นแซซซังหลานเราแท้ ๆ แน่ซัด เจ้าสามารถอำพรางผู้อื่นได้
แต่ไหนเลยจะอำพรางต่อเรา หรือว่าเจ้าเปลี่ยนแปลงปณิธานความคิด ไม่
ยอมรับทราบว่าเราเป็นตัวเจ็ก ? มิรู้จักเราผู้เป็นตัวเจ็กไปแล้ว ?”

เลือกเบ็ดขี้สอเมื่อพ้นคืนพลังฝีมือดุจเดิม ก็ยอมมิใช้ต่ำต้อยเลวทราม
ตักโกวแซซซังขณะคิดจะเลี้ยวหลบหลีกนั้น ไม่คาดว่า ในด้านข้างพลันมีพลัง
อันหนักหน่วงมหาศาล พุ่งทะลักเข้าใส่เลือกเบ็ดขี้สอในลักษณะจู่โจมอย่างไม่
ยั้งมือเลย

ตักโกวแซซซังร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนกว่า

“ซือเฮีย ไม่ได้ !”

เลือกเบ็ดขี้สอพลอยตื่นตระหนกตกใจขึ้นด้วย รีบถีบเท้าถลันร่างเลี้ยว
หลบหลีก แต่ก็เข้าไปเล็กน้อย ถูกปลายพลังฝ่ามือตัวคราดเข้าใส่จนร่างเซ
ถลาเสียหลักออกไปสามก้าว จึงสามารถหยุดยั้งเท้าเอาไว้ได้อีกครั้ง

จึงบันดาลโทษขึ้นอย่างฮือโหมไปทันที ขณะจะจู่โจมเข้าใส่อีกครั้งนั้น
เสียงของตักโกวแซซซังได้ดังขึ้นอีกว่า

“ซือเฮีย นั่นคือตัวเจ็กของข้าพเจ้า”

แซซซังถูกสถานการณ์บีบบังคับจนจำเป็นต้องรับสารภาพออกไป พร้อม
กันนั้น โถมเข้าหาเลือกเบ็ดขี้สอ ชุกตัวไว้ในอ้อมอกของตัวเจ็ก ร่ำไห้ด้วยความ
พลุ่งพล่านดาลใจว่า

“ตัวเจ็ก หลานคิดถึงท่านอย่างสุดจะเจ็บช้ำน้ำใจเหลือเกิน ตัวเจ็กโปรด

ได้อภัยให้ข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้ามีความจำเป็นอันแสนจะคับแค้นเหลือเกินอยู่แล้ว”

ในหีบพลันกะทันหันนี้ ทำให้เลียมเบ็ควิ่งสือต้องอำปากตาค้างอย่างงงงัน มิทราบจะกระทำการอย่างไรต่อไปได้

ติกโกวแซซังพลันหัวร่อทั้งน้ำตาขึ้นแล้วกล่าวว่า

“ตัวเจ็ก ท่านทุเลาเป็นปรกติขึ้นแล้วจริง ๆ ท่านหายดูว่าข้าพเจ้าปลานปลื้มยินดีสักเพียงไร”

ขณะนั้นแนงยังปล้นมาปรากฏกายขึ้นที่ข้างกาย กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ดูเถิด โตจนปานนี้แล้ว ยังคล้ายดั่งเด็กทารกที่ต้องให้ผู้อื่นอุ้มอยู่”

ติกโกวแซซังรีบคลายมือจากเลียมเบ็ควิ่งสือ โอบอุ้มแนงยังเดินมาที่เบื้องหน้าเลียมเบ็ควิ่งสือ กล่าวอย่างปีติยินดีเป็นที่สุดว่า

“จ้งย้ง ท่านดู นี่คือน้องเจ็กของข้าพเจ้า อา ท่านรีบเรียกตัวเจ็กเป็นการด่วนด้วย”

แนงยังดิ้นรนเบา ๆ กล่าวที่ข้างหูติกโกวแซซังว่า

“ท่านดู ไยไม่รู้สึกล้ออายเสียบ้าง ท่านช่างคล้ายเด็กทารกเสียจริง”

เลียมเบ็ควิ่งสือยังคงเบิ่งตาทั้งสองจนกลมโต จ้องมองดูติกโกวแซซังด้วยสีหน้าอันเป็นมิถุ เป็นเวลาชั่วครู่จึงกระโดดขึ้นด้วยความลึกลอยอย่างยิ่งยวด คว่ำร่างติกโกวแซซังชูขึ้นสูงเหนือศีรษะ หัวร่อรำแล้วกล่าวว่า

“อา หลานแซซัง เจ้าจริง ๆ เจ้าจริง ๆ ด้วย”

เลียมเบ็ควิ่งสือพลอยมีน้ำตาไหลพรากดั่งทำนบทลาย ร่างสิ้นระวพร้อมทั้งร้องขึ้นอีกว่า

“หลานแซซัง เจ้า...เจ้าทำให้เราต้องกังวลใจจนแทบตายไป เจ้า...เจ้าออกจะเจ้าอารมณ์เกินไป โหดเหี้ยมเกินไป ประเสริฐ ประเสริฐแล้ว หลานแซซัง ทำดังนี้ ทำดังนี้ต่อไป เรานิยมเลื่อมใสเจ้าแล้ว ลู ! ลูกับพวกมัน”

ติกโกวแซซังจึกกล่าวเสียงดังลั่นอย่างไม่อดออม จนกระแสน้ำเสียงดังแว่วไปไกลโข

ติกโกวแซซังพลอยร้องอย่างปีติยินดีว่า

“ถูกแล้ว ตัวเจ็ก ข้าพเจ้าก็จะสู้ในลักษณะนี้ ข้าพเจ้าจะทุ่มเทชีวิต

จิตใจสู้กับพวกมันไปจนถึงที่สุด”

เลียมเบ็ควิ่งถือโอบอุ้มตึกโกวแซซังหมุ่นไปมาอยู่หลายรอบ แทบจะโยนร่างของแซซังขึ้นสู่อากาศแล้ว แต่เนังยังปล้นกล่าวขึ้นว่า

“แซซังก้อ พวกนั้นกลับมาแล้ว ท่านจะพบกับพวกนั้นด้วยหรือ ?”

แซซังถูกง้างยังสะกิดให้รู้สึกตัวขึ้น รีบกล่าวว่า

“ไม่ ข้าพเจ้ายังไม่พบกับพวกนั้นสักชั่วคราว”

ปล้นหันมากล่าวกับเลียมเบ็ควิ่งถือว่า

“ตัวเจ็ก ไปที่ห้องข้าพเจ้า หลานยังมีอาจพบปะกับพวกนั้นได้ ขณะนี้หากพบกับพวกนั้นแล้ว พวกนั้นย่อมจะทุบตีข้าพเจ้าจนแหลกเหลวเป็นแน่”

เลียมเบ็ควิ่งถือกล่าวอย่างยืมยั่มว่า

“ผู้ใดกล้าทุบตีเจ้า เราจะเลี้ยงกับมันทันที”

“หามิได้ ตัวเจ็ก ไปที่ห้องข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังมีเรื่องสำคัญอีกหลายประการจะปรึกษากับตัวเจ็กอยู่ อา ข้าพเจ้าปลานปลื้มยินดีเหลือเกิน ตัวเจ็กเอ๋ย”

เลียมเบ็ควิ่งถือปล่อยร่างตึกโกวแซซังลง คนทั้งสี่รีบรุดเข้าไปยังห้องพิเศษอันเงียบสงัดสะอาดสะอ้าน ขณะนั้นยังได้ยินเสียงฝีเท้าดังกรียวกราวเมื่ออัจฉริยะทั้งหลายพากันกลับมา เสียงฮั้วยปิดชีว้ใจดาลันดังแว่วมาว่า

“ขอทานป่าเถื่อนอันชั่วร้าย มิน่าเล่า บุนจัน บุนปิงจึงมีอาจต้านทานฝีมือของมันได้ ตึกโกวเล่าก้อ คำนี้พวกเรานับว่าพ่ายแพ้อย่างหมดรูปทีเดียว”

เลียมเบ็ควิ่งถือตอบว่าตึกโกวแซซังเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“หลานแซซัง เหตุไฉนเจ้าต้องกระทำเช่นนั้น”

ตึกโกวแซซังกล่าวตอบเบา ๆ ว่า

“ตัวเจ็ก ข้าพเจ้ามีเจตนาเพียงจะดูบิดาและอาลุงทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้าก็มีอาจให้พวกนั้นจดจำหน้าได้ เพราะพรรคอสูรโลหิตยังเข้าใจผิดคิดว่าข้าพเจ้าตายไปแล้ว แต่มันยังไม่ทราบข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ หากมันเหล่านี้อาจเดียว-
รัจฉานสืบทราบออกตามความจริง ชีวิตมารดาและเหลิงจู้คงต้องเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงแน่นอน ภายหลังพวกนั้นกลับรุมกระหน่ำข้าพเจ้าอย่างรุนแรง

ขณะนั้นข้าพเจ้าได้คิดว่าให้บทเรียนเพื่อสะกิดใจพวกนั้นเสียบ้างก็ประเสริฐอยู่
จึงได้ทลายวงล้อมหนีออกมา”

เลียบเบ้ค้วงสือครุ่นคิดอย่างเงิบขริมอยู่ครู่หนึ่ง พลันมีประกายตาอัน
เจิดจ้าพิสดาร เข้ม้นมองดูตักโกวแซซังแล้วถามว่า

“ที่เจ้าว่ามารดาและเหลิงจูนั่น เป็นมารดาผู้ใดมาแต่ไหน เป็นเหลิงจู
คนใด ?”

ตักโกวแซซังเข้ม้นมองดูตัวเจ็กพลางส่ายหน้าแล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าบอกแล้วเกรงตัวเจ็กจะไม่พอใจ รับประทานกับข้าพเจ้าก่อนว่า จะ
ไม่มีโทษะ ข้าพเจ้าจึงจะบอกไป ?”

“ตัวเจ็กเคยมีโทษะใส่เจ้ามาตั้งแต่เมื่อใด ?”

“ตัวเจ็ก มารดาข้าพเจ้าคือกิมเหยก้าจู สวมอาภรณ์ชุดเหลืองเป็นประจำ
ผู้ที่ท่านเคยบอกมาตั้งแต่เมื่อครครครั้งก่อน ส่วนเหลิงจูนั่นคือเล็กอยู่เหลิงจูเจ้า
ของประกาศิตชนกเขี้ยวนั่นเอง ตัวเจ็ก ท่านและนางมีความคุ้นเคยกันเป็น
อย่างดีอยู่แล้ว นางก็คือเขี้ยวเฉียนบุตรคนเล็กสุดของเทพอสูรเก้ามังกร”

“อา !”

เลียบเบ้ค้วงสืออุทานขึ้นอย่างตื่นเต้น และสงบปากคำลงทันที แสดง
ว่าในใจยามนี้ ได้เปี่ยมไปด้วยความคับแค้นที่สลัดรันทด เลียบเบ้ค้วงสือกล้ำ
กลืนความในใจอันอัดอั้นนี้เอาไว้ โดยมียอมให้ปรากฏออกมานอกหน้า

แต่เรื่องราวทั้งหลายเหล่านี้ มีอาจอำพรางสายตาอันคมกล้าของตักโกว-
แซซังไปได้ แต่มีทราบสมควรจะกล่าวหาใด จึงสามารถทำให้ตัวเจ็กบังเกิด
ความปีติยินดีขึ้น สุดท้ายจึงได้กล่าว

“ตัวเจ็ก เรื่องที่ผ่านไปแล้วก็ขอให้ผ่านไปอย่าได้รื้อฟื้นมาคิดอีกเลย
ปัจจุบันนี้ ความฮึกเหิมพระนางของพรรคอสูรโลหิต กำลังกำเริบขึ้นจนสุด
ระยับได้ พวกเราจะต้องทุ่มเทกำลังทั้งมวลเท่าที่มี เข้าต่อยุทธ์กับมันกันให้ถึง
ที่สุดเลย”

เลียบเบ้ค้วงสือผงกศีรษะอย่างเงิบขริม

เข็กก็เอียงที่อยู่ด้านข้าง พลันเอ่ยปากกล่าวขึ้นว่า

“ซื้อดีเจ้าสำนัก เวลาที่ล่วงเลยมากแล้ว หากข้าพเจ้ารอคอยอยู่เนิ่นนาน น่ากลัวจะถูกประสพพบเห็น ข้าพเจ้าจะต้องอำลาไปก่อนแล้ว”

วajanี้สะกิดให้ติกโกวแซ่ซังรู้สึกตัวขึ้น ใบหน้าพลันปรากฏแววเอ็นชาระด้างขึ้นทันที ตาทั้งสองมีประกายความอำมหิตชั่วร้าย กล่าวขึ้นว่า

“ก็ได้ ดูท่าเรื่องนี้ไม่มีวิธีการอื่นจะกระทำแล้ว คำวันพรุ่งนี้เวลายามสอง ท่านและยี่ซือเฮียคอยสมทบกำลังกับข้าพเจ้าอยู่ในปราสาท ข้าพเจ้าจะต้องหาหนทางช่วยเหลือตั้งไ้เฮียวุกุนออกมาให้ได้ มาตรการเช่นนั้น กระถางทองแห่งบูลิ้มพอตกอยู่ในเงื้อมมือของบ้านก๊กเทียนจุน เรื่องราวย่อมเลวร้ายจนมิอาจจะเห็นยวร้างช่วยเหลืออย่างไรได้อีก”

แนงยังพอได้ฟัง สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง รีบถามขึ้นว่า

“เป็นอย่างไร บิดาข้าพเจ้าเป็นอย่างไรรึไปแล้ว ?”

ติกโกวแซ่ซังรีบตอบย้อนขึ้นว่า

“จ้งย้ง ท่านมิต้องร้อนรนไป พวกเราจะอย่างไรก็ต้องหาทางช่วยเหลือ บิดาท่านออกจากห้วงอันตรายจนได้”

พลางหันไปกล่าวต่อเช็กก็เอียงว่า

“ซือเฮีย ท่านกลับไปเถิด หากรือต่อไปฟ้าก็จะสว่างแล้ว”

เล่าตัวเช็กก็เอียงแห่งสามโหดโลกันตร์ ขณะที่ทหนดเคราพลัวไสวอยู่นั้น ร่างได้ถลันวูบออกจากหน้าต่างไปในทันที ความยอดเยี่ยมสูงส่งในวิชาตัวเบา นี้ สร้างความตื่นตระหนกให้กับเลี้ยกเบีค้วงสือยั้ง แต่ในขณะนี้เลี้ยกเบีค้วงสือก็มีใครเข้าใจในตัวติกโกวแซ่ซังที่เคยประจบประหม่อมมาเป็นเวลาถึงสิบปีเลย อะไรที่เรียกว่าซื้อดีเจ้าสำนัก ? และทำไมยังจะต้องไปช่วยเหลือตั้งไ้เฮียวุกุน ? อันตังไ้เฮียวุกุนผู้นี้ นับเป็นบุคคลอันชั่วช้าสารเลวของอดีตกาลอย่างแน่ชัด สิ่งที่ยิ่งทำให้บังเกิดความมึนงงสงสัยก็คือ แนงยังผู้ผู้ผดผาดนี้ กลับไปเป็นบุตรของตังไ้เฮียวุกุนเสียด้วย

ตาทั้งสองของติกโกวจื้อคี่เพ่งมองจ้องดูติกโกวแซ่ซังจนแน่วหนึ่ง เริ่มมีความรู้สึกว่ ติกโกวแซ่ซังที่เห็นอยู่ในปัจจุบัน ได้กลับกลายเป็นกว่าเดิมอีกมากมาย กลับกลายเป็นความหนักแน่นเข้มแข็งแกร่งกร้าวขึ้นแล้ว แต่ก็

คล้ายดังจะมีความลับอันยิ่งใหญ่แฝงเอาไว้อีกมากมายกายกองเสียด้วย

ติกโกวแซซึ่งมองดูเช็กก็เอียงจากไปจนลับตาแล้ว ก้มหน้าครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง พลันกล่าวกับเลียงเบี๋ฉ้วนสืออย่างนอบน้อมขึ้นว่า

“ตัวเจ็ก ท่านทราบหรือไม่ว่ามันคือผู้ใด ?”

เลียงเบี๋ฉ้วนสือส่ายหน้าปฏิเสธ ติกโกวแซซึ่งจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

“คือสามอำมหิตแห่งโลกันตร์ของเมื่อหลายสิบปีก่อน ตัวเจ็กเคยได้ยินนามนี้บ้างหรือไม่ ?”

เลียงเบี๋ฉ้วนสือตื่นตระหนกตกใจอย่างยิ่ง อุทานเสียงยาว ๆ แล้วกล่าวว่า

“ศิษย์ของนักรรรมอเวจี (ลี้ก๊วยเซียงหยิน) สามอำมหิตแห่งโลกันตร์ เจ้าหมายถึงมันทั้งสามนั้นหรือ ?”

ติกโกวแซซึ่งผงกศีรษะ กล่าวสืบต่อไปว่า

“ตัวเจ็ก ตัวเมาะอั้งนี้ที่ยอดเขาเทียนช้วนนั้น ท่านทราบหรือไม่ว่าเป็นใคร ?”

ขณะนี้เลียงเบี๋ฉ้วนสือได้คำนวณถึงเรื่องราวกระจ่างแล้ว สายตามีประกายเจิดจ้าขึ้น กล่าวว่า

“ฟังจากน้ำเสียงของเจ้า หรือว่าท่านคือลี้ก๊วยเซียงหยินเปลี่ยนนามมา ?”

ติกโกวแซซึ่งผงกศีรษะและกล่าวว่า

“ถูกแล้ว ตัวเจ็ก หลานในขณะนี้ได้เป็นเจ้าสำนักของพรรคโลกันตร์โอ เล่าเรื่องราวยืดยาวมาก ตัวเจ็กท่านยินดีที่จะร่วมทางไปเดินเล่นกับหลานและยังหรือไม่ ในหลายเดือนมานี้ ข้าพเจ้ามีประสบการณ์อันมากมายกายกองที่จะเล่าสู่ตัวเจ็กฟัง งังย้งก็สมควรจะได้รับฟังเอาไว้บ้าง”

เลียงเบี๋ฉ้วนสือหัวเราะอย่างสนใจ

ดังนั้น คนทั้งสามจึงออกไปจากโรงเตี๊ยมอีกครั้งหนึ่ง เดินทอดน่องอยู่ที่ริมหน้าต่างนอกตัวเมือง ติกโกวแซซึ่งได้เล่าเหตุการณ์ตั้งแต่ตนจากเลียงเบี๋ฉ้วนสือมาทุกประการ อันเรื่องราวที่พิสดารตื่นเต้น และน่าสะทกสะทอนใจสร้างความตื่นเต้นไหวหวั่นให้กับคนทั้งสองอย่างยิ่ง โดยเฉพาะเลียงเบี๋ฉ้วนสือ

เมื่อได้ฟังตักโกวแซซึ่งเล่าเหตุการณ์ที่ประสบมาในป่ามรกตของเทียนมั่วซั่วแล้วยิ่งตื่นตันใจจนมิอาจจะว่ากล่าวอย่างไรได้

ผิวน้ำในลำคลองมีประกายลือแสงอรุณที่เพิ่งสาดส่อง ตักโกวแซซึ่งได้จบเรื่องที่เล่ามาด้วยความสงบเยือกเย็น

แน่นิ่งยังพลันส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

“แซซึ่งกอ คำนี้จะอย่างไรข้าพเจ้าก็ต้องร่วมทางกับท่านไปช่วยเหลือนิดาออกมา”

ตักโกวแซซึ่งขมวดคิ้วแนบแน่นแล้วกล่าวว่า

“งั้นยัง มิต้องร้อนรนใจไป ในปราสาทบ้านก๊กเก็งมีความระแวงระวังอย่างรัดกุมยิ่ง พวกเราจะต้องวางแผนให้รอบคอบเพื่อช่วยเหลือนคน”

ตักโกวแซซึ่งเหลือบแลดูเลี้ยกเบี๊ค้วงสือ เห็นพริ้มตาจมอยู่ในวงค์ความครุ่นคิด จึงฉุกใจขึ้นทันที คำนี้ว่า

“ตัวเจ็กมีภูมิปัญญาและความกล้าหาญอย่างพร้อมมูล มิทราบที่ท่านมีวิธีการอันใด จะไปช่วยเหลือนตั้งไฮ้เฮียวกุนออกจากห้วงอันตรายในคำนี้”

แน่นิ่งยังอ้าปากจะกล่าวคำ ตักโกวแซซึ่งรีบยกมือห้ามปรามเอาไว้ กระซิบที่ข้างหูว่า

“งั้นอย่าส่งเสียง ตัวเจ็กน่าจะกำลังคิดหาวิธีการอันหนึ่งได้แล้ว พวกเราปล่อยให้ท่านขบคิดให้ละเอียดถี่ถ้วนรอบคอบเสียก่อนเถิด”

แน่นิ่งยังก็ได้เห็นท่าที่อันเงียบขรึมครุ่นคิดของเลี้ยกเบี๊ค้วงสือแล้ว ในทันใดนั้น เลี้ยกเบี๊ค้วงสือลืมหูลืมตาทั้งสองขึ้น ประกายอันพิสดารกระจายออกจนแวววับ ส่งเสียงดัง ๆ ว่า

“มีแล้ว ในปราสาทบ้านก๊กเก็งมีแผนป้องกันอันแน่นหนารัดกุม แซซึ่งหลานเรา หากคิดจะช่วงชิงคนอย่างหักหาญตรง ๆ ในที่นั้นมีผู้ทรงฝีมือมากมายกองอย่างยิ่ง จะอย่างไรไม่มีทางประสบความสำเร็จอย่างเด็ดขาด วันนี้เป็นวันขึ้นหกค่ำเดือนเก้า ห่างจากสารทตั้งเียงอยู่เพียงสามวันเท่านั้น มิสู้ใช้วิธีหลอกเลือนออกจากถ้ำ ล่อลวงกำลังหน่วยสำคัญของพรรคอสุรโลหิตให้มาตามติดออกมาแล้ว จากนั้น หลานแซซึ่งจึงสามารถเข้าไปช่วยคนได้อย่าง

ไม่ต้องหักโหมทุ่มเทอะไรนัก”

ตึกโกวแซซังและแนนยังพากันผกศึระอย่างเห็นด้วย เสียดแม้ค้าง-
สือจึงได้เล่าแผนการให้คนทั้งสองฟังอย่างละเอียดถี่ถ้วน แล้วทั้งสามจึงได้
พากันลอบเร้นกลับไปพักผ่อนในโรงเตี๊ยมตามเดิม

ในยามบ่ายของวันนั้นเองที่โรงเตี๊ยมพลันปรากฏร่างแนนยังวิ่งออกมา
อย่างคลุ้มคลั่งพ่นเพื่อนด้วยฝ่าเท้าอันรวดเร็ว นางผมยู่สยายหน้าตาบูดบึ้ง
วิ่งไปทางท้ายเมืองปลายถนน พลากร้องเสียงดังสนั่นหวั่นไหวว่า

“ห้าัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้มที่มีนามระบือทั่วแผ่นดิน ที่แท้ก็เป็นผู้มีนามจอม
ปลอมเท่านั้นเอง พวกเจ้าจะช่วงชิงลายแทงกระถางทองแห่งบู๊ลิ้มไปจากเรา
เราจะขอเสี่ยงชีวิตกับพวกเจ้าให้ตกตายไป จะอย่างไรก็ไม่ยอมมอบให้กับเจ้า
ดอก”

ในโรงเตี๊ยมพลันมีร่างซึ่งโผนไคซัว ฮ้วยปิดชีวไจ้ ทายาทยอดกระบี่
นิรนาม วิ่งตามออกมาเป็นทิวแถวอย่างเดือดดาล ตวาดร้องถามขึ้นว่า

“เอี้ยเท้า ในวันนี้เจ้าแมนจะบินขึ้นฟ้าหรือมุดลงดิน ก็จะต้องทิ้ง
ลายแทงกระถางทองแห่งบู๊ลิ้มเอาไว้จนได้ เจ้าจะหนีหายไปไหนได้กัน”

โดยเฉพาะทายาทยอดกระบี่นิรนาม ยิ่งเดือดดาลคลั่งแค้นอย่างรุนแรง
แผดสุดเสียงด้วยหน้าอันแดงก่ำว่า

“นั่นเป็นสมบัติตกทอดของตระกูลกระบี่นิรนาม ไหนเลยจะยอมให้
เอี้ยเท้าเจ้ายึดเอาไว้เป็นสมบัติได้”

คนทั้งสี่วิ่งตามกันกรียวกราวอยู่ในถนนใหญ่ของตัวเมืองบู๊ซัวกู่ย ซึ่ง
มีชนชาวบู๊ลิ้มมาชุมนุมกันอย่างคับคั่ง แนนยังวิ่งพลากร้องดังสนั่นหวั่นไหว
ไปพลากรว่า

“เราจะฉีกกระซอกให้เหลกแลดูไป ไม่ยอมจะให้กับพวกเจ้าที่มีแต่ชื่อ
เสียงอันจอมปลอม มีการกระทำที่ชั่วร้ายได้ไปอย่างเด็ดขาด”

ขณะนั้น ฮ้วยปิดชีวไจ้ได้ตามติดเข้าไปจนกระชั้นแล้ว แนนยังพนัก

ลมปรานเทพมรณะตัวพัดโครมออกไปอย่างรุนแรง

ฮัวยบิตชีวใจได้ตัวมือด้านรับ แต่ต้องเซกลากลับมาสองก้าว แผลร้องขึ้นว่า

“บุตรของตังไฮ้เฮียวกุน นับว่าพอมือมีอยู่ข้างมิน้อย”

แต่แน่นังยังรีบหันร่างวิ่งเตลิดหนีออกไปอีกอย่างเร่งร้อน

การก่อกรวนของคนทั้งสี่นี้ สร้างความสนใจให้กับผู้คนชาวเมืองบูชัว-ก้วยอย่างรุนแรง ทำให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์จนเกรียวกราวไปทั่วเมือง โดยเฉพาะเรื่องกระถางทองแห่งบูลิ้ม ที่ปรากฏลายแทงตกอยู่ในเงื้อมมือของบุตรตังไฮ้เฮียวกุน ได้กลายเป็นข่าวอันน่าตื่นเต้นกระเจาไปทั่วเมืองได้ชั่วพริบตาเดียว

เรื่องนี้สร้างความสะท้านสะเทือนให้กับผู้อยู่ใกล้ตัวเมืองอย่างรุนแรง แต่ทว่า เมื่อมีหัวข้อจริยะแห่งบูลิ้มเป็นผู้เสนอหน้าออกช่วงชิงลายแทง ผู้ใดเล่าจะกล้าสอดมือสอดเท้าเข้าเกี่ยวข้อง แต่ทว่า ทุกคนมีความหวังละม้ายคล้ายคลึงกัน โดยต่างหวังให้แน่นังยังสามารถหนีรอดออกจากการติดตามได้ ไม่ต้องถูกพวกหัว้อจริยะจับกุมตัวไว้ จะได้ให้พวกผู้อื่นมีโอกาสไปช่วงชิงลายแทงชุมทรัพย์ลายนี้ไว้

แต่ทว่า มันทั้งปวงพากันผิดหวังโดยสิ้นเชิง เพราะชิงไปวโคच्चและฮัวยบิตชีวใจได้ตามติดทันทั่วทั้งในเวลาพร้อมเพรียงกัน แน็งยังมาตรแน่นังจะต่อสู้ต้านทานอย่างคลุ้มคลั่งฟันเพื่อน ในที่สุดก็ถูกฮัวยบิตชีวใจจับสกัดจุดเอาไว้ได้ ท่ามกลางสายตาของผู้คนอันมากมายก่ายกอง นางถูกคั่นกระดาดะลายแทงออกจากกายมาหนึ่งแผ่น ส่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวแล้วกล่าวว่า

“เฮียเท้า เจ้ามีปัญญาอย่างไรก็มาหาเราพวกหัว้อจริยะแห่งบูลิ้มได้เต็มที่เกิด”

กล่าวพลางคลายจุดให้กับแน่นังยั้ง แล้วพากันกลับไปอย่างเบิกบานสำราญใจ

แน็งยังพอจะโถมเข้าไปต่อต้านช่วงชิง ในด้านข้างพลันมีชายฉกรรจ์ร่างใหญ่ผู้หนึ่ง แลลบตรงออกมาถามเสียงดังกังวานว่า

“โกวเนี่ย นั่นเป็นกระดาษลายแทงขุมทรัพย์ของกระถางทองแห่งบูลิ้ม
จริง ๆ หรือ ? ลายแทงเหตุไฉนมาอยู่ที่มือของท่านได้เล่า”

แนงยังลอบปีติยินดี เพราะเห็นที่ทำอันโหดเหี้ยมชั่วร้ายของบุคคล
ผู้นี้แล้ว ก็แน่ใจได้วามันต้องเป็นหุตาของพรคอสูลีทิตอย่างแน่นมั่น จึง
สร้างทำเป็นเดือดตาลคั่งแค้น ถลิ่งตาจ้องมองพลาตวาดขึ้นว่า

“เจ้าเป็นอะไร ? บิดาเรามอบลายแทงนี้ให้เรารักษาไว้อย่างมิดชิด มัน
จะเป็นการปลอมแปลงไปได้อย่างไรกัน ? ในชีวิตนี้ของเราจะอย่างไรก็ต้อง
เช่นฆ่าทำอัจริยะแห่งบูลิ้มให้จงได้ จึงจะระบายความแค้นของเราออกไปได้”

นางกล่าวพลาตวิ่งตามติดไปในทิศทางที่ฮัวยบิตชีวใจ และชิงเป้วโคชีว
จากไปเมื่อครู่ เมื่อวิ่งมาจนถึงที่ตรอกน้อยแห่งนี้ พลันทวาดเบา ๆ ว่า

“โกวเนี่ยจะต้องคิดบัญชีกับพวกเจ้าให้จงได้”

แล้วจึงผลุบหายเข้าไปภายในตรอกน้อยแห่งนั้น ในตรอกนี้เงียบสัจ
ปราศจากผู้คน มีแต่ขอทานอายุเยาว์นั่งสัปหงกอยู่ที่ได้ชายคาหลังหนึ่ง แน
งยังตรงเข้าไปตะม่นจนตื่นขึ้นแล้วถามว่า

“หนุ่มน้อย ท่านได้เห็นชายชราเลวทรามสามคนวิ่งผ่านทางนี้หรือไม่ ?”

ขอทานน้อยกำลังจะตอบคำ ที่เบื้องหลังแนงยังพลันมีเสียงหัวเราะอย่าง
โหดเหี้ยมดังขึ้นกล่าวแทนว่า

“โอม มณีสัสสะ ประสพหญิง อาศัยท่านที่เป็นอิสตรีโดดเดี่ยวลำพัง
ไปจะต่อต้านกับทำอัจริยะของบูลิ้มได้ หากแม้ท่านยินยอมตามอาตมาไป
ในที่หนึ่งแล้ว อาตมาขอรับรองว่า ลายแทงที่สูญไปนั้นจะต้องได้คืนกลับมาหา
ท่านอีกครั้งหนึ่ง”

แนงยังงุนงงไปทันที มองเห็นหลวงจีนชราว่างผอมเกร็งรูปหนึ่ง มี
ทราบว่ามีคามสำคัญอย่างไร จึงมิได้ไปสนใจไยดีด้วย สืบเท่าเตรียมจะก้าว
ไปที่เบื้องหน้าอีก

หลวงจีนชราว่างผอมเกร็งยกมือขึ้นตั้งที่หว่างอก ร้องสรรเสริญพระ
พุทธคุณอีกครั้งแล้วกล่าวว่า

“ประสพหญิง คงมิเชื่อถือนิเวศของอาตมากระมัง อาตมาหลวงจีนดีชื่อ

เป็นเจ้าสำนักเสียวลิ้มในปัจจุบัน มิเคยมีวาจาหลอกลวงผู้ใดมาเลย”

แนนยังพอได้ฟังว่าหลวงจีนชรานี้เป็นถึงเจ้าสำนักเสียวลิ้มยี่ ก็ยังบังเกิดความงุนงงสงสัยขึ้นกว่าเดิม แต่นางนั้นหวนคิดถึงเรื่องที่บิดาเคยเล่ามา ว่าที่อุโมงค์ใต้ดินในวังโบราณนี้เองนั้น ผู้ไปช่วงชิงลายแทงขุมทรัพย์ก็มีหลวงจีนอาวุโสของเสียวลิ้มยี่นามเพ็กจ้งซึ้งเจิ้ง จึงทราบแน่แท้ว่า หลวงจีนตีสือที่มาในครั้งนี้น่าจะมีจุดประสงค์ในเรื่องนี้ด้วยอย่างมิต้องสงสัย นางสะท้อนขึ้นทั้งร่างกายแล้วกล่าวเสียงเย็นชาไปว่า

“มิต้องรบกวนต่อท่านได้ซื้อดอก”

พลางหันร่างเตรียมตัวจะก้าวเดินต่อไป แต่ไม่คาดว่าหลวงจีนชราพลันมีสีหน้าเคร่งเครียด กล่าวขึ้นอีกว่า

“โอม มณีตัสสะ ประสพหญิง กระถางทองแห่งบู๊ลิ้มมีความสัมพันธ์ถึงภพภพและสันติสุขของบู๊ลิ้มอย่างแนบแน่น เป็นความสำคัญอันใหญ่ยิ่งจริงแท้ ขอให้ประสพหญิงต้องตามอาตมาไปสักครั้งอย่างเด็ดขาด”

แนนยังพลันมีโศกะพลุ่งขึ้นอย่างรุนแรง กระซอกเสียงว่า

“ข้าพเจ้าไม่ไป ท่านจะลงมือขู่เข็ญทีเดียวหรือ ?”

“เรื่องจำเป็นถึงขั้นนี้แล้ว เห็นที่จะต้องกระทำได้ว่า”

หลวงจีนชราสืบท้าก้าวยามาอีกก้าวหนึ่ง แนนยังสีหน้าเคร่งเครียด ย่อร่างต่ำลงและตวาดสุดเสียงไปว่า

“ท่านกล้ากระทบบโกวเนี้ยลักขุมขนหนึ่ง อย่าว่าแต่ท่านจะเป็นเจ้าสำนักเสียวลิ้มยี่เลย เฮอะ”

นางพอแค้นเสียงออก ได้ฝืนีกกำลังเทพมรณะชั้นเตรียมจะต่อสู้กันแล้ว ในเวลาขณะนั้น ขอทานอายุเยาว์ก็ได้ลุกขึ้นยืนโดยมิส่งเสียงว่ากล่าวเดินอ้อมไปที่ด้านหลังเจ้าสำนักเสียวลิ้มยี่ ถามเบา ๆ ขึ้นว่า

“เท็กถือเฒ่า เจ้าเป็นพวกสำนักเสียวลิ้มยี่หรือ หันหน้ากลับมาให้เราดูหน้าว่าเจ้าสำนักเป็นเช่นไร ?”

เจ้าสำนักเสียวลิ้มยี่มีประกายอันอำมหิตกระจายออกจนเจิดจ้า ขณะหันร่างกลับนั้น ขอทานอายุเยาว์พลันร้องเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

“สายตาอันโหดเหี้ยมชั่วร้าย”

ฉับพลันนั้น มือซ้ายประคบนิ้วที่มสกดออกไปดังราวกับประกายไฟที่แลบพุ่ง เจ้าสำนักเสียวลิ้มยี่ก็มีเพลงฝีมือที่รวดเร็วปานสายลม ตวัดฝ่ามือวิชาพิชิตอสูรออกต้านรับ แต่ไม่คาดว่าแรงยังที่อยู่ทางด้านหลังทวาดเบา ๆ ขึ้นว่า

“อยู่ !”

เจ้าสำนักเสียวลิ้มยี่มีสีหน้าเผือดลงอย่างเจ็บปวดรวดเร็ว เซถลามาที่เบื้องหน้าสองก้าว ขอทานน้อยยามนี้มีสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชาอย่างยิ่ง ประกายตาอันอำมหิตปรากฏขึ้นจนแวววาว ทวาดเสียงหนัก ๆ ว่า

“เห็นสายตาทั้งสองของเจ้า ก็ทราบว่ามีใช่เป็นคนดีมาแต่ใด ก่อนที่เจ้าจะตายไป เราให้เจ้าได้รู้เสียด้วยว่า เราคือติกโกวแซซึ่งเจ้าสำนักปราสาทโลกันตร์ !”

กล่าวจบ ขอทานน้อยพลันคงไม่เท่าอันใหญ่ประมาณแขนเด็กพาดโครมลงไปในทันที เจ้าสำนักเสียวลิ้มยี่คำรามขึ้นด้วยความเจ็บปวดรวดเร็ว จนสุดเสียง สมองแตกกระจายออกไปทั่วทุกทิศทาง สิ้นใจตามไปในทันที

ขอทานน้อยรีบพาแรงยังพุ่งกายออกไปอย่างรวดเร็วปานเหินบิน กระโดดข้ามกำแพงของตรอก หายเข้าไปภายในห้องอย่างเงียบกริบ ผ่านห้องโถงอันซับซ้อนไปแล้ว ก็เข้าสู่ยังประตูห้องหนึ่ง

เลี้ยกเบี๊คว้งสื่อนั่งรอคอยอยู่ในห้องก่อนแล้ว รีบเดินเข้ามาหาพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“แนโกวเนี้ยล่ำบากมากแล้ว แผนการนับว่าประสบความสำเร็จแน่ คำนี้พวกอสูรโลหิตคงต้องทุ้มเทก่าลงมาจูโจมที่โรงเตี๊ยม แนโกวเนี้ยและหลานแซซึ่งก็วางใจเข้าไปในปราสาทบัวนกกึกกึ่ง ช่วยเหลือบิดาของท่านออกมาได้ อย่างไม่หนักแรงกระไรนัก”

แรงยังยิ้มน้อย ๆ ติกโกวแซซึ่งพลันกล่าวขึ้นว่า

“ผู้ที่จูโจมโรงเตี๊ยมในคำนี้ น่ากลัวจะไม่เพียงแต่จะมีพวกอสูรโลหิตเท่านั้น เหล่าเท็กล้อของสำนักเสียวลิ้มยี่ เห็นทีจะร่วมมือด้วยเป็นแม่นมั่น”

เสียงเบ้คังลือฮั่วร้อแคน ๆ ที่ถนนใหญ่ในขณะนี้ พลันมีเสียงเคาะไม้บักชื้อดั่งแว่วเข้ามา ตักโกวแซซังจึงกล่าวเบา ๆ ว่า

“นั่นน่ากลัวเป็นหลวงจีนน้อยตาเขียวของเสียวลิ้มยี่”

จากนั้นพลันมีเสียงระฆังอันสดใสกังวานแว่วเข้ามา ตักโกวแซซังกล่าวขึ้นอีกว่า

“หรือจะเป็นเจี๊ยะเจ็งเล่านี้ของสำนักคุณลุน หากเฒ่าเป็นผู้เฒ่านี้จริง ๆ เมืองบูชัวกู่ยในคำคืนวันนี้ จะต้องมามีเรื่องอันสนุกสนานได้ดูกันอย่างเต็มตาทีเดียว”

เสียงเบ้คังลือลุกขึ้นยืนอย่างเคร่งเครียด เดินไปที่ริมหน้าต่าง พลันมีเสียงกระพรวนดังตึงตังมาอย่างถี่เร็วจากไกลเป็นใกล้ แล้วมีเสียงถอนหายใจอย่างตื่นเต้นร้องโพล่งออกไปว่า

“อา เชียะเฮียะฮู้ฮุหยินอันงดงามล้ำเลิศ”

เสียงเบ้คังลือพอได้ยินนามนี้ สีหน้าเคร่งเครียดลงนับพลัน หันร่างกลับมาอย่างเศร้าหมองรันทด เห็นตักโกวแซซังและแนงยังได้นั่งขัดสมาธิเดินลมปราณอยู่กับพื้นเพื่อเตรียมตัวไปดำเนินงานในคำคืนนี้

เลือดล้างปราสาทมาร

ราตรี...ในที่สุดก็ได้คืบคลานเข้ามาแล้ว ในความมืดสงัดเงียบของยามวิกาล ที่เทือกเขาภูชีวมิเงาร่างสีดำสองจุด กำลังเคลื่อนไหวไปด้วยความรวดเร็วอย่างยิ่ง เงาสีดำของสองคนนี่คือตึกโกวแซซึ่งที่ถือไม้เท้าฏบตี และแน่นิ่งยังผู้คงดงามนั่นเอง

ทั้งสองได้เริ่มเดินทางตั้งแต่ยามหนึ่ง มุ่งหน้าไปที่ปราสาทบ้านเก็กเก็งของยอดเขาซึ่งหนึ่งซ่ง แต่ตึกโกวแซซึ่งชะงักท่าเอาไว้ในที่ อุทานเบา ๆ ขึ้น

แน่นิ่งยังรีบถามอย่างสงสัยใจว่า

“แซซึ่งกอ เรื่องอันใด ?”

ตึกโกวแซซึ่งมาตรแมนมีดินโคลนหาญมาท้วงหน้า ในแสงสลัวของราตรีคำนี้ ยังมีอาจปิดบังสีหน้าอันวิตกกังวลเอาไว้ได้ สายหน้าซ้า ๆ ถอนหายใจแล้วกล่าวว่า

“จั้งยัง ข้าพเจ้าเมื่อกล่าวออกไป ท่านอย่าได้เศร้าเสียใจเลย คำนี้พวกเราฝากจะประสพความล้มเหลวแล้ว”

แน่นิ่งยังพลันถลันเข้าไปหนึ่งก้าว กล่าวอย่างตื่นเต้นตระหนกตกใจว่า

“แซ่ซังกอ ไฉนท่านจึงมากล่าวเช่นนั้นขึ้น ?”

นางสั่นสะท้านไปทั้งร่าง ริมฝีปากเริ่มเปลี่ยนเป็นสีชาวซีด ตักโกวแซ่ซังรีบประคองไหล่ทั้งสองของนางไว้ กล่าวขึ้นว่า

“จิงยั้ง บิดาท่านเมื่อตียามอมประสาทของบ้านเก็กเทียนจนเข้าไปแล้ว จวบจนบัดนี้ก็ยังมีอาการสับสนไม่ได้สติ และลายแทงนั้นก็ได้อยู่ที่ตัวของบิดาท่านจริง ๆ บ้านเก็กเทียนคงฉวยโอกาสที่บิดาท่านลึนสติค้นหาค้นหาทั่วร่างอย่างแน่นนอน อย่างนั้น...”

ตักโกวแซ่ซังพลันมีประกายตาอันแวววาวเกร่งกร้าว กล่าวสืบท่อไปว่า

“ในเมื่อมันค้นหาได้ลายแทงแล้ว มันมีหรือจะเชื่อเรื่องการช่วงชิงลายแทงที่พวกเราแสดงอยู่ในเมืองเมื่อตอนบ่ายได้เล่า”

แน่งยั้งพอได้ยิน เท้าทั้งสองพลันระหวยจนแทบมีอาจทรงร่างได้ แต่ในลับพลันทันใดนั้น สีหน้าปรากฏแววแห่งความเด็ดเดี่ยวเข้มแข็ง กล่าวขึ้นว่า

“แซ่ซังกอ ข้าพเจ้าคิดขึ้นได้แล้ว ลายแทงมาตรแม้นยังอยู่ในตัวบิดา พวกमारโลहितแม้จะค้นหาอย่างไรก็ไม่อาจค้นพบได้อย่างแน่นนอน เราไปกันเถิด”

คนทั้งสองก็พุ่งกายขึ้นไปที่ยอดเขาอีกครั้งปานสายฟ้าแลบ ในเวลาขณะนี้ ตักโกวแซ่ซังและแน่งยั้งมาถึงที่ไหล่เขา ด้านข้างพลันมีเงาร่างคนถลันออกมาอย่างรวดเร็ว ตักโกวแซ่ซังตวาดเบา ๆ ขึ้นว่า

“ผู้ใด”

คนผู้นั้นมิได้ตอบคำ คงพุ่งตรงมาที่คนทั้งสองอย่างรวดเร็ว ตักโกวแซ่ซังรีบพนักกำลังดรชนีสายฟ้าทิมสกักดออกไปในลับพลันทันที ผู้ที่มานี้มีความรวดเร็วอย่างยิ่งยวด ถลันวูบเดียวก็หลบออกไปได้ ร้องเรียกเบา ๆ ขึ้นว่า

“ผู้ที่มาคือซือตี้เจ้าสำนักหรือ”

ตักโกวแซ่ซังพอได้ยินเสียงเรียกขานเช่นนั้น ก็รีบวิ่งร่างแน่งยั้งให้หยุดยั้งลง ตอบเบา ๆ ว่า

“ซือเฮีย ข้าพเจ้ามาแล้ว”

พร้อมกันนั้นก็ส่งเสียงไปว่า

“ข้าพเจ้าคือเจ้าสำนักตักโกวแซซัง”

คนผู้นั้นกระโดดมาหยุดยืนห่างจากตักโกวแซซังกว่าสิบชี่เย เห็นสารรูปของตักโกวแซซังเป็นเช่นนั้น เพื่อพิสูจน์ด้วยความรอบคอบรัดกุม จึงชี้ไปที่ไม้เท้าภูตบดีในมือตักโกวแซซังแล้วกล่าวว่า

“ซือตู้ผู้เจ้าสำนัก ใบหน้าท่านมีแต่ดินโคลนจนละลายเลื่อน ข้าพเจ้ามีโอกาสพิสูจน์ได้ว่าเป็นจริงหรือเท็จ โปรดจงกราบไม้เท้าร่ายรำดูก่อน”

ตักโกวแซซังมองดูคนผู้นี้ สวมอาภรณ์สีครามเข้มหนดเคราผมเผ้าขาวโพลง คือยี่ซือเฮียที่ได้เร้นกายเป็นไส้ศึกอยู่ในน้ำปีตัวนั้นเอง จึงลงเลื่อยเล็กน้อยแล้วกล่าวว่า

“ยี่ซือเฮีย ประเสริฐมาก ท่านทำให้ซือตี้มีความตื่นตันใจอย่างยิ่งยวด”

จากนั้นจึงกวัดแกว่งไม้เท้าภูตบดีเบา ๆ เล่ายี่ของสามอำมหิตแห่งโลกันตร์นามบัวนเกียกคี้ พลันสะท้านขึ้นทั้งร่างจนแทบมิอาจทรงกายเอาไว้ได้ เนื่องจากปฏิกิริยาของเข็มคว่ำวิญญาณที่เกิดกับไม้เท้าภูตบดีนั่นเอง ในอกคล้ายดังมีเข็มทิ่มแทงอย่างรุนแรง จนเป็นเวลาอีกชั่วครู่จึงสามารถระงับไว้ให้เป็นปกติดุจเดิมได้

จวบจนบัดนี้ จึงได้คารวะนอบน้อมจนจรดพื้น กล่าวอย่างยำเกรงว่า

“บัวนเกียกคี้ขอน้อมต้อนรับท่านเจ้าสำนักอันสุดเคารพ”

ตักโกวแซซังสีหน้าเคร่งขรึม โบกมือขึ้นแล้วกล่าวว่า

“ซือเฮียมิต้องมีมารยาทมากนัก สภาพบัวนเกียกคี้เป็นอย่างไรในขณะนี้ ?”

“บังจู้เตรียมตัวจะลงไปยังซิงชางแห่งที่ในเมืองด้วยตนเอง”

“อา มันไปกันแล้วหรือยัง ?”

“ยามสองจะเริ่มเคลื่อนขบวน”

แม้ยังบังเกิดความปลาบปลื้มยินดีเป็นที่ยิ่ง นางคว่าแซตักโกวแซซัง และกล่าวอย่างลึกล้ำว่า

“ดูท่าพวกมันคันหาสายแทงในตัวบิดาข้าพเจ้ามีพบแน่ บิดาข้าพเจ้ามีทางช่วยเหลือได้แล้ว”

ตักโกวแซซึ่งในขณะนั้นกล่าวอย่างสงบเยือกเย็นกับบ้านเกียกคำว่า

“ตัวซือเฮียยังอยู่ในบ้านเกียกเก็งหรือไม่ ?”

บ้านเกียกคืตอบอย่างนอบน้อมว่า

“ตัวซือเฮียขณะนี้ยังอยู่ในปราสาท อีกสักครู่จะตามพวกอสูรโลหิตเข้าไปในเมืองบูชัวก้วยด้วย”

“แล้วในปราสาทบ้านเกียกเก็ง ผู้ใดเป็นคนเฝ้าอยู่เล่า ?”

บ้านเกียกคืส่ายหน้าไม่ทราบ ตักโกวแซซึ่งจึงถามอีกว่า

“ยี่ซือเฮียทราบว่าจะใส่เฮียวูกุนถูกกักขังไว้ในที่ใดหรือไม่ ?”

บ้านเกียกคืผงกศีรษะรับ ตักโกวแซซึ่งจึงได้สั่งขึ้นว่า

“อย่างนั้น ขณะนี้ควรแฝงกายเอาไว้ก่อน รอเมื่อบ้านเกียกเทียนจุนลงจากเขาไปแล้ว จึงรีบเข้าไปในปราสาทบ้านเกียกเก็งกัน”

ทั้งสามพากันหาที่เร้นกายเอาไว้ ตักโกวแซซึ่งและแนงยังซ่อนตัวอยู่บนคาคบไม้ใหญ่อย่างมิดชิด

อีกชั่วครู่ผ่านไป บนยอดเขาพลันมีเงาร่างพุ่งลงมามากมายจริง ๆ อย่างน้อยมีจำนวนถึงสามสี่สิบคน ตักโกวแซซึ่งลอบปีติยินดีอย่างยิ่ง กระซิบกับแนงยังว่า

“ในที่สุดก็ไม่พลาดผิดจากการคำนวณของตัวเจ็กเลย พรรคอสูรโลหิตคงทุ่มเทกำลังกันไปจนหมดสิ้นอย่างแน่นอน”

แต่แนงยังยังคงกล่าวอย่างวิตกว่า

“แต่มีทราบที่บ้านเกียกฮวงนึ่งจะไปด้วยหรือไม่ ?”

“บ้านเกียกฮวงนึ่งมอบให้ข้าพเจ้าเป็นผู้จัดการเอง ท่านต้องรีบไปช่วยคน”

เหล่าผู้มีฝีมือพรรคอสูรโลหิตพุ่งกายลงไปจนถึงที่เชิงเขาแล้ว ตักโกวแซซึ่งและแนงยังจึงได้ปรากฏตัวออกมา สัมพบกับเล่ายี่แห่งสามอำมหิตแห่งโลกันตร์แล้ว จึงพุ่งกายไปที่ยอดเขาอย่างรวดเร็วเร่ร่อน บ้านเกียกคืนำคนทั้งสองเดินผ่านแถวต้นไม้เก่าต้นอันมืดครึ้ม ที่เบื้องหน้าพลันปรากฏแสงไฟขึ้น

ดวงหนึ่ง แล้วจึงเห็นอารามตั้งเด่นอยู่ที่เบื้องหน้า บ้วนเกียกคึกกระซิบขึ้นว่า

“ซื่อเต้เจ้าสำนัก อารามนี่คือประตูด้านตรงของปราสาทบัวนกกึกเงิง ซื่อ-
ตี้จะต้องเข้าไปประตูใหญ่หรือว่าจะไปทางประตูหลังได้ ?”

ตักโกวแซซังครุ่นคิดเล็กน้อยแล้วจึงกล่าวว่า

“ที่ประตูหลังนั้น พวกอสูรโลหิตในปัจจุบันคงต้องระแวงระวังกันอย่าง
รัดกุมเข้มแข็งมากกว่าประตูใหญ่อย่างแน่นอน พวกเราเข้าไปที่ประตูใหญ่เถิด”

ตักโกวแซซังหันหน้ากล่าวกับแน้งยั้งว่า

“งัวยัง เหตุการณ์คืนนี้มีความเกี่ยวข้องกับความเป็นความตายของบิดา
ท่าน หวังว่าท่านคงลงมืออย่างโหดเหี้ยมดุดันเอาไว้ ข้าพเจ้าตกลงใจว่าผู้ที่เรา
เผชิญหน้ากันในคืนนี้ จะไว้ชีวิตมันมิได้เลยแม้แต่คนเดียว”

แน้งยั้งผงกศีรษะ กล่าวอย่างเศร้าสลดว่า

“ทุกสิ่งยินดีเชื่อฟังตามคำสั่งของแซซังกอ”

แซซังหันไปกล่าวกับบ้วนเกียกคึกทั้งสี่ว่า

“ยี่ซื่อเฮีย เชิญท่านไปก่อนสักครู่ ปลายทางที่ยังมีหน่วยลาดตระเวนนั้น
ท่านโปรดได้กำจัดการกับข้าพเจ้าด้วย”

บ้วนเกียกคึกรับคำสั่งแล้วจากไปในทันที

ตักโกวแซซังและแน้งยั้งตามเข้าไปในประตูด้านหลังอารามทันที กวาด
ตามองไป เห็นแม่ชีสองรูปสิ้นใจตายอยู่บนพื้น บนใบหน้านอกจากจะปรากฏ
แววสีม่วงขึ้นเล็กน้อยแล้ว ตลอดร่างหาบาดแผลอื่นใดมิได้เลย

ตักโกวแซซังลอบครุ่นคิดในใจว่า

“สามอำมหิตแห่งโลกันตร์ นับว่าเป็นเพชรฆาตมือเก่าที่ประหารคนได้
อย่างยอดเยี่ยมทีเดียว”

ในอารามมีแม่ชีเฝ้าประตูตายคาที่อยู่อันหนึ่ง และยังมีอีกสามนางตายอยู่ภายใน
ตักโกวแซซังและแน้งยั้งเดินตรงเข้าไปทางด้านหลังอาราม เห็นประตูคิลา
ซึ่งสูงใหญ่ร่วมสามสิบเขี้ยวตั้งตระหง่านอยู่ บนประตูสลักอักษรว่า บ้วนเกียก-
เฮียงเงิง

ที่นอกประตูคิลามีบุรุษชุดสีม่วงนอนแน่นิ่งอยู่

ตึกโกวแซซังและแฉงยังข้ามผ่านเข้าไปด้านใน ตลอดรายทางมีบุรุษชุดสีม่วงลึ้มต่ายเกลื่อนกลาดถึงสิบเก้าคน จึงต้องลอบสูดลมอันหนาวเหน็บเข้าไป

ในเวลานั้น ภายในปราสาทบ้านกึกแก้งพลันมีเสียงแผดร้องดังสนั่นขึ้นว่า

“มีศัตรูลอบเข้ามาในปราสาทแล้ว”

พร้อมกันนั้น เเงวร้างสี่ครามสายหนึ่งพุ่งปราดออกมากล่าวอย่างเร่งร้อนว่า

“ซือเตีเจ้าสำนัก คนอยู่ในปราสาทได้รู้สึกตัวขึ้นแล้ว ข้าพเจ้ามีอาจจะเข้าไปได้อีก จงจำไว้ ที่ซึกคัพสุดท้ายจงเลี้ยวขวาสองเลี้ยวก็จะมีห้องโถงใหญ่ที่ประตูด้านตะวันออกของห้องโถงมีระเบียบยาว นั่นคือทางทอดเข้าสู่ที่กักขังตั้งไฮ่ฮือยวากุน ข้าพเจ้าจะไปที่ด้านนอกก่อน หากแม่น้ำมีเรื่องคืบขันอย่างไรเกิดขึ้น ข้าพเจ้าย่อมจะเข้าไปรายงานต่อท่าน”

ตึกโกวแซซังรีบพาแฉงยังมุ่งเข้าไปในด้านในของปราสาท ขณะนี้มีบุรุษชุดสีม่วงแผดร้อง และวิ่งตรงออกมาสามคน ตึกโกวแซซังมิได้กล่าวอย่างไร ถลันกายตรงไปที่เบื้องหน้าคนทั้งสาม พลังดรรชนีประกายสายฟ้าพุ่งออกไปในทันที

บุรุษชุดสีม่วงทั้งสามถลันกายหลบออกไปได้ทันท่วงที ตึกโกวแซซังจึงคงไม่ทำกุบตติในมือขวา แผดร้องก็กัก้องกังวานขึ้น มีบุรุษชุดสีม่วงผู้หนึ่งถูกไม้เท้าฟาดจนเลือดสาตกกระจาย อีกสองคนพอได้เห็นพากันแผดร้องด้วยความตื่นตระหนก หันร่างได้ก็วิ่งอย่างไม่คิดชีวิต

ตึกโกวแซซังสะละยืมอย่างโหดเหี้ยม คงไม้เท้ากุบตติและใช้วิชาตัวเบาเงาปีศาจไร้สภาพ ตามติดไปได้ทันท่วงที ไม้เท้าฟาดโครมลงไปในฉับพลันทันด่วน ร่างบุรุษชุดสีม่วงทั้งสองคนเลือดสาตกกระจายตายคาที่ในแห่งนั้น

แต่ไม้เท้ากุบตติยังมีทันจะได้รั้งกลับ พลันมีเสียงแผดร้องอย่างโหยหวนดังจากด้านในของปราสาท เพียงชั่วพริบตาเดียว ก็มาอยู่ที่เบื้องหน้าแล้ว ตึกโกวแซซังพอเหลือบแลเห็น พลันจำได้ว่าเป็นบ้านกึกฮ่วงนี้ ซึ่งยังคลุม

หน้าด้วยผ้าสีดำเช่นเคย ในมือของนางยังอุ้มซากศพคนหนึ่งไว้

นางส่งเสียงหัวร่อดัง ๆ อย่างชั่วร้าย ตึกโกวแซซึ่งพอเข้มนมองดูซากศพนั้นได้ถนัดตา ตลอดกายเย็นวาบจนถึงปลายเท้า เพราะนั่นคือตังไฮ้เฮียว-กุนอย่างแน่ชัด

จึงคำรามเสียงดังสนั่นหวั่นไหว คงไม่ทำกุบตติจนมีประกายเย็นเยือกกระจายออกไป ครอบคลุมเข้าไสบ้วนเก็กฮวงหนึ่งทันที

บ้วนเก็กฮวงหนึ่งถอยหลังกรูดไปสามก้าว ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“เจ้าเป็นใคร จึงได้ถือไม้เท้ากุบตติของบิดาจน้อยตัวนั้นมา เจ้าเป็นใคร ?”

นางยังพอเห็นซากศพของบิดา พลันร้องขึ้นสุดเสียง ลั่นสติไปในทันที

ตึกโกวแซซึ่งสำนึกว่า มารดาและลูกอุ้มเหล็กรู้ยังอยู่ในเงื้อมมือของบ้วนเก็กฮวงหนึ่ง จึงมิกล้าจะแสดงโฉมหน้าอันแท้จริงออกไป พยายามสะกดกลั่นความเจ็บช้ำและคั่งแค้นอยู่เต็มที่ กระโดดกลับไปยังข้างกายนางยังโดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไร

บ้วนเก็กฮวงหนึ่งหัวร่อคัก ๆ เสียงแหลมเล็กขึ้นอีกสองครั้ง สืบเท้าก้าวเข้าหาอย่างประสงคร้าย

“เจ้าเป็นใคร ? เจ้าจะมาช่วยมันหรือ ? เอาไป !”

บ้วนเก็กฮวงหนึ่งผลักแขนทั้งสอง ทำให้ซากศพของตังไฮ้เฮียวกุนปลิวละลิ่วเข้ามา ขณะตึกโกวแซซึ่งตัวตวัดมือรับเอาไว้ทัน พลันรู้สึกมีพลังอันเย็นเยือกหยุนเหินเยวแผ่ฟุ้งมากระทบร่าง พร้อมกับบ้วนเก็กฮวงหนึ่งที่ตามติดเข้ามาจูโจม

ตึกโกวแซซึ่งเร่งร้อนจนไม่มีทางจะผ่อนคลายได้ คงไม่ทำกุบตติขึ้นจนมีประกายดังราวกับม่าน มือซ้ายยื่นออกรับไว้ วางศพตังไฮ้เฮียวกุนนอนราบลงกับพื้น

นางยังได้สติขึ้นมาในครานั้นพอดี เมื่อเห็นตังไฮ้เฮียวกุนนอนแน่นิ่งอยู่ข้างกายนาง นางจึงได้โอบอุ้มขึ้นไว้ คร่ำครวญทวนให้อย่างเจ็บช้ำน้ำใจว่า

“บิดา บิดา ท่านเหตุไฉนได้ตายไปแล้ว โอ บิดาเอ๋ย มาดูบุตรของ ท่านอีกสักครั้ง...”

หยาดน้ำตาที่กลายเป็นสายเลือดได้หยดหยาดลงมาไม่หยุดยั้ง

ตึกโกวแซซังในขณะนั้นพลันก็ร้องเสียงโหยหวนขึ้นจนจับใจ ไม่เท่า
ภูตบดีได้แผ่พวงพลังอันมหาศาลปานอสณิบาต โคมเข้าพาดใส่บ้านกึกช่วงหนึ่ง
นางเสวยยิ้มอย่างชั่วร้าย ตัวดำมือพาดมาด้วยพลังอันเย็นเยือกอย่างไม่
หวาดหวั่น

มิหนำซ้ำ ร่างของนางก็ยังไม่หยุดยั้งอยู่หนึ่ง ยากยิ่งจะลบล้างสัมผัส
มืออาจจะเนได้

ตึกโกวแซซังเคียดแค้นชิงชังนางอย่างยิ่งยวด รีบใช้วิชาไม่เท่าภูตบดี
ของปราสาทโลกันตร์ ผสานกับวิชาตัวเบาเงาปิศาจไร้สภาพ ขณะทำไม่เท่า
กลับกลายไปอยู่นั้น ร่างพลันสูญลับไปกับตา มิแต่ไม่เท่ามากมายก่ายกอง
หนักหน่วงดุจดั่งขุนเขาโถมทลาย ครอบคลุมร่างบ้านกึกช่วงหนึ่งเอาไว้จนแนบ
แน่นไม่มีทางเลี้ยวหลบหลีก

บ้านกึกช่วงหนึ่งตื่นตระหนกใจยิ่ง ร่างยิ่งแหลบไปมาดังราวกับสายฟ้า
คะนองฝน ในช่วงพริบตาหนึ่ง จึงเห็นมีแต่เงาสีดำสายหนึ่ง ซึ่งพุ่งปราดไปมา
ทั้งซ้ายขวาน้ำหลัง ทาร่างนางมิพบปะไปเช่นกัน

ในขณะนั้น เหล่าบุรุษชุดสีม่วงพากันฮือออกมาทั่วทุกสารทิศตั้งสายน้ำ
จากท่าบม โคมเข้ามาอย่างเร่งร้อนโหดเหี้ยม

บ้านกึกช่วงหนึ่งมาตรเมื่อนึกยากที่จะทะลวงหลุดออกจากรังไม่เท่าซึ่ง
จุโจมโหมเข้ากักกันเอาไว้ แต่อาศัยในผีเจ้าอันพิสดารปานปาฏิหาริย์ของนาง
เพลงไม่เท่าภูตบดีก็ยากยิ่งจะทำอันตรายต่อนางได้ ขณะนั้นนางกรี๊ดร้องเสียง
แหลมขึ้นว่า

“รีบคร่าตัวเอี้ยเจ้าผู้มันไว้”

ตึกโกวแซซังกระวนกระวายใจอย่างยิ่งยวด ทราบแน่ว่าหากเมื่อนไม่เท่า
อันตรายบ้านกึกช่วงหนึ่งแล้ว ทุกสิ่งย่อมจะจบสิ้นกันในยามนี้แน่นอน อย่าง
น้อยที่สุดแห่งยังก็ต้องถูกคร่าตัวเอาไปเป็นแม่นมั่น

แต่เมื่าคิดว่า แห่งยังกลับกรี๊ดร้องเสียงโหยหวนอย่างคังแค้น กระโดด
ลุกขึ้นโถมกายเข้าไปหาบุรุษชุดสีม่วงก่อน นางใช้นิ้วในมือซ้ายฝ่ามือขวา

จุใจโหมเข้าหาจุดตั้งคลุ้มคลั่งพันเพื่อนไปแล้ว

แนนยังได้รับการถ่ายทอดโดยตรงจากตั้งไฮ้เฮียวกุน พลังเทพมรณะ และตรรชนีประกายสายฟ้าที่ถูกใช้จุใจไปในเวลาคราเดียวนี้ ทำให้บุรุษชุดสีม่วงมีทันรวงตัวผู้หนึ่ง ต้องแผ่ร่องอย่างเจ็บปวดขึ้นฉับพลันทันที ล้มพุบ ลื่นใจตายไปที่แทบเท้านางนั่นเอง

แนนยังสะกิดปลายเท้าเล็กน้อย ร่างโหมเข้าหากลุ่มคนอย่างรวดเร็ว ตวัดฝ่ามือฟาดเข้าซ้ำเติม ทำให้บุรุษชุดสีม่วงอีกผู้หนึ่งหงายร่างตั้งไปทางเบื้องหลัง ทวารทั้งเจ็ดมีโลหิตทะลักออกมาจนแดงฉาน ส่วนบุรุษชุดสีม่วงอื่น ๆ พากันให้ร่องคำรามอย่างแค้นเคือง อีกเจ็ดแปดคนได้ฮือเข้ามากลุ่มรวม พลังอันหนักหน่วงได้ฟาดสะบัดจนกลายเป็นกำแพงอันเข้มแข็งแกร่งก้าว โหมทับเข้าไปร่างแนนยังทันที

ตึกโกวแซ่ซังพอได้เห็น ความเจ็บแสบรุ่มร้อนประดังขึ้นอย่างเร่งร้อน ในช่วงกะทันหันนี้ ยังมีอาจทำอันตรายต่อบ้วนเก็กฮวงนึ่งได้ ทั้งแค้นเคือง และตื่นเต้นอย่างยิ่งยวด ไม่เท่าภูตบดี้ได้กลายเป็นสายฟ้ามากมายกายกอง ในความคิดอุบัติขึ้นปานสายฟ้าแลบ จำในท่าฝีมือของขุนพลพสุธาได้อย่างรวดเร็ว จึงคำรามดังสนั่นขึ้นว่า

“นางมารร้าย มอบชีวิตมา !”

มิได้คำนึงในเรื่องอื่นได้อีก ตวัดไม้เท้าครอบคลุมเข้าไปใส่เงาสีดำภายในประกายนั้น กระบวนท่าแรกของเพลงฝ่ามืออาณูภาพฟ้าเทียนอุยตี้เล็ก (ฟ้าถล่มแผ่นดินทลาย) ซึ่งมีคิคว่ากระบวนท่านี้ช่างดังฟ้าที่กำลังถล่มทลายลงมาจริง ๆ เสียงดังโครมกึกก้องจนแผ่นดินสะเทือนเลื่อนลั่น สะเทือนเอาจนผนังอิฐปูนของปราสาท้วนเก็กเก็งร่วงพรุลงมามากมายกายกอง

พร้อมกันนั้น ได้ยินเสียงแผ่ร่องอันประหลาดพิกลดังอย่างโหยหวน แสบหุระกายใจเป็นที่สุด เสาร่างสีดาของบ้วนเก็กฮวงนึ่งสั่นโงนแง พุ่งปราดออกไปจากเงาไม้เท้า ตึกโกวแซ่ซังปิติใจอย่างยิ่ง ทราบว่าเพลงฝ่ามืออาณูภาพฟ้า (เทียนอุยเจียฮวบ) ประสบผลดังมุ่งหมายแล้ว ไม่เท่าภูตบดี้จึงรุกกระชั้นอย่างรุนแรงขึ้นกว่าเดิม ตวัดฟาดโครมออกไปจนสุดตัว พลันได้ยินเสียง

แผ่รื้อดังหัวนไหวขึ้นอีกครั้ง เลือดเนื้อปลิวระจัดกระจายออกไปจนไกลกว่าสามสิบเชียว

แต่พร้อมกันเวลานั้น บ้วนแกกช่วงหนึ่งก็ได้ทะลวงออกจากวงล้อมของประกายไม้เท้าอันหนาแน่นได้ ตักโกวแซซึ่งเหลือบเห็นนางผมยู่สยายกระจายเต็มร่างพร้อมกับตัวที่ยังสั่นโงนเงน ได้วิ่งโชนเข้าไปภายในปราสาทอย่างรวดเร็ว

ตักโกวแซซึ่งไม่มีเวลาจะติดตามไปผลาญชีวิต ไม่ทำทุบตีคางขึ้นจนเป็นประกายเย็นเยือก ครอบคลุมเข้าไปสู่มุขสุดสีม่วงผู้หนึ่งพร้อมทั้งทวาดขึ้นว่า

“จ้งย้ง ถอยไป !”

ประกายสีฟ้าผ่านไปไหนที่ใด เสียงแผ่รื้ออย่างเจี๊ยบปดก็ได้ดังระงมขึ้นที่นั่น คาวโลหิตคละคลุ้งและกระจายปานสายฝน เลือดเนื้อปลิวระเด็นเวียนว่อน จูโจมจนเหล่าของสาวกพรคอสูรโลหิตพากันแผ่รื้อระงมไปทั่วทุกทิศทาง ต่างซึ่งซึ่งที่บิดามารดาได้สร้างทำให้มันอีกคนละสองข้าง จะได้หนีเอาชีวิตรอดทันทั่วทั้งที่

เหตุการณ์ที่อุบัติกลับอย่างไม่คาดคิด ทำให้แฉ่งย้งได้สดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง จึงโถมกายกลับไปทิศทางของดังไ้เฮี้ยวกุน คร่ำครวญหวนให้ปานหัวใจจะแหลกสลาย

ตักโกวแซซึ่งล่าพันจนนัยน์ตาแดงฉานทั้งสองข้าง ความอ้ามhitโหดเหี้ยมอัดแน่นจนอกแทบระเบิด ในช่วงฉับพลันทันใดนั้น มุขสุดสีม่วงได้ตายไปกว่ายี่สิบคนแล้ว ยังเหลืออีกยี่สิบกว่าคนที่พากันแตกฮือหนีออกไปอย่างไม่คิดชีวิต

ตักโกวแซซึ่งทวาดขึ้นด้วยความคลุ้มคลั่งว่า

“สัตว์เดียรัจฉาน ! พวกเจ้าจะหนีไปที่ใด”

ร่างได้พุ่งตามไปทางด้านหลังของคนพวกนั้น เมื่อหวนคิดถึงอาณาพของฝ่ามืออาณาพฟ้าอันเข้มแข็งแกร่งกร้าว นับว่ามีเคยได้เห็นมาเลยในชีวิตนี้จริง ๆ จึงสูดลมหายใจอย่างรุนแรง ตวัดฝ่ามืออีกครั้งฟาดออกไปด้วย

กระบวนท่าฟ้าถล่มแผ่นดินทลาย (เทียนอุยตี้เสียด) อีกครั้ง

เสียงโครมครามปานฟ้าทลายได้ดังจนแผ่นดินสะเทือน ฝ่ามืออันเปี่ยมด้วยอำนาจที่สุดพิภพนี้ ทำให้ผนังศาลาทางเบื้องหน้าทลายลงแถบใหญ่จนเสียงหวั่นไหวไปทั่ว ทำให้ทางเบื้องหน้าถูกสกัดเอาไว้จนตันไป นุรุษชุดสีม่วงอีกยี่สิบกว่าคน พวกกันแปดร้องดังสะเทือนเลื่อนลั่นอย่างโห่เหวน ขณะนั้นมียู่ห้าหกคนที่ถูกผนังศาลาทลายลงทับจนขาดใจตายไป

ติกโกวแซซังแผดเสียงหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งเดือดดาล คงไม้เท้าภูตบดีแล้วโถมตรงเข้าหา แปดร้องสุดเสียงไปว่า

“เราจะจับพวกเดียรจนาขึ้นมาขี้ให้แหลกเหลวเป็นธุลี !”

คงไม้เท้าฟาดไปจนเลือดสาตกระจาย ในช่วงครู่เดียว เหล่านุรุษชุดสีม่วงยี่สิบกว่าคน ก็ได้กลายเป็นปิศาจอยู่ท่ามกลางอำนาจไฟเท้าภูตบดีไปจนหมดสิ้น ติกโกวแซซังจึงยอมรั้งไม้เท้าเข้าเก็บไว้ ตลอดร่างแดงฉานด้วยโลหิตที่กระเซ็นเข้าแปดเปื้อนจนเปียกชุ่ม

ติกโกวแซซังกวาดตามองดูซากศพยี่สิบกว่าซากอย่างงุนงงเลื่อนลอย ความอามหิตบนสีหน้าได้คลายลงอย่างแจ่มชัด ตาที่แดงฉานด้วยสายเลือดก็ได้คลายลงไปทีละน้อย จนกระทั่งเป็นปกติดุจดั่งเดิมอีกครั้งหนึ่ง

จึงได้เดินช้า ๆ ไปที่ข้างกายแน่นงยัง เห็นนางยังคงจำให้อย่างสลดรันทดใจ จึงปลอบโยนขึ้นว่า

“ยังม่วย”

แน่นงยังดังราวกับมิได้ยินเสียงเรียกร้อง

ติกโกวแซซังจึงนั่งยอง ๆ ลงไป กล่าวเบา ๆ ว่า

“ยังม่วย ถนอมตัวท่านไว้จะสำคัญกว่า แนนซื่อเสียตายลงด้วยน้ำมือบัวนเก็กฮวงนี้ ข้าพเจ้าสาบานจะล้างแค้นนี้ให้จงได้”

แน่นงยังยกหน้าอันนองน้ำตาขึ้น เมื่อเห็นติกโกวแซซังคล้ายดังเป็นร่างที่โผล่ออกจากบ่อโลหิต นางจึงตื่นตระหนกจนตัวสั่นสะท้าน ร้องเสียงเครือขึ้นว่า

“ท่าน...ท่าน”

พลันเบือนหน้าหลบออกไปในทันที

ติกโกวแซซังกล่าวอย่างสลดขึ้นว่า

“ถูกแล้ว ยิ่งม่วย ข้าพเจ้าฆ่าคนไปสี่สิบกว่าคน ข้าพเจ้าอภัยให้กับมันไม่ได้ ความแค้นของบิดาท่านสมควรชำระล้างด้วยโลหิตสด ๆ ข้าพเจ้าทราบของท่านมีน้ำใจอันสัตย์ซื่อ มีเมตตาการุญเกินไป คงมีอาจจะทนดูสภาพอันอเนจอนาถโหดเหี้ยม เปี่ยมด้วยความทารุณเช่นนี้ได้”

แนงยังหันร่างกลับมาอย่างเข้มข้ม ดวงตายังมีหยาดน้ำเอ่อคลอจนแวววับ แต่ก็จ้องมองดูติกโกวแซซังด้วยแววตาอันอ่อนโยนนุ่มนวลอยู่ชั่วครู่ จึงโหมเข้าไปในอ้อมอกของติกโกวแซซัง แหงนหน้ากล่าวเบา ๆ ว่า

“แซซังโก จากนี้ต่อไป เราสองคนอย่าได้จากกันอีกเลย”

ติกโกวแซซังได้กลิ่นหอมรวยรินที่ระเหยออกจากร่างจางยังแล้ว ก็กล่าวอย่างลุ่มหลงขึ้นว่า

“ข้าพเจ้านับแต่บัดนี้ไป จะไม่ยอมพรากจากท่านอีก ยิ่งม่วย ข้าพเจ้ารักท่าน ในโลกนี้ไม่มีผู้ใดสามารถชิงท่านออกไปจากอ้อมอกของข้าพเจ้าได้และก็ไม่มีผู้ใดจะช่วงชิงความรักที่ข้าพเจ้ามีต่อท่านได้เช่นกัน ยิ่งม่วย ท่านเล่า ?”

แนงยังผงกศีรษะด้วยความเอียงอาย รีบซุกหน้าเข้าไปในอ้อมอกของติกโกวแซซัง พลันร้องไห้คร่ำครวญขึ้นอีก แล้วกล่าวสะอึกสะอื้นขึ้นว่า

“บิดาลิ้นใจตายไปแล้ว ในโลกนี้นอกจากท่านเพียงคนเดียว ข้าพเจ้าก็ไม่มีคนจะมารักใคร่ไยดีอีก”

ติกโกวแซซังมีความเห็นใจอย่างยิ่งยวด รีบโอบรัดร่างกายอย่างแนบแน่น พลันรู้สึกวาเหตุไฉนในยามนี้จึงสังตังเวงยิ่งนัก ทำให้จิตใจได้คิดรีบกล่าวกับแนงยังว่า

“ยิ่งม่วย นี่คือนิราศาทวันกึกก้อง ขณะนี้ได้ไร้แววความเคลื่อนไหวอย่างไร ข้าพเจ้าคิดจะฉวยโอกาสนี้สืบเสาะลาดเลาของปราสาทมัน ดูว่าจะมีสภาพเป็นเช่นไร ?”

แนงยังมองไปที่ซากศพซึ่งเกลื่อนกลาดอยู่ทั่วบริเวณ เห็นแต่สะฉากต่างมีบาดแผลอันแหลกเหลวน่าอเนจอนาถ จึงรีบสิ้นศีรษะแล้วกล่าวว่า

“ไม่ แซ่ซังกอ อย่าได้เข้าไปอีกเลย ข้าพเจ้ามีคิดจะเข้าไป”

แนนยังกล่าวแล้ว เดินไปที่ข้างซากศพบิดา นางตั้งรองเท้าข้างซ้าย ออก ที่พื้นชั้นสองด้านในของรองเท้ามีลายแทงกระถางทองแห่งบู๊ลิ้มซุกไว้ในที่นั้นจริง ๆ นางหยิบมอมให้กับตักโกวแซ่ซัง

ตักโกวแซ่ซังรีบถอยออกไปสองก้าว กล่าวว่า

“ยังม่วย บิดาท่านเสียชีวิตเพราะสิ่งนี้ สมควรจะเป็นท่านเก็บรักษาเอาไว้”

มิกาคว่าสีหน้าแนนยังพลันแปรเปลี่ยนไปทันที กล่าวว่า

“แซ่ซังกอ ยังม่วยในเมื่อยอมมอมตัวให้ท่านแล้ว ยังจะมีการแบ่งแยกเป็นท่านและข้าพเจ้าอีกหรือ ?”

ตักโกวแซ่ซังลอบร้องล่ออายใจอย่างเคร่งขรึม รับแผนผังนั้นแล้วซุกเอาไว้ในอ้อมอกอย่างทะนุถนอม

ในเวลานั้น มีเสียงฝีเท้าอันเร่งร้อนวิ่งตรงเข้ามาจากด้านนอก ตักโกวแซ่ซังจุดแนนยังหลบเข้าไปภายในเงามืดทันที เกร่างสีครามพองซงกอลง จึงเห็นเป็นลำเอียงของสามอำมหิตแห่งโลกันตร์บัวนเกียกคั่นเอง

ตักโกวแซ่ซังคลายใจลงได้ จึงปรากฏตัวออกไปถามว่า

“ยี่ซือเฮีย พวกบัวนเกียกคั่นกลับมาแล้วกระมัง ?”

บัวนเกียกคั่นส่ายหน้าตอบอย่างเร่งร้อนว่า

“หาไม่ได้ พรรคอสูรโลหิตได้เผาบ้านเมืองบู๊ซัวก้วยแล้วค้นหาไปในรัศมีสี่สิบสี่ของตัวเมืองทุกด้าน เพื่อหาร่องรอยห้าอัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้ม”

ตักโกวแซ่ซังแค้นหัวร่อพลางกล่าวว่า

“พวกมันเสียเวลาไปอย่างไร้ความสำเร็จดอก”

พลันถามกลับไปทันทีว่า

“ยี่ซือเฮีย ขว้านี้ได้มาแต่ใด ?”

บัวนเกียกคั่นมพลางกล่าวว่า

“ที่เซิงเซามีผู้พาคณบาศเจ็บขึ้นมาไม่ขาดระยะ ข้าพเจ้าเมื่อทราบแล้ว จึงรีบมาเรียนให้กับซือเตี๊เจ้าสำนักอีกทอดหนึ่ง”

ตึกโกวแซซึ่งผงกัศระน้อย ๆ พลันโอบอุ้มซาศกพตังไฮ้เฮียกุนไว้
กล่าวกับแน้งยั้งว่า

“ไป !”

หันหน้ากลับมากล่าวต่อบวันเกียกคือกว่า

“บวันเกียกฮวงนึ่งได้ถูกพลึงฝ่ามืออย่างหนักของข้าพเจ้าไปครั้งหนึ่งได้
รับบาดเจ็บที่ไม่เบาหนัก นางต้องหาสถานที่อันร่มลับมารักษาตัวเป็นแม่หมั่น
ท่านและตัวซือเฮียจะต้องสืบทราบให้ได้ภายในสามวันนี้ และนำข่าวไปบอก
กล่าวด้วย คำนี้ไม่มีเรื่องอันใดอีกแล้ว ซือเฮียโปรดถนอมตัวไว้ด้วย”

กล่าวจบ แซซึ่งและงังยั้งก็วิ่งออกจากที่นั้นอย่างรวดเร็ว เมื่อพ้นจาก
ตัวปราสาท ก็หาได้ลงไปทางเชิงเขาไม่ แต่กลับมุ่งขึ้นสู่ยอดเขาสูงสุด แน้งยั้ง
รับถามขึ้นว่า

“แซซึ่งกอ จะไปที่ใด”

ตึกโกวแซซึ่งตอบทันทีว่า

“หาที่ฝังร่างบิดาท่านบนยอดเขาเสียก่อน”

แน้งยั้งอุทานขึ้นอย่างเข้าใจ และมีได้กล่าวอย่างไรอีก

คนทั้งสองเมื่อถึงยอดเขาสูงสุด ช่วยกันขุดหลุมฝังซาศกพตังไฮ้เฮียกุน
ใช้กิ่งไม้ใบหญ้ามาอำพรางสายตาเอาไว้ คนทั้งสองยืนมองดูตัวเมืองบู๊ซัว-
ก่วยจากยอดเขาเห็นเป็นทะเลเพลิงอันไพศาล เปลวไฟที่ร้อนแรงแลบเลียขึ้น
สู่ท้องฟ้าจนเจิดจ้าแดงน่านปานกลางวัน

ตึกโกวแซซึ่งมีความอำมหิตปรากฏขึ้นบนใบหน้าอีกแล้ว กล่าวเสียง
กระด้างว่า

“ยังมั่วย ข้าพเจ้าเคียดแค้นชิงชังนัก จะต้องเช่นฆ่าพวกมารเดียรรัจ-
ฉานนี้ให้หมดสิ้นจนได้”

แน้งยั้งพลอยรับคำเบา ๆ ในลำคอ ขณะจะตอบไป ตึกโกวแซซึ่ง
พลันได้ยินเสียงหอบอันหนักหน่วงดังมาจากทางด้านซ้ายมือ เนื่องจากมี
ปฏิกิริยาอันคล่องแคล่วปราดเปรียว จึงพุ่งกายไปในทิศทางนั้นปานสายฟ้าแลบ
พลันเห็นเงาร่างสีขาวอันมหิমানอนชมอยู่ในที่นั้น คล้ายดั่งกับเป็นสัตว์ร้ายที่

ได้รับบาดเจ็บสาหัสก็ปานกัน เพราะหอบหายใจอย่างหนักหน่วงไม่หยุดยั้ง
ตึกโกวแซซังมีสายตาอันคมกล้า เพียงมองปราดเดียวก็จำได้ว่ามันคือ
เสาะยี้ ม้ามังกรคูชีวิตนั่นเอง จึงร้องสุดเสียงไปว่า

“เสาะยี้ !”

ม้ามังกรได้ยินเสียงนี้เข้า พลันคล้ายมียาวิเศษมาชุบชีวิตที่ร่อแร่ให้
คึกคักขึ้น หูทั้งสองตั้งชูชันทันที

ตึกโกวแซซังวิ่งตรงเข้าหา ลูบคลำขนคอสีแดงฉานเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“เสาะยี้ เจ้าได้รับบาดเจ็บหรือ ? เจ้าสามารถยืนขึ้นได้หรือไม่ ?”

ขณะนี้แซซังได้เห็นถนัดชัดตาแล้วว่า ทิวร่างของม้ามังกรเต็มไปด้วย
รอยแผลจนเป็นแผลอยู่เกลื่อนกลาด แต่มิเห็นมีบาดแผลอันสามารถคร่าชีวิต
ไปได้เลย

ม้ามังกรพลันเบิกตาทั้งสองจนกลมโต ร้องเสียงแหบแห้งสองครั้งแล้ว
ขาหน้าก็ได้ยกขึ้นอย่างแช่มช้า ตึกโกวแซซังร้องอย่างปีติยินดีว่า

“เสาะยี้ ลุกขึ้นมา ลุกขึ้นมา”

ม้ามังกรส่งเสียงร้องเบา ๆ อีกครั้ง ในที่สุดก็พยายามตะเกียกตะกาย
จนลุกขึ้นยืนได้

ตึกโกวแซซังรีบร้องอย่างตื่นเต้นยินดีว่า

“ร้อง ร้องเสียงดังกว่านี้”

ม้ามังกรงยหน้าขึ้น ร้องเสียงยาว ๆ สามครั้ง แต่ก็ไม่กังวานสดใส
เท่าที่ควร

ตึกโกวแซซังพลันทาบมือทั้งสองไว้ที่ท้องและอกม้า ผนึกกำลังภายใน
เข้าผนึกเพนอยู่อีกครู่หนึ่ง จึงร้องขึ้นว่า

“ร้องอีก เสาะยี้ ระบายความอัดอั้นตันใจที่มือออกมาสัมผัสกับเสียงให้หมด
สิ้น ร้องเลย”

ม้ามังกรเมื่อผ่านการผนึกเพนจากกำลังภายในของตึกโกวแซซังแล้ว
จิตใจจึงคึกคักขึ้นอีกอักโข แหงนหน้าร้องเสียงยาวอีกสามครั้ง เป็นเสียงอัน
สดใสกังวานแหบจะเท่าเดิมแล้ว ตึกโกวแซซังลึงโลดยินดีจนหัวใจพองโต

เร่ร่อนเสี่ยงกังวานอีกว่า

“เสาะยี้ ร้องสุดเสียงไปอีกสักสามครั้ง”

ม้ามังกรพลันชูขาหนีขึ้นจนสูง แหงนหน้าร้องจนเสียงสนั่นหวั่นไหวจน
กึกก้องกังวานไปสุดไกลทันที เสียงสะท้อนกลับมาจากเทือกทิวเขาทุกแห่งหน
พื้นดินสู่ความผยองของอดีตกาลอีกครั้งหนึ่งแล้ว

ด็กโกวแซซึ่งยืนตึงจนสุดจะกล่าวได้ รีบกวักมือเรียกแนนยังกระโดด
ขึ้นไปบนหลังม้าเปล่า เมื่อแนนยังกระโดดเข้าไปถึง ด็กโกวแซจึงรวบรวม
นางขึ้นนั่งบนหลังม้าบ้าง ซึ่งไปยังตัวเมืองที่มีแสงเพลิงโชติช่วงแล้วทวาดว่า

“เสาะยี้ วิ่งเลย”

ม้ามังกรถีบเท้าพุ่งกายออกไปจากที่ ดุจดังเป็นสายฟ้าที่ฟาดปราดลงมา
มุ่งสู่เชิงเขาอย่างรวดเร็ว

แผนการอุบาทว์

ภายในตัวเมืองที่กลายเป็นทะเลเพลิงอันโชติช่วงของบู้ซัวกู่ย ม้ามังกรร่างขาวปลอดขนคอแดงวิ่งสับสนไปมาตามถนนหนทาง บนหลังม้ามามีบุรุษสตรีที่คล้ายกระยาจกนั่งอยู่ แต่กระยาจกน้อยทั้งสองนี้ ตั้งเป็นดาวมฤตยูที่จุติลงมาฆ่าฟันผลาญชีวิตคน

ที่ใดซึ่งม้ามังกรวิ่งผ่านไป จะต้องมีสาวกพรคอสูรโลหิตในเครื่องแบบสีม่วง หอดกายตายเป็นทิวแถวด้วยซากศพอันแหลกเหลว ภายในเมืองบู้ซัวกู่ย เสียงผู้คนชาวเมืองอันมิเคยรู้เรื่องราวด้วย พวกมันวิ่งสับสนอลหม่านเสียงร้องขอความช่วยเหลือดังระงมคละเคล้าไปกับเสียงแผดร้องอย่างเจ็บปวดโหยหวน จนอึ้งคะนองดังกับขุมนรก

โลหิตไหลหลั่งอยู่ท่ามกลางเปลวไฟอันร้อนแรง...

ขณะนี้ ม้าขาวขนคอแดง ได้พาตึกโกวแซซึ่งจะกระโดดเข้าไปในตรอกอีกแห่งหนึ่ง แฉ่งยังที่นั่งอยู่ทางเบื้องหลัง พลันกล่าวอย่างเร่งร้อนว่า

“แซซึ่งกอ ข้าพเจ้ากลัว”

ตึกโกวแซซึ่งเมื่อกลับมาในตัวเมืองบู้ซัวกู่ย ก็ได้ฆ่าฟันคนไปมากกว่า

ยี่สิบคนแล้ว แต่ยังคงกล่าวอย่างเดือดดาลขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าจะฆ่าเหล่าเดียวิธจณามารร้ายนี้ให้หมดสิ้น”

แน่นิ่งยั้งรับกล่าวอย่างเรงร้อนว่า

“ไม่ได้ ไม่ได้ แซ่ซังกอ ข้าพเจ้าพวกสมุนอันหาความสำคัญมิได้ของ
พรรคอสูรโลหิตไป กับพรรคใหญ่ของมันก็มิได้กระทบกระเทือนอย่างไรเลย
พวกเราจากไปกันเถิด สภาพอนเอนนาถโหดเหี้ยมเช่นนี้ ข้าพเจ้าออกจะทน
ทานมิได้อยู่”

ติกโกวแซ่ซังรังหัวม้าจะพุ่งกายออกไปจากตัวเมือง พลันที่เบื้องหน้ามี
เสียงหัวร่ออันสนั่นหวั่นไหวดังขึ้น แล้วเงาร่างสีดำสายหนึ่งพุ่งเข้ามา ติกโกว-
แซ่ซังในยามเรงร้อนมิทันจะครุ่นคิด ก็ตัวดำมือฟาดเข้าใส่ในทันที แต่พอ
จ้องมองถนัดตาจึงจำได้ว่า คือเทพอสูรเก้ามังกรนั่นเอง

เทพอสูรเก้ามังกรหวดเคราะห์ผมเผ้าลุกขึ้น ท้ามกลางเสียงหัวร่อสนั่น
หวั่นไหวนั้น ตัวดำมือฟาดเข้าใส่ทันที

พลั้งฝ่ามือทั้งสองพอบะทะกัน เสียงดังโครมบ้งเกิดขึ้นจนสนั่นหวั่นไหว
คนทั้งสองต่างร่างสั่นสะท้านไปเล็กน้อย

เทพอสูรเก้ามังกรตวาดด้วยความแค้นว่า

“ในวงพวกนักเลง ยังมีเคยจะมีขอทานน้อยดุจดั่งเจ้าปรากฏหน้าขึ้น
เลย”

ติกโกวแซ่ซังเหวี่ยงหน้าหัวร่อเสียงประหลาดพิกลแล้วกล่าวว่า

“เทพอสูรเก้ามังกร ท่านมิรู้จักข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้ากลับรู้จักท่านซึ่งมี
นามกิมไฉ่ รับมือได้”

เสียงร้องพอบจบคำตัวดำไม้เท้าฟาดเข้าใส่ในบัดดล

เทพอสูรเก้ามังกรหลบร่างออกทางด้านข้าง ส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

“ข้าก่อน เจ้าขอทานน้อย ดูจากไม้เท้าทุบตีที่เจ้าใช้ มันเป็นของเจ้า
เด็กติกโกวผู้นั้น ข้ายังชี้มาหาพวกพัวมั่งกรของเจ้าเด็กติกโกวอีกด้วย เจ้าเป็น
ผู้ใดกันแน่?”

“กิมไฉ่ ในเมื่อท่านรู้จักไม้เท้าและอาชญาของข้าพเจ้า หรือว่าข้าพเจ้า

“ยังจะกลับกลายเป็นผู้อื่นได้ ?”

“เราไม่เชื่อ เจ้าเด็กตึกโกวแซซังได้ตายด้วยน้ำมือของไ้ฮูหยินอย่างแน่ชัดถนัดตา ผู้ที่ตายไปแล้วไหนเลยจะฟื้นคืนชีวิตได้ ?”

ตึกโกวแซซังพลันหวนคิดถึงมารดาและเล็กอุ๋เหล็งจู้ได้ ความคิดจึงแปรเปลี่ยนไปในทันที ตอบไปว่า

“เทพอสูรเก้ามังกร ท่านว่าไม่ผิด ข้าพเจ้ามิใช่ตึกโกวแซซัง แต่มีความสัมพันธ์กับตึกโกวแซซังอย่างแนบแน่น ในเมื่อไ้ฮูหยินของพวกท่านได้บาดเจ็บสาหัสด้วยน้ำมือของข้าพเจ้าแล้ว แต่นางก็รู้จักไม่ทำกุศลบดอันนั้นเช่นกัน หากเมื่อนางแน่ใจว่าข้าพเจ้าคือตึกโกวแซซังแล้ว ชีวิตของเล็กอุ๋เหล็งจู้และกิมเหยงจี้จะต้องมีอันตรายที่น่าหวาดเสียวยิ่งนัก”

เทพอสูรเก้ามังกรเบ้ตาดจนกลมโต กระซากเสียงขึ้นว่า

“อะไร วาจานี้จริงหรือเท็จ ?”

“จะหลอกลวงไปได้อย่างไรกัน ? ข้าพเจ้าเพิ่งมาจากปราสาทบัวนเก็กเก็ง บัวนเก็กเก็งยามนี้มีแต่ซากศพอันเกลื่อนกลาดดาดดาเซเต็มไปหมดสิ้นแล้ว”

เทพอสูรเก้ามังกรเดือดตาลปานกระบี่เปิด ตวาดขึ้นว่า

“เจ้าขอรานชั่วร้าย เจ้ากระทำการชั่วร้ายได้วิเศษนัก”

ตึกโกวแซซังส่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวอย่างประหลาดพิกล คงไม่ทำกุศลบดขึ้นแล้วตวาดไปว่า

“กิมไ้ ท่านจะต่อสู้หรือว่าต้องการช่วยชีวิตบุตรีของท่าน จงตกลงใจให้รวดเร็วด้วย”

เก้าเล้งซิงม้อ (เทพอสูรเก้ามังกร) ความจริงรักใคร่ในตัวบุตรีทั้งสามอย่างยิ่งยวดอยู่แล้ว พอได้ฟังน้ำเสียงเช่นนั้นจึงกล่าวว่า

“เจ้าเด็กน้อย ในพิธีกรีดเลือดมังกรเก้าตัวของเรานั้น เจ้ากล้าไปร่วมพิธีเพื่อพิสูจน์ฝีมือกับเราลักรั้งหนึ่งหรือไม่ ?”

ตึกโกวแซซังแค้นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“ยินดีทุกเวลา”

“ได้ อย่างนั้นขอลาก่อน เจ้าเด็กน้อย คอยดูต่อไปเถิด”

กล่าวจบก็แลบร่างพุ่งปราดออกไป

ตึกโกวแซซึ่งควบขับม้าวิ่งออกไปจากนอกเมืองปานสายฟ้า แต่พอไปจากเมืองได้ไม่กี่ไกลนัก พลันเห็นที่หมู่ไม้เบื้องหน้ามีประกายสายฟ้าแลบอยู่ แลบบลابلบ พร้อมกับนั้นยังมีเงาร่างอีกเจ็ดแปดคนโอบล้อมประกายสายฟ้า เส้นนั้นไว้อย่างแน่นอนหา

ตึกโกวแซซึ่งเพียงมองเห็นก็ทราบว่ามีผู้ใช้อาวุธคนหนึ่งได้ถูกโอบล้อมเอาไว้ ในเวลาขณะนั้นเอง ม้ามังกรเสาะยี้พลันยกหูตั้งชันเหงื่อหน้ากู่เสียง ยาวสะท้านกังวาน ถีบเท้าทั้งสี่พุ่งปราดเข้าไปในลานการต่อสู้ปานลูกธนูหลุดออกจากแหล่ง

ตึกโกวแซซึ่งตั้งแต่อยู่กับม้ามังกรมา ยังมีเคยเห็นมันวิ่งได้เร็วดุจดั่งขณะนี้เลย จึงฉุกใจได้คิดขึ้นว่า

“นี่มันเป็นเพราะสาเหตุอันใดกันเล่า?”

แต่ก็เข้าใจได้ในทันที ร้องโพล่งไปว่า

“นั่นต้องเป็นยังปอเกี่ยมแซะอย่างแน่นอน ตั้งเจ็กนั้นเอง ม้ามังกรเมื่อพบกับนายเก่า ไปไม่พลุ่งพล่านจนต้องวิ่งให้สุดฝีเท้าเข้าหาเล่า”

ตึกโกวแซซึ่งพลันกล่าวกับแน่นังยั้งว่า

“ยังม่วย ที่เบื้องหน้าคือตัวเจ็กถูกโอบล้อมไว้ ท่านและข้าพเจ้าลงจากม้า ดูว่าเสาะยี้จะจัดการอย่างไรกับวงล้อมนี้”

คนทั้งสองพากันกระโดดลงจากหลังม้ามาสู่พื้นอย่างแผ่วเบาแคล่วคล่อง ม้ามังกรพอไรรู้หน้าหันมาถ่วงร่าง พลันแผดร้องอย่างคลุ้มคลั่งปานฟ้าทลาย พุ่งปราดจนสุดฝีเท้าไปไกลได้กว่าสองสามร้อยเชียว กระโดดอีกไม่ถึงสามสี่ครั้งก็ไปยังข้างวงต่อสู้ได้แล้วอย่างรวดเร็ว

ขณะนั้น ตึกโกวแซซึ่งและแน่นังยั้งวิ่งตามติดไปทางเบื้องหลังอย่างกระชั้นชิด ในหับพลันทันใด ม้ามังกรคำรามเสียงสนั่นหวั่นไหว ยังปอเกี่ยมแซะตึกโกวแซก็พลอยร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นยินดีว่า

“เสาะยี้”

พลันสะบัดข้อมือจนมีประกายกระบี่เป็นเส้นสายต่างดวง ด้านทานการโหมเข้าใส่ของบุรุษชุดดำเจ็ดแปดคน จนต้องพากันถอยออกไปครึ่งก้าว ในฉับพลันทันใด ม้ามังกรได้กระโดดละลือจากเบื้องบนอากาศเข้ามาถึง ยังปอ-เทียมแขวะควงกระบี่และฟุ้งกายขึ้นสู่ท้องฟ้า ขณะร่วงอยู่กลางอากาศ ปล่อยให้ลายเท้าสะกิดไปบนหลังเท้า จนร่างลอยขึ้นสูงอีกร่วมสามเซี่ยะ ดาหน้าเข้าหา ม้ามังกรที่ยังลอยตัวอยู่เบื้องบน เท้าซ้ายยกขึ้นก้าวข้ามตัวม้ามังกร นั่งไปบนหลังมันได้พอดีบพอดิ ส่งเสียงกู่อันสะท้านหวั่นไหวไปจนกึกก้องกังวาน

ม้ามังกรนำร่างนายรักยังปอเทียมแขวะฟุ้งกายลงมาแล้ว

ในจำนวนนั้นมีสองคนตวาดก้องจนสะท้อนเลื่อนลั่น ตวัดฝ่ามือฟาดขึ้นสู่เบื้องสูงอย่างรุนแรง เท้าทั้งสี่ของม้ามังกรที่ตะกุกเคลื่อนไหวอยู่ ได้ลอยตัวข้ามหัวของพวกมันไปอย่างรวดเร็ว เสียงดังสะท้อนเลื่อนลั่นจากปากม้าไม่ขาดหูอยู่ทุกระยะ เมื่อหันร่างกลับแล้วก็โหมเข้าใส่ยังกลุ่มคนทันที

เงาร่างสีดำเจ็ดแปดคนพากันแตกฮือออกสองฟากข้าง ม้ามังกรพอเท้าล้มแผ่สพื้นได้ คนทั้งหลายเหล่านั้นก็โหมระดมกันเข้ามาอีกครั้งหนึ่ง ตึก-โกวจื้อก็ตวาดขึ้นด้วยความแค้นเคืองว่า

“พวกเจ้าหาที่ตาย !”

ประกายสายฟ้าสว่างจ้าขึ้นอีก เสียงควับเคียวได้ดังขึ้นหลายต่อหลายครั้ง ทุกท่ากระบวณเพลงตามติดกันโดยไม่หยุดยั้งรั้งรอ ในช่วงพริบตา เสียงแผดร้องโอดโอยได้ดังขึ้น เงาร่างของคนผู้หนึ่งได้ถูกประกายสายฟ้าฟาดจนขาดออกจากกัน ทำให้วงล้อมได้หลายไปช่องหนึ่งทันที

ม้ามังกรจួយโอกาสนั้นฟุ้งกายตรงมาที่เบื้องหน้า ทำให้เงาร่างหนึ่งถูกม้ามังกรชนจนล้มผางไปกับพื้น แผดร้องเสียงโอดโอยไปทันที ขณะเวลานั้นมีเงาร่างคนผู้หนึ่งฟุ้งกายตามติดมาทางเบื้องหลังอย่างกระชั้นชิด ม้ามังกรพลันดีดเท้าหลังไปปานสายฟ้า เสียงครางหนัก ๆ ออกจากลำคอ เพราะเท้านั้นเตะเข้าใส่ท้องน้อยอย่างถนัดถนี่ มันถอยกรูดไปสามก้าว กระอักโลหิตออกจากปากไม่ขาดสาย ยังปอเทียมแขวะพอเห็นสภาพนั้น ก็ส่งเสียงกู่ยาวสะท้านกังวานอีกครั้งหนึ่ง กระบี่ยังเกี่ยวควงสะบัดฟาดฟันอย่างแคล่วคล่อง

จนกลายเป็นม่านกระบี่อันเย็นเยือกอยู่เจิดจ้า พุ่งปราดลงมาหาทั่วทุกทาง
ประกายกระบี่พองแผ่ซ่านเข้าถึง เสียงแผดร้องอันเจ็บปวดได้ดังขึ้นอีกครั้ง เมื่อ
ศีรษะของคนที่นั่นร่วงกระเด็นลงสู่พื้น

ในขณะนี้ ลานการต่อสู้เหลืออยู่เพียงสี่คนเท่านั้น เมื่อเห็นสภาพผิด
พลาดท่าอย่างร้ายแรงแล้ว หนึ่งในจำนวนนั้นพลันร้องสุดเสียงขึ้นว่า

“ถอย !”

พลันแยกย้ายออกเป็นสี่ทิศทาง วิ่งหนีกันอย่างไม่คิดชีวิต ยิ่งพอ-
เทียมแซะตักโกวโจ้วก็เสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว เพราะความอำมหิตได้ถูก
สะกิดขึ้นแล้ว กล่าวไปว่า

“สหายทั้งหลาย คำนั้พวกเจ้าหากคิดจะหนี มันมิใช่เป็นเรื่องอันง่าย
ดายดอก”

พลางถลันกายพุ่งปราดตามติด อีกผู้หนึ่งกล่าวเบา ๆ อยู่ทางด้านหลัง
ของมันว่า

“จะหนีไปก็ได้ แต่ต้องทิ้งศีรษะไว้ก่อน”

กระบี่ในมือสะบัดพาดแล้วถอยปราดกลับมาทันที แลลบร่างออกไป
ทางด้านขวาง ตามติดไปอีกครึ่งปานสายฟ้า จวบจนขณะนี้จึงได้ยินเสียงคน
ล้มโครมดังมาเบื้องหลัง แต่ไม่ไปสนใจใยดีอีกด้วย เมื่อตามติดไปถึงที่ด้าน
หลังของอีกผู้หนึ่ง กระบี่ในมือได้เลือกออกไปอย่างรุนแรง ทำให้ซากศพคว่ำ
หน้าไปอีกคนหนึ่ง

ม้ามังกรส่งเสียงร้องดังสนั่นหวั่นไหวจนกึกก้องกังวาน แล้วอ้าปากจับ
แขนของคนผู้หนึ่งเอาไว้จนเต็มปาก บดขยี้อีกครั้ง แขนของคนผู้นั้นถูกกัด
ขาดคาปากไปทันทีแล้ว แล้วก็ถอยปราดกลับมา

ยิ่งพอเทียมแซะได้ยืนเด่นอยู่ในกลางลาน ตาทั้งสองกวาดมองไปทั่วทุก
ทาง ความหาคคนสุดท้ายว่าวิ้งหายไปไหนทิศใด ที่สุดก็ระบายลมออกจากปาก
แล้วกล่าวว่า

“ปล่อยชีวิตเดียวรัจฉานของเจ้าคนหนึ่งก็ได้”

พลางรีบเดินเข้าหาม้ามังกร โอบคออุบคล่ายอยู่พักใหญ่ ม้ามังกรและ

ติกโกวจือคี่ได้จากกันมาเป็นเวลายาวนานเหลือเกิน ขณะนี้เมื่อเห็นอาชาคู่ชีวิต
อีกครั้ง ช่างคล้ายดังสหายรักที่พลัดพรากแล้วมาประสบพบกันอีก โอบรัด
คอมาเอารั้วอย่างแนบแน่น ร้องขึ้นด้วยความปลื้มยินดีว่า

“อา สะเฮยี้ เจ้ากลับมาแล้ว ในที่สุดเราก็ได้พบเจ้าอีกครั้งหนึ่ง”

ม้ามังกรอ้าปากปล่อยแขนขาที่จับไว้ ส่งเสียงร้องเบา ๆ ไม่หยุดยั้ง
คล้ายดังทั้งเสียใจทั้งดีใจ เท้าทั้งสองของมันเคาะอยู่บนพื้นเบา ๆ ตลอดเวลา

แต่ในขณะนั้น เกร่างสองคนได้พุ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว พร้อมกับเสียง
ร้องทักท้วงลั่นหัวร่อว่า

“ตัวเจ๊ก”

เลียบเบีค้วงสือหรือฮั้งปอเกี่ยมเซตักโกวจือคี่ปล่อยมือออกจากคอมา
ร้องอย่างตื่นเต้นยินดีว่า

“เซซังหรือ เจ้าไปที่ปราสาทบ้านเก็กเก็งแล้วไปเป็นอย่างไร”

ฮั้งปอเกี่ยมเซเห็นติกโกวเซซังและแนงยังถลันกายตรงเข้าหา ในมือ
ติกโกวเซซังยังหิ้วหัวที่มีโลหิตสด ๆ ไหลหยดหยาดอยู่ ยกขึ้นแกว่งไกวอยู่
เบื้องหน้าติกโกวจือคี่ แล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“มันหนนี้มีรอดดอก”

จากนั้นก็เหวี่ยงออกไปไกลโข กล่าวอย่างเคร่งขรึมขึ้นว่า

“ตัวเจ๊ก การไปยอดเขาซึงนึ่งฮงในค่านี ได้ลายแทงชุมทรัพย์กลับมา
ก็จริง แต่...”

วาจายังกล่าวมิทันจบ แฉ่งยังพลันสอดขึ้นด้วยความพลุ่งพล่านว่า

“บิดาข้าพเจ้าตายแล้ว”

นางพลันร่ำไห้คร่ำครวญขึ้นด้วยความสลดระนทใจ

เลียบเบีค้วงสือยืมนงนออยู่ชั่วครู่ จึงกล่าวว่า

“มันเป็นเรื่องอย่างไรกันแน่ ?”

ติกโกวเซซังเลิกคิ้วทั้งสองขึ้น จนแววอำมหิตปรากฏอยู่แววับเจิดจ้า
ตอบขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าพาพวกมารเดียรัจฉานไปถึงสี่สิบกว่าคน เฮอะ ในวันสารท

เต็งเอี้ยง คิษย์มารเก่าจิวเฮียบนั้น จะต้องใช้ชีวิตของแน่ซื่อเฮียอย่างเด็ดขาด
ตัวเจ็ก บิดาข้าพเจ้าและอาลุงทั้งหลายปลอดภัยดีกระมัง ?”

ฮั่งปอเกี่ยมแซะหัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าวว่า

“บ้านก๊กเทียนจุนหาตัวการมิพานพบ จึงได้สั่งเผาเมืองด้วยความแค้น
เคื่อง ในรัศมีสี่สิบสี่ถูกพวกมันคั่นหาอย่างแทบจะพลิกขึ้นพิสุจน์ แต่ทว่า ฮา
ฮา พวกเราลอยเรืออยู่บนท้องน้ำอย่างสุขสบายใจไร้อาทร ตัวเจ็กคอยฉวย
โอกาสอย่างไม่ยอมเผชิญหน้าทางด้านตรง ยังพลอยฆ่าฟันพวกมันไปถึงยี่สิบ
กว่าคนเลย”

“ประเสริฐมาก ตัวเจ็ก ท่านกระทำได้อย่างยอดเยี่ยมยิ่งนัก ในวันสารท
เต็งเอี้ยง พวกเรามาทำหั่นกันเป็นการใหญ่กับพวกมารเด็ยรัจจันอีกครั้ง”

แน้งยังเมื่อคร่ำครวญหวนให้อยู่ครู่หนึ่งแล้ว พลอยกล่าวสะอีกสะอัน
ขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าจะต้องล้างแค้นแทนบิดาอย่างแน่นอน ตักโกวตัวเจ็กท่านช่วย
เหลือข้าพเจ้า ?”

เลียบเบีค้วงสือหัวร่อฮาฮาเสียงดังกังวาน แล้วกล่าวว่า

“นั่นย่อมแน่นอน”

สามคนหนึ่งมาถึงได้พากันเคลื่อนกายไปในม่านทึบของราตรี จวบจน
หายลับไปมิได้ปรากฏอีก

อีกสามวันให้หลัง ซึ่งเป็นสารทเต็งเอี้ยงบนยอดเขาซึ่งหนึ่งสง มีธงกะโหลก
สีแดงถูกชักขึ้นปลิวพลิวไสว ทางน้อยอันคดเคี้ยวที่จะทอดขึ้นสู่ยอดเขานี้ ทุก
ระยะสามสิบเซี่ยะ มีบุรุษชุดเครื่องแบบสีม่วง คอยการระต้อนรับต่ออาคันตุกะ
ที่ได้รับเชิญ

มิไหรับยอดเขาบรรเลงจนมีเสียงดังเจื้อยแจ้วดังแว่วมาด้วยเพลง
ต้อนรับอาคันตุกะอันกระปรี้กระเปร่า

นักสู้ผู้มีฝีมือทั่วทุกทิศทางของแผ่นดิน พยายามสายของวันนั้น ต่าง

ทยอยกันมาจากที่ต่าง ๆ เดินขึ้นสู่ยอดเขากันไม่ขาดสาย แต่ละคนพอมมาถึงที่
เพิงต้อนรับทางเชิงเขา ก็มีบุรุษชุดสีม่วงร้องขานนามดังขึ้นไปตลอดรายทางจน
ถึงยอดเขา

ขณะนี้ นอกจากประมุขของสุรโลหิตบ้านเก็กเทียนจนแล้ว ตัวจิ๋วของ
พรรคอสุรโลหิตคือเก็กเล้งตัว น่ปีตัว เปะกุกตัว พร้อมทั้งบริวารชั้นหัวหน้า
สาขา ต่างพากันยืนต้อนรับอย่างนอบน้อมอยู่ทางหน้าอารามซี ที่เป็นเสมือน
ประตูใหญ่ของปราสาทบ้านเก็กเก็ง

เก็กจิ๋วเขี่ยยังมีความเบิกบานแจ่มใสจนหน้าระรื่น ทั้งเก็กเรียงรายคอย
ต้อนรับผู้คนอยู่ที่ไหล่เขา

ในปราสาทเวลานี้ มีผู้มาร่วมพิธีประมาณร้อยคนแล้ว

ขณะนั้นเสียงกระพรวนได้ดังขึ้นเบา ๆ แล้วที่เชิงเขาพลันมีเสียงร้อง
ก้องขึ้นว่า

“ขอต้อนรับเซี่ยเซี่ยฮะฮัฮัฮิน กงจู้ ม้อเน้ย”

จากนั้นมโหรีของสตรีที่งดงามสง่าในอาภรณ์สีแดงฉานปานเปลวเพลิง
ผมยารสยายประป่า ซีม้าสีแดงอันพวงพิภพายา ที่เบื้องหน้านางติดตามด้วย
เซี่ยเซี่ยฮะกงจู้และม้อเน้ย ซึ่งก็ขี่ม้าตัวสูงใหญ่วิ่งขึ้นมابนเขาอย่างแจ่มจ้า
สว่างาม

แต่นางทั้งสามยังมีทันจะขึ้นถึงไหล่เขา ที่เชิงเขาพลันมีเสียงรายงาน
ขึ้นอีกว่า

“ขอต้อนรับผู้มีอาวุโสสำนักเสียวลิ้ม บู้ตึง คุณลั่น คือเพ็กงั่งซึงเจ็ง
เซี่ยฮะฮากุนเจี้ย เจี้ยเจ็งเล่านัง”

ที่เชิงเขาพลันมีเสียงหวัร่อฮ่าฮ่าของเจี้ยเจ็งเล่านังดังก้องขึ้นมา

แต่ทว่าพวกที่อสุรโลหิตรอคอยอย่างร่อนรนนั้น คล้ายดั่งมิใช่คน
ประดานี้ มาตรแมนพวกนี้จะมีศักดิ์ศรีสูงส่ง แต่เหล่าผู้ต้อนรับที่เรียงราย
ตามทาง คล้ายดั่งเป็นการต้อนรับอาคันตุกะสามัญอันดาษดื่น เพียงแย้มยิ้ม
และผายมือเชื้อเชิญเข้าไปในห้องโถงใหญ่ของบ้านเก็กเก็งเท่านั้น

อีกชั่วครู่ ทายาทยอดกระบี่นิรนามและบุตร ทำ้อัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้ม

พร้อมทั้งบุตรของซังปวยเซ่ทั้งสามคนจึงพากันมาถึง

บรรดาบุรุษชุดสีม่วงที่เรียงรายอยู่ระหว่างทาง ต่างมีสีหน้าแย้มยิ้มอย่าง
ปิติชื่นโดยพร้อมเพรียงกัน แก้วจิ๋วเยี่ยบยังลอบลึงโลดใจอย่างซ่อนเร้น เอี้ยง-
จิ๋วเยี่ยบยังกระซิบเบา ๆ กับย่งจิ๋วเยี่ยบว่า

“มันกลับกลายแถมจนถึงถิ่น นับว่ามีกำลังใจอันใหญ่ยิ่งนัก”

ย่งจิ๋วเยี่ยบคิดจะตอบคำ ก็จิ๋วเยี่ยบรีบปรายตาห้ามปรามเอาไว้ กล่าว
อย่างเคร่งเครียดว่า

“พวกท่านจะมีจิตคิดประมาทมิได้เป็นอันขาด จะจับกุมพวกเหล่านี้ให้
ได้ในคราวเดียวกันนั้น พรกรเราจะต้องทุ่มเทกำลังและคุณค่าออกไปอย่าง
มากมายมหาศาลอีกด้วย”

คนกลุ่มนั้นเมื่อมาถึงไหล่เขา แก้วจิ๋วเยี่ยบพากันโน้มกายคารวะโดย
พร้อมเพรียงแล้วกล่าวว่า

“ทนายทวยอดกระบี่นิรนาม ห้าอัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้ม นับเป็นยอดคนใน
แดนดิน กรุณาให้เกียรติมาเยี่ยมเยียนจนถึงถิ่น นับเป็นเกียรติอันยิ่งใหญ่
ของพรกรเราแล้ว”

ทั้งมวลที่มานี้ เชี่ยเกี่ยมฮู้อือได้เป็นผู้นำอยู่ ขณะจะตอบไปนั้น ฮ้วย-
ปิดชีวไจ้พลันสืบทักเข้ามาหนึ่งก้าว ส่งเสียงหัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าวว่า

“แก้วจิ๋วได้เยี่ยบอันมีชื่อเสียงเลื่องลือไปทั้งวงพวกนักเลง ได้รับตำแหน่ง
เป็นองครักษ์พิทักษ์พรกรอันยิ่งใหญ่ในพิธีกรีดเลือดสาบานนี้ นับว่าน่ายินดี
และน่าอวยพร แต่ทว่า...”

กล่าวถึงตอนนี้ก็ส่งเสียงหัวร่อดัง ๆ โดยมียอมกล่าวสืบท่อไปอีก

ก็จิ๋วได้เยี่ยบประสาธน์มือคารวะแล้วตอบว่า

“ฮ้วยปิดชีวผู้มีอาวุโส มิกล้ารับคำชมเชยดอก แต่ว่าจางของท่านผู้มีอาวุโส
คล้ายดังยังกล่าวมิจบ ยินดีขอโน้มรับคำสั่งสอนต่อไป”

ฮ้วยปิดชีวไจ้ (บัณฑิตพุทฺธกันโลหิต) ส่งเสียงหัวร่อดัง ๆ ขึ้นอีกครั้งแล้ว
กล่าวว่า

“แก้วจิ๋วเยี่ยบมีริมมะอันสูงส่ง มีวีรกรรมที่เลื่องลือไปทั่วทั้งแผ่นดินเป็น

วีรบุรุษที่ผู้คนในหมู่บ้านทราบแน่แท้ใจ แต่หากถามว่า กลับมาเป็นพวกพรรค
อสูรโลหิตใช้เลื้อยแพร่ที่เลื่องลือคลุ้มอยู่นอกเครื่องแบบสีดำเอาไว้ นานับถือ นาน
เลื่อมใสมิยั้ง”

เก้าจิ๋วเฝ้ารับรู้แน่แท้ใจอยู่ทุกตัวคน ทราบว่าช่วยปิดชีว้ไว้เสียตีสี่แตกตัน
จึงลอบเคียดแค้นชิงชังอยู่ในใจ แต่ขณะนี้มิอาจจะอาละวาดอย่างไร่อกไปได้
ก็จิ๋วเฝ้าบ่มิสีหน้าไม่พึงพอใจขึ้นเล็กน้อย มันประสานมือการวะแล้ว
กล่าวว่า

“ท่านผู้มีอาวุโสชมเชยผิดความจริงแล้ว”

ช่วยปิดชีว้ไว้หวั่นรอฮาฮาเสียงดังกึกก้อง แล้วจึงเดินขึ้นไปทางเบื้องบน
พอดคนทั้งกลุ่มจากไปไกลแล้ว เอียงจิ๋วเฝ้าจึงกล่าวอย่างแค้นเคืองเป็นที่สุด
ว่า

“ช่วยปิดชีว้ไว้ เจ้าเผ่าอุบาทว์ชาติชั่ว วันนี้รับรองว่า เจ้ามาได้แต่กลับ
มิได้อย่างเด็ดขาด !”

มิคาดว่าวาจาเพิงจบคำ ที่ริมโสตพลันมีเสียงแผ่วเบาคล้ายปีกแมลงหวี่
ดังขึ้นอย่างชัดเจนว่า

“น่ากลัวไม่แน่นัก”

เสียงที่ส่งทางลมปรานนี้ คนทั้งเก้าต่างได้ยินทั่วถ้วน สีหน้าจึงแปร
เปลี่ยนไปทันที รีบกวาดตามองหาอย่างเร่งร้อน แต่ก็มิทราบว่าจะออกจาก
ปากผู้ใด ในยามนั้นที่เซ็งเซาพลันมีเสียงรายงานดังสนั่นขึ้นว่า

“ขอต้อนรับยังป้อมเกี่ยมเซะ แ่นโกวเนี้ย และตักโกวแซซัง”

เก้าจิ๋วเฝ้าพอได้ฟังสีหน้าพลันเคร่งเครียดขึ้นทันที จิ๋วเฝ้าร้อง
เสียงดังอย่างไม่เชื่อถือว่า

“แปลกแท้ ในแผ่นดินยังมีเรื่องแปลกประหลาดเช่นนี้ด้วยหรือ เจ้า
เด็กผู้นั้นได้ตายลงด้วยน้ำมือของไ้ฮูหยินแท้ ๆ เหตุไฉนไปมีตักโกวแซซัง
โผล่มาอีกคนเล่า ขาพเจ้ามิยอมเชื่อถือเลยว่ ผู้ที่ตายไปแล้วจะสามารถฟื้น
คืนชีวิตมาได้”

ก็จิ๋วเฝ้าสีหน้าเคร่งเครียดกังวล กล่าวเสียงหนักหน่วงขึ้นว่า

“เท่าที่บังจู้กล่าวมา ทายาทยอดกระบี่นิรนามผู้นั้นได้ตายอย่างแน่ชัด อยู่ภายในโหม่งค์ของวังจี้ฉ้อง แต่มันก็ยังฟื้นคืนชีวิตมาจนได้ เจ้าทารก ตักโกวแซ่ซังก็มีชีวิตอยู่อีก เรื่องนี้จะต้องมีเลศนัยใหญ่หลวงแฝงอยู่เป็น แน่นมั่น เราลองดูให้ถนัดชัดตาจึงมาปรึกษากันใหม่เถิด”

สายตาทั้งสิบแปดของเก้าคน จับจ้องมองไปที่เชิงเขาเป็นจุดเดียวกัน ทันที

อีกไม่นานนัก ที่เชิงเขาพลันปรากฏร่างฮั้งปอเกี่ยมแซะ และแนนงยัง ที่แบกโลงไม้สีดำสนิทเดินขึ้นมา ทั้งสองต่างมีสีหน้าอันสลดรันทด คนทั้งเก้า จึ่งงันไปทันที เมื่อจิวเฮี้ยบพลันกล่าวอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

“ตัวกอ วันนี้เป็นวันสิริมงคลของพวกเราพี่น้องทั้งหลาย ไหนเลยจะ ยอมให้ของอัปมงคลมาทำลายต่อฤกษ์อันดีงามของเราเล่า”

กิจิวเฮี้ยบพลอยขมวดคิ้วหน้าแหลมร่างไปปานพญาปากษา ชั่วพริบ- ตาเดียวก็ขึ้นถึงบนยอดเขา กล่าวกับเทพอสูรเก้ามังกรอย่างถามไถ่ความเห็น ว่า

“ซือแป๋ ฮั้งปอเกี่ยมแซะตักโกวจี้ฉี้ และบุตรของตั้งไฮ้เฮียวกุน แนนงยังพากันแบกโลงศพขึ้นมาบนนี้ ไยไม่เป็นการทำลายพิธีสิริมงคลของ พวกเราเก้าพี่น้องเล่า ขอซือแป๋ได้โปรดตัดสินใจด้วย”

เก้าเล้งซึ้งม้อครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่จึงตอบว่า

“ออกคำสั่งไป ให้ผู้ที่มาชะงักไว้ในที่นั่น”

กิจิวเฮี้ยบพลันออกคำสั่งต่อไปว่า

“พรรคเราเชื่อเชิญให้ผู้มีชีวิตมาร่วมพิธี ไหนเลยจะยอมให้คนตาย เข้ามาในปราสาทได้ ผู้ที่มาจ้งร้งรอไว้”

เหล่านรุษชุดสีม่วงพากันถอยทอดคำสั่งนี้ทยอยลงไปทันที

อีกไม่นานนัก ทางเบื้องล่างมีคำถามขึ้นมาอีกแล้วว่า

“ตักโกวแซ่ซังที่อยู่ในโลง มีนัดกับท่านประมุขในฝ่ามือครั้งหนึ่ง มาตรา แม่นจะตายแล้วก็จะมาตามกำหนดนัดให้ได้”

เก้าเล้งซึ้งม้อพอได้ยิน ก็ทราบวาทนมิอาจตัดสินใจในเรื่องนี้ได้ จึ่งรีบ

กลับเข้าไปภายในปราสาท แก้วจิวเขี่ยบพอได้ฟังว่าตึกโกวเซซังตายไปแล้วจึง
เข้าใจได้ในทันที

จิวจิวเขี่ยบกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ข้าพเจ้าเคยบอกแล้ว คนตายย่อมมีอาภัพขึ้นคืนมาได้ แต่มันน่าแค้น
ใจที่เจ้าเด็กชั่วร้ายผู้นี้ แม้ตายไปแล้วยังจะมารังควานภักษ์มงคลของเราอีก
ข้าพเจ้าคิดว่าท่านประมุขคงไม่ยอมให้โลงนี้ได้เข้าไปในปราสาทอย่างเด็ดขาด”

แต่มีคาค่าวาบนยอดเขามีคำสั่งถ่ายทอดลงมาในครานั้นว่า

“ตึกโกวเซซังมาตรงนั้นจะไปตามคำนัดในยามไร้ชีวิต แต่มีลัจจะวาจา
อันน่าตื่นตันทัน ประมุขแห่งพรรคมืดคำเชื่อถือเชียว”

แก้วจิวเขี่ยบผินหัวรอเมื่อมองหน้ากัน จำเป็นต้องให้โลงไม้และผู้มีชีวิต
ที่แบกอีกสองคนขึ้นไปบนยอดเขา และพวกมันยังต้องการอะไรอย่างนอนบ่น
เสียอีกด้วย แต่ยังไม่ยอมแพ้ตึกโกวเซซังก็เมื่อเห็นสีหน้าอันแปรเปลี่ยนจนผิด
ปกติของแก้วจิวเขี่ยบแล้ว ก็แค้นเสียงหัวรออย่างเย็นชาพลางกล่าวว่า

“แก้วจิวเขี่ยบเขี่ย มิได้พบกันนานแล้ว ยังจำข้าพเจ้าเลือกเบ้คิ้วสือได้
หรือไม่ ?”

ก็จิวเขี่ยบรีบตอบอย่างนอนบ่นว่า

“ตึกโกวเล่เตี ยินดีอย่างยิ่งที่ได้เห็นท่านเข้มแข็งดุจดั่งปกติอีก พวก
เล่เฮียทั้งหลายรู้สึกปลาบปลื้ม...”

มีคาค่าวาวายังมีทันจบ ยังไม่ยอมแพ้แค้นเสียงอันเย็นชาออกจาก
จมูก เหลือบแลพวกมันด้วยสายตาอันเหยียดหยามแล้วกล่าวว่า

“ฝ่ามือหนึ่งที่เทียนชั่ว ถูกคร่าตัวที่หุบเขาบู๊กัก การถูกกักขังในคุกฟ่ง-
เล่งเป้า...เฮอะ เฮอะ เขี่ยบเขี่ยทั้งหลายนับว่ามีคุณธรรมอันล้ำเลิศ ข้าพเจ้า
เคารพเลื่อมใสอย่างหมดหัวใจทีเดียว”

วาจากระแทกแตกตั้นนี้ ทำให้แก้วจิวเขี่ยบแต่ละคนต่างมีสีหน้าคั่งแค้น
แทบจะอดกลั้นมิอยู่ ยังไม่ยอมแพ้ตึกโกวเซซังก็คิดจะเสียดสีแตกตั้นไปอีก
สักหลาย ๆ ประโยค แต่ดีที่แน่นิ่งยังรีบกล่าวขัดขึ้นว่า

“ตัวเจ๊ก เวลาเที่ยงจะถึงแล้ว พวกเรารีบไปที่บ้านเก็กเก็งเถิด”

ยังพอเกี่ยมเขะจึงได้เข้มนมอดดูเก้าจิ่วเฮียบอย่างซิงซังอาฆาต พวกกัน
แบกโลงของตักโกวเซซังขึ้นไปยังยอดเขาอย่างซุ่นคั่น

เมื่อเดินขึ้นถึงอารามบนยอดเขาแล้ว เห็นตัวจิ่วทั้งสามของพรคอสูร
โลหิตยีนขาวอยู่หน้าประตูเอาไว้มียอมให้ผ่านเข้าไป

ยังพอเกี่ยมเขะเมื่อครั้งอดีตเคยมีไมตรีอยู่กับเก้าเล้งซึ่งม้อมาบ้าง เก้า-
เล้งซึ่งม้อเห็นยังพอเกี่ยมเขะมีความงามสง่าและมีมือสูงส่ง ก็เคยลอบยินดี
ที่จะยกบุตรคนเล็กคือเซียวเฉียกให้เป็นภรรยาอยู่แล้ว

ยังพอเกี่ยมเขะวางโลงสีดำไปใหญ่ลง การระอย่างนอบน้อมต่อเก้า-
เล้งซึ่งม้อแล้วกล่าวว่า

“ท่านผู้มีอาวุโสแซ่กิม มิได้พบกันนานแล้ว คาคมิถึงว่าข้าพเจ้าตัก-
โกวจื้อคี่ในชีวิตนี้ยังมีวาสนาได้พบท่านผู้มีอาวุโสอีก นับว่าเป็นเรื่องอันน่า
ปีติยินดียิ่ง”

เก้าเล้งซึ่งม้อมาตรแมนจะติดขัดที่หน้าปีตัวจิ่ว และแปะกุกตัวจิ่วอยู่ร่วม
กันในบริเวณเดียว แต่ก็มิอาจแสดงไมตรีที่มีมาเนิ่นนานอยู่ได้ คงคาระตอบ
แล้วกล่าวว่า

“จื้อคี่หลานเรา ทุเลาจากโรคร้ายจนเป็นปกติได้ เล่าสู่รู้สึกลาบปลื้มใจ
อย่างแท้จริงทีเดียว”

จากนั้นสี่หน้าพลันเคร่งเครียดลง เบือนหน้าออกไปมิมองจ้องอีก

ยังพอเกี่ยมเขะหวนคำหนึ่งถึงเมื่อครั้งถูกจับกุมตัวอยู่ภายในคุกของใต้-
บัวซัวอันเป็นที่ตั้งสถานบูชาเก้าเล้งตัว จึงมียอมปล่อยปละเรื่องราวให้ผ่านไป
อย่างง่ายดาย กล่าวสืบต่อไปว่า

“ในป้อมค่ายพังเล้งเป่านั้น ข้าพเจ้าผู้เยาว์ได้สำนึกพระคุณของท่านผู้มี
อาวุโสอย่างตราตรึง ชั่วชีวิตนี้มีกำลังใจเลือนไปได้เลย”

หนวดเคราของเก้าเล้งซึ่งม้อสั่นพลีขึ้นเล็กน้อย ตอบเสียงเย็นซาไปว่า

“เรื่องราวเล็กน้อยเท่านี้ ไยมาติดใจให้รำคาญไปด้วย”

ในขณะนั้น หน้าปีตัวจิ่วที่มีแขนข้างเดียวสะอึกทำเข้ามาหนึ่งก้าว เข้มน
มองจ้องดูยังพอเกี่ยมเขะแล้วกล่าวว่า

“ท่าน...ท่านคือเลียงเบี๋ฉ้วนลือ ? ที่เมื่ออดีตเคยขึ้นไปช่วงชิงปกเลื้อ
โลหิตบนยอดเขาเทียนซัว ?”

ฮั่งปอเกี่ยมเซะแค้นเสียงเบา ๆ ตากวามมองผ่านคนทั้งสามไป และ
ส่งเสียงกังวานสดใสว่า

“ในเมื่อมีคำสั่งของปั้งจู ให้ต้อนรับพวกเราแล้ว ไฉนตัวจู้ทั้งสามจึง
ขวางทางเอาไว้ไม่ปล่อยให้เข้าไปเล่า”

หน้าปิตัวจู้ส่ายเยิ้ม ยกมือข้างเดียวของมันชี้ไปที่โถงศพพลางกล่าวว่า

“เลียงเบี๋ฉ้วนลือมีเกียรติที่ล้นสะเทือนทั่วแผ่นดิน หากเป็นผู้ไร้ชื่อเสีย
เรียงนามไม่ ในเมื่อกล่าวว่า ตักโกวทาร์กมาตามกำหนดนัดแต่ซากศพ ปั้ง
จูจึงสั่งให้ถามว่าเป็นความประสงค์ของตัวมันเองหรือ”

ฮั่งปอเกี่ยมเซะมีประกายตาอันคมกล้าแวววาวขึ้นทันที กล่าวเสียง
ดัง ๆ ว่า

“ตักโกวแซซังเป็นหลานสนิทของข้าพเจ้าตักโกวจื้อคี้ หรือว่าเราผู้เป็น
ตัวเจ็กจะมีอาจจะจัดการเรื่องราวให้กับมันได้ ?”

หน้าปิตัวจู้รับกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นในทันทีเช่นกันว่า

“เลียงเบี๋ฉ้วนลือ ในปราสาทวันเก็กเก็งนี้จะไม่อนุญาตให้ท่านมาแสดง
ความมโหฬารได้ ตักโกวแซซังนั้นเป็นบุตรของเซี้ยเกี่ยมอูลือ เซี้ยเกี่ยมอูลือ
ยังมีอาจเป็นผู้แทนมาแสดงความคิดได้ แล้วท่านไยต้องมาก่อเรื่องหาราว
ขึ้น แสดงว่าความนัยนี้มีเล่ห์ร้ายอันโหดชั่วแฝงอยู่ วันนี้หาก मैंไม่เปิดโลง
ให้พิสุจน์จนประจักษ์ใจแล้ว ล่านักเราจะไม่ปล่อยคนไปอย่างแน่นอน”

แปะกุ๊กจินกุนพลอยสืบทักเข้ามาหนึ่งก้าวบ้าง กล่าวขึ้นว่า

“เราตัวจู้พลอยได้รับคำสั่งจากปั้งจูเช่นกัน เลียงเบี๋ฉ้วนลือ จะให้เจ้า
เด็กตักโกวเข้าไปตามคำนัดหมายในปราสาทนั้น จะต้องเปิดอกพิสุจน์เสียก่อน
จึงจะได้”

ฮั่งปอเกี่ยมเซะมิไปสนใจไยดีด้วยเลย หันหน้าไปกล่าวกับเก้าเล้ง-
ซึ่งมัวว่า

“ท่านผู้มีอาวุโสแซ่กิม ข้าพเจ้าขอบังอาจถามอีกสักคำว่า เป็นเรื่องจริง

ดังว่าหรือ ?”

เก้าเล้งซึ่งมือแค้นเสียงเบา ๆ ยังปอเกี่ยมแซะตักโกวจื้อคื้พลันหัวร่อ
เสียงสนั่นหวั่นไหว แล้วกล่าวดัง ๆ ไปว่า

“ประมุขพรรคอสูรโลหิตบัววันเก็กเทียนจุน กลับกลอกไร้ความแน่นอน
ยอมกลืนน้ำลายที่ถม...”

วาจายังกล่าวมิทันจบ น้ำปี้ตัวจู๊ตวาดชัดขึ้นทันทีว่า

“หยุดปาก !”

ยังปอเกี่ยมแซะพลอยตวาดก้องขึ้นบ้างว่า

“ท่านคิดจะทำอย่างไร ?”

น้ำปี้ตัวจู๊กระซากเสียงอย่างแค้นเคืองว่า

“มึงดโลงออกจะมีการรับรองอย่างไร”

ยังปอเกี่ยมแซะตวาดอย่างแค้นเคืองบ้างว่า

“ขอรับรองด้วยศิระษะของตักโกวจื้อคื้ยังไม่เพียงพออีกหรือ ?”

น้ำปี้ตัวจู๊ถลันกายออกทางด้านข้าง แม้จะถูกจิกนุญและเก้าเล้งซึ่งมือพา
กันหลบเลียงออกทางด้านข้างเช่นกัน กล่าวขึ้นว่า

“ท่านจงจำคำพูดนี้ไว้”

“เฮอะ ข้าพเจ้ายังปอเกี่ยมแซะรับรองไม่กลับกลอกดอก”

พลางถอยกลับไปสองก้าว ร่วมกับแน่นยังแบกโลงสืดำก้าวยาว ๆ เข้า
ไปในปราสาทอย่างสง่าผ่าเผย

ในขณะนั้น ตักโกวจื้อคื้ได้ยินเสียงของตักโกวแซะซึ่งที่ส่งทางลมปรารถนาว่า

“ตัวเจ๊ก ท่านเดินพลางก็จงจำทิศทางเอาไว้ให้แม่นยำด้วย เพื่อจะได้
ครหาหนีออกมาไม่ต้องหลงทางจนพลาดท่าเสียทีไป”

ตักโกวจื้อคื้ผงกศิระษะ ส่งเสียงทางลมปรารถนตอบไปว่า

“วางใจเถิด คราใดที่ถึงหัวเลี้ยวเราก็คงได้หาหนทาง ๆ จนเป็นรอยอยู่บน
พื้น เพื่อจดจำทิศทางเอาไว้”

ในวันนี้ ปราสาทบัววันเก็กเก็งมีการติดธงทิว และโคมไฟจระย้า
เสียงมโหรีกลองดังแว่วมามิขาดหู

บุรุษชุดสีม่วงได้ส่งเสียงดัง ๆ รายงานเข้าไปว่า

“เลิกเบี๊ควังสือ แฉ่งยั้ง ตักโกวแซซังมาถึงแล้ว”

“ขอต้อนรับ”

ฮั้งปอเกี่ยมแซะและแฉ่งยั้งหามโลงสีดำเข้าไปในอุโมงค์ดินพราง ตักโกวจื้อคักหันเห็นที่เบื้องหน้า มีบุคคลในอาภรณ์สีดำยาวเหยียดลากดิน ใบหน้ามีผ้าดำคลุมเอาไว้ ยืนเด่นอยู่กลางทางอุโมงค์อย่างแน่วหนึ่ง

ตักโกวจื้อคักใจได้คิดขึ้นว่า

“หรือมันจะเป็นบ้านเกิดช่วงหนึ่งที่หลานแซซังเคยเล่าให้ฟัง ?”

ฮั้งปอเกี่ยมแซะและแฉ่งยั้งเมื่อเดินมาถึงเบื้องหน้านางร่วมสิบเซี่ยก็ชะงักเอาไว้ ถามไปว่า

“ในเมื่อปั้งจู้มีคำสั่งต้อนรับแล้ว ท่านเป็นใครจึงกล้าขวางทางเอาไว้ ?”

คนในอาภรณ์สีดำหัวร่อเสียงเย็นชา แล้วกล่าวว่า

“ปั้งจู้ยังต้องเชื่อฟังคำสั่งจากเรา เมื่อเรามาขวางทางเอาไว้ ก็ย่อมมีเหตุผลส่วนตัวอยู่”

“เฮอะ อย่างนี้ก็หมายความว่า ท่านคือให้สูญหินของพรรคอสูรโลหิต... บ้านเกิดช่วงหนึ่ง”

“เมื่อท่านรู้จักแล้ว ไยต้องมาถามไถ่ให้ฟุ่มเฟือยด้วย”

“หรือว่าท่านมีความคิดเห็นขัดแย้ง มิต้อนรับข้าพเจ้าเลิกเบี๊ควังสือให้เข้าไปในปราสาท ?”

“เฮอะ มิใช่”

“อย่างนั้น ไฉนท่านมาขวางทางเอาไว้ ?”

“เรามีคำถามจะถามเจ้า”

“นี่หรือคือประเพณีต้อนรับอาคันตุกะของพรรคท่าน ?”

คิ้วทั้งสองของฮั้งปอเกี่ยมแซะเลิกขึ้นจนสูง บ้านเกิดช่วงหนึ่งพลันกล่าวเสียงนุ่มนวลกับแฉ่งยั้งว่า

“แนโกวเนี้ย เจ้าเด็กขอทานที่ร่วมทางมากับท่านเมื่อคำคืนวันนั้นเป็นผู้ใด ?”

แนนยังได้ปรึกษาหารือต่อแผนการจะตอบโต้ในเรื่องนี้อยู่แล้ว แต่เมื่อเผชิญกับศัตรูผู้พิฆาตบิดา นางจึงแค้นเคืองจนต้องขบฟันอยู่กรอด ๆ กล่าว่าอย่างดุดันขึ้นว่า

“ท่านมิต้องถามไถ่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามิยอมตอบคำถามใด ๆ ของท่านดอก ข้าพเจ้าซึ่งซึ่งท่านปานจะนอนบนหนัง ตีมีโลหิต กินเนื้อของท่านจึงจะระบายความอาฆาตออกจากอกได้ ท่าน...ท่านที่เป็นนางอสุรร้าย จงไล่หัวไปให้ข้าพเจ้าด้วย”

แนนยังพอหวนคิดถึงการตายของบิดา ตลอดร่างจึงสั่นระริก ด้วยความแค้นเคือง เมื่อขวาท่าจะตวัดขึ้นพาดไป พลันมีบุรุษสี่มวงสองคนถลันออกมาทางด้านข้างอย่างรวดเร็ว ยืนชนาบ้วนแก็กช่วงหนึ่งเอาไว้ ยกฝ่ามือขึ้นป้องอยู่เสมอออก เตรียมพร้อมจะต้านทานรับการจู่โจมอย่างเข้มแข็ง

ฮังปอเกี่ยมแซมมองดูแล้วก็คำนึงในใจว่า

“ดูท่าบ้วนแก็กช่วงหนึ่งได้รับบาดเจ็บสาหัสจริง ๆ เป็นแน่ และก็ยังไม่ทุเลาอีกด้วย มาตรมเช่นนั้นนางไยต้องให้คนมาคอยพิทักษ์รักษาด้วย”

บ้วนแก็กช่วงหนึ่งทมิโสะขึ้นด้วยไม่ นางหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวอีกว่า

“แม่เจ้ามิบอกเรากี่เข้าใจ ในแผ่นดินยุคนี้ ผู้ที่สามารถทำร้ายเราจนบาดเจ็บได้ นอกจากตึกโกวแซซึ่งในยามที่เรามิทันระวังป้องกันตัวแล้ว ยังไม่มีผู้ใดจะทรงฝีมือถึงขั้นนี้ได้”

ฮังปอเกี่ยมแซมพอได้ฟังพลันส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

“ตึกโกวแซซึ่งได้ตายด้วยน้ำมือของท่านไปเนิ่นนานแล้ว ไหนเลยจะออกมาทำร้ายท่านได้อีก ?”

แนนยังทราบว่เรื่องราวหากมิกล่าวไปตามแผนการซึ่งปรึกษากันอยู่แต่แรกแล้ว อาจบางทีจะทำให้แผนการทั้งหลายแหล่ต้องพลอยทลายลงจนยับเยินไปด้วย

จึงพลันแค้นเสียงหัวร่อเบา ๆ อย่างเหี้ยมหยามดูแคลนแล้วกล่าวว่า

“ท่านอย่าได้เห็นตึกโกวแซซึ่งสูงส่งจนถึงยอดนกเลย และก็อย่าได้ปิดทองใส่หน้าตนเองจนมากมายนักด้วย ผู้ที่สามารถทุบตีท่านให้บาดเจ็บนั้นยัง

มีอีกมากมายนักดอก”

บัวนกกะช่วนึ่งยืนสงบนิ่งเฉย มิได้ตอบคำในทันที มิต้องสงสัยดอก
ว่า นางขณะนี้ต้องจ้องมองดูแน่นังยั้ง แต่สีหน้าท่าทีของแน่นังยั้งยังคงเป็น
ปกติไร้พิรุณใด ๆ

จากนั้น นางจึงกล่าวอย่างแฉ่มช้าขึ้นว่า

“ทั่วทั้งแผ่นดินยุคนี้ นอกจากตักโกวแซ่ซ่งแล้ว เราผู้เฒ่ายังมีทราบว่
ผู้ใดจะมีพลังฝีมือถึงปานนี้ ?”

แน่นังยั้งส่งเสียงหัวร่ออันเย็นชาแล้วกล่าวว่า

“เฮอะ ข้าพเจ้าจะบอกให้ท่านได้เปิดหูเปิดตาเสียบ้าง สองทารกฟากฟ้า
และพสุธาอันเป็นศิษย์ของขุนพลฟากฟ้าและพสุธาของเมื่อครั้งอดีตนั้นท่าน
เคยได้ฟังนามมาบ้างหรือไม่ ?”

บัวนกกะช่วนึ่งพอได้ฟัง พลันเปล่งเสียงหัวร่ออันแหลมเล็กอย่างสนั่น
หวั่นไหว กำลังจะกล่าวตอบโต้ไป

แต่แน่นังยั้งทวาดเสียงกริ้ววราวดขึ้นทันทีว่า

“ท่านหัวร่ออะไร ? แซ่ซ่งหากมิใช่ถูกทารกพสุธาได้พบซากศพ นำ
กล้วในขณะนั้นเป็นอาหารของสัตว์ป่าไปเนิ่นนาน จนซากศพก็ไม่เหลือหลอ
แล้ว เฮอะ นางปิศาจอันชั่วร้าย ภายในสามวันนี้ ทารกพสุธาจะต้องมาคร่ำ
ชีวิตของท่านดอก ท่านรอดูต่อไปเถิด”

บัวนกกะช่วนึ่งพลันสะท้านขึ้นทั้งกาย ถอยหลังออกไปหนึ่งก้าว บ่น
รำพึงขึ้นว่า

“วาทาของนางนี้จะจริงหรือเท็จ”

แน่นังยั้งมิทันจะตอบโต้ เพียงส่งเสียงหัวร่ออันเย็นชาขึ้น แต่ในใจ
กลับลอบปิติยินดีว่า

“นางปิศาจเฒ่า เจ้าไม่อาจไม่เชื่อถือเราดอก”

ที่ริมโสดได้ยินเสียงบัวนกกะช่วนึ่งกล่าวรำพึงรำพันกับตนเองอีกว่า

“วาทานี้คงเป็นความจริง เจ้าเด็กผู้นั้นถูกเรากระแทกตายกับมือเรา
แท้ ๆ ส่วนไม้เท้าภูตบดีเรากลับลืมนำติดตัวไปด้วย ยังคงอยู่ที่ข้างกายของ

เจ้าเด็กผู้นั้น หากเน้นทารกพสุธาเป็นผู้มาพบเห็นจริง ไม่ทำภูตบดึก็ย่อมต้องตกเป็นสมบัติของมัน แต่ทว่า เพลงไม้ทำภูตบดึนี้ผู้ใดเป็นคนถ่ายทอดให้มันสองขุนพลปากฟ้าพสุธาไหนเลยจะสั่งสอนศิษย์ให้มีวิชาอันชั่วร้ายอำมหิตของเหล่ามารในแผ่นดินได้เล่า”

พอนางได้คิดเช่นนั้น จึงส่งเสียงหัวร่ออันแหลมเล็กขึ้นอีกครั้ง พลันกล่าวขึ้นว่า

“เปิดโลงออก เราจะต้องดูซากศพของเจ้าเด็กตักโกวศัตรุผู้กล้าแรงที่สุดในแผ่นดินยุคนี้”

กล่าวพลางสะอึกเข้ามาอีกสามก้าว

ฮังปอเกี่ยมเซะตักโกวจื้อคี่และเน้งยังต่างสะท้อนใจอย่างรุนแรง พวกกันสะอึกเข้าเข้าไปหนึ่งก้าว ฮังปอเกี่ยมเซะกระซอกเสียงขึ้นว่า

“ก่อนที่จะหลานเราจะได้กระทำตามกำหนดนัดของบังจู้แล้ว มิว่าผู้ใดก็อย่าได้คิดจัดโลงมาพิสูจน์เลย”

บ้านแก็กฮ่วนหนึ่งแผดเสียงหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“เราจะต้องดูให้ได้ เฮอะ เฮอะ อุบายอันชั่วร้ายของพวกเจ้า...”

ฮังปอเกี่ยมเซะพลันมีสีหน้าเย็นชาเคร่งเครียด เสียงตวาดห้ามอันแค้นเคืองได้กลายไปเป็นเสียงหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

“เกียรติภูมิและสัจจะวาจาของบังจู้พรคอสูรโลหิตไปอยู่ที่ใด ท่านจะต้องการดูจริง ๆ หรือ ?”

ชายฉกรรจ์ชุดสีม่วงสองคนพากันสืบท้าตรงเข้ามาหาแล้ว

แต่มีคาคาว่าเรื่องจะกลายไปเป็นเช่นนั้น เพราะฮังปอเกี่ยมเซะและเน้งยังพลันกระโดดห่างออกไป กล่าวขึ้นว่า

“ในเมื่อจะต้องการดูจริง นั่นก็จงดูกันเถิด”

ชายฉกรรจ์ทั้งสองเดินมาที่หน้าโลง ก้มลงไปจะเปิดฝาโลง... ❀

สื่อมัจจุราชในโลง

บุรุษชุดสีม่วงสองคนพอมือจะสัมผัสกับฝาโลง หัวร่างกลับสิ้นระริก
ไม่หยุดยั้ง ใบหน้าแปรเปลี่ยนเป็นสีขาวซีดไปแล้ว

บ้วนแก็กช่วงนี้พอได้เห็นก็ฉุกใจคิดขึ้นทันทีว่า

“หากแม่น้าเจ้าเด็กน้อยยังมีชีวิตอยู่จริง พอเปิดฝาโลงออกมา ไยไม่
เป็นการตกหลุมพรางของมันเข้าเล่า”

จึงทวาดขึ้นในฉับพลันทันทีว่า

“อย่าเพิ่งลงมือ รีบถอยกลับมา”

บุรุษชุดสีม่วงคล้ายดั่งโลงออกไปอีกมากมาย รีบถีบเท้าพากายถอยกลับ
ทันที

ยังพอเกี่ยมชะได้ยินเสียงจากลมปราณของตึกโกวแซซึ่งดังขึ้นว่า

“นางปีศาจร้ายได้รับบาดเจ็บสาหัส ข้าพเจ้าว่ามันไม่กลัวว่าวามอย่างเด็ด
ขาด ตัวเจ็ก จะอย่างไรก็แตกตันนางให้ได้รับความอับยศเสียบ้าง”

ยังพอเกี่ยมชะหัวร่อแค้น ๆ แล้วกล่าวว่า

“เหตุไฉนไม่กล้ำลงมือเสียแล้วเล่า ?”

บ้านแก็กช่วงนี้มิได้แสดงความขลาดกลัวแม้แต่น้อย นางส่ายยิ้มแล้ว
กล่าวตอบได้ว่า

“ตายอยู่ด้วยน้ำมือของเราแท้ ๆ ไหนเลยจะมีชีวิตรอดอยู่ได้ หามเข้าไปเถิด”

ฮังปอเกี่ยมแขะหัวร่อเสียงสดใสกังวานแล้วกล่าวว่า

“บ้านแก็กช่วงนี้มารดาบังจุฬารคอสูรโลหิต หากท่านมีจิตเข้มแข็งจริง
ก็จงเปิดฝาโลงมาพิสูจน์เถิด”

บ้านแก็กช่วงนี้หัวร่อเสียงโหยหวน แล้วกล่าวว่า

“มิว่าจะเป็นหรือตาย ในปราสาทบ้านแก็กแห่งนี้รับรองว่าเจ้าแบกเข้าไป
ได้ แต่มีอาจแบกออกมาอีกต่อไป”

กล่าวพลางหันร่างภายใต้การคุ้มกันของบุรุษชุดสีม่วงสองคน เดินจาก
ไปอย่างเข้มแข็ง

แต่ยังมีถึงสามสิบสี่เยะ บุรุษชุดสีม่วงทั้งสองคนพลันแผดร้องเสียง
โหยหวน ล้มพุบกับที่ไปทันที

เสียงอันเย็นเยือกของบ้านแก็กช่วงนี้ดังขึ้นว่า

“บัดชบสารเลว ! อยู่ต่อหน้าโลงของชาคศพ เจ้ากลับเกรงกลัวจนเป็น
สภาพนั้น พรรรคอสูรโลหิตเลี้ยงดูเจ้าไว้ได้ประโยชน์อย่างไรด้วย”

ฮังปอเกี่ยมแขะและแฉ่งยังงู้นงไปเล็กน้อย แต่ร่างของบ้านแก็กช่วง-
นี้ได้กระโดดหายลับตาไปทันที

แฉ่งยังสูดลมหายใจอันหนาวเหน็บ แล้วกล่าวเบา ๆ ว่า

“ตัวเจ๊ก นี่เป็นนางปีศาจเผ่าอันโหดเหี้ยมอำมหิตอย่างไรความเมตตา
การุญเลย”

ในเวลาขณะนั้น บริวารของเก้าเล้งตัวในอาภรณ์ชุดดำ เป็นชายชรา
ผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลงเดินตรงเข้ามา ฮังปอเกี่ยมแขะได้เห็นก็จำได้ว่า
เป็นเล่าตัวของสามอำมหิตแห่งโลกันตร์เช็กก็เอียงน่อง

เช็กก็เอียงปรายตาให้แวบหนึ่ง แล้วจึงกล่าวเสียงดัง ๆ ว่า

“ปังจู้รอตอนับอยู่นานแล้ว”

ยังปอเกี่ยมแซะแสรังส่งเสียงหัวร่อดัง ๆ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเลิกเบียดเบียนบุญวาสนาอย่างไร จึงได้รับการต้อนรับจาก
ให้สุทนต์ของพรรคด้วยตนเอง ข้าพเจ้าสำนึกไว้ในใจอย่างตราตรึง โปรด
รายงานด้วยว่าข้าพเจ้าตกใจกลัวคือรู้สึกเป็นเกียรติอันใหญ่ยิ่ง”

เช็กก็เอียงประสานมือคารวะ และกระซิบขึ้นว่า

“ท่านผู้กล้าหาญโปรดระวังตัวไว้ พรรคอสูรโลหิตในวันนี้ คิดจะกวาด
ล้างผู้มีฝีมือทั่วแผ่นดินลงไปในคราเดียว หากเรามีเหตุการณ์ใด ๆ อุบัติขึ้น
สมควรจะใช้การรุกเพื่ออำพรางการถอย จงจำให้ขึ้นใจว่า ต้องรีบไปในทิศ
ทางเดิม”

กล่าวจบก็หันร่างเดินจากไป ที่ริมโสตพลันได้ยินเสียงตักโกวแซ่ซัง
กล่าวทงลมปรานมาว่า

“ซือเฮีย อาการบาดเจ็บของบ้านเกิดช่วงหนึ่งเป็นเช่นไร มารดาข้าพเจ้า
และเล็กอู่เหล่งจู้ ถูกกักขังไว้ที่ไหน ?”

เช็กก็เอียงคางเดินตรงไปที่เบื้องหน้าโดยไม่หยุดยั้ง แต่ก็ใช้วิชาส่งเสียง
ทงลมปรานตอบมาว่า

“บ้านเกิดช่วงหนึ่งจะต้องนั่งฝึกลมปรานรักษากายในเวลาเที่ยงตรงอยู่
สองชั่วยามทุกวัน สถานที่นั่งฝึกลมปรานนี้ไกลออกไปจากปราสาทมากจะ
เป็นความจริงหรือเท็จซือเฮียมิเคยสืบทราบได้เลย กิมเหยงกั้วและเล็กอู่เหล่งจู้
จะมาร่วมพิธีในวันนี้ด้วย แต่นางถูกการจี้สกัดจุดสำคัญในร่างถึงหกแห่ง ซือ-
ตี้เจ้าสำนัก อันเรื่องนี้สัมพันธ์ถึงชีวิตของคนทั้งสองอย่างแนบแน่น จะอย่างไร
อย่าได้วุ่นวายไปเป็นอันขาด”

“อา หรือว่าไม่มีผู้คนสามารถคลายจุดของการจี้สกัดในครั้งนี้ได้ ?”

“นอกจากบ้านเกิดช่วงหนึ่งเองแล้ว ไม่มีผู้ใดสามารถคลายได้”

เช็กก็เอียงกล่าวแล้วลี้วยหายเข้าไปในอุโมงค์แห่งหนึ่ง

ยังปอเกี่ยมแซะและเน้งยังหามโลงที่บรรจุตักโกวแซ่ซังตามติดเข้าไป
เมื่ออ้อมอุโมงค์สายยาวไม่ถึงสิบเชียว พลันเห็นห้องอันกว้างขวางสง่างาม ใน
ห้องมีผู้คนนั่งอยู่แล้วรวมหนึ่งร้อยคน

สายตาทั้งมวลที่มีพากันจับจ้องมองในทางนี้เป็นจุดเดียว พวกคนทั้งปวงต่างปรารถนาที่จะได้เห็นจอมเพชรฆาตน้อย ซึ่งมีชื่อเสียงสะท้านสะเทือนแผ่นดินมาในเวลหลายเดือนนี้ แต่มีคำดำตักโกวแซซึ่งมีนามประกาศมานั้น กลายไปเป็นคนอยู่ในโลงสีดำสนิทซึ่งถูกห้ามเข้ามา ทุกคนต่างพากันลุกขึ้นยืนโดยพร้อมเพรียงด้วยความตื่นเต้นสงสัยมิเชื่อถือ ในเวลาขณะนั้นจึงเจียบงันจนวิ่งเวงไปทั่วทั้งห้องอันกว้างใหญ่

ยังปอเกี่ยมแซและแนงยังห้ามโลงเข้ามาด้วยใบหน้าอันเคร่งเครียด ซึมซา เดินผ่านมาในฝูงชนอย่างแซมซ่า สายตาจำนวนมากมายก่ายกองต่างเคลื่อนคล้อยไปตามโลงที่ผ่าน จากประกายตาของแต่ละคนสามารถมองเห็นถึงความเสียดาย ความยินดีที่มีได้ละม้ายกันเพียงสองประการ จากประกายตาสองประการที่แสดงออกมานี้ ก็สามารถคาดเดาถึงความเป็นอยู่และความคิดของคนทั้งปวงนี้ได้

ยังปอเกี่ยมแซและแนงยังวางโลงของตักโกวแซซึ่งเอาไว้ในกึ่งกลางห้องโถงใหญ่พอดีพอดี

จวบจนขณะนี้ ยังปอเกี่ยมแซจึงยึดตัวตรง กวาดตาอันมีประกายแกร่งกร้าวไปทั่วห้องโถงใหญ่ตลบหนึ่ง จึงกล่าวเสียงกังวานว่า

“ตักโกวแซซึ่งผู้หลานข้าพเจ้า มาตามคำนัดหนึ่งฝ่ามือของปามรกดเมื่อสามเดือนก่อน”

ทั่วทั้งห้องโถงเจียบงันรู้สึกเสียงสำเนียงใด ๆ

हाँจจริยะแห่งบูลิ้มพร้อมด้วยทนายทอดกระปีนิรนาม พากันนั่งอยู่ทางมุมขวาของห้องโถงใหญ่ คนทั้งหลายมีสีหน้าเย็นชาไร้ความรู้สึก จับพลันนั้น เซียเกี่ยมอุลือลุกขึ้นยืนกล่าวเสียงดังกังวานว่า

“จ้อคี้ตี บุตรเราประสบอันตรายตั้งแต่เมื่อใด ผู้ใดเป็นคนกระทำอย่างโหดเหี้ยมเช่นนี้ ?”

ยังปอเกี่ยมแซห้าวร่อแค้น ๆ และกล่าวว่า

“เด็กผู้นี้ ท่านมิได้ทำหน้าที่บิดาอย่างสมบูรณ์มา ท่านยังคงนั่งอยู่ในที่นั้นเถิด อย่ามาเกี่ยวข้องกับเรื่องราวเหล่านี้เลย”

เซี่ยเกี่ยมมูสือสีหน้าเคร่งเครียดลงทันที ถลันกายออกมาจากที่ ละลื้อ
ข้ามศีรษะคนทั้งปวงจนร่วงหล่นลงที่ข้างกายยังป้อเกี่ยมแซะ ส่งเสียงดัง ๆ
ขึ้นว่า

“จื้อคี้ตี๋ ข้าพเจ้ามาตรแม้นจะมีเรื่องสร้างความเจ็บช้ำให้กับท่านบ้าง แต่
ท่านก็ควรจะแยกแยะเหตุการณ์ให้กระจ่างแจ้งชัดเจนด้วย อันเรื่องนี้มีอาจ
จะปะปนกับเรื่องระหว่างเราและท่าน มาตัดสินปัญหากันได้อย่างแน่นอน”

ยังป้อเกี่ยมแซะกล่าวเสียงเย็นชาอย่างเหยียดหยามว่า

“ข้าพเจ้าจะกล่าววาทะอันไร้เหตุผลไปได้ทีเดียวหรือ ? ท่านเคยกระทำ
หน้าที่บิดาโดยสมบูรณ์มาด้วยหรือ ? บอกกับท่านก็ได้ แซ่ซ่งหลานเราหาก
แม้นมิใช่ต้องการมาสืบสေးช่วยเหลือต่อภรรยาที่ถูกท่านทอดทิ้งทั้งสองคน
โดยหวังจะกตัญญูตามหน้าที่บุตรในอุทร บุกรุกขึ้นมานบยอดเขาซึ่งหนึ่งสงยาม
วิกาล ไยต้องสิ้นใจด้วยน้ำมือของไ้ฮูหยินมารดาบังจู้ฮูสุโรหิตด้วยเล่า”

ตลอดห้องโถงใหญ่ มีเสียงอุทานดังขึ้นจนแซ่แซ่ มีบางคนได้กล่าว
ถามกันเบา ๆ ว่า

“ไ้ฮูหยินผู้เป็นมารดาของบังจู้คือผู้ใดกัน ?”

ยังป้อเกี่ยมแซะพลันหัวร่ออย่างพระนองอาจ แล้วกล่าวว่า

“ไ้ฮูหยินมารดาของบังจู้คือบ้านเก็กฮวงนึ่ง ภรรยาของบ้านเก็กตักกุน
เมื่อครั้งอดีต”

ตลอดห้องโถงใหญ่มีเสียงแซ่แซ่จนกระทั่งมี ยังป้อเกี่ยมแซะหันไป
ส่ายยืมให้กับเซี่ยเกี่ยมมูสือกล่าวขึ้นว่า

“หากท่านมีความรักในสายเลือดระหว่างบิดาและบุตรจริง ไยไม่ไปหา
บ้านเก็กไ้ฮูหยิน พิสูจน์ฝีมือกันสักครั้ง”

เซี่ยเกี่ยมมูสือเดือดดาลใจอย่างรุนแรง กระซอกเสียงขึ้นว่า

“จื้อคี้ตี๋ ท่านอย่าได้บีบบังคับคนให้รุนแรงเกินไปนัก ข้าพเจ้าไหนเลย
จะเป็นผู้เกรงกลัวต่อเรื่องราวด้วย หลังจากพิธของพรรคอสุโรหิตนี้แล้ว
ข้าพเจ้าเซี่ยเกี่ยมมูสือจะต้องไปตามหาบ้านเก็กฮวงนึ่ง ให้ชดใช้ชีวิตบุตรชาย
ข้าพเจ้า”

ยังปอเกียมแขะถอยหลังไปหนึ่งก้าว กล่าวย่ำระร่วว่า

“ประเสริฐ ประเสริฐมาก ความจริงท่านและข้าพเจ้าได้รับความเกี่ยวพันกันในพื้นที่นี้อยู่แล้ว หากเมื่อนั้นท่านสามารถล้างแค้นให้กับแซซังหลานเราได้ดังคำว่า ข้าพเจ้ายังปอเกียมแขะยังคงเรียกท่านเป็นกอกอกได้ดั่งเดิม มาตรมิเช่นนั้น เฮอะ”

จากนั้น จึงกล่าวสืบทอดไปทันทีว่า

“พรรคคอสูรโลหิตมิได้เชื่อเชิญให้ข้าพเจ้ามาร่วมพิธี จึงอภัยในการไม่อาจอยู่รอดได้ แซซังหลานเราขอมอบให้กับท่านเลย”

พลันกล่าวสืบทอดไปอีกว่า

“พรรคคอสูรโลหิตหาได้เชื่อเชิญข้าพเจ้ามาร่วมพิธีไม่ จึงต้องขออภัยที่มีอาจารย์ร่วมด้วยได้แล้ว หลานแซซังมอบให้กับท่านตั้งแต่บัดนี้เลย”

กล่าวจบก็หันร่าง เดินอย่างองอาจออกไปจากห้องโถงใหญ่

แต่ทว่า ที่นอกห้องพลันมีเสียงฝีเท้าดังเข้ามา แล้วเทพอสูรเก้ามังกรได้เดินนำหน้าเก้าจิวเฮี้ยบ พร้อมทั้งบุรุษชุดสีม่วงอีกสิบกว่าคนมาถึงนอกห้องโถงใหญ่ เมื่อเห็นยังปอเกียมแขะเดินออกมา เก้าเล้งชิงม้อจึงขวางทางเอาไว้ แล้วกล่าวว่า

“จื้อคี้หลานเรา โฉนมาแล้วจึงย้อนกลับออกไปเล่า”

ยังปอเกียมแขะกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

“ข้าพเจ้ามาส่งแซซังผู้หลานตามคำนัดหมายเท่านั้น พิธีกรีดเลือดของพรรคท่านนี้ ข้าพเจ้าหาใช่เป็นอาคันตุกะไม่ จึงต้องขออภัยที่ยังมีกิจสำคัญจะต้องกระทำ ขอลาก่อน”

เก้าเล้งชิงม้อกลอกตาหนึ่งตลบ รีบยกมือห้ามปรามเอาไว้แล้วกล่าวว่า

“เลียงเบ๊ค้วงลือมีเกียรติภูมิสะท้านบู๊ลิ้ม พรรคเราสามารถได้จื้อคี้หลานเรามาช่วยร่วมพิธีด้วย ไยไม่เป็นเกียรติอันยิ่งใหญ่ไปกว่านี้เล่า เหตุไฉนหลานเราจึงมิยอมให้เกียรติเสียบ้าง ?”

ยังปอเกียมแขะประสานมือส่ายหน้าแล้วกล่าวว่า

“พิธีสืริมงคลของพรรคท่าน มียอดคนมาร่วมด้วยเป็นจำนวนมากมาย

ข้าพเจ้าเป็นคนชั้นใดกันเล่า มิกล้าจะรบกวนได้ดอก ขอลาก่อน”

เก้าเล้งซึ่งมัจฉาปัญญาจึงจำต้องปล่อยให้ตักโกวจื้อคื้จากออกไป

ยังปอเกี่ยมเซตักโกวจื้อคื้พอมมาถึงนอกปราสาท รีบพุ่งกายลงจากยอดเขาปานสายฟ้า แต่ในใจนั้นคำนึงขึ้นว่า

“กอกอ ขอให้ท่านได้รับความเจ็บช้ำบ้างเถิด แต่ทว่า แผนการเห็นทีจะเป็นที่สำเร็จแน่นอน พรระคอสูโรหิตย่อมไม่ระแวงใจว่า ตักโกวแซซังหลานเรายังคงมีชีวิตอยู่ มิหนำซ้ำ ก็มีเพียงเช่นนั้นเท่านั้น เราจึงจะปลื้มตัวออกจากปราสาทบ้านกักเก็ง ไปกระทำการเกี่ยวกับการช่วยเหลือผู้คนได้โดยปลอดภัย”

เหล่าบุรุษชุดสีม่วงที่เรียงรายตามระหว่างทาง ได้ถูกเรียกกลับไปในปราสาทมากกว่าครึ่งหนึ่งแล้ว ยังปอเกี่ยมเซเมื่อลงจากยอดเขา มองเห็นทุกทิศทางไร่ผู้คนคอยสังเกต จึงรีบวอกออกไปอีกด้านหนึ่ง เร้นกายเอาไว้อย่างมิดชิด อีกชั่วครู่จึงเร่งรุดขึ้นไปบนยอดเขาในทางน้อยอย่างเร่งร้อน

ทางเทือกเขาอันทรุกันดาร์ เต็มไปด้วยโขดหินและหน้าผาอันตรายงานง่า ตักโกวจื้อคื้คำนึงในใจว่า

“คิลาลักษณะประหลาดที่แซซังหลานเราบอกให้มันจะอยู่ที่ใดกันเล่า?”

เลี้ยกเบีค้วงสือตักโกวจื้อคื้หลบ ๆ ซ่อน ๆ ไปตามสมุทพุ่มไม้ ขึ้นไปจนถึงไหล่เขา แหงนหน้ากวาดตามองดูบนยอดเขาอยู่ตลอดเวลา ในที่สุดก็ได้เห็นคิลาประหลาดตั้งอยู่หน้าผาแห่งหนึ่ง จึงลอบเร้นปีนป่ายขึ้นไป แต่พลันเห็นมีบุรุษชุดสีม่วงผู้หนึ่ง กระโดดขึ้นไปยืนบนคิลาใหญ่ลักษณะประหลาดนั้น กวาดตามองลงมาทางเบื้องล่างอย่างถี่ถ้วน

ยังปอเกี่ยมเซพลีวร่างหลบเข้าซอกซ่อนไว้ มองไปแต่ไกลเห็นคนผู้นี้ มีหนวดเคราผมเผ้าขาวโพลง มาตรแมนมีไซ่เช็กก็เอียง แต่มีรูปลักษณะที่ละม้ายคล้ายคลึงกัน จึงคิดอยู่ในใจว่า

“คนผู้นี้คงต้องเป็นเล่ายี่ของสามอำมหิตแห่งโลกันตร์บ้านเกียกคื้อย่าง

มิต้องสงสัย”

ฮังปอเกี่ยมเซะจึงผุดลุกขึ้นยืน กระโดดไปไม่กี่ครั้งก็ถึงยังเบื่องหน้า
คิลาใหญ่ก้อนนั้นแล้ว

ฮังปอเกี่ยมเซะพอบปรากฏกายขึ้น นุระซุดสีม่วงที่มีสายตาอันคมกล้า
ดูสายฟ้าได้รู้ตัวอยู่แต่แรกแล้ว แต่ยังคงยืนนิ่งอยู่บนคิลาใหญ่ รอจนเมื่อฮัง-
ปอเกี่ยมเซะไปถึงจึงเอ่ยปากขึ้นทันทีว่า

“ผู้ที่มาคือเลียวเบ๊ค้วงลือหรือ ? จะช่วยกิมเหยงก้าจูและเล็กอุ๋เหล็งจูแล้ว
จงตามข้าพเจ้ามา”

ฮังปอเกี่ยมเซะตอบทันทีว่า

“ข้าก่อน สภาในปราสาทเป็นอย่างไรรแล้ว ?”

“กำลังเริ่มพิธีกรีดเลือดสาบานอยู่ ขณะนี้เวลาฉุกเฉินมาก รีบไปกัน
เถิด”

ฮังปอเกี่ยมเซะถามไถ่ขึ้นอีกว่า

“โปรดให้ข้าพเจ้าได้ถามอีกสักครั้ง ท่านดูแซ่ซ้งหลานเราจะมือนตราย
อย่างไรหรือไม่ ?”

“ทุกประตูหน้าต่างของห้องโถงใหญ่ในปราสาทล้วนก็กักเก็บ ต่างมีกลไก
ซับซ้อนไว้จนทั่วถ้วน เพียงกดปุ่มบังคับกลไก ประตูหน้าต่างจะปิดตายทันที
มิว่าผู้ใดได้เข้าไปในห้องโถงใหญ่แล้วต่างก็มือนตรายอยู่ทุกตัวคน”

“ที่แท้เป็นเช่นนั้น ท่านได้เคยบอกกับแซ่ซ้งมาแล้วหรือไม่”

“ทางห้องโถงใหญ่มีอยู่แห่งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้บอกกล่าวกับซือตี้เจ้าสำนัก
แล้ว แต่สิ่งที่ข้าพเจ้านักใจนั้นคือ ปังจู๊พรรคอสูรโลหิต ผึกปรีสำเร็จในวิชา
เทพยดาละลายโลหิต (ช่วยช่วยซิงกง) ซือตี้เจ้าสำนักได้นัดหมายในการประมือ
กับมันหนึ่งครั้ง จึงมีทราบว่าผู้ใดจะเป็นฝ่ายแพ้ฝ่ายชนะอย่างจริงใจทีเดียว”

ฮังปอเกี่ยมเซะผงกศีรษะรับทราบ คนทั้งสองจึงร่นกายไปที่เบื่องหน้า
บ้านเกียกคี่เป็นผู้นำทาง ไปทางด้านหลังของปราสาทที่มีประตูคิลา เพื่อเข้า
ช่วยกิมเหยงก้าจูและเล็กอุ๋เหล็งจู โดยเฉพาะเล็กอุ๋เหล็งจูนี้คือคนรักในอดีตของ
ฮังปอเกี่ยมเซะ ยังมีทันจะเข้าไปได้ถึงตัวปราสาท จิตใจของฮังปอเกี่ยมเซะ

ก็เต็นระทีกอย่างรุนแรง

ย้อนกล่าวถึงเหตุการณ์ภายในห้องโถงใหญ่ของปราสาทบ้านเก็กเก็ง เมื่อโถงใหญ่ของตึกโกวแซซังได้ไปถึงแล้ว ยังพอเกี่ยมเซต่าหนีเซี่ยเกี่ยมอุลือ อยู่ครู่หนึ่ง จึงจากไปอย่างแค้นเคือง ซึ่งเหตุการณ์นี้ได้สร้างความสนใจให้กับ ผู้มีฝีมือทั้งหลาย เบนไปหาเซี่ยเกี่ยมอุลือ และเรื่องที่ตึกโกวแซซังเผ่นตายไปแล้ว ยังมาตามกำหนดนัดหมายอีก ล้วนแต่เป็นเรื่องน่าสนใจทั้งสิ้น

คนประดานั้นต้องการจะดูว่าตึกโกวแซซังจะกระทำในสภาพใดกับคำนัดหมายของบั้งจู้พรคอสุรโลหิตบ้านเก็กเกี้ยนจุน ในเรื่องหนึ่งฝ่ามือ

ในกลุ่มผู้คนผู้ทรงฝีมือนี้ มีสตรีที่สวมใส่ชุดสีแดงฉานท่าที่สงบเคร่งขรึมมีสง่า ตาทั้งสองทอประกายที่ทั้งแค้นทั้งกังวลอยู่จนเห็นชัด เขม้นมองจ้องดูเซี่ยเกี่ยมอุลือที่เหลือแขนเพียงข้างเดียวจนแว่นิ่ง

นางซิงซังเคียดแค้นในความไร้ไมตรีของมัน แต่มองก็กังวลถึงว่า มันในขณะนี้จะมีสถานการณ์อันกระอักกระอ่วน

นางนี่คือเซี่ยเซี่ยเยฮู้ฮุนแห่งปราสาทไปไม้แดงนั่นเอง

ผู้ที่นั่งอยู่สองฟากข้างของนาง คือบุตริเซี่ยเซี่ยเยกงจู้ฮั้งยี้ และม้อเนี้ย นางทั้งสองยามนี้มีใบหน้าที่เปี่ยมด้วยความโศกสลดรันทด หยาดน้ำตาเอ่อคลอขึ้นจนแวววับ จับจ้องมองดูโถงใบใหญ่สีดำสนิทจนแว่นิ่งมิกะพริบเลย

ในเวลานะนั้น ตัวจู้ทั้งสามของพรคอสุรโลหิต แก้วจิวเฮี้ยบและบุรุษชุดสีม่วงอีกหลายสิบคน พวกเขามาในห้องโถงใหญ่ แยกย้ายกันยืนอยู่สองฟากข้างห้อง ในจำนวนนั้นยังมีเล่าตัวของสามอำมหิตแห่งโลกันตร์เซ็กก็เอี้ยง เล่าย่บ้านเก็กก็รวมอยู่ด้วย

บ้านเก็กก็รวมใช้วิชาส่งเสียงทางลมปราณ ขอรับความเห็นจากตึกโกวแซซังแล้ว จึงออกจากห้องไปพบปะกับฮั้งปอเกี่ยมเซ

เซ็กก็เอี้ยงลอบสังเกตดูความเคลื่อนไหวของห้องโถงใหญ่ ระแວดระวังต่อผู้ที่ละมมือลอบทำอันตรายต่อตึกโกวแซซังที่อยู่ในโถงใหญ่

อีกชั่วครู่ เวลาเที่ยงตรงก็ได้บรรลู่ถึง นอกปราสาทมีเสียงประทุต

ดอกไม้ใหญ่จุดขึ้นสามครั้ง โมหิริภายในห้องโถงเริ่มบรรเลงขึ้นทันที บังจู้พรรค
อสุรโลหิตบ้านกักเทียนจนได้พาทำที่อันสง่างามเปี่ยมด้วยอำนาจบารมีเดินออก
จากห้องด้านหลัง มือถือบาตรมรกตออกมา อารมณ์วันนี้เป็นสีทองมีประกาย
แวววับ ยืนอยู่ในห้องโถงด้วยความงามสง่าปานเทพยดาจุติ สะกดขวัญผู้สน
อารมณ์ต่อผู้คนชาวบูลิ้มทั่วทั้งห้องโถงใหญ่ไปทั่วถ้วน

มันกวาดตามองไปรอบห้องหนึ่งตลบ ดั่งจะมีเจตนาแต่ก็คล้ายดั่งไร้
เจตนา เมื่อผ่านใบหน้าทำอัศจรรย์ของบูลิ้มแล้ว ก็ส่งเสียงดังกึกก้องกังวาน
ปานอสณิบาตขึ้นว่า

“ท่านทั้งหลายตรากตรำมาแต่ระยะไกล ข้าพเจ้าหากแผ่นดินต้อนรับขาด
ตกบกพร่องไปบ้าง ต้องขอภัยต่อท่านทั้งหลาย โปรดอย่าได้ถือสาเลย วัน
นี้เป็นพิธีมหามงคลของพรรคเรา ท่านทั้งหลายมีรังเกียจต่อความลำบากตราก
ตรำ มาร่วมพิธียังยอดเขาซึ่งหนึ่งซงด้วยตนเองเป็นการให้เกียรติต่อพรรคเรา
ซึ่งข้าพเจ้ารู้สึกปลาบปลื้มยินดีจนตื้นตันใจยิ่งนัก”

เมื่อปราศรัยสั้น ๆ จบสิ้นแล้ว ก็สับดมือขึ้นเล็กน้อย นอกปราสาท
จึงมีเสียงประทัดดังขึ้นอีกสามครั้ง ตัวจูทั้งสามได้เข้าไปนอนพบบังจู้ แล้ว
ยืนตัวตรงอยู่ทางด้านหลัง จากนั้นแก่วิเชียบบายใต้การนำของกัจฉิเย็บ ก็
พากันไปกราบพบต่อบังจู้

บังจู้ส่งเสียงดังกังวานขึ้นอีกว่า

“ศิษย์เก่ามังกรฟังคำสั่งไว้ นับแต่วันนี้ไป เราบังจู้ขอเลื่อนตำแหน่ง
ท่านทั้งเก้าคน ให้ดำรงเป็นองค์รักษ์พิทักษ์พรรคอย่างสมบูรณ์ ภาระอัน
สำคัญนี้มิใช่เป็นเรื่องไร้ความหมายเลย หวังว่าศิษย์ทั้งเก้าคนจงร่วมกำลัง
สามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียว ร่วมเป็นร่วมตายกันอย่างเข้มแข็งแกร่งกร้าว มุ่ง
มานะจรรโลงให้เกียรติภูมิของพรรคเรา รุ่งเรืองจำเริญไปไพศาลกว่านี้ จะเริ่ม
พิธีกริตเลือดสาบานกันในวันนี้ ดื่มเลือดที่ละเคล้าของแต่ละคน ยินยอม
รับใช้ต่อพรรคเราจนชั่วชีวิต จะคิดทรยศมิได้เป็นอันขาด”

แก่วิเชียบบายรับคำขึ้นพร้อมเพรียงกัน แต่ละคนกอดนิ้วกลางให้โลหิต
หยดเข้าไปภายในบาตรมรกตที่บังจู้ถืออยู่ แล้วจึงพากันกลับไปยืนยังที่เดิม

จากนั้น เมื่อบั้งจู้ส่ายบาตรให้โลหิตในนั้นคละเคล้ากันแล้ว จึงได้พากัน
ออกดื่มโลหิตในบาตรไปคนละหลายหยด

ยามนั้น เสียงประทัดได้จุดเป็นดับ ๆ จนสนั่นหวั่นไหว เสียงมโหรี
บรรเลงอย่างเจื้อยแจ้วจับใจ ทว่าห้องโถงใหญ่ พากันปรบมือขึ้นจนสะเทือน
เลื่อนลั่น อวยพรต่อพิธีกริตเลือดของก้ามงกรที่ได้เสร็จสิ้นลงโดยสมบูรณ์
และในเวลาขณะนั้นเอง ประตูละตูทางด้านขวามือของห้องโถง พลันได้ปิด
ลงทั้งสองบานอย่างเงียบงันไร้สຸ່มเสียง พิธีกริตโลหิตของพรรคอสูรโลหิตได้ยุติ
ลง ท่ามกลางเสียงหัวร่อปรบมือโห่ร้อง จนสนั่นหวั่นไหวในครั้งนี้

เหตุการณ์ที่อุบัติขึ้น ช่วยปิดชั่วใจในให้อัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้มเป็นผู้พบ
เห็นขึ้นก่อน จึงรีบกระซิบบอกต่อเสี้ยมเกี่ยมอุสือ ซึ่งไปไคชั่ว ซังปวยเซะ
และทายาทยอดกระบี่นิรนามด้วยความตื่นเต็นว่า

“ประตูห้องใหญ่ได้ถูกปิดแล้ว ขณะนี้ตกอยู่ในห้วงอันตรายที่น่าหวาด
เสียว ท่านทั้งหลายโปรดเตรียมตัวไว้ให้รัดกุมเป็นการด่วนด้วย”

ขณะนั้นบรรดาอาคันตุกะทั่วทั้งห้องโถงใหญ่ แทบจะรู้ตัวกันหมดสิ้นทุก
ผู้คน จึงมีเสียงดังเซ็งแซ่จนอื้ออึงทั่วไป มีบางคนยังแผ่ดร้องขึ้นว่า

“บั้งจู้พรรคอสูรโลหิต พวกเรานี้ได้รับเชิญให้มา แต่ท่านปิดประตูคิลา
ของห้องโถงใหญ่ด้วยความหมายอย่างไรกัน ? หรือว่ามีแผนการอันชั่วร้าย
แอบแฝงอยู่ คิดจะทำลายเหล่าผู้มาร่วมพิธีในวันนี้ให้ได้ในคราเดียวหรือ ?”

บั้งจู้พรรคอสูรโลหิตเปล่งเสียงหัวร่อดังกึกก้องสนั่น โบกมือแล้วกล่าว
ว่า

“พรรคเราในวันนี้ นอกจากเชื้อเชิญท่านทั้งหลายมาเป็นสักขีพยานใน
พิธีกริตเลือดสาบานแล้ว ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่จะขอปรึกษาหารือกับท่านทั้ง
หลาย”

มีบางพวกได้ส่งเสียงกังวานว่า

“ปรึกษาหารือเรื่องสำคัญ ไยต้องปิดประตูห้องโถงใหญ่ด้วย การ
กระทำเช่นนี้จะมีเหตุผลที่ใช้ได้อย่างไรกัน ?”

บั้งจู้พรรคอสูรโลหิตหน้าเคร่งเครียดลงทันที กล่าวอย่างไม่พอใจว่า

“ผู้ใดกล้าเหยียดหยามเราผู้เป็นบั้งจู ขอให้องครักษ์รีบไปคร่ำตัวมา
ทันที”

ศิษย์แก้มกรผู้เป็นองครักษ์พิทักษ์พรรคแล้วต่างพากันน้อมกายรับ
คำสั่ง และพลันพุ่งปราดออกจากที่เข้าไปในกลุ่มผู้มีฝีมือ แต่ร่างของพวก
มันยังมีทันจะลงสัมผัสพื้น กลุ่มผู้มีฝีมือทั้งหลายเหล่านั้น มีคนหนึ่งเหวี่ยง
ดาลคังแค้นอย่างยิ่งยวด ได้กระซอกเสียงขึ้นว่า

“ประมุขพรรคอสูรโลหิต การกระทำดังนี้ของท่าน ข้าพเจ้าตัวนี้ชั่ว
(เมื่อหลายภพ) กุ้ยยันแซเคียดแค้นจนต้องฟาดท่านให้ตายคามือเสียเลย”

จากนั้น เห็นมันยกแขนข้างเดียวขึ้นทันที

ผู้อยู่ข้างเคียงรีบร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“กุ้ยเฮีย ใช้ไม่ได้”

แต่ตัวนี้ชั่ว (เมื่อหลายภพ) กุ้ยยันแซ ได้ตัววัดฝ่ามือฟาดเข้าใส่ศิษย์
แก้มกรแล้วอย่างรวดเร็ว

แก้มกรองครักษ์แค้นเสียงเย็นชา ฝ่ามือทั้งเก้าตัววัดฝ่ามือขึ้นพร้อม
เพรียงกัน พลังอันคลุ้มคลั่งเก้าสายได้ผืนึกและทะลวงตรงเข้ามา ตัวนี้ชั่ว-
กุ้ยยันแซแผ่ร้องเสียงดัง ๆ อย่างเจ็บปวด ร่างถูกพลังฝ่ามือกระแทกจนปลิว
ละลือออกไปร่วมสามสิบเชียว โลหิตสด ๆ กระจายลงมาจากเบื้องบนอากาศ
แต่ซอกศพของตัวนี้ชั่วกระแทกเข้าใส่ผนังศิลาของห้องโถงใหญ่จนดังสนั่นหวั่น
ไหว ร่างเหลกเหลวศิระระละเอียด มันสมองและโลหิตกระจัดกระจาย ตาย
ด้วยสภาพอันสุดจะทุเรศอย่างมิอาจทนดูได้เลย

ในกลุ่มคนมีผู้ร้องขึ้นอย่างเจ็บแค้นว่า

“กุ้ยเฮีย ท่านตายอย่างน่าอนาถใจเหลือเกิน”

มีร่างหนึ่งพุ่งปราดไปที่ข้างซอกศพตัวนี้ชั่ว

บ้วนกึกเทียนจุนประมุขพรรคอสูรโลหิต มีสีหน้าอำมหิตโหดเหี้ยม
กล่าวว่า

“กระต่ายตายจึงจอกก็รำให้ ผู้ใดกล้ามาอาละวาดในปราสาทบ้านกึก-
เก็งของเรา แก้มกรองครักษ์จับกุมเอาไว้”

เงาร่างคนพลุกพล่านทันที นือจิวเฮียบ เอี้ยงจิวเฮียบพุ่งปราดฝ่าอากาศตามติดบุคคลผู้นั้น ใช้ความรวดเร็วว่องไวปานสายฟ้า จัสักัดจุดของมันเอาไว้ได้ทันที

ในยามนั้น เหล่าผู้ทรงฝีมือที่อยู่ในห้องโถงต่างบังเกิดความพลุ่งพล่าน ดาลใจจนสุดระยับ พากันลุกพรวดพราดขึ้นยืนจนบังเกิดเสียงโครมคราม

แต่ทว่า นัยน์ตาของปิงจูพรคอสูรโลหิตมีประกายอำมหิตกระจายออกจนแวววาว เริ่มตัดไม้ข่มนามโดยผนึกกำลังจนใบหน้ากลายเป็นสีแดงฉาน ปานขลุ่ยโลหิต ตวาดกึกก้องขึ้นว่า

“นั่งลง !”

ในกลุ่มผู้มีฝีมือมีผู้ร้องสุดเสียงขึ้นว่า

“ช่วยช่วยชิงกง (พลังเทพดาละลายโลหิต) !”

วาจานี้พร้องออก เหล่าผู้ทรงฝีมือทั้งมวลจึงคล้ายดั่งเป็นลูกหนึ่งที ปล่อยลม ระบายลมออกจากปากยาว ๆ นัยน์ต่ายังปรากฏแววประหวั่นพรั่นพรึง ทรวดกายลงนั่งอย่างมีอาจสง่เสียงออกไปได้อีก

แต่ทางมุมด้านตะวันออกเฉียงเหนือ กลับบังเกิดเสียงหวัร่อดัง ๆ เสียงระฆังได้ถูกเคาะขึ้นหลายต่อหลายครั้ง ทางมุมตะวันตกเฉียงใต้ก็มีเสียงเคาะไม้บั๊กฮือ และร้องสรรเสริญพระพุทธรู้นั้น ยังมีที่กึ่งกลางก็มีเสียงร้องสรรเสริญคุณเทพเจ้า

คนทั้งปวงจึงพากันเหลียวมองไป เห็นทั้งสามนี่คือเพิกงั่งชิงเจิงแห่งเสียวลิ้ม เขียะฮวกจุนเจี้ยแห่งบูตึง เจี้ยะเจิงเล่านั่งแห่งคุนลุ่น คนทั้งปวงจึงพอวางใจลงได้บ้าง แพบจะคำนึงขึ้นในเวลาพร้อมเพรียงกันว่า

“ในบุญลิมยุคปัจจุบัน นอกจากผู้ทรงอาวุธโสอันเป็นยอดคนทั้งสามท่านนี้แล้ว น่ากลัวคงไม่มีผู้ใดสามารถนำขึ้นเทียมเทียบเปรียบกับบัวนกกัเทียนจุนได้แล้ว”

ขณะนั้น เจี้ยะเจิงเล่านี้ได้หวัร่อเสียงดัง ๆ ขึ้นก่อน แล้วจึงกล่าวว่า

“ปิงจู การต้อนรับอาคันตุกะของท่านนี้ ได้เป็นที่เปิดหูเปิดตาต่อข้าพเจ้าผู้เฒ่าแล้ว”

ปังจู้พรคอสูรโลหิตตอบเสียงหนักแน่นว่า

“ข้าพเจ้าคิดว่าผู้ใดมีใจกล้าถึงเพียงนี้ ที่บังอาจไม่เชื่อฟังคำสั่งของข้าพเจ้าผู้เป็นปังจู้ ที่แท้คือท่านนั่นเอง ปังจู้นี้มีเหตุผลไปก่อนกำลังเสมอมา เราปังจู้มีเรื่องสำคัญจะปรึกษาหารือกับท่านทั้งหลายในที่นี้ และก็ได้ออกกล่าวไปแล้ว เฮอะ ตัวนปีชั่วก๊วยยันแซ่ไม่เพียงจะมียอมเชื่อฟังเท่านั้น มันยังกล้ากล่าววาจาสบประมาทเราผู้เป็นปังจู้เสียอีก มิโทษตายก็มีสาสมต่อความผิด”

เพิกงั่งซิงเจ้งแห่งเสียวลุ่มส่ายะยั่มอย่างชั่วร้ายแล้ว กล่าวว่

“โอม มณิทัสสะ ปิดประตูกักขังเช่นนี้ บอกว่าเป็นเหตุผลมาก่อนกำลัง ? อาตมามีอายุยืนยาวมาถึงปานนี้ ก็เพ็งจะได้เรียนรู้มาเป็นครั้งแรก ปังจู้อันยิ่งใหญ่ ท่านทำให้อาตมาสงสัยใจอย่างมากทีเดียว”

ปังจู้พรคอสูรโลหิตหัวร่อแค้น ๆ ตอบเสียงกระด้างไปว่า

“เรื่องที่จะให้ท่านเปิดหูเปิดตานี้ ยังมีอีกมากมายก่ายกองนักดอก”

เซี่ยะฮวกจุนเจี้ย (ผู้วิเศษผมแดง) แห่งบู๊ติงกล่าวอย่างเคร่งขรึมขึ้นว่า

“ปังจู้ ท่านมีเรื่องอันใดจะมาปรึกษาหารือ ไยไม่ฉวยโอกาสนี้ประกาศออกมาให้พวกเราได้รับฟังดู”

ปังจู้พรคอสูรโลหิตกล่าวขึ้นว่า

“ย่อมจะต้องกล่าวออกไป ผู้ที่อยู่ทั้งหลายย่อมทราบดีว่า จอมกระบี่นิรนามเมื่อได้สูญหายไปในช่วงนี้อ่องเมื่อร้อยกว่าปีก่อนนั้นแล้ว ในบู๊ลิ้มก็สูญเสียประมุขที่มีความเคารพไป ทำให้บู๊ลิ้มในปัจจุบันคงตั้งเป็นฝูงมังกะที่ไร้ผู้นำ ทำความปั่นป่วนยุ่งยากอยู่ทุกหย่อมหญ้า ในความคิดเห็นของข้าพเจ้า ในปราสาทบัวนกกกถึงวันนี้ ได้รวบรวมยอดฝีมืออันดับสูงทุกแห่งหนในแดนดินอยู่พร้อมพรั่งแล้ว ไยไม่ใช้เวลานวลาขณะนี้ อาศัยพลังฝีมือของแต่ละคน เข้าคัดเลือกประมุขของบู๊ลิ้มขึ้น ?”

วาจาอันกระตุ้นความสนใจพอได้กล่าวออก ทว่าทั้งห้องโถงใหญ่จึงเซ็งเซ้งจนอื้ออึงไปทันที คำนวนตามพลังการฝึกปรือในวิชาฝีมือของปัจจุบัน ผู้ใดกล้าจะไปประลองกับประมุขพรคอสูรโลหิตได้ ซึ่งทุกคนก็ดูออกอย่างแน่วแน่ว่า ประมุขพรคอสูรโลหิตนี้มีความมั่นใจอย่างหนักแน่น มีทางเอา

ชัยได้จนแทบจะวางใจได้แล้ว

เจียะเจ็งเล่าเรื่องราวที่น่าสยองขวัญต่าง ๆ แล้วกล่าวว่า

“แผนการอันวิเศษ แผนการอันวิเศษยิ่ง ประมุขแห่งบู๊ลิ้มนอกจากบั้งจูแล้ว ผู้ใดจะมีอำนาจและฝีมือทัดเทียมได้ น่าเสียดาย น่าเสียดายเหลือเกิน มาตรานี้จะร่วมกันยกตำแหน่งประมุขแห่งบู๊ลิ้มให้ แต่เมื่อปราศจากกระถางทองของบู๊ลิ้มนั้นแล้ว ไปไม่เป็นการไร้ความหมายเล่า”

ประมุขพรรคอสูรโลหิตมีสายตาเจิดจ้าแวววาวกวาดมองดูผู้คนทั่วห้องไปตลบหนึ่งแล้ว จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“วาจาของเจียะเจ็งเล่านี้แห่งคุณลี้้นี่เปี่ยมด้วยเหตุผลอันสมจริง กระถางทองของบู๊ลิ้มมีอยู่จริง ๆ แต่สายแห่งกระถางทองของบู๊ลิ้ม ขณะนี้ได้อยู่ที่ท่านผู้ซึ่งมาร่วมพิธีอย่างแน่นอน ขอเพียงคัดเลือกได้ประมุขของบู๊ลิ้มไยกังวลจะมีได้กระถางทองของบู๊ลิ้มด้วยเล่า”

ทำอัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้มพอได้ฟังวาจานี้ ต่างคำนวณในใจว่า

“บ้านเก็กเทียนจนชั่วร้าย ที่แท้จริงแผนจนวนรอบคอบรัดกุมแน่นอน แต่เสียดายที่มันคาดคิดผิดไปแล้ว”

ฮ้วยปิดชีว์ใจพิลันลุกขึ้นอย่างแช่มช้าเนิบนาบ ยิ้มพลางถามไปว่า

“บั้งจูบอกว่าสายแห่งกระถางทองของบู๊ลิ้มอยู่ที่ตัวข้าพเจ้าบัณฑิตยากไร้กระมัง ? อย่างนั้น ท่านผิดพลาดมากแล้ว บัณฑิตใช้อุปายตัน ๆ ไป ก็เพียงต้องการจะช่วยเหลือตั้งไฮ้เฮียวกุนผู้เป็นบิดาแน่นงยังมิได้ถูกฆ่าตายเท่านั้น จึงได้ก่อเกิดแผนการซึ่งลายแทง เพื่อจะให้ท่านเบนความสนใจออกไปปล่อยตั้งไฮ้เฮียวกุนรอดพ้นจากเงื้อมมือเท่านั้น”

ตาทั้งสองของประมุขพรรคอสูรโลหิตบ้วนเก็กเทียนจนเบิ่งจนกว้างกลม ยืนงันไปทันที แต่แล้วพลันหัวร่อเสียงสนั่นปานอลนิบาต กล่าวขึ้นว่า

“ฮ้วยปิดชีว์ใจ ฮ้วยปิกชีว์ใจ ท่านใช้อุปายอันกล่อกกลิ้งชั่วร้ายได้ประเสริฐมาก สำเร็จในการล่อลือออกจากถ้ำ อาละวาดในบ้านเก็กเก็ง ฆ่าพันศิษย์เผ่าปราสาทของเราไปหลายสิบคน ฮา ฮา”

เสียงได้ชะงักห้วนลง ใบหน้าพลันปรากฏแววอำมหิตชั่วร้ายจนน่าหวาด

ห้วน ตวาดก้องขึ้นสุดเสียงว่า

“ฮา ฮา ฮ้วยปิดชีว้ใจี เจ้ากระทำเรื่องราววิเศษยิ่ง แก้มังกรองครักษ์
จับกุมตัวเอาไว้ให้เราด้วย”

เก้าจิวเฮียบพอได้ฟังคำสั่งก็ขยับกายจะไปลงมือทันที

ทางด้านนั้น ฮ้วยปิดชีว้ใจี ซึ่งไปไวโค้ว ชั่งปวยแะ ทายาทยอด
กระบี่นิรนาม พากันลุกขึ้นยืนโดยฉับพลันทันด่วน ทายาทยอดกระบี่นิรนาม
ยังกระซกกระปี่ทองออกจากฝักจנדงเบรื่อง ประกายสายรุ้งทองแฉลบจน
เป็นเส้นสายยาวเหยียด ตวาดเสียงเกรียวกราวว่า

“ประมุขพรคอสูรโลหิต กระถางทองบู๊ลิ้มนั้นคือมรดกอันวิเศษที่ตก
ทอดประจำตระกูลนิรนามของเรา ท่านมาว่ากล่าวอย่างไรเพราะน่าฟัง ด้วย
อุบายอันโหดชั่ว แต่ท่านจะนำข้าพเจ้าผู้เป็นทายาทยอดกระบี่นิรนามไปซุกไว้
ในที่ใด ?”

เก้าจิวเฮียบพอเห็นหัวอัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้ม และทายาทยอดกระบี่นิรนาม
ต่างได้เตรียมตัวจะเข้าต่อสู้ ทราบแนวทางการจับกุมฮ้วยปิดชีว้ใจีหาใช่เป็นเรื่อง
อันง่ายดายอย่างไรไม่ คนทั้งเก้าจึงได้รวมตัวกันขึ้นในทันใด เตรียมจะกลุ่ม
รุมเข้าจู่โจม ไขว่ชิงพลั้งแก้มังกรมหาเทพเข้าพิฆาตฆ่า เป็นการตัดไม้ข่มนาม
ต่อหัวอัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้มสักครั้ง

ในเวลาขณะนั้น เชี้ยเกี่ยมอุลือซึ่งยืนอยู่ข้างโลงตักโกวแซซึ่งพลันร้อง
ดัง ๆ ขึ้นว่า

“คำนัดหนึ่งฝ่ามือกับตักโกวแซซึ่งลูกเรานั้น ขอให้ปึงจูทำตามคำนัดด้วย”

ประมุขพรคอสูรโลหิตโบกมือขึ้นแล้วกล่าวว่า

“แก้มังกรองครักษ์ ช้าก่อน”

พลางเบือนสายตามากวาดมองเชี้ยเกี่ยมอุลือ หัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าวว่า

“ตักโกวฮอง ในเมื่อบุตรชายของท่านก็ได้ตายไปแล้ว เราผู้ประมุขจะทำ
ตามกำหนดนัดหมายได้อย่างไรกัน ขอเพียงท่านทำทนายออกมา ข้าพเจ้าผู้
ประมุขในเมื่อมีคำนัดหมายทำทนายอยู่แต่แรก ก็ยินดีรับไว้ทุกประการไม่คิด
ปฏิเสธเลย”

บรรดาผู้คนภายในห้องโถงใหญ่ ขณะนี้ได้พากันเบือนสายตาไปสังเกต
ดูโลงของติกโกวแซซังอีกแล้ว เสียงวิพากษ์วิจารณ์ได้เซ็งแซ่ขึ้นอีกครั้งว่า

“หรือว่าเซี่ยเกียมอู้อีจะยอมรับฝ่ามือหนึ่งแฉกบุตรชายที่ตายไป นี่ใช่
ไม่เป็นการถูกฟาดจนแหลกละเอียดด้วยน้ำมือของปิงจูไปแล้ว”

ในเวลานั้นเอง ที่หลังห้องโถงใหญ่มีเสียงซึ่งส่งทางลมปราดดัง
แผ่วเบาขึ้นว่า

“จะกระทำตามคำนัดหมายนั้น ควรเปิดโลงดูเสียก่อน”

อสูรโลหิตพอได้ฟังขมวดคิ้วขึ้นทันที และทราบได้ด้วยวโปญญากล่าว
ว่า

“ติกโกวซ่ง ท่านจะให้เราผู้เป็นประมุขทำตามคำนัดหมายในวิธีใดกัน
แน่ ?”

เซี่ยเกียมอู้อีมีสีหน้าเคร่งเครียดลง ตอบขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าเซี่ยเกียมอู้อีติกโกวซ่ง มิเคยกระทำหน้าที่บิดาอย่างสมบูรณ
กับบุตรในสายเลือดมาเลย วันนี้ข้าพเจ้าจะขอรับดำเนินการนัดหนึ่งฝ่ามือแทน
บุตรชายเอง”

ทั่วทั้งห้องโถงใหญ่พลันเกิดเสียงอุทานดังจนอื้ออึงไปทันที มีบางคน
ยังได้ทอดถอนใจแล้วกล่าวว่า

“เซี่ยเกียมอู้อีมาตรงแม่น้จะเป็นหัวหน้าก๊กจรรย์ของบู๊ลิ้ม ด้วย
พลังฝีมือมาคาดคำนวณแล้ว ไหนเลยจะต้านทานต่อประมุขพรรคอสูรโลหิต
ได้ นี่มิใช่เป็นการรันทดที่ตายไปดอกหรือ”

ขณะนั้นเซี่ยเฮียะฮู่ฮยินที่นั่งอยู่อีกมุมหนึ่ง จ้องตาทั้งสองมองดู
เซี่ยเกียมอู้อีจนขมึงนึ่ง และยังคงจะได้เห็นอย่างเลือนรางว่า ใบหน้าอัน
เคร่งเครียดเย็นชาของนางนี้ได้ปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ อย่างแทบสังเกตมิออก
เซี่ยเฮียะฮู่ฮยินผู้เป็นบุตรนั้น หันไปกระซิบที่ข้างหูนางถามว่า

“มารดาท่าน ท่านดูเขาจะประมือกับประมุขอสูรโลหิตจริงหรือ แต่
มารดาเอ๋ย ตีกโกวแซซังผู้นั้นกำเนิดจากใครเล่า มารดามีใบบอกว่าเจ็กเกียม-
เซียงก็ในอดีตมิได้ให้กำเนิดบุตรเลยหรือ ?”

เซี่ยเซี่ยกงจื๊อมีความรักในตัวตักโกวแซ่ซึ่งตั้งแต่แรกเห็น แต่ปัจจุบันเมื่อทราบว่าตักโกวแซ่ซึ่งนั้น เป็นน้องชายร่วมบิดาของนางแล้ว จึงยังมีความกังวลในตัวเพิ่มขึ้นอีกมากมาย วาจันี้เป็นการรู้แล้วแสร้งถาม เพื่อต้องการจะบรรเทาความเคียดแค้นของมารดาที่มีต่อเซี่ยเกี่ยมอุลือไปเท่านั้น

เซี่ยเซี่ยกงจื๊อหุยนส่ายหน้าแล้วกล่าวว่า

“ฮั้งยี้ มิต้องถาม มารดาก็มีทราบว่เด็กนี้ผู้ใดเป็นคนให้กำเนิด”

เซี่ยเซี่ยกงจื๊อกล่าวขึ้นอีกว่า

“หากแม่น้ำข้าพเจ้าเดาไม่ผิด เล็กอุ้หลังจื๊อที่พนามรคตมิเพิกยี้เป็นบุตรติดโกวแซ่ซึ่งจะต้องเป็นบุตรของกิมเหย้าจื๊ออย่างแน่นอน”

นับพลันนั้นเซี่ยเซี่ยกงจื๊อหุยนเบือนหน้ามากล่าวว่า

“ฮั้งยี้ อย่างกล่าวไปเลย มิว่ามันจะเป็นบุตรของผู้ใด จะมีความสำคัญฉันใดกับมารดาด้วยเล่า”

แต่เมื่อเนี้ยที่ยืนอยู่ข้างกายเซี่ยเซี่ยกงจื๊อหุยนกลับร่างสั่นสะท้านอยู่เล็กน้อย นางมีทราบว่ตักโกวแซ่ซึ่งยังคงมีชีวิตอยู่ เข้าใจผิดคิดว่าได้ตายไปแล้วจริง ๆ เจ้านักของปราสาทโลกันตร์ต้องตายลงในน้ำมือของพรรคอสุรโลहितนั้น นางได้บังเกิดความเคียดแค้นขึ้นอย่างรุนแรง ประารถนาล้างแค้นแทนให้อย่างรู้มรรือน

แต่มีคาดว่ ในขณะนั้นที่ริมโสตพลันมีเสียงอันแผ่วเบาดังแว่วขึ้นมา

“ม้วยม้วย มิต้องกระวนกระวายไป เรื่องราวหาได้เลวร้ายดังที่เจ้าคิดไว้ไม่ จงรีบเตรียมตัวเอาไว้ต้อนรับเหตุการณ์ที่จะอุบัติขึ้นด่วนด้วย”

มือเนี้ยงันไปทันที กวาดตามองหาไปตลบหนึ่ง เห็นเหล่าบุรุษชุดสีม่วงที่ยืนเรียงรายกันหลายสิบคนนั้น มีพี่ชายของนางรวมอยู่ด้วย เล่าตัวของสามอำมหิตแห่งโลกันตร์ ได้ปะปนอยู่ในกลุ่มคนพวกนั้น สร้างความไว้วางใจให้กับนางมากมายกายกองที่เดียว

ประมุขพรรคอสุรโลहितเพิ่งส่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวแล้วกล่าวว่า

“ตักโกวฮอง ท่านหาใช่เป็นคู่มือจะต่อสู้กับเราผู้เจ้านักไม่ ข้าพเจ้าจะขอถามท่าน เจ้าเด็กตักโกวผู้นี้ตายไปตั้งแต่เมื่อใด ?”

“ตายอยู่ในหมู่โชดหินที่บนภูเขาบู๊ชัวตั้งแต่เมื่อสามวันก่อน ถูกพลังฝ่ามืออันชั่วร้ายชนิดหนึ่งฆ่าไป”

ประมุขพรคอสูรโลหิตตลบแคลนเสียงขึ้นเล็กน้อย กล่าวสืบท่อไปว่า

“ผู้ใดเป็นคนพบศพเจ้าเด็กตักโกวแซซัง ?”

“ทหารกพลุธา ขอทานน้อยที่เป็นศิษย์ของขุนพลพลุธา”

บังจู้พรคอสูรโลหิตสะท้านขึ้นทั้งร่าง ที่หลังห้องโถงพลันมีเสียงบัน-
แกกฮวงหนึ่งดังแว่วเข้ามาอีกว่า

“วาจานี้มิแน่ว่าจะเชื่อถือได้”

ประมุขพรคอสูรโลหิตสืบท่อไปอีกสามก้าว ใบหน้าสีม่วงคล้ำของมัน
แปรเปลี่ยนไปมาไม่หยุดยั้ง ตวาดขึ้นว่า

“ตักโกวซัง เปิดโลงมาให้เราบังจู้ได้พิสูจน์หลักฐานเสียก่อน”

เสียงเกี่ยวมูสือพลอยแคลนเสียงขึ้นบ้าง สายตาเหลือบแลไปยังสี่อัครริยะ
แห่งบู๊ลิ้ม และทนายทอดกระบี่นิรนามซึ่งยืนอยู่จนท่างไกล คนทั้งห้าจึงพากัน
เคลื่อนกายมาอยู่ข้างโลงโดยฉับพลันทันที สายตาของคนทั้งมวลจับจ้อง
มองอยู่บนร่างของประมุขพรคอสูรโลหิตจนแน่วนี้

เสียงเกี่ยวมูสือจวบจนบัดนี้จึงกล่าวเบา ๆ ว่า

“แนโกวเนี่ย เทพท่านเปิดฝาโลงออก”

แนงยังนั้นยืนอยู่ที่ข้างโลงมาตลอดเวลา ในขณะนี้นางรอดูเหตุการณ์
คืบหน้า ด้วยความสงบเยือกเย็น พอได้ฟังคำสั่งจึงก็ม้วนลงประคองฝาโลง
เลื่อนออกไปอย่างแช่มช้า ❀

ปะทะอสูรโลหิต

ภายในห้องโถงใหญ่สงบวังเวงไร้ผู้มสเสี่ยง นัยน์ตาอันมากมายจับจ้อง
ประกายไปยังมือทั้งสองของนางยังที่เคลื่อนไหวออกมาอย่างเข้มช้า

ฝ่ามือเลื่อนไปอย่างเนิบนาบ ในฉับพลันนั้นนางยังได้พลิกฝ่าขึ้น
อย่างรวดเร็ว

จึงปรากฏร่างตึกโกลาแซซึ่งที่นอนแน่นอยู่ด้านใน ร่างแข็งที่อราบเรียบ
ศีรษะหันออกทางนอกเท้าชี้สู่ด้านใน ใบหน้าซีดเผือดปราศจากสีเลือด

แต่ทั่วร่างสวมใส่อาภรณ์อันใหม่เอี่ยมสีเขียวสด ใบหน้ามาตรแม้น
ซีดเผือดแต่ก็สง่าชัดตรง มีลบบเลือนจากบุคลิกของบุรุษรูปงามไปเลย

ในขณะนั้น บุตรของซังม้นเซอวุ่นซึ่งคืออ้วนจุ่น อ้วนปุ่นปึงมีสีหน้า
อันเย้ยหยันดูแคลนบังเกิดขึ้นอย่างมากมาย อ้วนจุ่นจุ่นกล่าวว่า

“กอกอ ซ่างแปลกเหลือเกินทีเดียว เจ้าเด็กนี้เมื่ออยู่ในเบ้าเบ้าจึงนั้น
ไร้กำลังฝีมือแม้แต่หน่อยนิด แต่มั่นพอจากเบ้าเบ้าจึงมากี่ตั้งสะเทือนเลื่อนลั่น
ไปทั่วทั้งบู๊ลิ้มในแผ่นดินยุคนี้ มีผู้ใดจะทรงพลังฝีมือได้รวดเร็วเท่ากับมันเล่า
กล่าวแล้วข้าพเจ้าออกจะมีใครเชื่อถืออยู่”

สองพี่น้องเชื่อว่าน่าจะรวมกับกงซุนป้วยลี้ม และง่วนยี่ กงซุนป้วยลี้ม
หัวร่อเบา ๆ พลังกล่าวว่า

“พวกท่านรู้จักอะไร เมื่ออยู่ในเบ๊เบ๊เบ๊นั้น ตักโกวแซซังได้มีพลัง
ฝีมืออันยอดเยี่ยมสูงส่งอยู่แล้ว”

อิวบุ๋นปิงกล่าวอย่างมียอมเชื่อถือว่า

“ผู้ใดจะเชื่อถือคำพูดนี้ของท่าน เจ้าเด็กน้อยในยามนั้นหากมีพลังฝีมือ
ติดตัวอยู่ เบ๊เบ๊และบิดาไหนเลยจะมีทราบได้ อีกประการหนึ่งเมื่อยาม
นั้น พวกเราต้องใช้กำลังแม้แต่น้อย ก็สามารถตบตีจนมันล้มลุกคลุกคลาน
ได้ จะเรียกเป็นพลังฝีมืออย่างไรกัน ?”

กงซุนป้วยลี้มแค้นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“เฮอะ ท่านยังมีหน้ามากล่าว ตักโกวแซซังหากมีตาย จะต้องมิวัน
หนึ่งที่ท่านทั้งสองถูกการลงโทษอย่างเจ็บปวด จนต้องยินยอมรับความพ่าย
แพ้”

ที่ตักโกวแซซังส่งสอนต่อสองพี่น้องเชื่อว่าทางนอกเมืองบู๊ซุกยู่ นั้น ได้
ปลอมแปลงเป็นขอทานน้อยที่ผิดแปลกกว่าเค้าเดิมจนสิ้นเชิง สองพี่น้องเชื่อว่า
ความจริงก็มีทราบว่าเป็นตักโกวแซซัง แผนการเรื่องชิงลายแทงที่ในเมือง
บู๊ซุกยู่ระหว่างเน้งยังและห้าอัจฉริยะแห่งบู๊ลี้ม ก็เป็นอุบายที่ฮั้งปอเกี่ยมแซะ
และพวกผู้ใหญ่ปรึกษาหารือกันอย่างรอบเร้น สองพี่น้องเชื่อว่าและกงซุน-
ป้วยลี้มจึงมิได้ทราบด้วย มาตรมึเช่นนั้น พวกมันไหนเลยจะมีทราบว่าตัก-
โกวแซซังยังมีชีวิตอยู่

อิวบุ๋นปิงกำลังจะกล่าวคัดค้าน พลันถูกคำพูดอันสุดสั้กั้วานของ
ประมุขพรรคอสูรโลหิตกล่าวขึ้นขัดเสียก่อน เสียงหัวร่ออันดังสนั่นหวั่นไหว
ของประมุขพรรคอสูรโลหิตดังขึ้นแล้วกล่าวว่า

“ตักโกวฮง ท่านว่าเจ้าเด็กนี้ตายไปแล้ว แต่ตัวร่างของมันไร้โลหิตแม้
แต่หยดเดียว ไหนเลยจะมีแว้วว่าถูกพลังฝ่ามือฟาดจนตายไปแล้ว”

ตักโกวฮงเดือดดาลอย่างยิ่งยวด กระซากเสียงขึ้นว่า

“เจ้ามารอันชั่วร้าย เสียแรงที่เป็นประมุขของพรรคหนึ่ง เล็กเบ๊คังลือ

น้องเราเป็นผู้บรรจูลูกเราเข้าสู่โลง มีหรือจะไม่เซ็ดล้างคราบโลหิตในตัวให้สะอาดหมดจดได้ เปลี่ยนแปลงเครื่องแต่งกายเสียใหม่ วาจาของท่านนี้ช่างไร้เหตุผลอย่างยิ่งยวด ประมุขพรคอสูรโลหิต มา มา มา เราเชิญเยี่ยม-อุสือจะยอมสละชีวิตอันพิการ มาต้านทานหนึ่งฝ่ามือให้กับลูกเราในบัดนี้เลย”

ประมุขพรคอสูรโลหิตแค้นเสียงขึ้นเล็กน้อย แต่ส่งเสียงทางลมปราณไปถามบ้านแกกช่วงหนึ่งซึ่งอยู่หลังห้องโถงใหญ่ว่า

“มารดา เจ้าเด็กได้ถูกท่านฟาดตายไปแล้วอย่างมีต้องระแวงแคลงใจอีก มารดาสามารถรู้อะไรอย่างพิรุณอย่างไรออกมาได้อีกหรือไม่”

บ้านแกกช่วงหนึ่งส่งเสียงทางลมปราณตอบมาว่า

“มารดาหาพิรุณอันใดมิได้เลยจริง ๆ การตายของมันคล้ายดังจะเชื่อถือได้อยู่ แต่มารดาอย่ารู้สึกสังหรณ์ใจเสมอว่า จะต้องมียุบายอันชั่วร้ายอย่างไรแฝงอยู่ เพียงยิ้มสมควรระงับตัวไว้ให้มากด้วย มารดาจะกลับไปเก้าอี้ดั่งเทียน (ถ้าขุมนรกชั้นเก้า) ฝึกกำลังรักษาตัวแล้ว”

ประมุขพรคอสูรโลหิตทราบว่ บ้านแกกช่วงหนึ่งผู้เป็นมารดาได้จากไปแล้ว จึงสืบเท้าไปที่เบื้องหน้าสองก้าว กล่าวกับเชิญเยี่ยมอุสือว่า

“ติกโกวฮง เราผู้เป็นประมุขตกลงใจไม่ใหเจ้าต้องผิดหวัง แต่พลังฝีมือของเจ้ามีรู้สึกต่ำต้อยเกินไปดอกหรือ ?”

“เฮอะ มาตราแม่น้ำจะตายไยต้องเสียตายชีวิตเล่า”

อารมณ์สีทองในร่างของประมุขพรคอสูรโลหิตเป็นประกายแวววับไปหน้าสีม่วงคล้ำปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ ขึ้น กล่าวว่า

“ติกโกวฮง เราจะรอเจ้าอยู่อีกชั่วครู่ จงใช้ความคิดให้สุขุมรอบคอบด้วย หนึ่งฝ่ามือได้นัดหมายไว้แล้ว มิว่าจะเป็นเจ้าหรือเจ้าเด็กติกโกว ต่างก็มีอาจต้านทานรับไว้ดอก การไม่เจียมตัวตามกำลังนั้น เราเห็นว่าเจ้ายังคงใช้ความคิดให้สุขุมกว่านี้เถิด”

ติกโกวฮงทวาดขึ้นอย่างเดือดดาลว่า

“ฮ้วยม้อป้งจู้ (ประมุขพรคอสูรโลหิต) ท่านมีความหวาดหวั่นขึ้นบ้างแล้วหรือ ไยไม่ฝึกกำลังเทพยดาละลายโลหิตที่ท่านคิดว่ายอดเยี่ยมแก่กล้า

จนไม่มีใดเทียมในพิภพนี้ขึ้น ?”

ฮั่วหม่อปังจึงเหวี่ยงหน้าหัวร่อเสียงดังสนั่นปานฟ้าลั่น กล่าวขึ้นว่า

“ฮาโกโตะต้องใช้มีดโต ตักโกวฮง หากเราใช้พลังลมปราณเทพยดาละลายโลหิตแล้ว อย่าว่าแต่เจ้าตักโกวฮงเพียงคนเดียวเลย แม้กระทั่งห้าอัจฉริยะของบู๊ลิ้มพวกท่านรวมกันเข้ามาโดยพร้อมเพรียงกัน ก็ยากยิ่งจะต้านทานพลังฝ่ามือนี้เอาไว้ได้”

ทุกผู้คนภายในห้องโถงใหญ่ต่างลอบตื่นตระหนกตกใจ เพราะวาจานี้ย่อมมิใช่คุยเรื่องอย่างไร้ความเป็นจริง เมื่ออดีตภูตบดีและบ้านเกิดก็ถูกอาศัยฝ่ามือม่วงประทับและลมปราณเทพยดาละลายโลหิต รวมกำลังกันเข้าต่อสู้อยู่กับขุนพลปากฟ้าและพสุธาภายในวังของฉีอ๋อง มาตรแมนจะพ่ายแพ้ไป แต่ก็แพ้เมื่อหักล้างกันเกินกว่าสามร้อยกระบวนเพลงแล้ว อย่างนั้นพลังฝีมือของภูตบดีและจอมจักรพรรดิอันยิ่งใหญ่ ย่อมต้องคู่คี่กับอยู่กับขุนพลปากฟ้าและพสุธาอย่างแน่นอน พลังวิชาในประการนี้ จึงเป็นที่คาดคำนวณได้ที่เดียว

แต่ในปัจจุบันนี้ พลังฝีมือของฮั่วหม่อปังจึงน่ากลัวจะคู่คี่กับบ้านเกิดที่ถูกผู้เป็นบิดาในคราก่อนได้แล้วทีเดียว ลองคิดดูว่า ห้าอัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้มรวมกำลังแล้วก็ยากยิ่งที่จะต้านทานการจู่โจมจนสุดกำลังของมันได้สักครั้งหนึ่งจริง ๆ

เซี่ยเกี่ยมอู่อึ้งยังคงกล่าวอย่างเด็ดดาลขึ้นว่า

“อสุรร้ายใจชั่ว วาจาคุ้ยไฉ่ของท่านกล่าวให้หน่อยลง เหตุไหนจึงไม่รีบหักกันหนึ่งฝ่ามือตามกำหนดนัดหมายเล่า”

ในกลุ่มฝูงชนมีคนซุบซิบกันไปมาอีกแล้วว่า

“อา เซี่ยเกี่ยมอู่อึ้งคงต้องถูกน้องชายเล็กเบ้คิ้วง้อสือกระบพกระเทือนใจอย่างรุนแรงมา การเร่งเร้าตลอดเวลาเช่นนี้ น่ากลัวว่าห้าอัจฉริยะของบู๊ลิ้มจะเหลือเพียงสี่อัจฉริยะของบู๊ลิ้มแล้ว”

ฮั่วหม่อปังหัวร่อแค้น ๆ แล้วเหลือบแลไปทั่วห้องอย่างรวดเร็ว เดินตรงเข้าหาเซี่ยเกี่ยมอู่อึ้งทันที

แต่มีคิดว่าในเวลาขณะนั้นท่ามกลางเสียงระฆังอันดังสดใส เสียงหัวรอฮาฮาได้ระเบิดขึ้นอีกแล้ว เจี้ยะเจ็งเล่านั่งสะบัดแขนเสื้ออันกว้างใหญ่ พุงร่างลือลั่นสูงเบื่องสูง ลอยละล่องลงอยู่ข้างกายเขี่ยเกี่ยมอุลือ ฝ่ามือซ้ายยกขึ้นโบกมิให้ช่วยม้อบั้งจู้รุกไล่เข้ามาอีก ส่วนฝ่ามือขวาชี้ที่เขี่ยเกี่ยมอุลือ หัวรอฮาฮาแล้วกล่าวว่า

“หัวหน้าหกอัจฉริยะแห่งบูลิ้ม เป็นนามที่ท่านได้มาอย่างลำบากยากเย็นทีเดียว ฮา ฮา หรือท่านรำคาญใจในการมีชีวิตอยู่ต่อไปแล้ว”

เขี่ยเกี่ยมอุลือขมวดคิ้วแนบแน่น ดำอยู่ในใจว่า

“เจ้าเผ่าที่มีรู้จักตายเสียที เหตุไฉนมาขัดขวางเรื่องราวของเราเสียแล้วเล่า”

แต่ทว่าทุกคนก็พอมองออกว่าเจี้ยะเจ็งเล่านั่งกระทำได้วยกุศลเจตนาปรารถนาดี จึงรีบการวะและกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“เจี้ยะเจ็งผู้มีอาวุโส ขอถามท่านว่า ชนชาวบูลิ้มได้คำนึงหนักในเรื่องอันใด?”

เจี้ยะเจ็งเล่านั่งถลึงตาทั้งสองจนโพลง ร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“ชนชาวบูลิ้มย่อมต้องคำนึงถึงสัจจะและธัมมะอย่างหนักแน่น”

เขี่ยเกี่ยมอุลือหัวรอขึ้นแล้ว พลันก้มลงกระซิบที่ข้างหูเจี้ยะเจ็งเล่าว่า

“ท่านผู้มีอาวุโส เชิญท่านไปยืนชมการต่อสู้ที่ด้านข้างเสียก่อน เรื่องนี้คือสัจจะ บุตรข้าพเจ้านัดหมายกับฝ่ายตรงข้ามแล้ว ไหนเลยจะตระบัดสัตย์ลงไปได้”

เจี้ยะเจ็งเล่านั่งเบิ่งตาทั้งสองจนกลมโต ถอยหลังไปสองสามก้าว อ้าปากจะหัวรอ แต่ก็มิมีเสียงเปล่งออก เป็นเวลาครู่ใหญ่จึงแผ่ร้องดัง ๆ ว่า

“ท่าน...ท่านช่างไม่เสียทีที่เป็นหัวหน้าหกอัจฉริยะของบูลิ้ม เล่าสู่ตกลุ่มพรางของท่านแล้ว ฮา ฮา ข้าพเจ้าจะไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องไร้สาระนี้อีกแล้ว ปล่อยให้ท่านไปทั้งชีวิตเพราะสัจจะเกิด”

กล่าวจบกำลังจะพลัดกายกลับไปแต่เดิม แต่พลันร้องเสียงดัง ๆ ขึ้นอีกว่า

“ไม่ถูก ไม่ถูกแน่ ๆ ฮา ฮา เจ้าเด็กตักโกวนั้นเป็นคนที่ตายแล้ว ผู้ที่ตายแต่ยังมาตามกำหนดทำตายนั่นออกจะเป็นคำพูดที่ไร้เหตุผลอยู่”

เชี้ยเกี่ยมอุลือตักโกวของประธานมือการวะต่อเจี้ยะเจ็งเล่านั่งจนจรดพื้น กล่าวอย่างสัจจริงขึ้นว่า

“เจี้ยะเจ็งผู้มีอาวุโส ไมตรีที่สูงส่งนี้หน้าตันทันใจยิ่งนัก ตราบชั่วชีวิตของตักโกวของ จะขอจารึกเอาไว้ในใจอย่างตราตรึง แต่...”

แต่คำพูดยังคงล้ามีทันจบ เชี้ยะฮวกจุนเจี้ยะแห่งบูตึงส่งเสียงอันเย็นชาดังเข้ามาว่า

“เจี้ยะเจ็งเฒ่า ในเมื่อผู้คนยนิตีหาความตายเข้าไส้ตัวแล้ว ท่านไปเกี่ยวข้องให้มากความไปด้วยเล่า ?”

เจี้ยะเจ็งเล่านั่งพอได้ยิน พลันมีโทสะระเบิดขึ้นทันที กระซากเสียงไปว่า

“ปีศาจเฒ่าผมแดง ท่านมีเจตนาอย่างไรแอบแฝงอยู่ กลัวแต่ว่าแผ่นดินจะไม่ยุ่งเหยิงปั่นป่วนไปหรือ ท่านมาเกี่ยวข้องอันใดกับเรื่องไร้สาระของข้าพเจ้าไปด้วย ?”

เชี้ยะฮวกจุนเจี้ยะหัวร่อเสียงแหลมเล็กแล้วกล่าวว่า

“เจ้าเฒ่า แส่หาเรื่องใส่ตัวเอง จะเกี่ยวข้องอันใดกับเรื่องของเราไปเล่า”

เจี้ยะเจ็งเล่านั่งเดือดดาลจนต้องพ่นลมเป่าหนวดจนปลิวกระจาย เบิงตาจนแทบถลนออกมา แผลร่องเสียงสนั่นหวั่นไหวว่า

“เรื่องที่นี่พอเสร็จสิ้นแล้ว ปีศาจเฒ่าผมแดงเราจะต้องขอพิสูจน์ฝีมือเพลงกระบี่เสียงเสียงเกี่ยม (กระบี่มหาเทพ) อันเลื่องชื่อลือชาของบูตึงให้จงได้”

พลาทหันร่างกลับมาถึงตาจ้องมองดู เชี้ยเกี่ยมอุลือส่ายหน้าซ้ำ ๆ แล้วกล่าวว่าฟังราพขึ้นว่า

“เราไม่เข้าใจเลย เจ้าไปหาที่ตายเถิด เป็นความจริงมันเกี่ยวข้องกับอันใดกับเราเจี้ยะเจ็งเล่านั่งแห่งคุณลุ่นเล่า”

กล่าวจบก็สะบัดแขนเสื้ออันกว้างใหญ่ พลิกกายปลิวกลับไปยังที่เดิมส่งเสียงหัวร่อฮาฮาดังขึ้นจนลั่นสะเทือนไม่หยุดยั้ง

ในขณะที่เจี๊ยะเจ็งเล่าถึงสะบัดแขนเสื้อฟุ้งกายไปนี้ ที่กลางฝ่ามือขวาของเซี่ยเกี่ยมมอสูสือสะเทือนขึ้นเล็กน้อย พอรู้สึกคล้ายดั่งในมือได้มีวัตถุใดมาขัดใส่อยู่ จึงฉุกใจได้คิด รู้ได้ด้วยไฉนว่า ต้องเป็นอาวุธลับของสำนักคุณลุนที่มีประสิทธิภาพในการซัดทำลายพลังลมปราณภายในของผู้คน มันคือลูกบ๊วเหล็กแปดเหลี่ยมนั่นเอง จึงลอบสำนักพระคุณอย่างตื่นตันใจ คำนี้จึงขึ้นว่า

“เจี๊ยะเจ็งผู้มีอาวุโส ข้าพเจ้าเซี่ยเกี่ยมมอสูสือขอกราบขอบพระคุณท่านแล้ว”

ใบหน้าเซี่ยเกี่ยมมอสูสือมิได้ปรากฏร่องรอยพิรุณออกไปเลย แสร้งอำพรางจนผ่านสายตาของจอมมารร้ายแห่งยุคไปได้โดยง่ายตาย

ขณะนั้นฮั่วม้อปั้งจู้ได้หยุดยืนห่างจากเซี่ยเกี่ยมมอสูสือประมาณสิบเซี่ยะ ได้กล่าวอย่างเข้มข้มแต่เคร่งเครียดมีอำนาจขึ้นว่า

“ตึกโกวฮอง หนึ่งในฝ่ามือตามคำนัดหมายนี้ เจ้าตระเตรียมมารับเอาไว้แน่แล้วหรือ?”

เซี่ยเกี่ยมมอสูสือกล่าวอย่างเดือดดาลขึ้นว่า

“ปั้งจู้ ท่านอย่าดูแคลนข้าพเจ้าตึกโกวฮองเลย ข้าพเจ้าตึกโกวฮองแม่นมั่นใจว่ามีเชื้อคู่มือ แต่ก็มิใช่คนที่ทอดหัวทอดหางในยามอันตรายไปอย่างเด็ดขาด”

ประกายตาของฮั่วม้อปั้งจู้ลุกวาวโรจน์ขึ้นแวบหนึ่ง เปล่งเสียงดังก้องว่า

“ตึกโกวฮอง สองแขนของเจ้าพิการไปหนึ่งข้างแล้ว อย่างนี้เราผู้เป็นประมุขฯไม่ได้เปรียบอย่างมากมายเกินไปแล้ว”

เซี่ยเกี่ยมมอสูสือหัวร่อแค้น ๆ แล้วกล่าวว่า

“ท่านหาได้เปรียบอย่างไรแม้แต่น้อยนิดไม่ ข้าพเจ้าบอกกล่าวกับท่านอย่างเปิดเผยเลยว่า พรรคอสูรโลหิตมีจิตคิดยึดครองบู๊ลิ้ม รีดนาทาเร้นผู้คนทั่วแผ่นดินอย่างโหดเหี้ยม สร้างมหันตภัยอันร้ายแรงให้กับบู๊ลิ้ม เฮอะ เพื่อเป็นการกำจัดท่านไป ข้าพเจ้าจะไม่เลือกวิธีการอันใดดอก ท่านฟังเข้าใจแล้วหรือไม่”

ใบหน้าม่วงคล้ำของฮั่วม้อปั้งจู้มีแววเหยียดหยามดูแคลนขึ้นเล็กน้อย

กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“เจ้าคงหมายถึง จะใช้อุบายอันชั่วร้ายอย่างไรระมัง นากลับเมื่อหนึ่งฝ่ามือผ่านไปแล้ว เจ้าคงไม่มีโอกาสจะไปใช้กลอุบายอย่างใดอีกแล้ว”

เซี่ยเกี่ยมอุลือพลันหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวอย่างจริงจังว่า

“บั้งจู วาจาไร้สาระอย่าได้กล่าวเลย ท่านจูโจมมาให้เต็มกำลังความสามารถเถิด ดูว่าข้าพเจ้าตึกโกวฮงจะรับฝ่ามือท่านสักครั้งหนึ่งได้หรือไม่”

บรรยาการห้องโถงใหญ่พลันตื่นเต้นตึงเครียดขึ้นทันที เหล่านักสู้ผู้มีฝีมือต่างวิพากษ์วิจารณ์อยู่ในใจกันจนอื้ออึง เพราะคำพรรณนาชัดว่า เซี่ยเกี่ยมอุลือเมื่อเผชิญหน้ากับฮ้วยม้อบั้งจู ผู้มีพลังฝีมือที่สูงส่งไปกว่าตนอย่างแน่ชัดมิต้องสงสัย ไยมีสีหน้าเหี้ยมหาญมหาดห้วนแม้แต่น้อย หรือว่าเซี่ยเกี่ยมอุลือจะมีอุบายอันร้ายกาจอย่างไรอยู่จริง ๆ

ฮ้วยม้อบั้งจูพลันร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“ตึกโกวฮง เห็นแก่ความพิการของเจ้า เราจะต้องให้เจ้าพาดมาก่อนหนึ่งฝ่ามือ”

เซี่ยเกี่ยมอุลือโทสะพลุ่งพล่านขึ้นทันที กล่าวอย่างเกรี้ยวกราดว่า

“บั้งจู นี่เป็นคำพูดอะไรกัน ข้าพเจ้าตึกโกวฮงไหนเลยจะยอมรับบุญคุณจากท่านได้”

“เอาเถิด อย่างนั้นเรามาลงมือโดยพร้อมเพรียงกัน”

แน่นิ่งย้งสอดขึ้นในยามนั้นทันทีว่า

“ข้าพเจ้านับหนึ่งถึงสาม ท่านทั้งสองก็ลงมือจูโจมฝ่ายตรงข้ามโดยพร้อมเพรียงกันเป็นอย่างไร ?”

ฮ้วยม้อบั้งจูและเซี่ยเกี่ยมอุลือต่างเห็นด้วยโดยปราศจากข้อขัดแย้ง แต่ฮ้วยบิตซัวใจเกรงว่าแน่นิ่งย้งมีระยะใกล้ชิดจนเกินไป อาจจะได้รับผลกระทบกระเทือนจนเป็นอันตรายได้ จึงรีบร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“แนโกวเนี้ย หน้าที่นั่มอบให้กับบัณฑิตเถิด”

จับพลันนั้น ที่ริมโสตพลันได้ยินเสียงตึกโกวแซ่ซังดังขึ้นว่า

“มิต้องดอคูกุเจ็กเจ็ก ท่านยังคงอยู่ร่วมกับเจ็กเจ็กทั้งหลายในกลุ่มนั้น

ตามเดิม สี่อัจฉริยะแห่งบูลิ้มไม่บังควรแยกย้ายกำลังให้แตกชานออกไป แหนะยังย่อมมีคนคุ้มครองป้องกันอยู่ ท่านวางใจเถิด”

และเป็นจริงดังว่า เก้าจิวเยียบพร้อมกับบุรุษชุดสีม่วงอีกสามคน ได้เคลื่อนกายใกล้เข้ามาในบริเวณนั้น เก้าจิวเยียบเรียงรายเป็นแถวอยู่ด้านหลังของฮั่วยม้อบั้งจู ส่วนบุรุษชุดสีม่วงอีกหลายคนแยกย้ายออกยืนสองฟากข้างผู้ที่ยืนเคียงข้างแน่นังยั้งนั้นคือ เล่าตัวของสามอำมหิตแห่งโลกันตร์เช็กก็เอี้ยงนั้นเอง

ฮั่วยิปิตชีวไฉ่พอเห็นสภาพเช่นนั้น จึงรีบเข้าไปยืนรวมกันที่ด้านหลังเซี่ยเกี่ยมอุสือ พร้อมกับชีวเป๊วไคฉั่ว ชังปวยเซะ และทายาทยอดกระบี่นิรนาม ใบหน้าของแต่ละคนได้เริ่มเคร่งเครียดจริงจังขึ้นอย่างเข้มข้มแล้ว

สายตาทุกคนภายในห้องโถงใหญ่ ต่างเบ่งจนกว้าง รอคอยหนึ่งฝ่ามือที่จะประกำในเวลาอันใกล้

แน่นังยั้งเริ่มนับขึ้นแล้วอย่างเจื้อยแจ้ว

“หนึ่ง”

ทั้งสองฝ่ายต่างผนึกกำลังไว้ด้านรับศัตรูโดยทันที เซี่ยเกี่ยมอุสือเผชิญหน้ากับฮั่วยม้อบั้งจูอย่างเคร่งขรึมเย็นชา มือข้างเดียวได้ยกขึ้นเสมอออก นิ้วทั้งห้างุ้มเข้าสู่ด้านใน ลูกบวบแปดเหลี่ยมเมื่อนั้นได้ซุกเอาไว้ในใจกลางฝ่ามือที่หันเข้าหาตัวอยู่

แต่ฮั่วยม้อบั้งจูนั้นตาทั้งสองนอกจากเพ่งมองดูเซี่ยเกี่ยมอุสือแล้ว ก็ไม่มีอากัปกริยาอย่างไรปรากฏขึ้น

เสียงสดไสของแน่นังยั้งได้นับขึ้นอีกแล้วว่า

“สอง”

เสียงของนางมิสูงแหลมแต่ก็ไม่ต่ำ แต่สามารถสั่นสะเทือนขวัญของผู้คนให้ระทึกได้อย่างจริงใจ ทุกคนภายในห้องโถงเมื่อเผชิญกับสภาพการต่อสู้ที่สามารถปลิดชีวิตให้ตกตายได้ในชั่วครู่ชั่วยามนี้ จึงบังเกิดความตื่นเต้นตึงเครียดจนต้องลุกขึ้นยืนอย่างลึมตัว รวมทั้งเซี่ยเซี่ยฮุยฮุยและงูจิวพร้อมทั้งมือเนี้ยอีกด้วย เช็กก็เอี้ยงในขณะนี้ได้เบียดกายเข้าไปที่ข้างแน่นังยั้งดังกับ

ไร้เจตนาเคลื่อนไหวอีกสองก้าวอย่างแช่มช้า

ผู้กล้าหาญทั้งมวลจ้องมองดูที่ริมฝีปากแน่นังยั้งจนเป็นจุดเดียวตั้งราวกับ
นัด เพราะริมฝีปากนางหากเคลื่อนไหวขึ้นอีกครั้ง ก็เป็นการเปิดฉากการต่อสู้
อันดุเดือดขึ้น และก็เป็นเวลายุติการต่อสู้ของครั้งนี้อีกด้วย

ฮัวยม้อปังจูและเซี่ยเกี่ยมอุลือลืบเท้าก้าวยาวไปที่เบื้องหน้าโดยพร้อม
เพรียงกันคนละหนึ่งก้าว

ฉับพลันนั้น แฉ่งย้งรวบรวมกำลังทั่วทั้งตัวผนึกลมปราณพุ่งออกจาก
จุดศูนย์ ตวาดสุดเสียงขึ้นว่า

“สาม !”

เซี่ยเกี่ยมอุลือลืบทวาดก้องร้องขึ้น แขนข้างเดียวทวัดฟาดออกไปจน
สุดกำลัง ด้วยพลังการฝึกปรือจำนวนหลายสิบปีที่มีมา ผสานกับลูกบั่วเหล็ก
แปดเหลี่ยมที่มีประสิทธิภาพในการทำลายพลังลมปราณฝ่ายตรงข้าม ฟาด
ออกไปจนสุดตัวมียอมรั้ง

พลังลมฝ่ามืออันโหดเหี้ยมอำมหิต ได้ห่อหุ้มกับประกายสายเย็นเยินยะ-
เยือก พุ่งตรงเข้าใส่ทรวงอกฮัวยม้อปังจูตั้งภูเขาล่มทลาย

ฮัวยม้อปังจูก็ใช้ในเวลาพร้อมเพรียงกัน คำรามเสียงสนั่นปานฟ้าลั่น
ประกายทองของเลื่อยาวกระจ่ายแจ่มจ้าบาดตา ทวัดฝ่ามือข้างเดียวขึ้นสะบัด
ฟาดต้านรับด้วยพลังอันหนักหน่วงมหาศาลปานแผ่นดินถล่ม ฝ่ามือนี้มันฟาด
ออกมาด้วยกำลังถึงเจ็ดส่วนทีเดียว

ในเวลานั้นนั้น สายตาเห็นว่าพลังฝ่ามือทั้งสองจะสัมผัสกัน ความ
เป็นความตายได้แขวนอยู่บนเส้นด้ายนั้น พลันเห็นตึกโกวแซซึ่งที่นอนแน่นิ่ง
อยู่ภายในโลง กระโดดขึ้นอย่างรวดเร็วปานสายฟ้า ตวาดก้องขึ้นสุดเสียงว่า

“ฟาด !”

เงาร่างสีม่วงได้พุ่งปราดเข้าหาฮัวยม้อปังจูอย่างไม่คาดคิด

เหล่านักสู้ผู้มีฝีมือพลันเห็นตึกโกวแซซึ่งกระโดดขึ้นจากโลงใหญ่ต่างตื่น
ตระหนกตกใจจนอุทานดังลั่นไปทั่วห้อง เสียงยังมีทันขาดหาย พลังฝ่ามืออัน
ครึนครึนปานภูเขาทลาย ก็ได้กระแทกเข้าใส่กันแล้วจนดังสนั่นหวั่นไหว พลัง

ลมอลวนจนแทบอึดอัดขาดใจตาย กระจายอบอวลไปทั่วทั้งห้อง เชื้อเย็บมอญ-
ลือครางหนัก ๆ ในลำคอ หงายโครมไปทางเบื้องหลังทันที

ชั่วมอญบังจู่ก็พลอยอุทานดังสนั่นด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว เซตึง ๆ
ถอยไปเจ็ดแปดก้าวอย่างรวดเร็ว แต่ยังมีอาจทรงร่างไว้ได้ ต้องกระแทกกาย
นั่งลงกับพื้น มุมปากมีโลหิตสด ๆ ไหลรินออกมา ตวาดเสียงสั่นสะท้านขึ้นว่า

“ประเสริฐ ประเสริฐมาก แผนการอันชั่วร้ายไร้ยางอายที่สุด เก้ามังกร
องค์รักษ์ จูโจมเช่นฆ่า !”

เหล่านักสู้ผู้ทรงฝีมือทั่วทั้งห้องพลันกระโดดลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว ตัก-
โกวแซซังได้กระชากเสียงตวาดดังกึกก้องขึ้นในยามนั้นว่า

“พรรคอสูลิทธิที่มีการกระทำอันชั่วร้ายเลวทราม ทำลายรังของมันให้
สิ้นซากเป็นการด่วนด้วย !”

พลางกระชากไม้เท้าภูตบตีออกจากหลัง ความจริงไม้เท้าภูตบตีนี้ได้ถูก
ทับเอาไว้ในกลางหลังล่างโลง ดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดจะสังเกตเห็น

เก้าจิวเฮี้ยบตวาดก้องขึ้นด้วยความแค้นเคืองว่า

“เจ้าเด็กอุบาทว์ ! ใต้แผนการอันชั่วร้ายได้ประเสริฐยิ่ง”

คนทั้งเก้าต่างผ่นึกลมปราณเทพอสูลูรเก้ามังกรมหาภาพี ขณะจะตวัด
ฟาดไปนั้น ตักโกวแซซังพลันตวาดกึกก้องขึ้นว่า

“เจ้าเตี้ยรจนาหนที่ไร้ยางอายทั้งเก้าตัว วันนี้เป็นวันที่เจ้าจะต้องฝังร่างลง
ไปสู่ยมโลกแล้ว ซือเฮีย ม้อเฮีย เจ็กเจ็กทุกท่าน จูโจมได้ !”

พลันคงไม้เท้าภูตบตีฟาดเข้าใส่เก้าจิวเฮี้ยบอย่างหักโหมรุนแรง ก็จิว-
เฮี้ยบนั่นเนื่องจากมีเข็มคว่ำวิญญูณฝังอยู่ในร่างแต่แรกแล้ว จึงมีปฏิกิริยาขึ้น
ทันที เจ็บแปลบในดวงใจตั้งราวกับถูกเข็มจำนวนมากมายทิ่มแทง มันคำราม
สุดเสียงและทิ้งกายลงเกลือกกลิ้งกับพื้นไปทันที

ชั่วเวลาที่เก้าจิวเฮี้ยบงงกันไปวูบหนึ่งนี้ ไม้เท้าภูตบตีของตักโกวแซซัง
ก็ได้กระจายไปเป็นประกายสายฟ้าอันเย็นเยือกที่แผ่ไว้ด้วยพลังอันหนัก
หน่วงมหาศาลปานอสณีบาต กระแทกเข้าใส่แล้วอย่างเดือดดาลคลุ้มคลั่ง

ไม้เท้าภูตบตีที่สะบัดฟาดไปนี้ ก็จิวเฮี้ยบจึงจู่จึ่งแผ่ร้องดังสนั่นหวั่น

ไหวตลอดเวลา ร่างได้กระโดดไปตามเพลงไม้เท้าที่ร่ายกราดอยู่ ไบ๊ยเอี้ยบที่เหลือต่างเร่งลมปรานแก้มังกรมหากาฬ ทั่วผาดเข้าสู่ตึกโกวแซซึ่งอย่างโหดเหี้ยมดุ้นั่นที่

ตึกโกวแซซึ่งพลีร่างเลียงหลบอย่างแคล่วคล่องว่องไว หัวร่อแค้น ๆ แล้วกล่าวว่า

“ยังจำความแค้นของหนึ่งฝ่ามือที่ผาดใส่ตัวเจ็กของเรานะยอดเขาเทียนซัวได้หรือไม่ ?”

ไม้เท้าฏบตีลั่นสะท้านขึ้นเป็นวงกลม กิจิวเอี้ยบแผ่ร้องขึ้นสุดเสียงพร้อมทั้งกระโดดออกจากพื้น

ตึกโกวแซซึ่งทั่วฝ่ามือซ้ายออกไปในฉับพลันทันใด พร้อมทั้งวาดขึ้นว่า

“เก้าจิ่วได้เอี้ยบอันเลวทรามยิ่งกว่าสัตว์เดียรฉาน ไปเสียเถิด”

กิจิวเอี้ยบนั้นไม่มีกำลังจะต้านทานรับมือได้อยู่แล้ว ฝ่ามือที่ตึกโกวแซซึ่งผาดไปนั้น จึงสัมผัสกับทรวงอกของมันเป็นอย่างถนัดถนี่ ร่างได้ถูกผาดกระเด็นออกไปไกลกว่าสามสิบเชีเยะ โลหิตสาตกระจายอยู่หว่างกลางอากาศแล้วจึงร่วงผาดลงมาจนสมองแตกกระจายออกกลาดเกลื่อน เก้าจิ่วเอี้ยบจึงได้เหลือเพียงไบ๊ยจิ่วเอี้ยบ หัวหน้าผู้เป็นพี่ใหญ่ได้ตายคามือตึกโกวแซแล้ว มันทั้งแปดจึงตื่นตระหนกจนละล้าละลังไปทันที

ม้อเนี้ยถลันเข้ามาในครานั้น ร้องสุดเสียงขึ้นว่า

“ซือเจ็กเจ้าสำนัก ม้อเนี้ยมาแล้ว”

ฝ่ามือทั้งสองของนางสะบัดผาดไม่หยุดยั้ง พลังลมพิฆาตโลกันตร์ได้ทะลักออกไปในฉับพลันทันด่วน เสียงดังโครมขึ้นก็ก้องเมื่อผาดเข้าสู่ไหล่ของเอี้ยงจิ่วเอี้ยบ แต่เอี้ยงจิ่วเอี้ยบก็ได้ผาดเข้าสู่กลางหลังของนางครึ่งหนึ่ง ในขณะที่ยังมีทันท่วงป้องกันตัว

เก้าจิ่วเอี้ยบเมื่อเกิดต่อสู้กันตัวต่อตัวแล้ว พลังฝีมือได้ลดน้อยถอยลงไปมากมาย อย่างมากที่สุดของมันก็คู่คี่ก้ำกึ่งกับม้อเนี้ยเท่านั้นเอง

เช็กก็เอี้ยงจ้องมองหาโอกาสได้เม่นยำแล้ว จึงถลันกายไปที่ข้างมือจิ่ว-

เอี้ยบ เคารขาสะอาดพลีวปลิวไสวโดยปราศจากลม ประกายสีม่วงบนใบหน้า ได้เจิดจ้าจนเป็นประกาย ตวาดขึ้นว่า

“วาระสุดท้ายของพรรคอสูรโลหิตได้มาถึงแล้ว”

มือยกขึ้นฝ่ามือตวัดพาดลง พลังฝ่ามือที่ฝึกปรือมาเป็นเวลาหลายสิบปี พอลูกไฟออกไปอย่างเดือดดาล จึงทรงอานุภาพอันชั่วร้ายสักเพียงไรก็เป็นที ทราบได้ ฉือจิวเอี้ยบเบือนหน้ามาดู จำได้ว่าเป็นเช็กก็เอียงจิงร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนกว่า

“ท่าน...”

เช็กก็เอียงส่งเสียงหัวร่อดังสนั่นปานคลุ้มคลั่ง ท่ามกลางเสียงแผดร้อง อันเจ็บปวดโหยหวนนั้น พาดเอาฉือจิวเอี้ยบจนล้มพาดกับพื้น ส่งเสียงหัวร่อ เคียก ๆ แล้วกล่าวว่า

“สามอำมหิตแห่งโลกันตร์ของเมื่อหลายสิบปีก่อน รับฝ่ามือ”

พลังฝ่ามืออันมหาศาลได้ทะลักเข้าสู่ฉือจิวเอี้ยบอีกแล้ว

เหล่าผู้ทรงฝีมือทั่วทั้งห้องโถงใหญ่ พอได้ยินคำประกาศนามนี้ออกมา ต่างพากันตื่นตกใจไปโดยทั่วถ้วน

ซึ่งไปไคซัวกอเม่ง ฮ้วยปิตชีวไจ้ฉือจิ้น ต่างสละอาวุธคู่มือคือขวาน คมและพู่กันเหล็ก ตวาดก้องขึ้นสุดเสียง โถมกายเข้าร่วมวงต่อสู้ในฉับพลัน ทันที ชังปวยแะไหนเลยจะยอมแสดงความขลาดกลัวได้ พากันตวาดก้องขึ้นสุดเสียงว่า

“แค้นที่จูโจมเบ๊เบ๊จิงของเราเป็นความอาฆาตที่มีอาจไม่ชำระล้างได้”

พลันฟุ้งกายลวตตรงเข้าสู่บุรุษชุดสีม่วงจำนวนหลายสิบคนอย่างเร่งร้อน ฝ่ามือทั้งสองสละพัดอย่างแคล่วคล่องโหดเหี้ยม ทำให้เหล่าพวกพรรค อสูรโลหิตแทบจะต้านทานรับมือมิติดเลย เป็นการจูโจมโหมไล่อย่างอาฆาต แค้นยิ่งนัก

เหล่าผู้ทรงฝีมือที่อัดอยู่ภายในห้อง มีอยู่ไม่น้อยที่เอนเอียงเข้าทางฝ่าย พรรคอสูรโลหิต มันประดานั้นต่างลุกขึ้นยืนและแผดร้องไปว่า

“แผนการอันชั่วร้าย แผนการอันชั่วร้าย”

และพากันลุกจากที่เตรียมเข้าร่วมวงต่อสู้อีกด้วย เจ็ะเจ็งเล่าถึงแห่ง
คุณล้นสงเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวแล้วกล่าวว่า

“นั่งลง นั่งลง พวกเราเป็นบุคคลวงนอก อย่าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องไร
สาระของผู้อื่นเลย”

เสียงเคาะระฆังหินย้อยอันสดใส่กังวานนี้ ยิ่งนานยิ่งดังสนั่นหวั่นไหว
ขึ้นทุกครา สะท้านสะเทือนใจของทุกคนภายในห้อง จนมิอาจไม่เชื่อฟังได้

ขณะเวลานั้น ทายาทยอดกระบี่นิรนามทวาดก้องขึ้นสุดเสียงว่า

“ง่วนยี้ กิมเกี่ยมซุกเส้า (กระบี่ทองออกจากฝัก) มาฟันเจ้ามารเดีย-
รจนาณลักพัก”

เสียงเบรื่องปร่าดังขึ้นสองครั้ง เมื่อกระบี่ทองสองเล่มพุ่งปราดออกจาก
ฝัก ประกายทองพอรืดเป็นเส้นยาวเหยียดขึ้น ร่างคนทั้งสองพุ่งปราดเข้าใส่
วงต่อสู้ของเหล่าบุรุษชุดสีม่วง จูโจมโหมใส่อย่างโหดเหี้ยมดุตัน

ช่วงนับพลันทันใด ศีรษะคนก็พุ่งกระเด็นไปจนไกล โลหิตสด ๆ สาด
กระจายไปทุกทิศทาง

โดยเฉพาะง่วนยี้ พอเสียงกู่เบา ๆ ได้ดังออกจากปาก กระบี่ทองในมือ
พลันคล้ายมังกรมาสำแดงอาณาภาพ กระบี่กรายเข้าที่ใด ศีรษะผู้คนก็ปลิว
กระจายไปในที่นั้น

จับพลันทันใด ภายในลานการต่อสู้ มีประกายสีแดงฉานปรากฏขึ้น
ฮ้วยม้อปั้งจูเมื่อผ่านการฉีกลมปราณอยู่ครู่หนึ่งแล้ว ก็ผุดลุกขึ้นยืนได้อีก ที่
แจเกยฮวกบนบ่า มาตรแมนจะมีเมดบัวแปดเหลี่ยมฝังตรึงเอาไว้ อวัยวะ
ในก็ได้ถูกพลังฝ่ามือของเซี่ยเกี่ยมอูสือและตักโกวแซซังฟาดเอาจนบอบช้ำไป
แต่เมื่อเห็นเหล่าสาวกทั้งหลายต้องถูกเข่นฆ่าอย่างอนาถาบาดใจลงต่อหน้าเช่นนี้
มันจึงเดือดดาลคลั่งแค้นจนหัวใจแทบจะระเบิดทำลาย รีบใช้พลังลมปราณ
เทพยดาละลายโลหิตขึ้นจนสุดตัว ทวาดก้องขึ้นสุดเสียงว่า

“แก้มังกรองค์รักช่ยออกมา ชาตัวจูบุกเข้าไป !”

ตักโกวแซซังคงไม่ทำภูตบดขึ้นด้วยพลังอันมหาศาลปานฟ้าทลายทวาด
กีก้องจนห้องสั่นสะเทือน ฟาดไม้เท้าเข้าใส่เซียวเฮี้ยบจนกระอักโลหิตออก

มาเป็นลำยาว ร่างส่ายโง่งนงนแทบจะล้มร่วงลงตามพลั่ง

ย่งจิวเอี้ยบถูกช่วยปิดชีวไฉ้และชิงโป้วไค่ซัวรุมกันรูกไล่จนถอยกรูด ๆ ท่ามกลางมือไม้ที่ขวักไขว่ละล้าละลึ่งนั้น ชิงโป้วไค่ซัวสะบัดขานอันคมกริบเข้าใส่ บังเกิดเสียงดังควากใหญ่และแผดร้องก้องขึ้น ขวานที่คมกริบของชิงโป้วไค่ซัวฟาดใส่ทรวงอกย่งจิวเอี้ยบจนเบะออก ตับไตไส้พุงไหลเรี่ยราด อเนจนาถบาดเจ็บอย่างยิ่งนัก

แต่เงาร่างสีดำพลันถลันเข้ามาอย่างรุนแรง ป้ายเหล็กมหากาฬได้ฟาดลงสู่พื้น เมื่อเทพอสูรแก้มงกรคำรามสุดเสียงว่า

“เจ้าเด็กอุบาทว์ที่ไร้ยางอาย มอบชีวิตมา !”

ร่างได้พุ่งปราดดุจดั่งสายฟ้า มิโหมเข้าหาชิงโป้วไค่ซัวและช่วยปิดชีวไฉ้ แต่กลับแหลบเข้าใส่สองอาคันตุกะเหินบิน บนศีรษะของมันมีดวงสีเขียวพวยพุ่งขึ้นจนเห็นชัด ตวัดเข้าใส่เล้งเซียวและงกงซุนหงอย่างโหดเหี้ยม

กงซุนหงและอวุ่นซ่งในเวลานี้ ฆ่าฟันพวกซุตสีม่วงตายไปสี่ห้าคนแล้ว จึงลี้มเลือนไปถึงความร้ายกาจของพรรคอสูรโลหิตได้ พลุแตกตวาดก้องขึ้นสุดเสียงว่า

“เราจะล้างแค้นแทนฝ่ามือพิชิตมังกรบ้านเฮียเรา จะล้างความอัปยศให้กับแป๊ะเบ๊จิง”

มีเสียงหลบหลีกโดยตวัดฝ่ามือฟาดเข้าด้านรับต่อเก้าเล้งซึ่งม่อบัง ชังมินและอวุ่นซ่งพอได้เห็น ตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง ร้องสุดเสียงไปว่า

“กงซุนเฮีย ใช้ไม่ได้ !”

แต่มีทันกาลแล้ว ฝ่ามือทั้งสี่ฟาดเข้าหากันอย่างถนัดถนี่ เสียงโครมบังเกิดขึ้นกึกก้องจนสนั่นหวั่นไหว กงซุนหงโชนเลยจะต้านทานรับมือต่อเก้าเล้งซึ่งม่อได้ เสียงแผดร้องอันเจ็บปวดพอลุดออกจากปาก ร่างได้ถูกกระแทกจนปลิวละลือออกไปเจ็ดสิบกว่าเชียว กระอักโลหิตพุ่งออกมาเป็นลำยาว

แต่ก็หาได้ตายลงไปในขณะที่นั้นไม่ เพียงได้รับบาดเจ็บสาหัสเท่านั้น กงซุนป้วยลี้มพอเห็นบิดาถูกฟาดจนร่อแร่ ก็วิ่งตรงเข้าไปด้วยความเจ็บช้ำน้ำใจ กรีดร้องสุดเสียงไปว่า

“บิดา...”

นางโถมกายเข้าไปใส่เล่งเซียวเซะกงซุนหึ่ง แต่หาคาดไม่ว่า พอพุ่งสปีเท้าไปได้สองก้าว ปรากฏสีครามได้สว่างวาบขึ้น เมื่อมีดเกล็ดสีครามอันแหลมคมเล่มหนึ่งพุ่งปราดเข้ามาหา ปักตรึงลงไปบนทรวงอกของกงซุนหึ่งจนมิดหายไปทั้งเล่ม

กงซุนบ้วยลิ้มชะงักเท้าวูบลงไปในทันใด สองพี่น้องแซ่อู่วีรีบถลันกายตามติดเข้าถึง ประคองร่างนางถอยออกไปด้านหนึ่ง แต่นางนั้นยังมีสติแจ่มใส ทราบว่าเป็นเรื่องอย่างไรขึ้นแล้ว กรีดร้องร่ำให้ขึ้นอย่างคร่ำครวญโหยทวนด้วยความเจ็บซ้ำ

ติกโกวแซ่ซ่งตัวตวัดฝ่ามือฟาดใส่แซ่จิ่วเยียบจนร่อแร่แทบสิ้นใจ เหลือบเห็นเล่งเซียวเซะถูกฆ่าตายในสภาพนั้น จึงคำรามขึ้นด้วยความแค้น จึงจู่ทั้งสองของแป๊ะเบ๊จึงนี้มีพระคุณในการชุบเลี้ยงตนมาแต่น้อยเติบใหญ่ เป็นพระคุณที่ได้แผ่ชานับใจขึ้นในบัดดล แต่ต้องมาตายลงในสภาพนี้ก็เพราะตนอีกเช่นเคย

จึงคงไม่ทำกุศลบดีขึ้นอย่างรุนแรง เกรงใส่เลียวแหลมวาบตรงออกไปใส่เก้าเล้งซึ่งมั่ว แต่กลิ่นคาวโลหิตอันเหม็นคลอคลุ้งพร้อมทั้งพลังอันมหาศาลปานฟ้าทลาย ได้ทะลักตรงเข้ามาใส่ร่าง พร้อมกันนั้น ได้ยินเสียงฮั้วม้อบั้งจู้ตวาดกึกก้องขึ้นว่า

“เจ้าเด็กชั่วร้าย รับฝ่ามือได้ !”

ติกโกวแซ่ซ่งสะดุ้งตกใจ ทราบว่าฮั้วม้อบั้งจู้ได้ฟาดพลังลมปราณเทพยดาละลายโลหิตออกมาแล้ว ไหนเลยจะกล้าประมาทเลินเล่อได้ ใช้ปลายเท้าสะกิดหลังเท้าในยามร่างยังอยู่เบื้องบนอากาศ ผนึกวิชาตัวเบาเงาปิศาจไร้สภาพจนร่างแหลบหลบออกไปได้เจ็ดแปดเซี่ยะจึงร่วงหล่นลงสู่พื้น

ในฉับพลันทันใด ริมผนังกลมปราณพินาศจากโลกันตร์ขึ้น ควันสีม่วงได้พวยพุ่งจากคิระะอย่างมากมาย ไบหนักกลับกลายไปเป็นสีม่วงอันสดใสแล้ว

ฮั้วม้อบั้งจู้หันร่างสะอึกเข้ามาอย่างเหี้ยมโหด กระซากเสียงขึ้นว่า

“เจ้าเด็กชั่วร้าย วันนี้มิใช่เจ้าตายก็เป็นเราลิ้นชีวิต รับมือได้ !”

ประกายสีแดงระเรื่อพอรากฎขึ้น กลิ่นคาวอันคละคลุ้งก็ได้กระจายอย่างรุนแรง ตักโกวแซ่ซังได้ท่วมเทพลั่งขึ้นจนถึงสิบส่วนบ้าง ฝ่ามือม่วงประทับได้บังเกิดขึ้นในฉับพลันทันใด ตวัดพาดรับอย่างหักโหมตรง ๆ จนบังเกิดเสียงดังโครมกึกก้อง ห้องสิ้นสะเทือนเลื่อนลั่น ทั้งสองต่างมีสีหน้าแปรเปลี่ยนไปในเวลาเดียวกัน ถอยหลังไปคนละสามก้าวทันที

ลมปราณเทพยดาละลายโลหิต ลมพิฆาตจากโลกันตร์ แก้มังกรมหาภาพ อันเป็นสามยอดวิชาที่ชั่วร้ายเลวทรามอย่างที่สุดของแผ่นดิน เป็นพลังฝีมือที่เปี่ยมด้วยพิษอันร้ายแรง วันนี้ได้มารากฎขึ้นในห้องโถงใหญ่ด้วยเวลาไล่เลี่ยกัน นับว่าเพิ่งจะปรากฏอยู่ในนิลุ้มเท่านั้นเอง

ฮั่วม้อปั้งจูและตักโกวแซ่ซังเมื่อพาดฝ่ามือกันคนละครั้งแล้ว ต่างลอบผนึกลมปราณในร่างกายอย่างเข้มข้น แต่ในเวลาขณะนั้นพลันมีเสียงแผดร้องอย่างเจ็บปวดดังแว่วขึ้น พร้อมกันนั้น อิวบุ่นจุ่น อิวบุ่นปิงทั้งสองพี่น้องพากันร้องสุดเสียงขึ้นว่า

“บิดา...บิดา...”

ตักโกวแซ่ซังสะท้านใจอย่างรุนแรง รีบร้องสั่งเช็กก็เอี้ยงเสียงดังสนั่นว่า “ซือเฮีย แก่เล้งซึ่งมืออาละวาดอย่างชั่วร้ายแล้ว รีบไปกำจัดมันเสีย” เช็กก็เอี้ยงกระโดดโลดทะลิวเข้าสกัดร่างเก่าเล้งซึ่งมือเอาไว้ว แสยะยิ้มแล้วกล่าวว่า

“ตัวจู บ่าวขอล่วงเกินแล้ว”

วาจาทอขาดคำ พลังฝ่ามือม่วงประทับของปราสาทโลกันตร์ได้ถูกตวัดพาดออกไปอย่างหักโหมรุนแรง แก่เล้งซึ่งมือหวดเคราลูกชี้ขึ้น ตาทั้งสองเบิกโพลงจนถลน ร้องสุดเสียงไปว่า

“สามอำมหิตแห่งโลกันตร์ที่เลวทรามต่ำช้าของเมื่อหลายสิบปีก่อน เจ้าเป็นแม่ที่เท่าใด ? น้าปี เปะถูกเฮียรวมกำลังกัน มากำจัดต่อหน้าต่อตาที่ไร่ยางอายตัวนี้ลงไปเสีย”

แต่ทว่า พลังฝ่ามือของเช็กก็เอี้ยงได้พาดเข้าถึงตัวแล้ว ทำให้มันมิอาจไม่ผนึกลมปราณแก้มังกรมหาภาพขึ้นพาดต้านรับออกไปในทันทีบ้าง

เชือกก็เอียงพลันหุ่มเทกำลังเพิ่มเติมเข้าไปอีกสองส่วน พลังฝ่ามือม่วง
ประทับได้พาเอาละอองสีม่วงสดทะลวงไปจุดตั้งมรสุมอันคลุ้มคลั่งโหมกระหน่ำ
เข้าไปในเบื้องบนปานฟ้าถล่มดินทลาย พอพลังฝ่ามือทั้งสองปะทะกันเข้า ก็
บังเกิดลมวนที่มีสีเขียวและม่วงปั่นป่วนอลเวง สร้างความตื่นตระหนกตกใจ
จนอกสั่นขวัญหายให้กับผู้เรียงรายดูทั่วทั้งสองฟากข้างห้อง ปากอ้าตาค้างด้วยความ
ความตื่นตกใจ

พร้อมกับพลังฝ่ามือที่คนทั้งสองหุ่มเทเข้าปะทะกัน เสียงระเบิดได้ดังขึ้น
กึกก้องสนั่นหวั่นไหว เทพอสูรเฝ้ามังกรแผ่ครองขึ้นสุดเสียงด้วยความคลั่ง
แค้น เซกလာถอยออกไปสามก้าวทันที ส่วนเล่าตัวเชือกก็เอียงเพียงร่างส่ายโงน
เงนไปเท่านั้น

น้ำปีศาจและเปะกุกจินกุนพอได้ยินเสียงร้องของเก้าเล้งซึ่งมือต่างพากัน
พุ่งกายเข้ามาใส่เชือกก็เอียงโดยพร้อมเพรียงกันทันที

เชือกก็เอียงที่มีหมวดเคราผมเผ้ายาวขาวโพลง ยามนี้ลุกขึ้นอยู่ทุก ๆ
เส้น ประกายอันชั่วร้ายอำมหิตของเมื่ออดีตได้ปรากฏขึ้นอีกแล้วจนแวววาว
แจ่มจ้า เสียงท้าวร่อที่เสียดแทงโศตประสาทจนน่าอกสั่นขวัญหายได้ดังอยู่ไม่
ขาดระยะ พลังฝ่ามือฟาดทะลักออกไปทั้งซ้ายขวา พร้อมด้วยเงาที่พลุ่งพล่าน
ละลานตา ด้วยความรวดเร็วจนสุดที่จะเปรียบประมาณได้ ทีละฝ่ามือ ๆ
ฟาดเข้าไปในชั่วพริบตาเดียวถึงเก้าครั้งซ้อน ๆ ตัวจุ๊ทั้งสามของพรรค
อสูรโลหิตถูกพลังฝ่ามือที่หนักหน่วงมหาศาลรูกโหลจนต้องถอยกรูด ๆ ออกไป
ตลอดเวลา

ในขณะนั้นพลันมีเสียงกู่เบา ๆ ได้บังเกิดขึ้นอีกครั้ง ที่แท้หายาหยอด
กระบี่นิรนามและบุตร ต่างได้หยุดยั้งการฆ่าฟันพวกมารชุดสีม่วง และกลับ
ไปยืนห่างจากเชือกก็เอียงประมาณยี่สิบวา ทั้งสองต่างกุมกระบี่มั่นโดยไม่จุ๋จุ่ม
เข้ารูกโหลอีก แต่ปากยังคงส่งเสียงกู่อันสดใส่กังวานทีละลือพลิวไปไม่ขาดหู

ช่วยมือปั้งจุ๊และตักโกวเซซังเมื่อหุ่มเทกำลังกันฟาดใส่อีกครั้งจนบังเกิด
เสียงระเบิดสนั่นหวั่นไหว คนทั้งสองต่างเซกโยยออกไปอีกสามก้าวในทันใด
แต่ทว่าช่วยมือปั้งจุ๊จะอย่างไรก็เป็นผู้ที่ได้รับบาดเจ็บอยู่แล้ว มุมปากมันจึงมี

โลหิตไหลซึมออกมา ใบหน้าสีม่วงคล้ำได้เริ่มกลายเป็นสีขาวซีดลงทีละน้อย
ติกโกวแซซังมาตรแมนมิได้กระอักโลหิต แต่ใบหน้านายนี้ได้เปลี่ยน
จากซีดขาวไปเป็นเขียวซีดแล้ว

แนงยังพอเห็นก็รวนกระวายใจอย่างยิ่ง จนต้องร้องขึ้นว่า

“แซซังกอ ท่านต้องถนอมตัวท่านเองไว้ให้รัดกุมด้วย”

ติกโกวแซซังเพียงแค่นเสียงดังเบา ๆ พลันหวนคิดถึงเพลงฝ่ามืออาณู-
ภาพฟ้าของขุนพลพสุธาขึ้นมาได้ ความรุนแรงของท่าฝ่ามือฟ้าล้มแผ่นดิน
ทลาย (เทียนอุยตั้เสียด) ไม่มีสิ่งกล้าแข็งอันใดจะมาต้านรับเอาไว้ได้ จึง
ปรากฏรอยยิ้มอย่างโหดเหี้ยมขึ้นที่มุมปากเล็กน้อย ลอบพนึกลมปราณใน
แนวทางฝ่ามืออาณูภาพฟ้าขึ้นทันที

แต่การพนึกลมปราณในแนวทางนี้พอเริ่มขึ้น ก็รู้สึกเจ็บแปลบขึ้นใน
ทรวงอกแทบมิอาจจะรวบรวมลมปราณเอาไว้ได้ จึงลอบตื่นตระหนกตกใจ
ไม่น้อย เสียงแนงยังได้ดังขึ้นที่ริมโสตอย่างแหลมเล็กอีกว่า

“แซซังกอ ท่านคิดจะตายตกไปพร้อมกับมันหรือ ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า...
ท่านสมควรจะเห็นแก่ข้าพเจ้าบ้างเกิด”

ติกโกวแซซังแนกใจว่า หากแมนตนผืนกำลังมาพุ่มทับกับการหักล้าง
ทางพลังฝ่ามืออีกแล้ว ตนจะต้องได้รับอันตรายภายในอย่างสาหัสเป็นแน่นอน
แต่โอกาสจุดตั้งยามนี้นับว่าหาได้ยากยิ่งนักแล้ว ไหนเลยจะยอมปล่อยปละ
ไปได้โดยง่ายตายเล่า

ติกโกวแซซังมีความคิดอันกลับกลอกกลับสน เห็นอยู่ชัด ๆ ว่า ฮ้วย-
ม้อบั้งจืมีผีเท้าไม่มั่นคงจนแทบมิอาจหยุดยั้งทรงร่างได้แล้ว ฉับพลันนั้นเสียง
กูดังสะท้านกังวาน เบื้องหน้าสายตามีประกายทองสว่างวูบ มังกรทองสองสาย
ได้พุ่งปราดลงมาปานสายฟ้า ทะลวงเข้าสู่แป๊ะกุกจินกุนในฉับพลันทันด่วน
และช่วงเวลาพริบตาเดียวกันนั้น ติกโกวแซซังลอบทอดถอนหายใจคำนึงขึ้นว่า

“แป๊ะกุกจินกุนจบสิ้นแล้ว”

ฉับพลันนั้น เสียงแผดร้องอันสั่นสะเทือนนิญญาณของแป๊ะกุกจินกุน
ได้ดังขึ้น แขนที่เหลือเพียงข้างเดียวของมัน ตวัดพาดโครมเข้าใส่มังกรสีทอง

ที่จุใจลงมาจนสุดกำลัง

กระบี่มังกรทองในท่าโลดแล่นและฉวัดเฉวียนอันเป็นยอดวิชากระบี่ที่ไม่มีใดเทียมของยอดกระบี่นิรนาม ไทหนเลยจะเป็นวิชาที่แปะถูกจินกุนสามารถต้านทานเอาไว้ด้วยมือเปล่าได้ จึงมีเสียงวุ่นวายตวาดก้องร้องขึ้น โลหิตสด ๆ กระเจายออกไปทั่วทุกทิศทางทันที แขนข้างเดียวของแปะถูกจินกุนถูกฟันกระเด็นไกลออกไปสามสิบกว่าเชียว จากนั้นทายาทยอดกระบี่นิรนามกดกระบี่ต่ำลงอีกเล็กน้อย แปะถูกจินกุนเพียงส่งเสียงครางเบา ๆ ในลำคอ คมกระบี่สีทองได้ทะลวงเข้าใส่ทรวงอกจนทะลุหลังไป

ติกโกวแซ่ซ่งสะท้านขึ้นทั้งร่าง ตวาดเสียงสนั่นไปว่า

“ช่วยมือบึงจู้ บ้วนกึกเทียนจน รับฝ่ามือของเราเจ้าสำนักปราสาทโลกันตร์ติกโกวแซ่ซ่งอีกสักครั้ง !”

พลันผืนกลมปราณอาณาภาพฟ้า รุ่งกำลังในจุดศูนย์เอาไว้อย่างแนบแน่น สืบเท้าไปที่เบื้องหน้าสองก้าว ตวัดฝ่ามือฟาดออกไปด้วยพลังอันรุนแรงปานฟ้าถล่มดินทลาย

ช่วยมือบึงจู้ผู้เป็นบุตรของบ้วนกึกตักกุน อันมีฝีมือลือเลื่องสะเทือนแผ่นดินในอดีต และเป็นบึงจู้ที่ยิ่งใหญ่ในปัจจุบัน ไทหนเลยจะหัดทักแล้วต่อความตายได้ แม้ทราบแน่แท้ใจว่า ตนนั้นเป็นจุดดั่งเปลวเทียนในลมฝน ก็ยังต้องขบกรามแนบแน่นระบับใจ ผืนกลมปราณอดีตสุดท้ายเท่าที่มีอยู่ในร่าง ตวัดฟาดออกไปทั้งสองฝ่ามือ แต่ก็เป็นการฟาดอย่างแซมซ้าเนิบนาบ เบื้องบนศิระประภาภพประกายแดงสดใสแจ่มจ้า พลังฝ่ามือที่สั่นสะเทือนต่อแผ่นดิน จนภูตปิณฑะพวยดาก็ต้องคร่ำครวญโหยหวนขึ้น เห็นแน่ชัดว่าจะสัมผัสกันแล้ว ในฉับพลันทันด่วน แฉ่งยังเกรงกลัวว่าติกโกวแซ่ซ่งจะได้รับอันตรายเพราะความเปลี่ยงปล้ำ นางจึงผืนกลมปราณเทพมรณะขึ้นจนสุดตัวบ้าง ตวัดฝ่ามือฟาดเข้าใส่ในด้านข้าง แต่พร้อมกันนั้นอยู่จิ๋วเยียบที่ได้ถอยออกจากวงการต่อสู้มาแล้ว ได้รวมกำลังกับเนี่ยจิ๋วเยียบกระหน่ำเข้าใส่นางทั้งสองฟากข้างคนละฝ่ามือทันที

พลังอันหนักหน่วงมหาศาล ได้ทะลักฝ่าอากาศจนบังเกิดเสียงครืนครืน

สนั่นหวั่นไหว ท่ามกลางเสียงระเบิดที่กึกก้องสะเทือนใจนั้น ฮั้วม้อปังจูแผดร้องขึ้นสุดเสียง โลหิตสด ๆ พุ่งออกจากปากเป็นลำยาวปานเกาทัณฑ์ ร่างอันสูงใหญ่ตระหง่านมีราศี หงายโครมลงไปทางด้านหลังอย่างฉับพลันทันที

ส่วนตึกโกวแซซังนั้นเซติง ๆ ถอยไปอย่างรวดเร็วถึงแปดก้าว พลันได้รับร่างที่บาดเจ็บภายในเพียงเล็กน้อยของแน้งยังได้ทันท่วงที ตึกโกวแซซังในขณะนี้จึงอ้าปากกระอักโลหิตพุ่งเป็นลำยาวร่วมห้าเชียวบ้าง

แน้งยังรีบกล่าวขึ้นว่า

“แซซังกอ รังลมปราณในจุดศูนย์เอาไว้อย่าให้แตกชาน อย่าได้กระวนกระวายหรือใช้กำลังอีกเป็นอันขาด อย่าได้สิ้นสติไปอีกด้วย”

ตึกโกวแซซังส่ายหน้า กล่าวเสียงระโหยขึ้นว่า

“ยังม่วย ข้าพเจ้าน่ากลัวมียอดแล้ว ข้าพเจ้าเจ็บปวดไปทั่วทั้งร่าง...”

“หามได้ แซซังกอ จะอย่างไรก็รังลมปราณในจุดศูนย์เอาไว้ ท่านยังสามารถฝืนทนอยู่ได้ออก”

ตึกโกวแซซังมีรอยยิ้มน้อย ๆ ปรากฏบนมุมปาก กล่าวขึ้นว่า

“ฮั้วม้อปังจูได้รับบาดเจ็บที่สาหัสกว่าข้าพเจ้าอีกมากนักดอก หากเม้นมิใช่เจ้าอยู่จิวเยียบและเนี้ยจิวเยียบช่วยกันฟาดพลังมือต้านทานแทนมันแล้วชีวิตของมันจะไม่มีทางหลุดรอดไปได้เลย ยังม่วย ใช่หรือไม่”

“ถูกแล้ว แซซังกอ ฮั้วม้อปังจูสิ้นสติไปแล้ว พวกมันกำลังหามกลับเข้าไปทางห้องโถงด้านหลังอยู่”

“อา”

ตึกโกวแซซังรู้สึกว่หน้าต่างของตนหนักอย่างเหลือเกิน จะหลุดลงอย่างแฉะเข้าขึ้นแล้ว แน้งยังปล้นร้องขึ้นด้วยความกระวนกระวายใจว่า

“ศัตรูผู้กล้าแข็งอยู่เบื้องหน้าสายตา ท่านมีอาจสิ้นสติลงไปได้ ท่านยังมีมารดาของท่านมิได้ช่วยเหลือออกมา...”

ตึกโกวแซซังที่อยู่ในความเคลิบเคลิ้มแทบสิ้นสตินั้น พอได้ยินว่ามารดาภิรมย์กั๊วจึงถูกกักขัง พลังมหาศาลที่เร้นไว้ในส่วนลึกของหัวใจได้ถูกสะกิดจนทะลักออกมาแล้ว แผลตรึงเสียงดังสนั่นหวั่นไหวในใจว่า

“ไม่ ! เราไม่อาจลืนนสติไป เรายังมีเรื่องอีกมากมายที่ต้องกระทำ มี
ภาระอีกหลายประการที่ยังมีเสร็จสิ้นตามความมุ่งหวัง”

ติกโกวแซซังผินใจให้เกิดอารมณ์อันคึกคัก ดันร่นหลุดออกจากอ้อม
กอดแน่นยัง ใช้สายตาที่แตกข่านจ้องมองดูหน้านางแล้วกล่าวว่า

“ยังม้วย ข้าพเจ้ามีลืนนสติไปดอก ท่านดู ข้าพเจ้ามิใช่เป็นปกติด้อย
ดอกหรือ ?”

นางยังสะเทือนใจจนแทบต้องหล่นน้ำตาออกมาแล้ว

ขณะนั้นซึ่งโป้วไคซัวและฮั่วยิปิดชีวไจ้พลันถลันกายตรงเข้าหา ซึ่งโป้ว-
ไคซัวถามอย่างกังวลใจขึ้นว่า

“หลานแซซัง เจ้ามีมือันตรายกระมัง เจ้าดูอยู่ที่นี้สักครู่ พวกอสูร
โลหิตแทบจะวิ่งออกไปจากท้องโงมดลื่นแล้ว เหลือแต่เพียงเก้าเล้งซึ่งมือ
และทายาทยอดกระบี่นิรนาม พร้อมกับชื่อเฮียเช็กก็เอียงที่ยังต่อสู้กันอย่าง
ลำบากยากเย็น ดูท่าเก้าเล้งซึ่งมืออีกสักครู่ก็ต้องถูกกำจัดลงไปอย่างแน่นอน
ในขณะนั้นมันไม่มีกำลังจะต้านรับมือเอาไว้ได้นานเท่าใดแล้ว”

ฮั่วยิปิดชีวไจ้เห็นติกโกวแซซังเป็นสภาพนี้ กลับแผดเสียงร้องดังสนั่น
ขึ้นว่า

“เจ้าเด็กน้อย...อา จงรีบนิ่งพนักลมปรานไว้ เจ้า อา...น่ากลัวเหลือ
เกิน”

จึงรีบถลันกายไปที่ด้านข้าง มืออันลลนลวงเข้าไปความอยู่ในอกเสื้อ
ดึงเอาขวดยาขึ้นมาเหยียดออกสามเม็ด มอบให้ติกโกวแซซังกลืนลงไป และ
ยังคงเร่งเร้าให้นั่งขัดสมาธิพนักลมปรานพักผ่อนอย่างรวดเร็ว

แต่ทว่าในขณะนั้นพลันมีเสียงทวาดอันสติสั่กังวานขึ้นว่า

“พวกเจ้าไร้ยางอายหรือไม่”

เงาร่างสีแดงถลันวูบ เขียะเฮียะฮู้ฮูหยินได้พุ่งกายมาที่ด้านหลังของ
ทายาทยอดกระบี่นิรนามและเช็กก็เอียง ร่างยังมีทันเข้าถึง ไปไม่แดงสามใบ
คล้ายตั้งเป็นกระดาดบางสามแผ่น พุ่งเข้าใส่กลางหลังอันเป็นจุดสำคัญที่กลาง
หลังเช็กก็เอียงและทายาทยอดกระบี่นิรนาม จากนั้นตัวดวแซนเลื้อจนมีพลัง

อันหนักหน่วงทะลักออกไปดังสนั่นหวั่นไหว แขนเสื้อคล้ายดั่งกับเป็นคลื่นอันมากมายสุดคณานับ พุ่งทะลิวเข้าไปเสือกก็เอียงและทลายทอดกระปี่นิรนามจนต้องถอยออกไปสองก้าว

เก้าเล้งซึ่งมือระบายลมออกจากปากอย่างโล่งอก หนวดเคราผมเผ้าสั่นพลิว ร้องขึ้นด้วยความปิติเป็นที่สุดว่า

“เฮียะยี้ เจ้า...เจ้ามิได้ตำหนิโกรธเคืองบิดาแล้วหรือ ? เจ้าทราบไหมว่าบิดาคิดถึงพวกเจ้าอยู่มากมายเพียงไร”

ใบหน้าอันเป็นชาเคร่งเครียดของเฮียะเฮียะฮู้ฮูหยินปรากฏแวววาวตื่นตันขึ้นเล็กน้อย ตอบไปว่า

“บิดา ท่านรีบถอยออกไปเถิด ให้บุตรีมาต่อต้านกับพวกมันเอง”

เก้าเล้งซึ่งมือส่งเสียงดังกังวานว่า

“เฮียะยี้ เจ้าบอกมาเถิด เจ้ามิโกรธบิดาอีกแล้วกระมัง ?”

“ไม่ บิดา เฮียะยี้มิเคยตำหนิหรือโกรธเคืองท่านผู้เฒ่ามาก่อนเลย”

เฮียะเฮียะฮู้ฮูหยินสะบัดแขนเสื้อสีแดงทั้งสองข้างรวดเร็วปานมรสุมอันคลุ้มคลั่ง เสือกก็เอียงหัวร่อแค่น ๆ พลังลมพินาศจากโลกันตร์ได้ถูกเร่งขึ้นจนถึงแปดส่วน ตัวตวาดโครมออกไปอย่างรุนแรง เฮียะเฮียะฮู้ฮูหยินไหนเลยจะรับอย่างหักหาญได้ นางถลันกายหลบออก ทายาทยอดกระปี่นิรนาม สะบัดกระบี่ทองจนเป็นประกายสายรุ้งอันหนาแน่นดั่งราวกับม่าน จูโจมโถมเข้าไปถึงแปดครั้งซ้อน ๆ

เฮียะเฮียะฮู้ฮูหยินพลันถลันกายหลบแวบออกไปได้สามตลบ มือขวาสะบัดขึ้นครั้งหนึ่ง แขนเสื้อยาวเหยียดพลันม้วนเข้าไปใส่กระบี่ทองของทายาทกระปี่นิรนาม สะบัดแขนขึ้นโดยหวังจะกระแทกให้กระบี่ทองของศัตรูร่วงหล่นลงไป

แต่หาคาดไม่ว่า วิชาประจำตระกูลของยอดกระปี่นี้ยอดเยี่ยมสูงส่งอย่างยิ่งยวด เสียงทวาดอันเย็นชาปรากฏขึ้นพร้อมกับกระบี่สีทองที่กดและกรีดอีกครั้งเดียว เสียงดังควากก็ติดตามขึ้น เพราะแขนเสื้อของเฮียะเฮียะฮู้ฮูหยินถูกกรีดขาดออกไปถึงครึ่งหนึ่งทันที

เซี่ยเซี่ยฮู่ฮุ่ยยืนตื่นตระหนกตกใจยิ่ง แขนเสื้อมือซ้ายพลันตัวตวาด
ออกเป็นแนวตรงจนคล้ายกระบองพุ่งเข้าไปในวิชาอันพิสดารประหลาดล้ำเข้าสู่
ใบหน้าของยอดกระบี่นิรนาม พร้อมกันนั้น ก็ร้องเสียงดังสนั่นขึ้นว่า

“บิดา ท่านยังมีริบหนี่ ?”

เก้าเล้งซึ่งมือหนวดเคราลูกชี้ขึ้น คำรามดั่งพยัคฆ์ได้บาดเจ็บ พลัง
ลมปราณเก้ามังกรมหากาฬได้ถูกใช้ขึ้นอีกครั้ง ตัวตวาดฝ่ามือฟาดเข้าไปใส่ทายาท
ยอดกระบี่นิรนามจนสุดตัว

ทายาทยอดกระบี่นิรนามถูกรุมกระหน่ำเข้ามาทั้งสองฟากข้าง กระบี่
ทองดวงสะบัดขึ้นต้านทานต่อแขนเสื้อมือซ้ายของเซี่ยเซี่ยฮู่ฮุ่ย แต่ก็ไม่
มีปัญญาจะเลี้ยวหลบหลีกจากพลังฝ่ามือของเทพอสูรเก้ามังกรไปได้ แต่เขาก็
เอียงรอนจนเมื่อเทพอสูรเก้ามังกรจู่โจมจนสุดตัวแล้ว จึงได้ทวาดเสียงดังสนั่น
หวั่นไหวว่า

“ปีศาจเผ่า ชีวตเจ้าจบสิ้นแล้ว ! ❀

สู้อย่างจนตรอก

ฝ่ามือทั้งสองไขว้สลับขึ้น และผนึกลมปราณพิฆาตจากโลกันตร์ขึ้น จนถึงสิบส่วน ตลอดร่างจึงถูกครอบคลุมไว้ในประกายสีม่วงจาง ๆ เวลาหลายสิบปีที่ฝึกปรืออย่างคร่ำเคร่งจากการถูกกักขังนั้น พอได้กลับกลายเข้าไปในพลังฝ่ามือแล้ว ไหนเลยจะเป็นอาณานิภาพที่เทพอสูรเก๋ามังกรจะรับเอาไว้ได้

เหตุการณ์ทั้งมวลที่อุบัติขึ้นนี้ ต่างอยู่ในความสังเกตของตึกโกวแซซึ่งโดยสิ้นเชิง หวนคิดขึ้นได้ว่า เทพอสูรเก๋ามังกรนี้คือบิดาของมารดาตน มันมาตรม้านจะมีความอาฆาตแค้นอย่างยิ่งใหญ่อยู่กับเชื้อเกี่ยวมูสือผู้เป็นบิดา แต่จะอย่างไรก็เป็นจ้วงง (ตา) อันแท้จริงของตนอยู่

ในทันใดนั้น จึงร้องโพล่งออกไปว่า

“ฮือเฮีย ช้าก่อน !”

เขาก็เอียงในขณะนี้ได้ตัวตปาดพลั่งออกไปจนสุดตัวแล้ว ไหนเลยจะรังตำหน่งกลับมาได้อีก แต่พอได้ยินวาจาของตึกโกวแซซังแล้ว ก็ทอนพลังให้น้อยลงไปสองส่วนอย่างรวดเร็ว เสียงดังโครมระเบิดขึ้นก็ก้อง เทพอสูร

แก้มงการขวับไปทั่วทั้งแขนขา เซลลาถอยออกไปสามก้าว สีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง ร้องขึ้นว่า

“เฮียะยี้ เจ้ามีเรื่องอันใดหรือไม่?”

“บิดา ข้าพเจ้าไม่มีเรื่องอันใดดอก ท่านรีบไปเถิด”

ขณะนั้นเสียงอันระหอยของตึกโกวแซซังได้ดังขึ้นอีกว่า

“ซื่อเฮีย ปล่อยมันไปเถิด”

เขาก็เอียงงู้องอย่างสงสัยใจ ตึกโกวแซซังจึงเอ่ยปากกล่าวกับเฮียะเฮียะฮู้ฮูฮินขึ้นอีกว่า

“ฮูฮิน ตึกโกวแซซังหาจะมีจิตคิดอาฆาตในตัวท่านไม่ ขอฮูฮินโปรดรีบถอยออกไปเถิด ตึกโกวแซซังยังหวังว่า ฮูฮินคงสามารถไปเยี่ยมเยียนตระกูลตึกโกวที่ริมบึงอั้งเจ็กไ้วในวันหนึ่งข้างหน้า”

ใบหน้าอันเคร่งขรึมเย็นชาของเฮียะเฮียะฮู้ฮูฮินพลันปรากฏแววประหลาดอย่างอธิบายมิถูกขึ้นวูบหนึ่ง สายตาอันเย็นชาเคร่งเครียดของนางจ้องมองดูท่าทีที่ระหอยโรยแรง และใบหน้าอันซิดเผือดปราศจากสีเลือดของตึกโกวแซซังแล้ว จึงกล่าวว่า

“เจ้า...เจ้าคือ...”

ตึกโกวแซซังมิรอให้วาทะของนางกล่าวจบก็ทราบความหมายในคำถามนั้นแล้ว ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ ขึ้น กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าคือบุตรของกิมเหยงก้าจู้...กิมเอ็งผู้เป็นน้องของท่าน ฮูฮิน ท่านทราบว่าข้าพเจ้าย่อมไร้โอกาสจิตต่อท่านอย่างแนใจแล้วกระมัง”

เฮียะเฮียะฮู้ฮูฮินอุทานดัง ๆ ขึ้น เฮียะเฮียะกงจู้ฮั้งยี้พลันร้องดัง ๆ ขึ้นว่า

“อย่างนั้น อย่างนั้น ท่านก็คือพี่พี่ของข้าพเจ้าเอง”

เฮียะเฮียะฮู้ฮูฮินหน้าแดงฉานขึ้นทันที หันไปตวาดว่า

“เอ๊ยเท่า กล่าวเหลวไหลไม่ได้”

วาทะทั้งหลายเหล่านี้ เทพอสูรแก้มงการพลอยได้ยินอย่างถนัดชัดเจน มันร้องอย่างพลุกพล่านดลใจขึ้นว่า

“เลือดชั่ว พวกเจ้าต่างเป็นเลือดชั่วซ้ำสารเลว แต่ทว่าเอ็งยี่และเฮียะยี่...”

ดาทั้งสองมีประกายอันคมวาวแกร่งกร้าวขึ้นทันที หันขวับกลับไปถาม
เฮียะเฮียะฮู้ฮูหยินเป็นครั้งที่สามว่า

“เฮียะยี่ เจ้า...เจ้าไม่นึกตำหนิบิดาจริง ๆ หรือ”

เฮียะเฮียะฮู้ฮูหยินยังมีทันตอบคำ พลันมีเสียงดังออกมาทางด้านหลัง
ห้องโถงใหญ่ว่า

“รับคำสั่งจากท่านประมุขให้เกล้า้งตัวจู๊รีบถอย”

เกล้า้งซึ่งมือสะท้านขึ้นทั้งร่าง กลอกตาทั้งสองไปมาผ่านร่างของเฮีย-
เกี่ยมฮู้ฮูที่ได้รบบาดเจ็บ ฮั่วยิดชีวไ้กำลังกรีดถ่ายเลือดให้อย่างกุกกูกอแล้ว
จึงส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

“พวกเจ้าเหล่าผู้ไร้ยางอาย หากแน้นตกอยู่ในเงื้อมมือของเราเทพอสูร
แก้มังกรเมื่อใด เฮอะ ความแค้นในวันนี้ พวกเจ้าคอยดูต่อไปเถิด”

กล่าวจบก็หันมาเขม่นมองดูตึกโกวแซซังและเฮียเกี่ยมฮู้ฮูอีกครั้ง จึง
หันร่างถอยไปทางด้านหลังห้องโถงใหญ่ ประตูปานนั้นได้เคลื่อนเข้าปิดอย่าง
แช่มช้าทันใด

เช็กก็เอียงสะท้านขึ้นทั้งร่าง ร้องสุดเสียงไปว่า

“พรรคอสูรโลหิตคิดจะทำลายยอดฝีมือทั้งหลายของบู๊ลิ้มลงไปนครา
นี้แล้ว”

กระโดดทะลิวไปด้วยความรวดเร็วยิ่งกว่าสายฟ้า มือทั้งสองผลักออก
ไปอย่างรุนแรงแกร่งกร้าวที่ประตูศิลา ซึ่งจะปิดอยู่จนบังเกิดเสียงดังโครมขึ้น
กึกก้องสนั่น

ประตูศิลาสะเทือนขึ้นครั้งหนึ่ง ส่งเสียงเอี้ยดอัดขึ้นเบา ๆ ในช่วง
จับพลันนั้น ประตูได้ดังโครมขึ้นเมื่อปิดสนิทแน่นลง เช็กก็เอียงตัวดฝ่ามือ
พาตโครม ๆ ออกไปอีกสองครั้ง แต่ก็คล้ายดังแมลงบอที่ขย่มเสาหิน มิ
เคลื่อนไหวอย่างไรแม้แต่น้อยนิด ในขณะนั้นพลันมีเสียงเคาะไม้บั๊กฮู้ฮู้ดังจน
กึกก้องกังวาน เพิกงังซิงเจิงแห่งเสียวลิ้มยี่ร้องสรรเสริญพระพุทธรุคุณขึ้น
สดใสกังวาน

พร้อมกันนั้น ได้เดินไปที่ประตูศิลาด้วยใบหน้าอันมุดบึ้งตึงเครียด บรรดาทุกคนภายในห้องโถงใหญ่ต่างพากันแผดร้องจนอื้ออึงคะนองหู เสียง ตวาดก้องร้องด่าสนั่นหวั่นไหวไปทั่วถ้ำนั้นว่า

“มารอสูรโลหิต กล้ากระทำการอย่างไรร้ายอายุถึงเพียงนี้ที่เดียว”

เพิกงั่งซึ่งเจิ้งพลันก้าวเท้าเร็วขึ้นกว่าเดิม จนถึงยังหน้าประตูศิลาบานนั้น ได้ร่วมกำลังกับเช็กก็เอี้ยงตวัดฟาดพลังฝ่ามือท้าวเทวราชอย่างหักโหม แต่ ประตูศิลาหาได้เป็นอันตรายแม้แต่อย่างไรไม่

จึงได้เคลื่อนกายไปที่ประตูอีกบานหนึ่ง ตวัดฝ่ามือฟาดออกไปจนสุด ตัว แต่ก็มีอาการหลายประตูให้เปิดออกได้เช่นเคย จึงเดือดดาลคลั่งแค้นปาน อกระเบิด ตวาดขึ้นว่า

“พรรคอสูรโลหิต พวกเจ้าจะกล้าตั้งตัวเป็นศัตรูกับบุญลี้มทั้งแผ่นดิน ที่เดียว”

ฉับพลันนั้น บนเพดานเหนือประตูศิลา มีเสียงเทพอสูรแก้มงกรหัวร่อ ดังสนั่นหวั่นไหวจนสั่นสะเทือนใจ

“ฮา ฮา ฮา ฮา...”

เพิกงั่งซึ่งเจิ้งระเบิดโทสะอันรุนแรงตวาดไปว่า

“กิมไฉ่ เจ้าก็เป็นผู้มีชื่อเสียงในบุญลี้มแห่งยุค การกระทำเช่นนี้ใช่ไม่เป็นที่เหยียดหยามประณามว่าของผู้คน ?”

เทพอสูรแก้มงกรยิ่งหัวร่อขึ้นกว่าเดิม กล่าวลงมาว่า

“บรรดาผู้มีชื่อเสียงของบุญลี้มทุกคน ต่างได้ตกลงมาในหลุมพรางของ พรรคเราโดยสิ้นเชิงแล้ว ยังจะมีผู้ใดกล้ามาหัวร่อเยาะเย้ยเล่า”

เพิกงั่งซึ่งเจิ้งพลันฉุกใจได้คิด จึงร้องดัง ๆ ไปว่า

“อาตมามีเชื่อว่าในปราสาทบัววนเก็กเก็งจะมีห้องอันเข้มแข็งดุจดั่งผนัง ศิลาหรือทองแดงมากักกันพวกเราได้ อาศัยพลังของพวกเราที่สามัคคีร่วมกัน มีอาจทลายมันไปโดยง่ายตายดอกหรือ ?”

วาทะของหลวงจีนเฉาได้กลับกลายเป็นเสียแล้ว และกล่าวสืบท่อไปว่า

“เชียะฮวกแห่งบู๊ติง เจี้ยะเจ็งแห่งคุนลุน พร้อมทั้งผู้ทรงฝีมือสูงสุดอีก

สี่คนของสำนักเรา ต่างอยู่โดยพร้อมพรักในที่นี้ จงมาทดลองพลังการร่วมกัน
ของเราทั้งหลายดูสักครั้ง เฮอะ คราใดประตูลิลาถูกทลายออก จะขอคว่ำ
พวกอสูรโลหิตของเจ้าจะคิดหนีไปซุกหัวไว้ในที่ใด”

chievawunjei jeiyejeinglaenangpodaeyinjingklawwa

“เพิกงฮ่อเสียง วิธีนี้นับว่าใช้ได้จริง ๆ”

จึงลุกขึ้นเดินตรงมาที่หน้าประตูคิลา หลวงจินอายุกว่าห้าสิบอีกสี่รูป
ของสำนักเสียวลิ้มยี่ ก็ได้เดินแหวกฝูงชนตรงมาสมทบบ้าง คนทั้งเจ็ดยืน
ล้อมเป็นครึ่งวงกลมห่างจากประตูคิลาประมาณห้าก้าว

เทพอสูรเก้ามังกรหัวร่อดังสนั่นอยู่บนเพดานประตู แล้วกล่าวว่า

“ประตูคิลามีความหนาประมาณยี่สิบchievawunjei เล่าเท็กลือ (ลาโง่ศีรษะล้าน)
อย่าว่าพวกท่านเพียงเจ็ดคนเลย แม้จะรวมกำลังทุกคนในห้องลงมือโดยพร้อม
เพรียงกัน ก็น่ากลัวอย่าคิดไปเขย่าประตูคิลาให้เคลื่อนไหวได้แต่น้อยนิดเลย”

chievawunjei jeiyejeinglaenanghwarosahasalawklawwa

“ต้องเป็นผีสาวจึงจะเชื่อคำพูดของท่าน เตรียมตัวลงมือกัน”

คนทั้งเจ็ดพากันยืนเกร็งเท้าเอาไว้อย่างคิบัติ แล้วจึงได้ใช้พลังภายในอัน
เข้มแข็งของสำนักตน ตวาดก้องและตวัดฝ่ามือกระแทกตรงออกไปด้วยกำลัง
ที่ผนึกกันทั้งเจ็ดคนนี้ มีน้ำหนักมีค่ากว่าหมื่นตำลึงเลยทีเดียว

ทุกคนภายในห้องโถง ได้ยินเสียงกระตุกข้อมือของคนทั้งเจ็ดลั่นกรียว
กราวขึ้นเบา ๆ แสดงว่าคนทั้งเจ็ดต่างได้ใช้กำลังจนสุดตัวออกไปแล้ว แต่
ประตูคิลา ยังคงเป็นสภาพเดิมมิเคลื่อนไหว ทั้งเจ็ดหาได้ทลายประตูคิลาออก
ไปไม่

เก้าเล้งชิงมือหัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าวว่า

“เป็นอย่างไร ? วาจาของข้าพเจ้าไม่หลอกลวงกระมัง”

เพิกงฮ่อจึงพลันตวาดสุดเสียงขึ้นว่า

“ฟาด !”

คนทั้งเจ็ดพอได้ยิน ต่างสุดลมปราวเข้าไปลึก ๆ พลันตวาดก้องและ
ตวัดฝ่ามือฟาดโครมออกไปจนดังสะเทือนเลื่อนลั่น พลังฝ่ามือที่กระจัด-

กระจายออกนี้ ทำให้ผู้นั่งอยู่ในระยะใกล้ ต่างก็ต้องตื่นตระหนกตกใจจนแผ่น
หน้าหายกันเป็นชุดลมนูนว้าย แต่ประตูคิลายังเป็นเช่นเดิมมิได้สั่นไหวเลย

จวบจนบัดนี้คนทั้งเจ็ดจึงได้เปลี่ยนลมปราณกันอย่างหนักหน่วง สาย
หน้าแล้วกล่าวว่า

“ทดลองไปก็เสียกำลังโดยใช่เหตุแล้ว”

เพ็ทงซึ่งเจ็ดคล้ายดั่งไก่ที่พ่ายแพ้จากการชน มันก้มศีรษะอย่างท้อแท้
ทอดอาลัย ถอยหลังมาอีกห้าก้าว แล้วบนพืมพำขึ้นว่า

“โอม มณีตัสสะ”

ในขณะนั้น พลันมีเสียงมโหรีดังแว่วมาอีกแล้ว แก่เล้งซึ่งมือหวั่น
อย่างปลาบปลื้มยินดี แล้วกล่าวว่า

“ท่านทั้งหลาย หากแม้ยังไมยินยอมพร้อมใจ ก็จงรวมกำลังไป
ทดลองดูอีกครั้ง พรรคเราจะบรรเลงมโหรีเพื่อเป็นการสนับสนุนให้พวก
ท่านทุ่มเทกำลังกันเข้าประลอง ฮา ฮา...”

ในเสียงหวั่นนี้สร้างความเดือดดาลคลั่งแค้นให้กับทุกคนภายในห้อง
จนต้องขบเขี้ยวเคี้ยวฟันระงับใจเอาไว้

ขณะนั้นฮ้วยปิดชีว่ใจให้เชี่ยเกี่ยมอุสือรับประทานยาเข้าไปแล้วกล่าว
เสียงดัง ๆ ว่า

“แก่เล้งซึ่งมือ ท่านอย่าได้ลำพองไป ฮ้วยม้อบั้งจูบาคเจ็บสาหัสหนักแล้ว
ร่อแร่ปางตายแล้ว ท่านยังลำพองใจไปไยด้วย ข้าพเจ้าขอถามท่าน อันผู้มี
ฝีมือของบู๊ลิ้มทั้งหลายเหล่านี้ ต่างไร้ความอาฆาตแค้นกับพรรคอสูรโลหิตของ
พวกท่าน พรรคอสูรโลหิตไยจะต้องทำลายผู้ทรงฝีมือทั้งแผ่นดินด้วย”

แก่เล้งซึ่งมือหวั่นพลงตอบว่า

“บั้งจูของพวกเราย่อมไร้ความน่าวิตก ข้าพเจ้าบอกกับท่านก็ได้ ขอ
เพียงผู้ที่อยู่ภายในห้องยินยอมสมัครเข้ารับใช้ต่อพรรคเรา ทางพรรคเรายอม
อภัยให้กับมัน ปล่อยออกมาจากที่กักกันได้”

เจี่ยะเจ็งเล่านั่งแผ่รองสุดเสียงไปว่า

“คำพูดผิดสาง คำพูดผิดสาง หากแม้มีคณียินยอมร่วมหัวกับพวกมาร

ร้ายเยี่ยงเจ้าแล้ว ลองถามว่าจะปล่อยมันออกไปได้อย่างไรกัน โดยให้ผู้อื่น ๆ
ยังคงถูกกักกันไว้ต่อไป ไยไม่เป็นคำพูดผีสิงด้วยเล่า”

เก้าเล้งซึ่งมือห้าวร่ำดังยิ่งกว่าเดิมอีก ตอบเสียงกระด้างว่า

“ข้าพเจ้าย่อมมีวิธีการ เอาเถิด ข้าพเจ้าจะให้พวกท่านได้เห็นเลย”

พลันร้องเสียงดังก็ก้องขึ้นว่า

“เฮียะยี้ เจ้ามิใช่ว่าไม่แค่นเคืองเราผู้เป็นบิดาอีกแล้วหรือ ?”

เฮียะเฮียะผู้ฮุนนงไปทันที แต่แล้วผงกศีรษะอย่างหนักแน่นเด็ด
เดี่ยวกล่าวขึ้นว่า

“บิดา การกระทำของเมื่อครั้งอดีตของท่าน มาตราแน่นจะทำร้ายใน
ผู้อื่นและตนเอง สามสฤทธาแห่งเซาะซัวต่างถูกผลร้ายนี้กล้ำกรายมา แต่บิดา
และบุตรจะอย่างไรก็เป็นสายเลือดเดียวกัน เฮียะยี้ไม่มีจิตคิดชิงชังท่านมาเลย
ชั่วชีวิต”

บนช่องน้อยของผนังคิลา นั้น มีเสียงเก้าเล้งซึ่งม่อกล่าวลดลงมากไปกว่า
“เฮียะยี้ ในเมื่อมิแค่นเคืองบิดาต่อไปแล้วอย่างนั้น จงนำคนของเจ้า
เดินไปทางด้านซ้าย...”

มิคาดว่าวาทายังมีทันจบคำ พลันตวาดก้องขึ้นสุดเสียงว่า

“ແ່แล้ว ปราสาทมีลัญญานฉุกเฉิน พวกเจ้าสงบเอาไว้อย่าพลุ่งพล่าน
ไป มิทราบว่ามีเหล่าโจรเตรียมจลาจลมาแต่ใด รอเราไปจัดการกับมันเสียก่อน”
จากนั้น ทุกสิ่งก็เงียบงันลงไปที่

ตึกโกวแซซึ่งพลันหยุดฉะพริบปรายในเวลานั้นทันที ลืมตาน้อย ๆ ส่ง
รอยยิ้มขึ้นอย่างเลื่อนราว กล่าวเบา ๆ กับแน่นังย้งว่า

“ตัวเล็กคงมีความสำเร็จอย่างไรในการกระทำครั้งนี้เป็นแน่”

แน่นังย้งผงกศีรษะและกล่าวเบา ๆ ว่า

“หวังว่าท่านจะสามารถช่วยเหลือมารดาท่านและเล็กอยู่เหลือจู้ด้วย”

ในลับพลันทันใดนั้น มีเสียงแผดร้องอย่างเจ็บปวดดังแว่วมาจากเบื้อง
บนเพดานอย่างเลื่อนราว ตึกโกวแซซึ่งพอได้ฟังพลันสะท้านขึ้นทั้งร่างทันที
กระโดดลุกขึ้นยืนโดยไม่คำนึงถึงร่างที่ยังได้รับบาดเจ็บอยู่ ร้องสุดเสียงไปว่า

“ແຍ່ແລ້ວ ນັ້ນເປັນເສຶຍຂອງຕົວເຈົ້າ ຍັງມ່ວຍ ຮີບປະກອງຂ້າພຣົກເຈົ້າເດີນໄປ
ທີ່ມຸມຂາວຂອງຫ້ອງ”

ແນ່ງຍັງກໍ່ຈຳໄດ້ວ່າເສຶຍທີ່ແຜ່ຮ້ອງນັ້ນ ຄືເສຶຍຂອງອັງປອເກຶຍມແຂະ
ນາງຈິງຮີບປະກອງຕັກໂກວແຂ່ງເດີນໄປທີ່ມຸມຂາວຂອງຫ້ອງຕາມຄຳສັ່ງທັນທີ
ຕັກໂກວແຂ່ງເດີນຟລາງກລ່າວຟລາງວ່າ

“ຍັງມ່ວຍ ເຮົາບິດາຂ້າພຣົກເຈົ້າແລະອາລຸ່ງທັງຫຼາຍຕາມມາດ້ວຍ”

ແນ່ງຍັງກະທຳຕາມ ໂດຍໄປເຮົາຮ້າຍປິດຂົ້ວໃຈໃຫ້ປະກອງເຮົາເກຶຍມອຸສິອ
ຕາມຕິດມາ ຈຶ່ງໄປໄດ້ໄດ້ທາງທຸນປ້າຍລີ້ມແລະສອງຟື້ນອັງແອ່ວ ທີ່ແບກວ່າງ
ອັງປ້າຍແຂະຕາມຕິດມາດ້ວຍຄວາມເສົ້າເສຶ້ຍໃຈປານທົ່ວຈະແທກສລາຍ ເຮົາກໍ່-
ເອຶ້ຍແລະທາຍາຍອດກະບີນິຣນາມ ພ້ອມດ້ວຍບຸຣຸກຮາຍເປັນກອງຮ່ວງຫຼັງ

ສາຍຕາທຸກຄົນກາຍໃນຫ້ອງໂຮງໃຫຍ່ ຕ່າງຈັບຈ້ອງດູບວນນັ້ນຈົນແນ່ງນັ້ນ ມີ
ທຣາບວ່າພວກມັນຈະມີການກະທຳຢ່າງໃດໃນຕໍ່ໄປ ເພິ່ງຈັງຈິງເຈັດທຸກຫລ້າ-
ກລີ່ນອຸມິໄດ້ ຕາສີເຮົາໄດ້ເຈັດຈຳຈົນແວວວາ ສ່ເສຶຍດັງ ໆ ຂຶ້ນວ່າ

“ເຈົ້າເດັກຕັກໂກວ ເຈົ້າຈະທຳຢ່າງໃດ ?”

ຕັກໂກວແຂ່ງຕອບໄປທັນທີວ່າ

“ທຸລາງຈີນຂົ້ວຂ້າ ເກຶຍຣາຕິກຸມີອັນສູງສ່ອງຂອງວັດເສຶຍລີ້ມຢ່າງຕ່າງກຸ່ມທ່ານທຳລາຍ
ຍັບເຍີນລຸ່ມທຸກລີ້ນແລ້ວ ທ່ານໄດ້ມີຕັກຕັດຮຶກຈະມາຄາມໄດ້”

ວາຈາຈຶ່ງສ້າງຄວາມເຕືອດຕາລາໃຫ້ກັບເພິ່ງຈັງຈິງເຈັດຈຳຈົນຕ້ອງແຜ່ຮ້ອງສຸດເສຶຍ
ໄປວ່າ

“ປະເສຣິຣຸແທ້ ຄວາມອັບຍາດໃນການຈຶ່ງເສຶຍຈິລານອກເມືອງກິມເລັ່ງເຮົາຍັງມີໄດ້
ຄິດບັນຊີກັບເຈົ້າມາ ແຕ່ເຈົ້າກໍ່ລັບກລ່າວສາມຫາວກ້າວຮ້າວເຮົາແລ້ວ”

ແນ່ງຍັງຕວາດຂຶ້ນຢ່າງໄມຍິນຍອມວ່າ

“ເສຶຍແຮງທີ່ທ່ານຍັງກລ່າວອອກຈາກປາກໄດ້ ກາຍໃນເມືອງບູຮຸ້ນນັ້ນ ເຈົ້າສຳນັກ
ຂອງທ່ານ ເປັນເພຣະເທຸດໃດຈຶ່ງຕ້ອງຕາຍຢູ່ກາຍໃນຕຣອກເລັກ ໆ ?”

ວາຈາຂອງແນ່ງຍັງນີ້ ກລ່າວອອກໄປເພຣະຄວາມເຄືຍດເຄັ່ນຈຶ່ງຈັງເພິ່ງ
ປະກາດເດຶຍວ ແຕ່ພອກລ່າວໂຟລ່ອອກ ເພິ່ງຈັງຈິງເຈັດໄດ້ຟັງສີ່ນ້ຳຟື້ນແປ
ເປຣີຍຸນຢ່າງຮຸນແຮງ ສ່ເສຶຍທົ່ວທຸກເລັກເລັກຈົນເສຶຍດູຮາຍກາຍໃຈ ກະຮາກ

เสียงกล่าวว่า

“ประเสริฐมาก เจ้าสำนักของวัดเรา ที่แท้ตายลงด้วยน้ำมือของพวกเจ้านั่นเอง เห็นที่ต้องใช้เลือดมาล้างเลือดแล้ว”

ผู้ทรงฝีมืออันดับสูงของเสียงลึมยี่ทั้งสี่คน ต่างมีสีหน้าโหดเหี้ยมอำมหิต ขึ้นจนทั่วถ้ำวน คนทั้งสี่กระโดดลุกขึ้นยืนในฉับพลันทันที พุ่งละลือตรงเข้าหา ตึกโกวแซซังและเน้งยังปานเหินบิน

ตึกโกวแซซังหัวร่อแค้น ๆ และกล่าวว่า

“หลวงจีนช้วนยัньตาเซียว ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านควรเบิกตาให้ชัดเจนกว่านี้ ด้วย เวลาและสถานที่ที่ข้าพเจ้าถามท่านยังรู้อะไรความยิ่งคิด อย่างน้อยสำนักเสียงลึมยี่ที่มานี้ จะต้องหลั่งเลือดลงด้วยน้ำมือมารโลหิตโดยสิ้นเชิงดอก”

เพ็กจ้งซึ้งเจิ้งแผดร้องด้วยความแค้นว่า

“เจ้าเด็กตึกโกว พรอคอสุรโลหิตมีเจตนาในตัวเจ้าเท่านั้น ทุกคนภายในห้องขอเพียงจับกุมตัวเจ้าเอาไว้ ไยต้องวิตกว่าพวกมันจะไม่เปิดประตูยอมส่งพวกเราออกไปโดยปลอดภัยเล่า”

วาจของเพ็กจ้งซึ้งเจิ้งครั้งนี้ นับว่าร้ายกาจยอดเยี่ยมอย่างยิ่ง เนื่องจากเหตุผลที่มันกล่าวไปนี้ มาตรามั่นมิตรงเป้าหมายโดยสิ้นเชิง แต่ก็มีพลาดผิดไปสักเท่าใดนัก อันตึกโกวแซซังนับเป็นศัตรูผู้กล้าแข็งที่สุดในอนาคตของพรอคอสุรโลหิต เพียงแต่กำจัดการตึกโกวแซซังออกไปได้ มหาภัยในภายหน้าของพรอคอสุรโลหิต ก็ถูกกำจัดลงอย่างราบคาบแล้ว

วาจานี้ยังมีความหมายยุแหย่อย่างรุนแรง เหล่าผู้ทรงฝีมือพอได้ยินต่างพากันมีสีหน้าตื่นเต้นยินดี วิพากษ์วิจารณ์กันอยู่ซึ้งแซ่ เพ็กจ้งซึ้งเจิ้งสังเกตสีหน้าก็พอใจได้ทราบว่ วาจของตนมีประสิทธิภาพ จนทำให้ทุกคนเกิดปฏิกิริยาในเชิงเห็นพ้อง จึงพลันส่งเสียงสดใสกังวานขึ้นว่า

“พวกเราถูกกักขังไว้ในห้องศิลา นับว่าเจ้าเด็กตึกโกวนี้เป็นตัวการอย่างแน่ชัด พวกเราจับกุมมันเอาไว้ก่อน”

เสียงระฆังคิลาได้ดังสนั่นจนกริยาวราวสับสน เจี้ยะเจิ้งเล่านี้แห่งคุณ-
ลุ่มมิรอให้พวกผู้ฝีมือได้ซูลมุนวุ่นวายออกไป ก็ผืนกกำลังภายในอันเข้มแข็ง

แกร่งกร้าว เปล่งเสียงหัวร่อดังออกจากจุดศูนย์จงดั่งสะท้อนสะท้อนแล้ว
กล่าวดังกึกก้องกังวานขึ้นว่า

“เทือกถื่นนัยน์ตาเขียว การยุงเหล่าผู้มีฝีมือของท่านในครั้งนี้ มีเลศนัย
ชั่วร้ายอย่างไรแอบแฝงอยู่ ท่านคิดจะขอยืมมือคนทั่วไปล้างแค้นให้กับเรื่อง
ส่วนตัวหรือ ฮา ฮา เฒ่าเทือกถื่น ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านนัยน์ตาบอดเสียแล้ว
อันผู้คนภายในห้องโถงใหญ่ยามนี้ ต่างเป็นผู้มีชื่อเสียงเรียงนามอันกระเดื่อง
ดังของทุกแห่งหนในแผ่นดิน ไหนเลยจะหลงกลเทือกถื่นได้อย่างง่ายดาย
ยอมให้หลอกใช้โดยไร้ความยั้งคิด หากแม้ข้าพเจ้าเป็นเด็กตึกโกวแล้ว
ข้าพเจ้าจะควักนัยน์ตาปิศาจของท่านออกมาโยนเล่นเสียเลย”

ความกระเหี้ยนกระหือรือของเหล่าผู้ทรงฝีมือทั้งหลายในยามนี้ ได้ถูก
วาทะของเจ้ายะเจิ้งเล่านี้สะกิดจนรู้สึกนึกคิดขึ้น จึงมิได้เกิดเภทภัยอันใหญ่
หลวงอย่างไร ตึกโกวแซ่ซ่งและแน่งย้งต่างเหลียวมองดูเจ้ายะเจิ้งเล่านี้ด้วยความ
ลึกลับระแวง

แต่ทว่าทวยหอดกระบี้นิรนามและเซ็กก็เอียง ไหนเลยจะอดทนกลักริ้น
ได้อยู่ พวกมันตวาดก้องด้วยความแค้นเคือง เสียงกระบี๋ทองหลุดจากฝักดัง
เปรี๊ยะใหญ่ พร้อมกับประกายสีทองสายยาวเหยียด พุ่งเข้าจู่โจมหลวงจีน
นัยน์ตาเขียว ตวาดด้วยความแค้นว่า

“เทือกถื่นเฒ่า บูลี้มมีผู้ใดชั่วเลวทรามดุด่าท่านขึ้นแล้ว ช่างเป็นเคราะห์
อันมหันต์ที่ทุกคนควรเศร้าเสียใจ”

แต่พอจู่โจมไปได้ครึ่งทาง เซียะฮวงจุนเจี้ยแห่งบู๊ตึงส่งเสียงหัวร่ออัน
เหี้ยมเกรียมชั่วร้าย กระซากกระปือออกจากหลังดังควบใหญ่ กระโดดเข้ามา
ขวางหน้ายอดกระบี้นิรนามเอาไว้ได้ แสยะยิ้มแล้วกล่าวว่า

“ภายในอุโมงค์ใต้ดินวังโบราณนี้เอง เราผู้วิเศษได้พ่ายแพ้ลงด้วยเก้า
กระบวรท่ามังกรทองของท่านมา มา มา ยินดีขอรับทราบทำอันสูงส่งจาก
ท่านอีกสักครั้ง”

สำนักบู๊ตึงมีชื่อเสียงเลื่องลือในเพลงกระบี่อยู่แล้ว กระบี่ยาวพอสบัด
ก็กลายเป็นสามแฉกอันแหลมคมรุนแรง เพียงลงมือครั้งแรกก็เป็นท่าไม้ตาย

ในเพลงกระบี่มหาภาพ (เอียงเอียงเกี่ยมฮวบ)

ทนายทอดกระบี่นิรนามทวาดขึ้นด้วยความแค้นว่า

“ท่านคิดจะล้างแค้นหนึ่งกระบี่ที่ถูกมาในวังโบราณนี้เอง ก็ต้องรอไว้
เมื่อออกจากปราสาทบ้านเก็กเก็งแล้ว เราย่อมยินดีสนองรับทุกเวลา ขณะนี้
เราจะไปปลิดชีวิตของหลวงจีนชั่วช้านั้นเสียก่อน”

เช็กก็เอียงหนวดเคราปลิวพลี้ว ทวาดเสียงกระด้างขึ้นว่า

“ปีศาจเผ่าผมแดงและเท็กลืออำมหิต มีความชั่วช้าสารเลวดูจกัน ท่าน
ส่งเสริมมันไปด้วยกันสองคนเถิด เท็กลือยากที่จะหนีออกจากเงื้อมมือของเรา
เล่าตัวแห่งสามอำมหิตแห่งโลกันตร์เช็กก็เอียงได้ดอ”

ทนายทอดกระบี่นิรนามพลั่นยกกระบี่ทองขึ้นตั้งเสมอคิ้ว กล่าวเสียง
ดัง ๆ ว่า

“ปีศาจเผ่าผมแดง ข้าพเจ้าจะประฝีมือกับท่านสักหลายกระบวณเพลง
ก็ได้ รับไว้”

เสียงทวาดพรวดคำ กระบี่ทองพลั่นแฉลบออกเป็นเส้นสายยาว
เหยียด ปรักายทองพุ่งเข้าใส่ศีรษะเซี่ยะฮวกจุนเจ็ยอย่างหนักหน่วงหนาแน่น
ทนายทอดกระบี่นิรนามพอลงมือ ก็เป็นท่าโลดแล่นแฉลบจวดเฉวียน อัน
เป็นท่าไม้ตายขั้นสุดยอดของเก้ากระบวณท่ามังกรทองทีเดียว

เซี่ยะฮวกจุนเจ็ยแผดร้องดังคลุ้มคลั่ง กระบี่ยาวในมือพลอยสะบัดจน
กลายเป็นม่านประกายอันเจิดจ้าแน่นหนา

เงาร่างทั้งสองพอปะทะก็แยกออกจากกันในทันที ทนายทอดกระบี่
นิรนามทวาดก้องขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เซี่ยะฮวกจุนเจ็ยกลับแผดร้องสุดเสียงไปใน
ครานั้น ปรักายเย็นเยือกพุ่งกระจายออกไปไกลกว่าสามสิบเซี่ยะ เมื่อ
ชะงักร่างจนหยุดนิ่งแล้ว ที่ลำแขนได้ถูกคมกระบี่กรีดออกเป็นแผลยาวร่วม
ห้านิ้ว ใบหน้าซีดเผือดไร้สีเลือด เส้นผมแดงฉานทั่วศีรษะ กระจัดกระจาย
ลงคลุมหน้าจนเกลื่อนกลาด มีท่าที่อันตื่นเต้นหวาดกลัว และหลุกหลืออย่าง
ยิ่ง แผดร้องเสียงสนั่นไปว่า

“สวรรค์ เกียรติภูมิของบุ๋ตึงต้องมาถูกทำลายด้วยมือของเราแล้ว”

กระบี่ยาวในมือถูกสลัดขึ้น บังเกิดเสียงเปรี๊ยะปรั้งเบา ๆ เพราะหักกระจายออกเป็นท่อนเล็กท่อนน้อย ร่วงหล่นลงสู่พื้นจนเรี่ยราด จากนั้นจึงส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นอีกว่า

“นับแต่ขึ้นไป เราเขียะฮวกจุนเจ็ยจะไม่ใช้กระบี่อีก ทายาทยอดกระบี่นิรนาม ตั้งแต่บัดนี้ กระบี่มีมกรทองของเจ้า สามารถอาละวาดไปได้ทั่วแผ่นดินโดยไม่มีผู้ใดเทียมแล้ว แต่ทว่า เฮอะ เจ้าจงจำเอาความอาฆาตแค้นในการทำลายกระบี่ของวันนี้ด้วย”

กล่าวแล้วเขียะฮวกจุนเจ็ยจึงเดินไปยังที่มุมห้องอย่างเงียบเหงา ทรวดกายนั่งลงหลับตาโดยมิได้วักกล่าวอย่างไรอีก

ทายาทยอดกระบี่นิรนามคาดมิถึงว่า เขียะฮวกจุนเจ็ยจะทำลายกระบี่ด้วยมือตนเอง เมื่อองงันอยู่บูบหนึ่งแล้ว จึงกล่าวว่า

“จะอย่างไรก็ตาม เขียะฮวกจุนเจ็ยมาหาข้าพเจ้าได้ทุกแห่งหน ทุกเวลา”

ขณะนั้นเช็กก็เอียงได้ย่างเข้าหาเพ็กงซึ่งเจิ้งจนถึงที่เบื่องหน้าแล้วกล่าวว่า

“เท็กลือเฒ่า หากแม้นยังมีสันดานผู้คนติดตัวอยู่ จงแสดงฝีมือออกมาให้ดูเสียบ้าง คาดมิถึงว่าผู้อยู่ในเพศบรรพชิตแล้ว ยังจะมีสันดานอันชั่วร้ายเลวทรามถึงเพียงนี้”

หลวงจีนฝีมือสูงอีกสี่รูปของเสียวลิ้มยี่ ความจริงกำลังเคลื่อนกายเข้าไปหาตักโกวแซซึ่งอยู่ พอเห็นเช็กก็เอียงอย่างสามชুমเข้าหาเพ็กงซึ่งเจิ้งอย่างประสงค์ร้าย ทั้งสี่ต่างถีบเท้าฟุ้งกายกลับมามารวดเร็วรุนแรง เช็กก็เอียงตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

“พวกเจ้ามิใช่คู่มือด้านเราได้ จงไสหัวไปให้ห่างไกลด้วย”

ขณะนั้นเบื่องบนเพดานมีเสียงกู่ของฮังปอเกี่ยมแซะดังขึ้นจนสั่นสะท้านไปทั่วห้วน ตักโกวแซซึ่งคลายลมหายใจออกมาแล้วกล่าวว่า

“ตัวเจ็กปลอดภัยไว้อันตรายแล้ว แต่ได้เผชิญกับศัตรูผู้เข้มแข็งยิ่ง พวกเราจะต้องรีบรุดออกไปจากห้องคิลานี้ เพื่อช่วยเหลือต่อตัวเจ็กให้ทันการ”

แน่นังยังรีบกล่าวขึ้นว่า

“ประตูห้องโถงปิดสนิทแน่น รวมกำลังเจ็ดฝีมืออันดับสูงของบู๊ลิ้ม ยัง
มีอาจจะผลักให้สั่นไหวได้แค่เล็กน้อย แล้วพวกเราจะออกจากห้องศิลานี้ได้
อย่างไรกัน”

ติกโกวแซซังหัวร่อพลางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ามีทางลับแห่งหนึ่งพอจะรื้อนกายไปได้ แต่ก็แปลกแท้ เหตุไหน
เช็กก็เอี้ยงจึงมีทราบทางลับสายนี้ด้วย”

ติกโกวแซซังเคลื่อนกายไปที่มุมขวาของห้องอีกหลายก้าว พลันได้ยิน
เสียงเพ็กงั้งซึงเจิ้งตะโกนก้องขึ้นว่า

“จงจับเจ้าเฒ่าอุบาหรณ์ไว้ให้เราด้วย”

เช็กก็เอี้ยงกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“สำนักเสียวลิ้มยี่ของเจ้า ยังไม่มีผู้เก่งกาจสามารถถึงปานนั้นดอก”

สี่ผู้ทรงฝีมือแห่งเสียวลิ้ม รีบกระจายออกไปยืนคนละมุมอย่างแคล่ว-
คล่อง พลังฝ่ามือท้าวเทวราชอันเหี้ยมหาญหนักหน่วง ตวัดฟาดมาทั่วทุกทิศ
ทางอย่างหักโหมรุนแรง เช็กก็เอี้ยงคำรามดั่งพยัคฆ์ร้ายหมายเหยื่อ กระโดด
พรวดเดียวขึ้นสูงไปกว่าสิบเชีเยะ ฝ่ามือทั้งสองกางอ้าออกดั่งตาขอ ในช่วง
จับพลันทันใด ละอองสีม่วงได้กระจัดกระจายออกล้อมร่างจนหนาแน่น และ
พลังอันมหาศาลได้สะกดเอาสี่ผู้มีฝีมือแห่งเสียวลิ้มจนหนักหน่วงรุนแรง

เพ็กงั้งซึงเจิ้งพอเห็นสถานการณ์เลวร้ายเช่นนั้น ก็แผดร้องเสียงสนั่น
หวั่นไหว จีวรอันกว้างใหญ่ได้สะบัดขึ้น พลังฝ่ามือท้าวเทวราชแห่งเสียวลิ้มยี่
ถูกฟาดออกไปดั่งมรสุมอันคลุ้มคลั่งในทะเลใหญ่ กระแทกเข้าใส่พลังฝ่ามือ
ของเช็กก็เอี้ยงที่ยังลอยตัวอยู่กลางอากาศ

เมื่อเป็นเช่นนั้น สถานการณ์ของเช็กก็เอี้ยงจึงตกอยู่ในระหว่างอันตราย
ที่ร้ายแรงอย่างยิ่ง แฉ่งยังร้องเบา ๆ ขึ้นว่า

“แซซังกอ ซือเฮียของท่านแย่นะแล้ว”

ติกโกวแซซังเขม่นตาทั้งสองมองดูเช็กก็เอี้ยงโดยไม่กะพริบ ตอบขึ้นว่า

“มิเป็นไร น่ากลัวพวกเสียวลิ้มจะต้องมีคนเสียชีวิตแล้ว”

วาจายังมิทันขาดคำ พลันเห็นเช็กก็เอี้ยงสะท้อนร่างกลางอากาศขึ้น

จริง ๆ จนสามารถพุ่งสูงไปได้อีกเจ็ดเซี่ยะ เลี่ยงออกจากฝ่ามือท้าวเทวราช
ของเพ็กกิ้งซิงเจิ้งได้อย่างหวุดหวิด และในเวลานั้น พลับใช้กำลังถ่วงพัน
ซึ่ง ร่างปราดลงมาจุดตั้งดาวตกจากฟากฟ้า แทบจะเป็นเวลาพร้อมเพรียงกัน
นั้น ยอดฝีมืออันดับสูงของเสียวลิ้มยี่สองรูปพากันแผดร้องด้วยความเจ็บปวด
รวดเร็ว ทั้งสองที่เผชิญในด้านตรงถูกพลังลมพินาศจากโลกันตร์ที่เช็กก็-
เอี้ยงฝึกปรือมาอย่างคร่ำเคร่งถึงหลายสิบปี พาดเข้าใส่จนดังสนั่นหวั่นไหว
หลวงจีนฝีมือสูงเสียวลิ้มยี่ทั้งสองรูปนี้ มีโลหิตทะลักออกจากทวารทั้งเจ็ด บน
พื้นห้องโถงที่เป็นศิลาแตกกระจายออกจนเวียนว่อน และลี้กลิ้งไปอีกหลายนิ้ว
ด้วยพลังอันมหาศาลในครั้งนี้

“ซือเฮีย หลวงจีนเสียวลิ้มมาตรเม่นมิใช่เป็นคนดีที่น่านิยมนะ แต่พวก
เราออกไปจากห้องโถงนี้สำคัญกว่า ปล่อยปละชีวิตพวกมันเถิด”

เพ็กกิ้งซิงเจิ้งแผดร้องเสียงประหลาด ตวัดฝ่ามือพาดเข้าใส่เช็กก็เอี้ยง
พร้อมกับร่างที่โหมตรงออกไป

เช็กก็เอี้ยงหวดเคราขาวสะอาดพลีบลิวไสวได้ผนึกลมพินาศจาก
โลกันตร์ และวิชาตัวเบาเชิงปักษีไร้สภาพขึ้น เพียงขยับร่างที่เลี้ยวหลบหลีก
ไม่กี่ครั้ง ก็จากไปได้หลายสิบเซี่ยะอย่างง่ายดาย ทำให้เพ็กกิ้งซิงเจิ้งได้แต่
กระโดดโลดเต้น ด้วยความคลั่งแค้นเดือดดาลปานอกระเบิด แต่มีอาจจะไล่
ทำร้ายได้ตั้งใจหมาย

ในเวลานั้น บนเพดานห้องศิลาพลับมีเสียงกล่าวอย่างเด่นชัด
ขึ้นว่า

“ซือเฮีย เหตุไฉนท่านหลบหนีมันเล่า เจ้าเท็กก็เอี้ยงผู้นี้ทั้งไว้ให้ข้าพเจ้า
มาล่อเล่นเถิด”

เช็กก็เอี้ยงพอได้ฟังก็ปิติอย่างยิ่งยวด ร้องขึ้นว่า

“บ้านเล่าอี้ ท่านไปอยู่ที่ใดเล่า ไยไม่เปิดประตูห้องศิลา”

ผู้ที่ส่งเสียงกล่าวออกมาจากเพดานนั้นก็คือเล่าอี้ของสามอำมหิตแห่ง
โลกันตร์บ้านเกียกคั่นเอง มันส่งเสียงดังสนั่นลงมาว่า

“ซือเฮีย มันไยจะง่ายตายถึงปานนั้น แก่เล้งซึ่งม้อต่อสู้กับข้าพเจ้า

จนร่วมสองร้อยกระบวนเพลง ซึ่งปอเกี่ยมแซและน่านปีตัวจูก็ต่อยติจนซุลมน
วุ่นวาย หมายถึงลางผลาญชีวิตอย่างไม่ยอมเลิกราอยู่”

ติกโกวแซซังพอได้ฟังรับถามอย่างร้อนรนขึ้นว่า

“ยี่ฮือเฮีย ท่านหรือ มารดาข้าพเจ้าและเล็กฮู้เหล็งจูเล่า?”

เฮียเฮียฮู้ฮู้ฮินพอได้ฟัง ปรกาศตาพลันเจิดจ้าขึ้นจนแวววับทันที
บ้วนเกี่ยก็ตอบลงมาว่า

“มารดาเจ้าไร้อันตราย แต่ยังถูกสกดจุดในกายไว้ ฮั่งปอเกี่ยมแซ
กำลังเสียงชีวิตเข้าปากบักรักษานาง แต่เล็กฮู้เหล็งจูถูกมิดเกล็ดสีครามของ
น่านปีตัวจูเข้าไปแล้ว นากลัวคงไม่มีหวังรอดต่อไปได้”

วาจานี้พอกล่าวออก ร่างของเฮียเฮียฮู้ฮู้ฮินสะท้านขึ้นจนเห็นได้ชัด
ติกโกวแซซังก็สยิวกายอย่างหนาวเหน็บ คำนี้ขึ้นว่า

“อา ตัวเจ็ก ท่านต้องเจ็บช้ำน้ำใจอีกแล้ว”

บ้วนเกี่ยก็ส่งเสียงรายงานดัง ๆ ลงมาอีกว่า

“เก้าเล้งซิงม้อได้ถูกฝ่ามือม่วงประทับของข้าพเจ้าไปครั้งหนึ่ง มันมาอีก
แล้ว ข้าพเจ้าจะหาทางหลอกล่อให้มันปล่อยพวกท่านออกจากห้องจนได้”

จริงดังคำว่า เสียงกู่ของเทพอสูรเก้ามังกรดังกึกก้องกังวานมาอีกแล้ว
ในช่วงพริบตานี้ เฮียเฮียฮู้ฮู้ฮินพลันส่งเสียงดังสนั่นขึ้นว่า

“อย่าเพิ่งออกไป ข้าพเจ้าขอถามท่าน เก้าเล้งซิงม้อทราบหรือไม่ว่า
เล็กฮู้เหล็งจูถูกมิดเกล็ดสีครามของน่านปีตัวจูเข้าแล้ว”

บ้วนเกี่ยก็ตอบลงมาว่า

“มันยังมีทราบ ทราบเข้าแล้วนากลัวมันจะปีติยินดีจนกระโดดโลดเต้น
กระมัง?”

“นี่เป็นวาจาอะไรของท่าน? จงรีบบอกเก้าเล้งซิงม้อเป็นการด่วน ท่าน
ยอมปล่อยปละพวกเราอย่างเด็ดขาด”

พลันมีเสียงกู่อันเดือดดาลคลั่งแค้นของเก้าเล้งซิงม้อดังขึ้น และตวาด
ด่ามาว่า

“เจ้าเฒ่าอุบาทว์ชาติชั่ว! ที่แท้มาซุกหัวอยู่ในที่นี้เอง เจ้าอย่าหลบหนีไป

มารับฝ่ามือเราอีกสักครั้ง”

กล่าวพลางมีเสียงพลั่งลงดังกึกก้องอึ้งคะนึ่งแว่วลงมา เขียะเฮียะฮู้-
ฮูฮินส่งเสียงร้องดังอย่างไม่คำนึงถึงสิ่งอันใด แล้วกล่าวว่า

“บิดา ซาม่วยถูกมิดเกล็ดสีครามเข้าไปแล้ว บิดา ท่านต้องช่วยนาง
เป็นการด่วนด้วย”

เก้าเล้งซึ่งมือร้องเสียงแหลมลงมาว่า

“เป็นเสียงของเฮียะฮี้หรือ เจ้าทราบได้อย่างไร นำปีตัวจู้ไหนเลยจะกล้า
ไปกระทบนางแม้แต่ซุ่มชนหนึ่ง ?”

“เป็นความจริงทีเดียว บิดา รีบปล่อยพวกเราออกจากห้องไป ข้าพ-
เจ้าจะไปคิดบัญชีกับเจ้าจอมอำมหิตมิดเกล็ดสีครามให้จงได้”

เก้าเล้งซึ่งมือคำรามปานพยัคฆ์ร้ายขึ้นว่า

“เจ้าผู้แซ่บ้านของสามอำมหิต นี่เป็นความจริงหรือ ?”

“เท็จไปมิได้อย่างเด็ดขาด หากมิใช่ฮั้งปอเกี่ยมเขะยอมสละชีวิตเข้า
ปกป้องรักษาแล้ว แม้กิมเหยงกั๊วก็คงสิ้นชีวิตติดตามไปด้วยอย่างแน่นอน”

เก้าเล้งซึ่งมือแผ่ร้องเสียงดังสนั่นหวั่นไหวตลอดเวลา เสียงได้ดังไกล
ออกไปทุกคราจนจนกระทั่งเจียบหาย บ้วนเก็กเกี้ยกั๊วได้ติดตามไปไม่ คง
กล่าวลงมาจากบนเพดานห้องอีกว่า

“มันไปแล้ว มันคงไปเปิดประตูห้องคิลา”

มีคาดว่าเจียะเจ็งเล่านี้แห่งคุณลั่น ส่งเสียงหัวร่อดังจนสะท้อนเลื่อนลั่น
ไปทั่วห้องคิลาแล้วกล่าวว่า

“บ้วนเก็กเก็งจบสิ้นกันในวันนี้ พวกสาวกมารอสุรโลหิตก็จวนจะจบสิ้น
ไปด้วยแล้ว”

ที่ห้องคิลาทางด้านหลังพลันมีเสียงเก้าเล้งซึ่งมอดังกังวานมาว่า

“เจ้าพวกนี้ เปิดประตู”

เสียงหนัก ๆ ของผู้หนึ่งกล่าวขึ้นว่า

“มิได้รับคำสั่งจากบังจู้ มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจเปิดประตูได้โดยพลการ”

เก้าเล้งซึ่งมือกระซกเสียงอย่างเคียดแค้นขึ้นว่า

“ปังจู้บาดเจ็บบาสัท ได้เคลื่อนย้ายไปซ่อนอยู่ในถ้ำ แก่เช็กให้สูญหิน
ของปังจู้ก็บาดเจ็บบาสัท เรื่องราวทั้งหลายในห้วงม้อปังได้มอบให้เราแก่เล้ง-
ซึ่งม้อเป็นผู้จัดการโดยสิทธิ์ขาด เราเรียกให้เจ้าเปิดประตู เจ้ากำบังอาจมี
เชื้อฟงหรือ ?”

ทุกผู้คนภายในห้องโถงใหญ่ พากันวิพากษ์วิจารณ์จนแข็งเซ้า

“แก่เล้งซึ่งม้อคิดทรยศแล้ว เพียงเวลาครึ่งวันพรรคอสูรโลหิตก็สูญเสีย
ตัวจู้ไปถึงสองคน นับแต่นี้ไปคงไม่มีกำลังจะสร้างความเลวร้ายได้อีกแล้ว”

น่าปิติว่าจู้ก็แขนขาตึงไปข้างหนึ่ง มีอาจจะมีความอำมหิตชั่วร้ายดุจดั่ง
อดีตได้อีกแล้ว

ผู้เฒ่าประตู่กระซอกเสียงด้วยความโกรธขึ้นบ้างว่า

“แก่เล้งตัวจู้ ปังจู้แม้บาดเจ็บบาสัทแต่ก็มีได้มอบอำนาจในพรรคให้กับ
ท่านเป็นทางการเลย”

นับพลันนั้น นอกประตูมีเสียงแผดร้องอย่างเจ็บปวดดังขึ้น แก่เล้ง-
ซึ่งม้อตวาดขึ้นด้วยความโกรธว่า

“ไปของเจ้าเถิด”

จากนั้น เสียงดังเบา ๆ ได้อุบัติขึ้นหลายต่อหลายครั้ง ประตูลิลาได้
เลื่อนออกอย่างแผ่วช้า เพื่งั้งซึ่งเจิ้งแห่งเสียวลุ่มเป็นผู้กระโดดปราดออกนอก
ประตูคนแรก พร้อมทั้งตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“เจ้าเด็กตึกโกว หนี้สินของวันนี้ สำนักเสียวลุ่มยี่จะลงบัญชีของเจ้า
เพียงคนเดียวเท่านั้น”

เช็กก็เอียงหัวรอฮ่าฮา และตอบแทนไปว่า

“จะรูก่โล่งใจได้อย่างไรก็ตีกลับออกไปได้ทุกกระบวนความ สำนัก
เสียวลุ่มยี่ของท่าน หามีความเก่งกล้าสามารถอย่างไรไม่ดอก”

เพื่งั้งซึ่งเจิ้งก๊วกมื่อเรียกยอดฝีมือเสียวลุ่มที่เหลืออีกสองคน กระโดด
ล่นออกไปจากอุโมงค์ ตึกโกวแซ่ซ่งพลันมีความคิดชนิดหนึ่งพลุ่งขึ้นอย่าง
รวดเร็ว กระโดดขึ้นจากที่พร้อมทั้งร้องเสียงดังไปว่า

“ตัวซือเฮีย รีบตามหลังมันไป ระวังมันจะลงมือจู่โจมทำร้ายยังปอ-

เกี่ยมแฉะและมารดาข้าพเจ้า”

และเงยหน้าขึ้นสั่งต่อบวันเกี้ยกัอีกว่า

“บวันซือเฮียก็รีบไปช่วยเหลือยังปอเกี่ยมแฉะอีกกำลังหนึ่ง รีบด่วนด้วย”

บวันเกี้ยกักร้องรับคำอยู่บนเพดานว่า

“ได้ ซือตี้เจ้าสำนักวางใจเถิด”

เช็กก็เอียงกระโดดออกไปจากห้องในฉับพลันทันที ด้วยฝีเท้าอันรวดเร็วยิ่งนัก

ประตูศิลาพอเปิดอ้าออก เหล่าผู้คนภายในห้องโถงพากันฮือออกไป ปานทำนบทลาย เพียงชั่วพริบตา ก็พากันออกไปจนหมดสิ้น กลับเป็นพวกของตักโกวแซซังเสียอีก ที่ได้ออกเป็นคนสุดท้าย

ตักโกวแซซังรองจนเหล่าผู้ทรงฝีมือจากไปหมดสิ้นแล้ว จึงทอดถอนหายใจหนัก ๆ เดินไปที่มุมห้องด้านขวากระหิບเท้าลงไปสามครั้ง พลันปรากฏอุโมงค์ลับขึ้นแห่งหนึ่ง คนทั้งขบวนจึงได้เดินลงไปในทางลับแห่งนั้น

ภายในความมืดมิดของอุโมงค์ใต้ดิน ตักโกวแซซังกล่าวอย่างกังวลใจกับแน่งย้งว่า

“มิทราบว่ามารดาและตัวเจ็ก จะสามารถรอดจากห้วงอันตรายโดยปลอดภัยหรือไม่”

แน่งย้งพลอบใจขึ้นว่า

“แซซังก้อ ท่านมิต้องคิดให้กังวลใจไปนักดอก ขอให้ผ่านพ้นอันตรายไปรักษาพยาบาลตัวจะสำคัญกว่ามากนัก”

ขบวนคนได้พากันเดินอย่างเงียบขรึม ด้วยความเศร้าสลดร้อนใจอย่างยิ่งยวด ❀

จอมจักรพรรดิอันยิ่งใหญ่

ในอุโมงค์ใต้ดินห้องโถงของปราสาทบัวนกกึกก้องมาตราบน้มนัดมิดและแคบเล็ก แต่ตึกโกวแซซังและพวก เดินกันไม่นานเท่าใดก็มาถึงยังทางออกอีกด้านหนึ่ง ที่ปากทางออกมีคิลาท่อนมหึมาทับเอาไว้ แสงสว่างส่องลอดเข้ามาที่ช่องนั้นอย่างเลื่อนราง

ซึ่งเปื้อไคซัวและฮั่วยิปิดซัวไฉ่พากันรวมกำลังดันคิลาท่อนใหญ่นั้นออกไปได้ คนทั้งปวงจึงโผล่ขึ้นจากอุโมงค์ใต้ดิน ต่างรู้สึกมีแสงอาทิตย์เจิดจ้าบาดตา เสียงลำน้ำไหลหลั่งอย่างเชี่ยวกรากจนสะท้อนเลื่อนลั่น กวาดตามองไปเห็นลำน้ำสายใหญ่อยู่เบื้องล่าง ไหลเชี่ยวกรากจนเป็นฟองฝอยครืนครื้นที่นั่นคือด้านริมหน้าของยอดเขาซึ่งหนึ่งซง คนทั้งปวงพากันระบายลมออกจากปากอย่างโล่งอกขึ้น

ขณะนั้นตึกโกวแซซังมองดูใบหน้าอันซีดเผือดของเซี่ยเกี่ยมลู่อือตึกโกวซงแล้ว กล่าวเบา ๆ กับแนนงยังว่า

“ยังม้วย ประคองข้าพเจ้าไปที่ข้างกายบิดา ข้าพเจ้ามีวาจาจะกล่าว”
แนนงยังผงกศีรษะ ประคองตึกโกวแซซังไปที่ข้างกายเซี่ยเกี่ยมลู่อือ

ตาทั้งสองของตักโกวแซ่ซ่งและเซี่ยเกี่ยมมูสือจับจ้องมองกันเขม็งนิ่ง ใบหน้าปรากฏแวววับพลุ่งพล่านอย่างสุดที่จะสะกดกลั่นกล้ำกลืนเอาไปได้

ฮั่วยฺเหวียนบิตชีวใจเมื่อเห็นสภาพเช่นนั้น จึงกล่าวเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

“เจ้าเด็กน้อย บิดาของเจ้า ตักโกวซ่ง ยังต้องให้เราเข้าแนะนำอีกหรือ ?”

ตักโกวแซ่ซ่งมีน้ำตาเอ่อคลอขึ้นแวววับพร่างพราย ร้องเรียกเบา ๆ ว่า

“บิดา...”

เซี่ยเกี่ยมมูสือใช้ตาอันไร้ประกายเพ่งมองดูตักโกวแซ่ซ่งอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวเบา ๆ ว่า

“หนูเอ๋ย เจ้าตำหนิเราหรือไม่ ?”

ตักโกวแซ่ซ่งส่ายหน้าช้า ๆ บังเกิดความตื่นตันใจอย่างใหญ่หลวงกลับถามไปว่า

“บิดา ข้าพเจ้าสร้างความยุ่งยากลำบากให้กับท่านอีกมากมายก่ายกอง ขอบิดาท่านโปรดให้อภัยด้วย”

ใบหน้านั้นซีดเผือดของเซี่ยเกี่ยมมูสือ ปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ ขึ้นกล่าวว่า

“หนูเอ๋ย มิต้องกล่าวเช่นนั้นดอก บาปกรรมของบิดาเมื่อคราวครั้งอดีต ได้สร้างความลำบากยากเข็ญให้กับชีวิตเยาว์วัยของเจ้าจนต้องเปล่าเปลี่ยวเดียวดาย โดยมีทราบบว่าบิดามารดาเป็นผู้ใด มันคือความผิดพลาดของเราเอง”

“บิดา มิต้องกล่าวเช่นนั้นดอก”

ตักโกวแซ่ซ่งยังพลุ่งพล่านดาลใจขึ้นอีก หยาดน้ำตาอันอุ่นระอุไหลย้อยลงจากแก้มทั้งสอง

เซี่ยเกี่ยมมูสือยกมือขึ้นเช็ดน้ำตาให้กับตักโกวแซ่ซ่งอย่างชุ่มชื้น หันหน้าไปยิ้มให้แนบชิดแล้วกล่าวว่า

“หนูเอ๋ย เจ้าและมันช่างเป็นคู่อันเหมาะสมดุจดังเทพยดาสร้างสมมาทีเดียว”

ตักโกวแซ่ซ่งและแนงยังพอได้ฟังต่างมีสีหน้าร้อนผ่าว แต่ในใจกลับลอบปีติยินดีอย่างยิ่ง แนงยังคารวะน้อย ๆ และกล่าวว่า

“ท่านผู้มีอาวุโส...”

ฮ้วยปิตชีวไฉ่ได้ยินเสียงเรียกเช่นนี้ รีบเดินสายศิระตรงเข้าไปร้อง
เสียงดัง ๆ ว่า

“ไม่...ใช้ไม่ได้ เจ้ามัสมัควรเรียกเช่นนี้”

ใบหน้าอันผุดผาดของแน้งยังแดงฉานสดใสด้วยความละอาย กล่าว
ตะกุกตะกักว่า

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า...”

ฮ้วยปิตชีวไฉ่พลันระเบิดเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว แล้วกล่าวว่า

“เจ้าก็สมควรเรียกบิดาตามอย่างเจ้าเด็กน้อยผู้นั้นเถิด”

แน้งยังยิ่งอับอายจนแทบต้องแทรกแผ่นดินหนี จำต้องเรียกหาไปตาม
คำบอกของฮ้วยปิตชีวไฉ่ ด้วยเสียงเบาแผ่วว่า

“บิดา...”

ใบหน้าอันซีดเผือดของเขี่ยเกี่ยมมูสือปรากฏรอยยิ้มที่ปลาบปลื้มยินดี
แต่ในฉับพลันนั้น แน้งยังสีหน้าแปรเปลี่ยนไปอย่างรุนแรง ดวงตาทั้งสองมี
น้ำตาไหลพรากลงมาไม่หยุดยั้ง ความเศร้าเสียใจที่อุบัติขึ้นอย่างกะทันหัน
ของนางนี้ สร้างความตื่นตระหนกให้กับเขี่ยเกี่ยมมูสือและฮ้วยปิตชีวไฉ่จนต้อง
สะดุ้งขึ้นสุดตัว

มีแต่ติกโกวแซซังเท่านั้น ที่ทราบนางได้หวนคำนึงถึงตั้งไข่เฮียวกุน-
แน็ก้าผู้เป็นบิดาที่ต้องตายอย่างอนาถ จึงบังเกิดความเศร้าเสียใจใน
ฉับพลันทันที รีบกุมมือของนางเอาไว้และกล่าวเบา ๆ ว่า

“ยังม้วย ท่านคิดถึงบิดาขึ้นอีกแล้วกระมัง ? มิต้องเศร้าเสียใจถึง
ปานนี้ดอก กำลังของพรรคอสูโรहितถูกทำลายจนเสื่อมโทรมลงไปมากแล้ว
ย่อมจะต้องถูกขจัดจนย่อยยับอัปราได้ในวันหนึ่ง เป็นการล้างแค้นแทนบิดา
ท่าน”

แน้งยังที่ยังมีน้ำตาพร่างพรายเต็มใบหน้า ได้ปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ
ขึ้นอีกแล้ว ฮ้วยปิตชีวไฉ่จึงได้ส่งเสียงหัวร่อดัง ๆ แต่ไม่คาดว่า มีเสียง
หัวร่ออันเย็นชาดังแว่วมาจากที่ข้างกายในบัดดล

ช่วยปิดชีวิตไว้เป็นอนันตมรณไป ตักโกวแซ่ซ่งและแน่งยังพลอยหันตามติดไปด้วย จึงเห็นบุตรของสองอาคันตุกะเหินบิน คืออ้วนบุ๋นจุ่น อ้วนบุ๋นปิงต่างมีสีหน้าเดือดดาลคลั่งแค้น เบ่งตาที่แดงฉานทั้งสอง จ้องมองดูพวกตักโกวแซ่ซ่งและช่วยปิดชีวิตไว้ ส่วนกงซุนปว้ยลืมนั่นก้มหน้าร่ำไห้จนสะอึกสะอื้นจับพลันนั้น สองพี่น้องแซ่อว่พากันแบกซากศพสองอาคันตุกะเหินบินขึ้นคนละซาก กระซากเสียงอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

“ปว้ยลืม่วย พวกเราไป บิดาและเป๊าะเป๊าะต่างมีชื่อเสียงอยู่ในกลุ่มของหกอัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้ม แต่ผู้อื่นกลับหาความสนใจไยดีไม่ คนตายไปแล้วยังมีหน้ามาหัวร่ออย่างครึกครื้นเบิกบานอยู่อีก เราไปกัน”

กล่าวพลางแบกซากศพกระโดดไปไกลกว่าสามสิบเชียว กงซุนปว้ยลืมหันสองพี่น้องแซ่อว่จากไปแล้ว นางเป็นผู้มีความรอบคอบละเอียดอ่อนอยู่มาก จึงร้องเสียงดังขึ้นด้วยความมึนงงว่า

“อว่กอกอ อย่าได้ทำเช่นนี้”

สองพี่น้องแซ่อว่ส่ายยิ้มอย่างโหดเหี้ยมอาฆาต กล่าวมาว่า

“ผู้อ่อนนิเคยได้ไยดีต่อพวกเราเป๊าะเป๊าะจึงเลยแม้แต่ผิวเผิน มิไปจะอยู่ไยเล่า เจ้าเด็กอุบาทว์ได้รับการเลี้ยงดูจากเป๊าะเป๊าะจึงมาแต่นอยเตบใหญ่ ไม่คำนึงถึงการทดแทนพระคุณ แต่กลับดุดังเป็นคนแปลกหน้ามาจากที่อื่น บุคคลที่ออกตัญญูไร้ธัมมะนี้ เราสองพี่น้องไม่ต้องการคบหาอีกต่อไป ปว้ยลืม่วยไปกันเถิด”

วาทะเหล่านี้ทำให้ตักโกวแซ่ซ่งหน้าเคร่งเครียดลง แต่ก็กลักริ้นพลิงโทสะเอาไว้ในอก กำลังจะตอบโต้ออกไป

ช่วยปิดชีวิตไว้ได้ส่งเสียงดังกังวานขึ้นก่อนว่า

“หลานเราทั้งสอง อย่าเพิ่งไป มีเรื่องอันไฉนมาว่ากล่าวกันโดยดีเถิด ไยพลุ่งพล่านดาลใจถึงเพียงนี้ กงซุนเฮียและอว่เฮียเสียชีวิตอย่างอนเอยอนาถในปราสาทวันเก็กเก็ง อาลุ้งทั้งหลายก็มีความเจ็บช้ำน้ำใจอย่างยิ่งยวดอยู่”

อ้วนบุ๋นปิงเลิกคิ้วทั้งสองขึ้นกล่าวอย่างแค้นเคืองว่า

“ดูเจ๊กเจ๊ก ท่านว่ามาน่าฟังยิ่งนัก เมื่อครูนี้น่าจะยังหัวร่อเสียงสนั่นหวั่น

ไหวอยู่ ไปหาความเจ็บไข้มาแต่ใดกัน ?”

ประกายตาลุกวาวขึ้นทันที ย้วยปิดชีวิตใจปลั่งกล่าวอย่างเดือดดาลขึ้น
ว่า

“เจ้าเป็นเด็กเป็นเล็ก รู้จักเรื่องอันใดด้วย เจ็กเจกมาตระแมนเศร้าเสียใจ
สักเพียงไร มีหรือจะปล่อยให้ปรากฏขึ้นบนใบหน้าได้”

“มีต้องกล่าวแล้ว คุณเจ็กเจก ท่านมีความเศร้าเสียใจไปกับบิดาของพวกเขา
เท่านั้น ข้าพเจ้าอิวบุนพึงรู้สึกตื่นตันใจอย่างสุดแสน อิวบุนพึงขอทราบลาไป
ก่อนแล้ว”

พลันหันร่างกลับไป กระโดดละลือออกอีกยี่สิบกว่าเซี่ยะพร้อมกับอิว-
บุนจุ่น แต่ก็ชะงักเท้าเอาไว้อย่างรุนแรง หันร่างกลับมากล่าวเสียงดัง ๆ กับ
ตึกโกวแซซังว่า

“เจ้าเด็กน้อย ขอทานเลวทรมานที่นอกเมืองบู๊ซวุกุ่ยก็ต้องเป็นเจ้าอย่าง
แน่นอน จงจำไว้ ขอเราสองพี่น้องมีลมหายใจอยู่ตราบใด จะต้องกลับมา
หาเจ้าอย่างเด็ดขาด”

ตึกโกวแซซังหวนนึกถึงวันเวลาคราอยู่ในเป๊ะเบ๊จึง ได้รับความชมเชย
รังแกจากสองพี่น้องเชื่อว่าทุก ๆ ประการ มุมปากจึงปรากฏรอยยิ้มอันเย็นชา
กระด้างขึ้น แต่มิได้โต้ตอบออกไป

ขณะนั้น ซึ่งโป้วไคซัวอดรนทนมิได้แล้ว แผลร้องเสียงดัง ๆ ไปว่า

“บุนจุ่น บุนปิง เจ้าทั้งสองจะมาสร้างความเลวทรมานป่าเถื่อนต่อหน้า
เจ็กเป๊ะทั้งหลายได้หรือ ยังมีรีบกลับมาอีก”

สองพี่น้องเชื่อว่าปรากฏประกายอันเคียดแค้นขึ้นจนแววับ แฉลบ
ร่างพุ่งปราดออกไปโดยมิได้วักกล่าวอย่างไร แบกซากศพของสองอาคันตุกะ
เหินบิน พุ่งกายลงจากยอดเขาอย่างรวดเร็ว

กงซุนปวยลิมเห็นสองพี่น้องแซ้วไปจนไกลแล้ว เนื่องจากบิดาของ
นางเล่งเซียวเซะถูกแบกติดหลังไปด้วย จึงจำต้องทราบลาทุกคน ก่อนจะวิ่ง
ตามไปนั้น นางยังปรายตาอันเศร้าสลดรันทดจ้องมองดูตึกโกวแซซังไปแวบ
หนึ่ง รอยยิ้มที่สดผืนปรากฏขึ้นเล็กน้อย จึงหันร่างวิ่งลงไปจากยอดเขาบ้าง

อย่างรวดเร็ว

ท่าที่อันยโสโอหังของสองพี่น้องเชอวี่นี่ สร้างความเดือดดาลให้กับ ชิงโป้วไคซัวและฮ้วยปิตชีวี่ใจ้ จนตัวสั่นระริกอย่างแค้นเคือง ฮ้วยปิตชีวี่ใจ้ ส่งเสียงร้องดังสนั่นตลอดเวลาว่า

“เอาเถิด เอาเถิด ไปเสียได้ก็ดี พวกเจ้าเมื่อมิเห็นเจ็กเป๊ะทั้งหลาย มีความหมายในสายตาแล้ว ปล่อยให้พวกเจ้าไปกันเองเถิด”

ในขณะนั้น เชียเกี่ยมอุสือพลันทอดถอนใจแล้วกล่าวอย่างเศร้าสลดว่า
“เฒ่าพู่กัน เหตุการณ์ในบู๊ลิ้มแปรเปลี่ยนไปอย่างมากมายไร้ที่แน่นอน อัจฉริยะแห่งบู๊ลิ้มทั้งหกที่มีชื่อเสียงเลื่องลือระบือมาเป็นเวลายุ่สิบกว่าปี ใน ปัจจุบันนี้ได้ลับโลกไปแล้วถึงครึ่งหนึ่ง เหลือแต่เพียงท่านเราสามคนที่ยัง มิได้ตายไปเท่านั้น สมควรจะปลื้มตัวออกพักผ่อนกันบ้างแล้ว”

ชิงโป้วไคซัวพอได้ยิน ตาทั้งสองพลันเบิกจนวนกว้างใหญ่ ร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“ติกโกวเล่ากอ เป็นวาจาอะไรของท่าน ? บู๊ลิ้มปัจจุบันนี้กำลังยุ่งเหยิง วุ่นวาย พรอคอสุโรหิตมาตรแมนยับเยินอย่างสาหัส แต่บ้วนแก็กช่วงนี้ บ้วนแก็กเทียนจุน และเก้าเล้งซึ่งมีอัยมชีวิตอยู่ ผลสุดท้ายที่จะเกิดในภาย หน้า ยังนำวิตกังวลอย่างยิ่งยวดอยู่ เล่ากอโยมมากล่าววาจาอันท้อแท้ทอด อาลัยเช่นนี้ออกมาเล่า ?”

ฮ้วยปิตชีวี่ใจ้พลันกระซกพู่กันทั้งสองออกจากหลังจנדักควบ กรีด เป็นพลั่งลมอันแหลมคมสองสาย กล่าวสนับสนุนขึ้นว่า

“วาจาของขวานฉ่าไม่พลาดผิดแม้แต่น้อยนิด พวกเรามีหรือจะยินยอม ซุกหัวเอาไว้จวบชั่วชีวิต ทั้งให้เห็นบู๊ลิ้มต้องได้รับยุคเชิญโดยมิมาไยดีช่วยเหลือ ?”

ติกโกวแซ่ซังมีความเลื่อมใสนับถือในปณิธานอันสูงส่งของชิงโป้วไคซัว และฮ้วยปิตชีวี่ใจ้อย่างยิ่ง หันไปกล่าวเบา ๆ กับเซียเกี่ยมอุสือว่า

“บิดาท่าน คำพูดของกอกเจ็กแจ็กและคูเจ็กแจ็กมิได้พลาดผิดเลย บิดา มาตรแมนได้รับบาดเจ็บสาหัสอยู่ แต่คิดว่าอีกไม่นานก็ทุเลาเป็นปกติได้ อัน บู๊ลิ้มปัจจุบันนี้เกิดยุคเชิญจนเดือดร้อนไปทุกหย่อมหญ้า เงามิศาจครอบคลุม

อยู่ทุกแห่งหน โดยปรารถนาจะลากให้บูลิ้มมากอดอยู่ในแทบเท้า คราวตัวผู้ทรง
ฝีมือทั้งหลายมาเป็นเชลยหรือข้าทาส กระทำไปตามอารมณ์โดยไม่คำนึงถึง
บุญบาปใด ๆ บิดาเฒ่าจะต้องทอดอาลัยถึงเพียงนี้เล่า ?”

เซี่ยเกี่ยมอุลือพริ้มตามงกศีรษะมิได้ว่ากล่าวอย่างไรอีก

ในเวลาขณะนั้น แฉ่งยังปล้นอุทานขึ้นในลำคอ ตาทั้งสองกวาดมอง
ไปทั่วทุกทิศทาง คล้ายดังหิ่งห้อย ตึกโกวแซซังจึงถามขึ้นด้วยความสงสัย
ใจว่า

“ยังมั่วย มีเรื่องอันใดน่าระแวงสงสัยหรือ ?”

แฉ่งยังกล่าวอย่างครุ่นคิดว่

“เมื่อคราวออกจากอุโมงค์ลับในปราสาทบัววันกึกกั้นนั้น บิดาและบุตร
หายาหยอดกระบี่นิรนามก็ตามติดพวกเรามา แต่เหตุใดในขณะนี้ บิดาและ
บุตรทั้งสองจึงได้หายไปโดยไร้ร่องรอยเลยเล่า ?”

นางพอเอ่ยขึ้นก็ทำให้ทุกคนรู้ตัวในทันที ฮั่วยบิตชีว์ใจกล่าวอย่างเร่ง
ร้อนว่า

“จริงทีเดียว หรือว่าบิดาและบุตรทั้งสองพากันจากไปแล้ว ? พวกเรา
กลับมิตราพบว่ บิดาและบุตรนั้นได้ไปตั้งแต่เมื่อใดกัน”

ตึกโกวแซซังส่นศีรษะพลางกล่าวว่า

“เป็นไปไม่ได้ดอก หายาหยอดกระบี่เป็นผู้มีจิตใจกว้างขวางองอาจ มี
ไมตรีที่ระอุคุกรุ่น ย่อมมิใช่เป็นผู้สลดละทิ้งไปโดยไม่บอกกล่าวอย่างแน่นอน”

ขณะที่คนทั้งหลายยังบังเกิดความครุ่นคิดสงสัยนั้น ปล้นเห็นบน
ยอดเขามีเงาคนสองสายพุ่งปราดลงมาอย่างรวดเร็วดุจจอสปี बात จวบจนเมื่อ
ได้ใกล้เข้าแล้วคนทั้งปวงจึงจำได้ว่า คือหายาหยอดกระบี่นิรนามและบุตรชาย
นั่นเอง ทั้งสองพอใกล้เข้ามา หายาหยอดกระบี่รีบร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“แปลกแท้ เป็นเรื่องแปลกจริง ๆ ?”

ซึ่งไปว่ไคชั่ววู้งออกไปรับหน้า ถามขึ้นว่า

“บ๊อเมี้ยเฮีย ท่านไปอยู่ที่ใดกัน ? เรื่องอันใดที่แปลกอย่างมากมาย
เช่นนั้น ?”

ทนายทอยอดกระบี่เล็กคืบขึ้น กล่าวว่า

“ตั้งแต่พวกเราออกจากอุโมงค์ลับมาแล้ว ข้าพเจ้าก็พางวนยี่บุกขึ้นไปบนยอดเขาตูดลาดเลาความเคลื่อนไหวในปราสาทมาร้าย และดูว่าเหล่าผู้มีฝีมือทั้งหลายแหล่ของบู๊ลิ้ม เมื่อจากปราสาทมาแล้วจะไปที่ไหนได้ แต่ข้าพเจ้าเลงงวนยี่รอกอยจวบจนบัดนี้ แม้กระทั่งเงาคนเล็กเล็กน้อยก็มีปรากฏขึ้นไปไม่เป็นเรื่องประหลาดนักหนาเล่า ?”

ตึกโกวแซซังสะท้านใจอย่างรุนแรง มีความกังวลใจในตัวมารดาและตัวเจกอย่างร้อนรน และยังมีสองพี่น้องของสามอำมหิตแห่งโลกกันตร์อีกเล่า จึงถามโพล่งออกไปว่า

“มีเรื่องเช่นนี้ด้วยหรือ ?”

ทนายทอยอดกระบี่ตอบอย่างหนักแน่นขึ้นว่า

“เรื่องนี้มิได้พลาดผิดแม้แต่หน่วยนิด”

ประกายตาของชิงโป้วไคซัวแววจับตาขึ้นอีกครั้ง หันกล่าวกับฮ้วย-ปิตซัวไจ้ด้วยเสียงอันดังว่า

“เฒ่าพู่กัน เราไปดูกันบ้าง”

ทนายทอยอดกระบี่รีบกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าร่วมทางไปกับเฮียทั้งสองท่านด้วย”

คนทั้งสามบอกไปก็ไป ถลันร่างพุ่งปราดขึ้นสู่ยอดเขา ตึกโกวแซซังรีบหันหน้าไปกล่าวกับเน้งยังว่า

“ยังม่วย บอกต่อกับเจ็กเจกทั้งสามท่านว่าอย่าได้เสี่ยงอันตราย”

เน้งยังรีบร้องเสียงแหลมเล็กออกไปว่า

“เจ็กเจกทั้งสามท่าน โปรดรีบไปรีบกลับมา อย่าได้ไปเสี่ยงอันตรายเป็นอันขาด”

เน้งยังพอร้องจบคำ คนทั้งสามได้ใช้ความรวดเร็วของวิชาตัวเบาพุ่งกายไปได้หลายร้อยเซี่ยะแล้ว หายลับตาไปในเวลาชั่วครู่

ขณะนั้น งวนยี่เดินไปที่ข้างกายตึกโกวแซซังกล่าวอย่างกังวลใจว่า

“แซซังโก เรื่องที่อุบัติในวันนี้ นับว่าน่ากลางแกลงใจอย่างยิ่งยวด

ตามเหตุผลอันสมควร เมื่อห้องศิลาในปราสาทเปิดออกแล้ว เหล่าผู้ทรงฝีมือ ได้ฮือกันออกมาป่าน้ำป่าไหลหลาก แล้วเหตุโศกจนจบจนบัดนี้จึงมิได้มีเงาของผู้ใดปรากฏขึ้นเลยแม้แต่คนเดียว ?”

ติกโกวแซซังครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง สันนิษฐานแล้วตอบว่า

“ในหมู่ผู้ทรงฝีมือทั้งหลายเหล่านั้น เพิกงั่งซิงเจ็งแห่งเสียวลิ้ม เซียะฮวกจุนเจียแห่งบูตึง เจียะเจ็งเล่านี้แห่งคุณลุ่น และซือเฮียทั้งสองของข้าพเจ้า ต่างนับเป็นผู้ทรงฝีมืออันดับสูงเยี่ยมของบูลิ้มยุคนี้ พรรคอสูร์โลหิตใดจะไปขัดขวางคนเหล่านี้เอาไว้ได้เล่า”

ง่วนยี้พอได้ฟังก็มีเห็นด้วยอย่างยิ่ง ใช้ความสังเกตจดจ่ออยู่บนยอดเขาจนแน่วหนึ่ง รอการกลับมาของคนทั้งสาม

ครึ่งชั่วยามผ่านไปแล้ว คนทั้งสามยังมิได้กลับมา

ติกโกวแซซังขมวดคิ้วแนบแน่น แน่งยี้รับถามอย่างกังวลใจว่า

“ท่านหนักใจไปกับเรื่องนี้หรือ ?”

ติกโกวแซซังผงกศีรษะอย่างเฉยบขริม

ง่วนยี้เดินใกล้เข้ามาอีกครั้ง แสดงว่ามีความมุ่งมั่นดลใจขึ้นบ้างแล้ว กล่าวว่

“แซซังโก เรื่องนี้ย่อมผิดธรรมดาอย่างยิ่งวด จะต้องเป็นเรื่องนอกเหนือความคาดคิดอุบัติขึ้นเป็นแม่นมั่น”

ติกโกวแซซังจ้องมองหน้าง่วนยี้และกล่าวว่า

“ง่วนตี้ ท่านรู้ลึกว่าคนประดานี้จะถูกกักขังไว้อีกครั้งหนึ่งหรือ ตามเหตุผลธรรมดาตามาคาดำนวน บ้วนเกียกคี่ผู้เป็นซือเฮียของข้าพเจ้า สามารถไปมาอย่างแคล่วคล่องชำนาญอยู่ภายในปราสาทบ้านเก็กเก็ง โดยไม่มีผู้ใดกักขังเอาไว้เลย มิอาจจะถูกจับกุมกักขังอย่างไรไปได้เป็นแน่”

ง่วนยี้ผงกศีรษะเบา ๆ ทรุดท่าย่นลง และกล่าวเพิ่มพ้ำว่

“คนประดานั้นเล่า มิเห็นออกมาจากปราสาทบ้านเก็กเก็งเลย ซึ่งมันเป็นเรื่องจริง เป็นความนัยที่ผู้ใดสามารถคลี่คลายได้ ?”

ยามกล่าวกันอยู่นั้น เวลาได้ผ่านไปอีกครู่ใหญ่ ๆ แล้ว พลันเห็นง่วนยี้

กระโดดลุกขึ้นจากที่ สงเสียงดัง ๆ กับตักโกวแซซึ่งว่า

“แซซึ่งกอ ข้าพเจ้าทนทานต่อไปไม่ได้แล้ว”

กล่าวจบก็กุมกระบี่ด้วยท่าที่อันเคร่งขรึมจริงจัง พลันส่งเสียงกู่เบาบาง
ออกจากปากอย่างยาวเหยียดไม่ขาดห้วง เสียงยิ่งนานยิ่งสดใสกังวานขึ้นตลอด
เวลา ยิ่งกระชั้นยิ่งแกร่งกร้าวขึ้นทุกครา พร้อมกันนั้น ใบหน้ายิ่งนานก็ยิ่ง
เคร่งเครียดจนสุดจะบั่นได้

เสียงเกียมอุสือ ตักโกวแซซึ่งและแน่นังยัง ต่างดูออกถึงจิตใจที่ตึงเครียด
และกระสับกระส่ายดาลใจ

ในเวลาขณะนั้นเอง ง่วนยี้พลันชะงักเสียงกู่เอาไว้ กระซกกระปี่สีทอง
ออกจากฝักดังควับใหญ่ ร้องเสียงดังด้วยความพลุ่งพล่านเป็นที่สุดว่า

“แซซึ่งกอ ท่านเข้าใจว่าเสียงกู่ของข้าพเจ้าสามารถดังขึ้นไปถึงยอดเขา
ได้หรือไม่ ?”

ตักโกวแซซึ่งสะท้านใจอย่างรุนแรง ทราบความหมายในคำถามนั้นแล้ว
จึงตอบไปว่า

“เสียงกู่สดใสกังวาน อยู่บนยอดเขาสามารถได้ยินอย่างแน่นอน”

ง่วนยี้จึงกล่าวอย่างร้อนรนขึ้นว่า

“อย่างนี้ก็หมายความว่า บิดาข้าพเจ้ามิได้อุบนยอดเขาแล้ว หากเมื่อนั้น
ท่านได้ยินเสียงกู่ของข้าพเจ้าย่อมจะต้องส่งเสียงกู่ยาว ๆ ลงมารับกันได้ ข้าพ-
เจ้ามีลางสังหรณ์บังเกิดขึ้นแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องไปดูให้รู้สักครั้ง”

กล่าวจบก็กระโดดปราดออกไปสามสิบสี่เยะ แลลบร่างขึ้นสู่ยอดเขา
ปานสายฟ้าแลบ

ร่างพอกระโดดขึ้นไปได้สองสามครั้ง เสียงเกียมอุสือผืนกำลังร้องห้าม
ขึ้นว่า

“ง่วนยี้ อย่าเพิ่งไป”

ง่วนยี้ชะงักฝีเท้าเอาไว้ หันหน้ากลับมากล่าวเสียงดัง ๆ ว่า

“ไม่ ข้าพเจ้ามีอาจจะรอคอยต่อไปได้แล้ว”

เสียงเกียมอุสือตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืนอย่างลำบากยากเย็น ใบหน้า

อันชิตชาวปล้นแปรเปลี่ยนไปอย่างรุนแรง นั่นเป็นความเด็ดเดี่ยวมั่นคงแต่
สลัดรันทดอย่างยิ่งยวด ตึกโกวแซ่ซึ่งรีบลุกขึ้นยืนบ้างอย่างรวดเร็ว จุกใจได้
คิดขึ้นด้วยไวปัญญา รีบกล่าวว่า

“บิดา ท่านก็คิดจะไปหรือ ? บิดายังมีบาดเจ็บอันสาหัสอยู่จะไป
อย่างไรกัน”

เซี่ยเกี่ยมอุลือมองดูตึกโกวแซ่ซึ่งไปแวบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

“ซึ่งยี้ เจ้ายังสามารถเดินเหินได้หรือไม่ ?”

ตึกโกวแซ่ซึ่งผงกศีรษะอย่างตื่นเต้นสงสัย ตอบว่า

“ได้”

“ประเสริฐมาก พวกเราไปด้วยกันเถิด”

ง่วนยี้พอได้ฟังวาจานี้ต้องรีบกระโดดกลับมาที่เดิม ห้ามปรามตึกโกว-
แซ่ซึ่งและเซี่ยเกี่ยมอุลือเอาไว้ว่า

“เบ๊เปะเปะ แซ่ซึ่งกอ ท่านทั้งสองต่างได้รับบาดเจ็บสาหัสอยู่ จะไป
ได้อย่างไรกัน หากเผชิญกับพวกมารอสูรโลหิตเข้าแล้ว ไยไม่เป็นอันตราย
ที่สุดจะหวาดเสียวเล่า แผนการอันนี้กระทำได้ดอก”

เซี่ยเกี่ยมอุลือเขม่นมองง่วนยี้และกล่าวว่า

“ง่วนยี้ เจ้าไม่ต้องกล่าวแล้ว บิดาและเจ๊กเจ๊กทั้งสองของเจ้าไปเนิ่นนาน
ยังมีกลับมา หากเม้นเกิดเภทภัยอย่างไรมากล้ำกรายแล้ว พวกเราไหนเลยจะ
มัวคำนึงถึงอันตรายอย่างไรได้เล่า”

โดยมิรอคำตอบจากง่วนยี้ ก็ได้มุ่งหน้าขึ้นสู่ยอดเขาทันที ง่วนยี้รีบ
วิ่งออกไปประคองไว้ ส่วนแน่งย้งนั้นเดินประคองตึกโกวแซ่ซึ่ง คนทั้งสองต่าง
ปรารถนาจะสามารถตะเกียกตะกายขึ้นไปบนยอดเขาให้ถึงได้ภายในชั่วพริบตา

การเดินทางเป็นไปได้พักใหญ่ เซี่ยเกี่ยมอุลือกวาดตามองไปรอบ
บริเวณแวบหนึ่ง แล้วจึงกล่าวว่า

“บนยอดเขาซึ่งหนึ่งองไรเงาผู้คนแม้แต่คนเดียว นับว่าเป็นเรื่องจริงจัง
ดั่งว่า เราเห็นว่ามิต้องขึ้นไปบนยอดเขาแล้ว มุ่งตรงไปที่อารามซีที่เป็นประตู
ใหญ่ของปราสาทบ้านเก็กเก็งกันเลย”

ง่วนยี่ร้องด้วยความตื่นตันว่า

“นั่นมิใช่เป็นการเดินเข้าสู่ถ้ำเสืออีกหรือ การหาที่ตายอย่างไร้ความยั้งคิดนี้จะใช้ได้อย่างไรกัน ?”

ตักโกวแซซึ่งลอบพนักกำลังในร่างขึ้น รู้สึกว่าลมปราณภายในมาตรแมนไม่แกร่งกร้าวเข้มแข็งดุจปกติ แต่การต่อต้านกับพวกมือรุ่นสองรุ่นสามเหล่านั้น ก็ยังมีอยู่เหลือเฟือ จึงตอบว่า

“เป็นเรื่องผิดธรรมดาสามัญ มิอาจจะคำนึงถึงสิ่งใดให้มากไปนักแล้ว ง่วนยี่เป็นผู้เปิดทางด้านหน้าเถิด”

ตักโกวแซซึ่งนั้นกังวลถึงแต่ตัวเอก มารดา ซึ่งโบว์ไคซัว ฮ้วยบิตชีวไฉ้ และทายาทยอดกระบี่นิรนาม ว่าจะมีความปลอดภัยอย่างไรหรือไม่ จึงเร่งฝีเท้าอย่างรุนแรงรวดเร็ว กระซิบเบา ๆ กับแนนงยังว่า

“ยังม่วย รีบเดิน เรื่องในที่นี้ออกจะพิกลอย่างยิ่งอยู่”

ตักโกวแซซึ่งผืนใจพินิจกลมปรานในวิชาตัวเบาพุ่งปราดขึ้นสู่เบื้องสูง กระโดดเมื่อกำลังก็ผ่านหน้าเขี้ยวเกี่ยมมูลือและง่วนยี่ไป ทำให้เขี้ยวเกี่ยมมูลือและง่วนยี่ พลอยต้องใช้วิชาตัวเบาวิ่งตามติดไปบ้าง แต่มีคาคว่าเขี้ยวเกี่ยมมูลือพอรั้งลมปราณขึ้น พลันกระอักโลหิตออกมาคำโต ตักโกวแซซึ่งตื่นตระหนกจนหน้าถอดสี หันร่างจะวิ่งกลับมาถามไถ่ เขี้ยวเกี่ยมมูลือโอโฮลก ๆ อยู่สองครั้งแล้วรีบกล่าวว่า

“มีมีเรื่องอันใด ซังยี่รีบไปเถิด”

ตักโกวแซซึ่งจำต้องวิ่งนำไปอีกครั้งอย่างรวดเร็ว เขี้ยวเกี่ยมมูลือตามติดไปด้านหลังอย่างกระชั้นชิด ไม่นานนักอารามน้อยก็ได้เห็นอยู่ร่าเริงแล้ว เบื้องหน้าอารามสงัดวังเวง มีปรากฏเงาร่างของผู้ใดขึ้นเลย

แต่ละคนต่างเกิดสงสัยสงสัยประหมัดขึ้นในใจ เมื่อผ่านอารามไปแล้ว ใจยิ่งเต้นระหือกอย่างถี่เร็วทุกคน

จวบจนถึงหน้าอารามเดินตรงเข้าไป มิเพียงแต่จะไม่มีพวกนางชืออยู่เท่านั้น แม้กระทั่งสาวกพรคอสูร์โลหิตที่เฝ้าประตูก็ไม่มีอยู่แม้แต่คนเดียว ประตูปราสาทบ้านกึกก้องเปิดออกจนอ้า ภายในนั้นเงียบสงัดไร้ผู้เสี่ยง

คนทั้งสี่ต่างมีสีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง เชื้อเกียรติอู้อิสความบอบช้ำเอาไว้ กล่าวอย่างตื้นตันขึ้นว่า

“นี่มันเป็นเรื่องอย่างไรกันเล่า ? หรือว่าพรรคอสูรโลหิตทั้งรังของมันโยกย้ายรังใหม่ไปตั้งไว้ในแห่งอื่น เหตุไฉนในปราสาทบ้านเก็กเก็งจึงไร้ผู้คนแม้แต่คนเดียว ?”

ติกโกวแซซังยามใดได้เผชิญกับเหตุการณ์อันฉุกฉุนทุก มักจะมีความเยือกเย็นขึ้นอยู่เสมอ ยามนี้เห็นสีหน้าเคร่งเครียดเยือกเย็น ไม่ทำกฏตบตีที่ถืออยู่ถูกกำจนกระสันมัน เหยียบย่างเข้าไปทางด้านในอย่างระแวดระวังทุกฝีก้าว

แต่ยิ่งเดินยิ่งตื่นตระหนกและข้องใจอย่างใหญ่หลวง คนทั้งปวงต่างสงสัยกันว่า น่ากลัวนู๋ลิมจะถูกภัยพิบัติอันมิเคยเกิดขึ้นมาแต่กาลก่อนเลยและยิ่งแสดงให้เห็นถึงความอันตรายที่สุดจะหวาดเสียว ของการเข้ามาในปราสาทบ้านเก็กเก็งในครั้งนี้

ติกโกวแซซังทำไม่ทำกฏตบตีแบบแน่น กล่าวอย่างเคร่งเครียดว่า

“พวกเราต้องระวังตัวไว้ให้รัดกุม เตรียมพร้อมป้องกันให้เต็มที่ด้วย”

ฝีก้าวที่ก้าวค้นหาได้ชะลอช้าลงมากแล้ว แฉ่งยั้งนั้นผากใจเอาไว้ในตัว ติกโกวแซซังจนหมดสิ้น เกรงกลัวว่าชายในดวงใจจะพลาดพลั้งเสียที จึงรีบรีเข้าไปอีกหลายก้าว ผนึกกำลังไว้ในมือซ้ายและขวาเดินเคียงไหล่ไปกับติกโกวแซซัง ระวังป้องกันให้อย่างเคร่งเครียด

ทางในปราสาทบ้านเก็กเก็งมีอยู่มากมายซับซ้อน เดินกันไปเป็นเวลาครู่ใหญ่ จึงมาถึงห้องศิลปะที่เมื่อครูได้กักกันพวกตนไว้ คนทั้งปวงจึงรีบเดินเข้าไป ยามที่สายตาประสบเห็น ติกโกวแซซังพลันสยิวกายขึ้นด้วยความหนาวเหน็บ

ภายในห้องกลางห้องศิลปะ มีร่างคนแขวนไว้อย่างกึ่งกลางเพดาน ลั่นห้อยยาวเหยียด โลหิตทะลักออกจากทวารทั้งเจ็ด ที่หว่างอกมีมีดเกล็ดสีครามปักอยู่ ติกโกวแซซังต้องร้องขึ้นสุดเสียงด้วยความตื่นตระหนกว่า

“ตัวซือเฮีย ยี่ซือเฮีย”

พลาถลันเข้าไปอีกสองก้าว มองดูอย่างละเอียดถี่ถ้วนก็ยังคงเป็นสาม
อำมหิตแห่งโลกันตร์ เช็กก็เอียงและบ้วนก็ยกคืบนั้นเอง

ติกโกวแซซังยืนงันอยู่ยังหน้าฉากพที่ถูกแขวนไว้ยังกึ่งกลางห้องเป็น
เวลาครู่ใหญ่ จึงได้สั่นสะท้านขึ้นทั้งกาย แผลร่องสุดเสียงไปว่า

“ແ່ແລ້ວ ມາຣດາແລະຕົວເຈັກຕ້ອງມີອັນຕາຍຮ້າຍແຮງເປັນແມ່ນັ້ນ”

ติกโกวแซซังไม่คำนึงอันตรายใด ๆ อีก รีบลั่นกายไปยังประตูของ
ห้องศิลา เดินไปไม่ถึงสามสิบเซี่ยะ เห็นเจี้ยะเจິงเล่าฉั่งแห่งคุณลุ่นนอนขดตัว
งออยู่บนพื้นเบื้องหน้า ติกโกวแซซังร้องอุทานขึ้นด้วยความตื่นตกใจ รีบ
กระโดดไปที่ข้างกาย ยามพลีร่างขึ้นมาตรวจตราดู ก็รู้สึกผิดหวังอย่าง
รุนแรง บ่นพึมพำขึ้นว่า

“ตายแล้ว ตายไปแล้ว”

ແ່ງຍັງວິງຕາມຕິດມາທີ່ຂ້າງຫລັງ ກ່າວຢ່າງວິຕກັງວລ່ວາ

“ผู้ใด ผู้ใดทำร้ายท่านจนตายไป ? นำปีตัวจู้ เก้าเล้งชิงม้อ หรือ
บ้วนเก็กฮวงหนึ่งที่ได้รับบาดเจ็บ หรือบ้วนเก็กเทียนจุนที่สาหัสแล้ว หรือเก็ก-
จิวยี่เยบผู้ที่หนีเอาชีวิตรอดออกจากเงื้อมมือพวกเราไปได้ ?”

ติกโกวแซซังส่ายหน้าแล้วกล่าวว่า

“มิใช่ มิใช่ทั้งสิ้น พรระคอสุรโลหิตนอกจากบ้วนเก็กฮวงหนึ่งและตัวป้ง-
จู้แล้ว ไม่มีผู้ใดสามารถหุบตีชายชราณีให้ได้ตายไปได้เลย”

วจาเพ็งขาดคำ ในฉับพลันนั้น เจี้ยะเจິงเล่าฉั่งกลับมิได้ตายไปดัง
คาดคิด อ้าปากกระอักโลหิตสปรกออกมากองโตอย่างกะทันหัน ระบาย
ลมยาว ๆ ด้วยความอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง กล่าวเสียงแผ่วเบาวยรินขึ้น

ติกโกวแซซังสะท้านไปทั้งกาย มิได้คำนึงถึงตนที่ยังได้รับบาดเจ็บอย่าง
สาหัสอยู่ รีบผนึกลมปราณในร่าง ประกบมือที่ม้วนดั่งสายฟ้าเข้าใส่จุดเมี่ยม-
มิ่งฮวกของเจี้ยะเจິงเล่าฉั่ง และร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“เจี้ยะเจິงผู้มีอาวุโส ข้าไว้ก่อน อดทนกล้ำกลืนไว้ ฟังข้าพเจ้ากล่าวจบ
แล้วจึงสิ้นใจ ผู้ใดทำร้ายท่านจนเป็นสภาพเช่นนี้ ?”

เจี้ยะเจິงเล่าฉั่งคล้ายดั่งกับเป็นปลาที่ตายไปแล้ว ตาทั้งสองพลิกขึ้นจน

เหลือกลตุดจ้งมิได้ยีนคำถามเลย ตักโกวแซซังกล่าวเสียงดั่ง ๆ ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง จึงสามารถได้ยีนเสียงครอก ๆ ในลำคอของเจี้ยะเจ็งเล่านี้รวบรวมนำมาแปลงออกมาสองคำว่า

“ตี้...กุน”

จากนั้นก็พลิกตาขึ้น ครั่งนี้ตายไปจริง ๆ แล้ว

ตักโกวแซซังได้ยีนคำว่าตี้กุนจึงสะดุ้งขึ้นด้วยความตื่นตระหนก บ่นพึมพำขึ้นว่า

“ตี้กุน ? ตี้กุน ? หรือว่าบ้วนเกิดตี้กุนจริง ?”

หันหน้าไปมองเห็นเซียะเกี่ยมมูสือและง่วนยี้ได้พากันเข้ามาแล้ว จึงกล่าวดั่ง ๆ ว่า

“บิดา บ้วนเกิดตี้กุนยังมีได้ตายไปดอกหรือ ? ในเวลาหลายสิบปีมานี้บิดาท่านเคยได้ทราบข่าวการตายของมันหรือไม่ ?”

ไบหน่าอันซิดเผือดของเซียะเกี่ยมมูสือปรากฏรอยตื่นตระหนกขึ้นอย่างยิ่ง ตอบไปว่า

“อะไร ซังยี้ เจ้าว่าบ้วนเกิดตี้กุนยังมีได้ตายไป ?”

ตักโกวแซซังมิต้องถามไถ่อีกแล้ว เซียะเกี่ยมมูสือนั้นความจริงก็มีทราบว่ายบ้วนเกิดตี้กุนจะตายไปจริงหรือไม่ ชายชราแห่งคุณล้นผู้นี้ก่อนจะตายจากยังรวบรวมนำมาแปลงคำว่าตี้กุนออกมา จึงควรเชื่อถือว่าเป็นจริงจึงอย่างมิต้องสงสัย

ตักโกวแซซังยืนงงงันอย่างใหญ่หลวงไปทันที

ในใจได้รู้สึกมีความหวาดหวั่นอันรุนแรง หน้าผากมีหยาดเหงื่อเย็นเยือกไหลซึมออกมาจนเปียกชุ่ม บ่นพึมพำกับตนเองว่า

“ตี้กุน บ้วนเกิดตี้กุน หรือว่าเหล่านักสู้ผู้มีฝีมือต่างถูกมันกำจัดลงโดยสิ้นเชิงแล้ว ?”

แน่นงยังกล่าวเบา ๆ ด้วยความตื่นเต้นเป็นที่ยิ่งว่า

“แซซังกอ ท่านตื่นเต้นจนเกินไปแล้ว พวกเราควรจะสืบหาหลักฐานความจริงเสียก่อน”

ฉับพลันนั้น ตึกโกแซซังมีนัยน์ตาเจิดจ้าแวววาวขึ้นทันที ร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“ไปกัน บิดา พวกเราเสาะหาในที่ทางต่าง ๆ ของปราสาทบ้านเก็กเก็ง จะต้องค้นหาสาเหตุนี้เอามาให้ได้ ง่วนยี้ ท่านเป็นผู้อยู่กองหน้าเปิดทาง”

ง่วนยี้ถลันกายไปหลายก้าว กระบี่ทองในมือถูกกำเอาไว้จนแนบแน่นในใจของทารกนี้กังวลแต่ความปลอดภัยของบิดาตนอย่างยิ่งยวด ผีเข้ายิ่งเดินยิ่งรวดเร็วขึ้น อีกชั่วครู่ก็เสาะหาในปราสาทบ้านเก็กเก็งจนทั่วถ้วนมิได้ละเลย แต่ก็ปราศจากร่องรอยวิ๊วแววทั้งสิ้น พวกอสูรโลหิตได้พากันหนีหายไปจนไม่มีเหลือหลงเลย

ตึกโกแซซังกล่าวอย่างกลางแคลงใจว่า

“อย่างนั้น กอเจ็กเจ็ก คูเจ็กเจ็ก และพวกทั้งปวงหายไปไหนล่ะ?”

คนทั้งปวงเดินกันไปอีกระยะทางหนึ่งซึ่งเป็นอุโมงค์ใต้ดิน เมื่อผ่านทางนี้ไปก็จะเป็นประตูหลังของปราสาทบ้านเก็กเก็ง ขณะเวลานั้น ง่วนยี้พลันชะงักท่ามิก้าวต่อไป เงยหูฟังอยู่ทั้งสองฟากข้างผนังอย่างเคร่งเครียดจริงจัง ฉับพลันนั้น ง่วนยี้ตวาดเสียงดังสนั่นหวั่นไหวว่า

“แซซังกอ ข้างในนี้มีคน”

ด้วยความกระวนกระวายอย่างร้อนรุ่ม จึงตวัดฝ่ามือฟาดเข้าใส่ผนังศิลาในทันที เสียงดังโครมปังเกิดขึ้นก็ก้องสนั่น ประตูศิลาได้แยกออกจากกันตามพลังฝ่ามือ เสียงอุทานดัง ๆ ได้บังเกิดขึ้นและรีบถอยออกไปคนละสามก้าวด้วยความตื่นตระหนก

ภายในห้องศิลามีกลิ่นคาวโลหิตอันคละคลุ้งทะลักออกมาจนแทบต้องอาเจียน เมื่อเพ่งมองจ้องไปภายในห้องศิลา มีซากศพบุรุษชุดสีม่วงสุมเอาไว้จำนวนมากมายก่ายกอง เสียงครวญครางของผู้ที่ยังมีชีวิตตายดังมาจากกองใหญ่นั้นเอง

ง่วนยี้เลิกคิ้วทั้งสองขึ้น แค้นเสียงแล้วกล่าวว่า

“ที่แท้เหล่าผู้ที่ได้ตายก็ถูกลากคอเอามาสูมกันไว้ เราจัดการสำเร็จโทษมันไปเสียเลยจะประเสริฐกว่า”

พลางตัวดมือฟาดเข้าใส่กองซากศพนั้นทันที

ติกโกวแซซังรีบห้ามปรามเอาไว้ว่า

“ง่วนยี้ ช้าก่อน พวกกอสุรโลहितไปที่ใดก็ยังมิทราบ เรามาถามไถ่มัน
ได้พอดี อาจบางที่จะทราบเค้าอย่างไบบ้าง”

ง่วนยี้พอได้ฟังก็เชยศพที่สุ่มไว้ชั้นบนออกไป ลากเอาผู้ที่รื้อแร่ปางตาย
ออกมาคนหนึ่ง ติกโกวแซซังพอเห็นก็ขมวดคิ้วแบบแน่น กล่าวอย่างตื่นเต้น
ว่า

“คุเบ๊ะยี้ เจ้าหรือ ?”

ที่ให้ผู้ถูกลากออกมาเป็นคือศิษย์ของแปะกุกจินกุนคุเบ๊ะยี้ ที่เคยถูก
ติกโกวแซซังจีสัดจุดอยู่เชิงเขาแปะเซียงฮงนั่นเอง มันยามนี้รื้อแร่อยู่แล้ว
เสียงครวญครางได้อ่อนระโหยาจนแทบมิได้ยินถนัดชัดเจน

แต่เวลาของติกโกวแซซังทำให้มันสะท้อนขึ้นทั้งร่าง และลืมหูลืมตาอย่าง
แหล่ซ่า ยึดด้วยความสลดตรึงใจ

ติกโกวแซซังรีบนั่งลงถามเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

“คุเบ๊ะยี้ เจ้าบาดเจ็บที่ใด ? สามารถผีนทนได้หรือไม่ ?”

คุเบ๊ะยี้ส่ายหน้าอย่างแหล่ซ่า ก็ลงมองที่ทรงอกของตน

ติกโกวแซซังฉีกคอเสื้อของมันออกดังควากใหญ่ ที่หว่างอกยามนี้
ปรากฏรอยประทับสีม่วง ติกโกวแซซังจึงรู้สึกผิดหวังอย่างรุนแรง คำนี้ขึ้นว่า

“ที่แท้ได้รับอันตรายด้วยน้ำมือของซือเฮียเราเอง เป็นพลังฝ่ามือที่ฟาด
ใส่จุดสำคัญ ไม่มีทางช่วยเหลืออย่างไรได้แล้ว”

คุเบ๊ะยี้เห็นประกายตาของติกโกวแซซังเป็นเช่นนั้น ก็ทราบว่ามันไม่มี
ทางรอดชีวิตแล้ว น้ำตาได้ไหลพราวออกจากทางตา พลันถามขึ้นว่า

“พวกมันไปกันหมดสิ้นแล้วหรือ ?”

ติกโกวแซซังจิตใจก็ึกคักขึ้นในบัดดล คิดว่ามันคงต้องรู้ทิศทางของ
พวกกอสุรโลहितว่าไปที่ใด จึงรีบถามว่า

“พวกมันไปกันหมดสิ้นแล้ว มันไปที่ใดกันแน่ ?”

“แก้้เค็กตัง (ถ้าแก้้เลี้ยว) สถานที่ซ่อนของสองสามีภรรยาดีกุน”

ติกโกวแซซังรีบถามอย่างเร่งร้อนว่า

“ตักกุน เจ้าว่าตักกุนนี่ก็คือบิดาของฮั่วม้อปังจู้ บ้วนเก็กตักกุนที่เมื่อหลายสิบปีก่อน มีชื่อเสียงกระเดื่องดังสะท้านแผ่นดินไผ่หรือไม่ ?”

คุเบ๊ยะย้งผกศิริชะมิได้ตอบคำ

ติกโกวแซซังกล่าวรำพึงขึ้นด้วยความตื่นเต้นตระหนกว่า

“ที่แท้คือมันจริง ๆ มันยังมีได้ตาย”

เมื่อหวนคิดถึงบ้วนเก็กตักกุนที่เร้นกายไว้หลายสิบปี และปรากฏออกมาอีกครั้งหนึ่งนี้ ก็รู้สึกเป็นสถานการณ์อันเลวร้ายยิ่งยวด บ้วนเก็กตักกุนช่วยเหลือต่อฉ้อฉลโดยหวังจะขบชิงบัลลังก์ เมื่อหลายสิบปีก่อนนับเป็นบุคคลอันทรงฝีมือ และเปี่ยมด้วยอิทธิพลอำนาจ หากแม้มีฝีมือของสองขุนพลปากฟ้าและพสุธาแล้ว ยากนักจะทราบปราบปรามลงไปได้ มิคาดว่าวันนั้นมันจะปรากฏตัวออกมาอีกครั้ง หากบวกับบ้วนเก็กฮวงหนึ่งเข้าไปอีกคนหนึ่ง ญูลิ้มน่ากลัวจะมีมหันตภัยอันร้ายแรงสุดจะคาดคำนวณได้ที่เดียว

แต่สิ่งที่สร้างความโหรงเหรงประหลาดใจให้กับติกโกวแซซัง นั่นคือกิมเหย-ก่าจู้ ยังปอเกี่ยมแซะ และพวกสองอัจฉริยะแห่งญูลิ้มที่สูญเสียการติดต่อกันนั้น คงมีอันตรายที่ร้ายแรงมากกว่ากลายเป็นแน่ แซซังโหรงเหรงร่างสั่นระริกเบา ๆ ร้องสุดเสียงไปว่า

“แย่นั่นแล้ว”

พลงถามอย่างพลุ่งพล่านดาลใจเป็นที่สุดว่า

“ถ้าแก่อึดตั้งอยู่ที่ใด ?”

คุเบ๊ยะยี้ระบายนมออกจากปากยาว ๆ ส่งเสียงครวญครางอยู่หลายครั้ง จึงกล่าวเบา ๆ ว่า

“แก่อึดตั้งอยู่ห่างจากที่นี่ไปทางตะวันตกเฉียงใต้ไม่กี่ไมล์น่ะ”

กล่าวจบร่างก็ชักกระตุกอยู่ครู่ใหญ่ พลันแผดร้องขึ้นสุดเสียง ร่างองุ่มจนเป็นกลุ่มก้อนกลม กระอักโลหิตออกมาอีกหลายคำ แฉ่งยังมองดู แล้วกล่าวด้วยความสังเวชใจว่า

“แซซังโก ชีวิตมันมีอายุยืนยาวต่อไปได้แล้วหรือ ?”

ติกโกวแซซึ่งผงกัรีระะ กล่าวตอบว่า

“ไม่มีทางช่วยเหลือแล้ว มิถึงครึ่งชั่วยามก็จะขาดใจตายไป”

แต่ติกโกวแซซึ่งนั้นกลับคำนึงถึงแก่ความปลอดภัยของพวกกิมเหยา-

กัจจุ ใจร้อนวู่วามดังมีเพลิงเผาผลาญ หันหน้ามากล่าวว่า

“ยังมัวย ไปได้ ข้าพเจ้าคิดจะไปที่ถ้ำเก่าอู๋ตั้ง”

แน่นิ่งยังพลันเบิกตาทั้งสองจนลูกโพลง รีบสั่นหน้าแล้วกล่าวว่า

“ท่านได้รับบาดเจ็บสาหัสอยู่ จะไปได้อย่างไรกัน”

ฉับพลันนั้น พลันมีเสียงของเซี่ยเกี่ยมอุสือดังมาจากทางหลังว่า

“หนูเอ๋ย วาจาเนโกวเนี้ยมิได้พลาดผิด เจ้ามีอาจไปได้ดอก ให้บิดา

ไปยังประเสริฐกว่า”

ง่วนยี่ที่อยู่ด้านข้างพลันส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

“ท่านทั้งสองต่างได้รับบาดเจ็บอยู่ ให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ไปเถิด”

ขณะนั้น ในลำคอคุเบ๊ะยี่มีเสียงดังครอกขึ้น ลมหายใจอึดสุดท้าย

ถูกระบายออก พร้อมกับร่างของพวกติกโกวแซซึ่งที่เคลื่อนไปจากอุโมงค์
แห่งนี้

บริวารอันมีฝีมือ

ในวันนั้น เชี่ยวเกี่ยมอุสือ ตักโกวแซซัง แฉ้งยั้งเล่งวันยี้พากันกลับเข้าไปในโรงเตี๊ยมที่เมืองบู๊ซัวกู่ย คนทั้งสี่ต่างเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าแล้ว ยังได้ตกอยู่ในความอึดอันเคร่งเครียด และวิตกกังวลอย่างรุนแรงอีก

ตักโกวแซซังยิ่งกระสับกระส่ายจนมิอาจสงบใจได้ กับการพินิจลมปราณรักษาพยาบาลร่างกายนั้น ไม่มีทางรู้ตนดีขึ้นเลย ทำให้แฉ้งยั้งกระวนกระวายจนต้องพลบโยนอยู่ตลอดเวลา เร่งเร้าให้รีบใช้ลมปราณรักษาอาการบาดเจ็บ

เช้าตรู่วันที่สอง ตักโกวแซซังคิดจะขึ้นไปยังยอดเขาซึ่งหนึ่งสงหาถ้ำเก่าอึดตั้งให้จงได้ แฉ้งยั้งจึงกระวนกระวายจนน้ำตาไหลพราก กล่าวขึ้นว่า

“แซซังกอ ท่านมิอาจจะไปได้ รอเมื่อท่านแข็งแรงเป็นปรกติแล้วข้าพเจ้าพร้อมทางไปกับท่าน”

แต่มีคาคาว่างวันยี้ได้หลบหนีไปในคำคืนวันนั้นเอง ยิ่งสร้างความกระสับกระส่ายให้กับตักโกวแซซังจนสุดจะอึดอันตันใจ จนต้องวิงวอนขอร้องต่อแฉ้งยั้งว่า

“ยังมัวย ให้ข้าพเจ้าไปเถิด หากแม้นมารดาข้าพเจ้าเป็นภททียอย่างไร
ขึ้นมาแล้ว นับแต่ขึ้นไปข้าพเจ้าจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไรกันเล่า”

นางยังเมื่อสิ้นวิธีการจะขัดขวางห้ามปรามแล้ว จึงกล่าวขึ้นทั้งน้ำตา
อันเนื่องนองว่า

“แซ่ซังกอ ข้าพเจ้าทราบที่ท่านมีความกระวนกระวายใจอย่างร้อนรุ่ม
ยิ่งนัก แต่ท่านโยไม่วิตติดู ฮ้วยบิตชีวี้จิ๋วเจ็กเจ็ก ซึ่งไปไคซังกอเจ็กเจ็กและ
ทหายทยอดกระบี่นิรนาม ต่างได้หายสาบสูญเพราะการไปสืบลาดเลา หาก
แม้นท่านทั้งสามได้ถูกจับกุมตัวเอาไว้จริง แซ่ซังกอท่านที่ได้รับบาดเจ็บสาหัส
นี้ ไปแล้วจะมีคุณประโยชน์อย่างไรเล่า ?”

ตักโกวแซ่ซังเห็นสีหน้านางยังเป็นเช่นนั้น จึงจำใจต้องเลิกล้มความ
คิดจะไปบุกถ้ำแก้วตั้งเสีย ตั้งหน้ารอคอยการกลับมาของง่วนย้อยอย่างรุ่มร้อน
จวบจนเวลาใกล้เที่ยง ง่วนย้อยได้กลับมาแล้วจริง ๆ แต่สีหน้าเคร่ง
เครียดจนดูมิได้เลย ตักโกวแซ่ซังรีบถามขึ้นว่า

“ง่วนย้อย ท่านไปที่ใดมา ?”

ง่วนย้อยได้ตอบคำในทันที แต่กล่าวอย่างเดือดดาลเป็นที่สุดว่า

“แซ่ซังกอ ข้าพเจ้าพบปะพวกเหล่านั้นแล้ว อีกไม่นานนักพวกมันก็จะ
มาอยู่ในตัวเมืองบู๊ซัวก่วยแล้ว”

ตักโกวแซ่ซังกล่าวด้วยความสงสัยใจว่า

“ท่านไปพบปะผู้ใดเล่า ?”

“ผู้ทรงฝีมือทั้งปวงของบู๊ลิ้ม มิว่าผู้ใดที่ได้ร่วมพิธีกริตโลหิตพรรคอสูร
โลหิต ต่างสมุห้าวอยู่ด้วยกันทั่วถ้วนทุกตัวคน”

ตักโกวแซ่ซังพลันกระโดดลุกขึ้นยืน ร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“ท่านได้เห็นบิดาของท่านแล้ว ?”

ง่วนย้อยส่ายหน้าพลันอ้าปากร้องให้เสียงดัง ๆ ขึ้น กล่าวว่

“หามิได้ ข้าพเจ้าคิดว่าท่านคงมีอันตรายเกิดขึ้นแน่นอน”

“อย่างนั้น มารดาและตัวเจ็กของข้าพเจ้าเล่า ท่านได้เห็นด้วยหรือไม่ ?”

ง่วนย้อยส่ายหน้าปฏิเสธ แต่ยังคงสงสัยว่าให้ดังสะอีกสักอัน

เชี่ยมเกียมอุสือนั่งลงอย่างสงบเยือกเย็นอยู่ทางด้านข้าง พลันถามขึ้นว่า
“ง่วนยี้ ในเมื่อเจ้ามิเห็นหน้าบิดา และก็มีทราปร่องรอยอันชัดเจน ไย
มาทำให้อย่างเศร้าเสียใจถึงปานนี้ และยังมากล่าวว่ามีภพภัยอันใหญ่หลวง
ด้วย ?”

ง่วนยี้ยังมีทันตอบคำ ม้ามังกรที่อยู่ใต้ออกด้านหลัง พลันส่งเสียงร้อง
ดังสนั่นหวั่นไหวขึ้น ตึกโกวแซซึ่งขมวดคิ้วและลอบสังหารณีใจว่า ต้องมีเหตุ
ร้ายเกิดขึ้น ในขณะนั้น ง่วนยี้เอ่ยปากกล่าวแล้วว่า

“พวกมันมากันแล้ว เพียงมองปราดเดียวก็ทราบ”

นางยังได้รู้แน่แท้ว่าต้องเกิดภพภัยอันร้ายแรงแล้ว จึงรีบถามอย่าง
เร่งร้อนว่า

“มันเป็นเรื่องอย่างไรกันแน่เล่า ?”

ในขณะเวลานั้นเอง ที่หน้าโรงเตี๊ยมพลันมีเสียงเคาะไม้บั๊กฮือดังขึ้นสอง
ครั้ง ผู้จัดการโรงเตี๊ยมวิ่งลงลานเข้ามาในห้อง สีหน้าตื่นตระหนกจนชิตเผือด
ร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“นี่มันเป็นเรื่องอย่างไรกัน เหล่าผู้โหดเหี้ยมอำมหิตทั้งปวงพากันมา
ล้อมโรงเตี๊ยมของข้าพเจ้าไว้ ประกาศให้ท่านออกไปโต้ตอบกับมัน”

เชี่ยมเกียมอุสือมองดูง่วนยี้แวบหนึ่ง จึงลุกขึ้นยืนกล่าวว่า

“มีเรื่องเช่นนี้ด้วย ให้เราออกไปดูทีหรือ ?”

ตึกโกวแซซึ่งรีบห้ามปรามขึ้นว่า

“บิดา ข้าก่อน รอดมาได้ในเรื่องราวให้ชัดเจนแล้วจึงมาว่ากล่าวกันใหม่”

พลางเบือนสายตามองดูง่วนยี้ ง่วนยี้กล่าวอย่างเดือดดาลขึ้นว่า

“เหล่าผู้ทรงฝีมือของบู๊ลิ้มกลับกลายไปในเวลาเพียงชั่วคืนเดียวจนหมด
สิ้น คล้ายดังได้ยอมสามีกัดอยู่ในพวกอสูรโลหิตโดยสิ้นเชิง แต่ละคนต่าง
เห็นข้าพเจ้าดังราวมีความอาฆาตแค้นอันยิ่งใหญ่ เช้าวันนี้ข้าพเจ้าได้ต่อสู้กับ
พวกมันมาอย่างดุเดือดนองเลือด ยังได้ฆ่าตายไปเป็นจำนวนหลายคนอีกด้วย”

ตึกโกวแซซึ่งสะท้านขึ้นทั้งกาย รีบกล่าวว่า

“ง่วนยี้ ผู้ที่เคาะไม้บั๊กฮือนั้น มันคือหลวงจีนเพ็กกังซึ้งเจิ้งแห่งเสี่ยว-

ลื้มอย่างแนนอน ท่านหรือจะประมือต่อสู้กับมันได้”

ง่วนยี้กล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

“ข้าพเจ้ามีรอยให้มันลงมือก็รีบหนีกลับมารายงานเสียก่อน”

ติกโกวแซซึ่งผงกศีรษะ ลูกพรวดพราดขึ้นยืน กล่าวอย่างเดือดดาลว่า

“ข้าพเจ้าจะออกไปเผชิญกับพวกมันเอง”

เซี่ยเกี่ยมมูสือรีบขวางเอาไว้แล้วกล่าวว่า

“ซ่งยี้ ภายในเมืองนี้และที่ภูเขาเบ๊เซียงฮง เจ้าได้สร้างศัตรูขึ้นมากมายก่ายกองเหลือเกิน นับเป็นเป้าสำคัญที่ทุกคนจะกำจัดล้างแค้น ไม่บังควร
จะออกไปเผชิญหน้าด้วย ปล่อยให้เราและง่วนยี้ออกไปยังจะปลอดภัยกว่า”

ง่วนยี้กระซกกระที่ของคำออกจากฝักดังควับใหญ่ กล่าวขึ้นว่า

“ได้ ข้าพเจ้ายังคิดจะต้องฆ่าฟันอีกหลาย ๆ คน จึงระบายความแค้น
ออกจากใจได้ ไปเถิด ข้าพเจ้าจะไปแล้ว”

ติกโกวแซซึ่งยังคิดจะกล่าวอย่างไรออกไปอีก แต่เซี่ยเกี่ยมมูสือได้พา
ง่วนยี้ก้าวออกจากห้องไปแล้ว มุ่งหน้าสู่ด้านนอกอย่างร้อนรน

ติกโกวแซซึ่งมีอาจวงใจได้ รีบหันกล่าวกับแน้งย้งว่า

“ท่านลอบออกไปสังเกตการณ์ดู หากแผนสถานการณ์แล้วร้ายลง รีบ
กลับมาบอกข้าพเจ้าด้วย”

ครั้นแล้วจึงผินใจนั่งขัดสมาธิฝึกกลมปรารถนารักษาตัวอย่างจำเป็น

แน้งย้งเดินออกจากห้อง ยืนแอบอยู่หลังจากไม่บังตามองตามช่อง
ออกไป เห็นเป็นจริงดังที่ง่วนยี้ว่ามา เหล่าผู้มีฝีมือที่ไปชุมนุมยังยอเขาซึ่ง-
หนึ่งซง พวกนั้นแออัดอยู่หน้าโรงเตี๊ยมโดยครบจำนวน

ขณะนั้น เซี่ยเกี่ยมมูสือและง่วนยี้ได้เดินออกนอกประตูไปแล้ว เหล่า
นักสู้ผู้มีฝีมือพากันส่งเสียงร้องจนดังอื้ออึงคะนองหู บางคนแผดเสียงร้องขึ้นว่า

“มันผู้มีนามอันจอมปลอม จับกุมมันเอาไว้”

“เจ้าเด็กอุบาทว์ ! ใช้กระบี่ฆ่าฟันคนไปหลายคน จะปล่อยปละไปมิได้
เช่นนั้น”

แน้งย้งตื่นตระหนกตกใจอย่างยิ่งยวด รีบหันร่างจะกลับเข้าไปภายใน

ห้องพัก พลันเกิดความคิดหนึ่งขึ้นทันที คำหนึ่งว่า

“เหล่าผู้มีฝีมือจำนวนตั้งร้อยกว่าคน แต่ละคนต่างมีความสามารถอันเก่งกาจชั่วร้าย โดยเฉพาะเพิกังซึ่งเจิ้งเหงเสียวลิ้ม เขี่ยะฮวกจุนเจี้ยแห่งบูตึงยิ่งเป็นผู้ทรงอาวุโสยุคนี้ มีพลังฝีมือยอดเยี่ยมสูงส่ง ย่อมมิใช่ตึกโกวแซซึ่งที่บาดเจ็บสาหัสจะต้านทานรับมือได้ คงต้องเกิดภพภายนอกเหนือความคาดคิดอย่างไรขึ้น จำต้องหาทางล่าถอยเอาไว้เสียก่อนจึงจะปลอดภัย”

ในทันใดนั้น นางมิได้กลับไปในห้องพัก แต่วกอ้อมไปยังโรงม้าหลังโรงเตี๊ยม เปิดประตูออกมา จากนั้นจึงกลับเข้าไปในห้อง เห็นตึกโกวแซซึ่งกำลังหลับตาเดินลมปราณอยู่

แน่นิ่งยังทรุดกายลงนั่งที่ข้างตัว กล่าวเบา ๆ ว่า

“แซซึ่งกอ แซซึ่งกอ”

ตึกโกวแซซึ่งสูดลมหายใจลึก ๆ เข้าไปผนึกไว้ในจุดศูนย์ ตอบอย่างแช่มช้า

“เรื่องอันใด ทางภายนอกเกิดเรื่องขึ้นแล้วหรือ”

แน่นิ่งยังผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวอย่างเคร่งเครียดขึ้นว่า

“เหล่าผู้มีฝีมือทั้งปวงของบูตึง แต่ละคนมาอย่างเดือดดาลลั่นแค้น แซซึ่งกอ ท่านสมควรจะตระเตรียมตัวเอาไว้ด้วย”

ตึกโกวแซซึ่งกวาดตามองด้วยประกายตาอันตื่นตันสงสัย กล่าวอย่างขบขันว่า

“เหล่าผู้มีฝีมือของบูตึง มิใช่แต่ผู้แกร่งกร้าวเปิดเผยเปี่ยมด้วยธัมมะไปเลย เหตุไฉนทุกคนจึงมีความอาฆาตแค้นมาด้วยเล่า?”

วาจาทอเพิงขาดคำ เสียงไม้บั๊กฮือได้ดังแว่วมากระทบโสต ในขณะนั้นได้ยินเสียงเขี่ยเกี่ยมอุลือกกล่าวอย่างเดือดดาลขึ้นว่า

“ท่านทั้งหลายต่างเป็นผู้มีชื่อเสียงลือเลื่องในบูตึงมาก่อเรื่องหาราวโดยไร้สาเหตุเช่นนี้ ธัมมะอันดงามของบูตึงไปอยู่ยังแห่งใดแล้วเล่า?”

ขณะนั้นมีเสียงหัวร่ออันแหลมเล็ก ดังแว่วเข้ามาแล้วกล่าวว่า

“ตึกโกวฮง ท่านมีกระบี่ที่ยอดเยี่ยมนั้นได้รับสมยอมเป็นปราชญ์ เพลง

กระบี่ที่ฝึกปรือมาย่อมต้องเก่งกล้าสามารถอย่างมีต้องสงสัย ในวันนี้หาก मैंน่านสามารถต้านทานฝีมือของเราผู้วิเศษได้สามกระบวนเพลง ก็จะปล่อยชีวิตท่านเอาไว้ มาตรึมเช่นนั้น เฮอะ เฮอะ ท่านจะต้องถูกลบชื่อออกจากวงพวกนักเลงไป”

ติกโกวแซซังพอได้ยินน้ำเสียงวาจานี้ เพลงโทสะได้พลุ่งพล่านขึ้นจนฮือโหม ลูกพรรคขึ้นจากที่จะผลักประตูออกไปเผชิญด้วย แต่แน่นังยังรีบตะปบมือคว่ำแขนเอาไว้กล่าวขึ้นว่า

“ไปไม่ได้ รีบเรียกม้ามังกรออกมา”

ติกโกวแซซังสะดุดอย่างไม่ยินยอมแล้วกล่าวว่า

“บิดาข้าพเจ้ามีอันตราย ข้าพเจ้าเฝ้าสมควรออกไปช่วยเหลือ”

“ถูก ท่านสมควรออกไปช่วย แต่เหล่าผู้มีฝีมือพากันพลุ่งพล่านดาลเดือด ท่านหรือจะต้านทานต่อเหล่านักสู้ผู้เก่งกาจจำนวนมากมายก่ายกองเช่นนั้นได้”

ติกโกวแซซังเล็ดลมพลุ่งพล่านดาลใจ ส่งเสียงดัง ๆ ว่า

“ข้าพเจ้าไม่คำนึงถึงเรื่องราวมากมายสักเพียงใดแล้ว หาก मैंน่านบิดาพลาดพลั่งอย่างไรลงไป ข้าพเจ้าจะต้องเจ็บช้ำน้ำใจไปจวบชั่วชีวิต ข้าพเจ้ามีอาจจะให้กับตัวเองตลอดทั้งชาติเลย”

แน่นังยังพลอยกล่าวอย่างพลุ่งพล่านขึ้นว่า

“แซซังโก ถูกแล้ว สถานการณ์ที่ท่านเป็นอยู่ในขณะนี้ แม้จะกระวนกระวายก็สู้ความเยือกเย็นอย่างไรได้ ท่านไปข้าพเจ้าก็ไป หาก मैंน่านมีเภทภัยอย่างไรเกิดขึ้น ข้าพเจ้าจะดำรงคงอยู่ได้อย่างไร ไปกันเถิด ยิ่งเร็วยิ่งประเสริฐ”

ทั้งสองรีบรุดออกไปอย่างล่งเล เมื่อผ่านประตูห้องแล้วเห็นเหล่าผู้มีฝีมือทางด้านนอกยังส่งเสียงตะคอกต่างจ้องกันอึ้งคะนึงกึกก้อง พร้อมกันนั้นแลเห็นเซี่ยฮวกจุนเจี้ยแห่งบูตึง ยกกระบี่ยาวในมือขึ้นเตรียมจะจู่โจมออกมาแล้ว ส่วนเซี่ยเกียมูลือติกโกวฮงมีเสียที่เป็นยอดกระบี่อันทรงเกียรติภูมิลือเลื่องของยุค ยังคงมีความสงบเยือกเย็นเป็นปกติ กล่าวเสียงทุ้มหนักขึ้นว่า

“เซี่ยฮวากุนเจี้ยแห่งบู๊ตึง เป็นผู้มีอาวุธอันมีชื่อเสียงเลื่องลือแห่งยุค ข้าพเจ้ามาตระเวนทราบแน่ว่ามิใช่ต่อต้านรับมือได้ แต่จะอย่างไรก็ต้องกระทำไปตามคำสั่ง แต่ข้าพเจ้ามีวาจาที่จะต้องถามไถ่ให้เข้าใจเสียก่อน มาตรึมเช่นนั้น แม้ตายก็ยังตาไม่หลับ”

เซี่ยฮวากุนเจี้ยแห่งบู๊ตึงแค้นเสียงเย็นชาขึ้นเล็กน้อย แล้วกล่าวว่า

“ท่านมีวาจาใดก็รับกล่าวมาเถิด”

เซี่ยเกี่ยมอุลือกวาดตามองดูผู้ทรงฝีมือทั้งกลุ่มใหญ่แล้ว กล่าวอย่างหนักแน่นจริงจังขึ้นว่า

“ลองถามทุกท่านดู ข้าพเจ้าไร้ข้อพิพาทบาดหมางอย่างไร แต่กลับมาหาเรื่องราวเช่นนี้จะจริงหรือไม่ว่า ท่านทุกคนได้สามิภักดีเป็นสาวกของพรรคอสูรโลหิต ยินยอมเป็นผู้รับใช้อย่างจงรักภักดีของอสูรโลหิต ช่วยการสร้างสรรค์มหาเจมูให้กับผู้เลวร้าย ช่วยริคณาหาเร้นซ่อนฆ่าคนชาวมิซึมมะให้กับมันใช่หรือไม่ ?”

คนทั้งปวงพอได้ยินคำถามนี้ ต่างมีสีหน้าอันพิสดารปรากฏขึ้น แต่ไม่มีผู้ใดลงเสียงตอบคำ ในเวลาขณะนั้น ภายในกลุ่มคนมึนเมาพลันมีเสียงร้องดัง ๆ ขึ้นว่า

“ใช่แล้วจะเป็นเช่นไร เซี่ยเกี่ยมอุลือกที่มีนามอันจอมปลอม ยังไม่ห่อมือศิโรตธเข้าสามิภักดีในอสูรโลหิตอีกหรือ บั่วนกั๊กตักันมีพลังฝีมือครอบคลุมไปทั่วทั้งแผ่นดิน โดยไม่มีผู้ใดต้านทานรับมือได้ พวกเราได้พากันยกย่องให้ท่านเป็นบู๊จุน (ผู้มีฝีมืออันควรสักการะแห่งยุค) หากผู้ใดไม่เชื่อฟังจะต้องตายในทันที”

เซี่ยเกี่ยมอุลือกพอได้ยิน ตลอดร่างสะท้านขึ้นอย่างเย็นยะเยือก หวังสมองดั่งอ้ออิงขึ้นทันที ตวาดก็กก้องขึ้นว่า

“มีเรื่องเช่นนี้จริง ๆ ? บั่วนกั๊กตักันมีพลังฝีมือสุดยอดดั่งเทพดาจริง แต่คนผู้นี้มีจิตใจอันเลวทรามชั่วร้าย ไหนเลยจะสร้างสันติสุขให้กับวงพวกนักเลงได้ ไ้ไปยกย่องให้มันเป็นบู๊จุนแห่งยุคเล่า ?”

ในขณะนั้นวณย์พลันตัวกระบี่ทองในมือขึ้น ตวาดอย่างเคียดแค้นว่า

“ผายลม ผายลมชัด ๆ บ้วนแก็กตึกุนมิได้มีกระถางทองของบูลิ้ม ไยจะนับเป็นบุญได้ ?”

เหล่านักสู้ผู้มีฝีมือถูกვნียี่ด่าจนอับจนถ้อยคำ แต่มีผู้หนึ่งส่งเสียงหัวร่ออันเย็นชาแล้วกล่าวว่า

“เจ้าเด็กทารกปากยังมีลิ้นกลืนน้ำนม เจ้ารู้จักอะไรด้วย ? กระถางทองของบูลิ้มได้ถูกทำลายลงด้วยน้ำมือของฉีอ่องไปแล้ว นั่นเป็นเหตุการณ์ที่บ้านแก็กตึกุนเห็นมากับตา หรือว่าไม่มีกระถางทองของบูลิ้ม ในบูลิ้มก็จะมียาจกย่องบูจุนขึ้น ให้มาจัดการปรับปรุงวงพวงนักเลงให้เป็นระเบียบเรียบร้อยได้หรือ”

ติกโกวแซซังและแน่งย้งที่โนโรงเตี๊ยม พอได้ยินวาทะนี้แล้ว ติกโกวแซซังต้องส่งเสียงหัวร่อดังกังวานอย่างมีอาจอดกลั่น ร่างถลันวูบออกไปยังนอกโรงเตี๊ยม ตวาดเสียงดังสนั่นกับเหล่านักสู้ผู้มีฝีมือทั้งหลายว่า

“เป็นผู้ใดว่ากล่าวมา ? วาจานี้หากฟังผิวเผินคล้ายดังมีเหตุผลอันสมควร แต่กระถางทองของบูลิ้มปัจจุบันได้ปรากฏขึ้นในวงพวงนักเลงแล้ว จะทำอย่างไรกันต่อไปเล่า ? ข้าพเจ้าติกโกวแซซังทั้งตระกูล จะไม่ยินยอมรับปีศาจเผ่ามาเป็นผู้ส่งส่งอันควรสักการะอย่างเด็ดขาด นอกจากมันจะแสดงกระถางทองออกมาให้เห็น มาตรมิเช่นนั้น...”

ไบหน่าอันขาวชิตปรากฏแววอำมหิตโหดเหี้ยมขึ้นแล้วอย่างรุนแรง ไม่เท่าภูตบติได้ถูกผนึกกำลังเข้าใส่จนสิ้นไหวเล็กน้อย ไม่เท่าซึ่งโตประมาณแซนเด็ก พลันควงขึ้นจนกลายเป็นประกายสามสาย แต่ก็รู้ลึกลับว่าเลือดลมได้พลุ่งพล่านขึ้นเล็กน้อย จึงลอบตี้นตระหนกตกใจอย่างยิ่ง

เสียงเคาะไม้บั๊กฮื้อดังขึ้นก็ก้องกังวานสองครั้ง เพ็งงั้งซึ่งเจ้งแห่งเสียวลิ้มเข้มนมองจ้องดูติกโกวแซซัง ส่งเสียงหัวร่ออันประหลาดพิกลพลางกล่าวว่า

“เจ้าเด็กติกโกว เราเพ็งงั้งซึ่งเจ้งแห่งเสียวลิ้มยังยกย่องให้ท่านตึกุนเป็นผู้ทรงสักการะ เจ้าใจกล้าไม่ยินยอมที่เดียวหรือ ?”

ติกโกวแซซังเลิกคิ้วขึ้นจนสูง หัวร่ออย่างตระหงะองอาจแล้วกล่าวว่า

“สำนักเสียวลิ้มนับว่ามีความสัตย์ซื่อถื่อมั่นเปี่ยมธัมมะ ทุกผู้คนใน

บุญลัมก็ยกย่องชมเชยอยู่ แต่วันนี้เมื่อมามีปิศาจเผ่าเยี่ยงเจ้าออกจากสำนักแล้ว ก็ทำลายต่อเกียรติภูมิที่เคยมีจนยับเยินหมดสิ้น เลื่อมเสียน้ำต่อปรมาจารย์รุ่นก่อน ๆ จนมิเหลือหลอเลย”

ติกโกวแซซังกล่าวจบพลางเบือนสายตาเขม่นมองจ้องดูเซี่ยะฮวงจุนเจี๋ย แล้วกล่าวว่า

“เตี้ยซำฮงแห่งบู๊ตึง จะต้องเกิดความอับอายขายหน้าอย่างยิ่งยวดในปรภพ เพราะปิศาจเผ่าผมแดงนี่เอง”

ติกโกวแซซังนั้นความจริงเลือดลมพลุ่งพล่านอย่างรุนแรง แต่ใบหน้ายังคงระงับไว้เป็นปกติดุจดั่งเดิม แต่ไหนเลยจะอำพรางต่อสายตาค้นคนกล้าของเพ็กกั้งซิงเจ็งและเซี่ยะฮวงจุนเจี๋ยได้ เพ็กกั้งซิงเจ็งส่งเสียงหัวร่ออันประหลาดพิกลขึ้นสองครั้ง แล้วกล่าวว่า

“เจ้าเด็กติกโกว วันนี้เจ้าสามารถรับฝ่ามือเราหลวงจีนได้หนึ่งครั้งก็จะนับว่าเจ้าเก่งกาจสามารถมาก”

ติกโกวแซซังฉุกใจได้คิดขึ้นทันทีว่า

“เราได้รับบาดเจ็บสาหัสยังมีหูเลาเป็นปรกติ หากมันลงมือต่อสู้กับมันในขณะนี้ ยากยิ่งนักจะรับมือมันไว้ได้สักครั้งหนึ่งจริง ๆ ไปไม่นัดมันให้มาต่อสู้กันอีกในสามวันให้หลังเล่า”

จึงตอบไปโดยฉับพลันทันทีว่า

“ปิศาจเผ่าหยันตาเซียว เซียวเอี้ยวันนี้ยังมีกำลังใจต้องกระทำ อีกสามวันให้หลังเราสองมาเลือกสถานที่อันเงียบสงบแห่งหนึ่งบนภูเขาว ต่อสู้กันอย่างใช้ชีวิตเป็นเดิมพันเป็นอย่างไร ? ออว่าแต่หนึ่งฝ่ามือเลย แม้จะสิบฝ่ามือ ร้อยฝ่ามือ เซียวเอี้ยก็ยินดีสนองรับทุก ๆ เงื่อนไข”

หลวงจีนหยันตาเซียวส่ายยิ้มอย่างโหดเหี้ยมเย็นชา ตอบขึ้นว่า

“เจ้าเด็กชั่วร้าย เวลาสามวันออกจะนานไปมากอยู่ เราจะตัวดีพาดไป ในขณะนี้ ดูที่เจ้าสามารถรับเอาไว้ได้หรือไม่”

กล่าวพลางร่างอันอ้วนใหญ่ก็ได้ย่อลง คนผู้มีฝีมือทั้งปวงต่างพากันร้องจนเซ็งเซ้าว่า

“เจ้าเด็กอันยโสโอหัง ซึ่งเจ้ลงมือกำจัดมันเสีย !”

ในเวลาขณะนั้น เทียเกี่ยมอุลือที่มีจิตปกป้องบุตรชายในสายเลือดอย่างร้อนรุ่ม จึงยกกระบี่ขึ้นขว้างอก สิบเท้าไปที่เบื้องหน้าหนึ่งก้าว ขวางตักโกวแซซึ่งเอาไว้แล้วตวาดขึ้นว่า

“อย่าเพ็งลงมือ ข้าพเจ้ายังมีคำถามที่มีได้เอ๋ยปากไป ในเมื่อพวกท่านยินยอมค้อมศีรษะสวามิภักดิ์ต่อเหล่าอสูรโลหิตแล้ว หกัจจริยะแห่งบู๊ลิ้มช่วยปิดชีวิไว้ ซึ่งไปไคซัว ได้ถูกพรค่อสูรโลหิตคร่าตัวไปใช่หรือไม่ ?”

เทียชะวกจุนเจี้ยแห่งบู๊ตึงหัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าวว่า

“เศษสะทั้งสองคนนั้น น่ากลัวไปรายงานตัวในบัลลังก์ของเงียมอ่อง (ยมบาล) แล้ว”

เทียเกี่ยมอุลือสะท้านขึ้นทั้งกาย แผลรื้อสุดเสียงไปว่า

“วาจานี้เป็นความจริง ? ผู้ใดเป็นคนลงมือ ?”

เทียชะวกจุนเจี้ยหัวร่อแสบอย่างชั่วร้าย พลังกล่าวว่า

“เจ้าเข้าใจว่าเราผู้วิเศษมีกล้ำ”

ง่วนยี้ทนต่อไปมิได้แล้ว ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

“แล้วบิดาของเราเล่า”

“บิดาของเจ้าเป็นใคร ?”

“ทายาทยอดกระบี่นิรนาม”

พลันเห็นเทียชะวกจุนเจี้ยและเพ็กงั้งซึ่งเจ้ลงมือเหลียวมองตากันและหัวร่อขึ้น ง่วนยี้เจ็บช้ำน้ำใจปานถูกมีดกรีดเฉือน ส่งเสียงดังสนั่นขึ้นว่า

“เจ้า...เจ้าทั้งสองทำอะไรกับบิดาเราไป ?”

เทียชะวกจุนเจี้ยเบิกตาทั้งสองจนกลมโตปานกระดิ่ง เพลิงโทสะลุกฮือโหมจนลั่นพลมลั่นพลั่วปลิวไสว หัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าวว่า

“เจ้าเด็กปากมลิ้นกลั่นน่านม บิดาของเจ้าหรือ ? เห็นแก่ยอดกระบี่นิรนามของมันเมื่อคราครั้งอดีต และเพลงกระบี่มังกรทองของมันยังพอนับว่าเก่งอยู่ไม่น้อย หากมันมิใช่เราและเพ็กงั้งเสีย...”

วาจายังกล่าวมิทันจบ ง่วนยี้พลันร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนกตกใจ

คำรามเสียงสนั่นหวั่นไหวด้วยความเดือดดาลคลั่งแค้นว่า

“จมูกโคและปีศาจเผ่า คินชีวิตบิดาเรามา !”

กระบี่ทองในมือสะบัดขึ้นพร้อมกับร่างที่แหลบไปจนกลายเป็นมันทอง
สายยาวเหยียดเย็นเยือก พอลงมือใช้ไปก็เป็นที่มาไม้ตายของเพลงกระบี่
มังกรทอง คือโลดแหลบและฉวัดเฉวียน เห็นแต่ประกายทองที่รุกไล่เข้าไป
ผู้คน วนเวียนอยู่เบื้องบนศีรษะของเซี่ยะฮวกจุนเจ็ยอย่างน่าหวาดหวั่น

เซี่ยะฮวกจุนเจ็ยยกกระบี่ขึ้นฟาดต้านรับไว้ พร้อมทั้งทวาดอย่างแค้น
เคืองขึ้นว่า

“เจ้าเด็กชั่วร้าย ! นับว่ามีฝีมืออยู่บ้างเล็กน้อย”

กระบี่ยาวยกขึ้นฟาดต้านทานง่วนยี้ ส่วนฝ่ามือซ้ายได้ลอบยกขึ้นตั้งอยู่
ยังหว่างอก

ตึกโกวแซซังพอเห็นก็ร้องขึ้นว่า

“ง่วนยี้ อย่าสู้วามไป พลังฝีมือของปีศาจเผ่านั้น ท่านมีอาจต้านทาน
รับไว้ได้ดอก”

พลางควงไม้เท้าภูตบตีทำท่าจะบุกเข้าไปรุมจุมโจมด้วย แต่กลับกระซิบ
เบา ๆ กับแน่นังย้งว่า

“ยังมั่วย ง่วนที่อยู่ระหว่างอันตรายแล้ว กำลังข้าพเจ้ามีอาจปะติด
ปะต่อกันได้ ท่านจงไปช่วยมันสักกำลังหนึ่ง ให้หลุดออกจากห้วงอันตรายนี้
เป็นการด่วนด้วย”

แน่นังย้งรีบหนีกลมปรารถนเทพมรณะขึ้นจนเกรงกลัว ร้องว่า

“ง่วนยี้ รีบถอย !”

ง่วนยี้ไหนเลยจะยอมเชื่อถือน้ำคำสั่งนาง เพราะความอาฆาตแค้นที่จะ
ชำระล้างนี้ พลุ่งพล่านดาลใจยิ่งนัก ตาทั้งสองแดงฉานประหนึ่งสายเลือด
กระบี่มังกรทองถูกควงขึ้นจนเป็นประกายเจิดจ้าแวววับ รุกไล่เซี่ยะฮวกจุนเจ็ย
จนครอบคลุมเอาไว้อย่างแน่นหนาหนักรุนแรง

เซี่ยะฮวกจุนเจ็ยเข้มนมองจนตาเข้มมึง มิกล้าจะประมาทเลินเล่อได้
เอาแต่ตั้งรับไว้โดยไม่ยอมตีโต้ กระบี่ยาวในมือสะบัดแต่ละครั้งก็มีเส้นสาย

ออกมาสามแฉกเสมอ ง่วนยี่มาตรแม่นมีเพลงกระบี่ที่สูงส่งยอดเยี่ยม แต่
จุใจอย่างไรก็มีอาจเข้าใกล้กายได้เลย

ในเวลานั้น เพ็กรั้งซึ่งเจิ้งก็ย่างเข้าหาดักไกวเซซึ่งอย่างแซมซ้า
ตวาดขึ้นว่า

“เจ้าเด็กชั่วร้าย รับเราหนึ่งฝ่ามือ !”

พลางตัวดพาดโครมออกมาด้วยพลังท้าวเทวราชพิชิตอสูร (กิมกังฮกม้อ)
พลังอันเย็นยะเยือกที่หนักหน่วงมหากาล โถมทะลักลงมาทางเบื้องบนศีรษะ
พร้อมกันนั้น เขี้ยวขวากจุนเจี้ยก็เปลี่ยนจากรับมาเป็นรุก กระบี่ยาวควงขึ้น
อีกครั้งหนึ่ง เป็นพลังสามแฉกอันสดใสแวววาว ทะลวงออกจากม่านกระบี่
ของง่วนยี่ดังราวกับสายฟ้าแลบ

ง่วนยี่ตวาดก้องขึ้นสุดเสียงว่า

“คืนชีวิตบิดาเรามา !”

กระบี่ทองมียอมเลี้ยวหลบหลีก จึงเกิดการปะทะจนดังสนั่นหวั่นไหว
กระบี่ทั้งสองประกบเข้าหากันทันใด เขี้ยวขวากจุนเจี้ยมีพลังการฝึกรบที่ส่ง
ยอดเยี่ยมถึงเพียงใดแล้ว มันตัวดก้องขึ้นว่า

“ยังไม่ปล่อยมือ !”

ง่วนยี่อุทานขึ้นด้วยความเจ็บปวด กระบี่ทองหลุดกระเด็นออกไปไกล
กว่าห้าทศลิขเขียะ จากนั้น เขี้ยวขวากจุนเจี้ยมียอมปล่อยปลະโอกาสให้ละเลย
ไป ฝ่ามือซ้ายที่ตั้งอยู่หว่างอกพลันตัวดพาดโครมออกมาทันที

แน่นิ่งยังพอเห็นตื่นตกใจจนหน้าถอดสี ตวาดเสียงแหลมเล็กขึ้นว่า

“ปีศาจเฒ่า เจ้ากล้าใช้ไม้ตาย !”

พลังเทพมรณะได้ตัวดพาดออกมาในทางเฉียงอย่างแกร่งกร้าว พลังทั้ง
สองพอปะทะเสียงระเบิดก็ดังกึกก้องสนั่น แน่งยังเนื่องจากมีไฟพาดเข้าใส่ใน
ด้านตรง นางจึงเสียหลักเซลาไปเพียงสามก้าวเท่านั้น

แต่ง่วนยี่กลับแผดร้องขึ้นอย่างเจ็บปวด ร่างอันต่ำเตี้ยถูกพาดกระเด็น
ละลือออกไปลิบกว่าเขียะ ร่วงลงสู่พื้นดังبابใหญ่ ฟ้ามืดแผ่นดินมัวหม่นวน
เวียนอย่างรุนแรง ภายในกลุ่มคนมีอยู่สองคนวิ่งออกมาจี้สักดจุดเอาไว้ได้ใน

นับพลันทันที คำขึ้นว่า

“เด็กอุบารห์ชาติชั่ว ! เจ้ากล้าแข็งข้อ ดูว่าเจ้าจะแข็งไปถึงเมื่อใด”

งวนยี่เมื่อกระอักโลหิตออกมาจากปาก มิได้แค่นเสียงแผ่วแต่หน่วยใด
ก็ถูกจับกุมตัวไว้ได้ นี่เป็นการถูกจับกุมในครั้งที่สองแล้ว

แน่นังยังเห็นงวนยี่ถูกคร่าตัวไปอย่างง่ายดายเช่นนั้น แต่ก็จินใจจะ
กระทำการอย่างไรได้ ในทันใดมีเสียงพลึงฝ่ามือดังครืนครันสนั่นหวั่นไหวอุบัติขึ้น
นางรีบเหลียวขวับกลับมาด้วยความตื่นตระหนกตกใจ พลันเห็นตึกโกวแซซัง
มีโลหิตไหลออกจากมุมปากเป็นทางยาว ใบหน้าที่ซีดขาวนั้นเริ่มเป็นสีเขียว
คล้ำ แสดงว่าไม่มีกำลังจะใช้ออกต่อต้านได้อีกแล้ว ยามนี้ เลือสเขียวได้
พลัวยู่ไปมา กระโดดเสียงหลบไปทั้งซ้ายขวา พยายามหนีให้รอดออกจาก
พลึงฝ่ามือที่เพิกงซึ่งเจิ้งโหมกระหน่ำฟาดมาอย่างไม่หยุดยั้งเลิกรา

แต่เชี่ยเกี่ยมอุสือหายไปที่ใดแล้วเล่า ?

นางตื่นตระหนกจนกลั่นขวัญหาย ปรายตามองกวาดไป ก็ต้อง
สยิวกายขึ้นด้วยความหนาวเหน็บ เพราะเห็นเชี่ยเกี่ยมอุสือนอนนิ่งอยู่บน
พื้นหน้าโรงเตี๊ยม กระบี่ยาวในมือหลุดกระเด็นออกไปแล้ว มุมปากก็ยังมี
โลหิตไหลหลังลงมาไม่หยุดยั้ง มิทราบว่าเป็นตายร้ายดีอย่างไร

ในขณะนั้น กลุ่มผู้มีฝีมืออันมากมาย มียูเจ็ดแปดคนพากันฮือออก
มาทั้งซ้ายและขวาโอบล้อมรัดเอาไว้ได้ทั้งสองด้าน ยังมีบางคนแผดร้องขึ้นว่า

“เอี้ยเท้า เจ้ายังไม่รามือรอการจับกุม ?”

เชี่ยฮวกจุนเจี้ยหัวร่อเฮอะเฮอะเสียงเย็นชา ยกกระบี่ขึ้นมาที่แน่นังยัง
ก้าวเข้าหาอย่างแหล่ซ่าแล้วกล่าวว่า

“เอี้ยเท้า เจ้ากล้าฟาดมือต้านรับผู้วิเศษหนึ่งครั้ง ย่อมจะต้องกล้ารับ
เพลงกระบี่มหากาฬของบู๊ตึงชั่วได้”

แน่นังยังมีสนใจไยดีกับมัน พลันหวัดฝ่ามือขึ้นพร้อมทั้งลมปราณ
ที่แผ่พุ่งเข้าใส่จนอัดแน่น ตวาดเสียงเข้มขึ้นว่า

“หลวงจีนปีศาจ รับมือได้ !”

พลางหวัดฟาดพลึงเทพมรณะออกไปจนสุดตัว เข้าใส่เพิกงซึ่งเจิ้งแห่ง

เสียวลิ้มทันที

เพ็ทังซึ่งเจ้เจียงเบี่ยงหลบออกจากพลังฝ่ามือในครั้งนี้ทันที

เซี่ยะฮวกจุนเจี้ยตัวตระบัดปีเล่่มยาวเหยียด พร้อมกับเงาสีแดงฉานที่ถลันออก จูโจมโถมเข้าใส่แน่นังยังในทันใด

แน่นังยังต่ำสุดเสียงขึ้นว่า

“ปีศาจเฒ่าไร้ยางอาย !”

มิรอให้มันได้เข้าใกล้กาย ฉวยโอกาสที่เพ็ทังซึ่งเจ้เจียงเบี่ยงร่างเลี้งออกไปนั้น ถลันกายเข้าไปอีกสองก้าว คว่ำแขนขวาของตักโกวแซ่ซึ่งไว้ได้ รั้งร้องอย่างรื้อนรื้อว่า

“แซ่ซึ่งกอ ท่านหนานหนามีได้แล้ว หนิเอาชีวิตรอดสำคัญกว่า”

ในมือตักโกวแซ่ซึ่งยังกำไม่แท้หลุดดีไว้อย่างแนบแน่น ร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“ไม่ ไม่ ข้าพเจ้าจะเสี่ยงชีวิตกับมัน บิดาข้าพเจ้าเป็นอย่างไรแล้ว ?”

ร่างอันอ้วนใหญ่ของเพ็ทังซึ่งเจ้เจ้ถลันวูบเข้ามาอีกหลายก้าว ตัวดฝ่ามือพาดเข้าใส่อีกครั้งหนึ่ง เซี่ยะฮวกจุนเจี้ยที่รุกรมาทางด้านซ้าย คงกระบังจนเป็นสามแฉก ครอบคลุมเข้าใส่ในท่าจูโจมอันชั่วร้าย

แน่นังยังเจ็บแปลบจับใจ คล้ายดังมีเข็มขัดเข้าใส่รับใช้วิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยมของนาง ถีบเท้าพุ่งกายออกไปจากที่ปานสายฟ้าแลบ หลบเลี้งจากการจูโจมพร้อมกับกระซากร่างตักโกวแซ่ซึ่ง ที่มียอมไปกับนางอย่างรุนแรง หลบจากการจูโจมของคนทั้งสองไปได้อย่างสุดฝืน ร้องให้ขึ้นด้วยความกระวนกระวายว่า

“แซ่ซึ่งกอ ท่าน...ท่านไยจะมาทิ้งชีวิตโดยไร้ประโยชน์เล่า”

ตักโกวแซ่ซึ่งยังคงร้องสุดเสียงขึ้นว่า

“บิดาข้าพเจ้าตายแล้วหรือ ? ข้าพเจ้าจะเสี่ยงกับมันให้ถึงที่สุด”

แต่ความจริง กำลังแม้จะยืนทรงกายก็ไม่มีอยู่แล้ว จะว่าไปเสี่ยงกันได้อย่างไร

แน่นังยังพลุ่งพล่านดาลใจ และกระวนกระวายจนน้ำตาไหลพราก แต่กิจนปัญญาจะกระทำอย่างไรได้ เพ็ทังซึ่งเจ้เจ้แห่งเสียวลิ้ม และเซี่ยะฮวกจุน-

เจี้ยแห่งบู๊ตึงพากันฮือเข้ามารุกรกระหน่ำอีกแล้วอย่างอาฆาตมาดร้าย นางได้แต่ใช้วิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยมของสำนัก นุดลากตักโกวแซ่ซึ่งกระโดดเล็งหลบหลีกอยู่ไปมาเท่านั้น

ภายในกลุ่มผู้มีฝีมือสังเวยร้องดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นว่า

“ลงมือกำจัดนาง มิเชื่อฟังคำประกาศิตของบู๊จู่นจะต้องตาย !”

ในกลุ่มเจ็ดแปดคนที่โอบมาทั้งซ้ายขวาได้โกล้เข้ามาทุกขณะแล้ว ตักโกวแซ่ซึ่งก็ได้เริ่มเคลิบเคลิ้มและเลื่อนร่างนั้น ยิ่งนานก็ยิ่งหนักเพราะไม่มีกำลังทรงเอาไว้ได้ แฉ่งยังลอบทอดถอนใจและรำพึงขึ้นว่า

“จบสิ้นกันที่ คาดมิถึงว่าพวกเราจะพบจุดจบในสภาพนี้ บู๊ลิ้มจะล่มลงด้วยสภาพเช่นนี้ ตกอยู่ในเงื้อมมือของบ้านกั๊กตักกุนที่โหดชั่วอำมหิตเปี่ยมด้วยเล่ห์อุบาทว์อันเลวร้าย ฟ้าดินจะมีความยุติธรรมได้อย่างไรกัน”

นางรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าขึ้นทุกขณะ จนกระทั่งกำลังกายมีอาจจะเป็นไปดั่งใจคิดแล้ว

จับพลันนั้น นางพลันหวนคิดถึงม้ามังกรสายยี่ได้ จึงปลดปล่อยใจขึ้นวูบหนึ่ง รีบหยิกไปที่หว่างเอวตักโกวแซ่ซึ่งอย่างรุนแรง

ตักโกวแซ่ซึ่งสะดุ้งขึ้นทั้งร่าง ได้สติขึ้นบ้างเล็กน้อย แฉ่งยังรีบกล่าวอย่างร้อนรนว่า

“แซ่ซังกอ เรียกสายยี่ด่วน !”

ตักโกวแซ่ซึ่งเบี่ยงตามองดูใบหน้าอันสลดริ้นทตของแฉ่งยัง นัยน์ตาอันเปี่ยมด้วยความเศร้าเสียใจของนางละลายความเข้มแข็งแกร่งกร้าวของแซ่ซังจนหมดสิ้น สิ่งที่เหลืออยู่คือความรักที่มีต่อนางอย่างร้อนแรงจริงใจเท่านั้น จึงร้องอยู่ในใจว่า

“เราต้องมีชีวิต เราต้องมีชีวิตอยู่อีกต่อไป เราจะไมยอมให้ยังม่วยต้องรับทุกข์ทรมาน”

เพิกงั่งซึ่งเจิงและเซี่ยะฮวกจุนเจี้ยได้จูโจมโหมกระหน่ำมาทั้งฝ่ามือและกระบี่อีกแล้ว เหล่าผู้มีฝีมือกลุ่มใหญ่พากันแผ่ร้องขึ้นว่า

“เอี้ยเท้าจะหนี จับกุมนางเอาไว้ !”

อีกเจ็ดแปดคนที่ถูกกระหนาบมาทั้งสองฟากข้าง รีบกระโดดเข้าไปจะขวางยังหน้าประตูโรงเตี๊ยม เมื่อเป็นเช่นนั้นแนงยังจึงมีศัตรูรายล้อมอยู่ทั่วทุกทิศทาง แม้จะมีปีกบินขึ้นสู่ท้องฟ้าก็ยากยิ่งจะหลบรอดออกไปได้

ติกโกวแซซังยังมีทันจะส่งเสียงโต้ตอบ นางประกบนิ้วดูตั้งกระบี่ทิมสั๊กตออกไปในวิชาดรรชนีประกายสายฟ้า พลังอันเข้มแข็งคมกริบได้พุ่งเข้าไปใส่เพ็ทังซึ่งเจิ่งและเซี่ยะฮวกจุนเจ็ย คนทั้งสองพากันถลันกายเลี้ยวหลบแนงยังจึงฉวยโอกาสนั้นหนีร่างติกโกวแซซังพุ่งเข้าไปภายในโรงเตี๊ยมทันที เหล่าผู้มีฝีมือนอกโรงเตี๊ยมพากันแผดร้องเสียงอึกทึกกึกก้องว่า

“เอี้ยเท้า เจ้าจะหนีไปที่ใด ?”

เหล่ากลุ่มผู้มีฝีมือยังพากันฮือออกมาอีกหลายคน วิ่งเข้าหาโรงเตี๊ยมอย่างเร่งร้อน พร้อมทั้งตะโกนก้องไม่ขาดปากว่า

“จับนางเอาไว้ จับนางเอาไว้ มีอาจปล่อยให้มันหนีออกไปได้ !”

แนงยังใช้วิชาตัวเบาจนสุดกำลังเท่าที่มี ประกายสีชาวลั่นวูบก็หายไปภายในโรงเตี๊ยม ร้อนรนจนต้องแผดร้องขึ้นว่า

“แซซังโก รีบเรียกเสาะยี่มา”

ติกโกวแซซังคร่ำครวญในใจปานสลายว่า

“บิดา ข้าพเจ้าไปแล้ว บิดา ข้าพเจ้าไปแล้ว”

รวบรวมกำลังเท่าที่เหลืออยู่อีกหน่อยนิด กูเสียงยาวสะท้านออกไปมาตรแผ่นดินจะมิดังกระไรนัก แต่ก็เพียงพอจะเรียกให้ม้ามังกรได้ยินอยู่แล้ว ม้ามังกรจึงแผดร้องอย่างตื่นเต้นยินดี จนแว่วเข้ามากระทบโสตคนทั้งสอง

แต่กลุ่มผู้มีฝีมือมีสองคนถลันเข้ามาที่ข้างกายแนงยังแล้ว คนทั้งสองตัวดำมือพาดเข้าไปในเวลาร่วมเพรียงกัน แนงยังถีบเท้าถลันกายเลี้ยวหลบออกไปได้สีกว่าเซี่ยะ ไบหน่านางซิดเผือดจนปราศจากสีเลือด แต่ยังประกบนิ้วสั๊กตออกไปในวิชาดรรชนีประกายสายฟ้า จนปรากฏเสียงแหวกฝ่าอากาศดังซู่ซ่าหวีดหวิว ทั้งสองมาตรแผ่นดินจะมีฝีมือที่ไม่ต่ำทรม แต่ไหนเลยจะทนทานต่อพลังดรรชนีที่ยอดเยี่ยมในพิภพของดั่งไช้คี่โซ้วได้ เสียง

คราวหนัก ๆ บังเกิดขึ้นสองครั้ง พร้อมกับร่างที่เซลงไปคนละเจ็ดแปดก้าว ทำให้ไปขวางหน้าประตูต่อหมู่ที่กำลังจะฮือเข้ามาเอาไว้

เพ็ทงซึ่งเจ้งและเชียะฮวกจนเจี้ยเห็นมันทั้งสองเซลงมาขวางประตูเอาไว้ จึงตวาดก้องขึ้นด้วยความแค้นเคืองว่า

“หลีกออกไป !”

เพ็ทงซึ่งเจ้งยิ่งกระวนกระวายจนมิอาจทนรอได้ ตวัดฝ่ามือปาตออกไปในทันใด จนมีพลังอันไร้สภาพกระแทกใส่ร่างคนทั้งสองกระเด็นไปคนละห้าเชียว แล้วถลันกายตามติดเข้าไปในทันที

แต่แม้จะได้ลากติกโกวแซซึ่งวิ่งกลับออกไปทางด้านหลังโรงเตี๊ยม และเร่งรีบขึ้นอย่างร้อนรนว่า

“แซซึ่งกอ กู่อีกครั้งหนึ่ง ส่งเสียงกู่อีกครั้ง”

ติกโกวแซซึ่งร้องเสียงระโหยขึ้นว่า

“เสาะยี้”

ม้ามังกรพลันส่งเสียงร้องอย่างคึกคะนอง เสียงนี้ดังราวสะท้านกังวานดังอสันนิบาตพาดลง จากนั้น เสียงฝีเท้าก็ได้ดังระรัวเข้ามา แม้ยังวิ่งตรงไปที่คอกม้า เห็นม้ามังกรยืนอยู่ยังหน้าคอกม้า แขนงคอขึ้นร้องเสียงสนั่นหวั่นไหวอย่างคึกคะนองใจ

แม้ยังวิ่งตรงไปอย่างไม่คิดชีวิต กระโดดขึ้นสู่หลังม้ามังกรจนสุดฝีเท้า

ม้ามังกรเห็นติกโกวแซซึ่งได้รับบาดเจ็บจนตัวอ่อนระทวย สัญชาตญาณความแสนรู้ของมัน ทำให้ส่งเสียงร้องเบา ๆ ขึ้นสองครั้ง

ในขณะนั้นเชียะฮวกจนเจี้ยและเพ็ทงซึ่งเจ้งพากันพุ่งกายเข้ามาแล้วอย่างรวดเร็ว ขณะจะถึงแม้ยังรีบร้องสุดเสียงขึ้นว่า

“เสาะยี้ รีบหนี !”

แต่ม้ามังกรยืนนิ่งมิขยับ แม้ยังทราบวาม้ามังกรมียอมเชื่อถือนคำสั่งนางจึงรีบร้องสุดเสียงด้วยความร้อนรนว่า

“แซซึ่งกอ รีบเรียกให้มันหนีไป”

ตาทั้งสองของติกโกวแซซึ่งพริ้มลงแล้ว ในปากมีแต่เสียงครวญคราง

ด้วยความเจ็บปวด แนนยังจึงต้องหยิกไปที่เอวของแซซซังอีกครั้งอย่างรุนแรง ร้องด้วยความกระวนกระวายว่า

“แซซซังกอ รีบเรียกม้ามังกรหนีไป”

เซี่ยะฮวากุนเจี้ยตวัดฝ่ามือพร้อมกับเสียงที่ตวาดขึ้นว่า

“ไม่ทันแล้ว ยังจะหนีไปที่ใด ?”

กระบี่ในมือสะบัดขึ้นจนเป็นประกายสามแฉก ร่างถีบพื้นพุ่งละลือขึ้นสู่เบื้องสูง ประกายกระบี่จี้เข้าไปใส่นางแนนยังปานสายฟ้าแลบ

แนนยังขบฟันอย่างเจ็บช้ำ ตวัดฝ่ามือฟาดพลังเทพมรณะออกไปสุดตัว จนสามารถกันการจู่โจมของเซี่ยะฮวากุนเจี้ยได้

เพิกงั่งซึ่งเจิ้งเคาะไม้บั๊กฮือดังสนั่นหวั่นไหว และร้องขึ้นว่า

“โอม มณีตัสสะ”

และยกฝ่ามือจะฟาดออกไป ในช่วงฉับพลันนั้น ตึกโกวแซซซังพลันร้องขึ้นสุดเสียงว่า

“หนี !”

ร่างอ่อนระทวยฟูปลิ้นลัดไ้พ้นที่ แนนยังรีบกางแขนโอบรัดเอาไว้ในอ้อมอกทันที และม้ามังกรในขณะนั้น พลันส่งเสียงร้องสนั่นหวั่นไหวปานสายฟ้าฟาด ถีบเท้าทั้งสี่พุ่งปราดออกจากที่ไปร่วมยี่สิบเซี่ยะ กระโดดละลืออีกครั้ง ก็ไกลไปกว่าหนึ่งร้อยเซี่ยะ เพิกงั่งซึ่งเจิ้งตวาดก้องร้องขึ้นสุดเสียง ตวัดฝ่ามือฟาดซ้ำซ้อนไปสองครั้งทันที พลังอันมหาศาลได้ทะลักเข้าไปหาม้ามังกรดุจดั่งมรสุมอันคลุ้มคลั่ง

ร่างอันอ้วนใหญ่ยิ่งพุ่งไปได้รวดเร็วดุจสายฟ้า โถมตรงเข้าหาแล้วปานสัตว์ร้ายได้รับบาดเจ็บ

เสายี่ในขณะนั้นได้ถูกพลังฝ่ามือของเพิกงั่งซึ่งเจิ้งฟาดเข้าไปข้างเล็กน้อย เท้าทั้งสี่ของมันแทบจะมีอาจจะทรงเอาไว้ได้ เซกหลายอย่างเสียหลักไปถึงเจ็ดแปดเซี่ยะ ร่างของเพิกงั่งซึ่งเจิ้งจะโถมเข้าถึงตัวในบัดดล

แนนยังตวาดก้องขึ้นด้วยความแค้นเคือง มือซ้ายรั้งร่างตึกโกวแซซซังเอาไว้อย่างแนบแน่น มือขวาประกบนิ้วที่มัสักตออกไปในพลังดรรชนีสายฟ้า

เพ็ทังซึ่งเจ้ที่กำล้งโถมเข้าใส่ต้องชะงักกายเอาไว้เล็กน้อย ม้ามังกรส่งเสียงร้องดังสนั่นหวั่นไหว กระโดดพรวดออกจากที่อีกหลายร้อยเชียดันที

เพ็ทังซึ่งเจ้และเชียดะฮวกจุนเจี้ยพากันร้องกึกก้องขึ้นว่า

“มีอาจปลดปล่อยเจ้าเด็กชั่วร้ายหนีไปได้ มาตรมิเช่นนั้น เราที่ถูกตีจนสกั๊ดจุดสำคัญเอาไว้ จะถูกคลายให้เมื่อไรกัน”

ในหีบพลันนั้น ร่างทั้งสองจึงคล้ายดั่งเป็นหมอกควันพุ้งปราดตามติดไปอย่างกระชั้นชิด ไล่ตามในทิศทางที่แน่นังยัง ตักโกวแซซัง และม้ามังกรวิ่งหนีไป

แต่ทว่าม้ามังกรมีความรวดเร็วดั่งอสนีบาตฟาดฟ้า ชั่วพริบตาเดียวก็ไปไกลกว่าหนึ่งร้อยวา ต่อให้เพ็ทังซึ่งเจ้และเชียดะฮวกจุนเจี้ยซึ่งเป็นผู้มีอาวุธของบู๊ตึงและเสียวลิ้ม เป็นสำนักยิ่งใหญ่ของแผ่นดิน แต่ไม่มีทางติดตามได้ทันทั่วทั้งoley

คนทั้งสองต่างมีสีหน้าแดงฉานปานโลหิต ชะงักเท้าเอาไว้โดยพร้อมเพรียงกัน เชียดะฮวกจุนเจี้ยถอนหายใจด้วยความคลั่งแค้น กล่าวขึ้นว่า

“เท็กลื้อนัยน์ตาเขียว น่ากลัวชะตาชีวิตของเราได้ลิขิตเอาไว้ว่าต้องเป็นข้าทาสช่วงไช้ของพรคอสูร์โลหิตแล้วกระมัง เหล่านักสู้ผู้มีฝีมือของบู๊ลิ้มต่างถูกจี้สักดจุดสำคัญเอาไว้ทุกคน นอกจากการตายแล้ว พวกเราไม่มีทางใดจะให้เลือกอีกเลย”

เพ็ทังซึ่งเจ้หวั่นร้องเสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า

“รู้สถานการณ์จึงจะเป็นวีรบุรุษ จมูกโคชนแดง ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านคงต้องไปตายอยู่ในป่าเขาของชายแดนฮุนหน่าเป็นแน่”

เชียดะฮวกจุนเจี้ยสั่นศีรษะอันมีผมแดงที่ยุ่งเหยิงเป็นกระเซิง กล่าวอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

“เท็กลื้อนัยน์ตาเขียวอย่าล้อเล่นไปเลย นำปีตัวจู๊ทัญหามั้งชั่วมาตรแน่น ไม่ไกลไปจากเสียวลิ้มยี่ที่ซ่งซัวของท่านเท่าใดนัก แต่ท่านเมื่อรับตำแหน่งเป็นนำปีตัวจู๊แล้ว ฟังว่าพวกสาวกของนำปีตัวจู๊ทั้งหลายเหล่านั้น แต่ละคนต่างมีความเหี้ยมโหดชั่วร้ายอย่างยิ่ง ทุกคนต่างเป็นสาวกอันจงรักภักดีของนำปี

ท่านจะกำราบปราบปรามพวกมันเชื่อถือนยาเกรงในตัวท่าน นั่นก็เป็นเรื่องที่เหลือรับต่อท่านอยู่แล้ว”

เพ็ทังซิงเจ็งหัวร่อเสียงดังสนั่นหวั่นไหว แล้วกล่าวว่า

“ในเมื่อท่านทราบว่ สำนักเสียวลิ้มยี่ห่างจากที่นั่นไปไม่กี่โกลน พวกมันจะกล้ำอย่างไรรู้กันเล่า เฮอะ อาตมาปฏิบัติตามระเบียบอย่างเคร่งครัดเข้มแข็ง กล้ารับรองว่าพวกมันจะต้องเชื่อฟังอย่างโอนอ่อนมิกล้าขัดขืน จมูกโคเผ่า ท่านคำนวณถึงตนเองเสียเถิดจะประเสริฐกว่า เหล่าบริวารของแปะกุกตัวนี้ มาตราแน่มมีฝีมือที่อ่อนด้อยอาศัยอยู่บ้าง แต่น้ำพิษกร่อนกระดูกก็เป็นอาวุธลับพิเศษเฉพาะตัว ยากยิ่งจะระวังไว้ให้รัดกุมได้ หากแน่มพลาดพลั้งอย่างไรไป ผมแดงทั่วหัวของท่าน น่ากลัวยากที่จะรักษาไว้ให้ปลอดภัยแล้ว”

คนทั้งสองพูดคุยกัน พลันหวนคิดถึงเจี้ยะเจ็งเล่านี้แห่งคุณล้นขึ้นได้ จึงต้องส่งเสียงหัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าวว่า

“น่าหัวเราะเผ่าเจี้ยะเจ็งที่ทราบปานนี้ยังเหลวไหลไร้ความคิด กล้าบังอาจว่าแตกดันกระหับตักัน ทำให้ต้องเสียชีวิตลงไปในห้องศิลา ตายอย่างไรคุณค่าที่สุด เท็กลื้อนัยน์ตาเขียว ท่านว่าน่าหัวร่อหรือไม่?”

เพ็ทังซิงเจ็งครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าวว่า

“น่าหัวร่อที่มันไม่เจียมตัว ทราบแน้อยู่แล้วว่าตักันมิได้ตายไปในเวลา ร้อยปีนี่ ย่อมต้องมีการฝึกปรือจนฝีมือเข้าขั้นสุดยอด แต่มันกลับกลาลงมือปะทะด้วย ไยไม่เป็นการเสहतที่ตาย บ้วนเก็กเทียนจุนผู้เป็นบุตรตักันนั้น มันก็มีอาจต้านทานรับมืออยู่แล้ว เมื่อมาปะทะกับตักันเข้า ไยไม่เป็นอย่างกระแทกหินเล่า ย่อมไม่มีทางรอดพ้นชะตากรรมไปได้เลย”

เมื่อกล่าวถึงตอนนี เจี้ยะฮวกจุนเจี้ยพลันกล่าวอย่างเคร่งเครียดว่า

“นี่ เท็กลื้อ ในความเห็นของท่าน ตักันปรากฏตัวใหม่ขึ้นอีกครั้งด้วยพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมสูงสุด พลังเทพยดาละลายโลหิตของท่านสามารถปลิดชีวิตผู้ที่อยู่ไกลไปกว่าหนึ่งร้อยก้าว ดูท่าต้องได้ตำแหน่งบุญของบู๊ลิ้มอย่างไม่มีผู้ใดหาญเข้าเทียบเบียดด้วย คงไม่มีคนใดกล้าไปสั่นสะเทือนบัลลังก์นี้ได้แล้วแม้แต่หน่วยนิด”

เพ็ทังซึ่งเจิ้งพลอยมีสีหน้าเคร่งขรึม ดวงตาเขียวเป็นประกายแวววับ
เจ็ดจำ กล่าวขึ้นบ้างว่า

“วาจານี้ยากยิ่งจะปักมันได้ วิจารณ์ตามพลังฝีมือของปัจจุบัน ตี้กุน
นับว่ายอดเยี่ยมที่สุดของพิภพยุคนี้ได้โดยภาคภูมิแล้ว แต่ท่านก็ติดตามกำจัด
เจ้าเด็กตักโกวอย่างกระเหียนกระหือมิยอมวางมือ เจ้าเด็กตักโกวได้รับวิชา
ฝีมืออันสูงสุดของตังไฮ้คิโซ่ว ลี้ก๊วยเซียงหยิน ผู้เป็นยอดอัจฉริยะแห่งยุค
ก่อนมา ดังที่ท่านและข้าพเจ้าเห็นอยู่กับทา ฟังว่ามันยังได้รับไม้ตายอันยอด
เยี่ยมมาจากยอดกระบี่นิรนามผู้เป็นปู้จุนคนก่อน พร้อมทั้งขุนพลปากฟ้าและ
พสุธาอีกสองคนด้วย ภายหน้าคงต้องเป็นมหาภัยอันร้ายแรงของตี้กุนอย่าง
ยิ่งใหญ่ทีเดียว”

เซี่ยะฮวากุนเจี้ยผงกศีรษะอย่างเห็นด้วย ขณะนั้นเหล่าผู้มีฝีมือได้พา
กันฮือมาถึงแล้ว เมื่อทราบว่ตักโกวแซ่ชังสามารถแหวกวงล้อมหนีออกไปได้
จึงต่างพากันวิพากษ์วิจารณ์กันซึ่งแซ่ พร้อมทั้งลอบร้องในใจว่า

“น่าเสียดาย”

เมื่อต่างล่ำลาปราศรัยกันแล้ว ต่างก็แยกย้ายกันไปสู่ตำแหน่งที่บวน-
เก็กตี้กุนได้แต่งตั้งให้ในที่ทางต่าง ๆ ดำเนินงานตามแผนการของพรรคอสูร
โลหิต ที่มีจิตคิดจะครองแผ่นดินไว้ ❀

แผ่นดินเริ่มยุคเชษฐ

อีกครั้งเดือนให้หลัง สาขาทุกทิศทางของพรรคอสูรโลหิต ถูกยุบเลิกจนมลายไปหมดสิ้น กล่าวได้ว่า นอกจากชาตวัที่ยังเหลืออยู่แล้ว หน่วยงานที่ต่ำกว่าสถานูชาทั้งสามแห่ง ก็ได้ถูกเลิกล้มโดยปราศจากสาขาที่ใดอีก

แต่อุบัติเหตุอีกประการหนึ่ง ยิ่งสร้างความงุนงงให้กับผู้พบเห็นอย่างมากมาย ในระยะครึ่งเดือนที่ผ่านมา ทั้งสองปากฝั่งแม่น้ำใหญ่ที่มีสำนักคุ้มกันภัยตั้งอยู่นั้น มาตรการยังใช้ยี่ห้อเดิมของสำนัก แต่ตัวประมุขและรองแม่กระทั้งเปียซือ (ผู้มีหน้าที่คุ้มกันภัยสิ่งของ) ต่างผลัดเปลี่ยนเป็นบุคคลใหม่ ๆ ทั้งสิ้น แต่ละคนต่างเป็นผู้มีฝีมือของบู๊ลิ้มเข้าแทนตำแหน่ง

ประมุขของเปียเก็กที่มีตั้งเดิม พวกนักปลีกตัวกลับไปพำนักในบ้านเดิม ภูมิลำเนาเดิม เพราะความชรา มีบ้างยังมีทราบบว่าสาบสูญไปในที่ใด เพราะปราศจากร่องรอยเค้ามูลทั้งสิ้น

นับแต่นั้นมา การคุ้มกันภัยสรรพสิ่งของในสำนักมั่นคงยืดยาวช่วงชิงซึ่งอุบัติเหตุขึ้นมากมายหลายคดีจนไม่มีเวลาไปจดจำ มิว่าครั้งใดที่เป็นสินค้าทรงค่า ยิ่งต้องถูกช่วงชิงไปทุกครั้งโดยไม่เคยละเว้น ตามทุกหวัระแห่งของเมือง

ต่าง ๆ คดีจุดคร่าอนาจารจะฆ่าฟันล้างแค้น อุบัติขึ้นจนชุกชุมสุดจะกล่าวได้
บุรุษชุดสีม่วงพากันไปเตร็ดเตร่อยู่ตามหัวเมืองทุกแห่งหน แต่ละวันต่างจม
อยู่ในความสُر่ยสُر่ร้าย กระทำไปตามอารมณ์อันชั่วร้ายที่ไม่มีผู้ใดกล้าปราบ
ปรามกระทบกระทั่งให้ระคายใจ

เพียงครึ่งเดือน ในวงพวกนักเลงเหตุการณ์กลับกลายเป็นคนละ
ทิศทางอย่างไกลสุดกู่ บรรดาประชาชนพลเมืองพอมเห็นบุรุษชุดสีม่วงเข้า ต่าง
มีความหวาดกลัวตั้งราวเป็นสัตว์ร้ายมาจากป่าสูง

มิเป็นที่สงสัยแล้วว่า พรอคอสตูโลหิตได้ยึดครองแผ่นดินทั่วทั้งบูลิ้ม
เอาไว้ในกำมือได้แล้ว ตามเมืองสำคัญ เปียเก็กที่เป็นสาวกของพรอคอสตูโลหิต
ได้ตั้งสาขาอย่างสง่างาม ทรงอิทธิพลารมีอยู่ในเมืองนั้น ๆ อย่างสูง ผู้มีฝีมือ
อยู่ข้างหรือมีชื่อเสียงเรียงนามอยู่ข้างในบูลิ้ม ต่างถูกพรอคอสตูโลหิตเกลี้ย-
กล่อมให้เป็นสมัคพรอคพวกโดยสิ้นเชิง แต่ที่น่าหวาดกลัวพรันพริงนั้น ก็
คือคนประดาน้ำต่างยินยอมโน้มศีรษะเข้าสวามิภักดิ์ รับการใช้สอยตั้งข้าทาส
โดยมิกล้าปริปากปฏิเสธ ช่างเป็นความชั่วร้ายที่ยังมิเคยอุบัติขึ้นเลย ตั้งแต่
โบราณกาลมาเลย

วันเวลาผ่านไปในสภาพเช่นนี้ จนเสียงคร่ำครวญแข่งด่าได้ยิ่งคะเนไป
ทั่วทั้งพิภพจบแดน แต่ก็เป็นการกันด่ากันอยู่อย่างเร้นลับ โดยมิกล้าว่ากล่าว
อย่างเปิดเผย นับเป็นความอัปยศอดสูของบูลิ้มที่ยังไม่เคยมีมาเป็นเวลาพัน ๆ ปี

ผ่านไปแล้วหนึ่งเดือน อย่างสุดจะเจ็บช้ำลำเค็ญของผู้คนในทิศทางต่าง ๆ

วันนี้ ที่หน้าสำนักคุ้มกันภัยซึ่งบูเปียเก็กเมืองกิมเล้ง ปรากฏชายชรา
สองคนและหญิงชราหนึ่งคนขึ้น ต่างมีอายุอยู่ในวัยประมาณแปดสิบ แต่ละ
คนมือถือหีบสีแดงฉานท่าทางหนักหน่วง สารรูปเป็นชาวบ้านนอกไร่ความ
เจริญ หนึ่งในจำนวนชายชรายังมีผ้าสีแดงฉานติดตามมาด้วย

ชายชราทั้งสามพากันยัดคอมองอยู่ที่เบื้องหน้า สำนักคุ้มกันภัยซึ่งบู-
เปียเก็ก ดูท่าทีมีความหวาดกลัวต่อผู้คนด้านใน จนมิกล้าจะเข้าไปก่อนได้รับ
การเรียกหา

พอดีกับผู้ที่อยู่เฝ้ามาเห็นเข้า จึงเดินไปทวาดไล่ชายชราทั้งสามคนว่า

“นี่ พวกเจ้ามาทำอะไร ? สำนักคุ้มกันภัยมีสิ่งใดที่น่าดูหรือ ?”

ชายชราผู้หนึ่งกล่าวตะกุกตะกักขึ้นว่า

“หาไม่ได้ หาไม่ได้ พวกเราคิดจะมาให้สำนักท่านคุ้มกันสิ่งของ”

เปียซือท่าทางหยิ่งโสผู้นั้น กวาดตามองดูคนที่ทั้งสามไปแวบหนึ่งอุทานขึ้นอย่างไม่สนใจใยดีแล้วกล่าวว่า

“ดูมียอกว่าพวกชาวบ้านนอกดูต้งเจ้า ยังมีของล้ำค้ายันทรค่าที่ควรแก่การให้คุ้มกันอีกด้วย”

ชายชราอีกผู้หนึ่งกล่าวตะกุกตะกักขึ้นว่า

“เป็นสมบัติตกทอดมาจากบรรพบุรุษ มียอกจะให้ถูกโจรผู้ร้ายช่วงชิงเอาไปได้ ตลอดเวลาหนึ่งเดือนนี้ การปล้นฆ่าบังเกิดขึ้นชุกชุม จนสุดจะระแวงระวังได้รอบคอบ พวกบัณฑิตสารเลว ช่างอุบายชั่วช้าดั่งราวปีศาจร้ายจริง”

เปียซือผู้อยู่เฝ้า เข้มมองดูชายชราอย่างชิงชัง ตวาดขึ้นว่า

“วจาบัณฑิตบอมาได้กล่าว พวกเจ้ามีสมบัติต้นตระกูลอย่างไรจงนำให้เราดูก่อน ประเมินราคาว่าสมควรให้สำนักเรากู้คุ้มกันหรือไม่”

ชายชราผู้หนึ่งมีสีหน้าปรากฏแววตื่นตระหนก กล่าวเสียงระรัวว่า

“อา ไม่ได้ สมบัติต้นตระกูลนี้มีอาจเปิดเผยต่อสายตาผู้อื่นได้ ขอเพียงสำนักท่านยินดียรับคุ้มกัน จะเรียกร้องราคาเท่าไร พวกเราชำระไปก็แล้วกัน”

ตาทั้งสองของเปียซือกลอกกลิ้งอยู่ไปมา กล่าวขึ้นด้วยความตื่นเต้นบ้างเล็กน้อยว่า

“อา มีเรื่องเช่นนี้ด้วย ? อย่างนั้นคงต้องเป็นของอันทรค่ามหาศาลนัก ?”

“พวกเราเป็นชาวบ้านป่า ตะกายมาจนไกลถึงกิมเล้งอันเป็นนครหลวงเพื่อมาขอรับการคุ้มกัน จะมีค่าหรือไม่นั้น พวกเราก็มิใคร่เข้าใจแน่ชัดนัก เพียงแต่ทราบว่าเป็นของที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษสามใบ ตลอดเวลาหลายร้อยปีนี้ยังไม่มีผู้ใดเปิดออก แต่ก็มิอาจจะปล่อยให้สูญหายไป”

เปียซือผู้อยู่เฝ้ายิ่งตื่นเต้นสงสัยขึ้นกว่าเดิมอีก คำนี้ในใจว่า

“มันเป็นของอย่างไรกันแน่ ดูท่าพวกมันกล่าวอย่างสัตย์จริงมิหลอกล่อ

ทีเดียว มีว่าอย่างไรก็ต้องหาทางเปิดดูก่อนให้จงได้”

จึงถลึงตากวาดมองดูคนทั้งสาม กล่าวเสียงกระด้างว่า

“นี่ พวกเจ้าคิดให้ป้องกันภัยหรือไม่ ทัวทั้งแผ่นดินไหนเลยจะมีผู้ขอ
รับการคุ้มกันโดยมิทราบว่าจะของนั้นคือสิ่งอันใด”

ชายชราทั้งสามเหลียวมองดูหน้ากัน เป็นเวลาครู่ใหญ่ ชายชราเสื้อสี
เทาผู้หนึ่งจึงกล่าวว่า

“ดูท่าเห็นจะต้องให้มันเปิดออกดูเป็นแน่แล้ว”

ผู้ชราอีกสองคนปรากฏแวไม่พึงพอใจอย่างยิ่งยวด อีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

“เมื่อเป็นเช่นนั้น ไยไม่เป็นการฝ่าฝืนต่อคำสั่งเสียของบรรพบุรุษเล่า”

“ในเมื่อพวกมันจะต้องดูให้ได้ คิดว่าสำนักคุ้มกันภัยอื่นก็คงมีระเบียบ
ต้องการดูสินค้าก่อนด้วยเช่นกัน เอาอย่างนี้เถิด จะดูก็ให้มันดูสักครั้งเป็นไร”

ผู้อยู่เวรพอได้ฟังก็ครุ่นคิดในใจว่า

“เรามิยอมเชื่อถือว่าพวกเจ้าจะมีสิ่งของอันทรงค่ามหาศาลอย่างจริงจัง
ไปได้เลย”

ชายชราเสื้อสีเทาจึงมองดูเปียชื่อผู้อยู่เวรอย่างรอบคอบครู่หนึ่ง จึง
กล่าวว่า

“เอาเถิด อย่างนี้ก็แล้วกัน พวกเราจะให้ท่านดู แต่ท่านจะแพร่พราย
ออกไปมิได้เป็นอันขาด ?”

“นั่นย่อมแน่นอน พวกเจ้าวางใจได้เลย”

ผู้ชราทั้งสามจึงได้วางหีบสีแดงฉานในมือลงบนพื้นโดยพร้อมเพรียงกัน
ล้วงลูกกุญแจออกจากกระเป๋าสีเสื้อ ไขหีบไม้สีแดงฉานทั้งสามใบออกอย่างแช่ม
ช้าเนิบนาบ

จากนั้นแต่ละคนพากันยืนอยู่ที่หน้าหีบอย่างเคร่งเครียด เปิดฝาหีบ
ออกช้า ๆ อย่างทะนุถนอม

ในฉับพลันนั้น เปียชื่อผู้อยู่เวรต้องเซถอยออกไปสามก้าวอย่างตื่นตระ
หนก ตาทั้งสองเบิกโพลงจนถลนมานอกเข่า ปากอ้าตาค้างโดยมิอาจส่งเสียง
อย่างไร่ออกไปได้เนิ่นนาน

ในที่สุด จึงสามารถค้นเสียงอุทานขึ้นอย่างอกสันขวญระร่ว

ในหีบไม้สีแดงสามใบที่อยู่บนพื้น มีประกายอันเจิดจ้าบาดตายิ่งนัก เพราะเป็นอัญมณีที่ทรงค่ามหาศาลอัดแน่นอยู่ในหีบไม้ทั้งสามใบจนเปี่ยมที่ ล้นมรกตสีเขียวสดใส มณีแดงสีพราวพราย เพชรอันเจิดจ้าแพรวพราวตาล้วนแล้วแต่เป็นน้ำงามมีประกายสุกใส ทำให้เปียชื้อผู้อยู่เวรต้องตื่นตระหนกตกใจจนงงกันไปทันที

มันუნงเป็นเวลาคู่ใหญ่ ๆ จึงได้หันขวับกลับร่างวิ่งเข้าไปภายในเปีย-
เก็อย่างกระหืดกระหอบ

อีกชั่วครู่ ภายในเปียเก็จึงมีชายกลางคนรูปร่างสูงใหญ่ นัยน์ตามีประกายแกร่งกร้าวเข้มแข็ง ขมับทั้งสองหนุนเด่นออกมาสองคน นี่คือประมุขและรองของสำนักคุ้มกันภัยซึ่งบุเปียเก็แห่งเมืองกิมเล้ง ที่มีนามซึ่งเอ็งชิว (มือเหี้ยมเทพยดา) อยู่ปักไต้ และกระบี่ทักซิณ (น้ำเม้งเกี่ยม) จูเอ็ง

คนทั้งสองต่างมีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส เดินมาที่เบื้องหน้าผู้ชราทั้งสาม แล้วกล่าวอย่างนุ่มนวลขึ้นว่า

"ทั้งสามท่าน ต่างมาขอให้สำนักเราคุ้มกันสิ่งของหรือ ? โปรดเชิญเข้าไป โปรดเชิญเข้าไป"

ประมุขซึ่งเอ็งชิวกล่าวพลางกวาดตามองไปที่หีบไม้ทั้งสามแทบหนึ่งอย่างมีตั้งใจ

มันยกมือขึ้นโบกแล้วออกคำสั่งว่า

"รีบช่วยเหลืออาคันตุกะทรงเกียรติทั้งสามท่าน ขนย้ายสิ่งของเข้าไปด้านใน"

ผู้ชราทั้งสามพอได้ฟังต่างมีสีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง มีผู้หนึ่งรีบก้มลงยกหีบไม้ขึ้นแล้วกล่าวว่า

"มิด้อง มิด้อง พวกเรายกกันไปเองเถิด"

ผู้ชราทั้งสามนี้มีท่าทีรอบคอบและกระสับกระส่าย ทั้งสามพากันไปยืนปรึกษาซบซิบกันเป็นเวลาคู่ใหญ่ จากนั้นแล้ว คล้ายดังตกลงใจได้ ชายชราเหลือสีกาผู้มีอายุสูงกว่าทุกคน เงยหน้าขึ้นพิจารณาตู้ซึ่งเอ็งชิวอย่างละเอียด

ถึถ้วนครู่หนึ่ง จึงกล่าวอย่างหนักแน่นขึ้นว่า

“ชาวป่าอันไร้ความเจริญ มิใครจะเข้าใจในระเบียบประเพณีของสำนัก
คัมภีร์นัก พวกเราทั้งสามต้องการจะนำหีบสมบัติต้นตระกูลทั้งสามหีบนี้ส่งไป
ที่ชายฝั่งอั้งเจ็กอ้าว มิทราบว่สำนักท่านจะรับเอาไว้ได้หรือไม่?”

ซึ่งเอ็งชี้วกกล่าวอย่างยื้มแย้มว่า

“สำนักเรานี้เปิดขึ้นเพื่อกิจการค้า ไหนเลยจะมีการมียอมรับเอาไว้ได้เล่า”

“อา อย่างนั้นก็ประเสริฐ ในระหว่างนี้พวกโจรร้ายใจชั่วซำสารเลว ต่าง
กำเรียบสืบสานกันอย่างยิ่ง เมื่อมีสำนักท่านมาคัมภีร์ให้ มาตรแมนมิอาจกล่าว
ว่าปลอดภัยไร้อันตรายอย่างเด็ดขาด แต่ก็นับว่าอุ่นใจได้อีกอีกโขทีเดียว”

“โยมิใช่เล่า และสิ่งสำคัญนั้น หากแมนพวกเราทำให้เกิดการเสียหาย
หรือถูกยื้อแย่งไปในระหว่างทาง สำนักเรายังต้องรับภาระชดใช้ค่าเสียหายด้วย
ท่านผู้เฒ่าทั้งสามวางใจได้เถิด”

ซึ่งเอ็งชี้วกอุ้งปากไ้กล่าวพลาง ประกายตาปรากฏแววปลาบปลื้มยินดี
มือทั้งสองยกขึ้นคารวะและกล่าวสืบทอดไปว่า

“ทั้งสามท่าน โปรดเชิญเข้าข้างใน สำนักเราย่อมต้องพุ่มเทก่าลงความ
สามารถเข้ารับใช้ มิให้ผิดหวังอย่างเด็ดขาด”

ชายชราเสื้อสีเทากล่าวขึ้นว่า

“สำนักท่านมีนามระบือไปทั่วทั้งแผ่นดิน คาดว่าเหล่าโจรเดียดจัญชั่ว
ชาติทั้งหลาย ไหนเลยกล้ามากระทบกับพญายมโดยไม่เจียมตัวเล่า พวกเรา
ต่างมีความพึงพอใจไว้ขอตะขิดตะขวง เพียงมิทราบว่สำนักท่านจะเริ่มเดินทาง
ได้ในเวลาใด?”

รองประมุขเอ็งพลันสอดคำขึ้นว่า

“สิ่งของที่อาคันตุกะท่านนำมา มีคุณค่ามหาศาลปานทอ้งพระคลังเพื่อ
มิให้ความลับนี้แพร่พรายกระจายออก เรื่องจึงไม่บังควรจะรื้อให้ชักเข้าไป
พวกเราตกลงใจว่าจะเริ่มเดินทางในค่ำวันนี้เลย”

หญิงชราเสื้อเขียวรีบกล่าวรับขึ้นว่า

“มีเหตุผล มีเหตุผล เริ่มเดินทางกันในค่ำวันนี้เลย จะได้ไม่ต้องมี

ภาพภัยอย่างไรอุบัติขึ้น”

เมื่อเรื่องราวตกลงกันได้แล้ว ในค่ำวันนั้น สำนักคุ้มกันภัยซึ่งบู๊เปี้ยเก็ก ได้ระดมผู้มีฝีมือชั้นสูงของสำนักทุกตัวคนออกเดินทางคุ้มกันสิ่งของ พร้อมกันนั้น ก็ใช้ม้าเร็วนำขานี้ไปบอกต่อสำนักงานใหญ่ของพรรคอสูรโลหิตอย่างเร่งร้อนรีบด่วน

ประมุขและรองของสำนัก คือชิงเอ็งชีวอยู่ปักไต้และนำเม้งเกี่ยมจูเอ็ง เป็นผู้ควบคุมขบวนด้วยตนเอง

อันทีปไม้ทั้งสามใบนี้ ความจริงเป็นสิ่งอันไร้น้ำหนักและไม่กินที่ แต่กลับจ้ำกรวดมาคั่นใหญ่ถึงสามคั่น บนรถมีมานประทุนสี่เหลี่ยมปิดสนิทแน่นทั้งสี่ด้าน ผู้ซราทั้งสามแยกย้ายกันนั่งในประทุนคนละคั่น มือทั้งสองกอดทีปไม้ไว้แนบอกโดยไม่ยอมห่าง

เหล่าเปี้ยซือในสำนักคุ้มกันภัยซึ่งบู๊เปี้ยเก็ก มีจำนวนยี่สิบกว่าคน ประมุขเป็นผู้นำหน้า รองประมุขอยู่ท้ายระวังหลัง มุ่งหน้าจากกิมเล้งเข้าสู่ทางไปอึ้งเจ็กไ้อว

เมื่อข้ามลำน้ำมุ่งสู่ทิศเหนือ รถขบวนนี้วิ่งไปตามทางที่สร้างจากดินธรรมดา ในค่ำวันนั้นรถถึงเมืองลกชะ พักแรมในโรงเตี๊ยมมิเดินทางต่อ

ผู้ซราทั้งสามโอบอุ้มทีปไม้เข้าไปพักรวมกันภายในห้องพิเศษอันเงียบสงบ ยามสามให้หลัง พลันมีเสียงฝีเท้ามาดังอึ้งคะนึ่ง หยุดอยู่ภายในตัวเมืองลกชะ พักแรมยังหน้าโรงเตี๊ยมตรงข้ามที่ซึ่งบู๊เปี้ยเก็กพักก่อน

ผู้ที่มาล้วนแล้วแต่เป็นบุรุษชุดสีม่วง เพียงชั่วครู่เดียวก็ส่งดงเงยบลง คาดว่าเหล่าที่มาคงพักผ่อนนอนหลับแล้ว ในเวลาขณะนั้น เงาร่างจาง ๆ ของคนผู้หนึ่งปรากฏตัวขึ้นมาอย่างไว้ว้าวดั่งราวภูตพราย วิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยมของคนผู้นั้น นับว่าหาได้ยากยิ่งในวงพวกนักเลง เพียงขยับปราดก็มาถึงยังที่ซึ่งพวกสำนักซึ่งบู๊พักอยู่ แฉลบร่างเข้าไปในโรงเตี๊ยมฝั่งตรงข้าม

แสงตะเกียงอันเลื่อนรางส่องลอดออกมาจากห้องพิเศษ เงาร่างจาง ๆ ที่คล้ายภูตพรายสายนั้น ปลิวไปติดอยู่หน้าชายคาของห้องที่มีแสงไฟคล้ายดั่งกำลังเจียหูฟุ้งอย่างตั้งใจ

ขณะนั้นภายในหน้าต่างมีเสียงอันเย็นชาดังแว่วขึ้นว่า

“อยู่ปักไธ้ ในเวลาหนึ่งเดือนกว่านี้ ท่านไม่มีความดีความชอบอย่างไรเลย ตักกุนมีความไม่พึงพอใจในตัวท่านยิ่งนัก หากแหม่นครั้งนี้กระทำได้สำเร็จดังว่า ท่านก็จะสร้างความดีความชอบครั้งยิ่งใหญ่ขึ้น ตักกุนบอกว่าจะคลายจุดให้กับท่านก่อนกำหนดเวลาเป็นการกรุณา แล้วปล่อยท่านกลับไปภูมิลำเนาเดิม”

อีกผู้หนึ่งซึ่งเป็นเสียงของประมุขซึ่งมีผู้เฝ้าทูลฯ ซึ่งเอ็งชีวอยู่ปักไธ้กล่าวอย่างนอบน้อมยิ่งว่า

“องค์รัชชนันปี เรื่องนี้รับรองอยู่ในภาระของข้าพเจ้าเต็มที ขอเพียงให้ท่านตักกุนกรุณาคำหนึ่งถึงครอบครัวของข้าพเจ้า ปล่อยให้ข้าพเจ้ากลับสู่ภูมิลำเนาพร้อมทั้งครอบครัว ข้าพเจ้ายังมีคำขอรับรองอันใดอีกเล่า”

ที่แท้ผู้ทีมนานี้ก็คือองค์รัชชนันปีที่เมื่อคราก่อนคือนำปีตัวจริงของฮัวยม้งปัจจุบันนี้ นำปีตัวนี้ได้เป็นสิทธิ์ขาดของเพ็ทงซึ่งเจิมมาบงการ ตัวนำปีตัวจริงถูกย้ายกลับไปดำรงตำแหน่งเป็นองค์รัชพิทักษ์สำนักงานใหญ่

องค์รัชชนันปีหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“อยู่ปักไธ้ ท่านจะรู้ว่าผมไม่ได้ พังทันทว่าชายผู้ซำทั้งสามนี้มีที่ทักเป็นบ้านนอกแต่หัวจรดเท้า และมีรู้จักเพลงฝีมือการต่อสู้อีก ข้าพเจ้าเห็นว่าคงมิเป็นไปดังท่านเล่ามาทุกประการ ความนัยนี้ย่อมมีเหตุผลแอบแฝงอยู่ ท่านควรจระระมัดระวังให้รอบคอบด้วย”

อยู่ปักไธ้หัวร่ออย่างภาคภูมิใจแล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเห็นผู้ซำทั้งสามมีท่าทีสัตย์ซื่อจริงจัง หากใช้เป็นคนไปปดมดเท็จอย่างไรไม่ หากแหม่นมีความผิดพลาดอย่างไรเกิดขึ้น ข้าพเจ้ายินดีรับความผิดชอบทุกประการ”

“เฮอะ ท่านอย่าเพิ่งคุยโอ้ไปเลย ผู้ซำทั้งสามนี้มีความเป็นมาอย่างไรก็ไม่อาจทราบ และยังอ้างว่าสมบัติทั้งสามที่บนนั้นเป็นมรดกตกทอดจากบรรพบุรุษ มิเคยเกิดขึ้นเลย วาจานี้แสดงว่าหาความจริงไม่ได้อย่างแน่นอน”

อยู่ปักไธ้ถามอย่างสงสัยใจว่า

“องค์รัชชนันปี มีหลักฐานอ้างอิงอย่างไร”

นำปฐุฮวบ (องครักษ์) กล่าวว่า

“หากเน้นเป็นความจริง คนทั้งสามไยต้องยินยอมเปิดหีบต่อหน้าผู้คนที่หน้าสำนักซึ่งงูเปียกเก็ก อยู่ปักไธ้ เหตุผลเพียงเท่านั้นท่านก็มิเข้าใจหรือ”

“หาใช่ไม่เข้าใจไม่ เพียงแต่คนทั้งสามนี้มีท่าทีและวาทะของคนไร้ความเจริญอย่างแน่ชัด และก็สังเกตมื่ออกว่ามีฝีมือการต่อสู้อย่างไรอีกด้วย หากเน้นเป็นหลุมพรางจริงแล้ว พวกมันและสำนักคัมภีร์กันภัยซึ่งงูเปียกเก็กปราศจากข้ออาฆาตบาดหมางอย่างไร ไยต้องมาดำเนินแผนการเช่นนั้นด้วย ?”

เหตุผลนี้ชัดเจนอย่างยิ่ง ทำเอาองครักษ์หน้าป้อบจนถ้อยคำไปหันที่

แต่เสียงของรองประมุขน่าฟังก็ยอมจู่เอ็งกล่าวขึ้นในคราวนั้นว่า

“แต่ที่ว่า เรื่องนี้ก็มีข้อสงสัยน่าแคลงใจอยู่”

“สงสัยในข้อใด ?”

จู่เอ็งหยุดอยู่ครู่หนึ่งจึงตอบว่า

“เท่าที่ข้าพเจ้าสังเกตเห็น คนชราทั้งสามคนนี้ได้เชื่อถือสำนักคัมภีร์กันภัยเราไม่ มันมิเคยจะปล่อยมือออกจากหีบสมบัตินั้นเลย แสดงเป็นการไม่ยินยอมเชื่อถืออย่างจริงใจ และบุรุษสองสตรีหนึ่งนี้ มีความสัมพันธ์กันฉันใดสำนักเราก็น่าจะมีผู้ใดสามารถสืบทราบมาได้ด้วย”

“ท่านหมายความว่า ผู้ชราทั้งสามคนนี้มีท่าทีลบลมคมใน มิอาจสืบทราบมาได้ ?”

“ถูกแล้ว จู่เอ็งยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่มีได้กล่าวออก ซึ่งยิ่งสร้างความคลางแคลงใจให้กับผู้พบเห็นเป็นยิ่งนัก”

“เรื่องอันใด ?”

“เมื่อผู้ชราทั้งสามมานั้น ยังงูม้าสีแดงมาด้วยหนึ่งตัว ม้าแดงตัวนี้ฟ่วงฟี่ล่าถัน มิทราบสาเหตุไหนม้ายายในสำนักคัมภีร์กันภัยของพวกเรา มีท่าทีจะเกรงกลัวในตัวม้าสีแดงนี้อยู่บ้าง ท่านว่าแปลกหรือไม่ และ...”

ซึ่งเอ็งชั่วริบกล่าวสอดขึ้นทันทีว่า

“แล้วไหนไม่บอกมาแต่แรกเล่า และอะไรอีก ?”

“และม้าตัวนี้พูดแล้วรู้สึกแปลกใจอย่างยิ่ง ไม่มีผู้ใดไปดูแลเรียกหา

แต่มันก็ติดตามอยู่ยังหลังรถม้าตลอดเวลาที่ยอมห่าง ม้าตัวนี้หากมิใช่ผ่านการฝึกปรือมาอย่างเข้มงวดกวาดขันด้วยเวลาอันยาวนานแล้ว ไหนเลยจะเป็นเช่นนี้ไปได้ ?”

เงาร่างจาง ๆ ที่ได้ช้ายคา พลั้วละลิ่วขึ้นสู่หลังคาอย่างแผ่วเบาไร้สัมผัสเสียงดังกับเป็นหมอกควัน หายเข้าไปภายในโรงเตี๊ยมทันที

อีกชั่วครู่ เงาร่างได้ถลันออกมาอีกครั้ง แต่ในมือกลับหนีบร่างบุรุษชุดสีม่วงออกมาอีกคนหนึ่ง เจ้าผู้นั้นคล้ายดังถูกสกัดจุดเอาไว้ กระโดดตะลิวออกไปจากโรงเตี๊ยม วิ่งด้วยความรวดเร็วอีกชั่วครู่ จึงไม่หยุดยั้งอยู่ภายในตรอกอันแคบเล็กแห่งหนึ่ง

เมื่อร่างชะงักแล้วจึงจำได้ว่าเป็นชราชราเลื้อสีเทานั้นเอง ส่วนบุรุษที่ถูกหนีบไว้คือชายชู้ของพวกเลื้อสีม่วง

ชราชราเลื้อสีเทาตกปลายจุดให้กับบุรุษเลื้อสีม่วง ตวาดขึ้นว่า

“หากต้องการมีชีวิต ก็สารถาตามความสัตย์จริงมา”

ชายสีม่วงหน้าตาไม่แปรเปลี่ยนเลย แสยะยิ้มแล้วกล่าวว่า

“จะเป็นตายก็ตามใจท่านทุกประการ จะให้ข้าพเจ้าขายพรรคนั้น ท่านอย่าได้คิดเลย”

ชราชราเลื้อสีเทาแค้นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“เราถามคำพูดเจ้า เจ้าไม่สารถาพมาอย่างว่าง่าย น่ากลัวยากจะเป็นตายลงไปได้ง่ายตาย”

บุรุษชุดสีม่วงมีประกายตาอันเจิดจ้าขึ้นอย่างชั่วร้าย ตวาดเสียงเคียดแค้นขึ้นว่า

“ท่านคิดอย่างไร ?”

พลันจ้องสายตามองดูชราชราเลื้อสีเทาจนแน่วหนึ่งไม่เคลื่อนไหว กล่าวว่า

“หน้ากากหนังมนุษย์ ท่านเป็นใคร ?”

ชราชราแค้นเสียงชั่วร้ายแล้วกล่าวว่า

“พรรคอสูร์โลหิต คิดจะช่วงชิงสมบัติของเล่าฮู ท่านยังมีทราบว่เล่าฮูเป็นใครดอกหรือ ?”

“พวกท่านเหล่าบ้านนอกอันโง่งมทั้งสามคน ไร้ชื่อเสียงเรียงนาม ผู้ใดทราบได้ว่าท่านเป็นใคร ?”

ชายซราพลันถามขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าถามท่าน ที่ยอดเขาซึ่งหนึ่งสงของภูษัพรคอสูโรลิตพากันจากไปจนโล่งโถง ทั้งปราสาทบ้านเก็กเก็งและถ้ำแก้วอืดังอันเป็นรากฐานที่เพียรสร้างมานานปีโดยไม่ไยดีนั้น ปัจจุบันไปตั้งสำนักใหญ่ไว้ในที่ใด ?”

บุรุษชุดสีม่วงแค่นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“ท่านอย่าได้คิดว่า ข้าพเจ้าจะแพร่พรายเรื่องนี้ให้ทราบแม้แต่หน่อยเลย”

“มีอาจจะเป็นไปดังใจเจ้า จะอย่างไรเจ้าต้องสารภาพมา”

ชายซราพลีวร่างเป็นครึ่งวงกลม ประกบนิ้วจุดปลายทวนจี้ไปยังจุดเมี่ยมึงฮวก ตรงกลางหลังบุรุษชุดสีม่วงไว้

บุรุษชุดสีม่วงหน้าตาแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง ตลอดร่างสั่นสะท้านขึ้นแล้วกล่าวว่า

“ท่าน...ท่าน...ท่านจะลงมืออย่างชั่วร้าย ?”

“เฮอะ ในเมื่อท่านทราบความร้ายกาจแล้ว ไยไม่สารภาพมา”

กล่ามเนอบนใบหน้าบุรุษชุดสีม่วงกระตุกอยู่ครู่หนึ่ง พลันมีประกายตาอันชั่วร้ายโหดเหี้ยม กล่าวขึ้นว่า

“มิว่าท่านจะลงทัณฑ์ทรมาณสถานใด ข้าพเจ้าก็ไม่ยอมบอกเป็นอันขาด”

ชายซราส่งเสียงหัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าวว่า

“ท่านเข้าใจว่าเล่าสู่กระทำมิได้หรือ ? เราจะหักกระดูกทั้งสามร้อยหกสิบห้าท่อนในร่างเจ้าให้หลุดออกจากกันจนหมดสิ้น”

กล่าวพลางประกบนิ้วจี้ลงจนแรงกว่าเดิมขึ้นเล็กน้อย พลั้งอันแกร่งกร้าวได้ทะลวงออกจากปลายนิ้วเข้าสู่จุดนั้น ทำให้บุรุษชุดสีม่วงแพดร้องด้วยความเจ็บปวดตรวดร้าว กระตุกไปทั่วร่างดังเจ็บปวดสุดประมาณ ริมฝีปากมีฟองขาวไหลย้อยออกมา

ชายซราเริ่มกำลังกลับไปเล็กน้อย ถามขึ้นว่า

“เจ้าจะบอกมาหรือไม่ ?”

บุรุษชุดสีม่วงครวญครางขึ้นอีกครั้งหนึ่ง จึงร้องเสียงดัง ๆ ว่า
“ไม่บอก !”

ชายชราหัวร่อเสียงอามหิตชั่วร้าย เพิ่มกำลังเข้าไปสลายนิ้ว จนทำให้
บุรุษชุดสีม่วงต้องแผ่ร่องอย่างเจ็บปวดโหยหวนอยู่อีกพักใหญ่

ชายชราเลื้อยสี่เท้าหัวร่อเฮอะเฮอะอย่างเย็นชา นิ้วที่จีไว้พลันยกขึ้นจี
สัปดาห์ลงไปสามครั้งซ้อน ๆ ทำให้ร่างบุรุษชุดสีม่วงคล้ายตั้งเป็นลมชักบ้าหมู
ชักพรวด ๆ อยู่บนพื้นดั่งปลาถูกทุบหัว เหงื่อกาฬไหลชุ่มโชกไปทั่วร่าง สีหน้า
จากขาวซีดกลายเป็นสีเขียวคล้ำไปแล้ว

ชายชรารั้งนิ้วกลับมา ตวาดเสียงดัง ๆ ว่า

“หากเจ้ายังมีบอก ในครั้งนี้จะหักกระดูกสันหลังของเจ้า”

บุรุษชุดสีม่วงระบายลมออกจากปากยาว ๆ กล่าวอย่างคลั่งแค้นว่า

“ท่านเพียงแต่ทราบ ว่า พรรคเรามีการลงทัณฑ์อันชั่วร้ายโหดเหี้ยมเยี่ยง
นี้ ท่านจึงได้มากระทำบ้าง และมีคิดว่าท่านยังมีความชั่วร้ายไปกว่าพรรคเรา
เสียอีก ท่าน...ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ?”

ชายชราได้ยื่นนิ้วไปยังจุดเมี่ยมิ่งฮวกของบุรุษชุดสีม่วงอย่างเข้มขั้วยัง
มีทันจะสัมผัสกับผิวหนัง บุรุษชุดสีม่วงก็รู้สึกว่ามีพลังสลายนิ้วอันแหลมคม
แกร่งกร้าวพุ่งออกมาแล้ว จึงสยิวกายขึ้นด้วยความหนาวเหน็บ รีบกล่าว
อย่างเร่งร้อนว่า

“ข้าก่อน ขอท่านรับปากเงื่อนไขข้าพเจ้าเพียงข้อเดียว ข้าพเจ้าก็จะบอกให้”

“เจ้าลองบอกเงื่อนไขออกมาฟังดูทีหรือ”

“ขอเพียงท่านรับปากไว้ชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะตอบคำถามทุก ๆ ข้อ”

ชายชราชุดสีเทาครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าวว่า

“ขอเพียงเจ้าสารภาพตามความสัตย์จริงทุกถ้อยกระหังความ ก็จะมี
ชีวิตเจ้า”

บุรุษชุดสีม่วงผงกศีรษะเป็นเชิงรับคำ

ชายชราจึงถามขึ้นว่า

“พรรคคอสุรโลหิตในปัจจุบันนี้แยกย้ายไปอยู่ที่ใด ?”

“ที่ถ้าแก่อึดตั้ง (ถ้าแก่เลี้ยว)”

“ผายลม ! ในถ้าแก่อึดตั้งไว้เร็วแล้วผู้คน นี่เป็นการโกหกกันอย่างแนชัดทีเดียว”

“ท่านได้เห็นมากับตา ?”

“ย่อมต้องเห็นกับตาแน่นอน”

บุรุษชุดสีม่วงหัวร่ออย่างสลดแล้วกล่าวว่า

“ถ้าแก่อึดตั้งแบ่งออกเป็นสองทอด ทอดนอกมีแก่เลี้ยว ทอดในมีแก่เลี้ยว หากแม้ท่านได้เห็นกับตามาจริง นั่นต้องเป็นท่านได้เห็นแก่เลี้ยวทางด้านนอก ส่วนแก่เลี้ยวทางด้านในนั้น ข้าพเจ้ากล้ารับรองว่าท่านยังมีเคยเข้าไปเลย”

“อา นี่กลับเป็นเรื่องที่เราคาดไม่ถึง แก่เลี้ยวด้านในมีประตูอยู่ที่ใด ?”

“ประตูของถ้าชั้นในแก่เลี้ยว อยู่ยังแก่เลี้ยวด้านนอก ในที่นั้นมีห้วงกลมอยู่แห่งหนึ่ง พอถึงห้วงนี้เข้าประตูก็จะปรากฏขึ้นเอง”

ชายชราเสื้อสีเทาแค่นเสียงขึ้นเล็กน้อย ถามสืบต่อไปว่า

“เจ้าว่าพรคอสูโรหิตได้คร่าตัวฮั่วยิดชีวเจี๊ว ซึ่งไปไคซัว ทายาทยอดกระบี่นิรนาม ยังพอเยี่ยมชะ เกิมเทยกักจู้ เล็กอุ้เหล็งจู้ไปจริงหรือไม่ ? ปัจจุบันนี้มีชีวิตอยู่หรือตายไปแล้ว ?”

บุรุษชุดสีม่วงเหลือบตากกลับมา กล่าวว่า

“ท่านและคนประดานั้นมีความสัมพันธ์กันฉันใด ?”

“อย่ากล่าวบัดขับไป รีบบอกมา”

บุรุษชุดสีม่วงเสยะย้มกล่าวว่า

“ดีกุนีให้การเลี้ยงดูพวกมันเป็นอันดี”

ชายชราจ้องมองดูใบหน้าบุรุษชุดสีม่วงจนแฉ่วหนึ่ง กล่าวเสียงเย็นซา
ขึ้นว่า

“เป็นความจริง ?”

“มิหลอกลวงแม้แต่น้อย”

“มีอันใดเป็นหลักฐาน ?”

บุรุษชุดสีม่วงครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าอยู่ในพรรคอสูรโลหิต ด้วยฐานะอันต่ำต้อยน้อยนิด เหตุการณ์สำคัญมิใคร่เข้าใจละเอียดนัก ฟังจากคำบอกเล่าและคาดเดาว่า ตี๋กุนได้กำแผ่นดินไว้ในมือโดยสมบูรณ์แล้ว แต่ยังคงล้ายเกรงกลัวในบุคคลผู้หนึ่งอยู่ นั่นคือตึกโกวแซ่ซึ่งเด็กชั่วร้ายที่หลบหนีออกจากเงื้อมมือไปได้ ตลอดเวลาหนึ่งเดือนมานี้ ทางพรรคได้ส่งสายออกสืบเสาะทั่วทุกแห่งหนของแผ่นดิน แต่ก็ไม่ปรากฏร่องรอยวีแววของเจ้าเด็กผู้นั้นเลย แต่เชื่อมั่นว่ามันจะต้องย้อนกลับมาอีกครั้งหนึ่ง ดังนั้น จึงคว่ำตัวคนประดาน้ำเพื่อไว้เป็นประกัน และข่มขู่บังคับเจ้าเด็กผู้นั้น...”

บุรุษชุดสีม่วงยังกล่าวมิทันจบคำ ใบหน้าชายชราเลื้อยสีเทาที่แม่นยำจะมองมือออกว่ามีที่ท่าอย่างไร แต่ประกายตาพลันเจิดจ้าขึ้นจนแววับนำหวาดหวั่น กระซากเสียงอย่างเดือดดาลว่า

“เจ้ามารเฒ่าอันชั่วร้ายกลอกกลิ้ง หากตกเข้ามาในเงื้อมมือเราเมื่อใดจะต้องให้มันถูกเข็มทิ่มแทงทั่วร่างจนขาดใจตายทีเดียว”

บุรุษชุดสีม่วงถามขึ้นอีกว่า

“ท่านและพรรคเรามีความอาฆาตมาดร้ายอย่างไรกัน เหตุใดจึงได้เคียดแค้นชิงชังถึงปานนี้ ?”

“เฮอะ พวกเจ้ากำหนดเวลาใดเข้าช่วงชิงสินค้ำ ?”

“เที่ยงตรงของวันพรุ่งนี้ ซึ่งก็เป็นเวลาลงมือประหารชายชราบ้านนอกทั้งสามคน”

ชายชราเลื้อยสีเทาเปล่งเสียงหัวร่อดัง ๆ ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

ขณะเวลานั้น พลันมีเสียงม้าเร็วหือเหยียดมาในทิศทางนี้ จากไกลเป็นไกล บุรุษชุดสีม่วงพลันแผดร้องขึ้นสุดเสียง กระโดดลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว ส่วนปากส่งเสียงกู่ยาวสะท้านโหยหวนขึ้นทันที

เสียงกู่ทำลายความเยียบสงบของยามวิกาลลงโดยสิ้นเชิง ชายชราเลื้อยสีเทาดาวด้วยความแค้นขึ้นว่า

“นี่เป็นการรณหาที่ตายของเจ้าเอง ต่าหนิเราไม่ได้ดอง”

ร่างพลันถลันไปจุดดั่งกับภูตพราย เพียงแวบเดียวก็ถึงกลางหลังบุรุษ
ชุดสีม่วง ตัวดำมีมือขึ้นฟาดใส่ใจกลางหลังของมันเป็นผู้นั้น บุรุษชุดสีม่วงแผด
เสียงร้องด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว กระอักโลหิตพุ่งออกจากปากเป็นลำยาว
ถลันกายไปสองก้าวจึงได้พุบพาดลงกับพื้น ลื่นชีวิตไปในทันที

ชายชราคว้าไหลทั้งสองของมันเป็นหัวขึ้น กระโดดออกไปหลายสิบเยยะ
กระโดดอีกสองสามครั้ง ก็หายลับเข้าไปภายในพงหญ้าอันหนาทึบ

เพียงชั่วพริบตาเดียว เสียงฝีเท้ามาได้ดังมาทั่วทุกทิศทางสมทบเข้า
เป็นกลุ่มเดียว แต่ละคนที่ควบขบม้ามาต่างสวมใส่เสื้อผ้าชุดสีม่วง ผู้ที่นำหน้า
มานั้นเป็นชายชราเสื้อสีครามมีแขนข้างเดียว มั่นยืนแขนขึ้นโบกซ้ายป่ายขวา
ไปมา พร้อมทั้งทวาดเสียงดัง ๆ ว่า

“นั่นต้องเป็นเสียงของมันอย่างแน่นอน มันไปไม่ไกลนัก รีบแยกย้าย
กันออกติดตามด่วน”

มันเป็นคือองครักษ์นำป็นตนเอง แต่มีคิดว่าวาจาพอเพียงจบคำ เสียง
หัวร่ออันเย็นชาได้ดังแว่วมาแต่ไกล แล้วภายในพงหญ้าซึ่งห่างหลายสิบวานั้น
พลันมีร่างหนึ่งพุ่งปราดออกมาด้วยความรวดเร็วปานเกาทัณฑ์หลุดออกจาก
แหล่ง

องครักษ์นำปีตวาดเสียงแหลมขึ้นว่า

“ระวังไว้!”

พลางกระตุกม้ากระโดดเลี้ยวหลบหลีกจากการโถมตรงมาของบุคคลผู้
นั้น แต่บุคคลผู้นั้นกระโดดขึ้นสูงได้หลายสิบเยยะ ด้วยวิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยม
สูงส่ง จนแทบบรรลุขั้นก้าวอย่างสู่อากาศได้แล้ว จึงสร้างความตื่นตระ-
หนกตกใจจนต้องสยวกาย คำนึงขึ้นว่า

“เป็นผู้ใดจึงได้มีพลังการฝึกปรือบรรลุขั้นสุดยอดถึงเพียงนี้”

ความคิดพออุบัติขึ้น ร่างผู้นั้นก็ได้พุ่งลงมาหาแล้วอย่างรวดเร็วปาน
ประกายไฟ ในพริบตาเดียวที่เห็นเป็นการลงมาอย่างคิระะพุ่งลง มันจึงรู้สึก
ว่าเป็นเรื่องอันผิดพลาดท่ามากแล้ว ขณะจะทวาดร้องก็ไม่ทันการ เสียงดัง
โครมขึ้นก็ก้องจนสนั่นหวั่นไหว ผู้ที่กระโดดลี้วมานั้น ทิมคิระะลงไปบนพื้น

กระแทกจนสมองแตกกระจาย โลหิตปลิวเวียนว่อนกระเซ็นทั่วในรัศมี
สามสิบเชียว ล้วนแล้วแต่เป็นเลือดเนื้อทั้งสิ้น

องครักษ์หน้าปีศาจดั่งร้องเสียงหนัก ๆ พลันกระโดดละลือออกไปจาก
หลังม้า โถมเข้าหาหมู่ม้าที่เห็นอย่างรวดเร็ว แต่ว่าเมื่อถึงยังกองม้าแห่ง
นั้น ไหนเลยจะมีเงาร่างคนแม้แต่คนเดียว

มันแค่นเสียงอันเย็นชากระด้างขึ้น แล้วเดินกลับมามีเดือดลพลุ่
พล่าน ยกมือโบกพร้อมทั้งทวาดว่า

“พวกเจ้ายังยืนงงงด้วยเหตุอันใด รีบค้น !”

บุรุษชุดสีม่วงสีกว่าคน ต่างพุ่งกายปราดออกจากหลังม้าจนปรากฏ
เสียงดังควับ ๆ แยกย้ายกันออกไปหาตามสุมทุมพุ่มไม้ แต่ละคนต่างใช้อาวุธ
ขึ้นเตรียมพร้อมป้องกันอยู่อย่างเคร่งเครียด องครักษ์หน้าปีแปลงเสียงหัวร่ออัน
แหลมเล็กอยู่ครู่หนึ่ง และกล่าวว่า

“สหาย หากมันเจ้ายังมีชื่อเสียงเรียงนามอยู่บ้าง จงรีบปรากฏร่าง
ออกมาให้เห็นเป็นการด่วน มาตรมิเช่นนั้น คราใดถูกร่างครักษ์ค้นพบเข้า
เจ้าจะสำนึกเสียใจก็ไม่พ้นการแล้ว”

บุรุษชุดสีม่วงสีกว่าคน ฟันหมู่ม้าไปหญาเข้าไปสืบเสาะหาอย่างซุ่มน
่วนวายเป็นเวลาพักใหญ่ ๆ แต่กลับเงียบหายไร้ร่องรอยของผู้คน องครักษ์
หน้าปีจวบจนบัดนี้ จึงกระหึบเท้าหนัก ๆ แล้วทวาดขึ้นว่า

“กลับมา กระทำไปตามแผนการ เทียงวันพຽ່ງนี้ หากไม่กำจัดเจ้าบ้าน
นอกเหล่าทั้งสามคนลงแล้ว พวกเราก็อำได้รอดออกจากการลงโทษของตึกุณ
เลย”

บุรุษชุดสีม่วงสีกว่าคนพอได้ฟังคำสั่ง จึงพากันฮือกลับมาทยอยขึ้น
หลังม้า เสียงฝีเท้าอันอึงคะนึงได้บังเกิดขึ้นอีกครั้ง เหยียบย่ำไปในความสัด
เงียบของยามสี่แห่งราตรีจนหายเข้าไปภายในม่านมืดครึ้ม

คนทั้งปวงพอลากไปไม่นาน ในหมู่ม้าทางด้านข้าง พลันมีชายชราพุง
ร่างขึ้นดูดั่งกับเป็นหมอกควัน แค้นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“ผ่านคืนวันนี้ไปแล้ว เฮอะ พวกเจ้าจะต้องตายกันอย่างไม่มีวันหลบ

รอดออกไปได้ดอก”

พลางตบฝุ่นบนเสื้อยาวสีเทาเบา ๆ ล้วงมือเข้าอกเสื้อหยิบมิดเกล็ดสีครามขึ้นมา บนใบมิดสีครามมีประกายเย็นเยือก ปรากฏประกายแวววาวอย่างน่าหวาดหวั่น ชายชรากล่าวรำพึงรำพันขึ้นว่า

“เจ้าสมควรได้รับกรรมสนองตามโทษทัณฑ์แล้ว เจ้าโหดเหี้ยม น่าปียากจะหนีออกจากเงื้อมมือของเราได้”

พลางเดินทอดน่องอยู่ท่ามกลางแสงเดือนอันเลื่อนรางสลับ กลับเข้าไปภายในเมืองลักษะอย่างแฉะฉ่ำ

เช้าวันรุ่งขึ้น พอตกวเวลาสาย สำนักคุ้มกันภัยซึ่งบู๊เปี้ยเก็กก็เริ่มเดินทางต่อ ก่อนจะออกเดินทางนั้นเก็กจุพลันได้มาพบชายชราทั้งสามแล้วกล่าวว่า

“ท่านทั้งสามในวันนี้ควรต้องระวังตัวไว้ให้มากด้วย ตั้งแต่ลักษะไปจนถึงเมืองบู้นกั เป็นระยะทางอันไม่สงบนัก ตามรายงานมีผู้เก่งกล้าอยู่มากมาย และในจำนวนนั้นเหล่าโจรอันทรนัฟมีมือเก่งกาจสามารถก็มีอยู่ไม่น้อย”

หญิงชราในเสื้อเขียวได้ร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนกตกใจ แล้วกล่าวว่า

“อย่างนี้จะทำอย่างไรเล่า ? ดูท่าพวกเราอย่าไปกันเลยจะปลอดภัยกว่า ย้อนกลับไปทีเกิมเล้งเถิด”

ชายชราอีกสองคนมิได้ว่ากล่าวอย่างไร ตาทั้งสองจ้องดูซึ่งเอ็งชั่วผู้เป็นประมุขสำนักคุ้มกันภัย

ซึ่งเอ็งชั่วพลันส่งเสียงหัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าวว่า

“สำนักคุ้มกันภัยซึ่งบู๊เปี้ยเก็กแห่งเมืองเกิมเล้ง มีชื่อเสียงเรียงนามอยู่ภายในแผ่นดินยุคนี้อย่างไม่ต่ำต้อยนัก อาศัยยี่ห้อก็พอสร้างความอกสันขวัญหายให้กับเหล่าโจรได้แล้ว ดังนั้น ขอเชิญท่านทุกคนระวังตัวเอาไว้เท่านั้น น่ากลัวจะมีเจ้าเหล่าโจรตาไรแววที่แหกฉกฉวยโดยมิลืมหูลืมตา ท่านทั้งหลายอย่าได้มีความตื่นตระหนกตกใจเลย เพียงนั่งดูเหตุการณ์อย่างสงบเยือกเย็น สำนักเราก็คงจะจับไล่ไล่ส่ง เหล่าโจรให้เตลิดเปิดโปงได้อย่างง่ายดายดอก”

หญิงชราระบายลมออกจากปากยาว ๆ กล่าวขึ้นว่า

“หากเป็นเช่นนั้นก็ประเสริฐ”

จึงเอ็งชีวหัวร่อและพากายออกจากห้องไป

อีกชั่วครู่ รถขบวนก็ได้เคลื่อนออกจากตัวเมือง ชายชราทั้งสามยังคง แยกย้ายนั่งอยู่คนละคัน ส่วนม้าฟ่งฟี่สีแดงฉานคงเดินตามคันหลังสุดอย่าง จงรักภักดี

เมื่อออกจากตัวเมืองลัทธิะ หัวทั้งสองฟากข้างทางเป็นป่าอันกว้างทั้งสิ้น ขบวนรถเคลื่อนเอี้ยดอ้าดยู่ตามทางซึ่งกว้างไม่มากนัก ทั้งรอยเอาไว้ เป็นร่องตื้น ๆ จนเมื่อใกล้เที่ยงขบวนรถมาได้เข้าสู่ทางเชิงเขาแล้ว

ประมุขสำนักคัมภีร์กัณยซึ่งบูเบียดเก็ก ควบขับม้าฟ่งฟี่สีเหลืองอ่อนยาม ควบขับมาตรวจตราดูขบวนรถนั้น ได้เปิดมานของตัวรถและร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“ขณะนี้เข้าสู่ทางเทือกเขาแล้ว ท่านจงได้มีความสงบเยือกเย็นให้มาก ด้วย เรื่องราวจะใหญ่โตสักเพียงไร ก็มีข้าพเจ้าผู้เป็นประมุขขออภีรอนแทนท่าน”

สายตาดูเมื่อกวาดมองไปบนร่างของชายชราเสื้อสีเทา เห็นหลับไหล อย่างสนิท ทิพย์ไม้ยังคงกอดอยู่ในอ้อมอก ส่งเสียงกรนดังสนั่นหวั่นไหว ซึ่ง- เอ็งชีวปรากฏรอยยิ้มอย่างสบใจ ยืนเมื่อออกไปลูบคลำทิพย์ไม้สีแดงเบา ๆ และ เบือนสายตาดูมองดูชายชราอีกครั้งอย่างเปี่ยมด้วยความหมาย จึงได้ปล่อย ม่านสีเหลืองลงตามเดิม ขับไปเตือนต่อรถม้าคันที่สอง

เมื่อเตือนต่อรถทั้งสามคันไปแล้ว มันก็ควบขับม้ากลับมานำหน้าขบวน อีกครั้งด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้มแจ่มใส

อาทิตย์ทอแสงอันอบอุ่น เคลื่อนคล้อยลอยขึ้นจะถึงกึ่งกลางฟากฟ้าแล้ว

เบียดจี้จำนวนยี่สิบกว่าคน แยกย้ายกันคุมสองฟากข้างรถม้าอย่าง เคร่งเครียด แต่สายตาดูเมื่อกวาดแลไปมาอยู่บ่อยครั้งในทิศทางของสองฟาก ข้างซึ่งเป็นป่าเขาในดินแดนแถบนี้กว้างเปล่าเปลี่ยว มีแต่สายลมที่กรรโชกกึ่ง ไม้ใบหญ้าให้ไหวตัวอยู่ชู้ช่าเท่านั้นเอง ❀

วิญญาณอันชั่วร้าย

รถม้าเคลื่อนขบวนอย่างเข้มช้า ผ่านเข้าไปในทางน้อยของเชิงเขา
อีกไม่นานนัก ก็ถึงเวลาเที่ยงตรงแล้ว

แต่ในเวลาขณะนี้ เรื่องประหลาดได้อุบัติขึ้นอย่างไม่คาดคิด บนถนน
ดินที่ล่อรถผ่านไปนั้น มีรอยตีน ๆ ของกงล้อรถอยู่ แต่เหตุใดในทาง
เชิงเขาอันเป็นศิลาที่แข็งแกร่ง ก็ยังพลอยมีรอยตีน ๆ ทั้งเอาไว้เช่นกันด้วย

รองประมุขสำนักคัมภีร์กัณยจุเอ็ง เป็นคนแรกที่ได้พบเหตุการณ์อัน
ประหลาดนี้ จึงบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างยิ่งยวด กระตุ้นน้ำควบขับ
อย่างรวดเร็วไปที่หน้าขบวน พบปะกับประมุขชิงเอ็งชีวอยู่พักไ้ เล่าเหตุการณ์
ที่ประสบมาให้ฟังอย่างละเอียด

ชิงเอ็งชีวมิใคร่เชื่อถือ จึงหรีตาเพ่งมองกลับไปก็เป็นจริง ดุจดั่งจุเอ็ง
รายงานทั้งสิ้น บนทางอันเป็นศิลาแข็งแกร่งนี้ ถูกรถม้าทั้งสามคันบดจนเป็น
รอยล้อลึกประมาณสามนิ้ว

ฉับพลันนั้น มันทมิเหวี่ยงภาพแตกพราวจนเปียกข่ม มองดูน้ำเม้งเทียม
อันเป็นรองประมุขอยู่ครู่ใหญ่โดยมิอาจจะว่ากล่าวอย่างไรออกไปได้

น้ำเม้งเกี่ยมจูเอ็งแค้นกระแอมเบา ๆ กล่าวอย่างตื่นเต้นขึ้นว่า

“ผู้ชราทั้งสามบรรดากล้ากระทำเช่นนี้ ก็ย่อมต้องมีความถือดีอย่างไรอยู่ จะทำอะไรเล่า อ่วยเฮีย ?”

ซึ่งเอ็งซัวเห่งนหน้ามองดูห้องฟ้าย่างครุ่นคิด คล้ายดังกำลังสะสาง ความคิดอันสับสนซุลมุน จับพลันนั้นสีหน้าได้เคร่งเครียดเย็นชา กล่าวอย่าง เด็ดเดี่ยวว่า

“ในเมื่อเรื่องราวเป็นเช่นนี้ ก็ไม่มีทางจะเลิกล้มตามแผนการได้ มีแต่ ต้องกระทำไปจนสุดกำลังความสามารถ จะเป็นเภทภัยหรือโชควาสนา ก็ ไม่ต้องคำนึงให้รำก้ออีกแล้ว”

น้ำเม้งเกี่ยมผงกิริษะน้อย ๆ อย่างสลดรันทต กล่าวขึ้นว่า

“เฒ่าทั้งสามต้องมีแผนการมากระทำ เห็นที่ยากจะประสบความสำเร็จ โดยง่ายตายเป็นแน่”

ซึ่งเอ็งซัวอ่วยปักไ้แค้นเสียงขึ้นแล้วกล่าวว่า

“องค์ราชันน่าปีนเป็นผู้เทียมหาญอันมีฝีมือของบู๊ลิ้ม ทัวทั้งแผ่นดิน ยุคนี้อยู่ไม่กี่คนเท่านั้น ที่สามารถต้านทานรับมือต่อท่านผู้เฒ่านี้ได้”

น้ำเม้งเกี่ยมจูเอ็งเป็นผู้มีความละเอียดรอบคอบอย่างยิ่ง มันลั่นศีรษะ แล้วกล่าวว่า

“อ่วยเฮีย วาจามาตรแมนจะกล่าวไปในลักษณะนี้ แต่ก็มีอาจไม่ระวัง ป้องกันให้รัดกุมก่อนได้ ขณะนี้ใกล้เวลาเที่ยงเข้าไปทุกทีแล้ว หากแมนเกิด พลาดพลั้งอย่างไรงoesไปจริง ท่านและข้าพเจ้าก็จะต้องได้รับโทษทัณฑ์อันหนัก หนาสาหัส อีกประการหนึ่ง เราต่างก็ถูกพรคอสูรโลหิตสะกดเอาไว้ เป็น ความนัยที่เจ็บช้ำจนมีอาจจะบอกกล่าวออกจากปาก ผู้ใดเล่าจะยินยอมพร้อม ใจไปกระทำเรื่องอันชั่วช้าไร้ศีลธรรมด้วยความเต็มใจไปได้”

ใบหน้าของซึ่งเอ็งซัวอ่วยปักไ้ปรากฏความเปลี่ยนแปลงไปหลายต่อหลาย ครั้ง เสียงล่อรถที่บิดกับศิลาได้กระทบจิตใจอย่างรุนแรงเป็นที่สุด

มาทั้งสองวิ่งเคียงคู่กันไปด้วยความเงียบขรึม อีกพักใหญ่จึงพลันกล่าว ขึ้นว่า

“ในเมื่อพวกมันเปิดเผยร่องรอยให้เห็น แสดงว่าได้เตรียมพร้อมป้องกัน
มาอย่างรอบคอบแล้ว แผนการในขณะนี้มันก็ต้องหาทางไปส่งข่าวให้องค์กร
นี้ปี ได้ทราบเป็นการด่วนเสียก่อน”

น้ำมุ้งเกี่ยมจูเอ็งจึงชักม้าวิ่งกลับมาอยู่ในตำแหน่งระวังหลังดังเคย แต่
ตาทั้งสองของมันเป็นม่านนี้ ยังคงปรากฏรอยกังวลขึ้นมิเสื่อมคลาย

ในขณะเวลานั้น ซึงเอ็งซิวได้ยกมือเป็นที่ให้ขบวนรถม้าหยุดยั้งเอาไว้
รถม้าทั้งสามคันจึงหยุดยั้งลง ซึงเอ็งซิวเรียกเปี้ยซือเข้าหาสามคนกระซิบ
สั่งงานคนทั้งสามอยู่ชั่วครู่ เปี้ยซือทั้งสามผงกศีรษะรับอยู่ตลอดเวลา แล้วจึง
ขึ้นม้าพ่วงพีชบตรึงไปทางเบื้องหน้าอย่างเร่งร้อน

ในเวลาขณะนั้น ชายชราชุดสีเทาที่อยู่บนรถม้าได้เดินลงมาพร้อมกับ
ทึบสมบัติที่ถือไว้อย่างแนบแน่นเข้าไป ถามต่อประมุขสำนักอย่างตื่นเต็น
หวาดกลัวว่า

“ท่านประมุข เกิดเรื่องอย่างไรจึงชะงักไว้ หรือว่ามีเภทภัยอย่างไรอุบัติ
ขึ้นแล้ว ?”

แววอำมหิตปรากฏบนใบหน้าซึงเอ็งซิว ภูบหนึ่งก็สลายไป มันทันสี่หน้า
จนยิ้มแย้มแจ่มใส พลางกล่าวอย่างเร่งร้อนว่า

“มีเรื่องอันใดดอก ท่านไม่ต้องระแวงแคลงใจไป แต่รายทางทอดนี้
มีความเหี้ยมโหดดุเดือดมากอยู่ สำนักเราต้องมีแผนการอันปลอดภัยไว้เรื่องราว
จึงได้ใช้ให้เปี้ยซือสามคนออกไปสืบเสาะดูตามทางเบื้องหน้า ให้รู้ว่าปลอดภัย
เสียก่อนจึงจะเคลื่อนขบวน”

ชายชราชุดสีเทาผงกศีรษะหลายต่อหลายครั้งแล้วกล่าวว่า

“วาจານี้มีเหตุผลที่ดียิ่ง ท่านประมุขกระทำไปตามแผนการที่วางเอาไว้
ทุกสิ่งอัน จึงแน่ใจว่าต้องไม่มีความพลาดพลั้งอย่างไรไปได้ ข้าพเจ้าทั้งสาม
คนเมื่อถึงจุดหมายปลายทางแล้ว จะต้องมีการสมนาคุณท่านอย่างเหมาะสม
ทีเดียว”

“นั่นเป็นหน้าที่ของพวกเรา ท่านออกจะเกรงใจมากไปแล้ว”

พลางยกมือขึ้นโบกทันที เปี้ยซือทั้งสามจึงได้ควมขมม้าไปที่เบื้องหน้า

ชายชราชุดสีเทาเอ่ยยกย่องชมเชยซึ่งเอ็งชั่วอยู่อีกหลายคำ จึงกลับไปยัง
รถม้าอีก

แต่ทว่าในช่วงพริบตานั้น มิทราบเป็นไปเพราะเหตุใด จึงบังเกิดลม
ประหลาดขึ้นอย่างฉับพลันทันด่วน โหมกระหน่ำพัดวนจนดินทรายกระจาย
คละคลุ้ง เหล่าเปี้ยชื้อทั้งหลายแหล่ ในช่วงพริบตานั้น ต่างต้องปิดตาสนิท
แน่นมิอาจลืมขึ้นได้

และในพริบตาที่ลมประหลาดกรรโชกพัดมานี้ เกรว่งสีเทาที่คล้ายดั่ง
พญูปักษชาติลาฟ้า ได้ถลันหายขึ้นไปบนผนังศิลาทางข้างรถม้า หายลับไปใน
ชั่วลัดนิ้วมือเดียว

จวบจนเมื่อเหล่าเปี้ยชื้อลืมตาได้แล้ว เห็นอากาศยังคงปลอดโปร่งแจ่มใส
จึงพากันร้องขึ้นด้วยความประหลาดใจว่า

“ลมวนบังเกิดขึ้นอย่างไรทันสายปลายเหตุนี้ นับเป็นครั้งแรกที่พวกเรา
เผชิญมา ช่างเป็นเรื่องประหลาดพิกลอย่างยิ่งทีเดียว”

รองประมุขนั้นแหงนหน้ามองดูท้องฟ้า เห็นดวงอาทิตย์กำลังจะย่าง
เข้าสู่กึ่งกลางเวหาแล้ว ยามเที่ยงตรงจะถึงในบัดดลนี้ จึงบ่นพึมพำกับตนเอง
ขึ้นว่า

“หรือว่าเป็นลางสังหรณ์อัปมงคล ? เราน่าเม่งเกียมจูเอ็ง มีการกระทำ
อันเปิดเผยลัทธิชื้อชั่วชีวิต หรือว่าสมควรจะฝังร่างอยู่ในป่าเขาอันรกร้างแห่ง
นี้ เปี้ยชื้อทั้งสามนั้น จะนำข่าวความพิกลของคนชราทั้งสามไปบอกกล่าวต่อ
องค์กรที่น่าพิการ ๑ กระมัง”

ซึ่งเอ็งชั่วอยู่ปักไต้เบ็งตาทั้งสองจุดดั่งดวงโคม เขม้นมองจ้องดูทิศ
ทางเบื้องหน้า โดยหวังว่าเปี้ยชื้อทั้งสามรีบไปแล้วรีบกลับมารายงานผล

เวลาผ่านไปทีละเล็กละน้อยจนอีกพักใหญ่ ก็ยังไม่เห็นเปี้ยชื้อทั้งสาม
กลับมา ในขณะที่ลมพายุประหลาดได้บังเกิดขึ้นอีกครั้ง แต่เพียงชั่ววูบหนึ่ง
ก็สลายกลายเป็นปรกติ

ซึ่งเอ็งชิวมองเห็นเวลาตามกำหนดจะบรรลู่ถึงแล้ว แต่เปี้ยชื้อทั้งสาม
ยังคงไม่ย้อนกลับมา ด้วยความจำเป็นและจำใจ จึงได้โบกมือให้รถม้าเคลื่อน

ขบวนต่อไป แต่ไม่คาดว่าพอเพิ่งไปได้ร่วมสองร้อยวา ยังทางที่อ้อมมากเป็น
ข้อศอก พลันเห็นเปียชื้อทั้งสามนอนตายอยู่บนพื้นท่ามกลางโลหิตที่เ็นอง
ไปทั้งร่าง จึงวิ่งมาเอาไว้ด้วยความตื่นตระหนก ร้องโพล่งขึ้นว่า

“มีโจร”

เปียชื้ออีกมากมายพากันฮือเข้าหา และพลอยร้องขึ้นด้วยความตื่น
ตกใจจนอึ้งคะนึงขึ้นบ้างว่า

“เปียชื้อทุกท่านระวังไว้ มีโจรผู้ร้ายมากล้ากรายแล้ว”

ขณะเวลานั้น เสียงฝีเท้ามาได้ดังมาทางเบื้องหน้าอย่างเร่งร้อน สะท้าน
สะเทือนจนเสียงกึกก้องกังวาน

ซึ่งเอ็งชั่วทรบทันที่ว่าเป็นพวกของพรรคอสูรโลหิต ภายใต้การนำน้าปี
มาแล้ว จิตใจจึงคึกคักขึ้นในบัดดล หัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหวในทันที กล่าวว่า

“เปียชื้อทุกท่าน กระทำไปตามแผนการที่มีระบุไว้แต่แรก”

เหล่าเปียชื้อพากันรับคำ และชักม้าวิ่งกลับไปโอบล้อมรถม้าทั้งสามคัน
เอาไว้อย่างแน่นหนา บนรถม้าคันแรกมีศิระชายชราโผล่หน้าออกมาถามขึ้น
ด้วยความตื่นตระหนกตกใจว่า

“เรื่องอันใดกันเล่า ?”

เปียชื้อจำนวนมากพากันเหลือบมองมันด้วยสายตาอันเย็นชากระด้าง
ไม่มีผู้ใดจะแยแสตอบคำถามเลย ยังกลับกระซกอาวูฐที่ติดตัวออกดังควับ
เคี้ยวเกรียวกราว กระโดดลงจากหลังม้า อย่างเข้าหารถม้าทั้งสามคันอย่าง
ประสงคร้าย

ชายชราพลันส่งเสียงดังกึกก้องขึ้นว่า

“ถูกแล้ว พวกท่านจะมาคุ้มกันให้เรา เราฟังว่ามีโจรผู้ร้ายมาเป็น
ความจริงหรือไม่ ?”

เปียชื้อผู้หนึ่งอดรนทนอยู่ไม่ได้ กระซกเสียงเกรียวกราดขึ้นว่า

“เจ้าเฒ่าบัดซบ ! เวลาการตายได้มาถึงแล้ว ยังจะพรั่นพิโรธอย่างไรอีก
เล่า”

ชายชราตื่นตกใจอย่างยิ่ง กล่าวเสียงระรัวขึ้นว่า

“อา พวกท่านมิใช่มาคุ้มกันให้เราหรือ พวกเราได้ใช้เงินทองจ้างพวกท่านมานี้”

เหล่าบุรุษชุดสีม่วงกลุ่มใหญ่ ได้พากันควมับม้ามามาดูตั้งมรสมอันคลุ้มคลั่ง พร้อมกับเสียงตะโกนก้องขึ้นจนสนั่นหวั่นไหวว่า

“พี่น้องทั้งหลาย ยึดหีบไม้ของเจ้าเฒ่าทั้งสามเอาไว้ อย่าปิดปากไปด้วย”

ผู้ที่ตามมาทางด้านหลังสุดคือองครักษ์นำผู้มีแขนเดียว ซึ่งเอ็งชี้้วพอเห็นจึงได้ชักม้าวิ่งเข้าหา พร้อมทั้งร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“ท่านองครักษ์ เรื่องราวน่ากลัวจะมีความนัยซับซ้อนยกย่อนอยู่”

องครักษ์นำปีกแขนเดียวขึ้นสะบัด และทวาดว่า

“หมายความว่าอย่างไร ?”

ซึ่งเอ็งชี้้วรายงานเสียงดัง ๆ ว่า

“เจ้าเฒ่าทั้งสามนั้น น่ากลัวเป็นยอดฝีมืออันทรงชื่อเสียงกระเดื่องดังในบัลลังก์”

องครักษ์นำปี่มีประกายอันชั่วร้ายแวววับเจิดจ้า ทวัดฝ่ามือฟาดฉาดเข้าใส่ใบหน้าซึ่งเอ็งชี้้วอย่างรุนแรง ทวาดด้วยความโกรธว่า

“แล้วโยไม่วางงานแต่แรก !”

ซึ่งเอ็งชี้้วถูกตบจนปรากฏรอยมือแดงฉานบนใบหน้า นัยน์ตาปรากฏประกายอันเดือดดาลคลั่งแค้น และสลัดรันทดขึ้นรูปหนึ่ง นำปี่ได้ทวาดเสียงกระด้างว่า

“เฮอะ เจ้ายังกล้าขัดขืน คิดสู้หรือ ?”

ซึ่งเอ็งชี้้วตื่นตกใจอย่างยิ่ง พินคินกลับสู่สภาพอันนอนน้อมยำเกรงต่อองครักษ์นำปี่ดุจดั่งเดิมอีกครั้ง กล่าวว่า

“ที่ปรากฏพบว่าชายชราทั้งสามมีพลังฝีมือซ่อนเร้นอยู่นั้น ก็เพียงเวลาชั่วครู่ใหญ่ ๆ เท่านั้นเอง จึงมิทันรายงานให้ท่านองครักษ์ได้ทราบ”

องครักษ์นำปี่แค้นเสียงขึ้นอีกครั้งแล้วกล่าวว่า

“หากแผนเรื่องราวในวันนี้เกิดพลาดพลั้งอย่างไรขึ้นไป อยู่ปากไ้ เจ้าจงนำศีรษะมาพบกับเรา”

ซึ่งเอ็งชั่วสะท้านขึ้นทั้งร่าง องครักษ์นำปีหันร่างกระโดดกลับไปหลายสิบ
เชียว พุ่งเข้าหารถม้าทั้งสามคัน พร้อมกันนั้น มันได้เห็นบุรุษชุดสีม่วงและ
เปียชื่อจำนวนหลายสิบคน ที่โอบล้อมรถม้าทั้งสามคันเอาไว้อย่างแน่นหนาเข้ม
แข็ง แต่ไม่มีผู้ใดที่กล้ายื่นมือไปเลิกล้มประทุษร้ายขึ้นเลย

องครักษ์นำปีจึงเดือดดาลเป็นการใหญ่ แผลดเสียงสนั่นหวั่นไหวขึ้นว่า
“เจ้าเหล่าเดียรรัจฉนาทั้งฝูงใหญ่ เหตุไฉนไม่กล้าเลิกล้มฝ่าม่านขึ้นมา ลง
มือกระชากไป ลากคอเผ่าชั่วร้ายทั้งสามออกมา”

บุรุษชุดสีม่วงสองคนรีบเข้าไปที่เบื้องหน้า ขณะจะลงมือไปนั้น ร้อง
ประมุขเอ็งพลันร้องเสียงดังขึ้นว่า

“อย่าเพิ่งลงมือ”

มิคาดว่าจากพอลาดคำ ประกายสีฟ้าพลันสว่างวูบขึ้น พร้อมกับเสียง
แผดร้องอย่างเจ็บปวด หางโครมไปทางเบื้องหลัง ที่ทรวงอกมีมิดเกล็ด
สีครามปักตรึงแนบแน่นอย่างแม่นยำ

องครักษ์นำปีตวาดขึ้นด้วยความแค้นเคืองว่า

“ผู้ใดกล้าขัดขวางต่อเรา เราก็คงให้มันได้ลิ้มรสชาติมีดเกล็ดสีคราม
เสียบ้าง ลากคอเผ่าทั้งสามลงมา”

มิคาดว่า ในขณะนั้นพลันมีเสียงชายชราร้องดังสนั่นหวั่นไหวอยู่ภายใน
ในรถว่า

“ແ່ແລ້ວ พวกโจรจะปล้นเพชรทองของตันตระกูลเราแน่ แ่ແລ້ວ
ແ່ແລ້ວจริง ๆ”

บุรุษชุดสีม่วงพลันลงมืออย่างกะทันหัน ต้องการกระชากฝ่าม่านออกมา
ภายในรถม้ายิ่งแผดร้องดังขึ้นกว่าเดิماًว่า

“ແ່ແ່ มันลงมือแล้ว”

บุรุษชุดสีม่วงทั้งสองยังมีทันจะสัมผัสกับฝ่าม่าน พลันแผดร้องอย่าง
เจ็บปวดโหยโหยจนสุดเสียง ร่างของคนทั้งสองพากันปลิวกระเด็นไปคนละกว่า
ห้าสิบเชียว โลหิตสด ๆ กระฉวยพร่างพรูลงมาจากเบื้องบนอากาศตั้งสายฝน
แต่ม่านรถม้าหาได้สั่นพลิ้วปลิวไสวไปเลยไม่

องครักษ์นำปีสะตุงขึ้นด้วยความตื่นเต้น ยกมือสะบัดจนมีดเกล็ดสี
ครามพุ่งปราดออกไปในชั่วพริบตา พุ่งเข้าหาม่านสีเหลืองของรถม้าอย่างรวดเร็ว
เร็วปานสายฟ้า

มีดเกล็ดสีครามแหวกฝ่าอากาศดังควับควើว จี้อยู่บนฝ่าม่านอย่างรุนแรง
สั่นคลอนอยู่ครู่หนึ่งโดยมีอาจจะทะลุเข้าไปได้ องครักษ์นำปีคำนึงในใจว่า

“เป็นพวกที่มีใช้ต่ำต้อยเลวทรามอย่างแท้จริงทีเดียว”

ภายในรถม้ามีเสียงร้องขึ้นอย่างหวาดกลัวว่า

“อา มีด มีดสีคราม ชีวิตเราจบสิ้นแล้ว”

แต่มีทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด มีดเกล็ดสีครามที่ปักอยู่บนฝ่าม่านปล้น
ปลิวกลับออกมาดังควับใหญ่ พุ่งเข้าใส่ใบหน้าองครักษ์นำปีอย่างรวดเร็ว

องครักษ์นำปีรีบถลันกายหลบไปด้วยความตื่นตระหนกตกใจ มีดเกล็ด
สีครามเฉียดผ่านใบหูของมันไปอย่างหวุดหวิด ปล้นมีเสียงแผดร้องได้ดังขึ้น
ทางด้านหลังอย่างรุนแรง เปียชื่อของสำนักคุ้มกันภัยผู้หนึ่ง ถูกมีดเกล็ดสี
ครามปักตรึงอยู่ที่ดั่งจมูก ตายโดยไร้ทันสายปลายเหตุ

ขณะนั้นซึ่งเอ็งชั่วกู่เสียงสนั่นด้วยความเดือดดาลตวาดขึ้นว่า

“คนจริงย่อมไม่เปิดเผยโฉมหน้า ท่านผู้ซวอันเป็นยอดคนทั้งสามท่าน
ในรถ ไยไม่ประกาศนามออกมา สำนักคุ้มกันภัยซึ่งบุปเปี้ยกัณฑ์แห่งเมืองกิมเล้ง
ของเรา จะไม่ประหวั่นพรั่นพรึงต่อเรื่องราวใด ๆ เลย”

วาทะของมันเป็นพินิจพิเคราะห์ ภายในรถม้าคันที่สามปล้นมีเสียงหัวเราะอย่าง
น่าตื่นตกใจระเบิดขึ้น ท่ามกลางเสียงหัวเราะอันสนั่นหวั่นไหวนั้น มีเสียงกู่
อันสดใสยาวนานดังขึ้นสองครั้ง สะท้านสะเทือนไปทั่วทั้งบริเวณทันที

ม้าสีแดงฉานที่ตามหลังรถม้า ปล้นลุกขึ้นยืนสองขาพร้อมทั้งส่งเสียงดัง
กึกก้องกังวาน พุ่งกายปราดขึ้นจากที่ ละลิ่วฝ่าอากาศมายังข้างรถอย่างรวดเร็ว
เร็วปานสายฟ้า

ม่านสีเหลืองของรถถูกเลิกออก ภายในรถคันที่หนึ่งที่สอง มีร่างพุ่ง
ปราดดุจดังกับสายฟ้าออกมา หนึ่งเป็นสีเทา หนึ่งเป็นสีเขียว แต่ละคนต่าง
โอบอุ้มหีบไม้สีแดงเอาไว้ในซอกแขน

เงาร่างทั้งสองสายนี้ พุ่งออกมาท่ามกลางเสียงร้องอันกึกก้องอลหม่าน
ของเหล่าบุรุษชุดสีม่วงและเปียซ็อง รวดเร็วว่องไวอย่างยิ่ง ละลือลงไปบน
หลังม้าสีแดงฉานที่ยังลอยตัวอยู่หว่างกลางอากาศ

องครักษ์น้ำปีสลดมือขัดมีดเกล็ดสีครามออกไปสามเล่ม ชายชราเสื้อ
สีเทาบนหลังม้าตัวดำมือฟาดต้านทาน ทำให้มีดเกล็ดสีครามต้องวกฟุ้ง
กลับไป ส่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวแล้วกล่าวว่า

“น้ำปี น้ำปี วันชะตาขาดของเจ้าได้มาถึงในบัดนี้แล้ว”

ม้าสีแดงกระพือเท้าจนกลายเป็นพลังลมอันรวดเร็วรุนแรง พุ่งปราด
ลงจากเบื้องสูง ชายชราเสื้อสีเทาสลดแขนฟาดออกไปอีกครั้ง เสียงดังโครม
ขึ้นกึกก้องสนั่นหวั่นไหวปานฟ้าถล่มดินทลาย พลังมืออันหนักหน่วงที่อัดลง
มานี้ เหล่าเปียซ็องไหนเลยจะต้านทานรับเอาไว้ได้ จึงบังเกิดเสียงแผดร้อง
ดังสนั่นหวั่นไหวไปทั่วบริเวณ เลือดเนื้อปลิวกระจัดกระจายเวียนว่อน เพียง
ฝ่ามือเดียวเท่านั้น ก็ทำให้เปียซ็องของชิงบูเปียเกิดต้องเสียชีวิตอย่างแปลก
เหลวไปถึงสี่คน

ชายชราเสื้อสีเทาบนหลังม้า ยิ่งเปล่งเสียงหัวร่อฮาฮา ดังสะเทือน
เลื่อนลั่นขึ้นกว่าเดิม กล่าวว่า

“เจ้าลือลือที่นั่นตาบอด อาศัยพวกเจ้าก็จะสมควรหรือ ? เราเพียง
อาศัยนามของชิงบูเปียก็แถมกังมั่งเท่านั้น เราจะกวาดล้างพวกมารเดียจรั-
จนที่ช่วยกระพือความชั่วร้ายของเหล่ามารใจชั่วให้หมดสิ้นไป”

หญิงชราเสื้อเขียวยกนิ้วขึ้นกรีดผ่านอากาศไปวูบหนึ่ง เสียงแผดร้อง
อันเจ็บปวดได้ดังตามติด ชั่วพริบตาเปียซ็องผู้หนึ่งถูกนางกรีดจนขาดเป็นสอง
ท่อน ทำให้นางหัวร่อคึกคักขึ้นจนสนั่น

องครักษ์น้ำปีตื่นตระหนกจนต้องถอยหลังไปตลอดเวลา

ในขณะนั้น บนรถม้าคันที่สามมีเงาร่างสีเทาที่พุ่งออกมาอย่างไม่มีผู้ใด
สังเกตทันห้วงที่ ดุดังเป็นหมอกควันไร้สสาร ดูมือกว่าใช้วิชาตัวเบาแขนง
ใด เพียงขยับเล็กน้อยก็ไปถึงเบื้องหน้าองครักษ์น้ำปีมิถึงหนึ่งเสี้ยว แทบจะ
ประหน้าเข้าหากันอย่างฉับพลันทีเดียว

ชายชราสีเทานั้นเป่าลมเข้าไปใสบโพรงครักษ์น้ำปืออย่างสนุกสนานคึกคะนอง และหายใจกลับไปกับตาในชั่วฉับพลันทันด่วน

องครักษ์น้ำปือสยิวกายอย่างหนาวเหน็บด้วยความงุนงง ถอยกรูด ๆ ตลอดเวลาพร้อมทั้งร้องขึ้นว่า

“ท่าน... ท่านผู้ใด... ผู้ใด...”

เส้นผมได้ตั้งขึ้นในชั่วพริบตา จนต้องแผ่รื้องขึ้นอย่างลึมตัว ผมของมันได้ถูกจิกกระชากจนหลุดออกจากกันไปเป็นกระจุกใหญ่ จากนั้น สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง แผ่รื้องขึ้นสุดเสียงด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว แขนที่ขาดหายไปข้างนั้นได้ถูกผู้ซึ่งรุกเข้าหา สกัดนิ้วที่มึนใสอย่างรุนแรงหนักหน่วง จนโลหิตไหลทะลักดังราวน้ำพุ

ร่างมันเซกลาออกไปอีกหลายก้าว แผ่รื้องสุดเสียงไปว่า

“อยู่ปักไ้...”

ซึ่งเอ็งชั่วกระโดดปราดไปที่ข้างกาย ตะปบมือคว้าเข้าไปใส่ชายชราเลื้อยเสียด้วยวิชาได้เอ็งชั่ว (มือพญาเหยี่ยว) ที่มีชื่อเสียงลือเลื่องของมัน แต่ชายชรากลับมิได้แยแสสนใจ ไม่เลียงหลบหลีกเสียด้วย เพียงใช้มือยันตะปบคว้า ก็กำเอาข้อมือมันได้อย่างประหลาดพิสดารเป็นยิ่งนัก

มือซ้ายที่โอบหีบไม้สีแดง ได้ถูกโยนขึ้นเบื้องบนอากาศไปกว่าสามเชิยะ รุ่งมือขึ้นมาตบใบหน้าไปทำครั้งจันมีเสียงดังฉาด ๆ สดใส พลั้วร่างเป็นวงกลม ตวัดมือซ้ายรับเอาหีบไม้สีแดงที่ร่วงหล่นมาเข้าสู่อ้อมอกอีกครั้งหนึ่ง

แก้มทั้งสองของซึ่งเอ็งชั่วถูกตบจนบวมแดง ยังคงร้องสุดเสียงขึ้นว่า

“องครักษ์ ต้องการสั่งงานเรื่องใด”

องครักษ์น้ำปือส่งเสียงหัวร่ออันคลุ้มคลั่งเดือดดาลขึ้นว่า

“อยู่ปักไ้ เจ้ากระทำเรื่องวิเศษไว้ทีเดียว”

ตวัดฝ่ามือฟาดเข้าไปใส่ในขณะที่อยู่ปักไ้มีทันคาดคิดจะเป็นได้

ซึ่งเอ็งชั่วไหนดเลยจะยอมรามือรอความตายได้ ในช่วงกะทันหันปานกะพริบตา มันแผ่รื้องขึ้นด้วยความเดือดดาล ตะกุยมือพญาเหยี่ยวออกไปใส่จนปรากฏเสียงดังโครมขึ้น เมื่อทั้งสองปะทะกันอย่างหักหาญตรง ๆ

กระแทกเอาซึ่งเอ็งชีวิตเฮลลาออกไปสามก้าว

องค์ศรีษณ์น้ำปีหั่วร้องเสียงสนั่นอย่างแค้นเคือง แล้วกล่าวว่า

“อยู่ปักไข่ เจ้ากลับกล้างบังอาจขัดขืนคำสั่งไม่ยอมตาย ?”

พลางถลันเข้าจู่โจมอย่างชั่วร้าย แขนข้างเดียวที่ตัดวัดพลังอันมหาศาล
ปานพะเนินเหล็ก โหมกระแทกเข้าไปในฉับพลันทันที

ซึ่งเอ็งชีวิตจะอย่างไรก็ไม่อาจต้านทานรับมือได้ทันท่วงที ต้องอำปาก
กระอักโลหิตเป็นลำยาวถึงห้าเชียวก่อนจะตาย จากนั้นตาทั้งสองเหลือกลน
จ้องมองดวงศรีษณ์น้ำปีอย่างอาฆาตมาดร้าย ส่งเสียงระโหยังขึ้นว่า

“ท่านอำมหิตเหลือเกินทีเดียว”

พร้อมกันนั้น คล้ายดังได้รวบรวมกำลังเท่าที่ยังหลงเหลืออยู่เป็นอนา
ไปจ้องมองดูชายชราชุดสีเทาพร้อมทั้งถามว่า

“ท่าน... ท่าน...”

แต่ทว่า วาจาต่อไปคล้ายดังไม่มีเรี่ยวแรงจะถามได้อีกต่อไปได้แล้ว

ฉับพลันนั้น ปรกายตาของมันได้ลูกราวสดใส สะอึกกว้างยัดขึ้นจน
ตัวตรงพร้อมทั้งร้องขึ้นว่า

“ท่านเป็นใคร ?”

ชายชราเสื้อสีเทาหั่วร้องเสียงประหลาด แล้วกล่าวว่า

“เล่าฮู ชุนพลพสุธา !”

องค์ศรีษณ์น้ำปีพอได้ยินนามชุนพลพสุธา (ตี้เจียง) ตลอดร่างสิ้นระริว
ดังราวกับปลาถูกทุบหัว ตาทั้งสองกลอกกลิ้งหนึ่งตลบ และพุ่งปรวดจากพื้น
ดังควับใหญ่ โดยมีเจตนาจะหลบหลีกเอาตัวรอดไป

แต่มีคิดว่า ผู้อยู่บนหลังม้าที่สวมใส่ชุดเทาवादก้องขึ้นสุดเสียงว่า

“เจ้าหนีรอดหรือ”

พลางตัวดำมือฟาดโครมออกมาดุจดั่งอสณิมาตฟาดลง พลังอันหนัก
หน่วงมหาศาลทะลักเข้าไปสักระยะองค์ศรีษณ์น้ำปีปานฟ้าถล่มใส่

ส่วนชายชรานามชุนพลพสุธา ยกแขนข้างเดียวขึ้นขวัก พลังอันมหา
ศาลได้ตึงตูดเอาองค์ศรีษณ์น้ำปีกระเด็นออกไปไกลกว่ายี่สิบเชียว หลบรอดไป

จากพลังอันดุเดือดของบุรุษบนหลังม้าสีแดงที่ร่วมกำลังกันพาดเข้ามา

แขนซ้ายของขุนพลพลสุธาตวัดอีกครั้ง พลังจากปลายนิ้วได้จี้สกัดจุดขององครักษ์นำป้อนอย่างไร้สัมเสียดวี่แวว แล้วจึงหันหน้าไปกล่าวต่ออีกสองคนบนหลังม้าสีแดงว่า

“เอาไว้ชีวิตมันเพื่อถ้ามไถ่เหตุการณ์ พวกเจ้าเก็บกวาดเหล่าที่หลงเหลืออยู่ต่อไปเถิด”

ชายชราสีเทาบนหลังม้าแดงตบคอม้าเบาๆ แล้วร้องขึ้นว่า

“เสาะยี้ อย่าได้ไว้ชีวิตมันพวกนั้น”

เสียงม้าร้องสดใสงังวานสะท้านไปทั่ว ม้าแดงพุ่งกายขึ้นสู่ท้องฟ้าเป็นครั้งที่สอง โถมลงหาเหล่าเปี้ยซือและบุรุษชุดสีม่วงอีกครั้งอย่างรุนแรง เท้าเตะและโขก ปากกัด หางสะบัดพาด เสียงแผดร้องจึงระงมจนจวนวาย

พลังอันมหาศาลของม้าแดง ทะลวงจนเหล่าเปี้ยซือระระเร่ขาดอย่างชุลมุนจวนวาย มีแต่พวกบุรุษชุดสีม่วง ที่ทุกคนต่างมีพลังฝีมืออันไม่ต่ำต้อย ม้าแดงมีอาจที่จะไปทำอันตรายต่อพวกมันได้แม้แต่น้อยนิด

บุรุษชุดสีเทาและสตรีชุดสีเขียวบนหลังม้า เหลียวมองตากันแวบหนึ่งแล้ว ชายชุดสีเทาจึงได้ยกมือซ้ายลูบไปบนใบหน้า ดึงเอาหน้ากากหนังมนุษย์ออกมาหนึ่งชิ้น ปรากฏใบหน้าอันสวยงามสง่า ปานสลักจากหยกเนื้อดีชิ้นทันที

บุรุษชุดสีม่วงพอได้เห็น เสียงแผดร้องอันขวญหนีฝ่ามือได้ตั้งขึ้นว่า

“เจ้าเด็กตึกโกว รีบหนีเอาชีวิตรอด !”

ที่แท้ชายชราชุดสีเทานี้คือตึกโกวแซ่ซ่งปลอมแปลงมานั่นเอง

เมื่อครครั้นนั้น หลังจากได้รับบาดเจ็บที่ในตัวเมืองบู๊ซวุกุ่ย โชคยังดีที่ม้ามังกรพร้อมทั้งนางยังเลี้ยงชีวิตหลบหนีให้ตึกโกวแซ่ซ่งหนีออกจากวงล้อมอันเข้มแข็งไปได้

ตึกโกวแซ่ซ่งและนางยัง อาศัยผีเท้าของม้ามังกรหนีออกจากตัวเมืองบู๊ซวุกุ่ยไปได้ไม่นานนัก ตึกโกวแซ่ซ่งก็ได้สติขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ทั้งสองเมื่อปรึกษาหารือแล้ว ต่างแน่ใจว่าเมื่อวันเกิดตึกกุนยกตนเองเป็นบู๊จุนแห่งบู๊ลิ้ม

แสดงว่า มันได้สะกดและปราบปรามเหล่านักสู้ผู้มีฝีมือทั่วทั้งบูลิ้มจนยอมมอบ
น้อมยำเกรงต่อมัน

ในปัจจุบัน หากจะต่อต้านกับมันแล้ว มีแต่ต้องกลับไปยังวังโบราณ
ของนีอ่องโนกิมเล้ง เชื่อเชิญขุนพลพสุธาให้ออกมา และติดตามหาสัญลักษณ์
อันสูงสุดของบูจินคือกระถางทองของบูลิ้มออกมาเป็นสักขีพยานเท่านั้น

ติกโกวแซซังและแน่งย้งจึงได้ดำเนินไปตามแผนการนั้นทันที

เมื่อตามหาขุนพลพสุธาจนพบแล้ว ขุนพลผู้เฒ่าก็มีความเห็นด้วยใน
แผนการนั้น โดยเฉพาะเมื่อทราบว่า บัวนเก็กช่วงหนึ่งในอดีตก็คือภรรยาของ
บัวนเก็กตีงุนนั่นเอง ปริศนาที่ข้องใจมาเป็นเวลาหลายสิบปีได้ถูกคลี่คลายจน
กระจ่างใจในยามนี้ จึงตกลงใจจะออกมาติดตามล้างแค้นแทนขุนพลฟากฟ้า
ผู้เป็นพี่ร่วมสาบานตามปณิธานที่ตั้งไว้

ติกโกวแซซังและแน่งย้งจึงได้พักผ่อนรักษากายอยู่ในอุโมงค์ของวังฉี-
อ่อง และย้งคร่ำเคร่งฝึกปรือต่อพลังฝีมือ และศาสตร์ต่าง ๆ ของขุนพลพสุธา
อีกหนึ่งเดือน แต่ทว่า เวลาหนึ่งเดือนที่ผ่านไปนี้ เหตุการณ์ได้กลับกลาย
บูลิ้มให้เป็นไปอีกสภาพหนึ่ง แปรเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

ในที่สุด คนทั้งสามก็ตกลงใจในแผนการอันโหดเหี้ยม โดยลงมือ
จัดการต่อพรรคอสูรโลหิตอย่างมิได้คิดปรานีแล้ว

ติกโกวแซซังส่งเสียงหัวร่อดังกึกก้องสนั่น แล้วกล่าวว่า

“จบสิ้นแล้ว ยังจะหนีไปได้หรือ”

ติกโกวแซซังยกมือขึ้นตั้งเสมออก พลังอำนาจศาลได้ฟาดออกไปด้วย
วิชาฟ้าล่อแผ่นดินทลาย (เทียนอูยตีเลี่ยก) เสียงระเบิดกึกก้องจนแผ่นดินสั่น
สะเทือน เลือดเนื้อปลิวกระจัดกระจาย ทำให้หญิงชราสี่เฒ่าที่นั่งร่วมบน
หลังม้ามีสีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง

“แซซังโก ให้พวกมันมีโอกาสกลับตัวบ้างเถิด”

ติกโกวแซซังหัวร่อแค้น ๆ และกล่าวว่า

“ให้โอกาสอย่างไร ? พวกมันเคยให้โอกาสพวกเราบ้างหรือ ? และ
ในยามนี้พวกเราก็ปรากฏร่องรอยจนเปิดเผยแล้ว จะอย่างไรก็ไม่อาจปล่อยให้

พวกมันรอดชีวิตออกไปกระจายข่าวได้”

พลางร้งฝ่ามือตวัดฟาดออกไปอีกครั้งอย่างหักโหมในครั้งนี่ เป็นกระบวนท่าฟ้าฝ่าโรดดินดาลเดือด (เทียบหน้าตีช่วง) ยิ่งเป็นพลังอันมหาศาล ดาลเดือดขึ้นกว่าเดิม ทำให้ศิลาและกรวดทรายปลิวกระจัดกระจายเวียนว่อน เหล่าบุรุษชุดสีม่วงที่หลงเหลืออยู่เพียงไม่กี่คน ถูกฟาดจนปลิวกระจายออกไป พร้อมกับกรวดหินดินทรายจนไกลไปกว่าห้าสิบเชียวะ ร่วงหล่นลงไปภายในหุบเขาทางด้านล่าง นับว่าไม่มีผู้รอดชีวิตออกไปได้แม้แต่คนเดียวจริง ๆ

ฝ่ามือทั้งสองครั้งของตึกโกวแซซังนี้ สร้างความโหวกวนพรั่นพรึงให้กับองค์กรชั้นนำที่ถูกจี้สกัดจุดหอดตัวอยู่ด้านข้าง จนตาค้างปากอ้าอย่างอกสั่นขวัญระรัว ถอนหายใจยาว ๆ แล้วกล่าวขึ้นว่า

“อันเราองค์กรชั้นนำ ที่มีความคิดว่าทรงพลังฝีมือยอดเยี่ยมสูงส่งเหนือผู้คน แต่มิคาดคิดเลย เจ้าเด็กอุปาทว์ที่ได้พบเพียงหนึ่งเดือน จะมีพลังฝีมือรุดหน้าไปกว่าเมื่อคราก่อนอีกเท่าตัว การพ่ายแพ้ด้วยน้ำมือของพวกมันในวันนี้ ชีวิตเราก็จบสิ้นกันแล้ว”

ตึกโกวแซซังเมื่อกวาดล้างต่อเหล่าบุรุษชุดสีม่วงซึ่งองค์กรชั้นนำปามาพร้อมทั้งเหล่าเปี้ยซือของสำนักคุ่มกันภัยซึ่งนับเปี้ยเก็กแห่งกิมเล้งแล้ว จึงส่ายยิ้มให้กับองค์กรชั้นนำ ด้วยความโหดเหี้ยมดุร้าย กล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“เจ้าผู้ชั่วร้ายอำมหิต ในวันนี้ยังจะมีคำพูดอย่างไรมาแก้ตัว ?”

มุมปากขององค์กรชั้นนำปรากฏรอยยิ้มอันเย้ยหยันขึ้นบ้างเล็กน้อย กล่าวเสียงกระด้างว่า

“เจ้าเด็กน้อย จะฆ่าก็ฆ่าแล้วแต่ใจสมัครของเจ้า เราองค์กรแห่งพรคอสูโรลิต หากแมนฆมวดคิ้วนี้หน้าก็มิจำเป็นเป็นผู้กล้าหาญได้”

ตึกโกวแซซังหัวร่อฮาฮาอย่างคลุ้มคลั่งเดือดดาล กล่าวว่

“เจ้ายังปากแข็ง วันนี้หน้ากลัวเจ้ามีอาจตายได้ไปแล้ว”

องค์กรชั้นนำที่ถูกขุนพลพสุธาสกัดไว้ จนมีอาจเคลื่อนไหวร่างกายได้ แต่ตาทั้งสองมีประกายอันโหดเหี้ยมชั่วร้ายขึ้นจนแวววับ เข้มมนองดูตึกโกว-

แซ่ซังด้วยความอาฆาตแค้นเคือง หัวร่อเฮอะเฮอะอย่างเย็นชากระด้างไม่หยุดยั้ง

ติกโกวแซ่ซังหันไปกั๊กมือเรียกแนนยัง ที่ยังคงนั่งอยู่บนหลังม้าสีแดง แนนยังจึงควมม้าตรงเข้าไปอย่างแช่มช้า ถามขึ้นว่า

“แซ่ซังกอ ท่านมีเรื่องอันใด ?”

ติกโกวแซ่ซังกล่าวกับนางว่า

“ท่านจะจัดการกับมันสถานใด ?”

“ท่านผู้อาวุโสที่เจี๊ยะ ย่อมมีวิธีการในเรื่องนี้แน่นอน”

ขณะนั้น ตีเจี๊ยะ (ขุนพลพสุธา) ยังคงนั่งอย่างเฉื่อยเฉยสบายอารมณ์ อยู่บนพื้นซึ่งไกลไปกว่ายี่สิบเชี๊ยะ กลับตาครุ่นคิดอย่างเรื่อยเรื่อยไม่สนใจ

ติกโกวแซ่ซังเดินตรงเข้าไปหา คารวะอย่างนอบน้อมแล้วกล่าวว่า

“ตีเจี๊ยะผู้มีอาวุโส องค์กรข้าในปีแห่งพรคอสูรโลหิตฆ่าคนมาเป็นจำนวนมากมายก่ายกอง ขอท่านผู้มีอาวุโสได้สั่งการลงโทษต่อมันด้วย”

ตีเจี๊ยะลื้มตามองดูติกโกวแซ่ซังแวบหนึ่ง แล้วจึงปรายตาไปมองดูซากศพที่เกลื่อนกลาดอยู่บนท้องถนนอีกตลบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

“ทหารก บิดามารดาและอาลุงของเจ้า ต่างถูกพรคอสูรโลหิตคร่าตัว เอาไป จวบจนบัดนี้ก็ยังมีทราบบเป็นตายร้ายดีอย่างไร มันเป็นบุคคลชั้นสำคัญของพรคอสูรโลหิต ไยไม่หาวิธีมาถามไถ่ให้รู้แน่ๆ สำนักใหญ่ของพรคอสูรโลหิตนั้น ปัจจุบันนี้ไปตั้งอยู่ในสถานที่ใด ความปลอดภัยของญาติมิตรทั้งหลายมีอยู่ในสภาพใด ?”

กล่าวถึงเพียงนั้น ก็ครุ่นคิดไปชั่วครู่จึงกล่าวสืบท่อไปว่า

“จงจัดการต่อซากศพที่เกลื่อนกลาดเหล่านี้ให้เป็นที่น่าเรียบร้อยเสียก่อน จึงเค้นถามมัน”

ติกโกวแซ่ซังรับคำอย่างนอบน้อม และใช้พลล้างมือที่ฉีกขึ้น ตวัดกวาดเอาเหล่าซากศพของบุรุษชุดสีม่วงและเปียซื่อ ร่วงหล่นลงไปในหุบเหวข้างทางและช่องอีกด้านหนึ่งจนหมดสิ้น

จากนั้น จึงย่างเข้าหาองค์กรข้าปีอย่างเหี้ยมหาญดุร้าย ขณะคิดจะ

หัวคอมันขึ้นนั้น องครักษ์หน้าปีได้ส่งเสียงเย็นชากระดังขึ้นว่า

“เจ้าเด็กชั่วร้าย เราเห็นรูปร่างมั่วสี้แดงตัวนี้พร้อมทั้งเสียงร้องของมัน แสดงว่าเป็นอาชญาของพันธุ์มังกรตัวเก่านั้นเอง เหตุไฉนในยามนี้จึงเปลี่ยนแปลงเป็นสีแดงไปเสียเล่า ?”

ดักโกวแซซึ่งหัวร่อฮาฮาแล้วกล่าวว่า

“เขี้ยวเอี้ยหากไม่ใช่อุบายลัทธิเล็กน้อย ไ้ไปอำพรางหูตาของพรรคอสูร-โลหิตได้เล่า เสาะยี่สิบขวบเพียงแต่ถูกย้อมให้เป็นสีแดงไปเท่านั้น คิดมีออกเลย ว่า แม้กระทั่งเจ้ายังต้องหลงกลถูกตบตา”

องครักษ์หน้าปีเคียดแค้นจนหน้าตาบิดเบี้ยว แค้นเสียงเล็กน้อย และกล่าวว่า

“เจ้าเด็กกลอกกลิ้งชั่วร้าย แต่เจ้ายังคงยากจะหนีรอดออกจากตาอันวิเศษของตึกุน มิว่าเจ้าจะซุกหัวอยู่ยังขอบฟ้าสารทิศใด ตึกุนย่อมต้องติดตามความหาเจ้ามาเช่นฆ่าล้างแค้นได้ เจ้าล่าพองไปไยด้วย”

ดักโกวแซซึ่งเหลือบมองดูดีเจียงเวบหนึ่ง ยิ่งส่งเสียงหัวร่ออันคลุ้มคลั่งเดือดดาลแล้วกล่าวว่า

“สุนัขจิ้งจอกเผ่าเยี่ยงบัววันเกิดตึกุนั้น ก็เป็นวิญญาณที่หนีรอดออกมางามมือของดีเจียงผู้มีอาวุโส วันนี้ของเมื่อหลายสิบปีให้หลัง มันออกมาสร้างความซุลมุนวุ่นวายอย่างชั่วร้ายนั้น จะอาละวาดไปได้นานสักเท่าใด ? ในเมื่อผู้ที่เข้มแข็งไปกว่ามันออกมาจัดการกำราบปราบปรามมันเป็นครั้งที่สองอีกแล้ว”

องครักษ์หน้าปีเงิบขมอยู่ครู่หนึ่ง มุมปากปรากฏรอยยิ้มอันเหยียดหยามเย็นชา กล่าวขึ้นว่า

“บัววันเกิดเทียนจุนนั้นมีฝีมือที่ชนชาวบู๊ลิ้มทั่วแผ่นดินมิอาจต้านทานรับได้ติด บัววันเกิดตึกุนยังมีฝีมือบรรลุดสุดสุดยอดปานเทพยดา เหล่าผู้คนชาวบู๊ลิ้มทั้งพิภพจบแดน ต่างให้ความยกย่องยำเกรง ดีเจียงมาตราบนั้นมิพลงฝีมือที่สูงส่งอย่างยิ่ง แต่ก็ยังเป็นเพียงชายชราอันไร้สมรรถพรคพวก มีแรงเดียวกำลังหนึ่ง ไหนเลยจะไปเปรียบเทียบกับกันได้ ไหนเลยจะมาตั้งตัวเป็นศัตรูเคียวเขี้ยกันเล่า ?”

ตึกโกวแซซังหัวร่ออย่างยโส กล่าวเสียงกระด้างว่า

“คอยดูต่อไปเถิด”

ฉบับล้นนั้น ก็ถูกใจได้คิดขึ้นคำนึงว่า

“ยามนี้มีไฉ่เป็นโอกาสอันปลอดภัยที่จะเกลี้ยกล่อมให้มันมายอมเชื่อฟังเราดอกหรือ”

ดังนั้นเอง ตึกโกวแซซังจึงเปลี่ยนน้ำเสียงกล่าวขึ้นอย่างยิ้มแย้มว่า

“นำปีผู้อำมหิต ข้าพเจ้าขอถามท่าน ท่านคิดที่จะได้เห็นบ้านเก็กตึกกุนและบุตรพร้อมทั้งภรรยาบ้านเก็กช่วงนี้ ถูกประหารต่อหน้าผู้คนทั้งแผ่นดินหรือไม่ ?”

องครักษ์นำปีหัวร่ออย่างรันทดสลดใจแล้วกล่าวว่า

“เราคิดที่จะเป็นอย่างไรรไปด้วย มิคิดจะเป็นอย่างไร ? และเราก็มียอมเชื่อถือว่า จะมีวันเวลาเช่นนั้นอุบัติขึ้นจริง โดยเฉพาะบ้านเก็กช่วงนี้ซึ่งมีร่องรอยอันเร้นลับปานปาฏิหาริย์ บ้านเก็กช่วงนี้ที่แท้จริงมีอยู่เพียงคนเดียวเท่านั้น แต่ตัวแทนที่ปลอมแปลงจนละม้ายเหมือน มีมากมายก่ายกองจนนับมิถ้วน มาตรแมนเจ้าจับกุมบ้านเก็กช่วงนี้มาได้คนหนึ่ง แต่จะมีวิธีใดมาพิสูจน์ว่านางนั้นจะเป็นตัวจริงหรือปลอม ?”

ตึกโกวแซซังเห็นมันคล้อยตามเล่ห์คารมของตนแล้ว จึงกล่าวกระชั้นไปทันทีว่า

“ประเสริฐมาก ท่านนำปีผู้อำมหิต มีกลิ่นคาวเลือดติดอยู่ทั่วร่าง มีบาปกรรมที่กระทำมาอย่างมากมายจนแม้จะตายสักหมื่นครั้ง ก็ยังมีอาจถ่ายโทษให้เบาบางลงไปได้ แต่หากแมนท่านยอมรับเงื่อนไขของข้าพเจ้าอย่างจริงใจแล้ว ข้าพเจ้าก็จะอภัยให้ท่านในวันนี้ ไม่คร่าชีวิตท่านเลย”

ตาทั้งสองขององครักษ์นำปีกลอกกลิ้งอยู่ไปมา แสยะยิ้มอย่างมีเลศนัยแล้วกล่าวว่า

“เจ้าเด็กชั่วร้าย ตัวเจ้าเองโยมิไฉ่มีคารโกลิตติดตัวจนคล่องด้วยแล้ว เรามีเชื่อถือคำพูดของเจ้า”

ตึกโกวแซซังส่งเสียงดังสนั่นว่า

“ข้าพเจ้าตักโกวแซซัง มิเคยกล่าวหลอกลวงผู้ใดมาในชีวิตเลย”

“ก็ได้ เงื่อนไขอย่างไร เจ้ากล่าวออกมาฟังดูทีหรือ ?”

ตักโกวแซซังกวาดตามองดวงครีksenน้ำปืออย่างซาเย็นไปแวบหนึ่งพลันเดินไปที่ข้างกาย ล้วงเอามัดเกล็ดสีครามในตัวมันขึ้นมากวักแกว่งไปมาสองสามครั้ง แล้วกล่าวว่า

“เงื่อนไขหรือ ? ง่ายตายและสั้นมาก เพียงแต่ท่านบอกว่าเชี่ย-เกี่ยมมูลือผู้บิดา ก็มเทียบากู้ผู้มารดาและเจ็กเจ็ก เช่นฮั้งปอเกี่ยมเซะ ฮ้วย-ปิตชีวเจ้ ซึ่งไปไควซัว พร้อมทั้งทายาทยอดกระบี่นิรนามและง่วนย้ออันตรายอย่างไรไปแพ้วพานหรือไม่ ? ถูกกักขังไว้ในทิศทางใด ? ข้าพเจ้าตักโกวแซซัง มีสัจจะวาจามาแต่ไหนแต่ไรแล้ว จะอภัยไม่เอาชีวิตท่านอย่างเด็ดขาด”

องครักษ์น้ำปือหลับตาคุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง มันเชื่อแน่ว่าเจ้าเด็กผู้นี้มีความเหี้ยมโหดอำมหิตอย่างกับปิศาจจำแลงมา หากมันแข็งขึ้นอย่างไรไปแล้ว รังแต่จะตายอย่างสุดทรมานเท่านั้น อันชีวิตของทุกคนก็ย่อมมีความรักเสียดายอยู่อย่างแน่นแฟ้น มันขบคิดจนปรากฏรอยปีติขึ้นบนสีหน้าเล็กน้อยกล่าวดัง ๆ ว่า

“วาจาของเจ้านี้เป็นความจริงหรือ ? หากมันเรอบอกว่าพวกมันต่างเข้าไปรายงานตัวกับพญายมโดยสิ้นเชิงแล้ว เจ้ายังจะปล่อยปละเราไปหรือไม่ ?”

ตักโกวแซซังพอได้ฟังร่างพลันสะท้านขึ้นอย่างรุนแรง สายโงนงนจนแทบจะล้มฟุบลง แฉ่งยังพอได้เห็นพลันฟุ้งกายลงจากหลังม้า แฉลบร่างเข้าหาประคองเอาไว้ พร้อมทั้งร้องเรียกขึ้นว่า

“แซซังกอ เยือกเย็นไว้บ้าง”

ตักโกวแซซังระงับใจเอาไว้อย่างยากเย็น พลันทวาดเสียดสนั่นปานอสณิบาตขึ้นว่า

“วาจานี้เป็นความจริง ?”

องครักษ์น้ำปือห้วนแค้น ๆ พลังกล่าวว่า

“ผู้ใดว่าเป็นความจริง ? เราเพียงแต่ถามไถ่เจ้าเท่านั้น บอกว่าหากมันพวกมันถูกฆ่าฟันไปจนหมดสิ้นแล้ว เจ้ายังจะปล่อยปละไม่เอาชีวิตเราหรือไม่ ?”

ตึกโกวแซซึ่งกระซกเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

“มีว่าจะกล่าวอย่างไรมา ขอเพียงเป็นวาจาอันสัตย์จริงมีอำนาจ ข้าพ-
เจ้าก็จะไว้ชีวิตท่านไม่เอาโทษทัณฑ์อย่างไร”

องค์ริษีนำปีหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหวขึ้นในฉับพลันทันที

กระถางทองของบุลิม

ตักโกวแซซึ่งรู้สึกว่เสียงหัวร่อของมันนี้ ดังราวกับเป็นเข็มพิษจำนวนมากมาย แทะเข้าไปในหว่างกลางดวงใจอย่างเจ็บปวดรวดร้าว

ตาทั้งสองของตักโกวแซซึ่งเบ้งจนกลมโต เข้มมองจ้องตองครักษ์นำปีด้วยร่างที่สั่นระริกไม่หยุดยั้ง โดยมีทราบว่าองครักษ์นำปีจะบอกกล่าวอย่างไรออกมา จึงบังเกิดความตื่นเต้นจนแทบมิอาจทรงร่างเอาไว้ได้

องครักษ์นำปีหัวร่อเสียงดัง ๆ อยู่ครู่หนึ่ง สีหน้าจึงเคร่งเครียดลงกล่าวขึ้นว่า

“เจ้าเด็กน้อย ตักโกวแซเชื่อคำพูดของเรา หากแม่นท่านเชื่อถือเรา เฮอะ เฮอะ เจ้าพวกประดานั้นมาตรแม่นจะมีคนละสิบชีวิต ก็ต้องพากันตายจากไปจนหมดสิ้นแล้ว”

ตักโกวแซซึ่งระบายนอกจากปากเหือกใหญ่ เพราะฟังออกในวจาขององครักษ์นำปีว่าบิดามารดาของตนยังมิได้ตายไปดังที่คาดคิด แต่ยังคงมิอาจไว้วางใจได้ ร้องทวาดเสียงดังกังวานว่า

“วจานี้หมายความว่าอย่างไร ?”

ตาทั้งสองขององค์กรชั้นนำได้พร้อมลงอย่างเข้มข้น คล้ายดังมีความ
เหน็ดเหนื่อยเมื่อเย็นล้าเป็นอย่างยิ่ง กล่าวเสียงอ่อนลงว่า

“เราองค์กรชั้นนำ ในช่วงชีวิตนี้ยังมีเคยเกรงกลัวผู้ใดมาก่อน และก็
เข้าใจว่าดีที่ผู้ซึ่งได้รับการยกย่องยำเกรงจากทุกคนในแผ่นดิน คงมีถึงกับต้อง
เกรงกลัวในผู้ใดด้วย แต่หากคิดไม่ว่า ท่านนั้นกลับคล้ายดังมีความพรั่นพรึง
ในตัวเจ้าเด็กน้อยอยู่บ้าง ก่อนที่จะคร่ำตัวเจ้าเอาไว้ได้ จึงมิยอมฆ่าฟันพวกมัน
ทั้งปวงลงไปก่อน”

ติกโกวแซซังปีติยินติจนแทบคลุ้มคลั่ง ปีติยินหยาดน้ำตาไหลพราก
ลงมาไม่หยุดยั้ง รีบถามเสียงกระเสาะไปว่า

“อย่างนั้น บ้วนเกิดดีที่ทนกับคนทั้งปวงไว้ในที่ใด ?”

“ทนกับไว้ได้ฮวงซุ้ยของดีคุณ”

ติกโกวแซซังงุนงงสงสัยอย่างยิ่ง คำนึงขึ้นว่า

“ในเมื่อบ้วนเกิดดีคุณมิได้ตายไปจริง ไหนเลยจะมีฮวงซุ้ย (หลุมฝังศพ)
อยู่ ?”

จึงพลันส่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นทันที กล่าวไปว่า

“น้ำป้อมहित วาจาของท่านนี้แสดงว่ามดเท็จอย่างแน่ชัดทีเดียว บ้วน-
เกิดดีคุณเมื่อมีชีวิตอยู่อย่างปกติ ไยไม่มีฮวงซุ้ยขึ้นเล่า ?”

องค์กรชั้นนำหัวร่ออย่างเย้ยหยันขึ้นเบา ๆ กล่าววว่า

“ทุกคนในแผ่นดินต่างทราบว่าคุณได้ตายไปแล้ว ย่อมมีฮวงซุ้ยของ
ท่านขึ้นเป็นแน่ แต่ทว่า ได้อยู่ในสถานที่อันเร้นลับอย่างยิ่งเท่านั้น มาตรมี
เช่นนั้น ตลอดเวลาหลายสิบปีมานี้ ไยไม่มีผู้คนทราบว่าคุณยังคงมีชีวิตอยู่
อย่างปกติสุขเล่า ?”

ติกโกวแซซังผงกศีรษะน้อย ๆ รู้สึกว่าเป็นวาจาอันเปี่ยมด้วยเหตุผล
จึงถามต่อไปว่า

“ฮวงซุ้ยของมันเป็นอยู่ในที่ใด ?”

“มีทราบได้”

“ในความคาดคิดของข้าพเจ้า ฮวงซุ้ยของมันคงต้องอยู่ภายในเทือกเขา

บู้ชั่วใช่หรือไม่ ?”

“มีทราบได้”

“มีทราบจริง หรือว่ามีทราบด้วยเลห์ ?”

“เชื่อหรือไม่ก็แล้วแต่เจ้า ในเมื่อเจ้ามีจิตคิดคดโกงต่อคำมั่นสัญญา
เราองค์กรนี้หน้าปึกก็มีใช่เป็นพวกกระดุกอ่อนเหล่านั่นดอก”

ตาอันมีประกายหิยมโหดทั้งสอง เขม่นมองจ้องหน้าตักโกวแซซัง กล่าว
เสียงเย็นชาขึ้นว่า

“เจ้าหนุ่มน้อย ตักโกนหากทราบว่าเขาเช่นฆ่าพวกของเราเป็นจำนวนมาก
มายเช่นนี้ เฮอะ เฮอะ น่ากลัวบิดามารดาเจ้าก็ไม่อาจมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ดอก”

ตักโกวแซซังสะท้านใจอย่างรุนแรง คำนิ่งขึ้นว่า

“วาจານี้ก็มีเหตุผลสมบูรณ์ หากแม่นราบปล่อยมันไปในยามนี้ โคมหน้า
อันแท้จริงของเราทั้งสามคน จะต้องถูกประกาศให้รู้แจ้งไปทั่วทั้งแผ่นดิน ไย
ไม่เป็นการทำลายแผนการของพวกเราจนยับเยินไปแล้ว”

จึงต้องหมกมุ่นครุ่นคิดขึ้น โดยมีทราบจะกระทำการต่อไปได้

องค์กรนี้หน้าปึกกล่าวเสียงเย็นชากระด้างขึ้นอีกว่า

“เจ้าเด็กชั่วร้าย เจ้าสำนึกเสียใจแล้วกระมัง ? เราแน่ใจแต่แรกแล้วว่า
เจ้าเป็นเด็กที่เร่ลัจจะวาจาจะเชื่อถือได้ มาฆ่าเราโดยเร็วไวเสียเถิด หากปล่อย
เราไปก็เป็นการทำร้ายบิดามารดาของเจ้าเท่านั้นเอง”

ในขณะนั้น ตาอันแวววาวของเน้งยังกลอกกลิ้งไปหนึ่งตลบ กล่าว
อย่างยิ้มแย้มว่า

“มีแน่นัก”

ตักโกวแซซังพลันคล้ายดังพบความหวังอันรำไรขึ้นแล้ว รีบจ้องมองดู
เน้งยังด้วยประกายตาอันวิงวอนขอร้องอย่างยิ่ง

เน้งยังยิ้มแย้มให้อย่างเบิกบานใจ กล่าวขึ้นว่า

“ช่างโง่เขลาเสียจริง ท่านบอกว่าจะปล่อยมันโดยไม่ล้างชีวิต แต่หาได้
บอกว่าจะปล่อยให้มันไปโดยอิสระไม่ เรื่องราวมิใช่จะแก้ไขได้โดยมิผิด
คำมั่นสัญญาดอกหรือ ?”

ตึกโกวแซซังพอได้ฟัง จึงมีความปีติยินดีอย่างยิ่งวด

ตี้เจียงพลอยส่งเสียงหัวเราะฮาฮาขึ้นจนกึกก้อง เงามีเทาพลันพลีวเข้ามาปานสายฟ้า ดุดดั่งเป็นปักษาใหญ่ถลาลงมาจากเบื้องสูง ครอบคลุมใส่ร่างองครักษ์หน้าปัทม์ที่

พลันได้ยินเสียงองครักษ์หน้าปัดร้องอย่างเจ็บปวดรวดร้าวจนโหยหวนไปทั่วบริเวณ ลึนสติดด้วยความเจ็บปวดไปทันที

เงาสีเทาถลันแวบเข้ามาอีกครั้ง ปรากฏใบหน้าอันเคร่งเครียดของตี้เจียงขึ้นกล่าวว่า

“ทารก นี่เป็นครั้งที่สองของการละศีลปาณาในการปรากฏกายครั้งที่สองของเรา”

ตึกโกวแซซังร้องอย่างตื่นตันว่า

“ท่านผู้มีอาวุโส ชำมันไปแล้วหรือ ?”

“ไม่ผิดแปลกกับตายเท่าใดเลย”

จากนั้น พลันยกมือปัดไปยังร่างขององครักษ์หน้าปัดที่นอนหงายแน่นิ่งอยู่บนพื้น ทำให้องครักษ์ผู้หิยามโหดระบายลมออกจากปากยาว ๆ ตะกายลุกขึ้นนั่ง ร้องอุทานขึ้นด้วยความสงสัยใจ บ่นเพิ่มพาวว่า

“นำตาย นำตายแท้ ๆ เราเหตุใดจึงหลับไหลจนคล้ายดังตายไปแล้ว นี่มันเป็นสถานที่ใดกัน ?”

มันได้ยกแขนซ้ายที่เหลือเพียงข้างเดียวขึ้นโบกไปมาดังคนคลุ้มคลั่ง พันเพื่อน ตะกายลุกขึ้นเดินไปหลายก้าว พลันเห็นแขนขวาของมันสูญหายไปแล้ว จึงตื่นตกใจจนหน้าซีดเผือด ร้องให้เสียงดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นทันทีรำพันว่า

“แขนของเราหายไปทีใดข้างหนึ่งแล้ว เราต้องไปหากลับมา เราต้องไปหากลับมา”

หันร่างได้ก็วิ่งเตลิดเปิดไปทันที

ตึกโกวแซซังและนางยังเห็นผีเท่าที่มันก้าวไปนั้นหนักหน่วงอย่างยิ่ง แสดงว่าเรื่อกำลังฝีมืออย่างใดแล้ว ทราบว่าตี้เจียงได้ทำลายพลังฝีมือที่ฝึกบรือ

มาขององค์กรก็นำไปจนหมดสิ้น และยังได้ทำลายประสาทความทรงจำของมันไปอีกด้วย

แนนยังเหลือบมองดูตี้เจียงเวาหนึ่ง โดยมีได้ว่ากล่าวอย่างไร
ตี้เจียงส่งเสียงหัวร่ออันประหลาดพิกลขึ้น แล้วกล่าวว่า
“มันเท่ากับสูญสิ้นไปแล้ว มิอาจจะรื้อฟื้นความทรงจำใด ๆ ได้ทั้งสิ้น
เลย”

ติกโกวแซซังพลอยหัวร่อขึ้นบ้างอย่างปีติใจ กล่าวว่า
“ท่านผู้มีอาวุโสทรงฝีมือที่บรรลุดุจดุสดสูงจริง ๆ แต่มีทราบว่าจะออกไป
ไปในวิชาแขนงใด ?”

โบหน้าของตี้เจียงเคร่งเครียดขึ้นในทันที กล่าวว่า
“นี่เป็นฝีมืออันโหดเหี้ยมชั่วร้ายอย่างยิ่งยวด เจ้าอย่าทราบได้จะเป็น
การประเสริฐกว่า”

ติกโกวแซซังเรียกม้ามังกรมาแล้ว สั่งให้แนนยังขึ้นไปขี่ จากนั้น
จึงกล่าวอย่างนอบน้อมต่อขุนพลพลสุธาว่า

“พวกเรากระทำให้ไปตามแผนการเดิมเถิด”

ตี้เจียงผงกศีรษะอย่างเคร่งเครียด ทอดถอนหายใจแล้วกล่าวพึมพำกับ
ตนเองว่า

“คาดไม่ถึงว่าเราขุนพลพลสุธา พอปรากฏกายในวงพวกนักเลงเป็นครั้งที่สอง
ก็ต้องละเมิดศีลปาณาเข้าฆ่าฟันกันอย่างขนานใหญ่”

ครั้นแล้วติกโกวแซซังและแนนยังได้โศกหน้าากหน้มนุษย์ขึ้นอีกครั้ง
หนึ่ง คนทั้งสามจึงคืนกลับสู่สภาพของผู้ชราอันสมณะ โอบหิบบไม้สีแดงทั้งสาม
ใบ จูงม้ามังกรที่ถูย้อมเป็นสีแดง เมื่อมองดูทั่วทุกทิศทางไร้ผู้คนมาสนใจ
จึงใช้วิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยมสูงส่ง วิ่งออกไปจากเทือกทิวเขาแห่งนั้นปาน
สายฟ้า มุ่งเข้าสู่ตัวเมืองซากังตั้งในแคว้นอานฮุย

ในค่านั้น ที่สำนักคุ้มกันภัยของตัวเมืองซากังตั้ง ถูกฆาตกรรมไป
หมดสิ้นสี่สิบคน รวมทั้งประมุขและรองประมุข ไม่มีผู้ใดรอดชีวิตไปได้เลย
ซากศพถูกสุ่มไว้ภายในห้องโถงของสำนักคุ้มกันภัย

วันที่สองและวันที่สาม สำนักคุ้มกันภัยในเมืองเบป้า เล่งซัวทั้งสองแห่ง ต่างพบชะตากรรมแบบเดียวกันโดยไม่ผิดเพี้ยน

จากนั้นต่อมา ผู้ชราที่ประคองหีบไม้สีแดงทั้งสามคนได้กลายเป็น เพชฌฆาตคอยกำจัดพรคอสุรโลหิต โดยเฉพาะชายชราชุดสีเทาทั้งสองคน ยิ่งคล้ายดั่งเป็นภูตพรายไร้สสาร ในสองปากฝั่งแม่น้ำใหญ่ สามารถเห็นร่องรอยของคนทั้งสองได้ทุกแห่งหน ที่ใดที่กรายผ่าน ที่นั้นจะมีโลหิตเนืองนอง ทุกหย่อมหญ้า พรคอสุรโลหิตเพียงได้ยินนามของชายชราทั้งสอง ก็ขวัญหนีดีฝ่อจนมิอาจทำอะไรได้ ยิ่งกระตุ้นให้สำนักใหญ่ของพรคอสุรโลหิต เดือดดาลคลั่งแค้นปาน้ำตาล่มดินทลาย สิ่งให้ผู้มีฝีมืออันดับสูงของพรคออกติดตามความหายน่าอย่างคร่ำเคร่งเร่งร้อน

แต่ทว่า ผู้ที่ถูกใช้อย่างไปปราบปรามชายชราทั้งสองนี้ ต่างมีชะตากรรมอย่างเดียวกัน... คือไปแล้วมิเคยย้อนกลับ

ในยามที่ผู้ชราทั้งสามก่อวุ่นจนงวพวักนักเลงเต็มไปด้วยบรรยากาศการฆ่าฟัน คละคลั่งด้วยคาโลหิตอันเนืองนองทุกแห่งหน ที่ริมฝั่งอั้งเจ็กไ้วได้ก่อสร้างคฤหาสน์ที่โอฬารตระการตาปานพระราชนิเวศน์หลังหนึ่งอย่างเยียบเยิบไว้แล้ว

หน้าประตูใหญ่ของคฤหาสน์หลังมโหฬารนี้ มีอักษรที่สวยงามจารึกไว้สามตัวว่า บู้จุนฮู้ (คฤหาสน์บู้จุน)

แปลกอย่างยิ่งตรงที่ว่า คฤหาสน์อันโอฬารนี้เปิดประตูจนกว้างขวางเต็มที่ สามารถมองจากด้านนอกเข้าไปถึงสามช่วงตึก ซึ่งมีความลึกร่วมสองร้อยวา แต่ภายในคฤหาสน์นี้ปราศจากวิเวกของผู้คนเลย ตลอดทั้งวันทั้งคืนเงียบสงัดวังเวง ดังราวเป็นบ้านร้าง

ช่วงในสุดของคฤหาสน์ที่เป็นห้องโถงใหญ่ ได้วางวัตถุที่มีประกายสีทองแวววาว บนวัตถุสีทองนี้ยังมีป้ายทองห้อยเอาไว้อีกสามป้าย

ผู้ที่เข้าไปในคฤหาสน์หลังใหญ่เป็นคนแรกนั้น คือชาวนู้ลิมอันไร้ชื่อเสียงเรียงนาม เนื่องจากมันมีความอยากรู้อยากเห็น จึงได้เดินเข้าไปด้านใน ซึ่งก็ปราศจากผู้ขัดขวางห้ามปรามอย่างไร

มันเข้าไปทีละช่วง ๆ สู้ด้านใน จวบจนกระทั่งในห้องโถงของช่วงที่สาม จึงได้เห็นวัตถุอันมีประกายสีทองเจิดจ้าแวววาวนั้น คือกระถางทองใบน้อย ในขณะที่มันยังมีรู้จักคุณค่าของกระถางทองใบนี้

จวบจนเมื่อมันเงยหน้าขึ้นมองป้ายทองทั้งสามอันนั้นแล้ว จึงบังเกิดความตื่นตกใจจนปากอ้าตาค้าง ที่แท้ป้ายทองทั้งสามอันนั้น ได้สลักไว้ด้วยอักษรอันชัดเจนว่า บูลีมกิมเตี้ยเหลียง (ประกาศิตกระถางทองของบูลีม)

พอมันเห็นก็เซกลงไปหลายก้าวด้วยความตื่นตกใจ บ่นพึมพำขึ้นว่า “อย่างนี้ก็หมายความว่า กระถางทองที่เห็นอยู่นี้ย่อมต้องเป็นกระถางทองของบูลีมแล้ว”

เมื่อกวาดตามองเห็นในห้องโถงใหญ่ไร้ผู้คน จึงถลันกายเข้าไปอีกหลายก้าวจนถึงเบื้องหน้ากระถางทอง เห็นบนกระถางมีอักษรสลักอย่างสวยงามว่า บูลีมกิมเตี้ย (กระถางทองของบูลีม) มันเหวี่ยงหน้าหัวร่อฮาฮาเสียงดังสนั่นหวั่นไหว แล้วกล่าวว่า

“กระถางทองของบูลีมปรากฏขึ้นในวงพวงนักเลงอีกแล้ว บูลีมยุคนี้ต้องมีเรื่องสนุกได้ดูกันอย่างแน่นอน”

มันปรารถนาจะไปประคองกระถางทองขึ้นมาลูบคลำสักครั้ง และโบยบินออกจากคฤหาสน์นี้ไป แต่ว่ามันก็ลังเลใจอยู่ เพราะสำนึกว่าพลังฝีมือของตัวมันนั้นยังห่างไกลไปจากผู้อื่นมากมายก่ายกอง ชื่อเสียงเรียงนามก็ต่ำต้อยน้อยนิด มันจึงได้แต่เดินพล่านไปมาอยู่เบื้องหน้ากระถางทองเท่านั้น

ในขณะนั้น พลันมีเสียงหัวร่ออันสดใสกังวานดังมาจากด้านในท้องโถงใหญ่ พร้อมทั้งกล่าวว่า

“ขออาศัยปากของเจ้า ไปกระพือข่าวให้ผู้มีฝีมือทั่วทั้งบูลีมว่า เล่าสู่ได้กระถางทองของบูลีมเป็นกรรมสิทธิ์แล้ว คือเป็นบู๊จวนแห่งยุคนี้ หากแม้มีผู้ใดไม่ยินยอมพร้อมใจ จงมาพิสูจน์ฝีมือกันในคฤหาสน์นี้ได้ทุกเมื่อทุกเวลา”

คนผู้นั้นมิกล้าจะระบายแม้แต่ลมหายใจแรง ๆ หันร่างได้ก็วิ่งเตลิดออกไปจากคฤหาสน์บู๊จวนจนไม่คิดชีวิต มิถึงสามวัน ข่าวกระถางทองของบูลีมปรากฏขึ้นอีกครั้ง ก็ได้กระจายไปทั่วทั้งแผ่นดิน และวาจาของเจ้าของกระถาง

ทองพลอยเลื่องลือไปทั่วทุกตัวคน

ในยามที่ข่าวคราวนี้กระจายไปทั่วแผ่นดินนั้น ความเคลื่อนไหวของผู้
ชราทั้งสามคนพลอยเงียบหายไปจากแผ่นดินอย่างไร้ที่แวร่ร่องรอยด้วย นับ
แต่นั้นมาก็ไม่ปรากฏหน้าขึ้นในวงพวกนักเลงอีก แต่พรรคอสูรโลหิตยังคงคาด
เดาอย่างคร่ำเคร่งว่า ผู้ชราทั้งสามคนนั้นเป็นใคร ผู้ชราทั้งสามคนจะมีความ
สัมพันธ์ฉันใด กับกระถางทองของบูลิ้มหรือไม่

โดยเฉพาะวันนั้นก็ตื่นยิ่งรู้สึกเดือดดาลคลั่งแค้นอย่างยิ่งยวด เพราะ
ในขณะที่เกียรติภูมิของมันพุ่งเฟื่องเลื่องลือไปทั่วทั้งแผ่นดิน เจ้าผู้หนักล้ายก
เอากะถางทองของบูลิ้มออกมาแบ่งบาร์มีทับ นี่เป็นการท้าทายกันอย่างตรง ๆ
ทีเดียว

พรรคอสูรโลหิตจึงต้องส่งคนสำคัญภายในพรรคไปยังริมบึงอั้งเจ็กโอ้ว
แล้ว ผู้ที่ถูกส่งไปเป็นคนแรกก็คือเพ็กกังซิงเจ็งแห่งเสียวลิ้ม ผู้ซึ่งหะแรกถูก
พรรคอสูรโลหิตสะกดไว้ด้วยกำลัง แต่ปัจจุบันนี้ได้เป็นตัวฐิประจําภาคเหนือ
ของแม่น้ำใหญ่นั้นเอง

วันนี้ท้องฟ้าปลอดโปร่งแจ่มใส น้ำในบึงใหญ่ราบเรียบดังกระจก บริเวณ
ที่ไพศาลร่วมแปดร้อยลี้ เว้งว้างไร้สิ่งบดบังสายตา ฤทธาสน์ที่สร้างอย่าง
โอฬารตระหง่านง่าตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่ริมบึงแห่งนี้

ความงดงามสง่าน่าเกรงขามของมัน นับเป็นสิ่งก่อสร้างที่ผู้พบเห็นแล้ว
ต้องเกิดความนิยมเลื่อมใสใจอย่างยิ่ง

ตอนสายของวันนี้ ที่หน้าฤทธาสน์บูจินปรากฏร่างของเพ็กกังซิงเจ็งนำ
หลวงจีนติดตามมาเป็นจำนวนเก้ารูป นั่งอยู่ที่เบื้องหน้าประตูใหญ่ เสียงไม้
บักฮื้อได้ถูกเคาะขึ้นจนสนั่นหวั่นไหวไปทั่วบริเวณ

เพ็กกังซิงเจ็งมีแผนการจะใช้เสียงนี้เรียกร้องให้ผู้ที่มิกระถางทองของ
บูลิ้มออกมา เพื่อความเป็นบุคคลใดกันแน่ จะได้คิดหาหนทางมาต่อต้านจัดการ
แต่มีคาคาว่าเป็นเวลาครู่ใหญ่แล้ว ภายในบูจินก็ยังคงเงียบงันไร้ผู้มเลื่อง ไม่
มีปฏิกิริยาอะไรเลย

เพ็กกังซิงเจ็งและหลวงจีนอีกเก้ารูป นั่งเคาะไม้บักฮื้อที่หน้าประตู

คฤหาสน์บุญจน จวบกระทั่งถึงยามเที่ยงจนมิอาจจะอดรันทนรอต่อไปได้แล้ว จึงสั่งให้หลวงจีนสามรูปเดินเข้าไปอย่างบุกรุกทันที

เมื่อทอดระยะห่างได้หลายสิบชီးแล้ว จึงส่งหลวงจีนเข้าไปอีกกลุ่ม ตามติดทางด้านหลังในระยะห่างกันไกลโซ

ผู้เข้าไปในท้ายสุด คือเพ็กกิ่งซึ่งเจิ้งนั้นเอง

อันการกระทำในการนี้ นับว่ารอบคอบรัดกุมอย่างยิ่งยวด

หลวงจีนเมื่อมาถึงห้องโถงใหญ่ กระถางทองของบุญลื้มที่มีประกายอันแวววาว ดึงดูดความละโมภโลภหลงให้บังเกิดขึ้นอย่างรุนแรง โดยเฉพาะกับเพ็กกิ่งซึ่งเจิ้งที่มีความทะเยอทะยานอย่างใหญ่หลวง ยิ่งบังเกิดแรงกระตุ้นจนมันแทบจะทนทานต่อความโลภมิได้

แต่ทว่า ภายในห้องพลันมีเสียงหัวร่ออันสดใส่กังวานขึ้น แล้วกล่าวว่า

“พวกหลวงจีนเสียวลั้มที่ไม่รักษาวินัยธรรม ไร้อุเบกขาเยี่ยงบรรพชิต จึงมีเจตนาชิงกระถางทองของบุญลื้มหรือ ?”

หลวงจีนสามรูปที่นำหน้ามา พากันร้องสรรเสริญพระพุทธรูปขึ้นแล้วกล่าวว่า

“โอม มณีตัสสะ วัดเสียวลั้มยี่แห่งภูเขาชงชัวเป็นสำนักสุดท้ายชื่อถือธรรมมะที่เที่ยงตรง เวลาร้อยพันปีที่ผ่านมาไปก็อยู่ในฐานะผู้นำของบุญลื้มกระถางทองของบุญลื้มสมควรจะเป็นสมบัติของเสียวลั้มยี่อย่างไม่มีข้อแม้ มิทราบที่ท่านเป็นใคร ? มีอำนาจวาสนาอย่างไร ? จึงกล้าสามารถยกตนเองเป็นบุญจน ?”

เสียงหัวร่อยิ่งดังกังวานจนกึกก้อง กระแสเสียงสะท้อนจนโสตประสาทของหลวงจีนอื้ออึงคะนึงไปไม่ขาดหาย

บนเพดานของห้องโถงใหญ่ มีเสียงกล่าวดังลงมากล่าวว่า

“หลวงจีนอลัชชีที่ไร้ยางอายของเสียวลั้มจงฟังไว้ พวกท่านยอมถ่อมตัวลงเกลือกกลัวกับความเลวร้าย ยอมเป็นข้าทาสรับใช้ของพรรคอสูรโลหิต ยิ่งกล้ำมาคอยไธไรความอับอายขายหน้า ไยไม่เป็นการทำลายเกียรติภูมิของตักม้อ (ผู้ตั้งสำนักเสียวลั้มยี่) จนยับเยินเล่า”

หลวงจีนทั้งสามรูปพอได้ฟัง ต่างมิโศสพหลั่งพล่านขึ้นจนหน้าตาเคร่ง

เครียด กล่าวเสียงกระด้างว่า

“ท่านเป็นผู้ใดใครกันแน่ ไปหัดหัวอยู่ยังด้านเร้นลับเช่นนี้ ยังกลับมา
กล่าวสวาทวาทประณามคนด้วย”

บนเพดานมีเสียงหัวร่ออันสะเทือนเลื่อนลั่นลงมาอีกแล้ว น้ำเสียงพลัน
แปรเปลี่ยนเป็นเย็นชากระด้างว่า

“ในเมื่อพวกท่านกล้ามาและเลื้มต่อกระถางทองของบูลิ้ม คิดว่าต้องมี
ความยอดเยี่ยมแก่กล้าอย่างไรบ้าง บูลิ้มมีตำแหน่งอยู่เพียงหนึ่งเดียว มิพึง
ปรารถนาจะมาต่อสู้กันอย่างตะลุมบอนเป็นหมวดหมู่ ในระหว่างพวกท่านมี
ผู้ใดคิดทะเยอทะยานยิ่งกว่าทุกคน ?”

หลวงจีนทั้งสามพากันมองจ้องหน้าอยู่ครู่หนึ่ง โดยไม่มีผู้ใดกล้าเสนอ
ตัวออกไปตามลำพังเลย

หลวงจีนอีกกรูปลูกซึ่งตามมาจากด้านหลังได้เข้าไปถึงพอดี ทำให้ต่าง
ปรายตาเป็นสัญญาณกัน แล้วแยกย้ายออกไปเป็นครึ่งวงกลม ตั้งขบวนค่าย-
กล่อฮยังต้ง (ค่ายกลอรหันต์) อันมีชื่อเสียงเลื่องลือของเสียวลิ้ม ทั้งแต่ช่วง
ว่างในระหว่างกลางไว้เท่านั้น

เบื้องบนเพดาน มีเสียงหัวร่ออันเย็นชากระด้าง พลังกล่าวว่า

“เสียดายที่พวกท่านมาเพียงเก้าคนเท่านั้น หากมันเป็นสิบแปดคน
ไปไม่ใช่ขบวนค่ายอรหันต์อันสมบูรณ์เล่า แต่ทว่า เล่าสู่ประณามพวกท่านว่า
เป็นคนไร้ยางอาย ไร้หิริโอตตปปะ ตำแหน่งบูลิ้มนั้นไหนเลยจะยอมให้พวก
ท่านทั้งเก้าคนมาแตะต้องได้”

เสียงไม้บั๊กฮืออันสดใสกังวานได้ดังขึ้นสองครั้งซ้อน ๆ เงามีเขี้ยวถลัน
แวบเข้ามา แล้วร่างของเพ็กจั้งซึ่งเจ็กก็ยืนเด่นอยู่ในระหว่างกลางของคนทั้งเก้า
หัวร่อฮาฮาพลังกล่าวว่า

“ผู้ที่ซึ่งตำแหน่งบูลิ้มอันแท้จริงนั้น มีแต่เพียงอาตมาผู้เฒ่าคนเดียว
เท่านั้น มิทราบว่าคุณเป็นยอดคนมาจากแห่งหนใด ในเมื่อกล้ายกตนเองเป็น
บูลิ้มของบูลิ้ม ก็ย่อมมิใช่เป็นคนไม่กล้าปรากฏหน้าพบปะกับผู้ใดกระมัง ?”

ฉับพลันนั้น ประกายสีเงินสว่างจ้าขึ้นวูบหนึ่ง เสียงอันเย็นชาได้ทวาด

ขึ้นว่า

“หลวงจีนไร้ยางอายแห่งเสียวลิ้ม รับมือ !”

พร้อมกับประกายเงินที่ถล่าวาบเข้ามา พลังอันมหาศาลปานฟ้าถล่ม
ดินทลาย ก็ได้ทะลักลงจากเบื้องบนศีรษะในฉับพลันทันที

เพิกงั่งซึ่งเจิ่งแห่งเสียวลิ้ม ภูเสียงยาวสะท้านกังวาน ฝ่ามือทั้งสองยก
กระแทกขึ้นสู่เบื้องสูงอย่างเหี้ยมโหดดุจดั่ง พร้อมทั้งพลังฝ่ามือท้าวเทวราชพิชิต
อสูร กระเทกออกไปรับเอาไว้ในด้านตรง ส่วนหลวงจีนอีกเฝ้ารูปที่ยกมือตั้ง
ขวางอกนั้น พร้อมทั้งจะลงมือเข้าช่วยเหลือได้ทุกเวลาและโอกาส

พลังฝ่ามือของทั้งสองพอกกระทบกัน เสียงระเบิดดังขึ้นจนทั่วทั้งห้อง
สั่นไหวครืนครื้น ในฉับพลันทันใดหลวงจีนเฝ้ารูป ได้ถูกพลังฝ่ามือที่กระจัด
กระจายออกมาพัดเอาจนสลัดไปคนละลิบกว่าเหยยะ เกลือกกลิ้งดินร่อนอยู่บน
พื้นไปหลายตลบ จึงได้ตะกายลุกขึ้นนั่งด้วยความตื่นตกใจจนปากอ้าตาค้าง
หน้าซีดเผือดปราศจากสีเลือด

เมื่อตะกายลุกขึ้นยืนอย่างหวาดหวั่นแล้ว จึงจ้องมองไปเห็นจุดเดียว
เห็นเพิกงั่งซึ่งเจิ่งแห่งเสียวลิ้ม นอนจมอยู่ภายใต้กองเลือดซึ่งทะลักออกจาก
ทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้าจนเนืองนอง

ที่ทรวงอกยังมีรอยโลหิตอีกกองโต แสดงว่าถูกพลังซึ่งโถมลงมาจาก
เบื้องบนศีรษะ กระแทกใส่จนอวัยวะภายในแหลกละเอียด ขาดใจตายโดย
ไม่มีทางช่วยเหลืออย่างไรได้แล้ว

หลวงจีนทั้งเฝ้ารูปพากันแผ่ร้องขึ้นอย่างตื่นตระหนกตกใจ ร้องสรร-
เสริญพระพุทธรูปขึ้นจนสุดเสียง

สายตาของหลวงจีนทั้งเก้า เงยขึ้นมองไปบนเพดานห้องโถง กล่าว
อย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

“สำนักเสียวลิ้มี่ของพวกเรา มีความอาฆาตแค้นอย่างไรกับท่าน จึง
ต้องลงมือด้วยความอำมหิตชั่วร้ายถึงเพียงนี้”

เสียงแค้นห้าวร้องดังลงมาจากเบื้องบนเพดาน แล้วกล่าวว่า

“หลวงจีนอุบาหรณ์นัยน์ตาเขียวนี้ เป็นตัวจัญประจําภาคเหนือแม่น้ำใหญ่

ของพรรคอสูรโลหิต ก่อกรรมทำชั่วให้กับเหล่ามารอันเลวร้ายเป็นการเสื่อมเกียรติภูมิที่สัสต์ชื่อ มิรัชมะของเสียวลิ้มจนยับเยินหมดสิ้น ข้าพเจ้ากำจัดสิ่งเลวร้ายให้กับสำนักของท่านไปแล้ว หากท่านยังไม่สำนึกเสียใจ เล่าสู่ก็จะไม่อภัยต่อพวกท่านทั้งเก้าคนเลย”

หลวงจีนทั้งเก้ามาตรแมนเดือดตาลคลั่งแค้นจนโบทหน้าตึงเครียด แต่ก็จนปัญญาจะกระทำอย่างไรได้ จำต้องห้ามซกซกพิ้งกั้งซึ่งเจิ้งเดินออกไปอย่างสลดหดหู่ พร้อมทั้งเสียงสวดมนต์ที่ตั้งอยู่เพิ่มพำ

ภายในคฤหาสน์บู๊จุ่น มีเสียงหัวร่ออันสดใสกังวานยาวสะท้านขึ้น
ขณะนั้น มีเสียงสตรีได้กล่าวขึ้นว่า

“แซ่ซังกอ คาคมิถึงว่าพลังฝ่ามือของท่านจะรวดเร็วได้รวดเร็วถึงเพียงนี้
สามารถฟาดปิกาจเฒ่าของเสียวลิ้มให้ตายลงได้เพียงฝ่ามือเดียว”

ติกโกวแซ่ซังตอบอย่างภาคภูมิใจว่า

“นี่คือเพลงฝ่ามืออานูภาพฟ้า (เทียนอูยเจี้ยฮวบ) ของขุนพลพลุสาผู้มี
อาวุธ”

“แซ่ซังกอ ตามแผนการที่เราดำเนินอยู่ในขณะนี้ เป็นการตั้งรับคอย
ข้าเติมเท่านั้น ท่านดูว่าอีกเมื่อใดบ้วนเก็กตักกุนบั้งจูของพรรคอสูรโลหิตจึงจะ
ยินยอมมาด้วยตนเอง หรือจะเป็นบ้วนเก็กฮวงนึ่งมาก่อน ดีเจียงผู้มีอาวุธ
เคยกล่าวว่า ขอเพียงท่านกำจัดบ้วนเก็กฮวงนึ่งออกไปได้ ก็จะได้เงินเข้าพัก
ผ่อน ด้วยพลังฝ่ามือของท่านในปัจจุบันนี้ จะต้านทานต่อบ้วนเก็กตักกุนตัวต่อ
ตัวได้หรือไม่?”

เสียงของติกโกวแซ่ซังดังขึ้นอีกครั้งหนึ่งว่า

“ยังมั่ว ท่านวางใจเถิด ข้าพเจ้ามั่นใจจากคำว่าต้องเอาชนะในตัว
บ้วนเก็กตักกุนได้ แต่คงมิต้องพ่ายแพ้ให้แก่มันอย่างเด็ดขาด”

คฤหาสน์บู๊จุ่นมองจากภายนอกจะเห็นว่าสงบเงียบวังเวง แต่บนเพดาน
ห้องโถงที่มีกระดานทองของบู๊ลิ้มวางอยู่นั้น กลับเป็นห้องอันสวยงามประณีต
ที่สร้างขึ้นอย่างเร็นลับ

ภายในห้องมีสิ่งของประดับไว้อย่างงดงามล้ำค่า อัญมณีสีต่าง ๆ เป็น

ประกายเลื่อนกลาดตาดาวไปทั่ว ตักโกวแซซังยามนี้สวมใส่เสื้อเกราะอ่อน
ทำด้วยเงิน พร้อมกับแน้งยั้งที่สวมใส่อาภรณ์สีอ่อนอันสดใสละลานตา

ขณะนี้ตักโกวแซซังเปลี่ยนเสื้อเกราะออกจากร่าง สวมใส่เสื้อยาวสีเขีย
วขึ้น จ้องมองดูแน้งยั้งด้วยความรักแล้วกล่าวว่า

“ยังม่วย วันเวลาเหล่านี้ ท่านต้องควบคุมการก่อสร้างคฤหาสน์ด้วย
ความลำบากยากเย็น นับว่าท่านต้องตรากตรำมากทีเดียว”

แน้งยั้งตอบอย่างนุ่มนวลขึ้นว่า

“หาเหนื่อยยากอย่างไรไม่ แซซังก้อ ท่านและตี้เจียงผู้มีอาวุโส ต้อง
เร่งร้อนอย่างลำบากยากแค้น ไปฆ่าฟันกันทั่วทุกสารทิศ สร้างความบอบช้ำให้
กับพรรคอสูรโลหิตอย่างร้ายแรง คาดว่าพวกบริวารของพรรคอสูรโลหิตคง
ต้องขวัญหนีดีฝ่อเมื่อได้ยินนามของท่านทั้งสอง”

ตักโกวแซซังมีสีหน้าเคร่งเครียดขึ้นทีละน้อย และยังมีแววหม่นหมอง
กังวลขึ้นอีกด้วย กล่าวเสียงเครียวว่า

“การกระทำดังนี้เป็นการขัดเจตนากรรมของฟ้าดินอยู่บ้าง ระหว่างนี้
ได้ฆ่าฟันคนไปเป็นจำนวนมากมายน่ายกกอง แต่หาใช่เป็นตัวการสำคัญภายใน
พรรคอสูรโลหิตไม่”

ตาทั้งสองของแน้งยั้งเป็นประกายสุกใส ถามขึ้นอีกว่า

“แซซังก้อ ข้าพเจ้ามีเรื่องหนึ่งซึ่งคิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจ ตามความจริง
ศัตรูตัวสำคัญของเรานั้นคือพรรคอสูรโลหิต แต่เหตุใดเราไม่ไปทำลายรังมัน
โดยตรง แต่กลับไปเช่นฆ่าพวกบริวารทางรอบนอก และสำนักคุ้มกันภัยใน
อาณาเขตของมันทุกแห่งหนเล่า”

ตักโกวแซซังถอนหายใจยาว ๆ แล้วกล่าวว่า

“ยังม่วย วาจาของท่านถูกต้องอย่างยิ่ง แต่ทว่าสำนักใหญ่ของพรรค
อสูรโลหิตตั้งแต่โยกย้ายออกไปจากปราสาทบัวบนเก็กเก็งแล้ว ก็มีทราบบว่าไปตั้ง
อยู่แห่งหนตำบลใด ข้าพเจ้าและตี้เจียงผู้มีอาวุโสเคยลอบไปสืบเสาะบนยอดเขา
ซึ้งหนึ่งซงของบู๊ซัวถึงสองครั้งสองครา แต่ก็หามิพบรังของมันอยู่นั่นเอง ดัง
นั้น จึงจำต้องดำเนินไปในแผนการต่ำ ๆ”

พลางเดินไปที่ข้างกายแน่นงยัง โอบร่างนางเข้าอย่างแผ่วเบา กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“ยังม้วย พวกเราลืมเรื่องราวเหล่านี้กันชั่วคราวเถิด ในวันเวลาที่ผ่านไป ข้าพเจ้ารู้สึกคำนึงถึงท่านอย่างรุนแรงเหลือเกิน”

แน่นงยังตอบอย่างเอียงอายขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าก็คิดถึงท่านอย่างยิ่ง แซ่ซ้งกอ พวกเราต้องใช้เวลาใด จึงจะสามารถกวาดล้างพรรคคอสูรโลหิตให้ราบคาบ แล้วไปอยู่ที่เค็งเค็งก็กัน?”

ไบหน้าตักโกวแซ่ซ้งปรากฏแวววรั้นทอดสลดใจขึ้นอีกแล้ว ตอบเสียงสั้น ๆ ว่า

“ข้าพเจ้าคิดว่าคงไม่นานนักกระมัง บัดนี้มีทราบว่ามีบิดามารดาจะปลอดภัยดีหรือไม่”

แน่นงยังรีบพลอบโยนขึ้นว่า

“แซ่ซ้งกอ ดูท่านคิดถึงบิดามารดาขึ้นอีกแล้ว หน้าดำคร่ำเครียดเช่นนี้ ข้าพเจ้าคิดว่า คนดีก็ย่อมมีฟ้าดินคุ้มครอง ขอเพียงพรรคคอสูรโลหิตมีทราบว่าเป็นเจ้าของกระถางทองนี้คือท่าน มันย่อมไม่ลงมือประหารอย่างชั่วร้ายเป็นอันขาด”

“กลัวก็แต่เรื่องมีอาจปกปิดได้มิดชิดดังคาดหวังเท่านั้น”

“ท่านและข้าพเจ้าต่างใส่หน้ากากหนั่มมนุษย์ จะมีผู้ใดมารู้ซึ่งถึงโฉมหน้าอันแท้จริงของเราเล่า?”

ตักโกวแซ่ซ้งผงกศีรษะแล้วกล่าวว่า

“หวังว่าเรื่องอย่าได้เกิดเภทภัยนอกเหนือความคาดคิดเลย หาก मैंสามารถช่วยเหลือบิดามารดาและเจ๊กเจ๊กทั้งหลาย ออกมาได้ตั้งความมุ่งหวัง ก็จะเป็นเรื่องเลิศประเสริฐยิ่ง”

แน่นงยังพลอยผงกศีรษะขึ้นบ้าง

จับพลันนั้น ตาทั้งสองของตักโกวแซ่ซ้งมีประกายเหี้ยมโหดอำมหิตขึ้นจนแวววับ หัวร่อแค้น ๆ แล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าซึ่งซึ่งพรรคคอสูรโลหิตจนเข้ากระดูก เพิกงั่งซึ่งเจิ้งผู้ที่มาใน

วันนี้ ยิ่งเป็นหลวงจีนอันกลอกกลิ้งเต็มไปด้วยเล่ห์ร้ายกลลวง มีแผนการอัน
อุบาทว์ชาติชั่วเต็มสมอง แม้ตายแล้วข้าพเจ้ายังไม่หายแค้นมันเลย”

แนงยังมิว่ากล่าวอย่างไรอีก ตักโกวแซซึ่งมองดูนางแวบหนึ่ง พลัน
เห็นน้ำตาของนางไหลพรากลงมา และกล่าวอย่างนุ่มนวลว่า

“แซซึ่งกอ ท่านยังจำได้หรือไม่ว่าบิดาข้าพเจ้าตายไปนานเท่าใดแล้ว ?
ข้าพเจ้าจะล้างแค้นแทนบิดาด้วยมือของตนเอง บ้วนแก้กส่วนหนึ่งที่นำซึ่งซึ่ง
ข้าพเจ้าเคียดแค้นจนแทบต้องกัดกินเลือดเนื้อ นอนหนุนหนังในตัวมัน”

ตักโกวแซซึ่งรีบลอบโยนแนงยังอยู่เป็นเวลาคู่ใหญ่ นางจึงได้กลิ่น
น้ำตาสร้างโคลง

ขณะเวลานั้น คนทั้งสองคล้ายดั่งได้ยินเสียงฝีเท้าดังแว่วอยู่ที่ห้องโถง
เบื้องล่าง ตักโกวแซซึ่งรีบลุกขึ้นยืนเดินออกไปจากห้อง ผ่านชอกทางที่สร้าง
อย่างแคบเล็ก จนมาถึงอุโมงค์ทางเบื้องล่าง จึงเห็นเป็นร่างของตั้เจียงผู้มี
กายอันสูงใหญ่

ตักโกวแซซึ่งเดินเข้ารับหน้า กล่าวอย่างยื้มแย้มว่า

“ท่านผู้มีอาวุโส หากสำนักใหญ่ของพรรคอสูรโลหิตได้หรือไม่ ? มีชาว
คราวบิดามารดาข้าพเจ้าอย่างไร ?”

ใบหน้าของขุนพลพสุธาเคร่งเครียดอย่างยิ่งยวด กล่าวว่า

“ปีศาจเผ่ามีแผนการอันล้าลึกละเอียด ผิดแปลกไปจากนิสัยอันร้อน
วุ่นดั่งเปลวเพลิงของภูตบดีเมื่อครั้งอดีตอย่างมากมาย ในความคาดเดาของ
เรา นางปีศาจตั้งแต่ได้สมุดบันทึกของเราไปแล้ว คงต้องคร่ำเคร่งฝึกปรือเป็น
เวลาเนิ่นนาน จึงกล้าปรากฏตัวออกมา เมื่อถึงยามนั้นเล่าฮูจะกำจัดการให้สยบ
ยอมลงไปนั้น น่ากลัวยังจะต้องเปลืองมือเปลืองเท้าอีกมากมายทีเดียว”

ตักโกวแซซึ่งกล่าวดำหิตนเองด้วยความเจ็บแค้นว่า

“ท่านผู้มีอาวุโส นี่มันเป็นความเลวของข้าพเจ้าทั้งสิ้น จึงได้ทำให้วิชา
อันยอดเยี่ยมที่ท่านผู้มีอาวุโสเพียรค้นคว้ามาชั่วชีวิต ต้องสูญเสียไปในเงื้อมมือ
ของบ้วนแก้กส่วนนี้ อย่างง่ายดาย”

ขุนพลพสุธากวาดสายตาดำอันแหลมคมมองดูตักโกวแซซึ่งแวบหนึ่ง จึง

กล่าวอย่างจริงจังว่า

“ทารก เจ้ามีต้องตำหนิติเตียนตนเองให้รุนแรงไปนัก เรื่องนี้มีอาจจะโทษเจ้าฝ่ายเดียวโดยสิ้นเชิงดอก ด้วยพลังการฝึกปรีธของเจ้าในปัจจุบัน ที่ครอบคลุมไปถึงไม้ตายของยอดอาวูโสผู้ยิ่งใหญ่เป็นจำนวนหลายคนเช่นนี้ แม้จะเป็นเจ้าปีศาจเผ่ามาด้วยตนเอง คาดว่ามันก็มีอาจจะกระทบบให้เจ้าระคายเคืองผิวหนังได้เลย หากเจ้าสามารถผนึกวิชาไม้เท้าภูตบดีของปราสาทโลกันตร์ให้เข้ากับเพลงกระบี่มังกรทองของกระบี่นิรนามได้แล้ว การปลิดชีวิตของอสูรเผ่าในภายภาคหน้า ย่อมจะเป็นไปได้ด้วยเพลงไม้เท้าร่วมกระบี่นี้เท่านั้น”

ติกโกวแซซึ่งรับคำแนะนำอย่างนอบน้อม เมื่อครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่จึงกล่าว
ว่า

“ท่านผู้มีอาวูโส ฟังว่าเจ้าปีศาจเผ่านี้ฝึกปรีธวิชาเทพยดาละลายโลหิตได้จนแตกฉาน สามารถทำร้ายคนภายในรัศมีหนึ่งร้อยก้าวอย่างง่ายดาย หากแน่มันใช้พลังวิชานี้ออกมาแล้ว ข้าพเจ้าผู้เยาว์จะต้านทานรับมือได้หรือไม่ ?”

ขุนพลพลุสาเดินนำติกโกวแซซึ่งเข้าไปภายในห้องอันประณีตสวยงาม ซึ่งพอเข้าไปได้ ยอดขุนพลผู้เผ่ากึ่งนั่งขัดสมาธิหลับตาอย่างเคร่งขรึม คล้ายดังกำลังครุ่นคิดเรื่องอันยุ่งยากประการหนึ่ง ซึ่งตัวเองก็ยากยิ่งจะขบคิดให้แตกฉานเข้าใจได้

นับพลันนั้น ตาทั้งสองได้ลืมขึ้น มีแววตาอันเจิดจ้าราวโรจน์ปรากฏขึ้นรูปหนึ่งก็สลายไป กล่าวว่

“พลังเทพยดาละลายโลหิตของปีศาจเผ่านี้ ฝึกขึ้นจากการดิ่งดูดเลือดลมทั่วร่างให้กลายเป็นพลัง ฟังว่าวิชานี้ถ่ายทอดมาจากแคว้นตะวันตก โดยมีใช่เป็นวิชาภายในดวงจันของประเทศ พลังวิชานี้ฝึกปรีธสำเร็จ นับว่ามีความชั่วร้ายอย่างยิ่งยวด ซึ่งมีต้องยำก่ล่าวกันแล้ว แต่การฝึกปรีธพลังวิชานี้จะต้องเป็นการเริ่มต้นมาตั้งแต่ทารก จึงจะบรรลุเข้าสู่จุดสุดยอดได้ เจ้าปีศาจเผ่านี้มีใช่เป็นชาวยบวิสุทธิ มันไหนเลยจะฝึกปรีธได้ยาวนานสักเพียงใด ทารกขอเจ้าสามารถฝึกปรีธพลังลมปราณดาวเหนือคุ้มครองร่างเอาไว้ให้เกร่งกร้าว

แล้ว โดยหวังเพียงมิต้องพ่ายแพ้ลงเสียก่อน จากนั้นจึงใช้เพลงอาวุธไม้เท้าและกระบี่ที่ผนึกกันนี้ รุกไล่อย่างเต็มที่ที่ย่อมสามารถเอาชนะในตัวมันได้ไม่ยากนัก”

ติกโกวแซซังผงกศีรษะ กำลังจะตอบคำ ตั้งเจียงพลนกล่าวสืบทอดไปว่า

“ตั้งแต่นี้ไป ทุกเที่ยงวันและเที่ยงคืน เล่าสู่จะช่วยเหลือเจ้าฝึกปรีอ กำลังหนึ่งช่วยยาม ด้วยพลังการฝึกปรีอของเจ้าในยามนี้ มิถึงสิบวันย่อมฝึกปรีอสำเร็จในพลังลมปราณดาวเหนือคุ้มครองร่าง”

กล่าวพลางเดินออกไปจากห้อง ร้องเสียงดัง ๆ มาว่า

“ทหาร เราจะออกไปหาตัวยามบางประการ เพื่อช่วยเหลือให้เจ้าสำเร็จรวดเร็วขึ้นอีก”

เสียงได้หายไปใต้น้ำปล้นทันด่วน ติกโกวแซซังเมื่อเดินออกจากห้อง ก็มีเห็นเงาร่างของขุนพลพสุธาอีกแล้ว

นับแต่นั้นมา ติกโกวแซซังก็ได้ฝึกปรีอพลังลมปราณดาวเหนือคุ้มครองร่างอยู่กับขุนพลพสุธาอย่างคร่ำเคร่งพากเพียร มีการรุดหน้าได้รวดเร็วยิ่งนัก ยามปรกติที่ปราศจากกิจสำคัญอันใด ติกโกวแซซังก็พาเน้งยังพ่ายเรือชมทิวทัศน์ภายในเบ็งอันไพศาล พรา่ำพลอดบอกรักกันอย่างดื่มด่ำซาบซึ้ง ในช่วงเวลาระยะนี้ คนทั้งสองยังได้ช่วยลดวุ่นวายน้ำกันจนมีความเชี่ยวชาญชำนาญยิ่ง

เวลาเจ็ดวันผ่านไปอย่างรวดเร็ว ติกโกวแซซังฝึกปรีอพลังดาวเหนืออย่างคร่ำเคร่งจนสู่จุดดับซัน เน้งยังพลนวิ่งเข้ามาในห้องด้วยใบหน้าอันร้อนร่นกระวนกระวาย ผุดลุกผุดนั่งอยู่ตลอดเวลา พร้อมทั้งบ่นพึมพำขึ้นว่า

“จะอย่างไรเล่า เขียะเฮียะฮู้ฮูหยินในยามกะทันหัน นางมาตราบแม้นจะเป็นตัวเนื้อ (กรรยาหลวงของบิดา) ของแซซังกอ และก็ยังเป็นอื่บ้อ (พี่สาวของมารดา) ของแซซังกออีกด้วย แต่นางก็มีท่าที่เป็นพวกของพรรคอสูรโลหิตอย่างแนชต์มิต้องกลางแคลง บ้วนแก็กตี่กุนเมื่อมีเจตนากำจัดเหล่าผู้มีฝีมือทั่วแผ่นดินให้หมดสิ้น และคร่ำตัวไปเป็นข้าทาสช่วงใช้ นางไหนเลยจะรอดพ้นจากชะตากรรมเช่นนี้ได้”

“ແ່ແ່ ປັດຈເໝົ່າໄປໃຜ່ນາງມາດ້ວຍ”

นางมองดูติกโกวแซซังและขุนพลพสุธา เห็นรอบกายในรัศมีสามเขียะ

ของคนทั้งสอง ต่างมีหมอกสีขาวจาง ๆ โอบอุ้มคลุมอยู่ พลังลมปราณดาวเหนือคุ้มครองร่าง นับว่าฝึกปรือได้สำเร็จแล้ว อีกเพียงสองวันเมื่อพลังได้เข้าที่ ยามใช้ลมปราณดาวเหนือขึ้นคุ้มครองร่างนั้น จะไม่มีละอองสีขาวออกมาปรากฏให้ผู้อื่นพบเห็น ซึ่งนับได้ว่าบรรลุสู่จุดสำเร็จอันน่าปลาบปลื้มแล้ว

แน้งยังจึงได้วิ่งออกไปจากห้องอีกครั้งอย่างกระวนกระวาย

ได้ยินเสียงกระพรวนดังมาแต่ไกล เขียะเฮียะฮู้ฮูหยินได้เข้าใกล้มาในรัศมีไม่กี่ร้อยวาแล้ว

แน้งยังคำนึงในใจว่า

“จะอย่างไรเล่า หากเส้นทางมานำเอากระถางทองของบู๊ลิ้ม ภายในคฤหาสน์บู๊จิ้นผู้จริง เรามาตรแน่นไม่กลัวนาง แต่จะลงมือทำร้ายนางอย่างเหี้ยมโหดได้อย่างไรกัน”

กระพรวนดังใกล้เข้ามาทุกขณะ แน้งยังลอบตกลงใจขึ้นว่า

“เราเพียงถ่วงเวลากับนางให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้ ซึ่งอีกไม่นานนัก แช่ซังกอกก็จะฝึกปรือเสร็จสิ้นตามกำหนดเวลา เมื่อถึงยามนั้นจึงจะดูว่าแช่ซังกอกจะจัดการสถานใดกับนาง”

พอได้คิดเช่นนั้น จึงรีบถอยกลับขึ้นไปบนเพดานห้องโถง สวมใส่เสื้อเกราะเงินชุดนั้นเอาไว้ เร็นกายแฝงอย่างมิดชิดทันที

อีกไม่นานเท่าใด เสียงกระพรวนได้ดังมาหยุดอยู่ยังหน้าคฤหาสน์บู๊จิ้นจริง ๆ ดังคาดคิด

แน้งยังมองลงมาจากช่องลับพิเศษที่สร้างไว้เบื้องบนเพดาน จับจ้องสังเกตดูเหตุการณ์ภายในห้องโถงใหญ่พร้อมทั้งใจที่คิดขึ้นว่า

“เขียะเฮียะฮู้ฮูหยินช่างมีใจกล้าอย่างยิ่งนัก นางมาตามล่าพึ่งคนเดียว ?”

ขณะครุ่นคิดอยู่นั้น นอกห้องโถงมีเสียงดังขึ้นอีกแล้ว แน้งยังได้ยินก็ทราบว่าเป็นเสียงฝีเท้าของคนสามคนที่เดียว นางมองออกไปทางด้านนอก เห็นแต่เขียะเฮียะฮู้ฮูหยินเดินนำหน้าม้วนเน้ย และเขียะเฮียะกงจู้ตามหลัง

แน้งยังลอบปีติใจว่า คนทั้งสามต่างมีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งอยู่กับแช่ซังกอก โดยเฉพาะม้วนเน้ยยังเป็นศิษย์ของปราสาทโลกันตร์ นางไหนเลย

จะกล้ากระทำการอย่างไรร่วมแซ่ซังกอเล่า

แต่นางพอหวนคิดขึ้นมาได้อีกว่า

“ແ່ແນ่ คนทั้งสามต่างมีทราบบว่ากระถางทองแห่งนี้ยังเป็นของแซ่ซังกอที่ต้องปกปักษ์รักษา นางเพียงแต่คิดจะมาช่วงชิงกระถางทองของผู้นี้เท่านั้น หากมันเกิดการต่อสู้ขึ้นจริงจังแล้ว ไยไม่เป็นการทำลายไมตรีที่มีมาไยบายเย็นลงเล่า”

ขณะนั้นเซี่ยเย่ฮู่ฮุยินได้เดินมาถึงห้องโถงใหญ่ บุคลิกอันเคร่งขรึมสง่างามของนาง ทำให้แน้งยังรู้สึกมีจิตเลื่อมใสและปรารถนาได้อย่างยิ่ง แต่นางก็คิดมื่อออกว่า อาศัยเซี่ยเย่ฮู่ฮุยินที่การฝึกปรือพลังฝีมือยังมิอาจทัดเทียมกับเพ็กกั้งซิงเจิ้งแห่งเสียวลิ้ม แต่แล้วเหตุไฉนนางจึงมีความใฝ่ฝันอันทะเยอทะยานถึงเพียงนี้ หวังจะมาช่วงชิงกระถางทองแห่งผู้นี้ โดยตั้งตัวเป็นบุญของแผ่นดิน ? หรือว่านางมีเกรงไปว่าเหตุการณ์นี้จะคล้ายดังต่อแย้มหาภัยเข้าสู่ตัว หากทางมอดม้วยลงด้วยตนเองอย่างแน่แท้ทีเดียว

แน้งยังครุ่นคิดอย่างสับสนอลหม่าน นางพลันคำนึงถึงแผนการต่อต้านขึ้นมาได้ จึงใช้มือกดเบา ๆ ไปที่ประตูลับ พลั้วกายออกมาและคิดขึ้นว่า

“คนทั้งสามต่างมีความสัมพันธ์กับแซ่ซังกออย่างแนบแน่น เราเพียงแต่สารถาพสถานการณ์ของแซ่ซังกอในปัจจุบันออกไป เซี่ยเย่ฮู่ฮุยินน่าจะย่อมนกลับอย่างแน่นอน แม้กระทั่งมือเนี้ย อาจบางทียังจะยอมตัวอยู่ในคฤหาสน์นี้จนเพื่อรับใช้แต่แซ่ซังกอเสียอีก”

นางจึงตกลงใจในแผนการนั้นทันที

ในเวลาขณะนั้น เซี่ยเย่ฮู่ฮุยินได้เฝ้าปากกล่าวคำพูดแล้ว น้ำเสียงของนางมีจังหวะจะโคนและเคร่งขรึมน่าจับถือ นางกล่าวขึ้นว่า

“เซี่ยเย่ฮู่ฮุยินกิมเฮียะแห่งซีเตี้ย ขอกราบพบเจ้าของผู้ปกครองกระถางทองผู้นี้”

แน้งยังทราบบว่าโอกาสได้บรรลุถึงแล้ว นางจึงแสวงดัดเสียงเป็นบุรุษ กล่าวตอบไปว่า

“เราผู้เป็นบุญยังมิได้ออกคำประกาศิตของกระถางทองให้มาพบฮุยิน

มาก่อน คำเรียกร้องนี้ มีเรื่องสำคัญอันใดจะบอกเล่ากระมัง ?”

เซี่ยเซี่ยเย่ฮู่ฮุ่ยหนินคล้ายดังจะฟังออกมาว่า เป็นสำเนียงอันผิดปกติไปแล้ว
ก็จึงขมวดมุ่นขึ้นเล็กน้อย ผงกศีรษะเบาๆ พลังกล่าวว่า

“ถูกแล้ว หวังว่าโปรดได้แสดงตัวให้พบสักครั้ง”

แน่งยังกดปุ่มกลไกที่ประตูลับ เกล็ดเงินพุ่งปราดลงมาอย่างละลือพลิว
แผ่ว ยืนอยู่กึ่งกลางห้องโถงทันที เซี่ยเซี่ยเย่ฮู่ฮุ่ยหนินและพวกที่มา จึงได้เห็น
เป็นชายชราในอาภรณ์เกราะเงิน

ขณะนั้น แน่งยังได้รวบผมขึ้นเป็นมวยแล้ว จึงดูมื่อออกมาเป็นบุรุษ
หรือสตรี

ใบหน้าของแน่งยัง สวมใส่หน้ากากหนังมนุษย์อยู่ จึงดูมื่อกว่ามี
สีหน้าทำอย่างไร กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ฮู่ฮุ่ยหนินมีข้อสงสัยอย่างไร โปรดกล่าวออกมาฟังดู ?”

เซี่ยเซี่ยเย่ฮู่ฮุ่ยหนินสับเท้าไปอีกสองก้าว ตาทั้งสองจับจ้องมองดูใบหน้า
แน่งยังเป็นครู่ใหญ่ จึงกล่าวพิมพ์ขึ้นว่า

“คนที่สวมใส่หน้ากากหนังมนุษย์”

ขณะนั้นมือเนี้ยได้ก้าวออกมาทางด้านข้างสามก้าว กล่าวเสียงดัง ๆ ว่า

“เผ่าชั่วร้ายที่เยอหยิงล่าพองอย่างยิ่ง ท่านทราบหรือไม่ว่า มาตราแผ่น
จะมีกระถางทองของบู๊ลิ้มเป็นกรรมสิทธิ์ แต่หากพลังฝีมือมีน่าตื่นเต้นหวาด
หวั่น ผู้คนทั้งหลายก็ไม่ยอมเคารพนับถือ มันก็เป็นความคิดอันฟุ้งเพื่อทะเยอ
ทะยานไปเท่านั้น”

แน่งยังทราบ ว่า มือเนี้ยมีอารมณ์ร้อนวู่วามดังราวเปลวเพลิงมีอาจจะ
ใช้ไม้แข็งเข้าข่มขู่ได้ จึงหัวร่อขึ้นเบา ๆ เรียกนามของนางขึ้นในทันทีว่า

“มือเนี้ย ท่านเียทราบได้ว่า พลังฝีมือของเราผู้เป็นบู๊จุนจะไม่น่าตื่น
ตระหนกตกใจ ผู้คนทั้งหลายมิยอมนับถือด้วย ?”

มือเนี้ยคาดคิดมิถึง ชายชราผู้สวมเกราะเงินจะสามารถเรียกนางได้
อย่างถูกต้อง จึงลอบตื่นตระหนกอยู่ในใจ และสีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไปทันที
ก้มลงกระซิบเบา ๆ ที่ข้างหูเซี่ยเซี่ยเย่ฮู่ฮุ่ยหนินว่า

“ฮูหยิน หรือว่าจะเป็นจริงดังคาดเดาของอสูรเฒ่า เจ้าของกระถางทองนี่ก็คือตักโกวแซ่ซ่ง ? หากเป็นเช่นนั้นจริง การมาของเราจะทำอย่างไรดีเล่า อสูรเฒ่ามันมีแผนการอันชั่วร้ายอย่างยิ่ง ที่เรียกให้เรามาที่นี่ จุดประสงค์อันแท้จริงก็ต้องการสืบเสาะดูถึงศักดิ์ฐานะและความสำคัญของคนผู้นั้น หากมันเป็นตักโกวแซ่ซ่งจริง พวกเราที่มีไมตรีอยู่กับแซ่ซ่งอย่างแนบแน่นสนิทสนม แซ่ซ่งย่อมไม่ลงมือทำร้ายพวกเราเป็นแน่แท้ หากพวกเราสามารถถอยออกไปในสภาพปลอดภัยไร้บาดเจ็บ บิศาจเฒ่าย่อมต้องใช้ชีวิตของเหยื่อกี๋ม-อู่อื่อ กิมเหยงกั๊วและพวกมาชู่เชียนต่อตักโกวแซ่ซ่ง ซึ่งไปไม่เป็นเรื่องอันสาหัสไปกว่านี้อีกมากมายเล่า”

เซี่ยเยเฮียะฮู้ฮูหยินผงกศีรษะแล้วกล่าวว่า

“สำหรับเรื่องนี้ยังมีอาจปักใจมันไปได้ พวกเราเร่งตัวไว้ให้รอบคอบเถิด กระทำไปตามโอกาสและสถานการณ์”

ใบหน้ามื่อเนี่ยพลันปรากฏแววเศร้าสลดรันทดขึ้นทันที นางหวนคำหนึ่งถึงการตายของพี่ชายภายในปราสาทบัวนกกึกก้อง จึงขบเขี้ยวเคี้ยวฟันจนบังเกิดเสียงอย่างคลั่งแค้นเดือดดาล ❀

ความรักในสายเลือด

ฉับพลันนั้น นางตวาดเสียงดังสนั่นหวั่นไหวว่า
“เฒ่าชั่วร้าย ท่านอย่าได้คุยโอ้อวดเชิงไขไปเลย มือเนี้ยเพียงใช้ออก
ไปกระบวนทำเดี๋ยว หากแม่นทราบเพลงฝีมือกระบวนทำนี้ มือเนี้ยก็จะยอม
รับนับถือว่าท่านมีพลังฝีมือน่าตื่นตระหนกตกใจ”

กล่าวพลางสีหน้านางพลันกลายเป็นสีม่วงคล้ำ ยังมีทันจะลงมือจู่โจมไป
แน่นังยังมีความฉลาดปาดเบรียวย่างยิ่ง นางหัวร่อและกล่าวขึ้นก่อน
ที่มือเนี้ยจะลงมือว่า

“พลังลมพินาตจากโลกันตร์”

มือเนี้ยพลันตัวตวาดเอาพลังสีม่วงเข้มออกมา เข้าใส่ประตูด้านข้าง
ของห้องโถงใหญ่

แน่นังยังได้ฟังแซซังเล่าถึงประวัติของมือเนี้ยมาอย่างถี่ถ้วนแล้ว นางมี
ความเข้าใจในตัวมือเนี้ยโดยชัดเจน จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มอีกว่า

“มือเนี้ย พลังฝ่ามือม่วงประทับของท่านนั้น นับว่าพอจะใช้ได้แล้ว
แต่น่าเสียดายที่มีความแกร่งกร้าวอยู่เพียงประมาณสามส่วนเท่านั้น”

แน้งยังมีทราบถึงความคิดเห็นของม่อนี้ นางตัวมือฟาดพลังฝ่ามือม่วงประทับของสำนักไป ก็เพื่อจะทดสอบดูบุคคลสวมเกราะผู้อยู่เบื้องหน้า จะเป็นตึกโกวแซซึ่งตั้งที่นางคาดเดาไว้ได้หรือไม่ พอได้ยินสีหน้าจึงได้ขีดเผือดลงด้วยความตื่นตระหนกตกใจ คำนึงขึ้นว่า

“ແ່ແ່ ເປັນທ່ານຈິງ ໆ ຫາກແມ່ນມີໄຮ່ແຂ່ງແລ້ວ ເຫຼົ່າໃດຈຶ່ງມາຮູ້ຈັກເພື່ອຝຳມືອາຢາຈຳລຳນຶກທີ່ມີເຄຍຖ່າຍທອດໃຫ້ກັບຜູ້ອື່ນໄດ້ ?”

ເຢືະເຢືະຜູ້ຮູ້ຢູ່ຫນ້າພອເຫັນສີຟ້າມ້ອນຢູ່ເປັນເຫັນນັ້ນ ກໍຍັງເກີດຄວາມຫາວເຍັນຈັບໃຈຂຶ້ນທັນທີ ນາງຟຣັ່ນທັນທັນນ້ຳມືອອກໄປດ້ານນອກ ກວາດຕາແລຫາຢູ່ຕອບທຳ ຈຶ່ງເຫັນເມີເກລີດຳຈາງ ໆ ຄຸ້ນແວບອອກມາທາງນອກຫ້ອງໂຄງປານສາຍຟ້າ

ນາງກະແມ່ນຢູ່ນັ້ນ ໆ ພ້ອມທັງຕາວຂຶ້ນແບ ໆ ວ່າ

“ມ້ອນ ທ່ານເປັນຢ່າງໃດໄປແລ້ວ ? ຫລືອີ່ມວ່ານາງປິດຈຳໄດ້ສົ່ງຄົນສະກຣອຍຕາມຫລັງພວກເຮົາມາກະມັ່ງ ?”

ເຢືະເຢືະຜູ້ຮູ້ຢູ່ຫນ້າພອຍຄຶດຈຶ່ງຕາວຈຶ່ງມ້ອນແບບນຶ່ງ

ມ້ອນຢູ່ສະທ້ານຂຶ້ນທັງຮ່າງ ລຳນຶກໄດ້ວ່າຕົນເສຍກິຣຽກໄປມາກຢູ່ ຈຶ່ງຮີບອ້າປາກຫວ່ອຈົນເຫັນຟ້າສີເສື່ອງຊື່ໃຫຍ່ເສື່ອງດັງຮາຮາສ່ຳນັ້ນຫວັ່ນໄຫວ ກຸລຸບເຄື່ອນຕໍ່ອາການຜິດປຣກຕິທິຂອງເມື່ອຮູ້ໄປຈົນຫມົດສິ້ນ ຕາວເສື່ອງກັງວານວ່າ

“ແມ່ນຮ້າຍ ນັບວ່າທີ່ຈຳໄດ້ໃນກະບວນທຳເຕີຍເລຍ ມ້ອນຢູ່ຈຳຕ້ອງເລື່ອມໄສຄວາມຮູ້ເຫັນອັນກວ້າງຂວາງຂອງທ່ານ ອັນເພິ່ງກັງຈຶ່ງແຕ່ງເສີຍລື່ມ ນັບເປັນຫລວງຈີນເປີຍມດ້ວຍປຣິຍັດທຣຣມແຫ່ງຍຸດ ແຕ່ທ່ານກັບລົງມືອຢາກຮູ້ໄປຢ່າງຫາຣຸດ ໄຫວເລຍຈະມີພຣະຣຸດໃຫ້ຜູ້ຄົນສຍບຍອມຮັບນັບຖືໄດ້ ດູວ່າທ່ານຈະຄຶດຮ້າຍປັນຫນ້າໂດຍສາມາດໄດ້ກັນ ?”

ແນ້ງຍັງຟອຍຫວ່ອແຄ້ນ ໆ ຂຶ້ນແລ້ວກ່າວວ່າ

“ມ້ອນ ທ່ານວ່າເພິ່ງກັງຈຶ່ງເປັນຫລວງຈີນສູງດ້ວຍປຣິຍັດທຣຣມ ມີສິ່ງໃດເປັນຂ້ອ້າງອີງ ?”

“ເອ ເພິ່ງກັງຈຶ່ງເປັນຜູ້ມີອາຣຸດສູງສຸດຂອງເສີຍລື່ມທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່ ອັນລຳນຶກເສີຍລື່ມນີ້ມີກະຣະເປີຍທີ່ເຮັດກັດຣັດກຸມ ເປັນທີ່ເລື່ອມໄສແລະຍກຍ່ອງຫມເຂຍຂອງຊົນຊາວບູລືມມາຮ້ານປີແລ້ວ ທ່ານທີ່ເປັນຜູ້ທຣງອາຣຸດແຫ່ງຍຸດ ໄຫວ

เลยจะกลายเป็นคนเหลวไหลไร้ความดีงามได้”

แนนยังหัวร่อพลางกล่าวขึ้นว่า

“เมื่อมันเป็นเจียงเล่าของสำนักเสียวลิ้มยี แต่เหตุไหนจึงไปเป็นตัวจู
ประจําภาคเหนือของพรรคอสูรโลหิตอีก ม้อเนี่ย การกระทำนาาประการของ
พรรคอสูรโลหิตนั้น ท่านย่อมรู้แจ้งเข้าใจดียิ่งกว่าข้าพเจ้าอีกมากมายนักดอก”
ม้อเนี่ยยับจนต่อถ้อยคำโต้ตอบทันที

แนนยังปล้นตวาดเสียงกังวานว่า

“ม้อเนี่ย ท่านยังมีคำอ้างอิงอย่างไรอีก”

ในขณะเวลานั้น ที่หน้าห้องโถงมีเงาดำถลันวูบวาบ แล้วสตรีในชุดดำ
ที่มีแพรดำคลุมหน้าจำนวนสามคน พวกเขามาเฝ้าเรียงอยู่ที่หน้าประตูห้องโถง
สตรีผู้ยืนกลางกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“ฮูหยิน ท่านลืมคำพูดของให้ฮูหยินแล้วหรือ ?”

เหียบเฮียะฮูฮูหยินลอบสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ บนหน้าผากมีหยาด
เหงื่อเย็นเยือกไหลออกมาแล้ว หันอย่างแค้นเข้าไปกล่าวต่อสตรีทั้งสามคนว่า

“มิต้องรบกวนให้มาถามไถ่ดอก ข้าพเจ้าไหนเลยจะกล้าฝ่าฝืนคำ
ประกาศิตของให้ฮูหยินได้”

สตรีชุดดำผู้อยู่กลางหัวร่อเย็นชาแล้วกล่าวว่า

“คาดว่าคุณก็มกล้ำจะกลับกลอกเปลี่ยนใจไปได้”

สภาพนี้ตกอยู่ในสายตาแนนยังจนสิ้นเชิง จึงลอบสงสัยใจอย่างเร้นลับ
คำนึงขึ้นว่า

“นี่มันเป็นเรื่องอย่างไรกันแน่เล่า ?”

ฉับพลันนั้น นางจึงตวาดเสียงกระดังว่า

“ท่านทั้งสามคนเป็นผู้ใด ?”

สตรีชุดดำหัวร่อใส่หน้าแล้วกล่าวว่า

“สามเทพธิดาจำแลง ได้บารมีของบัวนกกัษวงนี้ !”

แนนยังลอบตื่นตระหนกอย่างยิ่ง คำนึงในใจว่า

“มาแล้ว ในที่สุดก็มาถึงแล้ว ตีเจียงผู้มีอาวุโส ในที่สุดก็รอคอยจน

พวกเจ้าเล่นเข้ามาหาทั้งดึกแล้ว”

แต่ที่ริมโสตนางพลันได้ยินเสียงอันแผ่วเบาแต่ชัดเจนถามขึ้นว่า

“ท่านอย่าได้เปิดเผยร่องรอยพิรุธอย่างไรไปเป็นอันขาด สามเทพธิดาจำแลงของบ้านเก็กฮ่วนนี้ กำลังจับจ้องสังเกตดูความเคลื่อนไหวของพวกเรา ข้าพเจ้าจะขออนุญาตท่านก่อน ข้าพเจ้าฟังน้ำเสียงของท่านคล้ายอิสตรีอย่างยิ่ง ท่านใช้แรงงานที่ร่วมทางกันหนีออกมาจากตึกโกวแซซังหรือไม่ ? หากแม่นยำจริงยี่มน้อย ๆ ให้กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีวาจาสำคัญจะบอกกล่าวให้แก่พวกท่าน”

นางยังมิเคยคาดฝันว่า เหตุการณ์จะอุบัติไปในสภาพนี้ สายตาของนางจ้องจับใบหน้าเซี่ยเซี่ยฮงฮุ่ยเหิน เห็นนางมีสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง แต่แฝงด้วยความหมองคล้ำรันทด เปี่ยมด้วยความอึดอัน

นางยังสังเกตออกว่า นางมีความจริงใจอย่างไม่หลอกลวง จึงยี่มน้อย ๆ ให้กับนาง

เซี่ยเซี่ยฮงฮุ่ยเหินพลันถอยหลังออกไปหนึ่งก้าว คล้ายดังถูกทำร้ายอย่างรุนแรง แต่ก็ระงับใจได้ทันที กล่าวเสียงทงลมปราณต่อไปว่า

“เป็นแนโกวเนี้ยจริง ๆ อย่างนั้น ตึกโกวแซซังย่อมต้องอยู่ร่วมกับท่านในที่นี้แล้ว จริงดังคำคาดเดาของปีศาจเฒ่า เนื่องจากเบาะแสในลายแทงกระถางทองของบู๊ลิ้ม ก่อปรกกับการแสดงทิวเพชรพลอยสามทิวในสำนักคุ้มกันภัยซึ่งบู๊เปี่ยงเก็กเมืองกิมเล้งมาคาดค่านวน พร้อมทั้งองค์กรข้าพเจ้านี้ที่กลายเป็นคนเลอะเลือนพันเพื่อนไป มันจึงคำนวณถึงว่าในจำนวนสามคนนั้น จะต้องเป็นท่านและตึกโกวแซซัง เพียงมีทราบว่ายายชราซุตสีเทาอีกผู้หนึ่งเป็นใครเท่านั้นเอง”

นางยังใจจดใจจ่อต่อการฟังจนเคร่งเครียด

สตรีชุดดำทั้งสามคนส่งเสียงเยินยอกระด้างขึ้นเร่งเร็ว่า

“เซี่ยเซี่ยฮงฮุ่ยเหิน เหตุไฉนยังไม่ลงมือ ?”

เซี่ยเซี่ยฮงฮุ่ยเหินหาได้สนใจไยดีไม่ คงกล่าวเสียงทงลมปราณกล่าวสืบไปว่า

“แนโกวเนี้ย เหล่านักสู้ผู้มีฝีมือของบู๊ลิ้มที่ไปในปราสาทบ้านเก็กเก็ง

ต่างถูกปีศาจเผ่าบ้านเกิดตักขึ้นใช้วิชาพลังธรรมชาติละลายโลหิตอันมีเฉพาะตัว สกัดจุดซึ่งแท้จริงสำคัญเอาไว้โดยสิ้นเชิง ตลอดเวลาหนึ่งปีนั้นหากแม่น้ำไม่สร้าง คุณงามความดีให้แก่พรรคอสูรโลหิต ถูกคลายจุดปลดปล่อยออกไปแล้ว พอถึงเวลาตามกำหนดก็จะต้องสิ้นสติจนเสียชีวิตไป เราทั้งสามคนนั้นก็เป็สภาพนี้เช่นกัน การมาสืบเสาะบุญคุณของเราในครั้งนี้ มาเพราะรับคำสั่งจากปีศาจเผ่า หนึ่งเพื่อทดสอบดูว่า ผู้คนภายในคฤหาสน์นี้จะเป็นตักโกวแซซึ่งดั่งที่มันระวางสงสัยอยู่ใช่หรือไม่”

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ สีหน้าพลันเคร่งเครียดอย่างโหดเหี้ยม กล่าวสืบต่อไปว่า

“โกวเนี่ย อีกสักครู่เมื่อข้าพเจ้าลงมือช่วงชิงกระถางทองของบู๊ลิ้ม ท่านจะอย่างไรคงได้ลงมืออย่างหนักหน่วงจนปลิดชีวิตข้าพเจ้าไป จึงจะสามารถคลายความระวางสงสัยของปีศาจเผ่าออกไปได้ หากแม่น้ำข้าพเจ้ายังมีชีวิตรอดกลับไปแล้ว ปีศาจเผ่าก็ต้องเข้าใจว่า เป็นตักโกวแซซึ่งอย่างมิต้องสงสัยใจ แน่โกวเนี่ยท่านย่อมจะคำนวณได้ถึงผลสุดท้ายที่จะบังเกิด นั่นคือเสีย-เทียมอุสือ น้องสาวข้าพเจ้าก็มเหยก้าจู เล็กอุ้หลังจู จะต้องมือนั้นตายถึงแก่ชีวิตเป็นแน่แน่นอน หรืออาจบางทีชีวิตของคนประดานั้น จะต้องถูกนำมาข่มขู่แลกเปลี่ยนกับกระถางทองของบู๊ลิ้มด้วยน้ำมือปีศาจเผ่าอย่างแน่นอน”

แน่นิ่งยังพอได้ฟังก็สะท้อนใจอย่างรุนแรง ตะโกนกร้องโง่งในใจว่า

“จะใช้ได้อย่างไรกัน จะทำได้อย่างไรกัน หากแม่น้ำเราฆ่าเซี่ยเซี่ยฮะฮูฮุฮิน...อา ไม่ได้... ไม่ได้อย่างเด็ดขาด”

สตรีชุดดำทั้งสามคนพลันตวาดเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“เซี่ยเซี่ยฮะฮูฮุฮิน ขอจำกัดให้ท่านลงมือไปในบัดนี้เลย หากแม่น้ำยังมีลมมืออีก พวกเราจำต้องกลับไปรายงานต่อให้ฮูฮุฮินแล้ว”

แน่นิ่งยังทราบต้นสายปลายเหตุของเรื่องนี้แล้ว นางจึงตวาดอย่างเด่นชัดขึ้นว่า

“นางปีศาจที่ชั่วช้าเลวทราม เหตุไฉนพวกเจ้าจึงมิกล้าลงมือเอง”

ขณะเวลานั้น ตาทั้งสองของม้อเนี่ยได้แดงฉานไปแล้ว คำรามสุดเสียง

ขึ้นว่า

“มอเนี้ยมี้เจียมตัว จะขอลงมือช่วงชิงกระถางทองของปู่ลิ้มเลย”

นางกล่าวออกจากปากได้ ก็กระทำไปตามนั้นทันที ถลันกายแหวกหนึ่ง ก็ถลาเข้าไปได้ร่วมสิบเชียว ยื่นมือตะปบใส่กระถางทองของปู่ลิ้มทันที

แน่นิ่งยั้งตื่นตระหนกจนต้องรีบสะบัดแขนเสื้อขึ้นฉวยหนึ่ง ตวาดไปว่า

“หยุด ! ท่านมิใช่เป็นคู่มือของข้าพเจ้า”

พลั้งเพมรณะทะลักออกจากแขนเสื้อ ทลายเข้าใส่มอเนี้ยมจนต้องเซถลาออกไปสามก้าว

สตรีชุดดำทั้งสามคน ส่งเสียงอันเย็นชากระด้างขึ้นว่า

“มอเนี้ยม จงรีบใช้พลังอันหนักหน่วงพาตีส่มัน”

มอเนี้ยมมีสีหน้าเจ็บช้ำเศร้าสลด เหลือบแลดูเชียวเฮียะฮู้ฮูหยินด้วยความจงรักภักดีแวบหนึ่ง

เชียวเฮียะฮู้ฮูหยินสะท้านใจอย่างรุนแรง ทราบความหมายในการกระทำของมอเนี้ยมแล้ว จึงรีบตวาดห้ามเสียงดังกึกก้องขึ้นว่า

“มอเนี้ยม ท่านหาใช่เป็นคู่มือของเจ้าเผ่าชั่วร้ายนี้ไม่ดอก จงรีบคุ้มกัน ฮี้ฮี้ไปอยู่ยังด้านข้างไว้ ปล่อยให้เราลองประมือกับมันดูสักครั้งหนึ่งก่อนเถิด”

แน่นิ่งยั้งลอบคิดในใจว่า

“เชียวเฮียะฮู้ฮูหยินจะลงมือจริง ๆ แล้ว และเห็นที่จะต้องปิดป้องกัน อย่างหลอกล่ออำพราง ในเจตนาของนางต้องการให้เราพาตนให้ตายคามือในครั้งนี้เดียว โดยหวังช่วยเหลือตระกูลแซ่ซังกอกทุกตัวคน อันการสละชีวิตตนเข้าช่วยเหลือผู้อื่นนี้ นับเป็นวีรกรรมอันยิ่งใหญ่ เป็นพระคุณอันไพศาล เราไหนเลยจะกระทำไปได้อดความหวังของนางเล่า”

แต่ทว่า นางก็มีอาจจะกระทำให้กับสตรีชุดดำทั้งสามได้เห็น ในใจนั้น กระวนกระวายด้วยความมุ่งหวัง ขอให้ตึกโกวแซ่ซังรีบเลิกการการฝึกปรือพลังในเวลาอันสั้น ๆ นี้ ออกมาคร่ำตัวสตรีชุดดำทั้งสามไว้ ขอเพียงความเป็นความตายของเชียวเฮียะฮู้ฮูหยิน บุตรี และมอเนี้ยม มิได้ถูกผู้คนภายนอกทราบข่าว บ้วนแก้ติ่งกุนก็มีอาจจะตกลงปลงใจ ว่าผู้เป็นเจ้าของกระถางทอง

นี่คือตักโกวแซซงนั่นเอง

แน้งยังครุ่นคิดไปพลาง กล่าวเสียงเย็นชากระด้างไปพลางว่า

“ซูหยิน ท่านก็มีใช้เป็นคู่มือของข้าพเจ้า”

เซี่ยะเฮียะฮู้ซูหยินกล่าวเสียงเย็นเยือกว่า

“ไม่แน่มาก”

สตรีชุดดำทั้งสามคน มีผู้หนึ่งทวาดอย่างเดือดดาลขึ้นว่า

“ซูหยิน ท่านยังไปกล่าววาทะไรสารอย่างไรรกับมันอีก หากมันท่านมีเจตนาจะถ่วงเวลาโดยจงใจแล้ว ดูว่าให้ซูหยินจะอภัยให้กับท่านหรือไม่?”

ม้อเนี้ยคำรามขึ้นด้วยความแค้นเคืองว่า

“นายรัก ท่านอย่าห้ามปราม วันนี้ข้าพเจ้าจะต้องทดสอบฝีมือเจ้าเฒ่าชั่วร้ายนี้ให้จงได้”

วาทะพอลดคำ ร่างถลันเข้าไปแน้งยังอย่างโหดเหี้ยมดุเดือดด้วยท่าทีที่เอาจริงเอาจัง

แน้งยังตื่นตระหนกตกใจยิ่ง นางเพียงทราบวาทะเซี่ยะเฮียะฮู้ซูหยินมีเจตนาจะสละชีวิตเข้าช่วยผู้อื่น แต่สำหรับม้อเนี้ย นางเป็นผู้ได้รับวิชาของสำนักปราสาทโลกันตร์มาอย่างสูงส่ง มาตรฐานพลังการฝึกปรือยังมีถึงขั้น แต่แน้งยังจะรับมือเอาไว้ได้หรือไม่ นั่นยังเป็นที่แน่ใจใครเลย

แน้งยังจึงมิอาจไม่ผนึกลมปราณเทพมรณะขึ้นจนถึงแปดส่วน มือซ้ายยังได้เกร็งกำลังดรรชนีประกายสายฟ้าตั้งท่าเตรียมพร้อมรับการรับการจู่โจมอย่างเคร่งเครียด

ม้อเนี้ยถลันกายจนใกล้แล้วจึงชะลอช้าลง พลันคำรามเสียงดังสนั่นหวั่นไหวว่า

“เราจะฟาดเจ้าเฒ่าชั่วร้ายให้ตายคามือเลย”

พลังลมพินาศจากโลกันตร์ฟาดออกไปจากฝีมือจนดังสนั่นหวั่นไหวด้วยพลังอันหนักหน่วงแกร่งกร้าว แน้งยังทวาดเสียงกระด้างขึ้นว่า

“ม้อเนี้ย ท่านหาที่ตาย!”

เซี่ยะเฮียะฮู้ซูหยินพลันร้องขึ้นด้วยความเจ็บช้ำว่า

“มอเนี้ย”

แนนยังใช้พลังลมปราณเทพมรณะจนถึงแก่ส่วน ตัวตพาตรับออกโดยฉับพลัน แต่พอพลังเพิ่งหลุดออกจากมือ พลันรู้สึกพลังฝ่ามือที่พาตมาของมอเนี้ย ได้ถูกรั้งกลับออกไปโดยสิ้นเชิง ริมโสดได้ยินเสียงของเขียะเฮียะฮู้ฮูฮิน กล่าวทางลมปราณมาอ่อนหวานว่า

“แนโกวเนี้ย โปรตได้ให้ความกรุณา มอเนี้ยมีจิตคิดคุ่มครองตักโกวแซซังอย่างจงรักภักดี หวังสละชีวิต...”

วาจาทุกถ้อยกระหรงความของเขียะเฮียะฮู้ฮูฮิน ดังราวเหล็กแหลมที่ทิ่มแทงดวงใจแนนยังจนสุดจะเจ็บปวดรวดร้าว แต่เนื่องจากนางใส่หน้ากากหนังมนุษย์ จึงมีอาจมองเห็นความเปลี่ยนแปลงของใบหน้าได้ วาจาเขียะเฮียะฮู้ฮูฮินยังมีทันขาดคำ แต่แนนยังไหนเลยจะรั้งพลังฝ่ามือกลับได้ดังใจหวังเล่า

จึงมีเสียงดังโครมขึ้นจนสนั่นหวั่นไหวไปทั่วบริเวณ

มอเนี้ยยังแผ่ร้องเสียงโหยหวนด้วยความเจ็บปวด โลหิตสด ๆ พุ่งออกจากปากเป็นลำยาว ร่างสิ้นโงนเงนปานจะล้มคว่ำลงแล้ว

แต่เสียงร้องอันเจ็บปวดของนางพอผ่านไป กลับกลายเป็นเสียงหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งดาลใจขึ้นทันที เสียงหัวร่อของนางครั้งนี้ดูจดังกับเป็นค้อนใหญ่ที่กระแทกเข้าไปใส่กลางอกของแนนยังจนถนัดถนี่

ท่ามกลางเสียงหัวร่ออันคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนนี้ เสียงอันอ้อมแอ้มมิชัดเจนของมอเนี้ยได้กล่าวอย่างเลอะเลือนขึ้นว่า

“นายรัก มอเนี้ยขอจากไปก่อนแล้ว นายรักท่านรีบไปจากที่นี่เถิด เจ้าของกระถางทองนั้นมิใช่เป็นคนที่ท่านจะต้านทานรับไว้ได้จริง ๆ มัน... มันโหดเหี้ยมไร้เมตติ... มันคือจอมอสูรของมวลลหมู่มนุษย์... มันไม่... ไม่ใช่ตักโกวแซซัง นายรัก... หนี”

สตรีชุดดำที่อยู่ทางด้านหลัง พลอยได้ยินเสียงบอกของนางอย่างชัดเจน จึงตวาดขึ้นว่า

“มอเนี้ย ท่านว่ากระไร มันมิใช่เจ้าเด็กตักโกวจริง ๆ หรือ ?”

มือเนี้ยผืนพลังลมปราณอึดสุดท้ายเอาไว้อย่างเต็มที่ ส่งเสียงหัวร่ออัน
สลดรันทดแล้วกล่าวว่า

“มีไช่ดอก มันมีไช่ท่านเจ้าสำนัก”

นับพลันนั้น แท้ทั้งสองของนางพลันระทวยสิ้นริ้วแรง คุณเข้าลงบน
พื้นจันดงโครมใหญ่ ทิวร่างสิ้นสะท้านไม่หยุดยั้งจนแทบมีอาจคุกเข่าเอาไว้ได้
นางส่งเสียงหัวร่อและร้องให้อย่างแทบแห่งขึ้น แล้วกล่าวว่า

“ซือเจ็กผู้เจ้าสำนัก มือเนี้ยขอกราบลาแล้ว พี่ชายข้าพเจ้าตายอย่าง
อนาจอนาถอย่างยิ่ง ซีโอเจ็กเจ้าสำนักท่านจงสามารถไต่ยีนคำกล่าวข้าพเจ้าจะ
ต้องล้างแค้นแทนพี่ชายของข้าพเจ้าด้วย มือเนี้ยมาตรแม้นจะอยู่ในปรภพก็ยัง
สำนึกในพระคุณ...”

เสียงของนางแผ่วเบาลงทุกครา ร่างก็โงนเงนจนมีอาจจะทรงเอาไว้ได้แล้ว
นับพลันนั้น บนเพดานห้องโถงพลันมีเสียงทวาดปานอสนีบาตฟาด
ลงว่า

“มือเนี้ย ชักก่อน !”

เงาสีเทาสายหนึ่งพุ่งปราดลงจากเบื้องบนอากาศปานสายฟ้า
สตรีชุดดำที่ยืนหน้าประตูทั้งสามคนพอเห็นเข้าต่างร้องขึ้นพร้อมเพรียง
กันว่า

“เจ้าเด็กตึกโกว !”

เซี่ยะเฮียะฮู้ฮูหยินร้องขึ้นด้วยความตื่นตันกระวนกระวายว่า

“ตึกโกวแซซัง อย่าปล่อยสตรีชุดดำทั้งสามคน หากมันปล่อยไปแม้
แต่คนเดียว เจ้าจะมีมหาภัยกรายใส่ศีรษะทันที ยังมีพวกปลอมแปลงกายเตร
อยู่ทางนอกคฤหาสน์บู๊จุนเหล่านั้ ยิงมีอาจจะปล่อยปลະให้รอดไปได้แม้แต่
คนเดียวด้วย”

เสียงร้องของนางพอเพิงขาดคำ พลันไต่ยีนเสียงหัวร่ออันประหลาด
พิกลดังออกมาจากนอกห้องโถง เงาร่างสีเทาอีกสายหนึ่งพุ่งปราดหายวับไป
ในพริบตาเดียว

ตึกโกวแซซังร้องตอบไปว่า

“ฮูหยินวางใจได้ พวกนางจะไม่มีทางรอดเลยแม้แต่คนเดียว ฮูหยินมือนี้อยู่ได้รื้อแร่ปางตายแล้ว โปรดรีบไปช่วยเหลือนางอย่างแข็งขันสักครั้งขอเพียงยืดยาวอีกชั่วครู่โดยไม่ให้ขาดใจตายไป ก็ต้องมีทางช่วยชีวิตเอาไว้ได้อย่างแน่นอน”

เซี่ยเซี่ยฮูฮูฮินกระโดดปราดไปที่ข้างกายมือนี้อย่างรวดเร็ว แต่มือนี้อย่างมีอาจเคลื่อนไหวได้แล้ว มีแต่ทรวงอกเท่านั้นที่ยังพอบอบอุ้มอยู่บ้างอย่างเลื่อนวางเซี่ยเซี่ยฮูฮูฮินรีบไขว่หลังลมปราดที่มีอยู่ ถ่ายทอดเข้าไปภายในจุดเส้นชีพจรของนางอย่างคร่ำเคร่งเร่งร้อน

มือนี้อยู่ระบายนอกจากปากยาว ๆ แต่ยังคงกล่าวเบา ๆ คล้ายดังเป็นคำละเมอว่า

“ไม่... ไม่... มันไม่ใช่ตักโกวแซ่ซ่ง... ซือเจ็กเจ้าสำนัก... ท่านต้องล้างแค้น... ให้... พี่... ชาย... ข้าพเจ้า”

เซี่ยเซี่ยฮูฮูฮินน้ำตาไหลพรากดังทำนองหลาย รู้สึกตื่นตันต่อความจงรักภักดีของมือนี้อย่างที่ยอมสละชีวิตเข้าแลกกับนายรักอย่างไม่อภัยอาวรณ์สตรีชุดดำทั้งสามคนหันร่างจะกระโดดออกไปจากห้องโถง แต่ปากยังร้องเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

“กระจายกันออกไป ขอเพียงหนีรอดหนึ่งคน”

สตรีทั้งสามสะกิดปลายเท้าเล็กน้อยก็แหลบร่างจะออกจากห้องโถง นับว่ามีชีวิตมาอย่างอดเยี่ยมสูงส่งอย่างยิ่งทีเดียว

ขณะนั้น แฉ่งยังในเสื้อเกราะสีเงินได้ตวาดเสียงดัง ๆ ว่า

“แซ่ซ่งโก เหล่านั้นเป็นพวกนางจำแลงแปลงกายเป็นบัวนกกะฮ่งหนึ่งจะปล่อยให้หลุดรอดไปไม่ได้แม้แต่คนเดียว”

ขณะกล่าวนั้น นางได้ใช้ชีวิตมาอย่างฟ้าแลบพุ่งรุ่งกระจาย พุ่งกายปราดออกไปจุดตั้งสายฟ้าในทันที

แต่ตักโกวแซ่ซ่งแค้นหัวร่ออย่างโหดเหี้ยมขึ้นแล้วกล่าวว่า

“ยังมั่ว วางใจได้ พวกนางหนีรอดดอก”

เงาร่างสีเทาถลันแปลบปลาบอยู่รอบหนึ่งจุดตั้งเป็นภูตพรายอันแท้จริง

พลันมีเสียงแผดร้องเจ็บปวดโหยหวนดังขึ้นอย่างสิ้นขวัญสะท้านใจ

ติกโกวแซซังส่งเสียงห้าวร่ออันสดใสกังวาน ดังกึกก้องจนแน่นไปทั่วทั้งห้องโถงใหญ่

แนงยังงุกใจได้คิด ร้องเสียงดัง ๆ ออกไปอีกว่า

“แซซังกอ อย่าได้ฆ่าฟันนางจนหมดสิ้น ร้องรอยของพรคอสูโรหิต และบ้านเกิดช่วงนี้ เราจะเค้นถามได้จากตัวนางเหล่านี้ ดีเจียงผู้มีอาวุโสกำลังต้องการหานางอย่างยิ่งอยู่”

เสียงห้าวร่อดังกึกก้องของติกโกวแซซังแว่มาอีก กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าทราบดี”

วาจาพอเพียงขาดคำ เสียงครางหนัก ๆ ได้ดังขึ้น แล้วร่างของสตรีชุดดำถูกเหวี่ยงกระดอนขึ้นสู่เบื้องสูงร่วงหล่นลงพาดกับพื้นดังโครมใหญ่

พร้อมกันเวลานั้น เสียงห้าวร่อเล็ก ๆ อันประหลาดพิกลได้ดังมาทางนอกห้องโถง พลันมีเงาร่างหนึ่งพุ่งปราดเข้ามา หล่นลงโครมจนเสียงกึกก้องบนพื้นห้องโถง มันเป็นขอทานวัยกลางคนนั้นเอง

เงาสีเทาสว่างวูบขึ้น แล้วจึงปรากฏร่างของดีเจียงที่มีหนวดเคราขาวโพลง และยังคงสั่นพลี้อยู่ไม่หยุดยั้ง

ที่ซอกแขนของขุนพลพสุธา ยังหนีบร่างสตรีชุดดำมาอีกคนหนึ่ง เท้าทั้งสองของนางยังคงดิ้นรนอยู่จนแกว่งไกว

ขุนพลพสุธาเหวี่ยงร่างนางลงบนพื้นอย่างหนัก ๆ ประกบนิ้วทิ่มไปจุดดังสายฟ้าแลบ สักจุดจุดสำคัญของนางทั้งสามแห่งอย่างว่องไว เสียงห้าวร่อเล็ก ๆ อันประหลาดพิกลได้ดังขึ้นอีกครั้งหนึ่งจึงกล่าวว่า

“ร้องรอยของนางปีศาจเผ่า พวกเจ้าในวันนี้ยังจะมาอำพรางเราอีกหรือ”

พลาถส่งเสียงห้าวร่อเล็ก ๆ อันประหลาดพิกลขึ้นอีกแล้ว เสียงห้าวร่อดังจนเขียะเฮียะฮู้ฮูหยินต้องขมวดคิ้วนี้วหน้า พลั้งที่กำลังแผ่พุ่งเข้าไปในร่างม้อเนี้ย แทบมีอาจปะติดปะต่อไว้ให้ยืนยาวได้เลย

ติกโกวแซซังกังวลใจจากการบาดเจ็บของม้อเนี้ยเป็นอย่างยิ่ง รีบเดินไปยื่นมือหาบที่ทรงอกของนาง พลันมีสีหน้าเคร่งเครียดขึ้นทันที เดินตรงไป

เบื้องหน้าขุนพลพสุธา น้อมกายการวระจนจรดพื้นแล้ววิงวอนขึ้นว่า

“ท่านผู้มีอาวุโส หลานศิษย์ของข้าพเจ้าผู้เยาว์ได้รับบาดเจ็บสาหัส จนแทบมื่ออาจจะช่วยเหลือพยาบาลได้ ขอรบกวนท่านผู้มีอาวุโสโปรดได้กรุณาส่งเสริมด้วย”

ขุนพลพสุธากวาดตาอันเย็นชามองดูมือนัย ที่นอนชมอยู่บนพื้นแวบหนึ่ง พลันพลิกตาทั้งสองขึ้นสู่เบื้องสูงแล้วกล่าวว่า

“ทหารก เราสั่งสอนวิชาการพยาบาลให้กับเจ้ามากมายก่ายกอง เจ้าเรียนแล้วไปทิ้งไว้ในที่ใดจนหมดสิ้นเล่า ?”

ติกโกวแซซึ่งการวระจนจรดพื้นอีกครั้ง จึงตอบว่า

“ท่านผู้มีอาวุโส นางบาดเจ็บสาหัสเกินไป หัวใจแทบจะถูกกระแทกจนแหลกลาญลง ข้าพเจ้าผู้เยาว์ไม่มีความมั่นใจแม้แต่น้อย จึงมิกล้าจะรู้วามไปได้”

“น่าห้าวร่อ หัวใจยังไม่แตกสลาย ย่อมต้องมีทางช่วยเหลือได้”

กล่าวพลางพิจารณาดูมือนัยไปอีกแวบหนึ่ง เห็นหน้านางเหลือองซีดดังราวกับกระดาษทอง ลมหายใจรวยรินขาดห้วง พึ่งแต่ลมปราณที่เซี่ยะเซี่ยะฮู้ฮู้ยินถ่ายทอดเข้าไปในจุดเมี่ยมึงฮวก ดำรงไว้มิให้ขาดใจตายในทันทีเท่านั้นเอง

ขุนพลพสุธาแค่นเสียงเย็นชาขึ้นแล้วกล่าวว่า

“ทหารก ใช้วิธีก่อกรวนจุดหนึ่งร้อยแปดแห่งในร่างนางเอาไว้ รับรองว่านางจะไม่มีโอกาสภัยอย่างไรเกิดขึ้น”

ติกโกวแซซึ่งรับการวระขอบพระคุณอย่างปลาบปลื้มปิติ กล่าวขึ้นว่า

“เป็นพระคุณยิ่งในการแนะนำของท่านผู้มีอาวุโส”

พลางขอร้องให้เซี่ยะเซี่ยะฮู้ฮู้ยินและเซี่ยะเซี่ยะกงจู้ช่วยกันประคองร่างมือนัยให้ยืนขึ้นมา

ติกโกวแซซึ่งจึงได้ทรุดกายนั่งลงอย่างแช่มช้า ผนึกกำลังในร่างให้เข้มแข็งแกร่งกร้าวเสียก่อน จึงได้ลุกขึ้นยืนเนิบนาบเดินตรงมาที่เบื้องหน้ามือนัย นิ้วทั้งสองมือที่มัสักได้ปูดดั่งกับเป็นพายุฝนอันโหมกระหน่ำ

ในขั้นแรก ปลายนิ้วขาได้จี้สกดเข้าไปสู่จุดเสียดงกของม่อเนี้ย
เซี่ยะเซี่ยะฮู้ฮูหยินตื่นตกใจจนต้องร้องอุทานขึ้นสุดเสียง แต่ตักโกวแซ-
ซังมิได้ไปสนใจไยดีด้วย มือซ้ายคงประกบที่มสกดเข้าไปสู่จุดซิมคำฮวก เซี่ยะ-
เซี่ยะฮู้ฮูหยินต้องสะท้านขึ้นทั้งร่างจนลั่นระริก คำนึงในใจว่า

“อันวิธีการพยาบาลเช่นนี้ นับเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ได้เห็นมา กล่าวได้
ว่าอันตรายอย่างหาวดเสียวที่สุดแล้ว”

จากนั้น เท้าที่ตักโกวแซซังสกดไปตามจุดต่าง ๆ ล้วนแล้วแต่เป็นจุด
สำคัญของร่างกาย ที่ยามปรกติหากถูกเข้าแล้ว แม้นมิตายก็ต้องบาดเจ็บ
สาหัส แต่ละครั้งได้เพิ่มความรวดเร็วขึ้นทุกครา จวบจนในภายหลังคล้ายดัง
พายุฝนที่โหมกระหน่ำ หรือดุจสายฟ้าคะนองฝน ร่างได้หม่นวนอยู่รอบกาย
ม่อเนี้ยอย่างแคล่วคล่องปานลูกช้างใหญ่

อย่างแถมซ้ำ ร่างตักโกวแซซังมีเหงื่อภาพไหลโซมชุ่มโชกไปทั่ว แสดง
ว่าการรักษาพยาบาลด้วยวิธีนี้เป็นการสูญเสียกำลังภายใน และผืนกำลังอย่าง
ท่วมเทียง

ในที่สุด ตักโกวแซซังได้เชื่องช้าลงม่ออีกครั้ง วนกลับมาอยู่ที่เบื้องหน้า
ม่อเนี้ยอีก

ในฉับพลันทันที ได้ยินเสียงตวาดก้องขึ้น

พร้อมกับเสียงที่ตวาดออก นิ้วมือซ้ายได้กรีดฝ่าอากาศจนมีเสียงดังควาก
สกดเข้าไปสู่จุดศูนย์บนท้องน้อยของม่อเนี้ย

ม่อเนี้ยครองหนก ๆ ขึ้นในลำคอ ร้องอุทานดัง ๆ แล้วอ้าปากกระอัก
โลหิตสีคล้าออกมาหนึ่งกอง ตาทั้งสองเหลือกลานขึ้นสู่เบื้องสูง ร้องสุดเสียง
ไปว่า

“เจ็บแทบตายแล้ว”

หงายร่างได้ก็ล้มตึงไป เซี่ยะเซี่ยะฮู้ฮูหยินและกงจู้ตื่นตระหนกจนหน้า
ถอดสี รีบประคองร่างของม่อเนี้ยเอาไว้มิให้หงายไปทางด้านหลัง

ตักโกวแซซังถลาเท้าก้าวกลับไปเจ็ดแปดก้าวอย่างรวดเร็ว ระบายลม
จากปากยาว ๆ แล้วจึงทรุดกายลงนั่งขัดสมาธิ พริ้มตามนีกกำลังขึ้นม่ออย่าง

คร่ำครวญ

มือนัยเมื่อสิ้นสติไปอีกพักใหญ่ จึงได้ลืมตารู้สึกตัวขึ้น

ขุนพลพสุธาในขณะนี้ ส่งเสียงหัวร่ออันประหลาดพิกลขึ้นแล้วกล่าวว่า

“ทหารก สำเร็จแล้ว ความสามารถของเราทั้งมวลถูกเจ้าฝึกปรือไปจนหมดสิ้นแล้ว”

กล่าวพลางเดินไปที่ด้านหลังตึกโกวแซซัง ยกฝ่ามือทั้งสองทาบไว้ในใจกลางหลัง ช่วยเหลือการฝึกกำลังให้แก่ตึกโกวแซซัง ซึ่งทำให้ตึกโกวแซซังสามารถฟื้นคืนเข้าสู่สภาพปรกติได้ในเวลารวดเร็ว รีบรังกำลังแล้วลุกขึ้นกราบขอพระคุณ

ขุนพลพสุธาโบกมือขึ้นแล้วกล่าวว่า

“ทหารก โยต้องมาขอบอกขอบใจกระไรกัน แต่ทว่า...”

ดาทั้งสองพลันมีประกายแวววับขึ้น ส่งเสียงดัง ๆ ว่า

“ตึกโกวแซซัง เรามีความหวังอยู่อย่างหนึ่ง มิทราบว่าจะเจ้าจะรับปากเราหรือไม่ ?”

ตึกโกวแซซังเห็นขุนพลพสุธามีท่าทีเคร่งขรึมจริงจังอย่างยิ่ง จึงทราบว่าจะต้องเป็นเรื่องอันสำคัญหาใช้อย่างอื่นมิได้ รีบน้อมกายตอบอย่างเคารพนบนอบว่า

“ท่านผู้มีอาวุโส ต้องการสิ่งอันใด โปรดสั่งมาได้เต็มที่ ขอเพียงตึกโกวแซซังมีกำลังกระทำตามคำสั่งได้ มาตรฐานจะบุกน้ำลุยไฟก็ไม่ปฏิเสธขัดขึ้นเลย”

ขุนพลพสุธาครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดก็กล่าวขึ้นว่า

“ขุนพลปากฟ้าและพสุธาทั้งสองคนมิเคยรับศิษย์ไว้แม้แต่คนเดียว ปัจจุบันนี้เจ้าได้ฝึกปรือในศาสตร์ทุกแขนงของสองขุนพลโดยสิ้นเชิง เจ้านับว่าเป็นทายาทรับช่วงวิชาต่อมาจากสองขุนพลแล้ว ทหารก เจ้าจะให้ครูหรือไม่ ?”

ตึกโกวแซซังพอได้ฟังรีบถอยหลังไปสามก้าวอย่างตื่นตระหนก และพลันคุกเข่าลง แม้แต่ศีรษะก็มิกำลังยขึ้น เรียงเสียงดัง ๆ ว่า

“ขุนพลปากฟ้าและพสุธาทั้งสองท่านเป็นบุคคลอันมีศักดิ์ศรีสูงส่งเพียงใดแล้ว ข้าพเจ้าผู้เยาว์ได้เข้าสู่สำนักปราสาทโลกันตร์แล้ว และยังเป็นถึงเจ้า

สำนักอีกด้วย อันพลังวิชาฝีมือของปราชญ์โลกกันตร์นี้ ก็ได้ถ่ายทอดสู่ข้าพเจ้า
อย่างถูกต้องสมบูรณ์ ท่านผู้มีอาวุโสมีเกรงไปว่าจะเป็นการทำลายเกียรติภูมิ
อันสูงส่งของสองขุนพลพาฟ้าพสุธาดอกหรือ เรื่องนี้ หวังว่าท่านผู้มีอาวุโส
โปรดได้ไคร่ครวญให้ลึกซึ้งด้วย”

ขุนพลพสุธาส่งเสียงหัวร่ออันประหลาดพิกลขึ้นอีก กล่าวว่า

“ทารก เจ้าชายฉลาดยิ่งนัก เล่าสู่ก็เพราะเห็นเช่นนั้น จึงได้รื้อไถ้มาได้
กล่าวออกปาก แต่วันนี้เราขุนพลพาฟ้าและพสุธา จะต้องมีทายาทรับช่วงต่อ
ไว้สักคนหนึ่งให้ได้”

ในยามนั้น ขุนพลพสุธาค่ายดั่งมีความกระสับกระส่ายยิ่ง ได้เดิน
พล่านไปมาอยู่ภายในห้องโถงใหญ่แล้วชะงักกายลงในทันใด กล่าวเสียงดัง ๆ
กับตึกโกวแซซึ่งว่า

“ทารก ไม่ได้ เจ้ามีอาจจะละทิ้งตำแหน่งเจ้าสำนักอะไรของเจ้าไปได้
หรือ ?”

ตึกโกวแซซึ่งสันติระอย่างสลดรันหด สีหน้าพลันเคร่งขรึมจริงจัง
ขึ้นอย่างเด็ดเดี่ยว กล่าวว่า

“ท่านผู้มีอาวุโส สำนักปราชญ์โลกกันตร์นี้ มาตรแมนเมื่อหลายสิบปี
ก่อนจะก่อกรรมทำเข็ญขึ้นอย่างชั่วร้ายมากมาย แต่พอท่านอาจารย์สำนักกลับ
ตัวได้แล้ว ก็ตกลงใจกระทำความดีความชอบเป็นการไถ่โทษ สำนักโลกกันตร์
ในปัจจุบันย่อมมีอาจจะนำไปเปรียบเทียบกับเมื่อครากครั้งก่อน ข้าพเจ้าผู้เยาว์
หาได้นึกอภัยเพราะการมาเป็นส่วนหนึ่งในสำนักปราชญ์โลกกันตร์ไม่”

ขุนพลพสุธาพอได้ฟัง ต้องเดือดดาลจนแผดร้องขึ้นสุดเสียง กล่าวว่า

“ทารก นี่เป็นคำพูดอะไรกัน สำนักโลกกันตร์มีวิชาของมารร้ายอันไร้
ความเที่ยงแท้มาตรฐาน ไหนเลยจะมาเปรียบกับวิชาที่ได้รับการยกย่องเลื่อมใส
ในบุญลื้มของเราเล่า”

ตึกโกวแซซึ่งพลันมีโทสะขึ้นจนหน้าแดงฉานไปทั่ว ร้องเสียงดัง ๆ
บ้างว่า

“วาจาของท่านผู้มีอาวุโสนี้ โปรดอภัยด้วยที่ข้าพเจ้าผู้เยาว์มีอาจเห็น

ด้วย”

“เจ้ายอมไฟตำในลักษณะนี้ เเล่ฐูมีความเสียดายในตัวเจ้าอย่างยิ่งยวดทีเดียว”

“ข้าพเจ้าผู้เยาว์มีจิตอันสัตย์ซื่อเปิดเผย มิวังวอนขอร้องความเห็นใจของผู้ใด และก็เข้าใจว่ามีใช่เป็นการไฟตำอีกด้วย”

ขุนพลพสุธาเดือดดาลจนตัวสั่นระริก เคราได้คางสั้นพลีบลิวไสวทั้งที่ปราศจากลม สะอึกเท้าเข้ามาสองก้าว ตัวดำมื่อขึ้นจะฟาดใส่ตักโกวแซ่ซึ่งแผ่ร้องเสียงสนั่นหวั่นไหวขึ้นว่า

“ทหารก เจ้ากล้าแตกดันต่อเราเล่าฐูทีเดียวหรือ ?”

ขุนพลพสุธาสะกิดเอาความปาเถื่อนของตักโกวแซ่ซึ่งให้กำเรียบขึ้นอย่างสุดจะตระหนง จึงได้เถียงด้วยเสียงอันดังสนั่นว่า

“ท่านผู้มีอาวุโส ในเมื่อกล่าวเช่นนั้น ข้าพเจ้าผู้เยาว์แม้จะลำนึกเสียใจก็สายไปแล้ว นับแต่บัดต่อไป วิชาทุกประการที่ท่านผู้มีอาวุโสถ่ายทอดให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่...”

คำว่า “ใช่” ยังมีทันทกล่าวออกจากปาก แฉ่งยังก็ทราบว่ตักโกวแซ่ซึ่งจะกล่าวอย่างไรออกมาแล้ว รีบตวาดเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

“แซ่ซึ่งกอ”

ตักโกวแซ่ซึ่งพลันหุบปากนิ่งไปในทันที

แฉ่งยังกระโดดเข้ามาที่ข้างกาย ชายตามองดูแซ่ซึ่งอย่างตำหนิตถียน แล้วกล่าวเสียงละห้อยขึ้นว่า

“ท่านไม่บังคับควรกล่าวเช่นนั้น แซ่ซึ่งกอ ท่านไม่บังคับควรกล่าวเช่นนั้นเลยจริง ๆ”

ขุนพลพสุธาพอได้ฟังไบน้กลายเป็นเขียวคล้ำด้วยโทสะที่พลุ่งพล่านเดือดดาล กระเทีบเท้าโครมเดียว ร่างพุ่งปราดออกไปจากนอกห้องโถงใหญ่จนหายลับ แฉ่งยังร้องให้และเรียกเสียงดัง ๆ ว่า

“ท่านผู้มีอาวุโส”

ขุนพลพสุธามีได้ย้อนกลับมาอีกเลย เพราะหายลับตาไปในช่วงที่กระโดดเพียงครั้งเดียวเท่านั้น

แน่นังยังเดินตรงมาที่เบื้องหน้าตึกโกวแซซังอีกครั้ง วิงวอนขึ้นว่า
“แซซังกอ ท่านได้ผิดใจต่อผู้มีอาวุโสไปแล้ว ยังมริบไปติดตามหาท่าน
ให้กลับมา ขอภัยในความผิดที่ท่านกระทำไปอีก”

ตึกโกวแซซังแค้นเสียงเย็นชากระด้าง แล้วกล่าวว่า

“ท่านประณามสำนักอาจารย์ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ภัยให้กับท่าน
ผู้เฒ่าแล้ว”

“แซซังกอ ท่านผู้มีอาวุโสนั้นมีกุศลเจตนาอย่างจริงใจ ท่านมีอาจจะ
กระทำเช่นนั้นต่อผู้มีอาวุโสได้ มิหนำซ้ำท่านผู้มีอาวุโสยังมีพระคุณในการช่วย
ชีวิตท่านมา ท่านควรจะสำนึกขอบพระคุณในความเมตตาการุณย์นี้อย่างจริง
ใจจึงจะถูกต้อง...”

ตึกโกวแซซังสั่นศีรษะอีกครั้ง พลางกล่าวว่า

“ขุนพลพลฐาผู้มีอาวุโส นับเป็นขุนพลอันยอดเยี่ยมประหนึ่งเทพดา
ของยุคก่อน ข้าพเจ้ามีความเคารพเลื่อมใสอย่างจริงใจที่สุด แต่การที่ท่าน
มาเหยียดหยามต่อสำนักปราสาทโลกันตร์ของข้าพเจ้าเช่นนี้ ข้าพเจ้าไทนเลย
จะยินยอมให้ท่านมีความรู้สึกนึกคิดเช่นนั้นต่อไปได้”

แน่นังยังครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าวว่า

“ในอดีต ชื่อใจวิภูตบดีของท่าน ได้เป็นศัตรูอันสำคัญของผู้มีอาวุโส
ในความคิดเห็นของท่านผู้มีอาวุโส เข้าใจว่าวิชาของภูตบดีนั้นคือพวกมารอัน
ชั่วร้าย ซึ่งนั่นย่อมเป็นเรื่องที่แน่นอนอย่างยิ่ง วันนี้ ท่านผู้มีอาวุโสมีเจตนา
จะรับท่านเอาไว้เป็นศิษย์ ไทนเลยจะยินยอมให้กลายเป็นผู้ต้องครหาว่าไปช่วง
ชิงศิษย์ของศัตรูคู่อาฆาตเมื่อคราครั้งก่อนได้เล่า แซซังกอ ขอให้ท่านใช้ความ
คิดโดยรอบคอบบ้าง ย่อมจะรู้สึกว่าการที่ท่านผู้มีอาวุโสก็มีเหตุผลอันสมควรอยู่”

ตึกโกวแซซังพอได้ฟังพลันร้องสุดเสียงขึ้นว่า

“ท่านอย่าได้มาเอ่ยเรื่องนี้อีกต่อไปเลย จังยัง ท่านผู้มีอาวุโสจะให้
ข้าพเจ้าละทิ้งสำนักปราสาทโลกันตร์ไปกระทำตามความเห็นชอบของท่าน นั่น
เป็นสิ่งที่ยอมไม่ได้อย่างเด็ดขาด ลองคิดดูว่า ชื่อเสียทั้งสองของข้าพเจ้าคือ
เช็กก็เอี้ยง บ้วนก็ยกคี้ ต่างต้องตายลงในน้ำมือของบ้วนเก็กตักุน ข้าพเจ้า

ยังมีทันได้ล้างแค้นแทนท่านทั้งสอง วันนี้ก็จะมาทรมานต่อสำนักไปสมัครใน
ค่ายอื่นนั่น เรื่องนี้ข้าพเจ้าตักโกวแซซึ่งกระทำมิได้เป็นอันขาด”

วจาพอฟังขาดคำ พลันมีร่างสีเทาถลันแวบเข้ามา ขุนพลพสุธาร้อง
เสียงก้องขึ้นว่า

“ตักโกวแซซึ่ง เจ้าคิดดูดีแล้วหรือ ?”

ตักโกวแซซึ่งแค้นเสียงกระดัง กล่าวอย่างเดือดดาลขึ้นว่า

“เรื่องอื่น ๆ กระทำตามคำสั่งได้ทุกประการ แต่เรื่องนี้มิได้เป็นอันขาด”

ขุนพลพสุธาพลอยแค้นเสียงขึ้นบ้าง กล่าวว่า

“เจ้าเด็กที่หัวแข็งเกร่งกร้าว ในยามสามของคำคืนนี้ เราสองคนมา
พิสูจน์ผลแพ้ชนะกันในสามกระบวนท่า หากแม่นเจ้าสามารถรับมือเราได้สาม
กระบวนท่า นับแต่นี้ไปเราจะไม่เอ่ยเรื่องขึ้นมากล่าวอีก แต่หากเจ้าพ่ายแพ้ไป
นั่นก็มีอาจเป็นไปตามใจเจ้าได้แล้ว”

ตักโกวแซซึ่งพลันมีโทสะพลุ่งพล่านปานอกระเบิด กล่าวเสียงกร้าวขึ้น
ว่า

“ท่านผู้มีอาวุโส ข้าพเจ้าเคารพท่านในฐานะเป็นขุนพลพสุธาที่มีศักดิ์ศรี
สูงส่ง คาดมิถึงว่าท่านจะเป็นคนบังคับเคี้ยวเชิญในความยากลำบากของผู้อื่น
รีดเร้นให้ทรมานต่อสำนักครูบาอาจารย์ ท่านทราบหรือไม่ว่า บุคคลที่ทรมาน
ต่อสำนักนั้น ไม่มีที่ทางใดในบูลิ้มจะให้ดำรงคงอยู่เลย มิต้องต่อสู้กันดอก
ข้าพเจ้าจะยอมแพ้ในเวลานี้เลย จะกระทำอย่างไรก็แล้วแต่ใจท่านทุกประการ
ข้าพเจ้าตักโกวแซซึ่งหากแม่นปัดป้องรับมือแม่แต่น้อย ก็นับว่ามีใช้เป็นผู้คน !”

ขุนพลพสุธาหัวร่อเคี้ยก ๆ อย่างประหลาดพิกล นิ้วที่พอมเกร็งดุจตั้ง
เป็นขานก พลันตะปบไปทิวสตรีชุดดำคนหนึ่งซึ่งถูกสกัดจุดสามแห่ง แล้ว
ถลันกายออกไปจากห้องโถงปานเหินบินทันที

ตักโกวแซซึ่งมาตรแม่นั้นร่างสู่ด้านใน สีหน้าท่าทางนั้นคล้ายดังมีได้
มองดูขุนพลพสุธาเลย แต่ในใจลอบตื่นตระหนกขึ้นว่า

“ท่านไม่กลับมาแล้ว การไปครั้งนี้ หลังจากคาดคั้นเอาที่อยู่แน่นอน
ของบ้านแกกฮ่วนหนึ่งได้แล้ว คงต้องไปล้างแค้นแทนขุนพลพสุธาจากนั้นก็

“ไม่ย้อนกลับมาอีกแล้ว”

ประสาทความรู้สึกของติกโกวแซซังสยิวขึ้นอย่างหนาวเหน็บ แต่สงบเยือกเย็นลงได้ในทันที รู้สึกสำนึกเสียใจอย่างยิ่ง ตำนานตนเองอย่างรุนแรงพร้อมทั้งร้องอยู่ในใจว่า

“เรากระทำเช่นนี้ไปกับท่านจริง ๆ หรือ ? ท่านที่มีอายุสูงวัยถึงปานนั้นและยังได้เตรียมโลงเอาไว้ให้ตนเองอย่างพรักพร้อมอยู่แล้ว เหตุไฉนเราจึงไปทำร้ายใจของท่านอย่างรุนแรงถึงปานนี้เล่า”

ติกโกวแซซังคิดจะถลันกายออกไปจากห้อง ขัดขวางการจากไปของขุนพลพสุธา แต่ก็ถูกความตระหนงตัวในศักดิ์ศรีขัดขวางเอาไว้ เพราะมีอาการกระทำได้ความคิดได้ ติกโกวแซซังจึงถูกความตระหนงตัวเดียวเชิญบังคับจนบังเกิดความเจ็บช้ำน้ำใจอย่างยิ่งยวด

อย่างมีรู้สึกตัว หยาดน้ำตาสองสายได้ไหลรินลงสู่ร่องแก้มอย่างชุ่มฉ่ำภาวนาอยู่ในใจว่า

“ผู้มีอาวุโส โปรดอย่าให้ข้าพเจ้าผู้เยาว์เกิด ข้าพเจ้าผู้เยาว์ได้รับพระคุณจากปราสาทโกลันตร้อย่างยิ่งยวด ไฉนเลยจะออกตัญญูล้างพระคุณนั้นไปได้”

หยาดน้ำตาได้พร่างพรูลงมาโดยไม่หยุดยั้งแล้ว

นับพลันนั้น แฉ่งยังโถมกายเข้าไปในอ้อมอกติกโกวแซซัง ร้องเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

“แซซังโก ท่านร้องไห้ อา ข้าพเจ้าทราบดี ท่านเจ็บช้ำน้ำใจเกินไปแล้ว”

วาทะนี้ยิ่งเสียดแทงใจติกโกวแซซังให้เจ็บแปลบขึ้นอีก ในขณะนั้นม้วนैयाก็รู้สึกตัวขึ้นแล้ว แม้ยังคงระหือโรยแรงยิ่ง แต่ก็สามารถเดินมาที่เบื้องหน้าติกโกวแซซังได้ คุณเข่าลงไปกราบแล้วกล่าวว่า

“ม้วนैयाขอกราบพบขอเจ็กเจ้าสำนัก และขอกราบขอบพระคุณในการชุบชีวิตของขอเจ็กด้วย”

ติกโกวแซซังยังมีทันตอบคำ แต่ไม่คาดว่าแฉ่งยังพลันส่งเสียงดัง ๆ ตอบแทนขึ้นว่า

“ผู้ที่ช่วยท่านมิใช่ติกโกวแซ่ซ่ง คือขุนพลพสุธาผู้มีอาวุธ หากแม้ท่านรู้สึกสำนึกในพระคุณนี้ โปรดรีบไปติดตามหาท่านกลับมาเป็นการด่วน”

ติกโกวแซ่ซ่งพอได้ฟังก็ชะงักงันไป ตาทั้งสองจ้องมองดูแน่นิ่งจนแฉ่วนึ่ง

แน่นิ่งปรายตามองดูแซ่ซ่งไปแวบหนึ่ง ซึ่งทำให้แซ่ซ่งรู้ได้ด้วยไวปัญญา กับจิตใจอันละเอียดอ่อนของแน่นิ่งนี้ สร้างความปลาบปลื้มยินดีและตื่นตันใจอย่างยิ่งยวด แต่แซ่ซ่งก็ได้หวนคิดขึ้นถึงขุนพลพสุธาได้ไปแล้วมือเนี่ยจะไปติดตามหามาจากสารทิศใดเล่า ?

เชียะเฮียะฮู้ฮูหยินยืนอยู่ที่ด้านข้าง ดูเหตุการณ์อันอุบัติขึ้นนี้ด้วยความเยือกเย็น จวบจนบัดนี้จึงยิ้มน้อย ๆ แล้วกล่าวว่า

“หนูเอ๋ย เจ้าไม่ต้องกระวนกระวายไปดอก ขุนพลพสุธาผู้มีอาวุธนั้นรักใคร่ในตัวท่านอย่างยิ่งยวด ท่านไปไม่ไกลเท่าใดนัก ก็ย่อมจะวกกลับมาเป็นแน่นอน”

ติกโกวแซ่ซ่งฟังอย่างงุนงงสงสัย จ้องมองดูเชียะเฮียะฮู้ฮูหยินจนไม่กะพริบตา ซึ่งเชียะเฮียะฮู้ฮูหยินก็หัวร่อเบา ๆ ให้แล้วกล่าวว่า

“เจ้ายังไม่มาหาอื่บ้อหรือ ?”

ติกโกวแซ่ซ่งถูกวาจาางสะกิดให้รู้สึกตัวขึ้น รีบวิ่งตรงเข้าหา โอบกอดเชียะเฮียะฮู้ฮูหยิน พร้อมทั้งร้องขึ้นด้วยความปลาบปลื้มใจว่า

“อื่บ้อ... ไม่... ข้าพเจ้าสมควรเรียกท่านว่าตัวเนี่ยเถิด”

คำเรียกนี้ทำให้เชียะเฮียะฮู้ฮูหยินต้องขมวดคิ้วอย่างแนบแน่น ระบายลมออกจากปากยาว ๆ แล้วกล่าวว่า

“โอ เรื่องนี้เป็นเหตุการณ์ผิดธรรมดาจริง จะเป็นความแค้นหรือความรัก เราก็มิใคร่เข้าใจได้สมบูรณ์เลย เอาเถิด ฮังยี้ รีบมาพบหน้าน้องชายของเจ้าเสีย”

เชียะเฮียะฮู้ฮูหยินจะฟังเชียะเฮียะฮู้ฮูหยินกล่าวเช่นนั้นก็น่าเห็นใจเต็มทีแล้ว แต่ติกโกวแซ่ซ่งมิรอให้ฮังยี้ได้เข้าหา รีบลนลานวิ่งไปโดยมิคำนึงถึงมารยาทและประเพณี ก็กางแขนโอบรัดร่างนางเอาไว้ พร่ำร้องไม่ขาดเสียงว่า

“เจ้าเจ้ เจ้าเจ้ คาคามีถึงว่าท่านคือเจ้าเจ้ของข้าพเจ้า ในวันนี้ข้าพเจ้าจึงสามารถขอพระคุณเจ้าเจ้ ที่ช่วยชีวิตข้าพเจ้าออกมาจากซังเล่งจิ้ง ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง เจ้าเจ้ นิทานที่ท่านเล่ามานั้นสมควรจะเล่าต่อให้จบได้แล้วกระมัง”

ตักโกวแซซึ่งปลาบปลื้มยินดีจนกระโดดโลดเต้นอยู่ไปมา ด้วยท่าทีของทารกไร้เดียงสา ทำให้ทุกคนภายในห้องต้องส่งเสียงหัวเราะขึ้นด้วยความปลาบปลื้มยินดี

มีแต่แน้งยังที่ยืนอยู่อีกด้านหนึ่ง นางจ้องสายตาอันหยาดเอี่ยมลุ่มหลงมองดูความลึกลับดึ๋งดึ๋งของตักโกวแซซึ่ง ด้วยจิตใจที่บังเกิดความอบอุ่นซาบซึ้งอย่างยิ่งยวด

แนนอน เซียะเฮียะฮู้ฮูหยินย่อมสังเกตได้อย่างชัดเจน นางจึงเดินไปที่ข้างกายแน้งยัง จุดแขนของนางไว้ข้างหนึ่ง ส่วนมือหนึ่งยื่นไปปลดหน้ากากหนังมนุษย์ออกมา จู๊ปากจิกจิกแล้วชมขึ้นว่า

“แนโกวเนี้ย ท่านช่างสวยงามเหลือเกิน ยิ่งยี่มานี้ ภายหน้าเจ้าจะมีสหายรักเพิ่มขึ้นอีกคนหนึ่งแล้ว”

แน้งยังกราบเซียะเฮียะฮู้ฮูหยินอย่างเอียงอาย ยิ่งยี่รับวิ่งเข้าไปถามไถ่อย่างไม่หยุดปาก เพียงชั่วครู่ทั้งสองก็ถูกคอกันจนสนิทสนมกลมเกลียว ต่างเสียดายที่รู้จักกันช้าเกินไป

อีกไม่นานนัก ยามย่าสนธยาก็กรายเข้ามาถึง ตักโกวแซซึ่งเชื้อเชิญเซียะเฮียะฮู้ฮูหยินและพวกขึ้นไปพักผ่อนบนห้องของชั้นสอง และได้ลากตัวสตรีชุดดำพร้อมทั้งขอทานกลางคนที่ถูกเหวี่ยงจนสลบไสล เข้าไปกักขังยังอีกห้องหนึ่ง

ในคำคืนนั้น เกร่างสีดำสายหนึ่งพุ่งเข้าไปภายในคฤหาสน์ญี่ปุ่น ตักโกวแซซึ่งอยู่ในยามหลับสนิท และบุคคลผู้นั้นก็มีวิชาตัวเบาอันเข้าขั้นสุดยอดเมื่อถึงข้างกายตักโกวแซซึ่งแล้ว ตักโกวแซซึ่งก็ยังมิรู้สึกตัวแม้แต่น้อย

การรับศิษย์ที่พิสดาร

เงาร่างสีดำนั้นยืนแน่นิ่งอยู่ที่หน้าเตี้ยงตักโกวแซซึ่งเนินนานโดยไม่เคลื่อนไหว ภายในห้องจึงมีแต่เสียงลมหายใจอันสม่ำเสมอของตักโกวแซเท่านั้น ในที่สุดเงาร่างสีดาก็ได้กล่าวเบา ๆ ขึ้นว่า

“ศิษย์เราตื่นเถิด”

ตักโกวแซซึ่งมีพลังฝีมือถึงขั้นใด ในปัจจุบันแม้แต่บุปผาหรือใบไม้ที่ร่วงหล่นมาภายในระยะหนึ่งร้อยเชียวก็ยากจะรอดออกไปจากโสตประสาทได้ อย่าว่าแต่ในรัศมีที่ไกลถึงสิบเชียวเลย จึงสะดุ้งตื่นอย่างรวดเร็ว กระโดดขึ้นมายืนก็เห็นเงาร่างอันสูงใหญ่ของผู้อยู่หน้าเตี้ยง ต้องทวาดเสียงหนัก ๆ ว่า

“ผู้ใด”

พลังได้ทะลักเข้าไปใส่ฝ่ามือทั้งสองที่ยกขึ้นป้องอก สามารถจู่โจมออกไปได้ทุกเวลา เงาร่างนั้นทวาดเสียงหนัก ๆ กลับมาว่า

“ศิษย์เราอย่าได้ผลิผลามไป”

ตักโกวแซซึ่งซังกั้นไปบุปหนึ่ง ตาที่สามารถมองเห็นชัดแจ้งในความมืดนั้น พอเพ่งมองไปก็เห็นตาอันมีประกายคมวาวแรงกร้าวของตีเจียง

เขม้นมองจ้องดูตนจนแฉ่วหนึ่งไม่กะพริบ

ติกโกวแซซซังหวนคิดถึงวาจาของขุนพลพสุธาที่กล่าวมาเมื่อครู่ จึงฉุกใจได้คิด กล่าวอย่างไม่พึงพอใจว่า

“ท่านผู้มีอาวุโส เมื่อครู่ท่านเรียกข้าพเจ้าผู้เยาว์ว่ากระไร ?”

“เล่าฮูไม่มีศักดิ์ศรีพอจะเป็นอาจารย์ของเจ้าหรือ ?”

น้ำเสียงของขุนพลพสุธามีแวไม่พึงพอใจขึ้นบ้างแล้ว ติกโกวแซซซังเบ่งตาทั้งสองจนกลมโต พลันถอยออกไปสองก้าว กล่าวลูกลั่นขึ้นว่า

“ไม่ ไม่ได้ ข้าพเจ้ามีศักดิ์เป็นเจ้าสำนักปราสาทโลกันตร์ ไหนเลยจะทรยศเข้าไปเป็นศิษย์ในสำนักอื่นได้ ท่านผู้มีอาวุโส โปรดอย่ามาบีบบังคับข้าพเจ้าเลย”

“อ้อ ผู้ใดไปบีบบังคับเจ้าเล่า ?”

“ท่านผู้มีอาวุโสดูแลสำนักปราสาทโลกันตร์”

สายตาคมกมลของขุนพลพสุธา จับจ้องมองหน้าติกโกวแซซซัง คล้ายดั่งจะรุ่มร้อนรำคาญขึ้นบ้างแล้ว จึงกล่าวอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

“มิว่าเจ้าจะอยู่ค่ายใดสำนักไหน เล่าฮูถ่ายทอดฝีมือให้กับเจ้าจนสิ้นทุกกระบวนความแล้ว เจ้าจะต้องมาสัครเป็นศิษย์ของเราจนได้”

ติกโกวแซซซังสะท้านขึ้นทั้งกาย แค้นเสียงเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“มิว่าผู้ใดก็อย่าได้มาคิดให้ข้าพเจ้าติกโกวแซซซังเป็นศิษย์ที่ทรยศต่อครูบาอาจารย์”

“หรือว่าเจ้าไม่ยินยอมอย่างจริงใจ ?”

“ข้าพเจ้าผู้เยาว์ได้กล่าวอย่างชัดเจนในเวลากลางวันแล้ว”

“กลางวันเป็นกลางวัน กลางคืนเป็นกลางคืน เจ้าจะยินยอมพร้อมใจหรือไม่ เจ้ามิยอมก็ต้องยอมแล้ว”

“ข้าพเจ้ายิ่งมิยอม”

ใบหน้าของขุนพลพสุธายามนี้ปิดเบี้ยวจนดูมิได้ หนวดเคราผมเผ้าลุกขึ้น ตาทั้งสองเบ่งถลนจนแทบจะมีเปลวไฟพุ่งออก เสียงหัวร่อเคียด ๆ อันประหลาดพิกลได้ดังจะกระคายหู ในคฤหาสน์อันโอ่อ่าโอฬารของบู๊จุน เสียง

หัวรอประหลาดพิกลนี้ สร้างบรรยากาศอันน่าหวาดหวั่นพรึ่บพรึงอยู่ข้าง
ขุนพลพลสุธาหัวรอพลางเดินพลางไปที่นอกห้อง พร้อมทั้งบ่นพึมพำ
ขึ้นว่า

“ตึกโกวแซซัง เจ้ายังไม่เคารพเราเป็นอาจารย์ อย่าได้เสียใจภายหลัง
เลย”

ตึกโกวแซซังตอบอย่างเด็ดเดี่ยวขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าผู้เยาว์มีเคยสำนึกเสียใจภายหลังต่อเรื่องราวที่กระทำไปเลย”

ขุนพลพลสุธาพลันถลันกายออกไปจากห้อง แต่ตึกโกวแซซังได้ยินเสียง
เซี่ยะเฮียะฮู้ฮูหยินกล่าวมาทางลมปราณว่า

“หนูเอ๋ย เจ้าผิดพลาดไปแล้ว”

ตึกโกวแซซังชะงักกันไปทันที ซึ่งความจริงนั้นก็เจ็บช้ำน้ำใจอย่างยิ่ง
การปฏิเสธที่เด็ดเดี่ยวนี้ เป็นไปเพราะความจำใจเท่านั้นเอง

เสียงของเซี่ยะเฮียะฮู้ฮูหยินดังแว่วเข้ามาอีกว่า

“หนูเอ๋ย คำพูดของทั้งสองคนนั้น เราได้ยินชัดเจนทุกกระพริบความ
เหตุไหนเจ้าไม่ใช้ความคิดให้สุขุมด้วยเล่า ขุนพลพลสุธามีอาวุโสก็ได้อนุญาต
ให้เจ้ามีต้องลาออกจากสำนักปราสาทโลกันตร์ มาบวารณาตัวเป็นศิษย์ของท่าน
เลย”

ตาทั้งสองของตึกโกวแซซังเบิกขึ้นจนกลมโต รับส่งเสียงทางลมปราณ
กล่าวไปว่า

“นี่... นี่เป็นคำพูดที่ข้าพเจ้ายังมีเข้าใจ ?”

“ท่านมิใช่บอกว่า ไม่คำนึงถึงเจ้าจะมาจากค่ายใดสำนักไหนดอกหรือ ?”

“อา...”

ตึกโกวแซซังคล้ายดั่งเพิ่งตื่นจากความฝัน ตลอดร่างสั่นสะท้านขึ้นจน
เย็นเฉียบ รีบกระโดดปราดออกจากนอกห้อง ส่งเสียงร้องดัง ๆ ไปว่า

“ท่านผู้มีอาวุโส อย่าเพิ่งไป ข้าพเจ้าจะขอกราบท่านเป็นอาจารย์ ข้าพ-
เจ้ารับปากแล้ว”

เสียงร้องดังก้องนี้ กังวานไปทั่วทั้งยุทธศาสตร์ภูเขาสันอันอ้ออึง แต่ไม่มีผู้ใด

จะได้ตอบคำถาม ความเจ็บช้ำและเศร้าเสียใจอย่างรุนแรงได้จุใจจนจับใจ
แซ่ซ้งตำหนิตนเองด้วยความกลัดกลุ้มเดือดดาล ยิ่งร้องเสียงดังก็ก้องไป
กว่าเดิมอีก

หนึ่งครั้ง สองครั้ง สามครั้ง

แต่ที่สุด ก็ไม่มีผู้ใดจะตอบคำร้องเรียกหาในคราวนี้เลย

ในขณะนั้น แฉ่งยัง เขียะเฮียะฮู้ฮุหยิน เขียะเฮียะกงจู้ ต่างเร่งรุด
มาตามน้ำเสียงอย่างรวดเร็ว เขียะเฮียะฮู้ฮุหยินเมื่อเห็นเช่นนั้นจึงถอนใจยาว ๆ
แล้วกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“หนูเอ๋ย เจ้าจะร้องก้องอย่างไรไปก็ไร้ประโยชน์ ในครั้งนี้ท่านได้จากไป
จริง ๆ แล้ว”

ตักโกวแซ่ซ้งกำหมัดทั้งสองจนแน่น ร้องเสียงดังสนั่นหวั่นไหวว่า

“ไม่ ท่านไม่จากไปเป็นแน่ ข้าพเจ้าได้รับปากจะขอเป็นศิษย์ท่านแล้ว
ท่านไปไม่ได้ดอก”

“อย่าดี้อันไปเลย หนูเอ๋ย เจ้าได้ทำร้ายจิตใจท่านอย่างรุนแรงเหลือ
เกิน นึกแล้วในชั่วชีวิตนี้เจ้าคงไม่มีโอกาสได้พบปะกับท่านอีกแล้ว แต่เจ้าก็อย่า
ท้อแท้ทอดอาลัยไป ท่านมียอมพบปะเจ้า แต่เจ้าก็สามารถปลื้มตัวออกไปติด
ตามหาท่านมาได้”

แฉ่งยังเห็นท่าที่อันพลุ่งพล่านด้วยความสลดรันทดของตักโกวแซ่ซ้ง
รุนแรงถึงปานนี้ ก็รู้สึกสงสารและเสียใจอย่างยิ่ง รีบตรงเข้าไปโอบประโลม
ขึ้นว่า

“แซ่ซ้งก้อ ท่านสมควรเยือกเย็นเอาไว้บ้าง เมื่อคราก่อนที่ท่านมีภาพ
ภัยอย่างโรมากร้ากราย หรือเกิดเหตุการณ์อันไม่คาดคิดขึ้นแล้ว ท่านมิใช่
สงบเยือกเย็นอย่างยิ่งดอกหรือ ?”

ตักโกวแซ่ซ้งหาได้ฟังวาทะของคนทั้งสองไม่ พลันกระหึบเท้าพุ่งกาย
ออกไปจากนอกคฤหาสน์ปั๋วจุน ส่งเสียงตะโกนก้องขึ้นว่า

“ท่านผู้มีอาวุโส มาตรแมนท่านจะไปยังขอบฟ้าสารทิศใด ข้าพเจ้าก็
จะติดตามท่านให้พบ ข้าพเจ้าลวงเกินต่อท่านไปมาก ท่านเป็นผู้มีพระคุณ

อันยิ่งใหญ่ของข้าพเจ้า ท่านยังถ่ายทอดยอติวิชาทุกแขนงให้กับข้าพเจ้าจนหมดสิ้น แต่ข้าพเจ้ากลับไปสร้างความเจ็บช้ำน้ำใจให้กับท่านอย่างรุนแรง ข้าพเจ้ายังจะเป็นผู้คนได้อีกหรือ ?”

ร่างเพิงพุ่งออกไปจากนอกคฤหาสน์บุญอุ้ม วาจายังมีทันขาดคำ ในหับพลันนั้นสถานที่ซึ่งไกลไปจากคฤหาสน์บุญอุ้มประมาณหนึ่งลี้ มีเสียงแผดร้องอันเจ็บปวดดังแว่วมาอย่างน่าอกสั่นขวัญกระเจิง

เสียงแผดร้องนี้เจ็บปวดโหยหวน ซึ่งตักโกวแซ่ซ่งพอได้ฟังจิตใจพลันเย็นวาลงทันที

สิ่งที่น่าแปลกประหลาดใจอย่างยิ่ง คือเสียงแผดร้องอย่างเจ็บปวดนี้ มีพลังอันแกร่งกร้าวสมบูรณ์ยิ่งนัก อย่างน้อยที่สุดก็ต้องได้รับการฝึกปรือกำลังภายในจนบรรลุเข้าสู่จุดสุดยอดอันสมบูรณ์ จึงจะสามารถส่งเสียงจนแหวกฝ่าอากาศมาไกลไปกว่าหนึ่งลี้ได้

ตักโกวแซ่ซ่งมาตรเน้นนิทราว่าเป็นเรื่องราวอย่างไรกันแน่ แต่ก็สะท้อนใจอย่างรุนแรงไปทันที รีบวิ่งไปยังต้นเสียงแผดร้องของเมื่อครู่จนสุดฝีเท้า ด้วยวิชาตัวเบาเปิกศางไร้สภาพของสำนักปราสาทโลกนตร์

ร่างพอเพิงพุ่งกายออกไปจากที่ ในหับพลันทันทีที่ต้องชะงักงันเอาไว้ ถลันกายหลบออกทางด้านข้างปานสายฟ้า ตาที่แวววาวเป็นประกายกล้าทั้งสอง เข้มมองจ้องดูเบื้องหน้าจนแน่วหนึ่ง

ขณะนั้นจึงได้ยินเสียงชายเลื้อผ้าปะทะลม ดังแว่วเข้ามาอยู่หลายต่อหลายเสียง

พร้อมกันนั้น เกราะของสามคนได้พุ่งละลือตรงมาในทิศทางนี้ ด้วยความรวดเร็วปานดาวตกที่กริดลงจากฟากฟ้า

หนึ่งในจำนวนนั้นเป็นร่างสูงใหญ่อย่างยิ่งยวด ตลอดจนกายเป็นสีทองแวววาวพร่างพราย ส่วนอีกสองคนก็มีความกำยำล่ำสันเป็นยิ่งนัก

ตักโกวแซ่ซ่งบังเกิดความคิดแวบขึ้นในหัวสมองว่า

“ทั้งสามคนนี้เป็นใคร ? จึงสามารถมีพลังฝีมือบรรลุถึงขั้นนี้ได้เดียว ?”

เกราะทั้งสามได้ใกล้เข้ามาในรัศมีหนึ่งร้อยเชียวเพียงชั่วพริบตา แต่

ในทันใดนั้น ที่เส้นทางซึ่งคนทั้งสามกำลังพุ่งกายมา มีเสียงอันหนักหน่วงที่คล้ายดังคำสั่งซึ่งเย็นยะเยือกอย่างยิ่งกล่าวแว่วมาว่า

“เพ่งยี้ คำนี้จะต้องกระทำให้สำเร็จเป็นเด็ดขาด !”

ติกโกวแซซึ่งตื่นตระหนกอย่างยิ่ง เพราะยังมีเคยจะได้พานพบว่า ผู้คนสามารถกล่าวให้เสียงแว่วมาตามลมจนไกลไปกว่าหนึ่งลี้ได้ แสดงว่าพลังฝีมือของบุคคลผู้นี้ต้องสูงส่งจนสุดที่จะขบคิดคาดเดาได้แล้ว

ด้วยความตื่นตระหนกตกใจอย่างยิ่งยวดนี้ กวาดตามองไปในทันทีซึ่งมีความตื่นเต้นเป็นที่สุด เพราะผู้ซึ่งพุ่งกายมาทั้งสาม คือบัวนเก็กเทียนจุน แก้วเลี้ยงซึ่งมือก็มิไฉน และเชีเยะฮวกจุนเจี้ยแห่งบูตึง ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญของพรรคอสูรโลทิตทั้งสิ้น

สิ่งที่น่าเศร้าเสียใจอย่างยิ่งนั้น คือบัวนเก็กเทียนจุนในปัจจุบันที่รู้สึกอ้วนหนากว่าเดิม ในมือของมันเป็นหัตถ์ที่สลับสไลไม่ได้สติของมนุษย์หนึ่งไว้ ติกโกวแซซึ่งเพียงมองปราดเดียวก็จำได้ว่า เป็นขุนพลพลสุทธาผู้มีพระคุณนั่นเอง

ความตื่นตระหนกตกใจในครั้งนี้ใหญ่หลวงอย่างยิ่งนัก รู้สึกฟ้าหมุน แผ่นดินโคลงเคลงจนหือ้อตาลาย เลือดลมทั่วร่างพลุ่งพล่านปานจะระเบิดออกจากกาย แทบมิกล้าเชื่อสายตาว่าเป็นเรื่องจริงที่อุบัติขึ้นแล้ว

ท่าน...ขุนพลพลสุทธา ที่มีเกียรติภูมิครอบคลุมแผ่นดินของเมื่อหลายสิบปีก่อน เคยลงมือกำจัดเหล่ามารร้ายทั่วพิภพจบแดน จนได้รับคำยกย่องเป็นยอดขุนพลแผ่นดินแห่งยุค แต่กลับมามากอยู่ในเงื้อมมือของบัวนเก็กเทียนจุน มันจะเป็นไปได้ที่เดียวหรือ นี่ช่างเป็นเหตุการณ์ปาฏิหาริย์จนมิอาจจะคาดคำนวณได้แล้ว

แต่ก็เป็นเรื่องจริงจึงไม่แปลกปลอม

แซซึ่งมิอาจจะปฏิเสธได้ว่า เป็นเรื่องจริงที่อุบัติขึ้นแล้ว... ขุนพลพลสุทธาถูกหัวด้วยมือของบัวนเก็กเทียนจุนอันมีร่างสูงใหญ่อ้วนหนา

ติกโกวแซซึ่งอดรันทมนิได้แล้ว

ในฉับพลันนั้น...

ติกโกวแซซึ่งตวาดก้องขึ้นสุดเสียงว่า

“หยุด !”

บัวนกกก็เหียนจุน แก้วเล้งซึ่งมือ เขี่ยะฮวกจุนเจี้ย ต่างพากันชะงัก ฝืนเท้าไว้ พร้อมทั้งเปล่งเสียงหัวร่ออันสนั่นหวั่นไหวจนกีกก้อง กล่าวว่า

“ที่แท้ก็เป็นความจริงดังคาดเดาเอาไว้แน่นอน เจ้าผู้กล้ากตลบเป็น บั๊จุนของบั๊ลิ้ม ก็คือเจ้าเฒ่าที่แปลงปลอมเป็นคนไปขอรับความคุ้มกันภัยจาก ลำนักคุ้มกันภัย และตั้งตัวเป็นศัตรูคู่อาฆาตกับพรรคอสูรโลหิตของเราอยู่ไม่ วางเว้น เจ้า...เจ้าเป็นผู้ใดใครกันแน่ จงประกาศนามออกมา ?”

ในขณะนั้น ตึกโกวแซซังยังคงสวมใส่เสื้อยาวสีเทา ใบหน้ามีหน้ากาก หนามมนุษย์สวมใส่ ซึ่งพวกมันย่อมจดจำมียอก แต่ตึกโกวแซซังเมื่อเห็นขุนพล พสุธาถูกคร่าตัวอยู่ สัมผัสขัญญะได้สูญสิ้นไปจนไม่เหลือเหลือแล้ว ไหนเลย จะคิดถึงเล่ห์กลอุบายอย่างไรได้อีก พลันถลันกายไปรวมยี่สิบเขี่ยะอย่างโหด เขี่ยะมุดตัน แผลรื้องกีกก้องขึ้นว่า

“ปล่อยขุนพลพสุธา...”

วาทต่อไปยังมีทันกล่าวออก ปังจู้ของพรรคอสูรโลหิตพลันระเบิดเสียง หัวร่อจนกีกก้องกังวาน แล้วกล่าวว่า

“กล่าวได้น่าฟังยิ่ง แม้กระทั่งตัวเจ้ายังยากจะคุ้มครองป้องกันเอาไว้ได้ ยังคิดจะมาช่วยคนอื่นอีก”

ตึกโกวแซซังผนึกกำลังเข้าใส่แขนทั้งสองจนถึงสิบส่วน ตวาดสุดเสียง อีกครั้งหนึ่งว่า

“ปล่อยลง !”

“ไม่มีเรื่องที่เป็นไปดังว่าอย่างง่ายตายดอก”

ตึกโกวแซซังไขว้ฝ่ามือทั้งสอง เตรียมจะจู่โจมโหมเข้าใส่อย่างสุดกำลัง ความสามารถแล้ว

แต่ยังมีทันลงมือ แก้วเล้งซึ่งมือก็ตวาดเสียงดังกีกก้องขึ้นว่า

“นอกเสียจากเจ้าไม่ต้องการชีวิตขุนพลพสุธา มิเช่นนั้นก็ฟาดฝ่ามือมาเถิด”

ตึกโกวแซซังพอได้ฟังก็ระบายลมออกจากปากน้อย ๆ ลอบร้องในใจว่า

“ท่านยังมีได้ตาย ขุนพลพสุธาผู้มีอาวุธยังไม่ได้ตาย...”

พลันมีสติแจ่มใสขึ้นกว่าเดิมอีกไม่น้อย ทราบแน่ว่าในเวลาขณะนี้มีโอกาสว่าผลิผลามได้ มาตรมีเช่นนั้นพวกมันคงต้องฆ่าขุนพลพสุธาผู้มีอาวุธไปเป็นแน่นอน ซึ่งตนย่อมต้องเศร้าเสียใจไปจวบชั่วชีวิต เพราะสาเหตุนี้เกิดขึ้นจากตนเป็นผู้ก่อขึ้นเอง

จึงได้รั้งพลทั้งสองฝ่ามือที่จะฟาดไปให้กลับมา ‘ตวาดเสียงดังกังวานว่า

“อยู่ต่อหน้าคฤหาสน์ของบุญจุน พวกท่านจะต้องการอย่างไร ?”

เก๋าส์ซึ่งมือห้าวร่อเสียงดังกึกก้องแล้วกล่าวว่า

“คฤหาสน์บุญจุน ? ผู้ใดไปยอมรับว่าพวกเจ้าคือบุญจุน เฒ่าอุบาทว์ ! หากมันเป็นผู้รู้สึกสำนึกตัวแล้วจงรีบนำกระถางทองของบุญลื้มออกมามอบให้ ตักขุนอาจจะไว้ชีวิตของเจ้าต่อไปได้บ้าง”

ตักโกวแซซึ่งมุ่งมั่นอย่างจริงใจ ที่จะช่วยเหลือผู้คนเอาไว้ให้ได้ก่อน จึงตวาดไปว่า

“เฮอะ อยู่ต่อหน้าเราบุญจุน พวกเจ้ายังกล้ามาลำพองผยองเกียรติ จงรีบวางร่างขุนพลพสุธาให้เราเสีย”

ทั้งสามส่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นอีก เขียะฮวกจุนเจี้ยแห่งบูติงหัวร่อ พลังกล่าวเสียงแหลมเล็กขึ้นอย่างเสแสร้งแก้งัดด่าว่า

“ปล่อยลงหรือ ? เจ้าเฒ่าอุบาทว์ ! ไยต้องเร่งร้อนใจไปเล่า คนผู้นั้นเป็นขุนพลชั้นยอดเยี่ยมแห่งยุค มีเกียรติภูมิอันลือลั่นสนั่นแผ่นดิน แต่ยังยากที่จะหนีออกไปจากเงื้อมมือของพรรคเราได้ ในเมื่อเจ้าร่วมหัวจมท้ายเป็นพวกเดียวกับมัน คาดว่าก็มีไช้เป็นเหล่าไว้ชื่อเสียงเรียงนาม จงประกาศนามออกมา”

“เฮอะ เฮอะ เจ้าผู้เป็นตัวเสนียดแห่งบูติง เจ้าไม่มีศักดิ์ศรีพอเลย”

เขียะฮวกจุนเจี้ยเดือดดาลจนตัวสั่นระริก สะบัดกระบี่ในมือจนกลายเป็นประกายอันเจิดจ้าบาดตาสามแฉก เสียงแหวกอากาศดังหวีดหวิวขึ้นกึกก้อง ตวาดด่าไปว่า

“เจ้าเฒ่าบัดซบ ! เจ้าคงคิดต้องการหาที่ตาย ?”

ตึกโกวแซซังกวาดตามองผ่านใบหน้ามัน ยามนี้ได้มีจิตใจปลอดโปร่ง
แจ่มใสเป็นปกติแล้ว ทราบว่าเหตุการณ์ของคำคินนี้ มิใช่เป็นเรื่องจะจัดการ
ลงได้โดยง่ายตายเลย เป็นการแสดงอย่างแน่ชัดว่า นอกจากบังสุมือของพรรค
อสูรโลหิต แก้วเลี้ยงซึ่งมั่ว เซียะฮวงจุนเจี้ยแล้ว ปิศาจเผ่าจอมเจ้าเล่ห์บัวน-
เก็กตึกุนก็ได้อาสมทบด้วย เพียงแต่มันในขณะนี้ยังหยุดยั้งอยู่ยังด้านนอก
ที่ไกลไปกว่าหนึ่งลี้ สังเกตอยู่แต่ไกลโดยมิยอมปรากฏกายขึ้นเท่านั้น

และปิศาจเผ่าในเมื่อกล้าคุมเชิงอยู่ที่ไกลไปกว่าหนึ่งลี้ วางใจให้บัวน-
เก็กเทียนจุนและพวกมาจนถึงยังเบื้องหน้าคฤหาสน์บู๊จุน ย่อมจะมีความถือดี
อย่างไรเอาได้เป็นแน่ และคงนิ่งนอนใจอย่างยิ่งอีกด้วย ซึ่งหมายความว่าพลัง
ฝีมือของมันย่อมต้องสูงส่ง จนมีรูขึ้นถึงจุดใดแล้ว

ตึกโกวแซซังจึงกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“มิทราบว่าเป็นเจ้าหาที่ตายแน่ หรือว่าเป็นเจ้าหาที่ตายกันแน่ เฮอะ ในสาม
กระบวนท่าเราจะต้องให้เจ้าหลังเลือดอันชั่วร้ายลงในที่นี้ เป็นการกวาดล้าง
เสนียดอันไร้ยางอายของสำนักบู๊ตึ้งไปด้วย”

เซียะฮวงจุนเจี้ยยับกระบี่พลางสืบท้าเข้ามาหาหนึ่งก้าว แสยะยิ้มแล้ว
กล่าวว่า

“คุณโอ้ออย่างไรความกระดากปากเลย”

ตึกโกวแซซังตวาดก้องขึ้นสุดเสียงว่า

“คอยดูต่อไปเถิด”

ฝ่ามือข้างเดียวได้ยกขึ้นสะบัด จนกลายเป็นพลังอันหนักหน่วงเข้มแข็ง
มาตรเส้นจะรุนแรงแกร่งกร้าวยิ่ง แต่ฝ่ามือออกจะเป็นการฟาดไปอย่างเชื่องช้า
อยู่บ้าง

เซียะฮวงจุนเจี้ยคงกระบังรุกไล่เข้าไปทันที ปรกายกระบี่ที่เป็นต่าง
ดวงเส้นสาย สาดกระจายจนหนาแน่นแพรวพราว พร้อมกันนั้นยังบีบเสียง
เล็กเสียงน้อยหัวร่อขึ้นกล่าวว่า

“เผ่าบัดซบ ! อาศัยในเพลงฝ่ามือนี้ยังไม่คู่ควรดอก”

ตึกโกวแซซังถลันร่างหลบออกจากการจู่โจมของเซียะฮวงจุนเจี้ยไปอย่าง

ง่ายตาย ย่อร่างลงเล็กน้อย ตวัดฝ่ามือฟาดไปทั้งสองข้าง แต่พลังฝ่ามือในครั้งนี้นี้ยังคงไม่หนักหน่วงรุนแรงเท่าที่ควร

เซี่ยะฮวากจุนเจี้ยยกมือขึ้นข้างหนึ่ง ตวัดฟาดเอาพลังฝ่ามือออกไปข้างกลับกล้ำหักโหมอย่างตรง ๆ เสียด้วย พลังฝ่ามือพอปะทะกันเสียงระเบิดก็ได้ดังกึกก้องสนั่นหวั่นไหว คนทั้งสองต่างสั่นคลอนไปเล็กน้อย และพากันถอยไปคนละหนึ่งก้าว

ตึกโกวแซซึ่งแค้นเสียงขึ้นเล็กน้อย แต่ลอบปีติอยู่ในใจว่า

“เซี่ยะฮวากจุนเจี้ย วันนีของปีหน้า จะเป็นวันครบรอบปีการตายของเจ้าแล้ว”

แต่เซี่ยะฮวากจุนเจี้ยนั้นเข้าใจผิดคิดว่า มันทดสอบดูพลังฝีมือของตึกโกวแซซึ่งออกแล้วว่ามียู่ง่ากัดนัก จึงมีจิตใจคึกคักขึ้นอย่างมากมาย เพลงกระบี่มหากาฬได้กระจายออกไปในกระบวนท่าอันชั่วร้ายพิสดาร แต่ละครั้งจะมีดอกดวงของกระบี่กระจายออกไปสามดอก ด้วยการรุกรไล้ที่เหี้ยมโหดดุร้ายสุดจะเปรียบปานได้ จูโหมโหมเข้าใส่จุดสำคัญในร่างกายของตึกโกวแซซึ่งอย่างแม่นยำ

ตึกโกวแซซึ่งปิดป้องรองรับจนต้องถอยกรูด ๆ ไปตลอดเวลา ด้วยท่าที่อันพลันฉับไว คล้ายดังยังมีฝีมืออาจเทียมเทียบเปรียบกับนักพรตอุบาทว์ผู้นี้

เทพอสูรแก้มงกรลุบเคราพลงหัวร่ออย่างสนั่นหวั่นไหว แล้วกล่าวว่า “ฝีมืออันธรรมดาสามัญเช่นนี้ ก็กล้าบังอาจตั้งตัวเป็นบู้จุนประมุขของบู้ล้มได้”

ตึกโกวแซซึ่งแส้สร้างตวาดขึ้นด้วยความแค้นเคืองเป็นที่สุดว่า

“เล่าสู่ตักเตือนต่อพวกเจ้าก็มิไฉน ชีวิตของเจ้าก็ต้องร่อแร่อยู่ในบัดนี้แล้ว”

เก๋เล้งซึ่งม่อย้งหัวร่อดังขึ้นกว่าเดิม กล่าวตอบไปว่า

“เฒ่าบัดซบ ! เจ้าันว่ารู้จักผู้คนไม่น้อย นอกจากนั้นแล้วไม่มีความดีงามอย่างไรมาให้เห็นได้เลย”

ขณะนั้น เพลงกระบี่มหากาฬของเซี่ยะฮวากจุนเจี้ยยิ่งรุกรไล้อย่างหักโหม

รุนแรงขึ้นกว่าเดิมมากมาย

ตึกโกวแซซังแค้นเสียงเย็นชากระด้างแล้วกล่าวว่า

“เชียะฮวกจุนเจี้ย เล่าสู่เวหน่าที่เจ้ามีชื่อเสียงขึ้นได้ด้วยความลำบากยากเย็น หากแผ่นดินยังไม่รังกระปึกกลับ เฮอะ ชีวิตชั่วช้าของเจ้าก็จะจบสิ้นลงในบัดดลแล้ว”

เชียะฮวกจุนเจี้ยหัวร่อเสียงประหลาดพิกล โดยไม่มีความหวาดหวั่นพรั่นพรึงแม้แต่น้อย กระบี่อันร้ายกาจยิ่งโหมไล่เข้าไปอย่างรุนแรงขึ้นกว่าเดิมอีก

ตึกโกวแซซังพลันส่งเสียงหัวร่อดังกึกก้องสนั่นปานคลุ้มคลั่ง กระแสเสียงหัวร่อนี้ทำลายความสงบเงียบของราตรี จนกระจายไกลไปกว่าหนึ่งลี้ ที่นอกกระยะหนึ่งลี้พลันมีเสียงกู่บังเกิดขึ้นอย่างฉับพลันทันด่วน ในช่วงพริบตา นั้นเสียงกู่ก็ได้มาแทบจะไกลไปกว่าครึ่งทางอย่างน่าตื่นตระหนก

ตึกโกวแซซังพลันฝึกกำลังในแนวทางฝ่ามืออาณภาพฟ้า ตวัดฟาดโครมออกไปในฉับพลันทันตา พลังที่หนักหน่วงยิ่งกว่าภูเขาล่มทลาย ได้ทะลักเข้าไปใส่เชียะฮวกจุนเจี้ยทันที

เชียะฮวกจุนเจี้ยดูแคลนในคัตระคู่ต่อสู้อยู่แต่แรก ขณะนี้มาตรแม้นจะรู้สึกผิดสังเกตไปบ้าง แต่พอเมื่อแรงพลังขึ้นต้านทานเอาไว้มิทันการแล้ว เสียงดังโครมอุบัตินั้นจนแผ่นดินสั่นสะเทือน ร่างของเชียะฮวกจุนเจี้ยส่ายโง่งนพลีวกระเด็นออกไปไกลกว่าห้าสิบเชียะ พร้อมทั้งเสียงแผดร้องอันเจ็บปวดโหยหวน ฟาดโครมลงกับพื้น ศีรษะกระแทกจนแตกกระจัดกระจาย มันสมองไหลเนืองนองไปในที่นั้น ตายอย่างอนเอยจนแทบเหลือเหลือ

ตึกโกวแซซังฟาดเชียะฮวกจุนเจี้ยตายคามือไปได้ในพลงเดียว ประมุขพรรคอสูรโลหิต แก้วเล้งซึ่งม่อต่างพากันถอยหลังคนละสองก้าวด้วยความตื่นตระหนกตกใจ ตึกโกวแซซังถลันกายแวบหนึ่งก็เข้าถึงเบื้องหน้าฮ้วยม้อปังจู้ ตวาดเสียงกึกก้องขึ้นว่า

“วางขุนพลพสุธา !”

ปังจู้พรรคอสูรโลหิตกลับสะอึกกายเข้ามาหนึ่งก้าว ยกวางขุนพลพสุธา

ขึ้นกวดแกว่ง พร้อมทั้งกระซอกเสียงไปว่า

“เฒ่าอุบาทว์ ! เจ้าลงมือเถิด”

ติกโกวแซซังเหลือบตามองดูร่างขุนพลพสุธาแวบหนึ่ง เห็นตาทั้งสอง
หลับสนิทแน่น ร่างอ่อนระทวยไร้เรี่ยวแรง แสดงว่าถูกจี๊สักจุดเอาไว้

ติกโกวแซซังเจ็บแปลบจนจับใจ ถอยหลังออกไปหนึ่งก้าว พร้อมทั้ง
ทวาดอย่างเดือดดาลขึ้นว่า

“เจ้าคิดต้องการสิ่งใด ?”

“มอบกระถางทองของบู๊ลิ้มออกมา”

“ไม่ นอกเสียจากเจ้าจะฆ่าเราเท่านั้น มาตรมิเช่นนั้นเจ้าอย่าได้คิดหวังเลย”

ช่วยมือปังจูมาตรแมนดูมือออกถึงสีหน้าของติกโกวแซซังว่าจะเป็นอย่าง
ไหน แต่ยังคงมีความรู้สึกว่าติกโกวแซซังมีความห่วงกังวลในตัวขุนพลพสุธา
อย่างยิ่งยวด จึงส่ายยิ้มแล้วกล่าวว่า

“ชีวิตของเจ้ามีค่าดุจดังเศษหญ้าตามท้องถนน เราจะเข่นฆ่าขุนพล
พสุธาแห่งยุคนี้ไปเสียก่อน”

กล่าวพลางยกฝ่ามือขึ้นทาบอยู่บนหน้าผากของขุนพลพสุธาทันที

ตาทั้งสองเขม่นมองดูติกโกวแซซังจนแว่นิ่งมิกะพริบ

ติกโกวแซซังคล้ายดังถูกดาบจำนวนหมื่น ๆ พัน ๆ แห่เข้าใส่หว่าง
กลางดวงใจ จนต้องเซถอยออกไปอีกหนึ่งก้าวอย่างลืမ်ตัว ตลอดร่างสั่นระรัว
ไม่หยุดยั้ง ทวาดสุดเสียงด้วยความคลุ้มคลั่งว่า

“ช้าก่อน !”

ปังจูพรคอสูโรโหิตทราบว่าจับเอาจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้ามเอาไว้ได้แล้ว
จึงยังส่งเสียงหัวร่ออันชั่วร้ายขึ้นกว่าเดิม กล่าวว่

“เป็นอย่างไร ? เจ้าต้องการชีวิตมันหรือว่าต้องการกระถางทองของ
บู๊ลิ้ม ?”

ที่ไกลไปกว่าหนึ่งร้อยเชียะ มีเสียงอันหนักแน่นแกร่งกร้าวดังแว่วเข้า
มาว่า

“เพ็งยี้ เจ้ากระทำได้วิเศษยิ่ง”

ปึงจูพรคอสูรโลหิตหันหน้าไปห่าวร่าแล้วกล่าวว่า

“บิดา ท่านไว้วางใจได้เต็มที่ เฒ่าบัดชบผู้นี้ไม่มีทางจะทำอย่างใดกับข้าพเจ้าได้ดอก”

“น่ากลัวเจ้าดูผิดพลาดไปแล้ว”

“หมายความว่าอย่างไร ?”

“มันมีคล้ายดังคนชราเลย”

“พลังฝีมืออันสูงส่งของมันนั้น มีอาจจะดูแคลนได้เลย บิดาท่านบอกว่าขุนพลปากฟ้าได้ตายไปแล้วใช่หรือไม่ ?”

“บิดาจะหลอกลวงเจ้าไปไยด้วย มันตายด้วยน้ำมือของมารดาเจ้าแท้ ๆ”

ปึงจูพรคอสูรโลหิตเข้มนมอดูตักโกวแซซึ่งอีกแวนหนึ่ง จึงกล่าวเสียงดัง ๆ ขึ้นอีกว่า

“บิดา อย่างนั้นมันผู้นี้เป็นใคร พลังฝีมือที่สูงส่งของมันนั้นแทบจะเทียมเทียบเปรียบกับขุนพลพสุธาได้ทีเดียว”

“เฮอะ แต่มันก็มีใช่เป็นคู่มือของบิดาได้อีกดอก”

“บิดามีพลังฝีมือที่สูงส่งดุจดั่งเทพยดาแล้ว มันย่อมจะต้องห่างไกลไปกับบิดาอีกมากมายก่ายกองนัก”

“อย่างนั้น รีบบีบบังคับให้มันมอบกระถางทองของบูลิ้มออกมา ยังจะไปพัวพันให้เสียเวลาไปไยด้วย”

ปึงจูพรคอสูรโลหิตห่าวร่าขึ้นอีกแล้ว สีหน้าพลันเคร่งเครียดลงอย่างฉับพลันทันด่วน ตวาดขึ้นว่า

“เฒ่าอุบาทว์ ! ในเมื่อเจ้าไม่ปรารถนาให้ขุนพลพสุธาต้องตาย ก็จงรีบมอบกระถางทองของบูลิ้มออกมาเถิด นี่เป็นโอกาสครั้งสุดท้ายของเจ้าแล้ว มาตรมิเช่นนั้น เฮอะ อย่าได้เข้าใจว่าเราบ้วนกักเทียนจุนมิกล้าฆ่ามันลงกับมือ”

ตักโกวแซซึ่งมีนางจอนอ้ออิงอยู่ในห้วงสมอง ฝืนเท้ากโซซัดโซเซ จะมอบกระถางทองของบูลิ้มไป หรือว่าจะช่วยชีวิตขุนพลพสุธา ก่อน ?

กระถางทองของบูลิ้มพอมอบออกไป บูลิ้มนับแต่นี้ก็ต้องตกอยู่ใน

เงื้อมมือของพรคอสูรโลหิตโดยสิ้นเชิง จมอยู่ในปลักแห่งชะตากรรมอัน
ยากยิ่งที่จะเหินยว้างช่วยเหลือได้ เพราะความโง่เง่าและดีดด้านของตนนั้นเอง

มิช่วยเหลือขุนพลพสุธา ตนก็จะกลายเป็นคนอกตัญญูไร้ธัมมะ

ตึกโกวแซซึ่งยากยิ่งที่จะตัดสินใจได้ ต้องแผดร้องอยู่ในใจว่า

“กระถางทองของบูลิ้ม เรามีอาจจะปล่อยให้มารชั่วร้ายได้ไป”

แต่ต้องฉกใจหวนคิดว่า ชีวิตของขุนพลพสุธาจะมีอาจรรักษาเอาไว้ได้
ก็เพราะเรื่องนี้

“เรามีอาจจะไม่ช่วยเหลือนขุนพลพสุธาผู้มีอาวุโสได้”

ฉับพลันนั้น ตาทั้งสองมีประกายอันชั่วร้ายแค้นเคืองขึ้นจนแวววาว
เขม่นมองจ้องดูบึงจิ๋วพรคอสูรโลหิต พร้อมทั้งทวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“แล้วไป บึงจิ๋วพรคอสูรโลหิต เราจะฆ่าเจ้าให้จงได้”

“อย่าเล่าไปกล่าวเรื่องอื่น เจ้าจะมอบกระถางทองของบูลิ้มออกมาหรือไม่”

ตึกโกวแซซึ่งในขณะนี้ ได้มายืนนั่งอยู่บนทางสองแพร่งของการตัดสินใจ
ในระหว่างธัมมะและกตัญญูที่จำจะต้องเลือกเอาทางหนึ่งเท่านั้นจะ
ทำอย่างไรดีเล่า

ฉับพลันนั้น ที่ริมโสตมีเสียงของเขียะเฮียะฮู่ฮุยินดังมาในวิชาส่งเสียง
ทางลมปราณว่า

“หนุ่ยเอ๋ย อย่ายืนกรานไปเลย หรือว่าเจ้าต้องการให้ขุนพลพสุธาตายไป
จริง ๆ ? ซึ่งนั้นจะต้องทำให้เจ้าเจ็บช้ำไปจวบชั่วชีวิต และแม้ท่านผู้เฒ่าจะ
ตายไป ก็ยังมีอาจจะคุ้มครองกระถางทองของบูลิ้มให้รอดพ้นไปจากเงื้อมมือ
ของพวกอสูรโลหิตนี้ได้ ไยต้องกระทำอย่างไร้ความคิดเล่า”

ตึกโกวแซซึ่งคล้ายดังได้รับการช่วยเหลือในยามคับขัน จึงมีจิตใจสงบ
ลงกว่าเดิมอีกไม่น้อย

เสียงทางลมปราณได้ดังขึ้นอีกว่า

“เรียกให้มันปล่อยขุนพลพสุธาผู้มีอาวุโสก่อน แล้วสั่งให้เก้าเล้งซึ่งมือ
เข้ามหายิบบายในคฤหาสน์นี้จับเองเถิด แต่จงจำไว้ บึงจิ๋วพรคอสูรโลหิต
หากมันถามไถ่เรื่องราวของเรา เจ้าจงตอบมันว่าได้ตายลงด้วยน้ำมือของเจ้า

แล้ว จะอย่างไรอย่าได้แสดงพิรุณให้มันทราบที่เรายังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ มาตร
มิเช่นนั้น ผลสุดท้ายย่อมต้องอุบัติขึ้นอย่างอนเอนจนน่าที่ที่สุดทีเดียว”

ติกโกวแซซังครุ่นคิดอยู่เล็กน้อย ถลิ่งตาจ้องมองดูฮ้วยม้อบั้งจูแวบ
หนึ่ง จึงกล่าวอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

“เจ้าต้องการให้เรามอบกระถางทองของบู๊ลิ้มไป ก็จงคลายจุดของ
ขุนพลพลสุธาออกเสียก่อน เราถามไถ่ว่าจากสักสองสามประโยคก่อน”

บั้งจูพรรคอสูรโลหิตพอได้ฟังน้ำเสียงของชายชราทราบว่าได้เอนลงด้วย
คำพูดของตนแล้ว จึงส่ายยิ้มพลางกล่าวว่า

“เรื่องนี้ง่ายดายมาก”

พลางตัวดมือกริตคลายจุดให้กับขุนพลพลสุธาขึ้นทันที

ติกโกวแซซังแผ่ร่องสุดเสียงว่า

“ท่านผู้มีอาวุโส...”

ตั้งเจียงพอได้ฟังรีบเหลียวขวบมองไปที่ติกโกวแซซังด้วยความตื่นตระ-
หนก สีหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลงทันที ตวาดขึ้นด้วยความแค้นเคืองว่า

“เจ้ามาทำอะไร ยังไม่รีบหนี ?”

“ท่านผู้มีอาวุโส”

“ไมตรีของระหว่างเราสองได้ระงับลงจากกันแล้ว ผู้ใดเป็นผู้มีอาวุโส
ของเจ้า ?”

“ท่านผู้มีอาวุโส ข้าพเจ้า...ผู้เยาว์ลำนึกผิดแล้ว ข้าพเจ้ามีอาจกตัญญู
ต่อท่านได้”

ติกโกวแซซังกล่าวพลางเขม่นมองจ้องดูขุนพลพลสุธาด้วยประกายตา
อันแวววับ พลันสะท้านขึ้นทั้งร่างด้วยความหนาวเหน็บ ตวาดอย่างแค้นเคือง
เป็นที่สุดว่า

“บั้งจูพรรคอสูรโลหิต พลังฝีมือของตั้งเจียงได้สลายออกไปจนหมดสิ้น
เรา...เรา...”

ติกโกวแซซังพลันผงิกกำลังฝ่ามืออานภาพฟ้าขึ้นพาดโครมเข้าไปบั้งจู
พรรคอสูรโลหิตอย่างรุนแรงปานฟ้าถล่มดินทลาย

บ้านก็เทียนจุนรั้งรังตีเจี๋ยออกไปเล็กน้อย ขวางไว้บนเบื่องอกและ
หัวรอเสียงดังสนั่นหวั่นไหวว่า

“ในเมื่อระหว่างเจ้าไร้อะไรอย่างใดต่อกัน โยไม่ฆ่ามันไปเสียเล่า”

ตักโกวแซซังพาดพล้งฝ่ามือออกไปแล้ว ไม่มีทางจะรั้งกลับมาได้ยาม
จุกละหุกอันคับขัน จึงรีบถลันกายออกทางด้านข้าง รั้งฝ่ามือที่พาดไปให้
กระจายออกทางด้านข้างอย่างหักโหม เสียงระเบิดกึกก้องจนแผ่นดินสะเทือน
พล้งฝ่ามือของตักโกวแซซัง พาดใส่พื้นจนกลายเป็นหล่มใหญ่ถนัดใจขึ้น

ขุนพลพสุธาหัวรอเสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า

“จะมีประโยชน์อย่างไรกัน จะให้ประเสริฐแล้ว จงพาดเราให้ตายคามือ
ไปเสียเถิด”

ตักโกวแซซังร้องขึ้นอย่างวิงวอนว่า

“ท่านผู้มีอาวุโส โปรดอย่ากล่าวคำพูดเช่นนี้เถิด ข้าพเจ้าสำนึกผิดแล้ว
แต่ทว่า พวกมันจะช่วงชิงกระถางทองของบู๊ลิ้ม มาตรมิเช่นนั้น พวกมันจะ
ฆ่าท่านเสียก่อน”

ขุนพลพสุธาหัวรอเสียงประหลาดพิกล แล้วกล่าวว่า

“ก็ปล่อยให้พวกมันฆ่าเสียเถิด เราเบื่อหน่ายจะมีชีวิตต่อไปแล้ว”

“ไม่ ท่านผู้มีอาวุโส ข้าพเจ้ามิยอมให้ท่านต้องตาย”

“หรือว่าเจ้าจะมอบกระถางทองของบู๊ลิ้ม ?”

“เพื่อขอให้ผู้เฒ่ามิต้องตาย ข้าพเจ้าสามารถเสียสละคุณค่าทุกอย่าง
ของเท่าที่มี”

“ผายลม ! เจ้ากล้ากระทำเช่นนั้น”

ตักโกวแซซังกล่าวเสียงแหบแห้งขึ้นว่า

“ท่านผู้มีอาวุโส ข้าพเจ้ามิอาจไม่กระทำเช่นนั้นได้”

“อะไร ? เจ้าเข้าใจว่าถูกต้องหรือ ? เจ้าเห็นบู๊ลิ้มต้องจมอยู่ในปลัก
ทรมานอันโหดเหี้ยมเป็นของถูกต้อง ชีวิตของผู้คนชนชาวบู๊ลิ้มจำนวนหมื่น ๆ
พัน ๆ ธัมมะอันเป็นสรณะที่พึ่งของบู๊ลิ้ม ต่างต้องยับเยินด้วยน้ำมือของเจ้า
เพียงคนเดียวเท่านั้น”

ตึกโกวแซซึ่งแขงนหน้ากู่เสียงยาวสะท้าน แล้วกล่าวว่า

“โอ สวรรค์ เราจะกระทำอย่างไรเล่า”

ขุนพลพลสุธาเดือดดาลจนเหลือทน ตวาดสุดเสียงขึ้นว่า

“ทำอะไร ? เราหาใช้คนเกรงกลัวต่อความตายไม่”

ตึกโกวแซซึ่งพลันหูกใจได้คิด ร้องเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

“ท่านผู้มีอาวุโส ข้าพเจ้าทราบที่ท่านย่อมมิใช่เป็นคนรักตัวกลัวตาย แต่ท่านเมื่อครั้งอดีตกินอยู่ร่วมกับขุนพลปากฟ้าย่างสนิทสนม เคยมีคำสาบานว่าจะอยู่ร่วมกัน ตายร่วมกัน การตายของท่านในลักษณะนี้ แม้จะอยู่ในปรภพก็มีอาจหลับตาได้”

ขุนพลพลสุธาสะท้านขึ้นทั้งร่าง ตวาดเสียงดังขึ้นว่า

“อะไร ?”

ตึกโกวแซซึ่งรีบกล่าวสวนขึ้นทันทีว่า

“มิหนำซ้ำ ยามใดเมื่อท่านผู้มีอาวุโสตายไปแล้ว ยังจะคึดครองกระถางทองของบุญลื้มให้ปลอดภัยได้ด้วยหรือ ?”

ขุนพลพลสุธาระบายลมออกจากปากยาว ๆ พลันระหวยร่างลงกับพื้น ด้วยมีอาจเกร็งเอาไว้ได้ กล่าวอย่างอ่อนล้าขึ้นว่า

“อย่างนั้น ตามใจเจ้าเถิด มหาภัยในครั้งนี้อุบัติขึ้นตามลิขิตของฟ้าดินแล้ว”

บั้งจู้พรรคอสูรโลหิตกล่าวอย่างรำคาญใจขึ้นว่า

“เฒ่าอุบาทว์ ! เป็นอย่างไร ? เข้าใจว่าสมใจเจ้าแล้วกระมัง”

ตึกโกวแซซึ่งยกมือขึ้นโบก กล่าวว่า

“เก้าเล้งซึ่งม้อ กระถางทองของบุญลื้มอยู่ภายในห้องโถงคฤหาสน์บุญจุน เจ้ากล้าเข้าไปนำออกมาหรือไม่ ?”

“ไปไม่กล้า ?”

เก้าเล้งซึ่งม้อกระโดดตะลิวเข้าไปในคฤหาสน์บุญจุนอย่างรวดเร็ว

อีกประมาณครึ่งชั่วยาม จึงได้โอบอุ้มกระถางทองใบใหญ่อันมีประกายสีทองแวววาวแจ่มจ้า พร้อมทั้งป้ายประกาศิตอีกสามอันออกมา แต่ตึกโกว-

แซ่ซังนั้นคำนึงในใจว่า

“ตัวเนียไปจัดการอย่างไรกับมันหนอ ความจริงทั้งสองก็เป็นบิดาและ
บุตร จากท่าทีที่สลดหดหู่ของเก่าเล่าซึ่งมือในยามนี้ หรือว่าบิดาและบุตรทั้ง
สองจะมีข้อตกลงอย่างไรกันขึ้น ?”

ศัตรูผู้กล้าแข็งรายล้อมอยู่รอบข้าง ตึกโกวแซซังมิกล้าจะครุ่นคิดให้มาก
ความ จึงส่งเสียงดัง ๆ ไปว่า

“ฮ่วยมือปังจู๊ กระถางทองได้ปรากฏขึ้นแล้ว จงปล่อยขุนพลพสุธา
กลับมา”

ปังจู๊พรคอสูรโลหิตหัวร่อฮา ๆ เสียงดังสนั่นหวั่นไหว หัวร้างขุนพล
พสุธาขึ้นหู ใช้กำลังภายในกระแทกผางออกไปทันที

ขุนพลพสุธาครางหนัก ๆ ในลำคอ ร่างปลิวละลิวเข้าหาตึกโกวแซซัง
อย่างรวดเร็ว

ไมตรีที่บริสุทธิ์

จากนั้น ร่างของบังจู้ลอสูรโลหิตได้พุ่งปราดตามติดเข้ามา จูโจมโจมใส่ตักโกวแซซึ่งอย่างเหี้ยมโหดชั่วร้ายทันที ตักโกวแซซึ่งนั้นสังเกตถึงความผิดปกติในครั้งนี้อยู่แต่แรกแล้ว โลหิตอันพลุ่งพล่านได้เดือดดาลอย่างร้อนรุ่มแทบจะระเบิดออกจากกายแล้ว

เสียงคำรามอย่างแค้นเคืองบังเกิดขึ้น พุ่งกายเข้าไปอย่างไม่คำนึงถึงอันตรายใด ๆ ตะปบมือโอบร่างขุนพลพสุธาที่พุ่งเข้ามาเอาไว้ในทันที

แต่ฝ่ามือของประมุขพรรคอสูรโลหิตพาดเข้ามาด้วยวิชาเทพละลายโลหิตในสภาพเช่นนี้จะเสี่ยงหลบหลีกการจูโจมนั้น ช่างไม่ง่ายดายเสียเลย

ตักโกวแซซึ่งจนปัญญาจะกระทำอย่างไรได้ จึงจำต้องผนึกพลังลมปราณดาวเหนือที่ฝึกปรือได้เพียงแปดส่วนขึ้นคุ้มครองกาย ยินยอมได้รับอันตรายเพราะการนี้ออกด้านทานรับการจูโจมไปทันที

พลังลมอันเหม็นคาวละคลุ้งที่หนักรุนแรงเมื่อกระแทกใส่ ตักโกวแซซึ่งสีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป ร่างยังโอบรัดขุนพลพสุธาไว้อย่างแนบแน่น แต่ถูกพลังฝ่ามือเทพดาลละลายโลหิต กระแทกจนปลิวกระเด็นออกไปสาม-

สิบกว่าเหยียะ

ลมปราณตึกโกวแซซังซงักลงวูบหนึ่ง พลังดาวเหนือที่คุ้มครองร่าง
แทบจะถูกกระแทกจนแตกสลายออกไปในทันใด

เมื่อลอบสูดลมหายใจอันหนาวเหน็บเข้าไปแล้วจึงยืดกายขึ้น และพลั้ว
กายละลือลงสู่พื้น

แต่เมื่อก้มมองดูขุนพลพสุธาในอ้อมอก เห็นโลหิตไหลหลังออกจาก
ปากเป็นทางยาว หยดหยาดจนเปียกอกเสื้อของตนจนหลายหยด และลม
หายใจก็รื้อร้าววริน ดูท่าจะหาทางรอดชีวิตได้ลำบากยากเย็นแล้ว

ตึกโกวแซซังเจ็บแปลบจับใจ ดังราวมีหนามทิ่มแทงใส่ ร้องขึ้นด้วย
เสียงอันสั่นสะท้านว่า

“ท่านผู้มีอาวุโส”

ขุนพลพสุธาส่งเสียงที่เบาบางจนไม่มีทางได้ยินบา ๆ ตึกโกวแซซังปลิ้น
แผดร้องขึ้นสนั่นหวั่นไหวว่า

“ท่านผู้มีอาวุโส ท่านโปรดระลึกครู่ ท่านมีอาจะตายลงไปในขณะนี้ได้”

ตึกโกวแซซังน้ำตาไหลพรากดังทำนบหลาย แผดร้องจนเสียงแหบแห้ง
ด้วยความเศร้าสลดรันทดใจ

ปั้งจู๊พรคอสูร์โลหิตแค้นเสียงขึ้นเล็กน้อย ประกายทองจากชายเสื้อ
แวววับขึ้นอีกครั้ง เมื่อถลันกายตรงเข้าใส่ตึกโกวแซซังอย่างประสงคร้าย

ขณะนั้น เเงาร่างสีเขี้ยวได้พุ่งปราดออกจากคฤหาสน์มีจุนมาอย่างรวดเร็ว
เร็วปานสายฟ้า

ตึกโกวแซซังรีบดันร่างอันรื้อร้าวของขุนพลพสุธาตรงเข้าหาหญิงชรา
เสื้อเขียวอำพันรับเอาไว้ได้ในทันที

ตึกโกวแซซังหันร่างกลับมา ตาทั้งสองแดงฉานด้วยความอาฆาตมาด
ร้ายแล้ว คำรามสุดเสียงไปว่า

“ช่วยมือปั้งจู๊ เราจะต้องฆ่าเจ้า เราจะเหยียบย่ำพรคอสูร์โลหิตของ
เจ้าให้ยับเยินลง หากทำได้ เราจะขอสาบานไม่ยอมอยู่เป็นผู้อื่นอีก”

ปั้งจู๊พรคอสูร์โลหิตขณะถลันเข้ามาจนห่างอยู่สิบเหยียะ ตึกโกวแซซัง

ย่องลงทันใด พลังฝ่ามืออาณุภาพฟ้าในท่าฟ้าพิโรธดินดาลเดือด (เทียนหนา
ตี้ฮั่วง) วัตต์ฟาดโครมออกไปอย่างเหี้ยมโหดดุตัน พลังอันคลุ้มคลั่งปานอส
บาตก็ฟาดเข้าใส่ศีรษะทันที

ฮั่วม้อปังจู่เห็นเช่นนั้น จึงส่งเสียงหัวร่อปานฟ้าผ่าลงมาอย่างหนักแน่น
แกร่งกร้าว แล้วกล่าวว่า

“ก็ได้ เราจะขอชั่งน้ำหนักดูว่า เจ้าจะมีอยู่สักกี่ตำลึงกันแน่”

แขนทั้งสองสลัดขึ้น ฝ่ามือจึงแดงฉานอย่างสดใส่ไปทันที และโตขึ้น
กว่าเดิมอีกประมาณสองเท่าด้วย

ติกโกวแซ่ซังในยามเจ็บช้ำน้ำใจ และเศร้าสลดอย่างสุดซึ้งนี้ จึงทุ่มเท
กำลังทั่วทั้งตัวเท่าที่มี ผนึกกำลังในวิชาอาณุภาพฟ้าท่าที่สาม เทียนปังตี้ทับ (ฟ้า
ถล่มแผ่นดินทลาย) ฟาดโครมออกไปในฉับพลันทันด่วน พลังอันมหาศาล
ดังสนั่นหวั่นไหวไปทั่วบริเวณ จนแผ่นดินพลอยสั่นสะเทือนเลื่อนลั่นไปด้วย

ปังจู่ฮู่อูโล่หิตพ้อเห็นสภาพการจู่โจมมาในลักษณะนั้น พลังบังเกิด
ความตื่นตระหนกตกใจขึ้นบ้าง รีบรุดเร่งพลังเทพละลายโลหิตขึ้นจนถึงสิบสอง
ส่วน ฟาดต้านรับออกไปโดยฉับพลัน เห็นแน่ชัดว่าพลังฝ่ามือทั้งสองจะ
กระแทกเข้าใส่กันแล้ว เเงารังสีดำสายหนึ่งพุ่งปราดเข้ามาถึงปานกาทัณฑ์หลุด
จากแหล่ง มิได้มีเสียงแหวกฝ่าอากาศแม้แต่น้อย พร้อมกันนั้นเสียงของฮิสตริ
นางหนึ่งได้ร้องขึ้นอย่างร้อนรนว่า

“เพ้งยี้ นี่คือฝ่ามือลือเลื่องของขุนพลฟากฟ้าและพลสุธา ระวางตัวไว้”

บ้วนเก็กตักกุนที่ยังท่าอยู่ก็ร้อยกว่าเหิยะ พลอยส่งเสียงร้องอย่างหนัก
หน่วงขึ้นว่า

“การต่อสู้ที่วังฉ้อฮองในครั้งอดีต เราก็ได้พ่ายแพ้ลงด้วยเพลงฝ่ามือนี้
นั่นเอง”

เงาดำที่ได้ถลันเข้าไปในวงต่อสู้ วัตต์ฟาดฝ่ามือออกช่วยเหลือนอีกครั่ง
อย่างหักโหม พลังอันเย็นยะเยือกหยุ่นเหนียว ได้ผสมกับพลังเทพดา
ละลายโลหิตของฮั่วม้อปังจู่ กระแทกเข้าใส่พลังฝ่ามืออาณุภาพฟ้าของติก
โกวแซ่ซังจนถนัดถนี้

เสียงระเบิดดังกึกก้องกังวานจนแผ่นดินสั่นไหวได้บังเกิดขึ้น พร้อม
กับเสียงครางหนัก ๆ ของบั้งจุฬารพรคอสูรโลหิต มันชลลางอย่างเสียหลักไปจน
ถึงแปดก้าว จึงสามารถทรงกายไว้ได้

ส่วนเงาดำร่างนั้น พลอยสิ้นโงนเงนไปหลายต่อหลายครั้ง
แต่ตึกโกวแซซังหน้าซิดเผือดจนคล้ายกระดาดของ อ้าปากกระอัก
โลหิตออกมากองโตอย่างรุนแรง

บั้งจุฬารพรคอสูรโลหิตหัวร่อฮาฮาอย่างคลุ้มคลั่ง พลังกล่าวว่า
“เจ้าเฒ่าอุบาทว์ ! เจ้ามันก็มีอยู่เพียงเท่านั้นเอง”
เลื้อยสีทองสว่างวาวขึ้น เมื่อร่างได้สะอึกเข้าหาตึกโกวแซซังที่ละก้าว ๆ
อย่างอาฆาตมาดร้าย

แนงยังพอเห็นเช่นนั้นตื่นตระหนกจนหน้าซิดเผือด นางถลันกายเข้า
ที่ข้างตึกโกวแซซัง ยืนเมื่อร้องเอาไว้ที่ด้านหลัง พร้อมทั้งตวาดอย่างเดือดดาล
ขึ้นว่า

“เจ้ากล้าเข้ามาอีกก้าวเดียว เราจะคร่าชีวิตของเจ้าเสีย”

ช่วยมือบั้งจุฬารพรคอสูรโลหิตไล่กังวานแล้วกล่าวว่า

“อย่าได้คุยเชื่องมากไป เจ้าไม่มีศักดิ์ศรีมาเป็นศัตรูกับเราบั้งจุฬารคอสูร”

มันกล่าวพลังยังคงสปีบกายเข้ามาอย่างหนักแน่นแถมซ้ำ แนงยังเบ้งตา
ทั้งสองขึ้นด้วยความตื่นตระหนกตกใจ ผนึกกำลังหัวทั้งตัวเท่าที่มีอยู่ เตรียม
ต่อต้านเอาไว้อย่างเต็มที่

ที่ไกลไปกว่าหนึ่งร้อยเชียว พลันมีเสียงบ้านกึกก้องดังขึ้นว่า

“เพ็งยี่ ลองถามไถ่ดูความเป็นมาของมันทั้งสองก่อน”

แนงยังพอได้ยิน กระซอกเสียงอย่างเกรี้ยวกราดตอบไปว่า

“อสูรเฒ่า เจ้าอย่าได้คิดจะทราบเรื่องอันใดไปเลย การช่วงชิงกระถาง
ทองในคำคินนี้ เป็นความแค้นที่เจ้าจะต้องชดใช้กับสปีบเท่าตัวในเร็ว ๆ วัน”

ขณะนั้นพลันมีเสียงอันเย็นเยือกดังสวนขึ้นว่า

“ปีศาจเฒ่า เราเห็นว่าปล่อยพวกมันเอาไว้ไม่ได้ ไยไม่ลงมือกวาดล้าง
กันไปนับดั้นเลยเล่า จะได้ไม่ต้องเป็นภาพภัยในภายหลัง”

ในงามืดพลันมีเสียงแค้นขึ้นแล้วกล่าวว่า

“ตลอดเวลาหลายสิบปีนี้ ท่านยังโหดเหี้ยมดุร้ายดุจดังเมื่อครั้งก่อน
เอาเถิด พวกเหล่านี้มอบให้กับท่านเสียเลย แต่จงระวังไว้ นางเฒ่าชั่วร้ายนี้
ก็มีใช่เป็นคนที่จะต่อแยะได้ง่ายดายนัก”

บ้วนแก็กชว่งหนึ่งแค้นเสียงเย็นชากระด้าง ร่างพลี้ออกไปปามนุตพราย
ไร้สสาร ถลันเข้าหาแน่นังยังอย่างรวดเร็วปานประกายไฟ กล่าวเสียงเย็นเยะ-
เยือกขึ้นว่า

“เจ้าหากแม้นมีชื่อเสียงเรียงนาม และพออยู่ดูหน้าผู้คนได้ ก็จงตั้งหน้า
กากหน้มนุชย์ออกมาในทันทีเลย”

แน่นังยังมาตรแม้นจะกระวนกระวายใจปามนิกองไฟสุ่มอยู่ นางแม่
ทราบแน่นว่า ตนไม่มีทางต้านทานรับมือกับบ้วนแก็กชว่งหนึ่งได้ แต่สถานการณ์
บีบบังคับมิยอมให้นางเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงขึ้นได้ เพราะหากแม้นนาง
เกิดความหวาดกลัว เหตุการณ์ยิ่งจะเลวร้ายไปกว่านี้จนสุดจะแก้ไขได้

จึงต้องแค้นเสียงอันเย็นชากระด้างแล้วกล่าวว่า

“หากแม้นเราไม่เล่า?”

“เจ้าลองถามไถ่ตัวเองดูว่า ต้านทานรับมือเราอยู่หรือไม่”

แน่นังยังยกมือทั้งสองป้องอก สืบถามที่เบื้องหน้าก้าวหนึ่งอย่างใจกล้า
หัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าวว่า

“บ้วนแก็กชว่งหนึ่ง ท่านเข้าใจว่าตัวท่านก็เป็นผู้มีหน้าตาพบปะผู้คนได้
กระมัง?”

บ้วนแก็กชว่งหนึ่งชะงักงันไปวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

“วาทะนี้หมายความว่าอย่างไร”

“หมายความว่า เหตุไฉนเจ้าจึงไม่ปลดแพรออกจากหน้าบ้างเล่า”

บ้วนแก็กชว่งหนึ่งยืนแน่นังมิเคลื่อนไหว ส่งเสียงอันเย็นเยะเยือกจับใจ
ขึ้นว่า

“เจ้าคิดจะดูหรือ?”

“ไยมิกล้าดู”

“ทั่วทั้งแผ่นดินยามนี้ มีอยู่เพียงสองคนที่ได้เห็นโฉมหน้าอันแท้จริงของเรา นอกจากนั้นแล้ว ผู้ใดได้เห็นใบหน้าเรา ก็มีแต่ความตายเท่านั้นเป็นรางวัลของการพบเห็น”

แม้จะยังงุนงงไปวูบหนึ่ง แต่มีคิดว่าในเวลาขณะนั้น ที่ซึ่งไกลไปทางด้านซ้ายร่วมร้อยเชียว มีเสียงหวัร่ออันเย็นเยือกดังเข้ามา เสียงหวัร่อนี้มาตรเมื่อนจะแผ่วเบา แต่ทุกคนที่อยู่ในบริเวณนั้น ต่างได้ยินอย่างถนัดชัดหู บ้วนก็ก้วงหนึ่ง ช่วยมือบั้งจู้ และเก้าเล้งซึ่งมือ ต่างเหลียวขวับกลับไปตวาดขึ้นว่า

“ผู้ใดใจกล้าบังอาจนัก ยังไม่ไสหวัร่อออกมาอีก ?”

พร้อมกับเสียงตวาดที่ดังกึกก้อง เเงารังสีเทาได้พุ่งปราดข้ามอากาศมาดังสายฟ้า พุ่งเข้าใส่ในที่ที่มีเสียงด้วยความรวดเร็วจนตึกโกวแซซังเห็นแล้วยังต้องแลลั่นด้วยความตื่นตระหนกตกใจ

แต่ทว่า เสียงหวัร่อแค่นั้น ๆ ได้ดังขึ้นจากภายในเงามืดด้านซ้ายอีกครั้ง พร้อมทั้งเสียงดังโครมขึ้นกึกก้องจนแผ่นดินสั่นสะเทือน เสียงแผดร้องอย่างเจ็บปวดโหยหวนได้ดังแว่วและหายกลับไปในเพียงชั่วพริบตาเดียว จนไกลไปกว่าหนึ่งลี้แล้ว

พลันได้ยินเสียงบ้วนก็ก้วงดังอย่างกระชั้นมาจากที่ไกลไปกว่าหนึ่งลี้ว่า

“เพ็งยี้ รีบถอย !”

บ้วนก็ก้วงหนึ่งพอได้ฟังก็รู้สึกผิดพลาดท่าแล้ว ผู้ที่มากลับมีพลังฝีมือสูงส่งถึงเพียงนี้ บ้วนก็ก้วงยังต้องพ่ายแพ้ลงด้วยน้ำมือของมันในกระบวนท่าเดียวเท่านั้น

บ้วนก็ก้วงที่ถล่มคล้ายดังถูกพลังฝ่ามือนั้น ฟ้าดเอาจนหวาดหวั่นขวัญกระเจิง มันรีบแผดร้องเสียงสนั่นหวั่นไหวแว่วเข้ามาอีกว่า

“พวกเจ้ายังไม่รีบถอยอีก”

บ้วนก็ก้วงหนึ่งยกมือขึ้นโบก รีบพุ่งกายออกไปจากที่พร้อมกับช่วยมือบั้งจู้และเก้าเล้งซึ่งมือ เร่งรุดไปในวิชาตัวเบาอันสูงส่ง

ขณะนั้น ทางด้านซ้ายมือมีเสียงท่มหนักกล่าวขึ้นว่า

“ไปกันเถิด เล่าสู่ปล่อยให้พวกเจ้าหลบหนีไปสักครั้งหนึ่งก่อน บอกกับ
ปิศาจเผ่าด้วยว่า มันก่อกรรมทำเข็ญเอง ในเวลาสามเดือนนี้ หากแก่นพรค
อสุรโลหิตไม่เลิกล้มกระจัดกระจายไป เฮอะ เราย่อมมีวิธีจะจัดการกับพวก
มันได้”

จากนั้น ภายในเงามืดมีลมอันประหลาดพัดารอุบัติน้อย่างไร้ตัน
สายปลายเหตุ หมุนควงออกไปจนไกลกว่าหนึ่งร้อยเชียวะ บ้วนแก็กฮ่วงนี้
ฮ้วยม้อบังจู้ และเก้าเล้งซึ่งม้อต้องสยิวกายขึ้นอย่างหนาวเหน็บ เซกลาถอย
ออกไปอีกสามก้าว แล้วจึงได้พุงกายหลบหนีออกไปภายในความมืดปราศจาก
ร่องรอยวิเวกไปหมดสิ้น

แน่นงยัง ตักโกวแซซัง ต่างยืนงงันโดยมื่ออาจส่งเสียงออกไปได้ คน
ทั้งสองต่างครุ่นคิดมื่อถึงเลยว้า ยังจะมีผู้ใดที่ทรงพลังฝีมืออันสูงส่งถึงปานนี้
ขุนพลพสุธาฮยังพ่ายแพ้ด้วยน้ำมือของบ้วนแก็กตักกุน คนผู้นี้สามารถขับไล่บ้วน-
แก็กตักกุนไปได้ในชั่วประหน้ากันครั้งเดียว มันคือผู้ใดกันแน ?

ตักโกวแซซังและแน่นงยังพากันจ้องมองไปภายในเงามืดอย่างตื่นตันทันเป็น
ที่สุด แต่มีอาจเห็นสิ่งใดได้เลย

ตักโกวแซซังอดรันทอนอยู่มิได้ รีบประสานมือการะอย่างนอบน้อมเข้า
สู่เงามืดนั้น แล้วกล่าวว่า

“ตักโกวแซซังขอกราบขอบพระคุณ ในความกรุณาที่ท่านผู้สูงส่งลงมือ
ช่วยเหลือ”

ภายในเงามืดมีเสียงหัวร่ออันเย็นชาดังขึ้น แล้วกล่าวว่า

“เจ้าเด็กน้อย ใช้ความเลวเข้าทดแทนความดี ยังไม่รีบคุกเข่ากราบ
ขุนพลพสุธาเป็นอาจารย์อีก จะรอไปถึงเมื่อใด ?”

ตักโกวแซซังรีบเดินไปที่ขุนพลพสุธา ยกมือไปรูดุลมหายใจ พลัน
โลหิตพลงพลาอย่างรุนแรงขึ้นทันที ร้องเสียงดัง ๆ

“ขุนพลพสุธาผู้มีอาวุโส ท่านผู้มีอาวุโส ท่าน...ท่าน...”

ว้ายังกล่าวมิทันจบ ภายในเงามืดมีเสียงตวาดอันเย็นชาดังขึ้นว้า

“คุกเข่าลง ไหว้ครู”

เสียงทวาดมาตรแม่นยำไม่ดงัก แต่ก็มิอำนาจแผ่อยู่จนมิอาจจะขัดขึ้น
ปฏิเสธได้

ตักโกวแซซึ่งจึงต้องคุกเข่าทั้งสอง ก็ลงกราบเปิดครั้งตามพิธีไหว้ครู
พร้อมทั้งร้องขึ้นว่า

“ซือแป๋...”

แล้วพลันบังเกิดความเศร้าสลดรันทดจนมิอาจหักห้ามใจได้ เมื่อหวน
คำนึงถึงความมอกตัญญูที่ตนมีต่อขุนพลพสุธา หวนคิดถึงพระคุณอันมาก
มายก่ายกองที่ขุนพลพสุธาได้มีต่อตนมาอย่างเหลือล้ำ ความรักใคร่กรุณา
และคุ้มครองป้องกัน ที่ได้ดำเนินมาด้วยความบริสุทธิ์สัตย์ซื่อ

ภายในเงามืดมีเสียงแคนอันเย็นชาระด้างแว่วเข้ามาแล้วก็เงียบหายไป
ในบัดดล

ตักโกวแซซึ่งลบลำซาศาครพ พร้อมทั้งร่ำไห้ปานหัวใจจะแหลกสลายอยู่
อีกครู่ใหญ่ เมื่อแนงยังเข้าปลอบใจอย่างมากมายไปแล้ว จึงได้กลืนน้ำตา
ลุกขึ้นยืน

เนื่องจากมิได้ยินเสียงดังมาทางด้านข้างอยู่เนิ่นนานแล้ว แนงยังจึงได้
เดินตรงเข้าไปในที่นั่ง

พลันเห็นบนค้ำบัลไม้อันไกลไปกว่าหนึ่งร้อยเชียว มีกล่องทองเหลือง
โบราณแขวนเอาไว้หนึ่งกล่อง แนงยังจึงยื่นมือไปแก้มมา บนกล่องมีอักษร
เขียนอยู่ว่า

“ยาพื้นดินชีวิตนี้รับให้ขุนพลพสุธาากินกินลงไป ย่อมมีประสิทธิภาพ
อันยอดเยี่ยมอุบัติขึ้นเอง อีกสามวันให้หลัง เจ้าเด็กน้อยจงไปพายเรือลอยลำ
อยู่กลางบึงสักครึ่ง”

อักษรนี้ไม่มีนามผู้เขียนสลักอยู่ด้วย

ตักโกวแซซึ่งพอได้เห็น จึงบังเกิดความตื่นเต้นยินดีจนแทบคลุ้มคลั่ง
มิอาจจะทนรอต่อไปได้ รีบลั่นลานเปิดฝากล่องทองเหลือง เห็นด้านในมียา
เม็ดสีแดงฉานโตประมาณไข่นกพิราบอยู่หนึ่งเม็ด กลิ่นหอมหวานกระจาย
คละคลุ้งไปทั่วบริเวณ

ตึกโกวแซซังทราบว่าเป็นยาริเศษที่หาได้ยากยิ่งนัก จึงรีบกระโดดไปที่
เบื้องหน้าขุนพลพลสุธา ยัดยาพิษกินชีวิตเข้าไปในปาก อุ้มร่างขึ้น พยายาม
กลักริ้นความเจ็บปวดภายในร่าง กระโดดโลดแล่นเข้าไปที่คฤหาสน์ญู๋จนอย่าง
รวดเร็วปานสายฟ้า

แนงยังรีบวิ่งตามติดไปในฉับพลันทันที

ตึกโกวแซซังวางร่างขุนพลพลสุธาลงบนเตียงนอนของตนอย่างแผ่วเบา
แล้ว จึงนั่งรอคอยดูปฏิกริยาอย่างรุ่มร้อนกระสับกระส่าย

ขณะนั้น เชียะเฮียะฮู้ฮูหยิน ยังยืพร้อมทั้งมือเนี้ยกได้เข้ามา เมื่อเห็น
ตึกโกวแซซังได้รับบาดเจ็บอันสาหัสถึงปานนั้น แต่ยังมีนิยยอมพักผ่อนรักษา
ตัว คงนั่งเบ่งตาจ้องมองดูขุนพลพลสุธาอยู่ จึงรีบเข้าไปห้ามปรามขึ้นว่า

“หนุเอย ตัวเจ้าเองควรจะนั่งฝึกกลมปราณรักษาอาการบาดเจ็บเสียก่อน
มาตรมิเช่นนั้น เจ้าจะไม่มีทางทุเลาลงได้ภายในเวลาสามเดือนเป็นอันขาด”

ตึกโกวแซซังส่ายหน้าอย่างเจ็บขรึมเข้มซ้ำ

แต่ตาทั้งสองยังคงจ้องมองอยู่บนใบหน้าขุนพลพลสุธาจนแน่วนิ่งมิ
เคลื่อนไหวน

เชียะเฮียะฮู้ฮูหยินขมวดคิ้วแล้วกล่าวขึ้นอีกว่า

“หนุเอย บิดา มารดา และอาลุงทั้งหลายของเจ้า ยังอยู่ในเงื้อมมือ
ของพวกพรรคอสูรโลหิต แต่เจ้ากลับมามหาจนตัวจนถึงเพียงนี้ มาตราแมน
ขุนพลพลสุธาผู้มีอาวุธไล่ได้สดชื่นมาแล้ว ก็จะไม่เห็นด้วยกับการกระทำของ
เจ้าดอก”

ตึกโกวแซซังได้ฟังเชียะเฮียะฮู้ฮูหยินกล่าวเช่นนี้ จึงจำต้องนั่งขัดสมาธิ
ลงที่หน้าเตียง ฝึกกลมปราณรักษากายขึ้นอย่างคร่ำเคร่งไปทันที

จวบจนกระทั่งเข้าขั้นเคลิบเคลิ้มลึมตัว

ขณะนั้น ในห้วงสมองสดใสไร้ความสับสน ในรัศมีหนึ่งร้อยเชียะนั้น
จะเป็นกิงไม้ใบหญ้าหรือมวลบุปผาที่แกว่งไกว ก็สามารถได้ยินอย่างถนัด
ชัดเจน

ฉับพลันนั้น ตึกโกวแซซังได้ยินเสียงพลั้งล้มดังควับเคียวมาจากทาง

ด้านนอก ภายในคฤหาสน์นี้ผู้น้อยอย่างน้อยต้องมีผู้ทรงฝีมือสูงจำนวนสิบกว่าคนบุกรุกเข้ามา นอกจากเสียงลมปะทะชายเสื้อแล้ว เสียงฝีเท้ามิได้มีขึ้นเลยแม้แต่บางเบา

ติกโกวแซซังฉุกใจได้คิด แต่เมื่อการเดินทางกำลังถูกรบกวนเข้าก็มีอาจจะกระทำได้ดีใจหวังอีกแล้ว รู้สึกพลุ่งพล่านกันไปทั้งร่างทันที

ติกโกวแซซังยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ มาตรการแน่นจะถูกเสียงนี้รบกวนอย่างรุนแรง แต่ต้องรีบระงับใจสลดความคิดอันสับสนออกไปจนหมดสิ้น เลือดลมปราณจึงปลอดโปร่งขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ไม่นานนัก ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าอันเบาบางดังขึ้น

เสียงของสตรีนางหนึ่งกล่าวขึ้นว่า

“ลั้งเจ้ ซื่อแปะช่างคาดเดาเรื่องราวได้แม่นยำปานเทพยดา พรรคคอสูรโลหิตใช้คนมาลอบทำร้ายจริงดังคาดหมาย ดูพวกมันทำลับ ๆ ล่อ ๆ ในลักษณะนี้ น่ากลัวจะจุดไฟเผาคฤหาสน์กระมัง?”

ผู้ที่ถูกเรียกว่าลั้งเจ้ส่งเสียงตอบขึ้นว่า

“ชีวม่วย ท่านดูคนประดานี้ ต่างมีความแคล่วคล่องว่องไวกันไม่น้อยทีเดียว แต่ละคนยังมีแพรดำคลุมหน้า ดูท่าคงต้องเป็นบริวารของบ้านเก็กฮวงนี่อย่างมิต้องสงสัย ชีวม่วยจะประมาทเลินเล่อมิได้ ไปกัน ท่านไปทางตะวันออก ข้าพเจ้าไปทางตะวันตก จะอย่างไรก็ต้องกำจัดพวกนางไปให้หมดสิ้น”

“ได้ ลั้งเจ้ ในคำวันนี้เราสองพี่น้องเพิ่งลงมือเพียงครั้งแรก จะต้องพิสูจน์ดูว่าบริวารของบ้านเก็กฮวงนี่จะมีความเก่งกาจสามารถสักเพียงไร”

เสียงชายเสื้อปะทะอากาศดังขึ้นอีกวูบหนึ่ง พลันบังเกิดเสียงแผดร้องอันเจ็บปวดโหยหวน ทำลายความสงบวิเวกของคฤหาสน์ผู้นไปจนหมดสิ้น

พร้อมกันนั้น มีเสียงแผดร้องได้ดังซ้อน ๆ ขึ้นอีกหลายต่อหลายครั้ง

เหียะเหียะฮู้ฮูฮิน แฉ่งย้งพอไต้ฮิน ต่างผุดลุกขึ้นยืนด้วยความตื่นเต้น เหลียวมองตากันแทบหนึ่ง จึงกล่าวอย่างระมัดระวังว่า

“ในคฤหาสน์มีผู้บุกรุกขึ้นมาแล้ว”

คนทั้งสองจึงจะกระโดดออกไปจากห้อง เพื่อตรวจตราดูความเคลื่อนไหว
ตึกโกวแซซังรับพนักงานปรานโคจรไปรอบร่างหนึ่งดลป จึงร้องเอาไว้
ภายในจุดศูนย์ ลิมตาขึ้นกล่าวด้วยความตื่นเต็นว่า

“มีต้องเคลื่อนไหว ตัวเนี้ยและยังม่วย กระถางทองของบูลิ้มได้ถูก
อสูรโลหิตชิงไปแล้ว หามันไปไยด้วย มิหน้าข้า เรายังมีผู้เสนอตัวออกต้าน
รับให้ กำจัดกวาดล้างต่อเหล่าอสูรโลหิตทั้งพวก คาดว่านางอย่ามีทางหลบหนี
ไปได้แม้แต่คนเดียว”

แนงยังหันร่างกลับมาถามในทันทีว่า

“อา แซซังกอ ท่านได้สติแล้ว ท่านทราบได้อย่างไรกัน”

“เมื่อยามข้าพเจ้าพนักงานปรานนั้น มีปฏิกิริยาที่ปราดเปรียวแจ่มใสยิ่ง
นัก ผู้ที่มานี้เป็นสาวกของบ้านเก็กฮวงหนึ่งจำนวนสิบกว่าคน ทุกคนต่างมี
แพรดำคลุมหน้า แต่ยังมีสตรีอีกสองนาง มิทราบว่ามีประวัติความเป็นมาอย่างไร
ได้ปรากฏขึ้นด้วย”

แนงยังอุทานขึ้นและถามอีกว่า

“แซซังกอ สตรีสองคนนั้นเป็นมิตรหรือศัตรู ?”

“พวกนางทั้งสองเป็นศัตรูกับบริวารของบ้านเก็กฮวงหนึ่ง เข้าขัดขวาง
การจุดไฟเผาฤทธาสน์ของพวกนาง โดยคุ้มครองป้องกันต่อฤทธาสน์เรา ดู
ท่าย่อมต้องเป็นหมู่มิตรแน่นอน”

“อา มิทราบที่พวกนางมีความเป็นมาอย่างไร ?”

“นางทั้งสองกระทำตามคำสั่งของอาจารย์ท่านั้น”

“แซซังกอ ท่านรู้สึกที่พวกนางจะเป็นพวกเดียวกับผู้ที่ทุบตีบ้านเก็ก-
ตึกจนจนตลิดเปิดหนีไปหรือไม่ ?”

“ในความคิดเห็นของข้าพเจ้า เข้าใจว่าต้องเกี่ยวพันกันอย่างแนบแน่น
อาจบางทีคนผู้นั้นจะเป็นชื่อแป๊ะของนางทั้งสองก็ได้”

ขณะตึกโกวแซซังกล่าวกับแนงยังอยู่นั้น ภายในฤทธาสน์บูจินพลัน
มีเสียงแผดร้องอันโหวกเหวกหวั่นสะท้านใจอุบัติขึ้นอีกหลายครั้ง จาก
นั้น มีเสียงอิสตรีสองนางหวัรอกันคึกคักอย่างสนุกสนานแล้วกล่าวว่า

“เหล่านักรบของบ้านเกิดช่วงนี้ แต่ละคนต่างมีความสวยงามล้ำเลิศจริง ๆ และก็มีคามโหดเหี้ยมอำมหิตทุกตัวคนอีกด้วย”

“แต่ที่ว่า พลังฝีมือของพวกนางธรรมดาสามัญเหลือเกิน ไม่มีแม้แต่คนเดียวที่สามารถต่อสู้อยู่กับพวกเราได้เกินสามกระบวนเพลงเลย แสดงให้เห็นว่า วิชาฝ่ามือลมเทพยดา (ซึ่งฮวงเจี๋ย) นั้นว่าไร้ผู้ต่อต้านได้ทั้งพิภพจบแดนจริง ๆ”

“แม้แต่บ้านเกิดที่คุ้นที่เป็นอนุสรณ์อายุกว่าร้อยปีก็ยังต้องตื่นตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ เพราะฝ่ามือชื่อแป๊ะเพียงครั้งเดียวเท่านั้น”

“ซิวม่วย เธออย่าได้กล่าวไปเลย ชื่อแป๊ะลี้ว่าผู้คนภายในยุทธภพปัจจุบันนี้ หากแม้มีภักทียอย่งไรปรากฏขึ้น ก็จะถูกถามไถ่แต่เราสองเท่านั้น ยังคงมาระแวงระวังกันให้รอบคอบจะประเสริฐกว่า”

ทั้งสองมาตรแม้นจะลดเสียงพูดคุยให้ต่ำลงมาก แต่เสียงของผู้ซึ่งถูกเรียกว่าซิวม่วยยังดังขึ้นอีกครั้งว่า

“ลี้เจี๋ย ฟังว่าตึกโกวแซซังผู้นั้นมีความสง่างามเทพบุตรในแดนดินท่านเคยเห็นหรือไม่?”

“มิเคยเห็นเลย ซิวม่วย ท่านมีความคิดอันร้ายกาจอย่างไรขึ้นแล้วกระมัง แต่เสียดายที่เขานั้นมี...”

วาจาของลี้เจี๋ยกล่าวมิตันจบ ซิวม่วยก็รีบกระพืดกระพืดขึ้นว่า

“ลี้เจี๋ย...ท่านปรักปรำคน ข้าพเจ้ามีพูดด้วยแล้ว”

แน่นิ่งยังได้ฟังถึงตอนนี้ ก็ลอบปรายตามองดูตึกโกวแซซังแวบหนึ่ง ตึกโกวแซซังยิ้มน้อย ๆ แน่นิ่งยังจึงกล่าวว่า

“แซซังโกว หากแม้มีวันเช่นนั้นปรากฏขึ้นจริง ท่านจะไม่สนใจไยดีจริง ๆ หรือ?”

ตึกโกวแซซังมองจ้องดูแน่นิ่งด้วยสายตาอันซาบซึ้งดื่มด่ำ ยื่นหน้าเข้าไปกระซิบที่ข้างหูของนางว่า

“ยังม่วย ไม่มีวันเวลาเช่นนั้นดอก ท่านอย่าคิดฟุ้งซ่านเหลวไหลไปเลย”
แน่นิ่งยังหน้าแดงระเรื่อ

ในเวลาขณะนั้น ขุนพลพสุธาได้ระบายลมออกจากปากยาว ๆ ตึก-
โกวแซซึ่งรีบเดินตรงเข้าไป คุณเข่าอยู่ยังข้างกาย กล่าวเบา ๆ ว่า

“ซื่อแป้ ในที่สุดก็ได้สติขึ้นแล้ว”

ขุนพลพสุธาลืมตาขึ้น มองดูตึกโกวแซซึ่งด้วยความตื่นตันสงสัย กล่าว
อย่างกลั่นใจขึ้นว่า

“เจ้าว่าอะไร ? เจ้ากล่าวซ้ำอีกสักครั้ง”

ตึกโกวแซซึ่งพลุ่งพล่านตื่นตันอย่างรุนแรง รีบกล่าวว่า

“ซื่อแป้ ท่านผู้เฒ่าบาดเจ็บสาหัสยิ่ง หากมิใช่มียอตัจฉริยะเข้าช่วย
เหลือแล้ว ความผิดพลาดของศิษย์น่ากลัวจะไม่มีทางแก้ไขได้ในชั่วชีวิต”

ขุนพลพสุธาถลอลงกลิ้งลงไปมา และกล่าวอย่างพลุ่งพล่านขึ้นบ้างว่า

“เจ้า...เจ้า...ทารก เจ้าเรียกเรว่าอะไร ?”

“ซื่อแป้”

“เจ้ามาปวารณาตัวเป็นศิษย์เราตั้งแต่เมื่อใด ?”

“ในขณะที่ซื่อแป้สิ้นสติอยู่ ซื่อแป้ ท่านผู้เฒ่ายังมีหูเลาจากบาดเจ็บ
อย่าได้พูดจาให้มากนักจะประเสริฐกว่า”

ขุนพลพสุธาหลับตาลงอย่างว่าง่าย แต่ยังคงบ่นพึมพำขึ้นว่า

“พี่ท่านเอ๋ย ในที่สุดท่านและข้าพเจ้าก็มีทายาทรับช่วงฝีมือต่อไปแล้ว
ขอเพียงข้าพเจ้าสามารถล้างแค้นการฉ้อโกงชีวิตมรณาของพี่ท่านลงไปได้ คิด
ว่าท่านแม้จะอยู่ในปรภพก็คงหลับตาด้วยความเป็นสุขแล้ว”

ตึกโกวแซซึ่งกล่าวเบา ๆ ว่า

“ซื่อแป้ ท่านผู้เฒ่าบาดเจ็บสาหัสยิ่ง ไม่สมควรมีความคิดฟุ้งซ่านมาก
ไปนัก ความแค้นของขุนพลพสุธาที่ซื่อแป้นั้น ศิษย์ย่อมต้องกระทำไปจน
สุดความสามารถ มิยอมปฎิเสธแม้แต่จะสูญเสียชีวิต ศิษย์จะติดตามความ
หาไปทั่วทั้งแผ่นดิน สืบเสาะรังของบ้านเกิดช่วงนี้ กำลังดองลงไปให้ยับเยิน
แหลกลาญ จนไม่มีวันจะฟื้นขึ้นสร้างความชั่วร้ายต่อไปได้”

ในเวลาขณะนั้น ขุนพลพสุธาเมื่อเสียบขมิ้มอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดก็ถอนหายใจ
เบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“คาดไม่ถึงว่าผู้ที่เคยพ่ายแพ้ต่อน้ำมือเราล่องลอยในอดีตกาล ปัจจุบันนี้ กลับมามีฝีมือสูงกว่าเราไปอีกมากมายก่ายกอง มันเมื่อโค่นเราลงไปได้แล้ว ยังทำลายพลังฝีมือของเราจนเสื่อมสลายไปหมดสิ้นอีกด้วย โอ จะล้างแค้น นั้นเป็นเรื่องอันง่ายตายด้วยหรือ”

“ซือแป๋ ท่านอย่าได้ท้อแท้ทอดอาลัยไป มิทราบว่ซือแป๋ทราบยาพิษ คินชีวิต เป็นยาประเภทยาใดหรือไม่ ?”

ขุนพลพลสุทธาพอได้ฟังตาทิทั้งสองพลันเบิกโพลงขึ้น กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“ศิษย์เรา เจ้าทราบได้อย่างไรว่ามียาพิษคินชีวิตอยู่เล่า ?”

ติกโกวแซซังพอเห็นท่าทีสีหน้าของขุนพลพลสุทธา ก็ตอบคำนึงในใจว่า

“อันยาพิษคินชีวิตนี้ คงต้องเป็นยารักษาอาการบาดเจ็บอันทรงประสิทธิ-
ภาพวิเศษยิ่ง และต้องเป็นยาอันหาได้ลำบากยากเย็นของบู๊ลิ้มเป็นแม่นมั่น”

แต่แล้วก็แสวงถามไถ่ไปอีกว่า

“ซือแป๋ ยาพิษคินชีวิตนี้ จะมีคุณวิเศษอย่างไรกันแน่ เหตุไฉนศิษย์ จึงมิเคยได้ฟังซือแป๋เอ่ยถึงเลย ?”

ขุนพลพลสุทธามองจ้องดูติกโกวแซซังอยู่ครู่หนึ่ง จึงถอนหายใจแล้วกล่าวว่า

“อันยาพิษคินชีวิตนี้ เพียงได้ฟังแต่คำรำลือโดยมิเคยพบเห็นมาก่อน ฟังว่าแปะเข้าจี้ที่มีฉวยาเทพยดาเร่ร่อน (ชั่วเขีย่น) ในสมัยแผ่นดินถัง ได้ คั้นคว่ำสมุนไพรและตัวยาอันวิเศษสุดมาหนึ่งร้อยชนิด ใช้เวลาถึงสี่สิบเก้าปี จึงสามารถปรุงขึ้นมาได้ นับเป็นยาวิเศษสุดในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บ บำรุงเลือดลมและจิตใจให้เข้มแข็งแกร่งกร้าว มีประสิทธิภาพในการเปลี่ยน กล้ามเนื้อ เพิ่มความแข็งแกร่งของกระดูก เป็นยาอายุวัฒนะ ผู้คนในบู๊ลิ้ม หากเมื่อน้ำเมาสนาได้กลืนกิน ก็จะสามารถทดแทนการฝึกปรืออย่างคร่ำเคร่งถึง หนึ่งร้อยปี”

ติกโกวแซซังปลาบปลื้มยินดีเป็นที่ยิ่ง รีบกล่าวว่า

“ซือแป๋ ขอกล่าวโดยไม่อำพราง ซือแป๋ความจริงถูกช่วยม้อบ่งจุฟาด ตายคามือไปแล้ว แต่ก็ได้ประสบกับยอดอัจฉริยะประทานยามาช่วยชีวิตให้ฟื้น คินกลับมาอีก”

ขุนพลพสุธาอุทานขึ้นด้วยความตื่นเต้น จ้องมองตุ๊กโกวแซซึ่งอย่าง
งุนงงสงสัย จนต้องถามขึ้นว่า

“ยอดอัจฉริยะประทานยา ? ยานี้ก็คือยาเม็ดฟื้นคืนชีวิตกระมัง”

ตุ๊กโกวแซซึ่งผงกศีรษะหลาย ๆ ครั้ง พลังกล่าวว่า

“เป็นยาฟื้นคืนชีวิตจริง ๆ เม็ดโตประมาณไข่นกพิราบ เป็นสีแดงฉาน
กลิ่นหอมหวานสดชื่นนัก”

ตาทั้งสองของขุนพลพสุธาเบิกโพลงจนแทบถลน กล่าวอย่างมีเชื้อถือว่า

“ไฉนเลยจะมีเหตุการณ์เช่นนี้ด้วย ในแผ่นดินยังจะมียาฟื้นคืนชีวิต
เหลืออยู่จริง ๆ หรือ ? เราไม่เชื่อ เราไม่เชื่อ เราขุนพลพสุธามีความชำนาญ
ในการใช้ยามาจวบชั่วชีวิตก็ยังคงนึกคิดมื่อกว่า จะใช้ตัวเรามีสรรพคุณอย่างไร
จึงสามารถทดแทนการฝึกปรือได้ถึงหนึ่งร้อยปี”

ตุ๊กโกวแซซึ่งฉงใจได้คิด จึงกล่าวว่า

“ซื่อแปบบอกว่าพลังฝีมือถูกบ้วนทิ้งทำลายไปจนหมดสิ้น หากฉัน
มิเชื่อถือ ไฉนลองพนันลงเดิมพันทดลองดูเล่า ขอเพียงยาฟื้นคืนชีวิตมี
ประสิทธิภาพอันสูงส่งดังว่าจริง ซื่อแปบในขณะนี้จะมีพลังฝึกปรือถึงหนึ่งร้อยปี
อยู่เช่นเดิมได้”

ขุนพลพสุธาลุกขึ้นยืนอย่างระแวงแคลงใจ หะแรกรู้สึกถึงความเจ็บปวด
ตามบาดแผลที่ได้รับ อันตรธานไปจนไม่มีร่องรอย เลือดลมปรารถทั่วร่าง
คล่องแคล่วมิตัดขาด ไฉนเลยจะมีวิเวกของการได้รับบาดเจ็บหลงเหลืออยู่เล่า
ในใจจึงบังเกิดความตื่นตระหนกอย่างยิ่ง

จากนั้น พลังใช้พลังลมปรานดาวเหนือแผ่พุ่งออกจากร่าง รู้สึกมิ
ผิดแปลกกับเมื่อคราครั้งก่อนแม้แต่น้อย พลังลมปรานดาวเหนือคุ้มครองร่าง
สามารถทะลักออกไปตามความต้องการของความคิด จึงต้องถอยหลังไปสาม
ก้าวอย่างลึ้มตัว ร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“ศิษย์เรา เจ้ารีบบอกกับเราว่า ผู้ที่มอบยาฟื้นคืนชีวิตแก่เจ้านั้นเป็น
ผู้ใด ?”

ตุ๊กโกวแซซึ่งกล่าวอย่างงุนงงสงสัยว่า

“มิได้พบตัว เพียงแต่ได้ยินเสียงเท่านั้น คิษย์จึงมีทราบว่าเป็นผู้ใด”

จากนั้น จึงได้เล่าเหตุการณ์ของขุนพลพสุธาที่ถูกฟาดตายไปโดย
ลักษณะใด และมีเหตุการณ์อย่างไรอุบัติขึ้นในภายหลัง และยังได้บอกถึง
คำพูดคุยของสตรีทั้งสองนางที่ตนได้ฟังมาออกไปอีกด้วย ตี๋เจียงครุ่นคิดอยู่
ครู่หนึ่ง พลันกระโดดลุกขึ้นยืนแล้วกล่าวว่า

“ยังจะมีเรื่องเช่นนี้ด้วย ? อันฝ่ามือลมเทพยดานั้น เป็นวิชาที่สะกด
แผ่นดินอยู่เมื่อสามร้อยปีก่อน ไม่มีผู้ใดจะสามารถต้านทานรับเอาไว้ได้เลย
เพราะเป็นไม้ตายของชิงฮวงไ้ตตี้ (จอมจักรพรรดิลมเทพยดา) ซึ่งฮวงไ้ตตี้
(จอมจักรพรรดิลมเทพยดา) เมื่อคราวครั้งอดีต โดยล่่าพ้กคนเดียวก้ไปเผชิญ
ก้บเจ้าสำนักอันยิ่งใหญ่ห้ก้าของบู๊ลิ้ม แต่ต่างต้องพากันพ่ายแพ้ลงไปภายใน
สิบกระบวนท่าแรกของชิงฮวงไ้ตตี้ผู้นี้ จากนั้น ก้ได้สูญหายร่องรอยจนมีอาจ
จะพานพบ เหตุไฉนจึงมาปรากฏขึ้นในเวลาและสถานที่นี้ได้ ?”

ในยามขณะนั้น ทางนอกกำแพงของคฤหาสน์บู๊จุนมีเสียงสตรีดังแว่ว
ขึ้นอีกว่า

“ล้ังเจ้ ตี๋เจียงน้บว่ามีเสียห้ก้ที่เป็นยอดขุนพลอันเก่งกล้าแห่งยุค มีความ
รอบรู้ที่กว้างขวางไพศาล ความล่่าคัญของสำนักอาจารย์เราก้ ท่านกลับสามารถ
ซ้้อออกมาได้ถูกต้องไม่ผิดพลาดเลย เอาเถิด ขณะนี้ท่านก็มีพล้ังฝีมือพ้้นชั้น
ดุจปกติแล้ว ภาวะของเราสองก้เป็นอันเสร็จสิ้นลง ล้ังเจ้ไปก้กันเถิด”

“ชีวม่วย ท่านมิดิดจะเห็นหน้าตักโกวแซ่ซ้กอีกสักครั้งจ้ิงไปหรือ”

“ล้ังเจ้ ท่านต้องการตายหรือ ?”

เสียงหัวร่อต่อกระซึกกันดังอยู่คึกคัก และค่อย ๆ เลือนหายไปจนมิ
ได้ยิน

ตี๋เจียงแค้นเสียงขึ้นเล็กน้อย ขยับร่างแหวนหนึ่งก้ได้ปราดออกไปด้วย
ความรวดเร็วว่องไวที่ไม่ด้อยไปกว่าเมื่อครายังมิได้รับบาดเจ็บเลย พร้อมกัน
นั้น ส่งเสียงตะโกนก้องขึ้นว่า

“โกวเนี้ย อย่าเพิ่งไป เล่าสู่มีเรื่องจะพูดด้วย”

วจาพอขาดคำ ร่างได้ถลันหายออกไปทางนอกห้อง

มีเสียงสตรีดังแว่วมาแต่ไกลขึ้นว่า

“ท่านผู้มีอาวุโส มีวาจาอย่างไรเอาไว้กล่าวกันในโอกาสหน้าเถิด”

ขุนพลพสุธาสุดลมปราณขึ้นอย่างรุนแรง เกรงสิ่งเทวดาล้มไปอีกไม่กี่ครั้ง ก็ถึงยังเบื้องหน้าคฤหาสน์นี้จน เพิ่งมองไปในหัวทุกทิศทาง แต่ไหนเลยจะมีเงาว่างคนปรากฏขึ้นแม้แต่หนึ่งน้อยนิด ทราบแน่ว่าไม่มีทางติดตามได้ทันแล้ว จึงส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

“โปรดบอกต่ออาจารย์ของท่านทั้งสองด้วยว่า พระคุณในการชุบชีวิตนี้ ดีเจียงxonนมจารึกไว้ในใจไม่มีวันลืม”

ที่อันไกลร่วมสามลี้ มีเสียงดังแว่วเข้ามาอย่างเลื่อนร่วงว่า

“ย่อมต้องบอกต่อกับอาจารย์แน่นอน ท่านผู้มีอาวุโสวางใจได้เถิด”

ขุนพลพสุธามองทิศทางที่ดุริณีทั้งสองส่งเสียงแว่วมาด้วยความเลื่อนลอยเคลิบเคลิ้ม คล้ายดังสูญเสียงสำคัญอย่างไรไปแล้ว บ่นพึมพำขึ้นว่า

“คาดไม่ถึงว่า ด้วยอายุอันสูงวัยดุจเราขุนพลพสุธา ยังต้องมารับการแผ่พระคุณจากผู้อื่น อาณิสส์ผลบุญนี้ทำให้เล่าสู่ต้องเป็นหนี้บุญคุณต่อผู้คนอย่างใหญ่หลวงเป็นครั้งแรกแล้ว”

ยິงงงน้อยอย่างเคลิบเคลิ้มอยู่กับที่เป็นเวลาเนิ่นนาน จวบจนมีเสียงแคนหัวร่ออันเย็นชาดังมาจากทางด้านซ้ายมือ

ขุนพลพสุธาค่ายดั่งมิได้ยิน โดยไม่ไปสนใจโยติด้วยเลย

ทางด้านซ้ายมีเสียงคนกล่าวขึ้นว่า

“เฒ่าบัดซบ ! ชีวิตเจ้ายืดยาวมาก มิคาดว่าเจ้าแม่ไม่ตายไปตั้งหวังแต่พลึงผีมือก็ถูกกำจัดจนหมดสิ้นแล้ว แต่ยังคงล้ามาอยู่อย่างโดดเดี่ยวลำพังในที่นี้ คงต้องการรอนออกมาหาที่ตายกระมัง ?”

ดีเจียงฟังน้ำเสียงของคนผู้นี้ นับว่าเย็นยะเยือกอย่างยิ่งยวดทีเดียว

ดีเจียงจึงแค้นเสียงขึ้นเล็กน้อยอย่างเหยียดหยามดูแคลน

ฉับพลันนั้น เภาสีเทาได้ถลันพุ่งเข้าไปในทิศทางที่มีเสียงกล่าวอย่างคลุ้มคลั่งเดือดดาล รวดเร็วว่องไวไปกว่าหนูหลุดออกจากแหล่ง ไวไปกว่าความคิดที่จะอุบัติขึ้นเสียอีก

เสียงร้องอย่างตื่นตระหนกตกใจ ได้ดังขึ้นจากสถานที่นั้นในทันที
เงาร่างสีดำได้พุ่งปราดขึ้นจากที่จุดดั่งสายฟ้าแลบ

พร้อมกันนั้น เสียงโครมครามก็บังเกิดขึ้นจนสนั่นหวั่นไหว เมื่อพลัง
ฝ่ามือได้พาดออกไปจุดดั่งมรสุมอันคลุ้มคลั่ง ขุนพลพสุธาได้ตัววิชาฝ่ามือ
อานุภาพฟ้าอันโหดเหี้ยม ทะลักเข้าใส่ใบหน้าฝ่ายตรงข้ามปานภูเขาล่มดินทลาย
แต่มีคาคว่า เงาร่างดำนั้นก็มิใช่เป็นมือชั้นต่ำทรมารรรมา ร่างที่ขยับ
อิกวูบหนึ่งก็พุ่งไกลไปกว่ายี่สิบเชียวแล้วดั่งกับประกายไฟ

ตีเจี๊ยะเมื่อได้รับบาดเจ็บอันสาหัสเช่นนั้น ความเดือดดาลคลั่งแค้นที่
อัดแน่นอยู่ในใจ ยังไม่มีทางระบายไว้ที่ใดได้ ไหนเลยจะปล่อยปลະให้มัน
หลุดรอดไปเล่า จึงปลุกปลอบความเหี้ยมหาญของอาชของเมื่อครั้งอดีตกาล
ให้เข้มแข็งคึกคักขึ้นอีกอักโข คำรามเสียงสนั่นปานอสณิชาติพาดลงว่า

“หยุด !”

เสียงนี้สะเทือนเลื่อนลั่นปานแก้วหู่จะแตก เงาร่างสีดำจึงชะงักงันไปวูบ
หนึ่งทันที

ขุนพลพสุธาพุ่งควับตามติดเข้าไปจุดดั่งพยัคฆ์ร้ายโถมเข้าหาเหยื่อ ฝ่า
มือทั้งสองได้เกร็งพลังการฝึกปรือที่มีมารวมร้อยปีของตัว พร้อมทั้งจะสะบัด
พาดออกไปได้ทุกเวลาและโอกาส

แต่มีคาคว่า เงาดำนั้นไม่ถอยหนีแต่กลับโถมกายเข้ามาหา ตัวฝ่ามือ
พาดมาด้วยกระบวนท่าอันชั่วร้ายพิสดาร พลังฝ่ามือที่เย็นยะเยือกหยุ่นเหนียว
ทะลักเข้าใส่พร้อมกับเสียงตวาดว่า

“เฒ่าบัดซบ ! เจ้าเข้าใจว่าเรากลัวเกรงเจ้าจริง ๆ หรือ ?”

น้ำเสียงที่กล่าวมานี้เป็นเสียงของอิสตรีอย่างแน่ชัดทีเดียว

ขุนพลพสุธาเห็นพลังฝ่ามืออันเย็นยะเยือกหยุ่นเหนียวและมาลัมผัสกาย
แล้ว พลังอันแกร่งกร้าวร้อนแรงของฝ่ามืออานุภาพฟ้า ก็ได้สะบัดพาดออก
ต้านรับในฉับพลันทันตา ความเย็นยะเยือกและร้อนแรงของฝ่ามือทั้งสอง
ปะทะกันจนบังเกิดเสียงดังเบา ๆ ขึ้น ขุนพลพสุธาสะท้อนใจอย่างรุนแรง แต่
เงาดำนั้นต้องเซถลาออกไปถึงห้าหกก้าว จึงสามารถทรงกายได้อยู่

ขณะที่ขุนพลพสุธาหลบตี้นตระหนกตกใจอยู่นั้น เพ่งมองจ้องดูฝ่ายตรงข้ามอย่างแน่วหนึ่ง ก็ต้องสะท้อนกายดังราวกับถูกสายฟ้าฟาดเข้าใส่ พลันส่งเสียงหวัรวอเคঁยก ๆ อย่างพิกล และตวาดอย่างเกรี้ยวกราดว่า

“สตรีที่ใช้ผ้าดำคลุมหน้า...บ้านแก็กช่วงหนึ่งนั่นเอง เฮอะ เฮอะ บ้านแก็กช่วงหนึ่ง เราขุนพลพสุธาในที่สุดก็ตามหาเจ้าจนพบแล้ว”

บ้านแก็กช่วงหนึ่งถอยหลังออกไปที่ละก้าวท่ามกลางเสียงหวัรวออันประหลาดพิกลของขุนพลพสุธา

ฉับพลันนั้น หนวดเคราผมเผ้าอันขาวโพลงของขุนพลพสุธาได้ลุกชี้ขึ้นขึ้นทุก ๆ ขุมขน คำรามอย่างคลุ้มคลั่งขึ้นว่า

“บ้านแก็กช่วงหนึ่ง หนีโลहितต้องใช้โลहितมาชำระล้าง เจ้าจงคืนชีวิตชีกอกอของเรามาเถิด”

วาทพवादคำ พลึงฝ่ามือในกระบวนท่าฟ้าถล่มแผ่นดินทลาย (เทียน-อุยตีเสียด) ได้ถูกฟาดออกไปใส่อุจจั่งฟ้าถล่มแผ่นดินทลายจริง ๆ

สตรีชุดดำคลุมหน้าตี้นตระหนกจนต้องกู่เสียงสั่นระรัวออกไป ถลันร่างหลบแทบได้ไกลกว่าสิบเชียวะ ตวาดอย่างเกรี้ยวกราดมาบ้างว่า

“ข้าก่อน เจ้าทำให้ชัดเจนด้วย ผู้ใดคือบ้านแก็กช่วงหนึ่ง ? ผู้ใดไปรู้จักกับชีกอกอของท่าน ?”

ในความคิดเห็นของขุนพลพสุธา ได้ซึ่งซึ่งนางปิศาจร้ายบ้านแก็กช่วงหนึ่งจนเข้ากระดุกอยู่แล้ว เคยได้ฟังติกโกวแซซึ่งบรรยายถึงรูปลักษณะและการแต่งกายของบ้านแก็กช่วงหนึ่งมาด้วย คำนี้พอได้เห็นสตรีที่แต่งกายในลักษณะเดียวตามคำบอกเล่า เมื่อศัตรูคู่อาฆาตเผชิญหน้ากันย่อมต้องมีความซึ่งซึ่งอาฆาตกันอย่างดุเดือดเป็นที่สุด

ขุนพลพสุธาไหนเลยจะเชื่อฟังวาทนาง ฝ่ามือทั้งสองสะบัดฟาดเข้าใส่ในครานั้น แต่ละฝ่ามือต่างมีพลังอำนาจที่สามารถฉีกกระชากฝ่ายตรงข้ามให้แหลกละเอียดจนกระจัดกระจายไปได้ทีเดียว

สตรีชุดดำคลุมหน้าบังเกิดความตี้นตระหนกตกใจอย่างยิ่งยวด แต่วิชาตัวเบาของนางก็สูงส่งจนบรรลุขั้นนำหวาดหวั่นวิตก ตีเจียงตั่วฟาดไปถึง

สิบแปดครั้งซ้อน ๆ แต่นางยังคงปลอดภัยไร้อันตราย ในที่สุด สตรีชุดดำ
จึงแผดเสียงอันเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

“หยุด !”

ขุนพลสุธาฉุกใจได้คิดขึ้นทันทีว่า

“เรายังจะกล่าวหานางหลบหนีออกจากเงื้อมมือของเราไปได้ทีเดียวหรือ
ควรจะถามไถ่ให้ชัดเจนถึงร่องรอยของกงจู้ (ราชธิดา) เมื่อครั้งอดีตว่าเป็น
เช่นไรเสียก่อน”

จึงได้หยุดมือลงตามคำตวาดว่าของฝ่ายตรงข้าม แต่ส่งเสียงหัวร่อ
เคี้ยก ๆ อันประหลาดพิกลจนรำคาญหูแล้วจึงกล่าวว่า

“บ้วนเก็กช่วงนี้ คำคินนี้ต่อให้เจ้าเสียบปีกก็ไม่อาจหนีรอดออกไปได้
เฮอะ เฮอะ เล้าฮุยมาเป็นเวลาถึงเจ็ดแปดสิบปี ก็เพื่อจะตามหาเจ้า ล้าง
แค้นอันโหดเลือดของซึ่งกอกเราเท่านั้นเอง”

สตรีชุดดำในยามนี้ มีความสงบเยือกเย็นลงบ้างแล้ว นางแค้นหัวร่อ
แล้วกล่าวว่า

“ผู้ใดคือบ้วนเก็กช่วงนี้กัน เจ้าเผ่าอุบาทว์ ! ช่างเลอะเลือนจนพื้น
เพื่อนไปแล้ว”

ขุนพลสุธาตวาดขึ้นอย่างเดือดดาลคลั่งแค้นว่า

“เจ้ามิใช่บ้วนเก็กช่วงนี้แล้วจะเป็นใคร ?”

“เจ้ามิต้องมาเกี่ยวข้องสนใจ”

“ฟาด !”

ขุนพลสุธาพอได้ฟัง เดือดดาลคลั่งแค้นปานภูเขไฟระเบิด กระโดด
ฟาดพลังฝ่ามืออันหนักหน่วงปานฟ้าถล่มเข้าใส่ในฉับพลันทันที

สตรีชุดดำถลันร่างพลว้อออกปาดันขวางร่วมสามสิบเชียด ขุนพลสุธา
พุ่งกายเข้าไปจุดตั้งเป็นเงาตามตัว ถลันเข้าไปในรัศมียี่สิบเชียด ยังคงทิ้งระยะ
ห่างจากนางร่วมสิบเชียดอยู่เช่นเคย ตวาดอย่างเกรี้ยวกราดว่า

“เจ้าลองบอกอีกสักครั้งว่า มิใช่เป็นบ้วนเก็กช่วงนี้ เราก็จะฟาดเจ้าให้
ตายคามือทันที”

สตรีชุดดำมีประกายตาอันแวววาวกลอกกลิ้งอยู่หลังผ้าคลุมหน้าไม่หยุด
ยั้ง ส่งเสียงหัวร่อแค้น ๆ อันเย็นชาแล้วกล่าวว่า

“ได้ นับว่าเราเป็นบ้วนแก็กช่วงนี้แล้ว เจ้าจะสามารถทำอะไรได้?”

“เฮอะ เฮอะ บ้วนแก็กช่วงนี้ แม่จะมีเล่ห์ร้ายกลอกกลิ้งไปกว่านี้ ก็
ย่อมต้องมีวันพลาดพลั้งเสียทีได้ เจ้าวาเจ้ามิใช่บ้วนแก็กช่วงนี้แล้ว แต่เหตุ
ไฉนเจ้าจึงทราบ ว่า พลั้งฝีมือของเราได้สูญเสียสลายไปจากกายจนหมดสิ้น?”

เฮอะ เฮอะ นางปิศาจชั่วร้าย เจ้าก็มีวันได้มาเผชิญอยู่ในมือของเราเข้าด้วย”

“บัดซบ ! เราขอถามเจ้า เจ้าคิดอย่างไรกันแน่?”

“เราคิดต้องการถลกหนังของเจ้า กระซากเอ็นในกายเจ้า เจ้าพึงถนัด
ชัดเจนหรือไม่?”

“น่ากลัวเจ้าเฒ่าอุบาทว์มีอาชกรรมทำได้ดอก”

ขุนพลพสุธา ยกฝ่ามือขึ้นตั้งทั้งสองข้าง ทำท่าจะสะบัดฟาดออกไป
อีกแล้ว

บ้วนแก็กช่วงนี้ต้องถอยหลังไปหนึ่งก้าวอย่างลืမ်ตัว ตวาดเสียงเกรี้ยว
กราดว่า

“ช้าก่อน เราถามเจ้าเฒ่าอุบาทว์ เราบ้วนแก็กช่วงนี้และเจ้า มีความ
อาฆาตแค้นอย่างไรกัน เจ้าจึงมาชิงชิงในตัวเราจนถึงปานนี้?”

ขุนพลพสุธาพอได้ฟังต้องส่งเสียงหัวร่อเคঁยก ๆ อันประหลาดพิกล
จนเป็นเวลานาน

ดรุณีที่ร้ายกาจ

บ้วนแก็กฮ่วงหนึ่งกรีดเสียงอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

“เฒ่าอุบาทว์ ! เจ้าหัวร่อไปไยกันเล่า เจ้าจงรีบบอกมาว่าเราบ้วนแก็กฮ่วงนี้ มีความอาฆาตแค้นอย่างไรกับเจ้า ?”

ดีเจียงเบิ่งตาทั้งสองจนมีประกายอันโหดเหี้ยมกระจายอยู่แวววับ กระซากเสียงอย่างเดือดดาลคลั่งแค้นปานอกระเบิดว่า

“เจ้าใส่ร้ายซีกอกของเราจนต้องตายไป”

“ซีกอกของเจ้าคือใคร ? เรายังไม่เคยรู้จักกับคนที่แซ่ซีมาเลย”

“ซุนพลฟากฟ้า เจ้ามีรู้จักหรือ ?”

บ้วนแก็กฮ่วงหนึ่งหัวร่อเสียงแหลมเล็กแล้วกล่าวว่า

“เฒ่าอุบาทว์ ! เราเคยไปรู้จักกับซุนพลฟากฟ้ามาตั้งแต่เมื่อใดกัน ? หากแม้เราจะไม่ผิดแล้ว นั่นต้องเป็นเหตุการณ์เมื่อครั้งแปดสิบปีก่อน ในยามนั้น เราบ้วนแก็กฮ่วงนี้เป็นเพียงดรุณีน้อยอายุสิบกว่ามิถึงยี่สิบเท่านั้น เหตุไฉนไปรู้จักกับซุนพลฟากฟ้าอันมีเกียรติภูมิกระเดื่องดังของยุคใดเล่า ?”

ซุนพลฟาสู้ตาเคียดแค้นจนต้องขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ตวาดขึ้นว่า

“หยุดปากอันโสมมของเจ้า บ้วนแก็กช่วงนี้ เจ้าลอบคร่ำตัวภรรยาของ
ชื่อกอก...คือองจู้ แล้วปลอมแปลงกายเป็นองจู้เพ็ดทุลองค์เจ้าชีวิตว่า ชื่อกอก
ของเราคิดขบถชิงบัลลังก์ ทำให้ชื่อกอกต้องถูกประหารการตาย เจ้านางปิศาจ
ร้าย เจ้าว่าใช่หรือไม่ ?”

บ้วนแก็กช่วงนี้พลันหวัร่อกึกคักขึ้นทันที เป็นเสียงหวัร่อย่างอันสดใสไพเราะ
ยิ่ง ขุนพลพสุธาพอได้ยินเสียงหวัร่เช่นนี้ เตือดตาลปานหวัสมองจะระเบิดออก
คำหนึ่งขึ้นว่า

“นี่เป็นเสียงหวัร่ที่มีได้ผิดแปลกกับตัวข้อ (พีสะไม้) แม่แต่น้อยนิดเลย
มิน่าเล่า นางจึงปลอมแปลงเป็นองจู้ได้อย่างแนบเนียน จนอำพรางสายตา
พระราชบิดาของนางได้”

บ้วนแก็กช่วงนี้หวัร่อยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าวว่า

“เฒ่าบัดซบ ! เจ้าว่ากล่าวมาน่าฟังยิ่ง เยินยอจนเราบ้วนแก็กช่วงนี้จะมี
ความเก่งกาจสามารถปานเหาะเหินเดินอากาศทีเดียว เราขอถามเจ้า เจ้ามี
พยานหลักฐานอันใดมากล่าวหาว่าเราบ้วนแก็กช่วงนี้ปลอมแปลงเป็นองจู้ไป
ใส่ร้ายขุนพลพสุธาจนต้องตายไป ?”

ขุนพลพสุธาเตือดตาลอย่างยิ่ง กระซากเสียงขึ้นว่า

“นางปิศาจ ยังคิดได้เถียงเอาข้างเข้าถูอีก เสียงหวัร่ของเจ้าเมื่อครู่นี้
เป็นไปดั่งดั่งองจู้ไม่ผิดเพี้ยนแม่แต่น้อยเลย”

“น่าหวัร่ เราจะว่าองจู้มาละม้ายเหมือนเรามีได้หรือ ? อีกประการ
หนึ่ง เราหวัร่ด้วยน้ำเสียงที่คล้ายคลึงกับนางแล้ว ก็จะมาบักหน้าตราชื่อว่าเรา
บ้วนแก็กช่วงนี้ไปปลอมแปลงเป็นองจู้ได้ด้วย นี่มันเป็นเหตุผลอย่างไรกัน ?”

ตั้งเจียงถูกนางย่นจนอ้าอึ้งอับจนถ้อยคำ แต่พลันคำรามขึ้นด้วยความ
แค้นเคืองว่า

“นางปิศาจ ก่อนที่ชื่อกอกจะตายจากไปยังได้เอ่ยนามของเจ้าบ้วนแก็ก-
ช่วงนี้ออกมา”

บ้วนแก็กช่วงนี้พลอยตวาดขึ้นอย่างแค้นเคืองว่า

“เฒ่าอุบาทว์ ! อย่าได้ใช้เหตุผลไปตามอารมณ์มาใส่ใคร่ผู้คนเลย เรา

ไม่เกรงกลัวในตัวเจ้าดอก เจ้าจะอย่างไรก็ได้”

ขุนพลพสุธาฝึกกำลังทั้งร่างขึ้น ตวัดฝ่ามือฟาดโครมออกไป และคำรามเสียงสะท้านหวั่นไหวขึ้นว่า

“นางปิศาจ ! กงจู้ถูกเจ้าทำอย่างไรไป”

บ้วนแก็กช่วงหนึ่งตั้งแต่ได้บันทึกของขุนพลพสุธาจากแซ่ซ่งแล้ว มาตระแมนมีอาจร่ำเรียนวิชาทั้งปวงของขุนพลพสุธาไปได้จนหมดสิ้น แต่อย่างน้อยก็สามารถคาดเดาถึงแนวทางวิชาของขุนพลพสุธาได้อย่างชัดเจน จึงมีแผนการอันรัดกุมอยู่แต่แรก นางถลันกายหลบจากพลังฝ่ามือนี้ไปได้อย่างง่ายดาย หัวร่อแค้น ๆ พลังกล่าวว่า

“กงจู้หรือ ? น่ากลัวกระดูกผู้ฟังอยู่ตามป่าเขาไปเนิ่นนานแล้ว”

ขุนพลพสุธาเหือดตาลจนตัวสั่นระริก พลังฝ่ามืออันรุนแรงปานมรสุมที่คลุ้มคลั่ง กำลังจะฟาดโครมเข้าไปอีกครั้งหนึ่งแล้ว

พลังมีเสียงหัวร่ออันเย็นชาดังแว่วเข้ามา แล้วกล่าวว่า

“ไม่แนก”

บ้วนแก็กช่วงหนึ่งและขุนพลพสุธาต่างปรากฏความตื่นตระหนกเป็นอย่างยิ่ง ที่ไกลไปกว่าหนึ่งร้อยเชียว มีเสียงหัวร่อคึกคักของตรุณีสองนางได้ดังขึ้นอีกครั้ง แล้วกล่าวว่า

“ลั้งเจี๊ ฟังว่าบ้วนแก็กช่วงหนึ่งเป็นนางมารยาอันสวยงามของยุค เราสองพี่น้องมาระชากผ้าคลุมหน้าของนางดูว่าจะมีสารรูปตรงคำรำลือหรือไม่”

“ซิม่วย ท่านซุกซนอีกแล้ว ท่านมิทราบดอกหรือว่า นางนี้มีความชั่วร้ายอำมหิต เปี่ยมด้วยเล่ห์อุบายอันกลอกกลิ้ง หากแก่นมิระวังตัว จะกลับพลาดทำเสียที่ต่อฝีมืออันชั่วช้าของนาง”

“ลั้งเจี๊วางใจได้ อาศัยฝีมือเท่าที่นางมี จะมาทำอย่างไรกับพวกเราได้เล่า”

วาทพอลาดคำ ประกายสีขาวสายยาวเหยียดพุ่งปราดตรงเข้าถึงตัวดังกับประกายไฟ

บ้วนแก็กช่วงหนึ่งถอยกรูดออกไปสองก้าวอย่างเร่งร้อน ประกายสีขาวพุ่งมาดุจดั่งสายฟ้า เลือ่ฝ่ามือได้ปรากฏเสียงปะทะลมเลย เสียงหัวร่อแค้น ๆ

ได้อัปตันเมื่อมายังกายอยู่ยังเบื้องหน้าบ้านเก็กฮวงหนึ่ง

บ้านเก็กฮวงหนึ่งคารามขึ้นด้วยความแค้นเคือง ตวัดฝ่ามือฟาดออกไป
ในพลังที่หยุนเหินเยวเยนเยือก ชัดเข้าไปในฉับพลันทันที

เงาสีขาวถลันวูบด้วยความรวดเร็วยิ่งกว่าสายฟ้าเข้าไปยืนยังด้านหลัง
ของนางชั่วพริบตา

บ้านเก็กฮวงหนึ่งตื่นตระหนกตกใจยิ่ง รีบถีบเท้าฟุ้งกายตรงมาทางเบื้องหน้า
ขุนพลพลสุทธายกฝ่ามือขึ้นตั้งทั้งสองข้าง ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“นางปีศาจ เจ้ารนาหาที่ตาย !”

บ้านเก็กฮวงหนึ่งพอได้เห็น ยิ่งตื่นตระหนกจนต้องถีบเท้าฟุ้งกายไปทาง
ด้านขวา

ในยามขณะนั้น ที่เบื้องหลังของนางมีเสียงแค้นหัวร่ออันเย็นชาดังขึ้น
แล้วกล่าวว่า

“บ้านเก็กฮวงหนึ่ง ทุกคนในแผ่นดินไม่มีผู้ใดได้เห็นโฉมหน้าอันแท้จริง
ของท่านมาก่อน คำว่านี้โกวเนี่ยจะต้องขอให้คุณประจักษ์ตา ว่าท่านมีความ
งดงามถึงเพียงใดกันแน่”

วาทพอฟุ้งขาดคำ บ้านเก็กฮวงหนึ่งรู้สึกเย็นวาบขึ้นที่ต้นคอจนขวัญ
หนีตีฟอ ต้องแผดเสียงแหลมเล็ก หันขวับกลับไปตวัดฟาดพลังอันเย็น
เยือกออกจนสุดกำลัง

แต่มีคาถาว่า ในขณะที่ร่างหันกลับไปนั้น มีแต่ประกายสีขาวสว่างวูบขึ้น
ไบหน้าเย็นวาบลง เสียงสตรีนางหนึ่งได้อุทานดัง ๆ แล้วกล่าวว่า

“อา เป็นความงดงามปานเทพธิดาจริง ๆ”

ขุนพลพลสุทธาเขม่นมองจ้องไป ก็ต้องตื่นตกใจจนปากอ้าตาค้าง คำนี้
อยู่ว่า

“บ้านเก็กฮวงหนึ่ง อย่างน้อยต้องมีอายุอยู่ในระหว่างเก้าสิบถึงหนึ่งร้อย
ปี แต่นางยังกลับรักษารูปโฉมในวัยยี่สิบสามสิบปีไว้ได้โดยไม่เสื่อมโทรม ช่าง
เป็นสิ่งที่ลำบากยากเย็นอย่างยิ่งทีเดียว”

บ้านเก็กฮวงหนึ่งถูกครุณีชุดขาวกระซกเอาผ้าคลุมหน้าออกได้อย่างง่าย

ตายเช่นนั้น จึงเดือดดาลคลังแค้นจนกระโดดโลดเต้นปานคลุ้มคลั่งสิ้นเพื่อน
ไปแล้ว

ครุฑีชุดขาวปล้นร้องเอะขึ้นด้วยความตื่นเต้นสงสัย

บ้านเก็กฮ่วงหนึ่งตัวดฝ่ามือพาดโครมครามเข้าไปทั้งสองครั้ง ครุฑีชุด
ขาวพลีร่างเลียงหลบหลีกอย่างง่ายดายแล้วกล่าวว่า

“บ้านเก็กฮ่วงหนึ่ง ภายหลังผ้าคลุมหน้าของท่านยังสวมใส่หน้ากากหนึ่ง
มนุษย์ไว้อีกชั้นหนึ่งเสียด้วย คำนี้ราชมิเชื่อว่าไม่สามารถฉีกกระชากหน้ากาก
ออกมาให้เห็นโฉมหน้าอันแท้จริงได้”

พลางถลันกายเข้าไปหาบ้านเก็กฮ่วงหนึ่งปานประกายสายฟ้า

สตรีอีกนางหนึ่ง ยามนี้ก็ได้เคลื่อนกายช้า ๆ ตรงเข้าหา กล่าวอย่าง
ยิ้มแย้มว่า

“ซิมว่วย ท่านเพียงเห็นมือที่พอมเกร็งตั้งขานกทั้งสองของนางก็ยอม
ทราบ ว่า เสียรำลือที่ซิมนางว่างดงามลักพานิดนั้น ล้วนแต่เชื่อถือมิได้แม้แต่น้อย”

บ้านเก็กฮ่วงหนึ่งพอได้ฟังก็ต้องแผ่ร้องขึ้นด้วยความคลังแค้น ตัวด
ฝ่ามือพาดออกไปจนสุดกำลัง แล้วจึงพลีร่างไปได้ร่วมร้อยเซี่ยะ โดยคิด
จะหลบหนีเอาตัวรอดไป

ครุฑีชุดขาวตวาดเสียงแหลมเล็กขึ้นว่า

“หนีไปที่ใด”

เงาร่างพุ่งไปดุจตั้งเป็นเงาตามตัว ร่างได้ไปในลักษณะโค้งเป็นวงอย่าง
สวยงาม แต่ก็รวดเร็วอย่างน่าตื่นตระหนก เพียงถลันแวบหนึ่งก็มาถึงเบื้อง
หน้าบ้านเก็กฮ่วงหนึ่ง ขวางทางเอาไว้อย่างจงใจ ยื่นมือตะบปไปจะกระชาก
หน้ากากของบ้านเก็กฮ่วงหนึ่งออกมา ซึ่งบ้านเก็กฮ่วงหนึ่งบ่ายเบี่ยงอย่างไรก็ไม่
ทันการ จึงถูกกระชากหน้ากากออกจนเห็นใบหน้าอันทุเรศอัปลักษณ์ของหญิง
ชราปรากฏขึ้น

ในขณะนั้น ชุนพลพสุธาพลุ่งพล่านจนตัวสั่นระริก ตวาดก้องกังวาน
ไปว่า

“โกวเนี่ยทั้งสอง โปรตสักตนางเอาไว๋ นางและข้าพเจ้ามีความอาฆาต
แค้นที่ยังมีชำระล้าง คำนี้ข้าพเจ้าจะต้องขอถลกหนังนางปิศาจลงให้ได้”

กล่าวพลางถลันกายเข้าไปหาอย่างคลุ้มคลั่งเดือดดาล

บ้วนแก็กช่วงหนึ่งตื่นตระหนกจนจับใจ ต้องกรีดร้องเสียงแหลมเล็กตลอด
เวลา

ดรุณีชุดขาวที่เรียกว่าชีวม่วย ถลันกายเข้าพัวพันกับบ้วนแก็กช่วงหนึ่ง
อย่างกระชั้นชิด พลังร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“ลั้งเจ๊ จะทำอะไรต่อไป จะสักตนางเอาไว๋จริง ๆ หรือ?”

“ไม่ ชีวม่วย ท่านลืมคำสั่งของอาจารย์แล้วหรือ อาจารย์ท่านต้องการ
จับเป็นนางด้วยมือตนเอง ปล่อยนางไปเสียเถิด นางจะอย่างไรก็ไม่มีทางหนี
รอดออกจากเงื้อมมือของอาจารย์ได้ดอก”

“อา เป็นความจริงทีเดียว ข้าพเจ้าแทบจะลืมคำพูดของอาจารย์ไปแล้ว”

ขุนพลพสุธาพอได้ฟังว่าดรุณีทั้งสองจะปล่อยบ้วนแก็กช่วงหนึ่งออกไป
จึงแผดร้องขึ้นด้วยความเดือดดาลคลั่งแค้นว่า

“เอี้ยเท้าร้ายกาจทั้งสอง ไสหัวไปห่าง ๆ เล่าสู่จะพาตนางให้แหลกเหลว
คามือเอง”

ดรุณีชุดขาวถลันร่างหลบออกไป กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ท่านผู้เฒ่า ท่านไปพาตนางเถิด พวกเราจะจากไปแล้ว”

ขุนพลพสุธากร้องเสียงสนั่นหวั่นไหว ถลันกายวูบตรงเข้าไป ฝ่ามือ
อานุภาพฟ้าพาดเข้าใส่แต่ทีละครั้ง ๆ อย่างโหดเหี้ยมรุนแรง ซึ่งบ้วนแก็กช่วงหนึ่ง
หากเลี้ยวหลบมิทัน คงต้องแหลกเหลวอยู่กับพื้นเป็นแน่แท้

บ้วนแก็กช่วงหนึ่งเมื่อเห็นดรุณีชุดขาวพากันไปอย่างง่ายดาย จึงบังเกิด
ความโล่งใจคล้ายดังพลัศติลาออกจากอก ส่งเสียงหัวร่ออันชั่วร้ายเย็นยะเยือก
ขึ้น รีบใช้วิชาตัวเบาอันสูงส่ง กระโดดเลี้ยวหลบหลีกจากพลังฝ่ามือของขุนพล
พสุธาจนมิอาจกล่าวกรายระคายต่อนางได้

บ้วนแก็กช่วงหนึ่งกรีดร้องอย่างโหยหวนสะท้านใจขึ้นว่า

“เฒ่าอุบาทว์ ! บัญชีของคำนี้เราเอาไว้ค่อย ๆ คิดกันในภายหลัง”

กล่าวจบพุงร่วงปราดขึ้นสู่เบื้องสูงทันที
ขุนพลพสุธาไหนเลยจะยินยอมเลิกรา เงามีเทพพลอยถลันตามติดไปใน
ระยะกระชั้นชิดบ้าง

บ้านแก็กช่วงนี้ที่ยังลอยตัวอยู่หว่างกลางอากาศ ตวาดเสียงชั่วร้ายลง
มาว่า

“ซัด !”

พลังฝ่ามืออันเย็นเยือกพุงปราดเข้าใส่ใบหน้า ขุนพลพสุธามีทีท่าจะ
ตีได้อย่างไรได้ จำต้องพุงกายลงหลบทางด้านล่าง ในการเข้าไปเพียงวูบเดียวนี้
บ้านแก็กช่วงนี้กระโดดออกไปไม่กี่ครั้ง ก็ไกลไปกว่าหลายสิบวาแล้ว โดยเฉพาะยังหันไปตวาดเสียงเกรี้ยวกราดใส่สตรีชุดขาวทั้งสองคนว่า

“นางชั่วร้ายทั้งสองตัว มีใจกล้าก็จงประกาศนามมา มารดาสิมเจ้าทั้งสอง
ไม่ได้อย่างเด็ดขาด”

ตรูณีที่กระซกหน้ากากของนาง ในยามนี้ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดไป
บ้างว่า

“เจ้ายังไม่มีศักดิ์ศรีพอจะถามไถ่ บ้านแก็กช่วงนี้ หากแม่เจ้ายังมีริบ
ไป ต่อแยะเอาไกวเนี้ยมโห่สะขึ้นแล้ว อย่าเข้าใจว่าเจ้าแม่จะไกลไปกว่าหลาย
สิบวา แต่ไกวเนี้ยก็สามารถคว้าตัวเจ้ามาได้อย่างง่ายดายเช่นกันดอก”

บ้านแก็กช่วงนี้กริรร้องอย่างเจ็บช้ำใจ พุงกายปราดจนหายลับดุจดั่งกับ
หมอกควัน แต่ยังคงทั้งเสียงหัวร่ออันโหดเหี้ยมเย็นชาดังแว่วขึ้นว่า

“พรรคอสูรโลหิตจะไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้ากับพวกเจ้าอีกต่อไป”

ตรูณีชุดขาวยิ้มน้อย ๆ หันร่างเดินออกไปอย่างซัดซ้อยแซมซ้า

ขุนพลพสุธาที่เดือดดาลจนตัวสั่นระริกอยู่กับที่ เคียดแค้นปานอกจะ
ระเบิด เพราะกว่าจะพบปะกับบ้านแก็กช่วงนี้ก็สุดจะลำบากยากเย็น แต่คาด
ไม่ถึงว่ายังคงถูกนางหลบหนีเอาตัวรอดไปได้ จึงตวาดเสียงกึกก้องกังวานว่า

“ไกวเนี้ยทั้งสอง โปรดหยุดก่อน เล่าสู่มีวาจาจะกล่าวด้วย”

ตรูณีทั้งสองมิได้เหลียวหน้ากลับมาแม้แต่หน่อย แต่ส่งเสียงตอบอย่าง
ไม่พอใจว่า

“มีวาจาอย่างไรเอาไว้กล่าวกันในภายหลัง”

ขุนพลพสุธายิ่งแค้นเคืองจนตาเหลือกถลน เป่าหวดจนปลิวพลั่วไสว ใช้วิชาตัวเบาพุ่งกายเข้าหาดรุณีทั้งสองปานสายฟ้า แต่มาตรเมื่อนจะทุ่มเทพลังออกไปสักเพียงไร ดรุณีทั้งสองยังคงเดินชดช้อยอย่างแช่มช้อยอยู่เบื้องหน้า ขุนพลพสุธาไม่มีทางติดตามได้ทันเลย

ขุนพลพสุธาใจสะท้านอย่างรุนแรง ร้องอุทานขึ้นแล้วบ่นเพิ่มพาวว่า

“นี่มันวิชาขยันย่อพสุธา (ชกตีชุก) ตลอดร้อยพันปีมานี้ ได้สูญหายไปจากการถ่ายทอดของเหล่าชนชาวมุสลิม มันเป็นวิชาตัวเบาที่สูงสุดยอดไม่มีใดเทียมแล้ว แต่กลับมาได้พบเห็นบนตัวของดรุณีอายุเยาว์ทั้งสอง นางนี้จะมีความเป็นมาอย่างไรกันแน่เล่า?”

ขุนพลพสุธาพอได้คิดก็ทราบว่ คำนี้จะอย่างไรไม่มีทางติดตามนางทั้งสองได้ทันทั่วทั้งที่แล้ว จึงต้องชะงักฝีเท้าลง แค้นเสียงหนัก ๆ ขึ้นด้วยความเคียดแค้นอัดอั้น มองดูดรุณีทั้งสองที่เดินจากออกไปอย่างแช่มช้อย

ขุนพลพสุธาจำต้องเดินกลับที่อุทยานสนับปี่จนอย่างเดือดดาล เห็นตึกโกวแซซึ่งได้ตั้งผนึกมปารณจนเข้าสู่ชั้นเคลิบเคลิ้มลึมตัว แฉ่งยั้งและเชียะ-เฮียะกงจูฮั้งยี่ยืนป้องกันอยู่ข้างกายอย่างระมัดระวังเต็มที่

บรรยากาศภายในห้องศิลาขามนี้ รู้สึกเครื่องเคียดจริงจังอย่างยิ่งยวด

ขุนพลพสุธามองดูแซซึ่งแวบหนึ่ง ใบหน้าได้ปรากฏรอยปิติขึ้นน้อย ๆ หันไปกล่าวกับเชียะเฮียะฮู้ฮูฮินที่นั่งอยู่ทางด้านข้างอย่างยิ้มแย้มว่า

“มันนับเป็นอัจฉริยะที่มีพรสวรรค์อันไม่อาจหาพบได้ในรอบร้อยปีของมุสลิมจริง ๆ เวลาสั้น ๆ เพียงหนึ่งชั่วยาม บาดแผลจากฝ่ามือก็จะทุเลาเป็นปรกติแล้ว ดูท่ามันยังจะเก่งกาจสามารถไปกว่าเมื่อครั้งที่ข้าพเจ้าและเลากอกอฮั้งเยาว์อยู่มากนัก”

เชียะเฮียะฮู้ฮูฮินพลอยผงกศีรษะอย่างยิ้มแย้ม กล่าวขึ้นว่า

“ท่านผู้มีอาวุโสมีบุญวาสนาแทบเทียมฟ้า จึงสามารถได้รับศิษย์เยี่ยงนี้ไว้ และก็เพียงพอต่อการประโลมใจจบชั่วชีวิตแล้ว”

ขุนพลพสุธาถูกเชียะเฮียะฮู้ฮูฮินสะกิดเรื่องนี้ขึ้น ใบหน้าพลันปรากฏ

รอยยิ้มอันปลื้มปริ่มภาคภูมิ ลูบเครายาวที่ทรวงอกเบา ๆ จ้องมองดูแซ่ซ้อง
อย่างปลื้มปริ่มยินดี และรักใคร่กังวลไปแวบหนึ่ง

“เยยะเยยะผู้สูญหายินหุคอยู่ชั่วครู่ พลันลดเสียงให้ต่ำลงถามว่า

“ท่านผู้มีอาวุโส เมื่อครู่นี้ท่านเผชิญกับบ้วนแก็กช่วงหนึ่งแล้วหรือ?”

ขุนพลพสุธาพลันมีโทสะพลุ่งขึ้นจนหน้าตาแดงฉานขึ้นทันที ขบเขี้ยว
เคี้ยวฟันกล่าวว่า

“นางปิศาจร้าย ! คำนี้ถูกนางหลบหนีรอดออกไปเสียได้ โอ อายุพอ
ชราภาพเข้าก็ยิ่งต่ำต้อยไร้ประโยชน์ไปกว่าเมื่อคราก่อนมากนัก”

“ท่านผู้มีอาวุโสโยกกล่าวเช่นนี้ เนื่องจากท่านผู้มีอาวุโสลืมไปแล้วว่า นาง
ปิศาจเฒ่าไปได้บันทึกของท่านจากมือตักโกวแซ่ซ้อง กับเพลงฝีมือและวิชา
ต่าง ๆ ของท่านผู้มีอาวุโส ก็เชี่ยวชาญแตกฉานอยู่มาก ดังนั้นจึงถูกนางหลบ
หนีออกไปจากเงื้อมมือของท่านผู้มีอาวุโสได้”

ขุนพลพสุธากล่าวขึ้นอย่างเข้าใจว่า

“จริงดังที่ว่าทีเดียว นับว่าสูญหายินมีความละเอียดอ่อนสุขุมยิ่ง เหตุไฉน
เมื่อครู่ข้าพเจ้าจึงคำนึงมิออก มาตรมิเช่นนั้น ข้าพเจ้าย่อมจะต้องลงมือใน
ทางตลบย้อน คาดว่านางคงไม่อาจหนีรอดออกไปจากเงื้อมมือได้”

วาทะและท่าทางเต็มไปด้วยความเสียดยอย่างสุดซึ้งทีเดียว

ใบหน้าอันเคร่งขรึมสง่างามของเยยะเยยะผู้สูญหายินปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ
ขึ้น กล่าวสืบต่อไปว่า

“แต่ทว่า ท่านผู้มีอาวุโสก็ต้องกระวนกระวายใจไป นางปิศาจเฒ่า
ในที่สุดย่อมต้องได้รับกรรมสนอง แต่ตรุณีซูดชาวทั้งสองคนนั้นต่างหากที่มี
พลังฝีมืออันสูงส่งอย่างพิสดาร คงต้องเป็นตรุณีที่ได้รับคำสั่งจากอาจารย์ให้
มาพิทักษ์รักษาคุณทาสนี้ ท่านผู้มีอาวุโส ได้ดูออกถึงแนวฝีมือของนางบ้าง
หรือไม่?”

ขุนพลพสุธาผินหัวร่อพลางกล่าวว่า

“พลังวิชาของตรุณีทั้งสอง ล้วนแล้วแต่เป็นวิชาที่สาบสูญจากการถ่าย
ทอดของภูมิลัทธิทั้งสิ้น เล่าสู่ละอายุใจในการมีอาจเทียบเทียบเปรียบได้ดัด”

ขณะนี้เป็นเวลาใกล้ยามห้า อีกชั่วครู่ก็จะถึงยามฟ้าสว่างแล้วขุนพล
พสุธาและเชียะเฮียะฮู้ฮูหยินต่างนั่งขัดสมาธิพริ้มตามนิกลมปรารถนพักผ่อนอยู่

วันรุ่งขึ้น ตึกโกวแซซังยังคงเดินลมปรารถนรักษาอาการบาดเจ็บอีก มิ
เคยได้สติขึ้นมาเลย เชียะเฮียะฮู้ฮูหยินและขุนพลพสุธาพูดคุยกันอย่างถูกต้อง
ยิ่งนัก เชียะเฮียะฮู้ฮูหยินจึงถามไถ่ถึงการจากไปของเมื่อคำวาน ว่าเตรียมจะ
ไปในที่ใด

ขุนพลพสุธา ก็บอกกล่าวอย่างเปิดเผยมีอ้อมค้อมว่า จากการเค้นถาม
ขอทานกลางคนที่ถูกจับกุมมานั้น ทราบว่าสำนักใหญ่ของพรรคอสูรโลหิตได้
โยกย้ายเข้าไปอยู่ในถ้ำเก้าอ้วต้งของนิวซัว แต่เนื่องด้วยถ้ำเก้าอ้วต้งนี้ มีแยก
ออกเป็นสองทอดซึ่งเรียกว่าเก้าอ้วต้งด้านในและเก้าอ้วต้งด้านนอก

เก้าอ้วต้งด้านนอก (เก้าเถียนนอก) พรรคอสูรโลหิตได้ปล่อยปละให้
มันรกร้างด้วยฝุ่นละอองและหยากไย่ คล้ายดังไม่มีผู้คนพำนักพักกายอยู่ ดัง
นั้น แต่ละคนจึงยากที่จะไปสืบเสาะได้เค้ามูล แต่วันเก็กตึ๊งและวันเก็ก-
ฮ่วงนี้กลับมิได้อาศัยอยู่ในถ้ำเก้าอ้วต้ง มันทั้งสองยังมีที่อยู่อันเร้นลับอีก
แห่งหนึ่ง นั่นคือสถานที่ที่วันเก็กตึ๊งใช้ฝึกพลังฝีมือมาเป็นเวลาหลายสิบปี
สถานที่นั้นย่อมต้องมีเล่ห์เหลี่ยมอันตราย จนมีอาจจะกล่าวได้ที่เดียว

ขุนพลพสุธาเตรียมตัวที่จะไปถ้ำเก้าอ้วต้งตามลำพังคนเดียว เพื่อติดตาม
หาร่องรอยของวันเก็กฮ่วงนี้มาล้างแค้น

เรื่องราวที่เล่าไปนี้เป็นจุดตั้งความคาดเดาของเชียะเฮียะฮู้ฮูหยินไม่ผิด
พลาด จึงมิได้ถามไถ่ให้มากความอะไรอีก

เวลาสามวันผ่านไปอย่างรวดเร็ว คฤหาสน์นิวจิมมิงอั้งเจ็กโอ้วไม่มีผู้
คนมาวังควานให้เดือดเนื้อร้อนใจ ตึกโกวแซซังก็สำเร็จในการฝึกกำลังลง
ไม่เพียงแต่อาการบาดเจ็บจะทุเลาเป็นปกติเท่านั้น มิหนำซ้ำวันเวลาที่เสียบบ
เยือกเย็นของการฝึกนิกลมปรารถนฝึกปรืออยู่นั้น ได้ทำให้วิชาลมปรารถนดาวเหนือ
คุ้มครองร่าง ซึ่งยังมีอาจฝึกปรือสำเร็จ ก็พลอยได้สำเร็จเสร็จสมบูรณ์จน
แกร่งกร้าวเข้มแข็ง

ตึกโกวแซซังมีจิตใจคึกคักกระปรี้กระเปร่า กล่าวกับขุนพลพสุธาอย่าง

ปลาบปลื้มว่า

“ซื่อแม่ เมื่อสามวันก่อนผู้ที่ลอบช่วยเหลือพวกเราได้สั่งให้ศิษย์ไปเที่ยวในบึงอั้งเจ็กวันนี้ คาดว่าคงต้องมีเรื่องสำคัญอย่างไรจะบอกเล่า ศิษย์คิดจะเล่นเรือออกไปในกลางบึงตั้งแต่เช้า อาจารย์ท่านมีคำสั่งเสียอย่างไรหรือไม่ ?”

ขุนพลพสุทธานมองจ้องตูดักโกวแซซัง กล่าวอย่างไว้วางใจว่า

“ศิษย์เราทุเลาจากพิษฝ่ามือแล้ว และใบหน้าก็มีสง่าราศีจนสดใสแวววาว เจ้าไปเถิด รีบไปรีบกลับมาด้วย”

ตักโกวแซซังรับคำแล้วจึงไปเตรียมหาเรือน้อยมาลำหนึ่ง ขึ้นเรือจะออกไปนั้น แฉ่งยังได้กล่าวเป็นห่วงกังวลด้วยความรักว่า

“แซซังโก ข้าพเจ้าก็คิดจะไปด้วย ?”

ตักโกวแซซังปลอบโยนเสียงนุ่มนวลว่า

“ยังม้วย อัจฉริยะของปู่ลืมนั้นส่วนมากมักมีความประหลาดพิกลติดตัวอยู่ทุกคน ในคำวันที่มันมาช่วยคนก็มิยอมปรากฏตัวออกมาให้เห็น ซึ่งก็เป็นสิ่งที่เกิดได้ประการหนึ่งแล้ว มิหนำซ้ำ การไปในครั้งนี้ยังมีทราบว่าจะมีประสบการณ์อย่างไร ยังม้วย อย่าได้ติดตามไปเลยจะประเสริฐกว่า”

แฉ่งยังทราบว่าจะวาจาของตักโกวแซซังนี้เปี่ยมไปด้วยความจริง จึงกล่าวอย่างรันทดว่า

“อย่างนั้น แซซังโก โปรดได้ระวังตัวไว้ให้มากด้วย”

“ข้าพเจ้าย่อมจะกลับมาในเร็ววันเป็นแน่”

พลางกระโดดขึ้นไปบนเรือน้อย พายเข้าสู่ใจกลางบึงอย่างรวดเร็ว

แฉ่งยังยืนมองจ้องจนตักโกวแซซังพายเรือหายไปภายในหมอกที่ลอยอยู่เหนือน้ำอันแว้งว้างไพศาล จึงได้ย้อนกลับไปในคฤหาสน์อีกครั้งหนึ่ง

วันนี้ ท้องฟ้าปลอดโปร่งแจ่มใส ดวงอาทิตย์ของฤดูชิวเทียนส่องสว่างเจิดจ้าอยู่กลางประกายสายน้ำจนเป็นแสงสะท้อนอันอบอุ่นนุ่มนวล ตักโกวแซซังรู้สึกจิตใจปลอดโปร่งแจ่มใส พายเรือน้อยมุ่งเข้าสู่กลางบึงอย่างรวดเร็ว

ในบึงมีเรือชาวประมงเห็นอยู่ไกลลิบจำนวนไม่น้อย เสียงเพลงเรือได้ดังแว่วมาเป็นระยะ ๆ อย่างสุขสงบน่าอภิรมย์

ตึกโกวแซซังเห่งหนังกู๋เสียงสตั้สไก่งวาน เร้งเรือจนฟุ้งปราดไปดุดั่ง
เหินบิน แต่มีคาคว่า ในเวลาขณะนั้นเอง ทางด้านขวามีเรือลำหนึ่งฟุ้งปราด
เข้ามาอย่างเร้งร้อนด้วยความรวดเร็วอันน่าตื่นตระหนก เพียงชั่วพริบตาเดียว
ก็ห่างจากเบื้องหน้าเรือตึกโกวแซซังมิถึงสิบเชี้ยวเท่านั้น

สิ่งที่น่าประหลาดใจไปยิ่งกว่านั้น คือเรือเมื่อมาขวางลำอยู่เบื้องหน้าเรือ
ตึกโกวแซซังแล้ว พลันชะลอช้าลงโดยจับพลันทันด่วน เห็นอย่างแน่ชัดถนัด
ตา เรือน้อยที่ตึกโกวแซซังจำพายอยู่นั้น จะชนเข้าไปใส่เรือเบื้องหน้าอย่างถนัด
ถนัดแล้ว

ตึกโกวแซซังตื่นตระหนกจนต้องร้องอุทานขึ้นสุดเสียง

แต่ตึกโกวแซซังตั้งแต่เล็กที่อยู่เบ๊เบ๊จ๊ิง มีความชำนาญในการพายเรือ
อย่างแตกฉานเชี่ยวชาญ ในช่วงเวลากะทันหันที่รวดเร็วยิ่งกว่ากะพริบตานี้
จำเป็นต้องอาศัยในพลั้งฝีมือ สะบัดพาดฝ่ามือชะงักเรือเอาไว้

จึงตัวพาดโครมเข้าไปยังผิวน้ำเบื้องหน้าอย่างรุนแรง ฟุ้งน้ำหนักตัวลง
ทางด้านล่าง ทำให้เรือน้อยชะลออุบลงอย่างจับพลันทันด่วน มิต้องชนกับ
เรือที่ขวางลำเบื้องหน้าได้ดังใจหวัง

แต่มีคาคว่า ฝ่ามือที่พาดเข้าไปยังผิวน้ำจนเสียงดังโครมขึ้นก็ก้องใน
สายน้ำกลับฟุ้งเป็นลำสูงไปหลายเชี้ยว ฟุ้งเข้าไปสบนเรือเบื้องหน้าจนกระจัด
กระจายออกไป

เรือน้อยเบื้องหน้าพลันบังเกิดเสียงร้องอย่างตื่นตระหนกของตรูนี้สอง
คน เมื่อน้ำได้กระจายเข้าไปในางจนชุ่มโชกไปทั้งเสื้อผ้าหน้าตา ตรูนี้ที่แต่งกาย
ดุดั่งหญิงประมง พลันตัวดดำขึ้นด้วยความแค้นเคืองว่า

“เจ้าป่าเถื่อนชั่วร้ายมาแต่ได้กัน จึงกล้ามาอละวาดในเบ๊อั้งเจ็กโอ้ว”

ตึกโกวแซซังถูกดำจนหน้าแดงฉาน รีบคารวะลະโทษว่า

“โกวเนี้ยทั้งสองโปรดระงับโทสะด้วย เล่าฮูคาดผิดไปเพียงชั่ววูบหนึ่ง
หวังว่าโกวเนี้ยจงอภัยให้ด้วย”

ตึกโกวแซซังยังคงใส่เสื้อสีเทา สวมหมวกากทงมนุษย์ ดังนั้นจึงเรียก
ตนเองว่าเล่าฮู

หญิงประมงทั้งสอง มีคนหนึ่งแค้นเสียขึ้นแล้วกล่าวอย่างแค้นเคืองว่า
“เฮอะ เจ้าเฒ่าชั่วร้ายมีนัยน์ตาไปงอกอยู่ที่ใดเสียเล่า ในเมื่อพาดน้ำ
กระจายใส่โกวเนี้ยจนชุ่มโชก มาลูกะโทษเช่นนี้ก็จะเลิกรักกันได้ทีเดียวหรือ ?
มันไม่ตายถึงปานนั้นดอก”

ตึกโกวแซซังนั้นจดจ่อที่จะไปให้ถึงใจกลางบึงในบัดดล จึงไม่ปรารถนา
จะไปตอแยเรื่องราวให้รุนแรง รีบกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

“เล่าฮูเมื่อขอโทษต่อโกวเนี้ย โกวเนี้ยก็มียินยอมมอภัยให้ จะต้องการ
ให้เล่าฮูทำอะไรเล่า ?”

“เฮอะ เจ้าต้องคุกเข่ามาโขกศีรษะสามครั้งจึงจะยอมปล่อยไป มาตร
มิเช่นนั้น...”

ตึกโกวแซซังสะดุ้งใจพร้อมทั้งคำนึงว่า

“คาดไม่ถึงว่าหญิงหาปลาในบึงอั้งเจ็กโอ้ว จะดุร้ายจนถึงเพียงนี้”

ในใจเฝ้าคิดเช่นนั้น แต่ยังคงกล่าวอย่างอดออดอมถนอมน้ำใจว่า

“โกวเนี้ยโยมมากล่าวเช่นนั้น ? เป็นเรื่องที่กระทำได้อย่างไรเล่า ?”

“เหตุไฉนกระทำมิได้ ?”

“เล่าฮูมีอายุจนถึงปูนนี้ ต้องคุกเข่าโขกศีรษะต่อโกวเนี้ย มิเกรงว่าเป็น
การทอนอายุโกวเนี้ยดอกหรือ ?”

“เฮอะ อย่ากล่าวเหลวไหลไป เจ้าไม่คุกเข่าลง โกวเนี้ยก็จะไม่ให้ความ
เกรงใจต่อเจ้าแล้ว”

ตึกโกวแซซังเห็นนางปาเถื่อนไร้เหตุผล พลอยมีโทสะขึ้นบ้างเล็กน้อย
กล่าวว่า

“เล่าฮูมีอายุหลายสิบปีแล้ว ยังมีเคยจะเห็นสตรีที่ไร้เหตุผลดุจดั่งโกว-
เนี้ยมาก่อนเลย”

“อา เจ้าว่ากระไร ? เจ้าสาदन้าใส่ผู้อื่นจนเปียกชุ่มไปทั้งตัวยังว่าคน
ไม่ถือเหตุผลอีกด้วย ? ดูท่าเจ้านี้จะมีใจมารังเกตุต่อพวกเราสองซึ่งเป็นสตรี
กระมัง ?”

ตึกโกวแซซังพลันมีประกายตาแวววาวขึ้นวูบหนึ่ง กล่าวเสียงเย็นซาว่า

“ก็มีเป็นเช่นนั้น”

“หากมีเป็นเช่นนั้น จงรีบคุกเข่าลงเสีย โกวเนี่ยยังจะไปทำงานต่อ”

“ไม่คุกเข่า”

“อย่างนั้น เจ้าก็หาความเจ็บปวดใส่ตัวเอง”

ตึกโกวแซซึ่งลอบหัวร่ออยู่ในใจ คิดว่า

“ตรูนี้ที่อายุเยาว์ทั้งสอง สามารถให้ความเจ็บปวดอะไรต่อเราเสียเล่า
เราจะต้องดูว่ามันทั้งสองจะกระทำอย่างไรต่อเราต่อไป”

เมื่อตกลงใจเช่นนั้น จึงกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“ในเมื่อโกวเนี่ยไม่ถือเหตุผลแล้ว เล่าสู่ก็ต้องขออลาไปก่อน”

หญิงหาปลาทั้งสองพลันหัวร่อแค้น ๆ ขึ้นแล้วกล่าวว่า

“เจ้าคิดหนี ? เจ้าดูจะมีปัญญาลึกเพียงไร สามารถหนีไปได้ด้วย ?
วันนี้หากไม่คุกเข่าลง เจ้าก็อย่าได้คิดจะออกจากบึงอั้งเจ็กโอ้วไปได้เลย”

วาทะของหญิงหาปลาทั้งสองนี้ สะกิดเอาความตระหนกของตึกโกว-
แซซึ่งขึ้นจนรุนแรง หัวร่อเสียงดัง ๆ แล้วกล่าวว่า

“เล่าสู่จะขอทดลองดูทีเดียว”

วาทะพอฟังขาดคำ รีบพุ่งเรืออ้อมผ่านเรือน้อยของหญิงหาปลาแล้ว
ไปทางเบื้องหน้าดั่งเหินบินทันที

หญิงหาปลาทั้งสองตวาดเสียงแหลมเล็กขึ้นว่า

“หนีไปที่ใด”

พายทั้งสองพากันจ้วงน้ำจนเรือพุ่งปราดดุจดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง
ตามติดไปทางด้านหลังอย่างกระชั้นชิดทันที

ชั่วพริบตา หัวเรือน้อยของหญิงหาปลาได้จ่อจนแทบจะติดกับท้ายเรือ
ของตึกโกวแซแล้ว

หญิงหาปลาผู้หนึ่งพลันยกพายวิดน้ำจนสาตกระจายเข้าใส่เรือน้อย ตึก-
โกวแซซึ่งอย่างรุนแรง หัวร่อตึกโกวแซซึ่งจึงถูกสาตน้ำใสจนเปียกชุ่มไปทั่ว

หญิงหาปลาทั้งสองยังร้องเสียงแหลมเล็กจนสนั่นหวั่นไหวว่า

“เจ้าเฒ่าชั่วร้าย จะคุกเข่าลงวิงวอนขอร้องโกวเนี่ยให้อภัยเจ้าหรือไม่ ?”

ติกโกวแซซึ่งเห็นครุฑทั้งสองมีฝีมือพายเรือได้อย่างรวดเร็วปานเหินบิน
เช่นนี้ ก็ลอบตื่นตระหนกตกใจอยู่ พร้อมกันนั้นเมื่อถูกวิดน้ำใส่จนชุ่มโชกไป
ด้วย ในใจจึงบังเกิดความเดือดดาลขึ้นบ้างแล้ว กล่าวเสียงกระด้างว่า

“เราเห็นว่าเจ้าทั้งสองเป็นครุฑเฝ้าอุทยาน แต่คาดมิถึงว่าจะปาเถื่อนชั่วร้าย
ถึงเพียงนี้ หากเรามีฝีมือก็สำคัญแล้ว เห็นที่จะต้องลงมือสั่งสอนเจ้าทั้งสอง
ให้เหมาะ ๆ มือสักครั้ง”

ติกโกวแซซึ่งยังมีคิดจะหาเรื่องยุ่งยากลำบากกาย จึงลอบใช้กำลังภายใน
พุ่งเข้าไปที่พายจนพายได้รวดเร็วปานเหินบิน พร้อมกันนั้น ก็ลอบใช้
พลังเทพมรณะที่เคยกระทำมาในบึงเบ๊เบ๊ไ้อั้วร่วมกับฮังป้อเกี่ยมแซ่ตันให้เรือ
พุ่งไปทางเบื้องหน้าอย่างเร่งร้อน

เรือน้อยลำนั้นจึงพลันคล้ายดังเกาทัณฑ์พุ่งปราดออกไปในใจกลางบึง
อย่างรวดเร็ว

ในใจกลางบึงมีเรือหาปลาอยู่ไม่น้อย เมื่อเห็นความเร็วของเรือแล้วต่าง
พากันแลบลิ้นด้วยความตื่นตระหนก เพราะคิดอย่างไรก็มีอากว้า อาศัยพาย
เล่มน้อยเพียงอันเดียว เหตุไฉนจึงสามารถบังคับเรือให้พุ่งไปได้รวดเร็วถึง
ปานนี้

ติกโกวแซซึ่งลอบครุ่นคิดในใจว่า

“เมื่อเป็นเช่นนี้ นางทั้งสองที่เป็นหญิงหาปลาธรรมดาสามัญ แม้จะมี
ฝีมือพายเรือเก่งกาจอีกสักเพียงไร ก็ไม่มีทางติดตามเราได้ทันดอก”

ความคิดพอฟังบังเกิดขึ้น จึงเหลียวหน้ากลับไป เห็นหญิงหาปลาทั้ง
สองกำลังพายเรือพุ่งปราดเข้ามาจนน้ำสองฟากข้างแตกกระจายคล้ายดังปีก
เรือน้อยก็คล้ายเกาทัณฑ์ที่พุ่งเข้ามาหาอย่างรวดเร็วปานสายฟ้า

ติกโกวแซซึ่งสะดุ้งขึ้นอย่างตื่นตระหนก ลอบร้องในใจว่า

“มันยอดเยี่ยมเสียจริงด้วย”

ในฉับพลันนั้น จึงได้รั้งลมปราณภายในขึ้นจนถึงแปดส่วน เร่งเร้าเรือ
ให้พุ่งไปทางด้านหน้าตลอดเวลา เรือนั้นจึงคล้ายดังได้เส้นไถลไปบนพื้นผิวน้ำ
แต่ละครั้งก็ได้ไถลหลายสิบเชียว บุคคลธรรมดาจะเห็นแต่เพียงเงาเรือเป็น

เส้นยาวเหยียดผ่านวูบไปทางเบื้องหน้าเท่านั้นเอง

เรือน้อยของตึกโกวแซซึ่งคล้ายดั่งกับเป็นปีกขาที่ถูกลาบินอยู่บนปากฟ้า หาชูเป็นเรือที่ลอยตามผิวน้ำไม่

ตึกโกวแซซึ่งต้องหัวร่อเบา ๆ ด้วยความปลาบปลื้มภาคภูมิ คำนี้ในใจว่า

“ดูว่าหญิงหาปลาอันหยาบคายทั้งสอง จะตามเราทันได้อย่างไรกัน”

ผืนกลมปราดแรงเร้าเรือไปพลาง หันหน้ามองกลับไปทางด้านหลังอีกครั้ง

ในครั้งนี่ตึกโกวแซซึ่งต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ ความรู้สึกได้ไหวทันขึ้นจนรู้ซึ่งทันที ร้องดัง ๆ ไปว่า

“เอี้ยเท้าอันร้ายกาจ ย่อมมิใช่เป็นหญิงหาปลาธรรมดาสามัญอย่างแน่นอน”

จึงตัวดำมือฟาดโครม ๆ ไปยังพื้นผิวน้ำทางท้ายเรือ ทำให้ตัวเรือได้จมวูบลง ชะลอการพุ่งอย่างรวดเร็วจนเข้าวูบได้ในทันตา หัวร่อแค้น ๆ ขึ้นแล้วกล่าวว่า

“เราจะต้องดูว่า เอี้ยเท้าอันร้ายกาจทั้งสองนี้มีความเป็นมาอย่างไรกัน”

จึงคว่ำพายทางใบขึ้นยืนอย่างสง่างามอยู่กลางลำเรือ รอคอยการมาของดรุณีทั้งสองอย่างล้าพองใจ

ในช่วงพริบตานั้น เสียงดังควับก็บังเกิดขึ้น เมื่อเรือน้อยของดรุณีทั้งสองเฉียดผ่านข้างเรือไปวูบหนึ่ง พายทั้งสองของนางกวนอยู่ในลำน้ำอย่างรวดเร็ว ทำให้เรือของนางขวางลำชะงักอยู่กลางน้ำในเบื้องอย่างฉับพลันทันด่วนบ้าง

แต่ตึกโกวแซซึ่งลอบร้องชมเชยอยู่ในใจ เห็นว่าเป็นฝีมืออันยอดเยี่ยมที่หาได้ยากยิ่งนัก

ตึกโกวแซซึ่งก็คิดได้ด้วยไพบัญญาว่า

ดรุณีทั้งสองย่อมต้องมาหาตนด้วยจุดประสงค์อย่างจงใจ จึงเลิกคิ้วขึ้นแล้วตวาดไปว่า

“อยู่ต่อหน้าผู้รู้ที่ไม่ต้องมาอำพราง เฮอะ ทั้งสองท่านเป็นผู้ใด มาแต่ไหนกันแน่ ?”

หญิงหาปลาผู้หนึ่งร้องดังเอ๊ะแล้วกล่าวว่า

“อะไร ? เราบอกว่าเจ้าหนີไม่พันก็หนີไม่พัน เจ้ายังคงคุกเข่าลงอย่างว่าง่าย ๆ เก็ด”

ติกโกวแซซังยังคงยืนเด่นเป็นสง่าไม่เคลื่อนไหว แค่นั่งเสียดย่นชา กระด้างแล้วกล่าวว่า

“ในเมื่อโกวเนี้ยมียอมบอกกล่าว เล่าสู่ก็จำต้องอำลาไปอีก แต่เล่าสู่ขอตักเตือนท่านทั้งสองว่า หากแม่นยังมิรู้ตัวสำนึกเอาไว้บ้าง เล่าสู่จะไม่เกรงใจในตัวท่านทั้งสอง”

กล่าวจบจึงพายเรือให้เคลื่อนล้าไปอย่างแช่มช้า

เรือติกโกวแซซังพอเคลื่อนออกไป ที่ด้านหลังพลันมีเสียงทวาดอันแหลมเล็กขึ้นว่า

“เจ้าไม่เกรงใจจะทำไม บอกกับเจ้าตามความจริงว่า วันนี้เจ้าอย่าได้คิดหนีออกไปจากบึงอั้งเจ็กอ้าวเลย”

“เฮอะ คุยเชื่อง໊໊ไม่กระดากปากเสียเลย จะมาอย่างไรเล่าสู่ก็รับเอาไว้ได้อย่างนั้น”

มีคำด่าว่าจาเพ็งขาดคำ เสียงน้ำได้ดังเกรียวกราวขึ้นอีกครั้ง พุ่งกระจายลงจากเบื้องสูงเป็นลำยาวทีเดียว

ลำน้ำสายนี้อย่างน้อยก็ต้องมีกำลังกว่าหนึ่งพันตำลึง หากแม่นให้หุ่มใส่ตัวเรือแล้ว เรือน้อยจะต้องถูกกระแทกจมลงไปในฉับพลันทันทีเป็นแน่

ติกโกวแซซังแค่นั่งขึ้นด้วยความเดือดดาล ตวัดฝ่ามือปิดไปเพียงข้างเดียว พลันอันหนักหน่วงปานภูเขาทลายได้ทะลักออกไปด้านรับไว้ในทันที ทำให้ลำน้ำสายนั้นหมุนคว้างอยู่หว่างกลางอากาศ ระเบิดออกจนเกรียวกราวสนั่น กระจายลงไปในท้องน้ำอีกครั้งหนึ่ง

แต่ทว่า พลันฝ่ามือของติกโกวแซซังพอสัมผัสกับลำน้ำเป็นแห่งยาวบนอากาศแล้ว ตลอดจนต้องสั่นสะท้านขึ้นอย่างรุนแรง ลอบตื่นตระหนกตกใจ

และคิดอยู่ว่า

“นางสตรีที่ร้ายกาจ”

พร้อมกันนั้น พลันตวาดเสียงดังกังวานว่า

“เล่าสู่และเจ้าทั้งสอง ต่างมีเคยพบปะกันมาก่อนเลย จะเป็นความ
อาฆาตกินใจอย่างไร ก็สมควรบอกกล่าวมาให้ชัดเจน อันการพัวพันโดยไร
เหตุผลและต้นสายปลายเหตุนี้ ให้มันเลยจะเป็นการกระทำของชนชาวนักเลงอัน
เก่งกล้าด้วย ?”

หญิงหาปลาทั้งสองพากันมองหน้า แล้วผู้ที่มีอายุเยาว์วัยก็ตวาดเสียง
แหลมเล็กขึ้นว่า

“เฮอะ ที่เจ้าสวมใส่หน้ากากหนังมนุษย์นั้น ก็เป็นการกระทำอันดี
งามของชาวนักเลงด้วยหรือ ?”

ติกโกวแซซังชะงักกันไปทันที คำนี้ขึ้นว่า

“มีสายตาอันร้ายกาจทีเดียว สามารถมองเห็นเราสวมใส่หน้ากาก
หนังมนุษย์ ย่อมจะต้องเป็นบุคคลชั้นหนึ่งของภูมิลิมนั่นแน่แท้ ดรูณีทั้ง
สองนี้จะมีคามเป็นมาอย่างไรกันแน่ ? หรือว่า... หรือว่าเป็นพวกอสูรโลหิต
อีก ?”

ติกโกวแซซังครุ่นคิดอยู่อย่างเงียบขรึม หญิงหาปลาที่มีอายุสูงวัยพลอย
กล่าวเสียงเย็นชาขึ้นบ้างว่า

“ติกโกวแซซัง ท่านสามารถหลอกลวงพวกอสูรโลหิตได้ แต่จะมา
หลอกลวงเราโกวเนี่ยไปไม่ได้ดอก”

ติกโกวแซซังมีความตื่นตระหนกตกใจอย่างใหญ่หลวง เพราะคาดคิด
อย่างไรก็ไม่ถึงว่า ดรูณีที่แต่งกายเยี่ยงหญิงหาปลานั้น สามารถรู้ซึ่งถึงความ
เป็นจริงของตนจนละเอียดถึงถ้วนจนถึงปานนี้

ด้วยความจำเป็นและจำใจ ต้องยื่นมือไปลูบใบหน้า ทำให้ปรากฏโฉม
หน้าอันแท้จริงของติกโกวแซซังขึ้น เค้าน้ำที่งามสง่าดุจดั่งสลักจากหยก
เนื้อดี ดวงตาที่แวววาวเป็นประกายดุจดั่งดวงดาวบนฟากฟ้า บุคลิกที่องอาจ
สง่างาม ล้ำอาจดุจดั่งกับเทพบุตรที่จุติลงมา...

การเปิดเผยโฉมหน้าในครั้งนี้ ทำให้หญิงหาปลาทั้งสองต้องพากันปาก
อ้าตาค้างอย่างงงัน เป็นเวลาครู่ใหญ่ จึงระบายลมออกจากปากดังเอือกใหญ่
เหลียวมองดูตากันแวบหนึ่ง จึงหันร่างพวยเรือออกไปโดยมิได้วักล่าวอย่างไร
ตึกโกวแซซังพลอยอ้าปากค้างอย่างงงันไปบ้างชั่วครู่ จึงตะโกนก้อง
ไปว่า

“ท่านทั้งสองจะไปอย่างไรต้นสายปลายเหตุหรือ ? ท่านเห็นว่าข้าพเจ้า
เป็นทารกอมมือกระมัง ?”

หญิงหาปลาอายุเยาว์พอได้ฟัง ก็หันมาเขม่นมองจ้องตึกโกวแซซังแวบ
หนึ่ง ตวาดเสียงแหลมเล็กขึ้นว่า

“ท่านร้อง ? ท่านร้องหาอะไรกัน ? หากใจกล้าจริงก็จงตามมา”

ตึกโกวแซซังแผดเสียงขึ้นอย่างคลั่งแค้นว่า

“ข้าพเจ้าตึกโกวแซซัง ไหนเลยจะเป็นคนเกรงกลัวต่อเรื่องราวด้วย ?”

“วาจาไร้สาระ หากแม้ท่านไม่มีความกล้าหาญจริง ก็จงหลบทางแล้ว
ไต่หัวไปเป็นการด่วนด้วย”

ตึกโกวแซซังเดือดดาลแทบจะมีควันพุ่งออกจากร่าง แผดร้องด้วย
ใบหน้าอันแดงจางว่า

“ข้าพเจ้าตึกโกวแซซัง ฝ่าเข้าออกในบ่วงแห่งความเป็นความตายมา
หลายต่อหลายครั้ง เคยเกรงกลัวผู้ใดมาบ้างเล่า ?”

ครู่นี้ทั้งสองพากันแค้นเสียงหัวร่อ สะบัดหน้าพวยไปอย่างเร่ร่อน เรือ
น้อยจึงพลันตั้งธนูหลุดจากแหล่ง พุ่งปราดออกทางด้านขวางอย่างรวดเร็ว

ตึกโกวแซซังไหนเลยจะเคยมีความแค้นเคืองจนถึงปานนี้ จึงรีบใช้กำลัง
ภายในต้นเรือน้อยให้พุ่งปราดตามติดไปทางด้านหลังปานสายฟ้า ซึ่งเมื่อเป็น
เช่นนั้น จึงได้กลายเป็นฝ่ายหนีและไล่กลับกันจากเมื่อครู่

เรือเบื่องหน้ายิ่งนานก็ยิ่งรวดเร็วขึ้นทุกครา ตึกโกวแซซังใช้กำลังภายใน
ออกจนหมดตัว ทำให้เรื่อนั้นจึงคล้ายดั่งเป็นเรือมีปีกที่เรียดไปบนผิวน้ำ
แต่มีว่าตึกโกวแซซังจะพุ่มเทกำลังพุ่งเรือให้ไปได้รวดเร็วสักปานใดก็ไม่มีการ
ติดตามเรือของครุฑนี้ทั้งสองได้ทันเลย

อีกครู่ใหญ่ เรือน้อยของดรุณีทั้งสองได้แล่นเลียบไปตามริมบึง ตัก-
โกวแซซึ่งขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่กรอด ๆ ลอบคิดขึ้นว่า

“วันนี้ ต่อให้เจ้าทั้งสองไปกันที่ขอบฟ้าสารทศใด เราก็จะต้องติดตาม
เจ้าให้จงได้”

เรือทั้งสองลำแล่นเลียบชายฝั่งไปอีกระยะหนึ่งแล้ว ดรุณีที่พายเรือทั้ง
สองคนพลันเลี้ยววกเข้าไปภายในอ่าวของบึงใหญ่ สองฟากข้างมีแต่ต้นพงแขม
ขึ้นจนรกทึบ รู้สึกแว้งว้างรกร้างไปทั่ว

ตักโกวแซซึ่งตามติดไปอย่างไม่ลดละ และลอบจําระยะทางเอาไว้จน
แม่นยำ การหนีไล่เป็นไปอีกประมาณยี่สิบลิ ที่เบื้องหน้าสายตาพลันเป็น
หน้าผาอันสูงชันตระหง่านน้ำ สายน้ำของบึงได้คดเคี้ยวเข้าไปภายใต้หน้าผา
จนลึกล้ำ

ที่ได้เห็นหน้าผาเรียบสัสดวังเวง ปราศจากร่องรอยของผู้คนเลย คล้ายดั่ง
มายังอีกโลกหนึ่งซึ่งแตกต่างกัน ตักโกวแซซึ่งคำนึงในใจว่า

“เป็นสถานอันเปล่าเปลี่ยวที่เร้นลับเหลือเกิน”

แต่พอได้คิดเพียงนั้น เรือน้อยของดรุณีทั้งสองได้หายวับไปกับตาจน
หาไม่พบแล้ว ❀

หุบเขาจอมจักรพรรดิ

ตึกโกวแซ่ซึ่งรับกวาดสายตาเหลียวแลหาอย่างรวดเร็วไปทั่วทุกทิศทาง
พร้อมทั้งครุ่นคิดขึ้นว่า

“เหตุไฉนหญิงหาปลาทั้งสองจึงหายไปได้รวดเร็วนัก คล้ายดังจะมีเล่ห์
อุบายอันชั่วร้ายอย่างไรมาจัดการต่อเรา เรามิอาจจะไม่ระวังตัวได้”

เมื่อเห็นทุกทิศทางไม่มีความเคลื่อนไหวที่ผิดปกติประการใด แต่ก็มอง
หาหญิงหาปลาทั้งสองมิพบอยู่แน่นอน จึงบังเกิดความงุนงงสงสัยอย่าง
ยิ่งยวด โทสะพลันลุกฮือโหมขึ้นอีกแล้ว ดำโพล่งออกไปว่า

“เอ๋ยเจ้าผีสามที่ชั่วร้ายทั้งสองตัว กลับบังอาจมากลั่นแกล้งเราด้วย”

จับพลันนั้น เสียงน้ำได้ดังขึ้นอย่างแผ่วเบาออกมาจากผนังศิลาทาง
ด้านข้างจนชัดเจน

พร้อมกันนั้นเสียงตรูณางหนึ่งห้วนเบา ๆ พลังกล่าวว่า

“ท่านมิสนใจกับรายทางเอง ยังจะมาด่าผู้อื่นอีกด้วย”

ตึกโกวแซ่ซึ่งพลันสังเกตได้ว่า วาจานี้ได้ดังมาจากผนังศิลาทางด้านข้าง
จริง ๆ จึงต้องบังเกิดความสงสัยใจอย่างใหญ่หลวง

ตาที่มีประกายอันคมกล้าแวววาว จับจ้องอยู่บนผนังศิลาพร้อมทั้ง
พวยเรือเข้าไปอย่างแหล่ซ้า กล่าวกับตนเองในใจว่า

“ในเมื่อนางทั้งสองสามารถเข้าไปในผนังศิลา ผนังศิลานี้ย่อมต้องมีทาง
ลับอย่างใดอยู่เป็นแน่”

เมื่อสายตาสายจับอยู่บนผนังศิลาดูต่อเนื่องกับผิวน้ำ ที่เป็นศิลาก้อนใหญ่
มหึมา เรือน้อยได้พวยเรือไปที่ข้างศิลาก้อนใหญ่ พลันได้เห็นที่ศิลาก้อน
มหึมาตอนใกล้กับผนังนั้น มีรอยแหวนอันใหญ่โตอยู่แห่งหนึ่ง

ตึกโกวแซซังจึงเข้าไปได้ในทันที เนื่องจากเมื่อครู่ถูกศิลาก้อนใหญ่บัง
สายตาไป จึงมิได้เห็นช่องแตกของผนังศิลาแห่งนี้

ตึกโกวแซซังมองดูช่องที่ผนัง เห็นสูงกว่าผิวน้ำร่วมแปดเชียวคล้ายตั้ง
เป็นถ้ำอันลึกล้ำ พอต่อเรือน้อยสองลำแล่นคู่เข้าไปได้โดยมิรู้สึกแออัดกระไรนัก

ตึกโกวแซซังลอบตกลงใจขึ้นว่า

“ในเมื่อเราไล่นางมาจนถึงที่นี่แล้ว ย่อมไม่มีการย้อนกลับเพียงครึ่งทาง
เป็นอันขาด”

จึงได้ฉีกลมพิฆาตจากโลกันตร์ของสำนักขึ้นตระเตรียมไว้อย่างพร้อม
พร้อม จากนั้น จึงได้พวยเรือเข้าไปในช่องศิลาอย่างแหล่ซ้าระมัดระวัง

ภายในช่องแตกที่คล้ายตั้งอุโมงค์ของถ้ำ มีความมืดมิดอย่างยิ่ง แต่ก็
ไม่มีอุบัติเหตุใด ๆ บังเกิดขึ้นเลย พวยไปได้ร่วมแปดเก้าร้อยเชียวแล้ว พลัน
ก็มีแสงสว่างจนเจิดจ้าขึ้นอีกครั้ง

แสงสว่างนี้สะท้อนมาจากเบื้องบนผิวน้ำ แสดงว่าจนจะถึงปากถ้ำอีก
แห่งหนึ่งแล้ว

ตึกโกวแซซังทราบว่ หากแม่น้ำมีภัยอันตรายอย่างไร ก็จะต้องอุปบัติขึ้น
ในขณะเรือจะออกจากถ้ำ มาตรมีเช่นนั้นก็จะไม่มีอันตรายอย่างไรมาแผ้วพาน
เป็นแน่

เมื่อเป็นเช่นนั้น เจตนาของดรูณีทั้งสองนั้น เห็นที่ต้องคาดค่านวณกัน
อีกประการหนึ่งแล้ว เนื่องจากดรูณีทั้งสองหากมีจิตคิดประทุษร้ายต่อตน
จริง ย่อมไม่ยอมปล่อยให้โอกาสที่จะลงมือได้อย่างงดงามไปเสียเป็นอันขาด

ตึกโกวแซซังยิ่งระมัดระวังตัวขึ้นกว่าเดิมอีกมาก มิให้เรือมีเสียงแหวก
ฝ่าผืนน้ำขึ้นเลยแม้แต่น้อย ปล່อยให้ลอยไปในที่ที่มีแสงสว่างเบื้องหน้าจนเกือบ
กริบไว้รู้สึมเสีย

ส่วนตัวเองนั้นยืนเด่นอยู่ที่หัวเรืออย่างเตรียมพร้อม มือทั้งสองยกขึ้น
ป้องอก ตาอันแวววาวแจ่มจ้า เข้มมองจ้องดูที่เบื้องหน้าโดยไม่กะพริบแม้แต่
ครั้งเดียว

จวบจนเมื่อถึงปากถ้ำแล้ว ก็บังเกิดความตื่นเต้นตึงเครียดขึ้นอย่างลึม
ตัว พลันตัวตวาดฝ่ามือกลับไปทางด้านหลังอย่างรุนแรง เรือน้อยจึงคล้ายดัง
เกาทัณฑ์ที่ถูกยิงออกในกะทันหัน พุ่งปราดไปบนผืนน้ำจนปรากฏเสียงควาก
ใหญ่ ไถลออกไปนอกถ้ำในฉับพลันทันที

ตึกโกวแซซังพอเพิ่งออกจากถ้ำ ตาทั้งสองปล้นกวาดมองไปทั่วทุก
ทิศทางปานสายฟ้า ดูว่าสองฟากข้างจะมีผู้แอบแฝงลอบทำร้ายหรือไม่ แต่
เห็นสองฟากข้างนั้น ล้วนแล้วเป็นผนังศิลาที่ชันจนมิทราบสูงเท่าใด ผนังศิลา
ราบเรียบดังราวกับถูกถากไว้ โดยไม่มีทางจะเร้นกายแอบแฝงเอาไว้ได้เลย ที่
ระหว่างผนังศิลาทั้งสองนี้ มีร่องน้ำสายหนึ่งไหลเข้าไปอย่างชุ่มฉ่ำ

ตึกโกวแซซังมองตรงเข้าไป เห็นเรือของตรูณีน้อยทั้งสองกำลังพาย
อย่างอ้อยอิ่งอยู่ที่เบื้องหน้า

ตึกโกวแซซังระบายลมออกจากปากเบา ๆ คำหนึ่งใจว่า

“นับเป็นสถานที่ซึ่งกันชาวโลกเอาไว้ได้อย่างแน่นลับและยอดเยี่ยมทีเดียว
ดูว่าตรูณีทั้งสองนี้คงต้องมีความเป็นมาอันสำคัญใหญ่ยิ่งอยู่”

ยามนั้น ได้พายเรือติดตามเรือ่น้อยของตรูณีน้อยทั้งสองเข้าไปใน
ร่องน้ำของผนังศิลาอย่างชุ่มฉ่ำเยือกเย็น เมื่อไปได้หลายสิบวาแล้ว ตรูณี
น้อยทั้งสองก็ยังมิเคยจะเหลียวหน้ามามองแม้แต่แวบเดียวด้วย

อย่างชุ่มฉ่ำ...

ร่องน้ำสายนี้ที่คดเคี้ยวเลี้ยวตลอด ยิ่งไปก็ยิ่งลึกเข้าไปในผนังมากมายขึ้น
ทุกครา

จวบจนบัดนี้ ตึกโกวแซซังจึงสะท้อนขึ้นทั้งร่าง คำหนึ่งว่า

“หรือว่าการมาของเราเป็นไปตามแผนการของยอดอัจฉริยะในคำคืนวันนั้นางไว้ โดยแสร้งใช้ให้ตรุณีทั้งสองไปนำตมมาในที่นี้ ?”

ติกโกวแซซังยิ่งคิดยิ่งรู้สึกเป็นเหตุผลอันสมควรจนทนทานมิได้ แทบต้องเอ่ยปากถามไถ่ต่อสตรีทั้งสองนาง

แต่ตรุณีทั้งสองในยามนี้ มีท่าทีที่เย็นชาไม่แยแสสนใจในตัวแซซังเลยแม้แต่น้อย จึงทำให้แซซังกระดากปากมิกล้าเอ่ยถามไถ่ ในขณะนั้นเห็นตรุณีทั้งสองยกมือขึ้นปลดผ้าโพกผมลงช้า ๆ เส้นผมอันดำลึบของนางทั้งสองจึงได้สยายลงประป่าทันทิ ไหนเลยจะมีท่าคล้ายหญิงหาปลาธรรมดาสักญเล่า

ติกโกวแซซังจะอดทนต่อไปไม่ได้แล้ว ต้องเอ่ยปากร้องไปว่า

“นี่ ท่านทั้งสอง ชักนำข้าพเจ้ามาอย่างไรต้นสายปลายเหตุ จะนำข้าพเจ้าไปในที่ใดกันแน่ ?”

ตรุณีทั้งสองยังคงนั่งตัวตรงมียอมหันกลับมาดูเลย แต่ผู้มีอายุเยาว์นั้น แค้นเสียงเล็กน้อยแล้วตอบว่า

“ท่านคงเกิดความหวาดกลัวแล้วกระมัง ?”

ติกโกวแซซังมีโทสะวูบขึ้นอีกครั้ง จนหน้าตาแดงฉาน กระซากเสียงไปว่า

“ข้าพเจ้ามีหรือจะกลัว ?”

“ท่านมิกลัวก็ตามมาให้ถึงที่สุดก็แล้วกัน ไยต้องปากมากไปด้วยเล่า ?”

ติกโกวแซซังตัวสั่นระริก ปรารถนาอย่างยิ่งที่จะถลันเข้าไปพาดนางให้ตายคามือไปเสียเลย

แต่จะอย่างไรยังต้องกล้ำกลืนเอาไว้ แค้นเสียงหนัก ๆ ขึ้นอีกครั้ง ซึ่งในยามนั้นเอง ตรุณีนางหนึ่งกล่าวสวนขึ้นทันทีว่า

“ท่านแค้นเสียงไปไยด้วย ? ในวันนี้ที่ท่านมีโอกาสสมาหุบเขาจอมจักรพรรดิ นับว่าเป็นวาสนาที่สะสมมาหลายชั่วคนของท่านแท้ ๆ”

“อะไร ? ที่นี้เรียกว่าหุบเขาจอมจักรพรรดิ ?”

“ในเมื่อท่านได้ยินแล้ว ยังจะต้องมาพรั่นไปไยอีก ?”

ติกโกวแซซึ่งรู้สึกอึดอันจนหน้าตาบูดบึ้ง นิสัยอันยโสทรนงได้ถูก
สะกิดขึ้นอีกแล้ว จึงได้เร่งพลังลมปราณบังคับเรือน้อยให้พุ่งไปที่เบื้องหน้า
ปานสายฟ้า หัวเรือพลันจ่ออยู่ยังท้ายเรือของดรุณีน้อยอย่างฉับพลันทันด่วน
ติกโกวแซซึ่งร้องเสียงดัง ๆ ไปว่า

“เอ๊ยเท้าชั่วร้ายทั้งสอง ช่างไร้เหตุผลเสียจริง หากเม่นมิใช่ข้าพเจ้าทวน
คิดถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ วันนี้ข้าพเจ้าจะต้องสั่งสอนท่านทั้งสองให้เหมาะสม
สักครั้ง”

“อย่าได้คุยโอ้ไปนักเลย อย่าว่าแต่ท่านยังไม่มีฝีมือถึงขั้นนั้น และยังไม่
มีขวัญดีถึงเพียงนั้นอีกด้วย”

กล่าวแล้วดรุณีทั้งสองพลันหันหน้ากลับมา

ที่เบื้องหน้าสายตาพลันเจิดจ้าแจ่มใสขึ้นในบัดดล ติกโกวแซซึ่งต้อง
สะท้อนขึ้นทั้งร่างอย่างลึมตัว ลอบโหล่งในใจด้วยความนิยมชมชอบว่า

“ท่านเป็นดรุณีที่พิลาสล้ำเลิศปานเทพธิดาจากฟากฟ้าทีเดียว เหตุ
ไฉนเราเมื่อครู่จึงมิได้เห็นความงามของนางเลยเล่า ?”

จึงได้กวาดตามองดูดรุณีทั้งสองอยู่ไปมาอย่างเคร่งเครียด

ดรุณีที่มีอายุเยาว์วัย พลันตวาดขึ้นอย่างกระพัดกระพือว่า

“ท่านมองจ้องหาอะไรกัน ? ทุกวันมียังม้วยเคลียคลออยู่ข้างกายมา
จนเนิ่นนานแล้ว ยังไม่มีความงามให้ท่านดูจนเพียงพอใจดอกหรือ ?”

ติกโกวแซซึ่งพอได้ฟัง ปากอ้าขึ้นจนอ้าอึ้ง มิอาจจะกล่าวอย่างไรออก
ไปได้ ตาค้างดูสตรีทั้งสองโดยคาดคิดอย่างไรก็มีออกมา เหตุไฉนดรุณีที่งาม
ล้ำทั้งสองนี้ จึงลึบเสาะความเป็นอยู่ของตนจนละเอียดถึงถ้วนถึงปานนี้ด้วย ?

พลันได้ยินเสียงดรุณีทั้งสองหัวเราะคิกคักขึ้นแล้วกล่าวว่า

“มิใช่หรือ ? ติกโกวกังจื้อ ท่านมีวาสนาไม่น้อยทีเดียว”

ดรุณีทั้งสองต่างเหน็บแนมหยอกล้อกันเป็นปีเป็นขลุ่ย ทำให้ติกโกวแซ
ซึ่งหน้าแดงฉานจนถึงลำคอ แต่พออายหนักขึ้น โทสะพลอยบังเกิดขึ้นเพื่อแก้
ขวย กล่าวว่

“ใช่แล้วจะเป็นเช่นไร ?”

ดรุณีทั้งสองกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ท่านมิใช่จะสั่งสอนพวกเราหรือ เหตุไฉนไม่ลงมือสั่งสอนเสียแล้วเล่า ?”

“ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้ามีกล้ำ ?”

สายตาอันแวววาวสดใสของดรุณีอายุเยาว์ จับจ้องมองดูหน้าตักโกวแซ่ซึ่งจนแหน่วหนึ่ง มุมปากปรากฏรอยยิ้มขึ้นน้อย ๆ แต่กลับดูมือออกถึงเจตนาอันจริงใจของรอยยิ้มนี้เลย

ตักโกวแซ่ซึ่งเดือดดาลเป็นอย่างยิ่งจนสุดระดับ ใช้พลังฝ่ามือขึ้นสามส่วน ตวัดฟาดออกไปแล้วกล่าวว่า

“ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้ามีกล้ำจริง ๆ หรือ ?”

พลังฝ่ามือฟาดผ่านฝ่ามือตรงออกไปในทันที

ดรุณีอายุเยาว์ผู้นั้นสลายรอยยิ้มน้อย ๆ จนกลายเป็นความตื่นตันและเคียดแค้นขึ้นทันที ตวาดไปว่า

“ท่านกล้ำ ?”

ฝ่ามือตวัดฟาดโต้ตอบมา จนมีพลังบังเกิดขึ้นในฉับพลัน

พลังฝ่ามือของตักโกวแซ่ซึ่งพอปะทะกับพลังฝ่ามือของนาง พลันรู้สึกว่พลังลมฝ่ามือ นั้น ได้ผ่นึกตัวเข้าหากันเป็นจุดเดียวแล้ว แยกออกเป็นสายมากมาย ทะลวงฝ่ากำลังมือของตนพุ่งเข้าใส่จุดสำคัญที่หว่างอกหลายแห่งอย่างรุนแรง

ตักโกวแซ่ซึ่งตื่นตระหนกจนหน้าผิปรกติไป รีบถลันกายหลบวูบจนเหวี่ยงคว่ำ เลี่ยงออกจากพลังที่ทะลวงมาใส่จุดตรงทรวงอกได้ ส่วนใจนั้นบังเกิดความไหวหวั่นจนต้องสยวกายขึ้นอย่างหนาวเหน็บ

พร้อมกันนั้น ตักโกวแซ่ซึ่งก็หวนคิดขึ้นได้ว่า

“นี่คือพลังฝ่ามือลมเทพยดา ที่ได้สูญหายไปจากการถ่ายทอดมาหลายร้อยปีแล้วนั่นเอง และเพราะเช่นนั้นได้เข้าใจแล้วว่า หุบเขาในที่นี้จึงเรียกว่าหุบเขาจอมจักรพรรดิ อย่างนั้น สถานที่นี้ย่อมต้องเป็นตำแหน่งซึ่งจักรพรรดิลมเทพยดาของเมื่อครั้งอดีต ใช้เร้นกายพำนักอย่างแน่นอน”

ตึกโกวแซซังเมื่อทดสอบออกถึงความเป็นมาของดรุณีทั้งสองแล้ว ไหนเลยจะลาล่งมือต่อไปได้ ขณะคิดจะมีสืหน้าייםแย้มเข้าหา นั้น มิคาดว่าดรุณีอายุเยาว์เมื่อฟาดฝ่ามือมาโดยปราศจากผลแล้ว จึงทวาดเสียงแหลมเล็กขึ้นว่า

“ประเสริฐมาก ท่านกลับกล้าเลี้ยงฝ่ามือของข้าพเจ้าไปจนได้ ลองมารับอีกครั้งดูที”

กล่าวแล้วก็ไม่รอให้ตึกโกวแซซังได้ตอบคำ พลันทวัดฝ่ามือฟาดมาอีกครั้งหนึ่งทันที

นางเมื่อฟาดฝ่ามือมานี้ ใบหน้าเปลี่ยนแปลงไปหลายต่อหลายครั้งอย่างรวดเร็ว

ตึกโกวแซซังพอเห็นสีหน้าท่าทางของนางเป็นเช่นนั้น ทราบว่าฝ่ามือนางในครั้งนี้นคงไม่เบานัก ด้วยความจำเป็นที่มีอาจจะหลีกเลี่ยงได้ จึงต้องฉีกลมปราณพิฆาตจากโลกันตร์ขึ้นคุ้มครองร่าง พร้อมกันนั้น ได้ใช้วิชาฝ่ามืออานุกาพฟ้าของขุนพลพสุธา ฟาดรับออกไปด้วยกระบวนท่าฟ้าถล่มแผ่นดินทลาย (เขียนอยู่ดีเลือก)

พลังฝ่ามือทั้งสองพอกระทบกัน เสียงระเบิดดังโครมก็อุบัติขึ้น ในครั้งนี้ตึกโกวแซซังต่อต้านไปด้วยความระวังป้องกันตัว พลังฝ่ามือลมปราณเทพยดาของดรุณีน้อย จึงมีอาจทะลวงฝ่าแนวพลังมาได้ดังเคย

ดรุณีน้อยคล้ายดังชะงักงันไปวูบหนึ่ง แต่แล้วพลันทวาดขึ้นด้วยความเดือดดาลว่า

“ท่านใช้ได้ทีเดียว รับไว้ !”

ในทันใด ร่างอันแน่นน้อยได้ย่อลงจนเรือจมต่ำ กราบเรียกับผิวน้ำแทบล่มลง นางได้ดันฝ่ามือทั้งสองมาที่เบื้องหน้าอย่างแซมซ่า คงเป็นการทุ่มเทมาจนสุดกำลังความสามารถแล้วก็เป็นได้

ตึกโกวแซซังไหนเลยจะกล้าเลินเล่อลั้งเล รีบฉีกกำลังลมพิฆาตจากโลกันตร์ขึ้นจนเปี่ยมล้น พร้อมกันนั้น ก็ใช้พลังลมปราณดาวเหนือขึ้นคุ้มครองร่าง ตั้งท่าเตรียมรับมือเอาไว้อย่างเคร่งเครียด

ขณะนั้นเอง ดรุณีที่มีอายุสูงวัยพลันทวาดขึ้นว่า

“ชีวม่วย ท่านคิดจะทำอะไร ?”

นางตัวตมมือข้างเดียวขึ้น ทำให้พลังฝ่ามือที่ยังมีทันจะพุ่งออกมาของชีวม่วย ถูกกางกั้นเอาไว้อย่างเข้มแข็งแกร่งกร้าวทันที

ดรุณีอายุเยาว์ที่ชื่อชีวม่วย เบิ่งตาอันสดใสทั้งสองขึ้นแล้วกล่าวเสียงดัง ๆ ว่า

“ลั้งเจ้ มันช่างน่าแค้นเคืองใจนักทีเดียว”

“ชีวม่วย อย่าก่อเรื่องสร้างราวอีกเลย หากแม่นซื่อแป้ได้ทราบ พอตำหนิติเตียนขึ้น ท่านยากจะหลุดออกจากการถูกดูดำได้เป็นแน่แท้”

“ไม่ ลั้งเจ้ ท่านหลีกไป ในวันนี้ข้าพเจ้าจะต้องให้มันได้รับความเจ็บปวดจนได้”

“ชีวม่วย ปล่อยมันไปเถิด อีกประการหนึ่ง เรื่องราวในวันนี้พวกเราเป็นผู้ก่อและกลั่นแกล้งมันเองต่างหาก ไยท่านจะมาคิดจริงจังขึ้นเสียแล้วเล่า”

ชีวม่วยผู้นั้นยังคงยืนกรานที่จะพาดฝ่ามือเข้าใส่ตักโกวแซซัง ดูท่าทางนางอาจจริงใจอย่างเหลือเกิน ขณะเวลานั้น พลันมีเสียงทุ้มหนักดังมาจากทางด้านหลังของลำน้ำว่า

“ลั้งยี้ ชิวยี้ เจ้าทั้งสองกำลังทำอะไร ? เรื่องที่สั่งให้ไปทำสำเร็จแล้วหรือไม่ ?”

เสียงที่ดังแว่นนี้มาตรงแม่นไม้ดั่งกระไรนัก แต่ทุกถ้อยกระหรงความชัดเจนแจ่มใส แสดงว่าผู้ส่งเสียงมานี้มีพลังฝีมืออันลึกล้ำจนมีอาจคาดเดาได้

ดรุณีทั้งสองพอได้ฟังเสียงนั้นเข้า ต่างรีบละมือลงยืนอย่างนอบน้อมตอบเสียงนุ่มนวลไปว่า

“ซื่อแป้ ลั้งยี้ ชิวยี้กำลังนำตักโกวแซซังเข้าพบต่อท่านผู้เฒ่าแล้ว”

“ประเสริฐมาก จงรีบนำเข้ามาพบกับเราด้วย”

“ได้ ซื่อแป้”

ดรุณีทั้งสองเหลียวมองดูตักโกวแซซังแวบหนึ่ง

ตักโกวแซซังในขณะนั้นจึงทราบว่ ดรุณีทั้งสองทำไปเพราะคำสั่งของอาจารย์นั่นเอง แสดงว่าผู้ที่ตนจะต้องการพบเห็นนั้น คืออัจฉริยะที่ไปช่วย

ชีวิตขุนพลพสุธาในคำคืนวันนั้น จึงบังเกิดความปลาบปลื้มยินดีเป็นอย่างยิ่ง
แต่ทว่า ใบหน้ากลับไม่ปรากฏวีแววแห่งความปิติยินดีขึ้นเลย ลอบ
คำนึงในใจว่า

“ประเสริฐมาก เอี้ยเท้าอันร้ายกาจทั้งสอง หลอกล่อเราจนปั่นป่วนมา
ทีเดียว เราจะไม่ปล่อยปลະเจ้าทั้งสองดอก”

พอได้คิดเช่นนั้นก็ตกลงใจในแผนการอันหนึ่ง พลันตัวดพาดเข้าไป
ที่เบื้องหน้า ทำให้เรือน้อยพุ่งถอยปรวดออกไปทางด้านหลังอย่างรวดเร็ว มุ่ง
หน้ากลับสู่ยังทางเดิมทันที

ดรुณีทั้งสองแผ่ร้องขึ้นด้วยความกระวนกระวายใจว่า

“นี่ นี่ ท่านจะทำอะไร ?”

ติกโกวแซซังมิได้ไปสนใจโดยเด็ดด้วย รีบพาดฝ่ามือไปอีกสองครั้ง ทำให้
เรือน้อยเพิ่มความรวดเร็วขึ้นกว่าเดิมอีกมากมาย

ดรุณีทั้งสองรีบร้องจนเสียงหลงขึ้นว่า

“นี่ นี่ ท่านเป็นอย่างไรไปแล้วเล่า ? เหตุไฉนเตลิดเปิดหนีเสียเล่า”

ติกโกวแซซังแค้นเสียงอันเย็นชาแล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าจะไปก็ไป พวกท่านมาเกี่ยวข้องได้ด้วยหรือ ?”

ดรุณีทั้งสองรีบลนลานเร่งรีบตามติดเข้ามา กล่าวขึ้นว่า

“ในเมื่อท่านมาแล้ว จะมิกล้ารุดหน้าเข้าไปอีกสักกระยะหนึ่งหรือ”

“ข้าพเจ้าไม่ไปแล้ว ท่านทั้งสองจะต้องติดตามมาดอก ข้าพเจ้ายังมี
กิจสำคัญที่ต้องกระทำอยู่”

“ไม่ ไม่ได้ ท่านจะไปไม่ได้”

“ข้าพเจ้าจะต้องไปให้ได้”

“นี่ พวกเราจะขอปรึกษาหารือกับท่าน จะต้องทำอะไรท่านจึงจะ
ไม่ไป ?”

ติกโกวแซซังลอบหัวเราะในใจอย่างครื้นเครง แต่สีหน้ายังคงปั่นขึ้นจน
เคร่งเครียดจริงจัง กล่าวว่า

“มิว่าอย่างไรข้าพเจ้าก็ต้องไป ท่านทั้งสองอย่าติดตามข้าพเจ้ามาเป็น

อันขาด”

“ขอวิงวอนท่านเถิด ตักโกวกงจื้อ มิว่าอย่างไรท่านก็มีอาจกลับไปได้ หากท่านไปจริง เราสองพี่น้องจะแก้ตัวกับอาจารย์ในสถานใด ?”

“นั่นเป็นเรื่องของท่านทั้งสอง เกี่ยวข้องอันใดกับข้าพเจ้า ?”

ดรฤทิ์ทั้งสองกระวนกระวายจนแทบจะร้องไห้ออกมาแล้ว

อีกชั่วครู่ ตักโกวแซซึ่งรู้สึกว่าพอจะระบายโทสะออกได้บ้างแล้วจึงกล่าวว่า

“พวกท่านหากต้องการมิให้ข้าพเจ้ากลับไปนั้นง่ายมาก แต่ข้าพเจ้ามีเงื่อนไขอยู่ประการหนึ่ง”

ดรฤทิ์ทั้งสองพอได้ฟังรีบกล่าวอย่างร้อนรนว่า

“ได้ ได้ เงื่อนไขอย่างไรท่านบอกมา ข้าพเจ้ารับคำทุกประการ”

“นั่นแล้วพวกท่านกระทำได้”

“บอกมาเถิด”

ตักโกวแซซึ่งส่ายหน้าแล้วกล่าวว่า

“เอาเถิด บอกออกไปก็หาประโยชน์มิได้ ข้าพเจ้ายังคงกลับไปจะถูกต้องกว่า”

ดรฤทิ์ทั้งสองพลันได้เอ๋ยเสียงสั่นเครือปานรำไห้ วิงวอนขึ้นพร้อมกันว่า

“ท่านบอกมาเถิด ขอเพียงท่านยอมไปพบกับอาจารย์ของพวกเรา มิว่าเงื่อนไขอย่างไรพวกเราได้รับปากท่านทั้งสิ้น เหตุไฉนท่านยังจะต้องไปอีกเล่า ?”

ตักโกวแซซึ่งเหลือบมองดูนางทั้งสองแวบหนึ่ง เห็นท่าอันกระสับกระส่าย แวดตาที่วิงวอนขอร้องอย่างน่าสมเพช ก็รู้สึกสบใจจนกระหิ่ยมย้มย่อง จวบจนบัดนั้น จึงได้กล่าวเสียงเย็นชากระด้างว่า

“อย่างนี้ เพียงท่านทั้งสองคุกเข่าโขกศีรษะคารวะข้าพเจ้าก็แล้วกัน”

ดรฤทิ์ทั้งสองพอได้ยินพลันบังเกิดโทสะจนอกแทบระเบิดออก แต่นางทั้งคู่มีความชาญฉลาดปราดเปรียวอย่างยิ่งนัก เข้าใจได้ในทันทีว่า การที่ตนให้ตักโกวแซซึ่งคุกเข่าโขกศีรษะต่อนางบนกลางบึงนั้น ยามนี้ตักโกวแซซึ่งจึงได้มีจิตคิดแก้ลำตนเข้าบ้าง โดยหาใช่จะกลับออกไปอย่างจริงใจไม่ จึงพากันโล่งอกตั้งรวมพลกันเขาออกได้ พร้อมกันนั้น ลอบดำอยู่ในใจอย่างดุเดือดสาหัส

ติกโกวแซซังไหนเลยจะต้องการให้นางทั้งสองมาคุกเข่ากราบตนจริง
จึงต้องแปลงเสียงหัวร่ออันสดใสกังวานแล้วกล่าวว่า

“เล่าสู่เพียงต้องการสะกดความร้ายกาจของท่านทั้งสองเอาไว้บ้างเท่านั้น
ไหนเลยจะต้องการให้คุกเข่าคารวะอย่างจริงจังเล่า แล้วกันไปเถิด มิต้องดอก
แต่ท่านทั้งสองที่เป็นดรุณีอายุเยาว์ คราวหน้าจะกำเร็บเลิບสานเช่นนี้อีกไม่ได้”

ติกโกวแซซังกล่าวดังราวกับผู้เฒ่าที่กำลังสั่งสอนบุตรหลาน ด้วยท่าที่
เอาจริงเอาจังดังราวกับเป็นเรื่องอันสำคัญนักหนา

ดรุณีน้อยทั้งสองหน้าแดงฉานขึ้น คำด้วยเสียงกลั่นหัวร่อว่า

“ไปของท่านเสีย”

ฝ่ามือทั้งสองกดลงบนผิวน้ำ ทำให้ลำเรือพุ่งปราดตรงไปที่เบื้องหน้า
อย่างรวดเร็ว

ติกโกวแซซังก็ต้องใช้ฝ่ามือดันลำน้ำ ให้เรือพุ่งตามติดไปทางด้านหลัง
อย่างกระชั้นชิด ลัดเลี้ยวไปมาอยู่เป็นระยะทางอีกทอดหนึ่ง

พลันเห็นสายน้ำที่เบื้องหน้าไหลเข้าไปภายในช่องกว้างดั่งใต้ท้องของภูเขา
ติกโกวแซซังลอบครุ่นคิดในใจว่า

“น่ากลัวถึงสุดทางแล้วกระมัง ?”

เมื่อเงยหน้ามองไป เห็นผนังศิลาบนไหล่เขาของเบื้องหน้า มีตึกศิลา
หลังน้อย ๆ สร้างเอาไว้บนชะง่อนผา ตึกศิลานี้มาตระแน่มไม่ใหญ่โตนัก แต่
ก็มีส่วนลัดตูดงัดคฤหาสน์ใหญ่ทุกประการไม่บกพร่องเลย

ลั้งยี้ซี้ไปที่ตึกศิลาหลังนั้นแล้วกล่าวว่า

“ถึงแล้ว นั่นคือที่พำนักของพวกเรา”

ชิวยี้พลอยสอดคำขึ้นว่า

“บอกกับท่านตามความเป็นจริง เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ นับว่าท่านเป็น
อาคันตุกะคนแรกที่เข้ามาเยี่ยมเยียนหุบเขาจอมจักรพรรดิ ในเวลาสิบกว่าปี
ที่ผ่านมาไปนี้”

“อา เป็นความจริงหรือ นั่นนับเป็นเกียรติอันยิ่งใหญ่ทีเดียว”

ลั้งยี้พลันมีสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง กล่าวอย่างหนักแน่นขึ้นว่า

“นี่ ข้าพเจ้าบอกกับท่าน เมื่อท่านเห็นอาจารย์ข้าพเจ้าแล้ว จะกล่าว
เหลวไหลไปไม่ได้เป็นอันขาด หากแม้อาจารย์บังเกิดความไม่พึงพอใจขึ้น
เพียงเล็กน้อย ท่านมิถูกความเจ็บปวดเสียบ้างก็แปลกไป”

ชีวยี้พลอยกล่าวสนับสนุนขึ้นว่า

“ชื่อแม่มีใครชอบพูดจา รักความสะอาดหมดจด หากแม้ท่านมี
มารยาทบกพร่องต่อหน้าชื่อแม่แล้ว จงระวังไว้ว่า ชื่อแม่จะอับเปี๊ยะท่านออก
ไปในนับพลันทันที”

“อา ชื่อแม่ของท่านทั้งสองร้ายกาจถึงปานนี้ทีเดียวหรือ ?”

“พวกเราบอกมิถูกว่าชื่อแม่จะร้ายกาจหรือไม่ แต่ทว่าพวกเราที่มีความ
เกรงกลัวท่านอยู่บ้าง”

ตักโกวแซซึ่งครุ่นคิดไปมา จึงถามขึ้นว่า

“ชื่อแม่ของท่านทั้งสองเป็นสตรีหรือ ?”

“อี ชื่อแม่พวกเรายังสวยงามอย่างยอดเยี่ยมอีกด้วย”

“ท่านมีอายุเท่าใด ?”

“ฟังว่าผ่านหนึ่งร้อยปีไปแล้ว แต่มองดูยังรู้สึกว่ามีอายุเพียงสามสิบ
เศษ ๆ เท่านั้น”

ตักโกวแซซึ่งผงกัศรีระับทราบ และพลอยมีท่าทีสำรวมนอบน้อมโดย
เปลื้องเสื้อคลุมสีเทาทางด้านนอกออก ภายในเป็นเสื้อชุดสีเขียวอันรัดกุมอย่าง
สวยงาม ยิ่งเน่นเห็นเป็นบุคลิกอันสวยงามสง่าคมสัน ทำให้ตักโกวแซทั้งสองยัง
บังเกิดความนิยมเลื่อมใสมากกว่าเดิม

ตักโกวแซซึ่งผลัดดันเรือติดตามเรือของตักโกวแซน้อยจนกระทั่งถึงชาย
ฝั่ง เมื่อผูกเรือไว้ยังคิลาใหญ่ที่ข้างฝั่งแล้ว จึงพากันปีนป่ายขึ้นไป

ลั้งยี้ ชีวยี้กระโดดโลดแล่นเข้าไปภายในตักโกวแซนั้นก่อน นางทั้งสองมี
ตัวอันเบาหวิวดุจดั่งบุษยณัฏ แคล้วคล่องว่องไวดุจดั่งนกนางแอ่นถลาลม ยาม
กระโดดโลดแล่นนั้น สูงไปกว่าหลายสิบเชีเยะทุกครั้ง

ตักโกวแซซึ่งลอบคำนึงในใจว่า

“พลังฝีมือของตักโกวแซทั้งสองมีถึงเพียงนี้ อาจารย์ของนางมิทราบว่าจะ

สูงลำนถึงเพียงไหนแล้ว แต่มีทราบเหตุไฉนนางจึงจำเพาะเจาะจงต้องพบ
ตัวเราเพียงคนเดียว ?”

ติกโกวแซซังพอได้คิดก็มึนลำนจะบังอาจเกินไปนัก ขยับเสื้อผ้าให้เป็นที
เรียบร้อยแล้ว จึงป็นอย่างสำรวมนอบน้อมเข้าไปภายในตึกคิล

แต่มีคาคว่า พอเพ่งป็นไปไ้ระยะหนึ่ง ภายในห้องคิลพลันมีน้ำเสียง
อันสนทสนมอย่างย้งยวด ดังขึ้นว่า

“แซซังหลานเรา เจ้ามีต้งสำรวมตัวให้มากไปนัก เข้ามาในห้องคิล
ตามสบายเถิด”

ติกโกวแซซังเพียงฟังก็จำได้ว่าเป็นน้ำเสียงอาจารย์ของดรุณีทั้งสองนั้น
เอง ช่างเป็นการได้รับความรักอย่างตื้นตระหนกตกใจ ต้งซังกังนั้ไปวบหนึ่ง
เห็นชวีย้งนอยุ่ที่หน้าห้องคิลากวักมือเรียกตนอยุ่ไหว ๆ พร้อมทั้งตะโกนเสียง
ดัง ๆ มาว่า

“ติกโกวแกจ้อ อาจารย์ข้าพเจ้าเรียกท่านให้รีบขึ้นมา”

ติกโกวแซซังกล่าวอย่างสำรวมขึ้นว่า

“ขอบพระคุณที่ท่านผู้มีอาวุโสกรุณา”

จึงได้ใช้วิชาตัวเบาเปาปิตาจ้ไ้สภาพ ทำให้เงารังสีเขียวเพียงถลนวบ
เดียวก็ขึ้นสู่โหลเขาได้ต้งราวกับสายลมพลั้ละลั้ลงยังหน้าตึกคิลานั้นทันที
ชวีย้งร้องชมเชยขึ้นว่า

“ติกโกวแกจ้อ วิชาตัวเบาของท่านช่างสวยงามย้งนัก มีทราบว่ามีนาม
กระไร ?”

ติกโกวแซซังพุ่งขึ้นมาจากหน้าผาอันลาดชันปานนี้ ก็แนใจว่าวิชาตัวเบา
ของอาจารย์นางย่อมต้งสูงส่งอย่างย้งนัก การที่ตนได้ใช้วิชาตัวเบาขึ้นมานใน
ลักษณะนี้ ย่อมจะต้งถูกนางพบเห็นเป็นแน่แท้ จึงมึนลำนจะคุดไ้อ้อวดตน
เองขึ้นได้ จำต้งย้งน้อย ๆ แล้วถ่อมตัวว่า

“วิชาอันต่ำต้อยน้อยนิด ไหนเลยจะกล้าเผยขึ้นอ่อยอ้างคุดไ้อ้ มึนกล่าว
จะประเสริฐกว่า”

ชวีย้งลึงตาจ้องมองดูจนแวววาว กล่าวกระพืดกระพืดขึ้นว่า

“ผู้คนมีจิตคิดถามท่านอย่างจริงจัง แต่ท่านไยต้องบ้ายไปเบี่ยงมาให้
มากความด้วย ช่างไม่มีความเปิดเผยของอาจแม้แต่หยินิดเลย”

ติกโกวแซซังถูกนางตำหนิจนกระดากกระเดื่องอย่างยิ่ง มองจ้องดูตึก
ศิลาแล้วพลันหันมาเผยหน้าล้อเลียนอย่างครึกครื้น เพราะภายในห้องศิลา
ยामนี้ มีเสียงอาจารย์ของชีวียี่ตำหนิออกมาว่า

“ชีวียี่ ไยเจ้ากล่าวคำพูดเช่นนั้นออกไปเล่า วิชาตัวเบาเงาปิศาจไร้สภาพ
ของปราสาทโลกันตร์ ยอดเยี่ยมเป็นเอกอยู่ในแผ่นดินทีเดียว ชียี่ รีบเชิญ
หลานแซซังมาหาเราเป็นการด่วนด้วย”

ชีวียี่ถูกอาจารย์ตำหนิเสียงเข้มเช่นนั้น ก็แลบลิ้นจนยาว หดคอจนลั่น
แต่ยังค่อนควักติกโกวแซซังอีกครั้งอย่างดุเดือด ติกโกวแซซังหันไปหรีตาให้นาง
อย่างคึกคะนอง นางหน้าแดงฉานขึ้นวูบหนึ่ง จึงเดินนำติกโกวแซซังเขาไป
ในศิลา

ตึกศิลานี้มาแต่เมื่อนานมิกว้างขวางโอโถงนัก แต่ก็สะอาดสะอ้านปราศจาก
ฝุ่นละออง และยังมีกลิ่นหอมอันเลือนรางกระจายไปทั่วอีกด้วย

เมื่อผ่านห้องศิลาไปสองห้องแล้ว ที่ระหว่างกลางจึงกลายเป็นห้องศิลา
อันกว้างใหญ่ ติกโกวแซซังเพียงมองปราดไป เห็นสตรีในอาภรณ์ชุดขาว
บริสุทธิ์นั่งอยู่คนหนึ่ง ยืนอยู่คนหนึ่ง จ้องมองดูการเดินเข้าไปของติกโกวแซ-
ซังจนเขม็ง

ติกโกวแซซังเหลือบเห็นชัดว่า สตรีผู้ยืนอยู่นั้นคือลี้ยี่ นางได้เปลี่ยน
เสื้อผ้าไปจากเมื่อครู่จนสิ้นเชิง ช่างคล้ายดั่งบุปผาในพงไพรอันไกล ผีงภูเมลง
สวยงามบริสุทธิ์และสูงส่งน่านิยมน

ติกโกวแซซังพอสบสายตากับสตรีวัยกลางคนที่นั่งอยู่ก็สะท้านขึ้นทั้งกาย
จนใจหายวาบ รู้สึกว่านางมีสง่าราศีอันสูงส่ง ประกายตาอันคมวาวทั้งสองนั้น
มีแววอันนุ่มนวล แต่เปี่ยมด้วยบารมีที่สะกดคนให้ยอมสยบนอบน้อมได้

ติกโกวแซซังมิกล้ามองจ้องหน้านางเพราะความเกรงบารมี รีบเดินเข้าไป
อีกหลายก้าว คุณเข้าข้างเดียวยังเบื่องหน้า กล่าวอย่างนอบน้อมจริงจังขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าผู้เยาว์ติกโกวแซซัง ขอกราบพบท่านผู้มีอาวุโส มิทราบว่

สมณนามของท่านผู้มีอาวุโส จะกรุณาประทานให้แก่ข้าพเจ้าผู้เยาว์หรือไม่ ?”

ตาทั้งสองของสตรีกลางคนอารมณ์ขาว จ้องมองตุ๊กโกวแซซึ่งเป็นเวลาครู่หนึ่ง พลันส่งเสียงอันนุ่มนวลชมเชยขึ้นว่า

“ล่อเฮียมีบุญวาสนายิ่ง นับว่าเป็นส่วนสัดของบุคคลซึ่งเหมาะสมต่อการฝึกปรือฝีมือ อย่างที่ยากจะหาได้ในเวลาร้อย ๆ พัน ๆ ปีทีเดียว”

ตุ๊กโกวแซซึ่งสะท้านใจขึ้นอีกครั้งหนึ่ง คำนึงว่า

“ล่อเฮียที่นางเรียกขึ้นนี้คือผู้ใดกัน หรือว่าเป็นล่อฮุยอาจารย์ของตนอย่างนั้น นางเป็นผู้ใดใครกันแน่ ?”

ตุ๊กโกวแซซึ่งกำลังก้มหน้าครุ่นคิด พลันรู้สึกมีลมอันนุ่มนวลอบอุ่นปราดมาที่กายเบา ๆ ทำให้ร่างต้องถูกพลังอันไร้สภาพนั้นยกขึ้นจากพื้นอย่างแจ่มจ้าเบาบาง

จากนั้น มีเสียงหัวเราะอันนุ่มนวลแล้วกล่าวว่า

“หลานเรารุกขึ้นมา เจ้าและเรามีใช้เป็นคนใดใครอื่น ภายหน้ามีจำเป็นต้องสำรวจตัวจนเกินไปได้ดอก”

ตุ๊กโกวแซซึ่งยั้งงุนงงสงสัยหนักขึ้นอีก คำนึงในใจว่า

“นางยิ่งกล่าวก็ยิ่งใกล้สนิทสนมขึ้นทุกครา นางเป็นผู้ใดกันแน่ ? เหตุไฉนเราจึงมีทราบว่ามีญาติเช่นนางนี้อยู่ด้วยเล่า ?”

จึงอดมิได้ต้องลอบมองไปทางด้านข้างอีกครั้งหนึ่ง เห็นชิวอี้ยามนี้ได้เปลี่ยนเครื่องแต่งกายดุจดั่งลี้ยี้ และยืนเคียงคู่อยู่ด้วยกัน ใบหน้าคนทั้งสองก็บังเกิดความงุนงงสงสัยอย่างยิ่งยวด น่ากลัวก็มีทราบวาเหตุไฉนชื่อแป่ของตนจึงได้มีความสนิทสนม และรักใคร่ในตัวตุ๊กโกวแซซึ่งถึงปานนี้ด้วย

ตุ๊กโกวแซซึ่งจะต้องเบือนสายตากลับไป จ้องมองดูสตรีชุดขาวกลางคนด้วยความมีงงสงสัย โดยมีอาจจะกล่าวอย่างไรออกไปได้

สตรีชุดขาวยิ้มน้อย ๆ หันหน้ากล่าวกับดรุณีทั้งสองว่า

“ลี้ยี้ ชิวอี้ ภายหน้าเจ้าทั้งสองเรียกหากันฉันพี่น้องเถิด ทราบหรือไม่ ชิวอี้ ไปยกเก้าอี้มาให้ตุ๊กโกวเอกของเจ้านั่งด้วย”

ชิวอี้รับปากอย่างนอบน้อม เดินออกไปจากห้องศิลา ยกเอาเก้าอี้มาให้

หนึ่งตัว

สตรีกลางคนชุดขาวโบกมือไล่ให้นางวางไ้ทางข้างกาย แล้วจึงเรียก
ตักโกวแซซึ่งนั่งลง

จากนั้น นางยิ้มน้อย ๆ ขึ้นอีกแล้ว แต่ในรอยยิ้มครั้งนี้ปรากฏแวว
อันรันทดขึ้นอย่างเลื่อนราง กล่าวว่

“หลานเรา เจ้าทราบหรือไม่ว่าเราคือใคร ?”

ตักโกวแซซึ่งตอบอย่างนอบน้อมว่

“ท่านผู้มีอาวุโส คืบหน้าก่อนนั้นพาดฝ่ามือไล่ปีศาจร้ายบ้านเกิดที่ทุนจน
เตลิดด้วยความหวาดหวั่นพรึ่นพรีง ช่วยชีวิตซื้อแปะของข้าพเจ้าเอาไว้ ท่าน
ผู้มีอาวุโสคือผู้มีพระคุณในการช่วยชีวิตข้าพเจ้า”

สตรีกลางคนชุดขาวผงกศีรษะเบา ๆ แล้วกล่าวว่

“นอกจากนั้น. เจ้ายังทราบว่เราคือใครอีกหรือไม่ ?”

ตักโกวแซซึ่งครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง พลันฉุกใจได้ด้วยว่ปัญญา คำนี้
ขึ้นว่

“ฟังอาจารย์ว่ซื้อแปะได้ถูกทำร้ายลงด้วยมือ และแผนการของบ้าน-
เกิดช่วงนี้ โดยนางคร่ำตัวงจูไป จากนั้นปลอมแปลงเป็นงจูกลับเข้าวัง
เพ็ดทูลต่อองค์ษัตริย์ว่ขุนพลปากฟ้าจะขบถล้มบัลลังก์ ดังนั้นเองขุนพล
ปากฟ้าจึงได้ถูกประหารชีวิตอย่างไร้มูลความจริง หรือว่นางจะเป็นงจูที่ถูก
บ้านเกิดช่วงนี้คร่ำตัวไปในคราครั้งอดีต ?”

ในใจครุ่นคิดในเรื่องนี้ ปากก็กล่าวพึมพำเบา ๆ อย่างลึมตัวว่

“หรือว่ท่านจะเป็นงจูจริง ? นี่โยมิใช่เป็นเรื่องนอกเหนือความคาดคิด
ของผู้อื่นอย่างยิ่งดอกหรือ ?”

แต่สตรีกลางคนชุดขาวปล้นกล่าวเบา ๆ ว่

“เรื่องราวใด ๆ ในโลกนี้ เกิดขึ้นนอกเหนือความคาดคิดของผู้คนมาก
มายก่ายกองนักดอก”

ตักโกวแซซึ่งชะงักงันไปว่บหนึ่ง ตาทั้งสองปล้นเบิกโพลงจนแทบกลน
ส่งเสียงดังกึกก้องขึ้นว่

“ท่านผู้มีอาวุโส คงเป็นกงจู้... กงจู้ที่เป๊ะบ้อ (ป้าแซ่ซี) แล้ว”

สตรีกลางคนสะท้านขึ้นทั้งร่าง ตาทั้งสองมีหยาดน้ำเอ่อคลอขึ้นเป็นประกายแวววับ แต่ได้กล่าวเสียงนุ่มนวลขึ้นว่า

“หลานเรา นับว่าชาญฉลาดปราดเปรียวอย่างยิ่งยอดเยี่ยมจริงๆ เป็นมังกรในมวลหมู่มนุษย์ เราได้ถูกต้องในครั้งเดียวเท่านั้น”

ตึกโกวแซ่ซ่งรีบลงลานคุกเข้าไปที่เบื้องหน้าอย่างรวดเร็ว กราบอีกครั้ง แล้วกล่าวว่า

“ตึกโกวแซ่ซ่งผู้หลาน ขอกราบพบพี่เป๊ะบ้อ ขอให้พี่เป๊ะบ้อโปรดได้อภัยในเมื่อครั้งที่หลานไม่รู้จักมา”

กงจู้รีบลุกขึ้นจูตึกโกวแซ่ซ่งเอาไว้ ท่าหน้ายิ้มแย้มว่า

“หลานเรา บอกเจ้าอย่าได้สำรวมและมีมารยาทมากมายเกินไปนัก ไยเจ้าไม่เชื่อฟังเล่า นิ่งลงมาฟังเราเล่าเรื่องถึงการได้มาอยู่ในสถานที่นี้เสียก่อน เจ้ากลับไปแล้วจะได้เล่าต่อให้ล้อเฮียตี๋ฟัง หลายสิบปีนี้สร้างความเจ็บช้ำลำบากตรากตรำให้กับล้อเฮียตี๋มากเหลือเกิน”

ตึกโกวแซ่ซ่งปิติยินดีอย่างยิ่งยวด ถามด้วยความปลาบปลื้มว่า

“พี่เป๊ะบ้อ ฟังว่าเป๊ะบ้อได้ถูกนางปิศาจคร่าตัวเอาไป เหตุไฉนจึงรอดออกจากเงื้อมมืออันชั่วร้ายของนางได้แล้ว?”

กงจู้ถอนหายใจยาว ๆ แล้วกล่าวว่า

“เล่าแล้วเรื่องมันยืดยาวมาก แต่ก็รวบรัดให้สั้นเข้า อันบ้านเกิดช่วงหนึ่งความจริงทุบตีเราจนสลบไสลแล้ว ก็นำมาโยนทิ้งในบึงโดยหวังจะลบล้างร่องรอยให้สิ้นซาก แต่มีคาคว่า เรากลับมีวาทสนาได้มาประสบเหตุการณ์อันเป็นดุจดั่งปาฏิหาริย์ มีโชคมหาศาลในท่ามกลางเคราะห์กรรม เพราะเราถูกน้ำในบึงนี้พัดพามาจนถึงปากช่องทางเข้าหุบผาจอมจักรพรรดิ เมื่อยามได้สติขึ้นมา นั้น สัตุษาตญาณรักชีวิตกระตุ้นให้เราทุ่มเทกำลังที่ยังหลงเหลืออยู่ตะเกียกตะกายขึ้นมาจนถึงที่นี่ ดังนั้นเอง จึงได้รับผลบุญที่จอมจักรพรรดิลมเทพยดาเมื่อหลายร้อยปีก่อนสร้างไว้ให้ ได้รับวิชาอันสูงส่งยอดเยี่ยมที่มีบันทึกอยู่เวลาที่เราเฝ้าภายในหุบเขาแห่งนี้ นับขึ้นแล้วก็ถึงเจ็ดแปดสิบปีทีเดียว”

กล่าวถึงตอนนี้ ต้องทอดถอนหายใจยาว ๆ แล้วจึงกล่าวสืบท่อไปว่า
“วุฒิสภาที่หมุนเวียนเปลี่ยนไป สร้างความเปลี่ยนแปลงให้กับผู้คน
ชาวโลกมากมายกายกองเหลือเกิน ปัจจุบันนี้ เราได้รับอันพึงประสงค์ของ
อาจารย์ผู้ล่วงลับกลมเกลียวมีจิตเลื่อมใสภักดี มิละทิ้งปาณาเข้าหาฟันผู้คน
มาตริเช่นนั้น นางปิศาจไหนเลยจะมีชีวิตยืนยาวอยู่จนบัดนี้ มีหรือยังปล่อย
ให้นางไปสร้างกรรมชั่วได้อีก ?”

วาจาของนางพอลดา คำ ลังยี่ที่ยืนระวังตรงอยู่ทางด้านข้างพลันมีสีหน้า
แปรเปลี่ยนไปอย่างรุนแรง

กังจูมีสายตาดำอันคมกล้าถึงเพียงใดแล้ว เหลือบมองดูนางทั้งสองแวบ
หนึ่งจึงแค้นเสียขึ้นเบา ๆ ใบหน้าพลันปรากฏแววเคร่งขรึมจริงจัง ลังยี่ ชิวอี้
ต่างสะท้านกายอย่างหนาวเหน็บ พลันคุกเข่าลงโดยพร้อมเพรียงกันที่เบื้อง
หน้ากังจู วิงวอนเสียงเบา ๆ ว่า

“อาจารย์ โปรดกรุณายกโทษด้วย”

กังจูเหลือบมองดูตักโกวแซซึ่งอีกแวบหนึ่งจึงกล่าว

“หลานเรา ครั้งนี้ที่เราเรียกเจ้าให้มาหา ก็เพราะเรามีจิตคิดจะถ่ายทอด
วิชาฝ่ามือลมเทพดาให้แก่เจ้า อันวิชาฝ่ามือลมเทพดานี้จะต้องเป็นบุรุษเพศ
อันบริสุทธิ์สมบูรณ์ จึงสามารถฝึกปรือได้สำเร็จในขั้นสุดท้ายอด ดังนั้นแม้บ๊อ
จึงฝึกปรือฝีมือได้เพียงเจ็ดส่วนเท่านั้น แม้จะคร่ำเคร่งพากเพียรสักเพียงไร
ก็ตาม”

นางหยุดครุ่นคิดเล็กน้อย จึงกล่าวสืบท่อไปว่า

“พลังฝ่ามือลมเทพตามาตรเม้นจะร้ายกาจอย่างยิ่ง สามารถต้านทาน
ต่อพลังเทพยดาละลายโลหิตของบัวนกกี้กุนได้อย่างเหลือเฟือ แต่ไม่มีทาง
ทำลายพลังของมันให้ยับเยินไปได้ จะทำลายพลังละลายโลหิตของมันนั้น
มีอยู่เพียงวิธีเดียว นั่นคือใช้ฝ่ามือลมเทพดาทำร้ายจนมันได้รับบาดเจ็บ จาก
นั้นใช้อาวุธที่คมกล้าปานอาวุธวิเศษทะลวงร่างมันให้เป็นแผลฉกรรจ์ ปล่อย
โลหิตไหลหลังจนเหือดแห้งตายไปเอง แต่หากมันยังมีลมหายใจอยู่ตราบดี
พอมิผู้ถ่ายทอดเข้าไปในร่าง มันก็จะฟื้นคืนชีวิตมาได้อีกครั้งดังปาฏิหาริย์”

ติกโกวแซซังต้องลอบแลบลิ่นด้วยความตื่นตกใจ เพราะคาดไม่ถึงว่า พลังละลายโลหิตจะมีความร้ายกาจจนถึงปานนี้ กงจื๋อกล่าวสืบท่อไปว่า

“พลังละลายโลหิต หะแรกเป็นวิชาที่บัญญัติขึ้นจากเงาโลหิต (ฮ่วย-เอี้ยจ๊อ) ซี่ฮ่วยของเมื่อหลายร้อยปีก่อนถ่ายทอดให้ โชคยังดีที่บ้วนเก็กตี่กุนมิได้รับการถ่ายทอดจนครบถ้วนทุกกระบวนการความมา มาตรมิเช่นนั้น ยามมันฝึกปรือจนถึงขั้นเงาโลหิตแล้ว แม้จะรวบรวมยอดฝีมือชั้นสูงสุดในพิภพ จบแดน ก็ไม่มีทางกำราบปราบปรามมันลงได้เลย”

ติกโกวแซซังตื่นตระหนกจนหน้าถอดสีลงทันที

ลั้งยี้ ซิวยี้ ยังคงคุกเข่าอยู่บนพื้น แต่กงจื๋อหาได้ไปสนใจดีด้วยไม่ คงกล่าวอย่างราบเรียบสืบท่อไปว่า

“อาจารย์ผู้ล่วงลับไปแล้ว เมื่อครั้งอดีตเคยได้ต่อสู้อยู่กับเงาปิศาจซี่ฮ่วย ภายในหุบเขาแห่งนี้อย่างโหดเหี้ยมดุจนถึงเจ็ดวันเจ็ดคืน ผลสุดท้ายต่างได้รับบาดเจ็บที่สาหัสถึงแก่ชีวิตด้วยกันทั้งคู่ อาจารย์ผู้ล่วงลับใช้เวลาสามวัน บันทึกวิชาฝีมือถ่ายทอดเอาไว้ให้ผู้มีวาสนารุ่นหลัง แล้วจึงมรณภาพอยู่ภายในถ้ำทางหลังคฤหาสน์นี้ ส่วนเงาโลหิต (ฮ่วยเอี้ยจ๊อ) ซี่ฮ่วย นับแต่นั้นมาก็มีเคยปรากฏขึ้นในวงพวกนักเลงอีก คาดว่ามันก็คงตายไปด้วยเช่นกัน”

ติกโกวแซซังฟังอย่างลุ่มหลงเคลิบเคลิ้ม กงจื๋อได้ลุกขึ้นยืนแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“หลานเรา นับแต่วันนี้ไป เจ้าต้องอยู่ที่ห้องนี้เป็นเวลาสิบวัน เป๊ะบ๊อ จะถ่ายทอดพลังฝ่ามือเทพยดาให้แก่เจ้า ในปัจจุบันนี้ผู้ลี้ภัยพวกमारอสูรโลหิต ก่อการจวนเจ็ดร้อนทุกหย่อมหญ้า เกิดการชนฆ่าล้างแค้นกันจนโลหิตเนืองนองทุกแห่ง หากความสงบร่มเย็นมิได้แผ่แต่ทิศทางเดียว เมื่อเจ้าฝึกปรือพลังฝ่ามือลมเทพยดาสำเร็จแล้ว จงตรงไปหาบ้วนเก็กตี่กุนลงมือกำจัดกวาดล้าง พรรคอสูรโลหิตให้แหลกลาญกันไปโดยแท้จริง และจงฆ่าฟันนางปิศาจบ้วนเก็กฮ้วนนี้ ล้างแค้นแทนต่อชีเป๊ะเปะของเจ้าด้วย”

ติกโกวแซซังรับคำอย่างนอบน้อมยำเกรง

กงจื๋อหันไปมองดูตुरुณีทั้งสองแวบหนึ่ง กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“เจ้าทั้งสองฆ่าฟันคนไปเท่าใดกันแน่ ? จงรีบสารภาพมา”

ตรูนี้ทั้งสองตัวลั่นนังก ลังยี้ได้เค้นเสียงเบา ๆ ตอบขึ้นว่า

“ศิษย์น้อมรับคำสั่งของอาจารย์ไปคุ้มกันคฤหาสน์บุญจน แต่ถูกสตรีชุดดำที่จำแลงกายเป็นบัวนกก่อกวนหนึ่งจำนวนลึบกว่าคนเข้าลอบทำร้าย พวกนางแต่ละคนต่างมีความเหี้ยมโหดอำมหิตเป็นยิ่งนัก ศิษย์จึงต้องลงมือปลิดชีวิตของพวกนางไปเสีย”

กงจู้ขมวดคิ้วแล้วกล่าวว่า

“เจ้าทั้งสองคนร่วมมือกันฆ่าถึงสิบคนเสียหรือ ? ประเสริฐมาก อาจารย์นั้นเพียงกล่าวว่า เจ้าทั้งสองจะมีการฆ่าฟันกันในภายภาคหน้าจนหนักหนาไปกว่านี้ ทำให้เสื่อมเสียต่อปณิธาน และกฎระเบียบของสำนัก ในครั้งนี้มันนับว่าเป็นการลงโทษอย่างไร แต่นับพรุ่งนี้ขึ้น เจ้าทั้งสองจงสำนึกผิดด้วยการกักบริเวณเป็นเวลาห้าเดือน ลูกขึ้นมาเถิด”

ชิวยี้ ลังยี้พอได้ฟังต่างน้ำตาพรูรินทันที ยืนหน้าน่วคิ้วขมวด ก้มศีรษะโดยมิได้วักกล่าวอย่างไร

ตักโกวแซซึ่งพอได้เห็นต้องรีบกล่าวว่า

“แป๊ะบ้อ บริวารของบัวนกก่อกวนนี้แต่ละคนมีความชั่วช้าสามานย์ ุร้ายอำมหิตอย่างยิ่ง ทุกคนก่อกรรมทำเข็ญมาอย่างมากมายกายกอง แม้ตายแล้วยังไม่อาจล้างโทษทัณฑ์ไปได้ ลังเจี๋ ชิวเจี๋ หาได้กระทำความผิดพลัดไปไม่ แป๊ะบ้อ ขอท่านโปรดให้อภัยให้คนทั้งสองสักครั้งเถิด”

กงจู้กล่าวอย่างเคร่งขรึมจริงจังว่า

“อาจารย์ผู้ล่วงลับไปคือจอมจักรพรรดิสมเทพยดา เมื่อคราครั้งก่อนทรงอาญาพหุครอบคลุมไปทั่วทุกหนแห่งของพิภพ มิเคยมีผู้ใดจะต้านทานรับมือได้ แต่นอกจากเงาโลหิตซีฮ้วยเพียงคนเดียวแล้ว ก็มิเคยทำอันตรายศัตรูให้ถึงแก่ความตายมาเลย เราต้องการให้ลังยี้ ชิวยี้จดจำระเบียบของสำนักเอาไว้ให้ขึ้นใจ จึงมีอาจจะอภัยให้นางทั้งสองได้”

ตักโกวแซซึ่งวิงวอนขึ้นอีกว่า

“เห็นแก่หน้าหลาน ขอวิงวอนแป๊ะบ้อ โปรดอภัยให้พวกนางสักครั้ง

หนึ่งเกิด”

กงจู้ครุ่นคิดชั่วขณะ ถอนหายใจแล้วกล่าวว่า

“เอาเถิด เพื่อเห็นแก่หลานตักโกว โทษห้าเดือนเปลี่ยนเป็นห้าสัปดาห์
ตักโกวแซ่ซังคิดในใจว่า

“ห้าสัปดาห์ ? โทษเลยจะทนทานได้นานถึงเพียงนั้น มิหนำซ้ำพวกนาง
ก็กระทำเพราะเราเป็นต้นเหตุ เรายังต้องวิงวอนเฝ้าบ่อให้ลดหย่อนผ่อนโทษ
อีกบ้าง”

จึงวิงวอนอย่างจริงใจว่า

“เฝ้าบ่อ ข้าพเจ้าผู้หลานเห็นว่าการกระทำดังนี้ ชิวเจี๋ยและลี้เจี๋ยต่าง
ทำไปเพราะข้าพเจ้า โทษทัณฑ์ที่ได้รับนี้ ข้าพเจ้าผู้หลานรู้สึกอึดอันลำบากใจ
ยิ่ง เวลาห้าสัปดาห์ในโทษทัณฑ์นี้ ข้าพเจ้าก็จะขอร่วมกับนางในการกักกันห้า-
สัปดาห์ด้วย”

กงจู้ชะงักกันไปวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

“นั่นจะได้อย่างไรกัน ? เวลาห้าสัปดาห์ ผู้ใดทราบว่าจะพวกนักเลงจะมี
เหตุการณ์เปลี่ยนแปลงอย่างร้ายแรงสักเพียงไร ?”

“ถูกแล้ว อย่างนั้นก็ขอวิงวอนเฝ้าบ่อ อภัยให้กับเจี๋ยทั้งสองท่านไปเถิด”

กงจู้จวบจนบัดนี้จึงเจียบขริมลง และกล่าวขึ้นว่า

“แซ่ซังหลานเรา เจ้าชายฉลาดปราดเปรียวเกินไป จนเฝ้าบ่อก็ต้อง
ตกหลุมพรางของเจ้า เอาเถิด ครั้งนี้อภัยให้กับนางทั้งสองสักครั้ง หวังว่าภาย
หน้าอย่าได้มีเหตุการณ์ดังนี้อับตื๊อขึ้นอีก มิเช่นนั้น จะลงทัณฑ์กันในสถานหนัก”

ลี้ยี้ ชิวยี้เมื่อกราบขอบพระคุณอาจารย์แล้ว ก็ได้รับคำสั่งจากกงจู้
ให้ไปเตรียมอาหารมา

กงจู้จึงได้ถ่ายทอดเคล็ดวิชาฝ่ามือลมเทพยดาให้แก่ตักโกวแซ่ซัง

นับแต่นั้นมา ตักโกวแซ่ซังก็คร่ำเคร่งอยู่กับวิชาฝ่ามือลมเทพยดาภายใน
หุบเขาจอมจักรพรรดิ

ตักโกวแซ่ซังได้รับวิชาชั้นสูงสุดมาจากตังไฮ่คี่ฮั้ว ลี้ก๊วยเซียงหยินและ
ขุนพลพสุธา กล่าวได้ว่า เป็นการฝึกวิชาชั้นสุดยอดจนเชี่ยวชาญแตกฉาน

มาแล้ว เมื่อมาฝึกปรีวิชาฝ่ามือลมเทพดาเข้า ก็ย่อมรู้दन้าอย่างรวดเร็ว เป็นที่ยิ่ง มิถึงสิบวันก็สามารถฝึกปรีจนแตกฉาน สร้างความปลาบปลื้มยินดี ให้กับกงจูเป็นยิ่งนัก พอวันที่แปดจึงส่งให้เซซังออกจากหุบเขาจอมจักรพรรดิไป

ในเวลาแปดวันนี้ ตักโกวเซซังมั่วสุมอยู่กับลั้งยี้ ชิวยี้จนสนิทสนม อย่างยิ่ง ลั้งยี้ ชิวยี้ เมื่อส่งตักโกวเซซังออกจากท่าของหุบเขาแล้ว จึงล่ำ ลาด้วยน้ำตาอันเนื่องนองเพราะความอาลัยอาวรณ์ในการพรากจาก กงจูเมื่อ เห็นสภาพนั้นก็ลอบสั่นศีรษะ จดจำเหตุการณ์เอาไว้อย่างขึ้นใจ ❀

ยุทธนาวีที่เคยสงบสันติมายาวนานกว่ายี่สิบปี
บรรดา ยอดฝีมืออันดับสูงต่างเก็บตัวจู่ปรักปราย
มีกั้วกายกระแทกกระทั้นกัน น่าจะสุขสงบยาวนานเยี่ยงนี้
ถ้าสองสุดยอดอัจฉริยะแห่งดินแดน ตั้งใจคู่ใจ

(แต่่าประหลาดแห่งทะเลตะวันออก)

และตัวเมาะอึ้ง (ยอดคนแห่งทะเลทราย)

ที่ทรงภูมิปฏิภาณอันยอดเยี่ยมสูงส่ง พลังฝีมือสุดยอดไพศาล
ไม่เกิดการท้าทายพิสูจน์ฝีมือกัน แล้วพลันพากันเสียชีวิตลง
บนยอดเขาม่อฮั่นฮงแห่งเทียนชว่ด้วยกันทั้งคู่

การเสียชีวิตของท่านทั้งสอง นำมาซึ่งมรสุมอันปั่นป่วน
และท่าโหลิตอันเนื่องลงไปทุกหย่อมหญ้า
นั่นเพราะโลหิตที่เประเปื้อนบนปกเสื้อของพวกเขาท่าน
ได้จารึกเคล็ดวิชาอันสูงส่งสุดยอดในชีวิตของพวกเขาไว้
และเป็นสิ่งที่จอมยุทธ์ทั่วทั้งแผ่นดินต้องการครอบครอง...

และนี่คือปฐมบทแห่งมรสุมเลือด
ที่สะเทือนเลื่อนลั่นที่สุดในรอบร้อยปีของบู๊ลิ้ม !

มังกราชคะนอง (รวมสามเล่มจบ)

ISBN 978-616-220-002-1

ชุดรวมเล่ม

9 786162 200021

ราคาชุดละ 950 บาท